

Bể Kiếm Bên Trời

Contents

Bể Kiếm Bên Trời	2
1. Chương 01: Lá Thư Bí Mật	2
2. Chương 02: Người Trong Bóng Tối	7
3. Chương 03: Bức Hoa Trong Tường	12
4. Chương 04: Người Áo Đen Che Mặt	16
5. Chương 05: Lỡ Tay Đâm Chết Gái Hồng Nhan	23
6. Chương 06: Bạch Y Tam Cô Nương	27
7. Chương 07: Đồi Ngựa Sắt Tí Hon	33
8. Chương 08: Muốn Đoạt Tiêu, Cường Bạo Ra Oai	37
9. Chương 09: Nghe Chim Hót, Quần Hùng Khiếp Đâm	43
10. Chương 10: Tam Cô Nương Đại Náo Lý Gia Trang	47
11. Chương 11: Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quân Tam Dương Là Ai?	52
12. Chương 12: Giai Nhân Trong Động Thẳm	58
13. Chương 13: Hộp Ngọc Cùng Ngựa Sắt Vắn Ở Trong Vòng Bí Mật	63
14. Chương 14: Vó Bạch Câu Ngàn Dặm Ruổi Dong	68
15. Chương 15: Đại Hán Râu Quăn Biện Nữ Lang	73
16. Chương 16: Phạm Thư Trai Tặng Ô Vân Khuyên	79
17. Chương 17: Theo Phụ Thân Quay Về Cổ Lý	86
18. Chương 18: Sau Rèm Thấp Thoáng Bóng Giai Nhân	90
19. Chương 19: Vi Gia Trang Phát Sinh Đại Biến	96
20. Chương 20: Phạm Thư Trai Kể Chuyện Năm Xưa	102
21. Chương 21: Mỗi Chung Tình Chị Chẳng Nhường Em	108
22. Chương 22: Cái Chết Bí Thảm Của Cần Nhật Túy	115
23. Chương 23: Đội Gió Mưa Tìm Kiếm Lang Quân	121
24. Chương 24: Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quân Tam Dương Lại Xuất Hiện	126
25. Chương 25: Quân Tam Dương Hất Ngã Phi Yên	132
26. Chương 26: Triển Phi Yên Bị Nạn Giữa Đường	136
27. Chương 27: Thiên Hạ Đệ Nhất Ma Đầu Là Ai?	142
28. Chương 28: Quân Tam Dương Đoạt Tiểu Thiết Mã	147
29. Chương 29: Huyết Hồn Trảo Đả Thương Phi Ngọc	153
30. Chương 30: Giúp Rửa Hồn Diệu Cô Tặng Báu Vật	159
31. Chương 31: Người Đàn Bà Che Mặt	164
32. Chương 32: Huyết Hồn Trảo Chụp Trúng Kim Vị Giáp	170
33. Chương 33: Vi Quân Hiệp Quyết Định Rửa Hồn	175
34. Chương 34: Dưới Đất Chui Lên Một Dị Nhân	181
35. Chương 35: Xúc Lý Thành Thốn	184
36. Chương 36: Rõ Ràng Nằm Đó Chẳng Là Phi Yên	193
37. Chương 37: Một Cuộc Đấu Chương Rùng Rợn	200
38. Chương 38: Gặp Cơ Nguy Cố Thủ Hang Động	206
39. Chương 39: Triển Phi Ngọc Ngỏ Lời Vĩnh Biệt	211
40. Chương 40: Giết Mẫu Thân, Nghịch Nữ Mượn Tay Người	218
41. Chương 41: Cần Quân Hiệp Bị Nhốt Dưới Nhà Hầm	224

42. Chương 42: Nội Lực Cần Quân Hiệp Tiến Triển Bất Ngờ	230
43. Chương 43: Lão Ốm O Lại Xuất Hiện	236
44. Chương 44: Gặp Người Quen, Tam Dương Bỏ Vía	242
45. Chương 45- 46: Diệu Thuật Về Những Con Ngựa Sắt Tỷ Hon	250
46. Chương 47: Nghe Tiếng Chim Hót Nghe Lòng Ngờ Vực	263
47. Chương 48 :núi Cực Lạc, Phi Yên Tìm Chì	269
48. Chương 49: Đi Tìm Quân Hiệp, Giữa Đường Gặp Quái Nhân	276
49. Chương 50: Thất Tình Kỳ Độc	283
50. Chương 51: Độc Long Tôn Giả	289
51. Chương 52: Cần Quân Hiệp Lại Xuất Hiện	294
52. Chương 53: Độc Long Đả Tử Quân Tam Dương	299
53. Chương 54: Triển Phi Yên Vô Ý Uống Nhầm Linh Dược	304
54. Chương 55: Triển Phi Yên Lại Bị Trọng Thương	309
55. Chương 56: Trước Mũi Kiếm Đại Hiệp Chẳng Sờn Gan	314
56. Chương 57: Dưới Hang Sâu Hào Kiệt Bỏ Minh	320
57. Chương 58: Triển Phi Yên Chết Đi Sống Lại	325
58. Chương 59: Ba Lưỡi Phi Dao	331
59. Chương 60: Thủy Hoả Tôn Giả Hạ Sơn	337
60. Chương 61: Thập Diện Mai Phục	343
61. Chương 62: Lá Thư Bí Mật	348
62. Chương 63: Đoạn Kết:	353

Bể Kiếm Bên Trời

Giới thiệu

Nguồn: Sưu tầm Thể loại: Kiếm hiệp Phạm Thư Trai, Vi Cự Phu và Cần Nhật Túy là 3 huynh đệ kết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-kiem-ben-troi>

1. Chương 01: Lá Thư Bí Mật

Ngoài trời sấm nổ ầm ầm, trong nhà ánh đèn leo lét.

Bốn người ngồi quanh một cái bàn, trầm lặng không ai nói câu gì.

Mỗi khi tia chớp lóe lên dường như để khuấy tan bầu trời đen tối, âm u, thì bốn người ngồi trong nhà chẳng ai bảo ai cùng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dưới ánh chớp, ai cũng nhận ra vẻ mặt những người này cực kỳ thất vọng, rõ ràng họ đang nóng ruột chờ đợi một cái gì đó và họ đã dần lòng mong mỏi vẫn không thấy đến.

Trong bốn người này thì một là đàn bà. Thiếu phụ xuân xanh độ trên dưới tam tuần, nhan sắc xinh đẹp, mình mặc áo trường bào may bằng một thứ sa nhẹ nhàng màu tía lợt. Tuy nàng chỉ ngồi yên không cử động, nhưng vẫn ra vẻ phong lưu. Nghi dung nàng khiến ai nhìn đến cũng phải say sưa ngây ngất.

Người thứ hai là một đại hán, râu ria xồm xoàm đầy mặt.

Ngồi đối diện với đại hán là một người đứng tuổi ăn mặc theo lối thư sinh, sắc mặt trắng lợt như kẻ chết trôi khiến ai trông cũng phải khiếp sợ.

Ngồi tận mé trong là một người che mặt: thân hình cổ quái. Người y bé loắt choắt lại thấp lùn thùn. Y ngồi với ba người trông chẳng khác chi một đứa con nít.

Lát sau trời đổ mưa rào như trút nước.

Đại hán râu xồm đứng dậy lớn tiếng nói :

- Buồn quá đi mất ! Tại hạ xin cáo từ thôi !

Y vừa nói vừa rảo bước đi ra. Song mới đi được hai bước, đột nhiên y dừng lại.

Giữa lúc ấy, tiếng mưa rào sinh sịch hòa lẫn với tiếng sấm sét ầm ầm nghe chói tai. Tuy nhiên mấy người vẫn phân biệt được tiếng vó ngựa văng vẳng từ đằng xa đi tới. Thoáng nghe cái đã rất gần.

Lão râu xồm nghe tiếng vó ngựa lập tức đứng yên.

Cùng lúc đó gã thư sinh sắc mặt lợt lạt lạnh lùng hỏi móc :

- Buồn quá mà ! Sao các hạ chưa đi ?

Đại hán râu xồm quay người lại, tay nắm lấy chuôi thanh Tử Kim đao cài ở sau lưng. Hai mắt tức giận dường như tóe lửa, hầm hầm nhìn gã thư sinh.

Gã thư sinh cười khẩy mấy tiếng, cầm quạt trong tay vừa như hữu ý vừa như vô tình mở ra gấp lại.

Cây quạt này lúc mở ra gấp lại văng vẳng có tiếng leng keng phát ra, rõ ràng những nan quạt làm bằng kim khí.

Thiếu phụ xinh đẹp thấy hai bên hầm hè nhìn nhau ra vẻ gay go, liền mỉm cười nói :

- Hai vị đã tới đây, chúng ta nên coi nhau như người trong một nhà. Lý nghi nên đồng tâm che chở cho nhau mới phải, sao lại toan động thủ ?

Đại hán râu xồm nổi giận dùng dùng rung tay lên đột nhiên rút thanh Tử Kim đao sóng dầy lưỡi mỏng ra khỏi vỏ đánh « soạt » một tiếng. Y trở mũi đao vào gã thư sinh quát lên :

- Dương đại gia đây là hạng người nào mà lại chịu đồng lao cộng tác với quỷ sứ này ?

Gã thư sinh nghiêng người đi một chút vươn cây quạt cầm trong tay ra bổ xuống mũi đao của đại hán râu xồm.

Đại hán râu xồm lún mình xuống hất mạnh thanh đao lên một cái, cây quạt của gã thư sinh đè xuống nhanh hơn và mạnh hơn.

Trước tình hình này, ai cũng yên trí rằng hai thứ binh khí sẽ va chạm nhau choang choảng, song diễn biến này đã thay đổi một cách bất ngờ : Lúc cây quạt và thanh đao còn cách nhau vài tấc thì bất thành lình cánh cửa bị đẩy mạnh mở ra, rồi một người nhảy xổ vào !

Diễn biến xảy ra bất ngờ lại vô cùng đột ngột, thế mà đại hán râu xồm cùng gã thư sinh hai người kịp rút tay lại thu khí giới về.

Thư sinh lập tức trở lại ghé ngồi, còn gã râu xồm vươn tay trái nhanh như chớp nhắm nắm lấy người ở ngoài cửa nhảy vào.

Thủ pháp đại hán vừa mau lẹ dị thường và trúng đích, nắm ngay được vai người nhảy vào. Nhưng thế nhảy đối phương mạnh quá và cấp bách vô cùng. « Roạc » một tiếng: Trong tay đại hán râu xồm chỉ còn lại một mảnh tay áo, tấm thân người kia vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Người y lão đứng vào chỗ cái bàn. Chớp mắt lại nghe đánh « binh » một tiếng, người mới đến xô vào bàn, làm cho đèn lửa tắt phụt ngay.

Lúc đèn nến bị tắt thì người che mặt, thiếu phụ xinh đẹp cùng gã thư sinh đang ngồi bên bàn vội nhảy lùi lại phía sau.

Trong nhà tối đen như mực, đột nhiên chướng phong nổi lên vù vù. Rõ ràng trong giây phút hoảng hốt này, không hiểu đã xảy ra biến cố gì, nên ai cũng phóng chướng ra để hộ thân.

Đại hán râu xồm lên tiếng đầu tiên quát hỏi:

- Ai đó ?

Nhưng không có tiếng người đáp lại.

Giữa lúc ấy một tia chớp lóe chiếu qua cửa sổ vào nhà.

Ánh chớp chỉ lóe lên một cái rồi lại tối om, mà bốn người cũng đã nhìn rõ: Người nhảy vào xô bàn xuống và người y còn nằm đè lên bàn không nhúc nhích.

Đại hán râu xồm la lên:

- Thấp lửa lên cho mau !

Trong bóng tối, lại nghe một tiếng « xoẹt ». Có bóng người lướt qua bật lửa lên. Người đó chính là gã che mặt thấp lùn bé nhỏ. Cặp mắt gã lấp lánh chiếu ra những tia sáng kỳ dị.

Gã vừa lượm cây nến dưới đất lên, quẹt đá lửa châm vào, vừa liếc mắt ngó người nằm lăn dưới đất rồi lên giọng cực kỳ lạnh lẽo nói:

- Y chết rồi !

Lão râu xồm la lên hỏi dồn:

- Chết rồi ư ? Ai vậy ? Phải chăng là kẻ đã viết thư ước hẹn chúng ta đến đây ? Sao hắn lại chết được ?

Đại hán râu xồm quả là con người hồn nhiên. Nếu không thế thì sao y lại thốt ra câu hỏi: « Sao hắn lại chết được ? »

Đại hán vừa tiến gần lại một bước, cúi xuống đưa tay ra nâng người đó lên.

Gã che mặt thấp lùn bé nhỏ dơ cây nến soi vào mặt y.

Cả bốn người đều giựt mình đánh thót một cái và đồng thanh la hoảng:

- Úi chà !

Họ lộ vẻ kinh hãi không phải vì người đó tướng mạo quái dị, khủng khiếp gì đâu. Tuy vẻ mặt ra chiều cực kỳ đau khổ, nhưng đối với bốn người này chẳng có chi là lạ, sợ dĩ bọn họ la hoảng vì đã nhận ra người này.

Người mới đến vừa nhảy xổ vào chưa kịp nói một câu đã ngã lăn ra chết, đó chính là Thập Thủ La Hán Lôi Đại Khuê, trang chúa Lôi gia trang ở Ngạc Bắc, một tay từng nổi danh lẫy lừng trong võ lâm.

Đại hán râu xồm buông tay ra, thi thể Lôi Đại Khuê lại rơi xuống đất đánh « bịch » một cái.

Gã thư sinh sất mặt lợt lạt thò tay vào bọc móc ra một tờ giấy hoa tiên tung lên trên không. Tờ giấy từ từ bay lên. Dưới ánh nến mọi người đều trông rõ trên tờ hoa tiên viết mấy hàng chữ nét bút rất công phu:

« Thư đệ giáo chủ Thiên Thần Giáo tại Võ Di là Âm Sâm các hạ. »

« Nếu ngày mười bốn tháng sáu, các hạ đến phó hội tại trong tòa cổ thành ở chân núi Mạc phụ chỗ tiếp giáp hai huyện Dự, Ngạc sẽ được hưởng những cuộc thỏa mãn bất ngờ. »

« Những người cũng được đưa thư mời cùng các hạ có chương môn phái Hoa Sơn là Tử Kim Thần Long Dương phát, Thái Sơn Yêu Cơ Bách U U, Lôi gia trang chúa Lôi Đại Khuê, Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ chương môn phái Thanh Thành Thiên Ngô lão nhân. »

Dưới đề: Một người đã quen biết bắt tất phải thụ danh.

Lúc tung mảnh giấy hoa tiên ra, gã thư sinh đã vận nội lực cho đẩy lên từ từ. Mảnh giấy lên cao mấy thước lại từ từ hạ xuống.

Gã thư sinh cầm cây quạt điểm vào bức thư đánh « roạt » một tiếng, xuyên thành một lỗ thủng. Chính chỗ lỗ thủng này trước viết tên Lôi gia trang chúa Lôi Đại Khuê.

Ba người kia đều hiểu ý gã sở dĩ chọc thủng tên Lôi Đại Khuê đi là vì y đã chết rồi.

Đại hán râu xồm tức chưởng môn phái hoa Sơn là Tử Kim Thần Long Dương Phát, hăng giọng nói:

- Chúng ta bắt tất phải chờ họ, kẻ gởi bức thư này mình có biết là ai đâu, mà hán dám nói những gì là... đã biết rõ tên tuổi nên không phải xưng danh ?

Nói xong đại hán lại toan đi ra. Nhưng giữa lúc ấy bỗng có tiếng kéo kẹt ở ngoài cổng vọng vào.

Bốn người này sau khi nhận được bức thư kia, ban đầu đã quyết định bỏ mặc không nghĩ đến. Nhưng thấy ngày mười bốn tháng tư đã gần kề. Họ không dần nổi tính hiếu kỳ mỗi lúc một thêm mãnh liệt. Bốn người này đều ở những môn phái riêng biệt, kẻ chính người tà khác nhau. Có điều họ đều là những tay nắm địa vị cao cả trong các phái võ lâm. Tuy họ đều kiến văn rộng rãi, thế mà vẫn chưa đoán ra ai đã cố ý gửi bức thư này. Rồi họ cũng vẫn tới xem sao ?

Lúc bọn họ đi qua chân núi Mạc Phụ để vào trong tòa Cổ thành, đã nhìn thấy cánh cửa cổng đúc bằng sắt rất dày và rất nặng nên khi mở ra bật lên những tiếng kéo kẹt. Vì thế mà bây giờ nghe thấy thanh âm này họ biết ngay sắp có biến chuyển. Ai nấy im lặng không nói nửa lời, chỉ đưa mắt chăm chú nhìn ra ngoài cổng.

Cửa trong nhà vừa bị Lôi Đại Khuê đẩy bật ra để nhảy vào, vẫn chưa đóng lại. Bên ngoài hành lang đã nghe có tiếng bước chân đi từ từ vọng vào. Tiếng bước chân này đi rất khẽ và rất thông thả khiến cho bốn tay cao thủ ngồi trong nhà lại càng hồi hộp trong lòng.

Nguyên trước bọn này chỉ cho kẻ viết thư đại khái là người quen rồi sai người nhà đưa đến cho họ để gây một trò cười chơi. Nhưng từ lúc xảy ra vụ Lôi Đại Khuê, một cao thủ nổi tiếng giang hồ bị bàn tay bí mật gia hại, khiến cho y vừa tiến vào đã bị chết ngay lập tức. Bây giờ họ mới hiểu là sự việc cực kỳ nghiêm trọng chứ không giản dị như họ đã tưởng.

Nghe tiếng bước chân đi trên hành lang từ từ tiến vào, đầu óc mọi người nao núng không biết thế nào mà nói ! Bọn họ đều là những nhân vật nửa đời bôn tẩu giang hồ, nhưng đối với việc ước hẹn kỳ quái, vụ chết người đột ngột này, họ cảm thấy trong tòa cổ thành dường như chỗ nào cũng đầy vẻ thần bí khiến cho bọn họ một mặt muốn dò thám cho rõ căn nguyên, một mặt cẩn hộ vệ cho mình, nên ai cũng để hết tinh thần đề phòng.

Tiếng chân bước trong hành lang mỗi lúc một thưa thớt hơn, rồi sau cùng dường như người đi lại một bước lại dừng lại một lúc. Tiếng chân bước kỳ dị này dừng lại bao nhiêu lâu, bốn người trong nhà vẫn nín thở không nhúc nhích để chờ đợi.

Sau khoảng chừng uống cạn tuần trà, họ không nghe thấy tiếng bước chân nữa, thì đột nhiên nghe đánh « huych » một tiếng !

Tử Kim Thần Long nhảy ra đầu tiên la hoảng:

- Lại một người nữa chết rồi !

Thiếu phụ xinh đẹp quát lên:

- Nói bậy ! Thiên Ngô lão nhân là nhân vật khác thường. Có lý đâu cũng bị nạn giống như Lôi Đại Khuê được.

Mấy người ở trong nhà này tuy có người chưa từng biết mặt nhau nhưng đều có nghe danh nhau. Hơn nữa, họ đều nhận được thư mời trong đó đã kể rõ tên họ, nên vừa gặp nhau đã biết những người hiện diện ở đây là ai rồi.

Thiếu phụ xinh đẹp mặc áo tía dĩ nhiên là nhân vật thuộc tà phái nổi danh về bàn tay độc ác, tên gọi là Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U.

Gã thư sinh sắc mặt lợt lạt là Giáo chủ Thiên Thần giáo ở Vô Di tên gọi là Âm Sâm. Luật lệ Thiên Thần giáo rất là nghiêm khắc. Người trong giáo phái không được ra ngoài ranh giới bản giáo. Vì vậy mà nội tình của họ ra sao không ai biết đến. Chính Giáo chủ Âm Sâm có khi len lỏi vào chốn giang hồ, võ công y rất là kỳ bí. Người võ lâm vì không hiểu y nên chẳng mấy người muốn dính líu đến y.

Còn gã thấp lùn nhúm, bé loét choắt, trông tướng khổ tuy đã che mặt nhưng không cần hỏi cũng biết gã cổ quái tinh ranh, khiến bọn hắc đạo hể nghe đến cái tên Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ là phải nhúc đầu buốt óc...

Bạch U U nói vậy không phải là vô căn cứ, vì chương môn phái Thanh Thành là một nhân vật khác thường, có lý đầu chưa vào đến cổ thành đã mất mạng được ?

Tử Kim Thần Long Dương Phát nói:

- Chúng ta ra xem sao!

Bốn người đều chạy ra ngoài do gã che mặt thấp bé cầm đuốc đi trước.

Ra khỏi cửa chưa được mấy bước, mọi người nhìn ra đã thấy một kẻ áo đen nằm sóng sượt ra đó không nhúc nhích.

Tử Kim Thần Long rảo bước tiến lại thò đầu bàn chân lật người đó lên.

Người nầy thân hình nhỏ bé gầy còm với bộ mặt dài hong, mồm nhọn đúng như tướng loài vượn loài khỉ. Khóe miệng hãy còn vết máu, rõ ràng y đã chết rồi!

Tử Kim Thần Long Dương Phát vừa trông thấy đã thộn mặt ra rồi thất thanh la lên:

- Đúng là Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ.

Bạch U U cũng công nhận đúng lão.

Âm Sâm thốt nhiên quay đầu lại nhìn gã che mặt thấp bé.

Bạch U U và Dương Phát cũng đổ dồn hai mắt lại nhìn gã. Cả ba người đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Nguyên ba người nầy trước vẫn tưởng gã che mặt là Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ không một chút nghi ngờ. Nhưng bây giờ Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ nằm chết trong dãy hành lang tòa cổ thành thì ra gã che mặt lại ai chứ không phải Lao Tắt Hỷ!

Đến như Thiên Ngô lão nhân phái Thanh Thành, thì người cao hơn bảy thước trông như một vị thiên thần. Đó là một điều ai cũng biết rồi. Dĩ nhiên người che mặt không thể là Thiên Ngô lão nhân được!

Cuộc ước hội bí mật này thốt nhiên thêm ra một nhân vật thần bí không rõ lai lịch, khiến cho ba người kia không khỏi kinh hãi. Vì thế mà cả ba người đồng thanh quát hỏi gã che mặt là ai?

Ba người vừa cất tiếng hỏi, gã che mặt lùi lại phía sau một bước.

Âm Sâm vươn cánh tay cầm quạt ra vận đại lực âm nhu rất mạnh vung quạt lên nhằm điểm lẹ vào gã che mặt.

Gã che mặt không lùi bước nữa, giơ tay ngang cây nến cầm trong tay ra để đỡ những đòn cay quạt của Âm Sâm điểm tới.

Luồng nội lực rất mạnh từ cây quạt của Âm Sâm vung lên đánh chát một tiếng, cây đèn nến bị tắt phụt. Trong hành lang lại tối om!

Âm Sâm la lên:

- Đừng để gã chạy thoát !

Tử Kim Thần Long tay cầm đao vung lên một cái chém ra phía trước. Nhưng y vừa ra chiêu bỗng nghe tiếng Bạch U U lớn tiếng quát:

- Muốn chết đó chẳng ?

Một luồng đại lực nhằm ngực Tử Kim Thần Long đánh tới.

Dương Phát ngửi thấy mùi thơm khác lạ, bấy giờ mới biết là mình đã chém lầm Bạch U U, và nàng đã phóng độc chưởng ra.

Dương Phát vội điểm đầu ngón chân xuống nhảy lùi về phía sau.

Dương Phát tránh đòn, lùi lại đã đến bên cổng lớn tòa cổ thành.

Giữa lúc ấy, ánh chớp lóe lên một cái, y nhìn rõ bên cạnh mình đột nhiên thêm một người lạ xuất hiện.

Dương Phát đột nhiên thấy bên mình thêm một người xuất hiện thì trong lòng kinh hãi vô cùng ! Y rút tay lại cầm đao quét ngang một cái.

Dương Phát là chưởng môn phái Hoa Sơn, một phái võ nổi tiếng khắp thiên hạ về đạo pháp. Bất luận trường đao, đoản đao đều tinh thâm hơn đời. Y ra tay rất mau lẹ, nhưng vừa phát chiêu « Thuận thủy nhân tình » đã lưỡi đao đang đi lẹ, ánh chớp lóe lên một cái rồi tắt ngay, y chưa kịp nhìn rõ người đứng bên mình là ai.

Dương Phát ra chiêu « Thuận thủy nhân tình » này, tay chỉ hơi co lại một chút, khuỷu tay cách cạnh sườn, mũi đao ở phía trước ngực lia đi.

Thanh Tử Kim đao dài ba thước sáu tấc, há thành hình bán nguyệt. Dịch nhân đứng bên cạnh trong vòng bốn thước khó lòng tránh khỏi. Đây là một tuyệt kỹ về đạo pháp của phái Hoa Sơn chuyên để đánh những kẻ địch ở sát cạnh mình. Tuy Dương Phát lúc ra chiêu tấn công, tuyệt không phòng bị chi hết, song chiêu thức kín đáo không sở hữ chút nào.

Y vừa vung đao ra cảm thấy mũi đao có hơi bị rung lên, trong lòng không khỏi kinh nghi, vì như vậy tỏ ra đã quét trúng người bên mình, nhưng chỉ móc rách được quần áo đối phương là cùng.

2. Chương 02: Người Trong Bóng Tối

Lúc y khoa đao ra, đối phương vẫn còn đứng sững. Xem thế đủ biết người này ứng biến mau lẹ kỳ dị!

Dương Phát đánh một đòn chưa ăn thua gì, lại quét luôn ba đao nghe veo veo để che khắp thân mình.

Vừa quét xong ba chiêu, thì một lần chớp lại lóe lên. Dương Phát, nhân cơ hội ánh chớp ngăn ngửi này, liếc mắt nhìn bốn mặt rất mau thì chỉ thấy phía trước mặt bọn Bạch U U, Âm Sâm và gã che mặt đang hỗn chiến, còn bên mình tuyệt không thấy bóng một người nào.

Dương Phát trong lòng kinh nghi, thộn mặt ra tự hỏi:

- Mình đã nhìn thấy rõ ràng có người, sao bây giờ lại chẳng thấy đâu? Chẳng lẽ mình mắt mờ ư?

Ánh chớp chỉ lóe lên không đầy nháy mắt, rồi bầu trời lại tối đen như mực.

Dương Phát tay cầm thanh Tử Kim đao, tiến lại phía trước mấy bước lớn tiếng gọi:

- Ông bạn nào đó! Một mình ông bạn đấu với ba người thì thủ thắng làm sao được? Nên dừng tay thôi!

Dương Phát vừa dứt lời, thốt nhiên phát giác ra phía sau mình có một luồng kinh lực âm nhu tập kích, nhằm vào huyệt “đối mạch” ở sau lưng. Y liền lia thanh đao quét ngang để chống đỡ phía trước huyệt đạo cách chừng hai tấc.

Dương Phát vừa đưa ngang lưỡi đao che sau lưng, bỗng nghe một tiếng choang vang lên. Một cây binh khí đã đụng vào thanh Tử Kim đao và chính là cây binh khí đã điểm tới sau lưng y.

Trong dãy hành lang tối đen như mực, Dương Phát tuy không thể nhìn rõ sự vật trước mắt, nhưng y cũng nhận ra rằng thứ binh khí đựng vào thành Tủ Kim đao chuyên dùng để điểm huyết mà hiện giờ ngoài Âm Sâm ra không ai có thứ giới đó nữa.

Dương Phát cho là chính Âm Sâm đã thừa cơ ám toán mình.

Dương Phát nghĩ vậy, dùng dùng nổi giận quát mắng;

- Quân giặc cướp hèn hạ! Mi định ám toán ta, tưởng ta không biết hay sao?

Nói xong, y vung kim đao ra chiêu “Thanh phong trích nhị” nhằm đúng phương vị Âm sâm chém tới.

Nhưng Dương Phát vừa ra đến lại nghe thấy tiếng Bạch U U thét lên lạnh lạnh:

- Người muốn chết đó chăng!

Rồi chưởng phong nổi lên vù vù có lẫn một luồng hơi khác lạ bay đến!

Dương Phát cả kinh, biết rằng nhát đao vừa rồi chẳng những không trúng Âm Sâm, mà lại chém về phía Bạch U U. Y vội nhảy lùi lại, lớn tiếng hô:

- Chúng ta không nên động thủ nữa!

Bỗng nghe Bạch U U lớn tiếng hỏi:

- Người muốn không động thủ ư?

Dương Phát phát giác ra có một luồng kinh phongphongs thẳng tới trước mặt mình. Y biết rằng Bạch U U đã tấn công.

Dương Phát vốn là người hồn hậu, nóng nảy. Lúc này y không nghĩ gì đến chuyện giải thích với Bạch U U về nhát đao vừa rồi không phải mình chủ tâm chém mụ.

Y cũng quát lên một tiếng rồi múa tít thanh Tủ Kim đao vừa thủ vừa công, hỗn chiến với Bạch U U. Cả hai người cùng ra chiêu cực kỳ mau lẹ. Mối trong nháy mắt. Dương phát đã phóng mười bảy chiêu.

Giữa lúc ấy, bất thành linh ngoài cổng thành nổi lên tiếng quát rất to. Tiếng quát vừa lọt vào tai Dương Phát, đã khiến y không tự chủ được nữa, dừng tay đao lại rồi lui về phía sau một bước. Y vẫn sợ Bạch U U thừa cơ đánh tới. Nhưng Bạch U U cũng đứng yên không động thủ nữa, tỏ ra chính mụ cũng bị tiếng quát phải dừng tay.

Tiếp theo đó ánh lửa lập lòe bên cổng sắt, mọi người đột nhiên thấy sáng rực.

Nhờ ánh lửa sáng, Dương Phát thấy Bạch U U đứng trước mặt mình chỉ cách chừng ba bốn thước, thì trong lòng không khỏi kinh hãi vội lùi lại ba bốn thước nữa.

Bách U U cũng thấy Dương Phát đứng cách mình rất gần vội lùi lại, thành ra cả hai bên cùng lùi xa nhau, rồi quay ra cổng nhìn.

Người đứng ở ngoài cổng mặc áo bào xanh, mình cao hơn bảy thước, đã vào hạng đứng tuổi. Lão đứng bên cổng tướng mạo đường đường oai phong凛凛. Trong tay lão cầm bó đuốc, hai mắt sáng như chớp, loang loáng đảo nhìn bốn phía. Lão thấy Dương Phát cùng Bạch U U nhìn mình chòng chọc, liền cười hỏi:

- Hai vị đến sớm nhỉ?

Bạch U U thấy trước người đứng bên cổng nào phải ai xa lạ, chính là Thiên Ngô lão nhân, một tay nổi tiếng về kiếm thuật bậc nhất thiên hạ là chưởng môn phái Thanh Thành, một phái đứng đầu các phái kiếm lớn trong giang hồ.

Dương Phát vừa thấy Thiên Ngô lão nhân, rất lấy làm kỳ. Một người có địa vị chí tôn trong võ lâm, lại võ công cao cường như lão mà cũng y theo lời mời trong một bức thư vu vơ chẳng biết ai là chủ nó mà cũng thân hành đến đây?

Bạch U U lại trong lòng ngấm ngấm kinh hãi.

Ta nên biết rằng Thiên Ngô lão nhân ghét cay ghét đắng phường hung dữ như kẻ thù, mà tính lão lại nóng như lửa.

Nguyên Bạch U U đã là người bất nhân, lòng dạ lại thâm độc, dám làm bất cứ việc tàn ác gì. Thiên Ngô lão nhân cùng mộ hai người xung khắc nhau khác nào nước lửa. Bạch U U mới đây lại giết hai gã đệ tử tam đại phái Thanh Thành. Nhưng phái này cũng chỉ đồn đại ra ngoài hai tên đệ tử đó vì ham mê nữ sắc mà chui đầu vào cạm bẫy, tuyệt không tìm đến Bạch U U để trả thù. Song hai bên không thể nào bỏ hết được mối thù sâu cay này.

Lúc Bạch U U tới đây, dĩ nhiên mộ cũng biết chắc chắn Thiên Ngô lão nhân cũng được thư mời đến. Nhưng mộ tưởng lão có địa vị cao cả trong võ lâm chẳng chịu đến. Thế mà bây giờ mộ lại gặp lão ở đây thật là một chuyện bất ngờ.

Bạch U U miễn cưỡng đáp lão qua loa một câu cho xuôi chuyện rồi không tự chủ được, lùi lại phía sau.

Thiên Ngô lão nhân thấy mộ lùi lại một bước, lão cũng tiến thêm một bước.

Bạch U U thấy Thiên Ngô lão nhân tiến lên, mộ đâm ra có tật giật mình, lùi thêm bước nữa. Thiên Ngô lão nhân cũng tiến một bước.

Hai bên kẻ lùi người tiến. Mới trong khoảnh khắc, đều đã chuyển động đến bảy tám bước.

Bạch U U thấy Thiên Ngô lão nhân chẳng chịu buông tha mình thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi trong lòng. Mộ cứ ghéech mắt lên lùi hoài, không để ý nhìn xuống đất.

Mộ lùi lại được tám bước, đột nhiên chân dẫm phải một vật nhũn nhũn, người mộ loạng choạng xuyết ngã lăn ra.

May mà mộ có bản lĩnh cao cường, chân tay linh hoạt, dí đầu ngón chân xuống cho người xiêu về phía sau rồi bằng mình nhảy ra xa đến sáu bảy thước.

Lúc người mộ còn lơ lửng trên không đã đưa mắt nhìn rõ vật mà mộ vừa vấp phải, thì ra là một người nằm phục xuống.

Bạch U U tưởng thầm trong bụng đó chắc là thi thể Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ.

Nhưng người nằm đó thốt nhiên rên lên một tiếng.

Bạch U U cả kinh định thần nhìn mới biết rõ người nằm đó không phải là Lão Tắt Hỷ mà lại là Âm Sâm, giáo chủ phái Thiên Thần ở Võ Di.

Lúc này, rõ ràng Âm Sâm đã bị thương nặng mới nằm lăn dưới đất không nhúc nhích được. Còn thi thể Lao Tắt Hỷ thì đã biến đâu mất. Cả gã che mặt cũng biến luôn.

Bạch U U không hiểu tại sao Âm Sâm, một tay võ công cao cường đến thế, lại bị trọng thương một cách bất ngờ và trong một thời gian rất ngắn, đến nỗi phải lăn quay ra, không dậy được? Mộ không kịp tra cứu về điểm này, lại hốt hoảng ngoảnh nhìn Thiên Ngô lão nhân.

Bạch U U thấy Thiên Ngô lão nhân mắt như điện chớp đảo nhìn bốn mặt và vẫn chú ý đến mộ. Về mặt lão cực kỳ nghiêm nghị, dường như trong thấy một nữ ma đầu số nhất số nhị trong các tà phái. Mộ sợ run lên, hăng giọng hỏi cho có chuyện:

- Thiên Ngô lão nhân cũng đến đây à?

Thiên Ngô lão nhân cười lạt hỏi lại:

- Ai là chủ nhân? Chẳng lẽ bây giờ còn chưa xuất hiện?

Dương Phát mau miệng đáp ngay:

- Có lẽ chúng ta bị họ điều gạt rồi!

Thiên Ngô lão nhân lặng người đi một bước, thuận tay phóng chưởng ra đánh vào một cánh cổng lớn đến “bình” một tiếng. Cánh cổng vỡ ra một mảng lớn và dài. Thiên Ngô lão nhân cầm chặt cả vào bó đuốc cho cháy to lên.

Trong dãy hành lang bây giờ đã sáng hơn trước rất nhiều.

Lúc này Âm Sâm đã cử động được và ngồi dậy.

Mặt lợt lạt. Y không nói câu gì, đứng dậy rồi đi luôn ra phía trước.

Ngoài trời trận mưa lúc nào trước đã ngớt được một chút, bây giờ lại mưa to hơn. Âm Sâm ra đến ngoài cổng dừng lại một chút, rồi không do dự gì nữa, đội mưa ra đi.

Bạch U U giật giọng hỏi:

- Âm giáo chủ! Giáo chủ có cần tại hạ giúp đỡ một tay không?

Mụ không chờ Âm Sâm trả lời, vừa nói vừa bước đi luôn.

Bách U U đâu có phải tốt bụng muốn giúp đỡ Âm Sâm. Vì mụ thấy Thiên Ngô lão nhân có mặt tại đây, không dám ở lại lâu nữa, nên kiếm cớ để lảng đi nơi khác.

Bách U U ra khỏi cổng rồi, trời mưa như trút nước xuống đầu, toàn thân đầm nước. Mụ không thấy Thiên Ngô lão nhân đuổi theo đã hơi yên dạ, thở phào một cái rồi không chạy nữa. Mụ lạng người đi một cái, đến ẩn vào sau một tảng đá lớn.

Khi mụ nấp vào sau lưng tảng đá rồi, những người trở vào trong cửa thành không nhìn thấy mụ. Nhưng mụ lại không tránh được trời mưa tầm tã. Chớp mắt người mụ ướt như chuột, mụ phải luôn luôn chuyển vận chân khí chống đỡ cho khỏi rét lạnh. Nhưng mưa mỗi lúc một to hơn, toàn thân mụ bốc lên một làn hơi trắng, người mụ không chịu đựng được nữa, rét run lên.

Bách U U ra ngoài tòa cổ thành rồi. Thiên Ngô lão nhân quay lại hỏi Dương Phát:

- Dương bằng hữu! Ông bạn đến đây bao lâu rồi?

Tử Kim thần đạo Dương Phát đáp:

- Tại hạ đến trước tiên.

Thiên Ngô lão nhân ngược mắt trông lên thì trong tòa cổ thành này có một cầu thang vòng vào để lên gác.

Cây đuốc trong tay lão cháy bùng bùng, nhưng tòa nhà vừa cao vừa tối om, ánh lửa không chiếu lên từng trên được.

Thiên Ngô lão nhân đứng nhìn lên một lúc, rồi nhíu cặp lông mày hỏi:

- Trong thành này không có người ư?

Dương Phát đáp:

- Lúc tại hạ mới đến, đã đi xem hết cả từng trên từng dưới một lượt, chỉ thấy hàng ngàn con dơi bay vụt ra, chứ tuyệt không thấy một bóng người.

Thiên Ngô lão nhân:

- Các hạ liệu có đoán được người gửi thư cho bọn ta là ai không?

Thiên Ngô lão nhân vẻ mặt nghiêm nghị ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu.

Dương Phát lại nói:

- Theo ý tại hạ thì đây chắc là một vì nào muốn điều cốt chúng ta để cười chơi...

Y nói đến đây rồi dừng lại, vì chột nhớ đến cái chết của Lôi Đại Khuê cùng Lao Tất Hỷ, đồng thời liên tưởng đến chuyện Âm Sâm sau khi bị thương không nói gì bỏ đi luôn. Cả gã che mặt hình thù như con khỉ cũng biến mất, thì quyết nhiên không phải chuyện đùa.

Y nghĩ vậy nên không nói gì nữa.

Thiên Ngô lão nhân trầm giọng nói:

- Dương bằng hữu đã coi hết lượt rồi, nếu trong tòa cổ thành này tuyệt không một bóng người thì nơi đây chẳng phát đất lành. Lão phu khuyên ông bạn nên dời khỏi tòa cổ thành này ngay là hơn.

Nguyên Dương Phát đã có ý bỏ đi từ trước, nhưng sau này vì xảy chuyển lời thôi, mới ở lại đến bây giờ. Y nghe lời Thiên Ngô lão nhân, trong lòng không khỏi nao núng, vì y biết Thiên Ngô lão nhân đã nói thế tất có nguyên nhân chứ chẳng không.

Nghĩ vậy, Dương Phát đáp ngay:

- Các hạ nói phải lắm.

“Tách” một cái, Dương Phát tra đao vào vỏ rồi rảo bước chạy mau ra ngoài cổng thành.

Thiên Ngô lão nhân cũng buông tay, bó đuốc trong tay lão rớt xuống đất. Lão cũng chạy như tên ra ngoài thành.

Nắm đuốc rơi xuống đất vẫn còn cháy được một lúc. Nhưng chẳng bao lâu một cơn gió từ ngoài cổng thổi mạnh vào làm cho ngọn lửa tắt phụt. Trong tòa cổ thành lại tối om.

Bất thành linh lại có tiếng người vọng xuống. Người này vừa nói vừa thở hổn hển, rõ ràng y đã bị thương rất trầm trọng và nghe thanh âm không phải là người trong bọn vừa rồi.

Người đó hỏi:

- Bọn họ... đi hết rồi ư?

Bỗng có tiếng một thanh niên khác đáp:

- Đi hết rồi.

Thanh âm kia thều thào nói:

- Ông bạn... đi về phía trước... qua một khúc quanh, mở hai cánh cửa ra... rồi đưa ta vào trong đó!

Tiếng thanh niên ngần ngừ một chút rồi nói:

- Tối mù mịt thế này, tại hạ chẳng nhìn rõ gì hết. Hãy bật lửa lên đã!

Thanh âm phều phào nói:

- Không cần! ... Ta nhìn trong bóng tối cũng rõ... Để ta chỉ điểm cho.

Gã thanh niên không nói nữa.

Tiếp theo mấy tiếng chân người lật đật bước đi rồi có tiếng kẹt cửa.

Cánh cửa mở xong lại đóng vào. Một ngọn lửa lóe lên chiếu qua khe cửa, ánh ra ngoài.

Phía trong cánh cửa này là một gian phòng nhỏ, rộng chừng hơn một trượng. Cát bụi ngập đến mắt cá. Trong phòng không có một thứ gì. Dưới ánh lửa, chỉ trông thấy rõ hai người.

Một người trẻ tuổi mình vận võ trang toàn thân ướt như chuột.

Sau lưng chàng về bên phải, vạt áo bị rách một vệt dài, hở cả da thịt ra và hầy còn dính máu.

Một người nữa ngồi phệt xuống đất đầy cát bụi, tướng mạo giống như con khỉ. Sắc mặt lợt lạt trông gớm khiếp hơn cả một xác chết. Khóe miệng hầy còn ứa máu, không ngớt thổ lên hồng hộc. Người này rõ ràng là Thiên Sơn Thần Hâu Lao Tắt Hỷ, một quái hiệp võ lâm vừa nằm còng queo ở dưới hành lang mà Âm Sâm cùng Bạch U U tưởng hần đã chết rồi, nhưng thật ra hần chưa chết.

Chàng tuổi trẻ tay cầm bó đuốc gần cháy hết soi khắp chung quanh một lượt nhưng không tìm thấy vật gì để đốt thêm. Gã cúi xuống hỏi:

- Lao đại hiệp ! Đại hiệp thấy trong mình thế nào ?

Mặt mũi Lao Tắt Hỷ da thịt co rúm lại, lên giọng rất quái dị hỏi:

- Vừa rồi ông bạn thấy gì không ?

Gã thanh niên nghe Lao Tắt hỷ hỏi vậy, lông tóc dựng cả lên hỏi lại:

- Tại hạ có thấy gì đâu ?

Lao Tắt hỷ vẫn thờ hớn hển đáp:

- Vừa rồi... có một người ... đứng bên Dương Phát ấy mà !...

Gã thanh niên thộn mặt ra nói:

- Lao đại hiệp ! Tại hạ có thấy ai đâu?

Chính gã thanh niên này lúc trước đã bị Dương Phát phóng đao chém rất lẹ.

Gã nói tiếp:

- Lúc Dương Phát ra chiêu, nếu tại hạ không tránh kịp thì đã mất mạng với y rồi...

Lao Tắt Hỷ nói:

- Không ! Không phải ! Người đứng sau ông bạn kia !

Gã thanh niên nhớ lúc gã vội xoay người lại chẳng thấy một ai, liền hỏi ngay:

- Tại hạ không trông thấy. Người đó là ai vậy ?

Lao Tắt Hỷ miệng há hốc ra. Nhưng khớp xương trong toàn thân kêu lắc rắc, không thốt ra lời nữa.

3. Chương 03: Bức Hoạ Trong Tường

Chàng thanh niên gọi luôn mấy tiếng:

- Lão đại hiệp ! Lão đại hiệp ! Đại hiệp bảo có việc ủy thác cho tại hạ, sao không nói ra ? Phải chăng đại hiệp bị thương quá trầm trọng ?

Lao Tắt Hỷ người run lên bần bật, miệng ứa máu tươi ra rất nhiều. Tiếng nói thều thào:

- Người... thay mặt ta... kiếm một người !

Chàng thanh niên nhăn nhó cười, chưa hiểu tìm ai toan nói nữa thì, đột nhiên Lao Tắt Hỷ, dơ ngón tay trở ra chỉ về mé Đông góc nhà nói áp ứng:

- Chỗ kia... chỗ kia... !

Chàng thanh niên lại nói:

- Lao đại hiệp! Đại hiệp cứ nói thông thả cũng chưa muộn.

Lao Tắt Hỷ bật lên một câu:

- Chậm mất rồi.

Mấy tiếng này, y nói rất rõ không vấp vấp. Đồng thời với câu trên, y thở hắt ra một hơi, rồi im bật.

Thanh niên đứng thộn mặt ra, chàng lộ vẻ xao xuyến vô cùng, tỏ ra mình đã gặp phải một chuyện cực kỳ khó hiểu.

Lúc này Lao Tắt Hỷ chết rồi. Nhưng trước khi thở hơi cuối cùng, y trở tay vào góc tường phía Đông. Tuy cánh tay y hạ thấp xuống rồi, mà ngón tay vẫn trở về hướng đó.

Thanh niên ngần ngừ một chút rồi đi lại góc nhà phía đông. Trên mặt đất bụi cái rất dày, mỗi bước lại in bàn chân xuống thành dấu vết rất rõ rệt.

Chàng đi đến trước mặt tường, dơ bó đuốc lên soi khi khu này chẳng có gì khác lạ. Chàng không hiểu tại sao lúc lâm tử, Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ lại dơ ngón tay lên chỉ vào chỗ này? Chàng ngẩn ngơ một lát rồi rút thanh bội đao ở sau lưng ra. Lấy mũi đao nhọn khoét xuống đất đoạn khoét cả bờ tường ra xem.

Trong tòa cổ thành cực kỳ yên lặng, nên mũi đao khoét xuống mặt đất và trên tường phát ra những tiếng rùng rợn.

Gã khoét chẳng bao lâu, đột nhiên đánh kịch một cái, rồi một vật vuông vắn chừng một thước văng xuống đất bật lên tiếng “keng”.

Chàng thanh niên giật nảy mình, lùi lại phía sau một cái. Miệng lẩm bẩm:

- Té ra trong bức tường này có đặt tấm gương, chứ có gì lạ?

Quả vậy! Miếng sắt vuông chừng một thước từ trên tường rớt xuống đất rồi, nhờ có ánh đuốc soi tỏ, chàng nhìn vào bức tường thấy một thanh niên mặt giống mình như đúc, biết ngay là bóng mình in vào gương.

Chàng vừa bị một phen kinh khủng đột ngột, trên trán toát mồ hôi ra. Bây giờ chàng phát giác ra rằng: Sau khi miếng sắt phủ tấm gương rớt xuống, bên trong, ngoài tấm gương ra chẳng có gì quái lạ. Tự nhiên chàng thấy yên tâm, gơ tay lên vuốt mồ hôi trán.

Nhưng tay thanh niên để trên trán rồi dờ ra không nhúc nhích. Đồng thời cặp mắt chàng lộ vẻ cực kỳ sợ hãi! Nguyên lúc bàn tay sờ lên trán chàng để mắt nhìn vào ánh gương thì lại không thấy bóng cánh tay gờ lên trán mới lạ chứ!

Chàng tự hỏi:

- Có lý đầu động tác của người đứng trước tấm gương lại không giống với động tác ảnh trong gương được?

Thanh niên cảm thấy trong lòng xao xuyến vô cùng. Rồi chàng lập tức nghi ngờ không phải là tấm gương.

Quả nhiên đây chỉ là một bức họa chứ không phải gương.

Nghĩ cho cùng thì tuy chàng có phát giác điểm này, kể ra cũng chẳng có gì khiến chàng phải kinh nghi. Thế mà trong mắt chàng mỗi lúc một thêm lộ vẻ hoang mang mới lạ!

Lúc này bó đuốc cháy đã gần tàn. Chàng vội bước lại đứng sát trước bức tường để nhìn nhận lại thì quả nhiên là một bức họa, nét bút rất linh hoạt coi như người thật, mà người trong bức họa lại đúng là chàng, chứ nếu là người khác thì vừa rồi thoáng trông một cái, chàng đã chẳng cho đó là cái bóng mình in vào tấm gương đặt trong bức tường.

Thanh niên đưa tay vào sờ bức họa thấy mịn màng như một tấm lụa trắng, nhưng lúc chàng định coi lại cho rõ hơn thì ánh đuốc lóe lên một cái rồi tắt phụt.

Thanh niên đứng trong bóng tối thộn mặt ra hồi lâu, trong lòng cực kỳ xao xuyến? Chàng hỏi:

- Tại sao hình ảnh ta lại đặt vào giữa bức tường tòa cổ thành này? Từ nhỏ tới nay ta chưa vào đây bao giờ, và cũng chưa để cho ai vẽ hình. Thế thì làm sao lại có bức chân dung ở đây.

Mấy vấn đề này lẫn quẩn trong đầu óc chàng. Tâm thần chàng bận rộn về mấy câu hỏi trên đến nỗi tiếng mưa rào sầm sập ngoài trời cùng tiếng vó ngựa dồn dập chạy tới, chàng cũng không nghe thấy.

Mãi đến khi có tiếng người hô hoán rầm lên, chàng mới choàng tỉnh trở về hiện tại.

Những thanh âm bên ngoài gọi réo lên:

- Quân Hiệp! Quân Hiệp! Người có ở đây không? Người có ở đây không?

Thanh âm đó khàn khàn tỏ ra người này có thể kêu gọi đã lâu. Trong tiếng gọi dường như chứa đầy vẻ hoảng hốt, cấp bách!

Thanh niên lạng người đi một cái đến trước cửa sổ nhìn ra.

Gã thấy phía ngoài tòa cổ thành này giữa lúc trời mưa như trút nước, thấp thoáng có năm ba bóng người cưỡi ngựa. Gã lớn tiếng hỏi:

- Có phải sư thúc đó không? Tiểu diệt ở trong này!

Tiếng trả lời của chàng làm chấn động mấy người chạy ngựa bên ngoài thành. Lập tức một người la lên:

- Thiếu gia ơi! Thiếu gia ở trong đó làm trò quỷ gì thế? Sao lại không ra đây mau lên? Bọn tại hạ tìm thiếu gia muốn chết!

Thanh niên nhìn ra cửa nở một nụ cười dường như để xin lỗi. Nhưng những người ngoài thành dĩ nhiên không thể nhìn thấy nụ cười của chàng.

Chàng hấp tấp lui ra khỏi cửa phòng chạy theo cầu thang quanh co đi xuống. Khi chàng vừa ra khỏi cổ thành mấy người vội vàng nhảy xuống ngựa xoay quanh lấy chàng.

Ánh chớp lóe lên chàng nhìn rõ một lão già râu tóc bạc phơ vươn tay đặt lên vai gã, ra chiều thiết tha âu yếm hỏi:

- Quân Hiệp! Người có việc gì không?

Hai người khác cùng đồng thanh lên tiếng:

- Vi công tử! Chúng tôi sợ muốn chết! Trên quãng đường đi tìm công tử mỗi lúc một thêm vắng vẻ, hoang lương, trong lòng nơm nớp lo âu công tử đã gặp chuyện chi bất trắc. Công tử ơi! Đây đến Dương Châu có đến tám trăm dặm đường. Nếu công tử còn chơi kiểu này lần nữa thì bọn tại hạ đến hết thở mất.

Lão già trầm giọng hỏi:

- Quân Hiệp! Sao người bỏ đi mà không ai hay! Phụ thân người vẫn bảo người còn nhỏ dại lắm, không nên cho lên lỏ vào chốn giang hồ, người cứ nằng nặc đòi ta dẫn đi. Chuyến bảo tiêu này có nhiều hàng rất quý giá, đường đi Dương Châu lại xa xôi, sao người dám lén đi một mình khiến cho chúng ta phải hết hồn!

Hai chữ Quân Hiệp ở trong miệng lão già nói ra đó chính là tên của chàng thanh niên. Chàng người họ Vi, còn lão già kia là một tay đứng đầu chín mươi tư gia bảo trong bảy tỉnh ở Trung Nguyên. Lão là một tay cao thủ thứ nhất thứ nhì trong làng bạch đạo Phi Kiếm Thủ Viên Kiến Long chính là lão.

Viên Kiến Long là sư thúc Vi Quân Hiệp. Phụ thân chàng cũng là một tay đại hào kiệt trong võ lâm. Tả về bản lãnh lẫn địa vị y đều cao hơn Viên Kiến Long một bậc. Y nghiêm nhiên làm minh chủ cho phái võ trong bảy tỉnh Trung Nguyên gần mười năm nay. Tuy không qua lại trên chốn giang hồ nữa, nhưng oai danh vẫn còn lừng lẫy xa. Hàng năm cứ đến ngày sinh nhật y là lại có cuộc đại hội mọi phái võ ở Trung Nguyên.

Vi Quân Hiệp nghe sư thúc quở trách chỉ cúi đầu không dám nói gì.

Viên Kiến Long lại hỏi:

- Người đến đây làm chi?

Vi Quân Hiệp thấy hỏi vội ngừng đầu lên. Nhưng chàng cũng chẳng biết mình đến đây làm gì, vì chính chàng ra đi cũng chẳng định bụng đến đâu. Gặp được lúc không có ai quở thúc chàng, chàng cứ ra đi tự nhiên. Câu chuyện chàng ra đi này, nói ra thêm dài dòng.

Vi Quân Hiệp thở dài đáp:

- Sư thúc ơi! Trong lòng tiểu diệt giờ rất xao xuyến! Nhưng nơi đây không tiện nói chuyện, chúng ta hãy tìm đến nơi nào vắng vẻ sẽ hay!

Viên Kiến Long “hừ” một tiếng rồi nói:

- Quân Hiệp! Trên chốn giang hồ biết bao nhiêu là sự hiểm nghèo. Bất cứ lúc nào hay nơi nào cũng đều có thể bị sa vào cạm bẫy. Nếu người không cẩn thận là mắc vào tay người đời ngay lập tức.

Lão vừa nói vừa nắm lấy cánh tay Quân Hiệp nghiêng đi một chút, kéo Quân Hiệp lên ngồi chung một ngựa.

Con tuần mã thấy trên lưng mình bị đè nặng hơn trước, nó nghển cổ hý vang một tiếng dài rồi lập tức bốn vó chạy như bay, mấy người kia cũng hấp tấp lên ngựa đuổi theo.

Viên Kiến Long cùng Vi Quân Hiệp rong ruổi mau lẹ dị thường. Chớp mắt đã bỏ bọn kia lại chừng bảy tám trượng.

Giữa lúc ngựa đang phóng nước đại, bất thành linh có một tiếng “véo” chênh chếch bay lại. Lúc này trời đang đổ mưa âm âm nên không ai chú ý.

Vi Quân Hiệp chưa nghe thấy gì, song Viên Kiến Long là một nhân vật phi thường. Lão thấy cơ nguy vội giắt cương ngựa. Con ngựa hí lên một tiếng dài, dường như đứng thẳng lên rồi dừng lại.

Viên Kiến Long vừa giắt cương cho ngựa dừng lại vừa vung tay áo ra. Bỗng nghe đánh “se” một tiếng, ánh sáng lóe lên. Một thanh kiếm nhỏ xíu dài chừng tám tấc, rộng nửa tấc rất sắc nhọn bắn lên nhanh như chớp. Ngoại hiệu lão là Phi Kiếm Thủ. Lão nhờ có chín mươi chín lưỡi kiếm nhỏ xíu làm khí giới để nổi danh.

Trong võ lâm những món binh khí kỳ lạ tuy nhiều nhưng so với chín mươi chín lưỡi kiếm nhỏ của lão rèn luyện bằng những thứ thạch kim vừa dùng làm ám khí có thể nói là một thứ khí giới rất hiếm!

Lúc ấy Viên Kiến Long phóng tiểu kiếm ra bỗng nghe đánh “keng” một tiếng. Rõ ràng thanh tiểu kiếm đã bay vọt lên không để gặt một ám khí khác rút xuống.

Đồng thời Viên Kiến Long trầm giọng quát hỏi:

- Ai?

Giả tử lão không lên giọng quát hỏi thì nhất định lão nghe rõ tiếng ám khí lần thứ hai phóng tới.

Đột nhiên con ngựa lão đang cưỡi ngã khụy xuống.

Viên Kiến Long cả kinh, tay vỗ vào yên vừa tung lên cao vừa gọi:

- Quân Hiệp, phải cẩn thận đấy!

Vì Quân Hiệp vừa thấy con ngựa mình đang cưỡi ngã xuống, chàng đã cong người tung mình lên rời khỏi yên ngựa. Lúc người còn lơ lửng trên không, chàng đã rút đao ra khỏi vỏ.

Trời tối mù mịt, bỗng thấy mặt trước có ánh sáng lấp lánh. Rõ ràng Viên Kiến Long đang phóng tiểu kiếm ra.

Mấy người theo sau vừa tới nơi, đều xuống ngựa hết.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Sư thúc! Địch nhân đã xuất hiện?

Viên Kiến Long đáp:

- Chưa thấy chúng đâu cả.

Lão vừa đáp vừa tiến về phía có ám khí phát ra.

Lúc này Viên Kiến Long đã tung ra chín lưỡi kiếm nhỏ. Ánh kiếm vây bọc quanh người không những để hộ vệ cho thân lão mà trong vùng chín thước vuông, bất luận cành cây hay ngọn cỏ gì đi nữa cũng bị lưỡi kiếm hót đứt, tung tóe ra xung quanh.

Đột nhiên bỗng nghe nổi lên chín tiếng “leng keng”. Lão biết ngay rằng những người vừa phóng ám khí đã ẩn nấp vào sau các tảng đá lớn.

Viên Kiến Long vừa chuyển mình vừa thi triển cho chín lưỡi kiếm nhỏ nhảy múa trên không như ánh chớp đi về phía sau mấy tảng đá lớn. Lão quát hỏi:

- Ông bạn nấp sau phiến đá lớn đó làm chi?

Giữa lúc uy thế lão cực kỳ mãnh liệt nhảy vào phía sau tảng đá, chín thanh tiểu kiếm của lão, mỗi thanh đều điểm vào một tảng đá cho ánh lửa bắn tung tóe ra.

Viên Kiến Long nửa đời người lặn lội trên chốn giang hồ, kiến thức rộng, lịch duyệt nhiều. Lão cảm thấy phái sau có một luồng kinh phong âm nhu thối tới. Vi Quân Hiệp vẫn cầm đao thủ thế để đề phòng phía trước và hai bên, nhưng không để ý đến phía sau lưng chẳng còn có mấy người tùy tùng. Mấy người này đều được lựa chọn trong những tay cao thủ ở các tiêu cực lớn tại Trung Nguyên, chắc chắn không có kẻ địch nào lên vào được. Nhưng lúc này một luồng âm nhu cực mạnh lại từ phía sau ập vào.

Vi Quân Hiệp cả kinh. Chàng dí đầu bàn chân xuống đất, nhảy vọt về phía trước.

Chàng vừa nhảy vừa xoay mình, tay cầm đơn đao phóng chiêu “Viên Luân Hoàn Chuyển” đánh ra.

Chàng phóng đao xong mới định thần nhìn lại thì thấy trong bóng tối mấy người theo sau mình vẫn đứng đờ ra không nhúc nhích, rõ ràng chúng đã bị điểm huyết rồi.

Vi Quân Hiệp hốt hoảng la lên:

- Sư thúc! Địch nhân ở đây!

Chàng vừa gọi vừa phát chiêu. Ánh đao lấp lánh, chàng phát ba chiêu liên tiếp. Nhưng ba chiêu vừa ra xong, mắt chàng hoa lên, bóng đen đã không thấy đâu nữa?

Bỗng nghe tiếng Viên Kiến Long hỏi:

- Hắn ở đâu?

Vi Quân Hiệp nói:

- Hắn vừa ở đây...

Chàng đang nói dở câu thì ánh chớp lóe lên. Đang lúc tối mò, dơ tay lên không trông thấy ngón. Được ánh chớp lóe lên, bất cứ vật gì chàng cũng thấy rõ.

Vi Quân Hiệp lại thấy địch nhân vừa biến mất, giờ lại hiện ra bên cạnh mình và đối phương đứng cách mình rất gần. Chàng bắt giắc cả kinh, tự nhiên dơ đao lên đánh.

Địch nhân đứng bên cạnh chàng tựa hồ chẳng sợ hãi gì, xoay bàn tay lại, nắm ngón tay khoắn khoắn như móc câu. Vi Quân Hiệp chưa kịp né tránh, đã bị địch nhân nắm trúng huyết mạch môn nơi tay trái chàng.

Lúc ánh chớp lóe lên, Viên Kiến Long đã nhìn rõ bên cạnh Vi Quân Hiệp có thêm một người. Lão đứng xa chàng có tới bốn trượng, không kịp nhảy lại cấp cứu, lão liền quát lên một tiếng vung tay phóng về phía trước, một lưỡi tiểu kiếm bay vèo đến bên Vi Quân Hiệp.

Chín mươi chín thanh tiểu kiếm của Viên Kiến Long thì mỗi thanh đều có dây buộc dài chín thước bằng bạch kim, và mỗi chuôi kiếm đều có cái vòng để móc lẫn vào nhau. Bình thời khi lão xuất thủ thường phóng ra chín thanh kiếm nhỏ này, vì chín thanh móc thành một chùm nối liền thanh nọ với thanh kia. Mỗi khi phóng phi kiếm ra có thể đi tới đích xa trong vòng tám trượng.

Lúc cổ tay Vi Quân Hiệp bị điểm huyết, Viên Kiến Long phóng kiếm ra thì ánh chớp tắt rồi, tiếp theo là những tiếng sét nổ kinh hồn động phách. Lão chẳng hiểu mình phóng kiếm có trúng đích hay không. Lão liền chạy như bay đến nơi. Nhưng lão chạy được đến bốn năm trượng rồi mà phía trước mặt, trời tối quá, không nhìn thấy một bóng người.

Viên Kiến Long đã từng bốn tẩu giang hồ lâu ngày mà chưa bao giờ gặp trường hợp kinh khủng như bữa nay. Lão tự hỏi:

- Nếu Vi Quân Hiệp bị tai nạn thì mình biết về nói với sư huynh thế nào đây?

4. Chương 04: Người Áo Đen Che Mặt

Viên Kiến Long ngờ ngẩn không thấy Vi Quân Hiệp đâu. Lão lập tức cất tiếng gọi:

- Quân Hiệp ! Người ở đâu ?

Chưa dứt lời, lão nghe mé tả có tiếng người rên, vội nhảy sang mé đó. Nhưng chỉ trong chớp mắt, tiếng rên lại nổi lên ở mé hữu. Lão lập tức lại chạy qua mé hữu, thì tiếng rên lại chuyển đến mé sau.

Viên Kiến Long nghe tiếng rên biết rõ là thanh âm Vi Quân Hiệp và cho rằng sở dĩ chàng không lên tiếng được là vì đã bị điểm huyết nên chàng chỉ rên lên mà thôi.

Dường như người điểm huyết Vi Quân Hiệp đã hiểu rõ Viên Kiến Long không giỏi về kinh công, nên hắn luôn luôn đổi chỗ để lão hao phí sức lực di chuyển luôn luôn.

Thực ra Viên Kiến Long tinh thực về môn phóng phi kiếm. Cùng một lúc lão có thể phóng luôn cả chín mươi chín lưỡi kiếm nhỏ ra, tuyệt nghệ này đã đến mực phi thường. Nhưng về môn kinh công thì lão chưa bằng ai.

Viên Kiến Long chuyển hướng chạy luôn như vậy trong khoảng thời gian chừng chưa uống cạn tuần trà thì mồ hôi lão thoát ra như tắm. Lão mệt quá không lên tiếng gọi nữa và cả tiếng rên cũng im bật.

Bốn bề vẫn tối đen như mực. Viên Kiến Long không nhìn thấy tung tích Vi Quân Hiệp cùng địch nhân đâu hết.

Lão dừng bước. lại gọi luôn mấy tiếng, như trong bóng tối mù mịt không có một âm thanh nào đáp lại, mồ hôi lão ra càng nhiều, ướt đầm cả quần áo

Tuy lão suốt đời bôn tẩu giang hồ nhưng chưa bao giờ lâm vào tình trạng như bữa nay. Lão biết làm thế nào ?

Bốn bề lặng ngắt như tờ, tuyệt không một tiếng động.

Viên Kiến Long biết rằng Vi Quân Hiệp đã bị địch nhân bắt đem đi rồi. Lão tự hỏi:

- Vi Quân Hiệp bị ai bắt ? Gã bị đưa đến địa phương nào ?

Nhưng lão không thể nào tìm ra manh mối được.

Rồi lão nhớ lại từ ngày Vi Quân Hiệp đi theo mình bất cứ lúc nào chàng cũng tỏ ra là một thiếu niên ngoan ngoãn, không có ý nghĩ gì khác lạ. Có điều lão không hiểu tại sao thốt nhiên chàng không cáo từ đã lên đi một mình vào trong tòa cổ thành này ?

Viên Kiến Long nhớ tới tòa cổ thành, trong lòng lại thoáng nảy ra một tia hy vọng. Lão nghĩ thầm:

- Vụ Vi Quân Hiệp tự nhiên bỏ đi vào tòa cổ thành này cùng việc chàng bị bắt bây giờ hẳn có mối liên hệ với nhau. Ta phải vào đó để dò la động tĩnh.

Viên Kiến Long còn đang suy nghĩ thì trời đã rạng đông. Tuy sương mù buổi ban mai dày đặc nhưng so với đêm tối còn trông rõ hơn nhiều.

Viên Kiến Long ngẩng đầu nhìn lên thì cổ thành ở ngay trước mặt không xa mấy. Lão đứng thộn mặt ra giữa đám sương mù, trong chẳng khác gì con quái thú.

Lát sau, Viên Kiến Long nhìn rõ cả mấy gã tiêu đầu cùng đi với mình đang đứng trơ ra như mấy tượng đất, vì họ đều bị điểm huyết.

Viên Kiến Long liền bước tới giải khai huyết đạo cho bọn họ.

Mấy gã tiêu đầu bị điểm huyết ngay từ lúc địch nhân vừa mới bắt đầu đột kích nên họ chẳng biết mình bị điểm huyết lúc nào và lâm vào tình trạng đứng ngầy ra từ bao giờ. Họ cũng không nhìn thấy hình thù địch nhân ra sao nữa. Sau khi được giải huyết rồi mấy gã đều ra chiều bẽn lẽn.

Viên Kiến Long thở dài nói:

- Vi công tử mất tích rồi !

Mấy gã tiêu đầu nghe lão nói đều lộ vẻ kinh hãi.

Viên Kiến Long bước lui bước tới rồi bảo bọn tiêu đầu:

- Hàng hoá của chúng ta đã gửi vào Lý gia trang, ỷ vào bề thế của trang chúa là Lý Thọ Nguyên, không mất mát được đâu. Bọn người tức tốc về ngay Lý gia trang chờ ta. Nếu ba ngày không thấy ta về...

Viên Kiến Long nói tới đây dừng một chút. Bọn tiêu đầu vội hỏi:

- Nếu tiền bối không trở về, bọn tại hạ đưa hàng đi Dương Châu chỉ sợ...

Bọn chúng ngơ ngác nhìn nhau ra chiều khó nghĩ..

Viên Kiến Long trầm giọng nói:

- Nếu ba ngày ta không trở về, bọn người cũng đừng mạo hiểm đưa hàng đi Dương Châu, mà phải tức tốc phái người phi ngựa báo với sư huynh ta. Bất cứ việc gì cũng xin người định đoạt.

Mấy gã tiêu đầu vội đáp:

- Vâng ?

Viên Kiến Long phát tay áo giục:

- Các người đi đi !

Mấy gã tiêu đầu chuyển động thân hình chạy như bay.

Viên Kiến Long đã thấy chúng đi xa rồi, mới từ từ quay lại. Lão thu những phi kiếm lại bỏ vào bọc rồi rảo bước tiến về phía cổ thành.

Chẳng bao lâu Viên Kiến Long đã đi đến trước cổng thành, thấy cánh cổng chỉ khép hờ chứ không cài then. Lão liền xoay tay phải phóng ra một chưởng. Chưởng phong đẩy mạnh, hai cánh cửa bật lên tiếng kè kẹt rồi mở toang ra.

Viên Kiến Long định thần nhìn vào trong thì vẫn thấy tối om và chỗ nào cũng cát bụi ngập đến mắt cá, trên mái mạng nhện chằng chịt khắp nơi. Một mùi khê nồng nặc tỏa ra rất khó ngửi. Trong thành quạnh hiu lạnh lẽo ghê người.

Lão nghĩ mãi không hiểu tại sao Vi Quân Hiệp đang theo mình đi bảo tiêu, cả đoàn vui vẻ mà đột nhiên gã lại bỏ đi vào trong toà thành hẻo lánh này.

Viên Kiến Long đứng ở cổng thành thộn mặt ra hồi lâu rồi dò dẫm bước qua. Đoàn lão mạnh dạn đi thẳng vào trong.

Viên Kiến Long mới đi được năm sáu bước thì lại nghe có tiếng kè kè, lão biết ngay có điều khác lạ. Lão lập tức trở gót quay ra, nhưng trước mặt một màu đen tối như mực, Trong thành nguyên đã tối, đóng cửa rồi lại càng tối hơn nữa.

Viên Kiến Long đang lúc hoảng hốt thì thấy một bóng trắng đứng chắn ngay trước cổng.

Viên Kiến Long tuy từng trải giang hồ đã lâu, nhưng bóng người trắng loà đột nhiên xuất hiện lơ mờ, lão không khỏi rùng mình ớn lạnh xương sống, quát hỏi:

- Ai ?

Vừa dứt tiếng quát, bỗng nghe đánh “véo” một tiếng, một luồng kinh phong xô tới, rồi bóng trắng cũng nhảy xổ lại.

Viên Kiến Long vung tay một cái ba lưỡi kiếm đã phóng ra.

Bóng trắng vẫn không né tránh, ba tiếng “soạt soạt “ vang lên, cả ba lưỡi phi kiếm xuyên qua bóng trắng.

Nhưng bóng trắng vẫn nhảy xổ về phía trước.

Viên Kiến Long phóng ba mũi kiếm ra để đánh vào thượng bàn, trung bàn và hạ bàn, nhắm toàn vào những yếu huyệt của đối phương. Người nào đã trúng phải hai lưỡi trung và thượng tất phải chết ngay. Thế mà bóng trắng rõ ràng đã bị ba lưỡi kiếm xuyên qua vẫn cứ nhảy xổ về phía trước không chùn nhụt chút nào. Viên Kiến Long thấy vậy giật mình lui lại la hoảng:

- Ma...ma...!

Lão vừa la lên một tiếng “ma” thì bóng trắng đã sẵn tới trước mặt.

Viên Kiến Long vung hai tay lên đánh về phía trước thì vừa gặp lúc bóng trắng vụt tới nơi. Hai tay lão vừa đập vào bóng trắng lão biết là nguy rồi, vì bóng trắng bị tay lão đập trúng đã nhận ngay ra.

Viên Kiến Long cũng không phải nhân vật tầm thường. Lão biết ngay bóng trắng nhảy xổ về phía mình không phải là người mà cũng chẳng phải là ma, chỉ là một tấm áo trắng bị người dùng nội công thổi phồng lên mà thôi.

Viên Kiến Long nghĩ vậy, biết ngay mình đã trúng kế. Lão vội xoay tay trái đánh ra phía sau.

Nhưng tuy lão phát giác ra mau lẹ mà cũng đã chậm mất một bước. Bàn tay trái đánh ra phía sau, chưởng lực chưa phát huy được, thì huyết Đại Truy ở sau lưng đã bị trúng chưởng nghe đánh “bốp” một tiếng.

Viên Kiến Long bị trúng chưởng, người loạng choạng đi mấy bước rồi ngã lộn ra. Lúc người Lão lảo đảo sắp ngã, tay lão còn huy động phóng ra chín lưỡi phi kiếm và đều ném trúng vào những cây cột lớn trong toà cổ thành.

Viên Kiến Long toan xoay người lại thì huyết Linh Đài trên lưng đã bị một luồng kinh lực đè xuống.

Lão biết rõ lúc mình nằm sấp, trên lưng có người dẫm chân đè lên huyết Linh Đài.

Huyết Linh Đài ăn thông vào đến trái tim là một huyết đạo trọng yếu, dù võ công Viên Kiến Long cao cường đến đâu nhưng đã bị điểm trúng này cũng không tài nào nhúc nhích được nữa. Lão thở hộc lên một cái chưa kịp cất tiếng thì nghe thấy ở sau lưng thanh âm một phụ nữ ôn hoà rót vào tai hỏi:

- Phải chăng lão đã viết thiệp mời không ký tên ?

Viên Kiến Long vừa nghe rõ thanh âm phụ nữ lão lại càng lo ngại, vì suốt đời lão lặn lội trên chốn giang hồ mà kết quả bữa nay lại vướng vào tay một người đàn bà. Khi lão nghe mục hỏi vậy, chẳng hiểu gì cả đáp:

- Thiếp mời không ký tên nào ? Người là ai ?

Người đàn bà lại hắng giọng nói tiếp:

- Té ra không phải lão ! Vậy lão đến đây làm chi.

Viên Kiến Long đáp:

- Ta vào đây tìm người.

Người đàn bà hỏi ngay:

- Lão định tìm ai.

Viên Kiến Long đáp:

- Ta kiếm sư điệp là Vi Quân Hiệp. Người...người là ai ?

Vì lão thấy áp lực trên huyết Linh Đài mỗi lúc một nặng hơn, nên lão càng kinh hãi và câu hỏi thông thả lại một chút. Lão vừa dứt lời thì cảm thấy một luồng đại lực ấn mạnh vào.

Chỉ trong nháy mắt lão cảm thấy ruột gan đảo lộn, hai mắt tối đen không tự chủ được nữa. Lão ọc một tiếng rồi phun máu xa đến bốn năm thước. Trên mặt đất đầy cát bụi, máu tươi phun vào vón lại thành từng viên đỏ lôm.

Viên Kiến Long biết rằng mình bị trọng thương. Lão rên lên một tiếng lại nghe thanh âm người đàn bà ở sau lưng nói:

- Bây giờ lão có thể nhìn rõ xem ta là ai !

Viên Kiến Long thấy gót chân lão đè trên lưng mình buông ra, lão gắng gượng trở mình lại thì thấy một thiếu phụ dung nhan tuyệt đẹp. Thiếu phụ này có một vẻ đẹp mê hồn, rõ ràng mục thuộc về phái tà môn. Toàn thân mục mặc đồ trắng đang nhìn mình tằm tằm cười.

Viên Kiến Long nhìn rõ thiếu phụ rồi trống ngực đánh thành thịch nói:

- Người...người là Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U phải không ?

Thiếu phụ xinh đẹp lạnh lùng đáp:

- Vận khí lão còn đỏ, vừa thấy mặt đã biết ta là ai ? Ta có thể tha chết cho lão được.

Nguyên Bạch U U có tính ngông cuồng tự đại. Hễ ai thấy mặt mũi mà nhận ra ngay, thì mũi cho là oai danh mình lừng lẫy gần xa không phải hạng tầm thường. Mũi khoan khoái trong lòng nên không hạ sát. Còn ai không biết mũi thì mũi tức giận ra tay giết ngay tức khắc.

Viên Kiến Long thấy Bạch U U biểu tha mạng mình đã hơi yên dạ, thở phào một cái.

Bạch U U lại nói:

- Lão rút đi mau !

Viên Kiến Long cố gượng đứng dậy lão đảo đi ra phía ngoài.

Bạch U U theo sau Viên Kiến Long cho đến cổng thành, ngo đầu nhìn ra ngoài thấy lão chân xiêu chân vẹo bước đi mỗi lúc một xa, Bạch U U ra chiều ngẫm nghĩ rồi lẩm bẩm một mình:

- Không phải lão này, chẳng hiểu là ai nữa...

Nguyên Bạch U U muốn lẩn tránh Thiên Ngô lão nhân, ra khỏi toà cổ thành nấp vào sau tảng đá, chờ cho đến gần sáng mới ngấm ngấm lên vào trong thành, trong bụng mũi vẫn đinh ninh người gửi thiệp mời thể nào cũng đến sau, Mũi chờ mãi cho đến lúc Viên Kiến Long vào thành, nên mũi tưởng lầm là lão.

Viên Kiến Long đi rồi Bạch U U lại nấp vào bóng tối trong toà cổ thành để chờ đợi.

Nhắc lại Viên Kiến Long mình bị trọng thương, chân đi lão đảo cố lần từng bước một ra ngoài thành. Lão đi được chừng hơn mười trượng thì đến ngồi tựa vào trong gốc cây. Lão thở hổn hển một lúc mới bẻ một cành cây để chống đỡ.

Viên Kiến Long đã bị trọng thương, dĩ nhiên không thể đi tìm kiếm Vi Quân Hiệp được nữa.

Lão ngẫm nghĩ một lúc thì chỉ có một biện pháp duy nhất là hãy cố gắng rời khỏi nơi này trở lại Lý gia trang cũng gần đây không xa mấy. Tối đó sẽ cho người phi ngựa về báo với phụ thân Vi Quân Hiệp biết để mời y tới đây nghĩ cách tìm chàng.

Viên Kiến Long tuy bị nội thương trầm trọng, nhưng lòng lão rất lo âu về vụ Vi Quân Hiệp bị địch nhân thừa cơ đêm tối bắt đem đi mất.

Giả tỷ lúc này lão cầm cành cây trong tay gạt đồng cỏ dại rậm rạp ở trước mắt ra thì sẽ thấy Vi Quân Hiệp nằm trong đó chỉ cách chừng năm sáu thước, nhưng lão có ngờ đâu.

Viên Kiến Long đã có chủ ý, liền dùng cành cây làm gậy chống đi.

Viên Kiến Long không nhìn thấy Vi Quân Hiệp nhưng Vi Quân Hiệp lại nhìn thấy lão. Song chàng không lên tiếng và không nhúc nhích được, nên không có cách nào gọi sự chú ý.

Vi Quân Hiệp nằm trong bụi cỏ, bên chàng là một người che mặt thân hình thấp bé, mình mặc áo đen.

Người che mặt mặc áo đen này cặp mắt loang loáng nhìn Viên Kiến Long đi mỗi lúc mỗi xa, y giờ ngón tay ra chỉ vào bãi vai Vi Quân Hiệp một cái.

Vi Quân Hiệp đứng phắt dậy cặp mí mắt chuyển động, chàng nói:

- Lao đại hiệp ! Té ra đại hiệp giả chết ! Đại hiệp đem tại hạ đến đây làm gì ?

Người áo đen che mặt nhìn Vi Quân Hiệp hỏi lại:

- Lao đại hiệp nào ?

Vi Quân Hiệp lộ vẻ bức tức hỏi:

- Lao đại hiệp ! Đại hiệp muốn tại hạ làm việc gì sao không nói huých toẹt ra, mà cứ úp úp mở mở thế này ? Há chẳng tổn thương đến thanh danh đại hiệp ư ?

Người áo đen nhìn Vi Quân Hiệp không nói gì

Vi Quân Hiệp vỗ vào người gã nói:

- Nếu đại hiệp không nói thì tại hạ đi thôi !

Chàng vừa nói vừa xoay mình toan cất bước.

Bỗng nghe người áo đen che mặt lạnh lùng hỏi:

- Ta không phải họ Lao.

Vi Quân Hiệp sững sốt quay lại hỏi dồn:

- Đại hiệp không phải họ Lao ư ? Đại hiệp không phải Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ ư ?

Người áo đen che mặt lạnh lùng hỏi:

- Ai bảo người ta là Lao Tắt Hỷ ?

Vi Quân Hiệp không tự chủ được nữa, lùi lại một bước, vẻ mặt kinh hãi hỏi:

- Vậy các hạ...là ai ?

Người áo đen che mặt hỏi chàng:

- Người là ai ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Tại hạ họ Vi tên là Quân Hiệp. Gia phụ là...

Chàng nói nửa câu rồi dừng lại vì chàng nghĩ rằng phụ thân mình tiếng tăm rất lớn dĩ nhiên có nhiều kẻ thù, mình nói ra bây giờ may có thể làm cho đối phương sợ hãi mà rút lui, nhưng cũng có thể vì đó mà đem lại tai hại cho mình. Chàng trầm ngâm một lúc rồi sau lại nói tiếp:

- Gia phụ quê ở Lũng Tây tên gọi là Vi Cự Phu. Người ta kêu gia phụ bằng...

Chàng chưa nói đến ngoại hiệu của phụ thân mình là Kim Lang kiếm khách thì gã áo đen đã giật mình. Ba chữ “Vi Cự Phu” quả nhiên người trong võ lâm chẳng ai là không biết,

Vi Quân Hiệp nói tiếp:

- Các hạ có được nói đến gia phụ bao giờ chưa ?

Người áo đen che mặt “hừ” một tiếng rồi nói:

- Cái tên Vi thần kiếm thiên hạ đều biết hết.

Vi Quân Hiệp gật đầu nói:

- Tưởng các hạ cũng chẳng nên gây chuyện thị phi là hơn.

Gã áo đen che mặt cười khằng khặc nói:

- Ta đã giữ người ở đây dĩ nhiên không thể để người ra khỏi một cách dễ dàng. Người hãy theo ta !

Gã vừa nói vừa đi về phía cổ thành.

Nhắc lại Vi Quân Hiệp, thấy người áo đen che mặt cất bước đi vào toà cổ thành, dường như hẩn yên trí chàng nhất định phải đi theo, chàng không khỏi cười thầm. Chẳng những chàng không đi theo mà còn lùi lại phía sau.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng “phì phì” rất nhỏ ở gần đám cỏ rậm vang ra.

Vi Quân Hiệp giật mình, khẽ la:

- Trời ơi ! Rắn !

Chàng vội giơ chân trái lên thì trong khoảng thời gian chớp mắt này gót chân bên phải đột nhiên bị một luồng đại lực kéo mạnh một cái. Chàng đứng không vững lảo nhào vào trong đám cỏ rậm gần đó.

Người che mặt đang đi ở phía trước mặt, hắn không quay đầu lại dần giọng hỏi:

- Người không theo ta ư ?

Vi Quân Hiệp vừa té vào đám cỏ rậm, sau lưng tê nhức, cả người nhủn ra, chàng không lên tiếng được.

Bỗng nghe người che mặt nói xong, vẫn không quay đầu lại, chỉ xoay tay phải lại vung lên đánh vèo một cái. Một khúc dây thừng tung trở lại phía sau, đầu dây có buộc thòng lọng. Hắn muốn tung dây thừng này ra cho Vi Quân Hiệp vướng vào tròng rồi giật mạnh giữ chặt lấy. Nhưng chàng đã nằm lảo nhào trong đám cỏ rồi, không ở chỗ cũ nữa.

Khúc dây quăng vào khoảng không rơi xuống đất đánh “tạch” một cái. Bấy giờ người che mặt mới quay đầu lại. Vi Quân Hiệp nằm trong đám cỏ nhìn rõ cặp mắt hắn chiếu ra những tia hung dữ nhìn quanh bốn mặt trong lòng không khỏi run sợ.

Lúc này Vi Quân Hiệp khác nào ở giữa quảng mây mù dày đặc. Chàng chẳng hiểu mình đã gặp ai và đã xảy ra chuyện gì ? Nhưng trong bụng của chàng cũng biết rằng gã che mặt chẳng tử tế gì mình. Nếu thoát khỏi bàn tay hắn là một sự rất may.

Vi Quân Hiệp cũng không hiểu vật gì đã quất gót chân chàng để hất vào đám cỏ rậm và đây là hành động của ai ? Chàng cũng chẳng buồn nghĩ đến nữa.

Vi Quân Hiệp nằm phục dưới đất nín thở: Cỏ dại mọc um tùm, dày đặc che kín hết người chàng.

Người che mặt thốt nhiên trở gót quay lại. Người hắn chuyển động nhanh như tên bắn. Chỉ trong chớp mắt, hắn đã lại gần đến nơi chỉ còn cách độ năm ba trượng.

Bấy giờ Vi Quân Hiệp mới phát giác ra có một tấm thân mềm như bông nhích lại gần. Một mùi hương ngào ngạt dường như từ người này tiết ra thấm vào đến phế phủ chàng.

Một thanh âm dịu dàng lọt vào tai chàng:

- Mau lại đây với ta ! Đừng để cho người trông thấy!

Vi Quân Hiệp tưởng mình hoàn toàn không có khí lực, thì cử động thế nào được, bỗng sau lưng đến nhót một cái, rồi khí huyết toàn thân chuyển vận điều hoà.

Chàng thở phào một cái nhẹ nhõm. Vừa chống tay xuống ngẩng đầu lên, chàng đã nhìn thấy một nữ lang mặc áo đỏ đang khom lưng nhẹ nhàng lướt đi trước.

Vi Quân Hiệp vội lướt theo sau nàng. Chẳng mấy chốc thì hai người đã vào đến một khu rừng rậm.

Vừa vào đến rừng cây, nữ lang phía trước bật lên tiếng cười khanh khách. Nàng dừng chân xoay người lại.

Vi Quân Hiệp cũng vội dừng bước. Bấy giờ chàng mới nhìn thấy rõ mặt nữ lang. Vừa thấy dung nhan nàng, chàng đứng ngẩn người ra một hồi lâu.

Nữ lang cũng suýt soát tuổi chàng. Cặp mắt đắm đuối nhìn chàng.

Vi Quân Hiệp cảm thấy hai má nóng bừng. Chàng ấp úng hỏi:

- Cô nương !...Cô nương là ai?

Nữ lang thở phào một cái rồi cười hỏi lại:

- Người là ai?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Tại hạ tên gọi Vi Quân Hiệp.

Nữ lang ngẩng đầu lên nhìn xa ra bốn phía rồi nói:

- Thiên Sơn Thần Hầu không tìm thấy người chắc y sẽ quát lên như sấm bây giờ !

Vi Quân Hiệp rùng mình hỏi:

- Thiên Sơn Thần Hầu ư ?

Nữ lang đáp:

- Phải rồi ! Vừa rồi nếu ta không đến sớm một chút kéo người ra thì người đã bị Thiên Sơn Thần Hầu Lão Tất Hỷ quăng dây ra giết người rồi.

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Cô nương ! Cô lầm rồi, gã che mặt đó không phải là Thiên Sơn Thần Hầu Lão Tất Hỷ.

Nữ lang cười rất tươi nói:

- Người khác ta không nhận ra thì còn có lý, chẳng lẽ lại không nhận biết cả Lao thúc thúc ư ? Người làm sao mà va chạm với y ? Y ghét nhất là hạng gian tà. Vậy chắc người không phải hạng tử tế.

Vi Quân Hiệp nghe nàng nói ba hoa không biết đáp thế nào ? Trong lòng chàng vừa tức mình lại vừa buồn cười. Chàng hỏi:

- Tại hạ không phải là người tốt ?...Sao cô nương không để Thiên Sơn Thần Hầu bắt lấy ?..

Chàng nói tới đây đột nhiên nhớ ra mình cũng đắm vào trong vòng lẩn quẩn hồ đồ như nữ lang kia. Gã che mặt đã không phải là Thiên Sơn Thần Hầu, sao mình cũng nhận hấn là Thiên Sơn Thần Hầu ?

Nữ lang lại bật lên tiếng cười nói:

- Ta thấy người đang đứng ngẩn ngơ như ngỗng trời nên mới nói giỡn người thôi. Ủ ! Nếu người không phải hạng người tử tế thì ta đây cũng vậy không chịu buông tha người đâu !

Vi Quân Hiệp lắc đầu nói:

- Thôi ! Cô đừng mờ mắt nữa !...

Rồi chàng cất cao giọng lên nói tiếp:

- Người che mặt đó không phải là Lao Tất Hỷ. Lao đại hiệp đã chết rồi còn đâu.

Nữ lang “hứ” một tiếng nói:

- Có người chết chẳng, chứ y không chết đâu !

Vi Quân Hiệp thấy nữ lang dường như không thể lấy lẽ phải mà nói cho cô ta nghe được. Chàng đành khoát tay nói:

- Tin hay không là quyền của cô nương. Lúc Lao đại hiệp nằm chết có tôi bên cạnh..

5. Chương 05: Lỡ Tay Đâm Chết Gái Hồng Nhan

Vi Quân Hiệp nói tới đây, chàng chợt nhớ tới mình mấy bữa nay, gặp toàn việc kỳ dị và có thể nói rằng mọi việc đều do Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ mà ra. Cả những điều Lao Tất Hỷ đã nói với mình, mình cũng chẳng hiểu gì cả.

Chỉ có lúc lão sắp chết nhờ mình tìm kiếm một người thì người ấy là trai hay gái lão cũng chưa kịp nói rõ.

Chàng lẩm bẩm một mình:

- Mình đã nghe từ lâu Lao Tất Hỷ một mình ở trên núi Thiên Sơn. Y chẳng có thân thích bạn bè nào hết. Thế mà cô này lại kêu lão bằng Lao thúc thúc. Biết đâu mình chẳng hỏi cô cho biết được một đôi điều.

Nghĩ vậy chàng vội hỏi:

- Cô nương có biết Lao đại hiệp muốn tìm ai không?

Nữ lang dương cặp mắt tròn xoe hỏi lại:

- Tìm kiếm ai ư?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Đúng thế. Tại hạ theo sư thúc dẫn một đoàn bảo tiêu đến Dương Châu...

Thiếu nữ cười lên khanh khách nói:

- Hạng như ngươi mà cũng đi bảo tiêu ư? Buồn cười đến chết mất.

Vi Quân Hiệp không khỏi tức mình nói:

- Cô nương bảo làm sao tại hạ không thể bảo tiêu được?

Nữ lang gót sen thoăn thoắt đi quanh mình Vi Quân Hiệp một vòng. Thân pháp nàng ta không khác chi nước chảy mây trôi, dáng diện nàng cực kỳ đẹp mắt. Nàng vừa đi vòng quanh vừa ngắm nghía Vi Quân Hiệp. Vi Quân Hiệp bất giác phát câu hỏi:

- Cô nương coi gì dữ vậy?

Thiếu nữ dừng lại đáp:

- Ta muốn coi trong mình ngươi xem có được một phân, một ly nào đáng làm bảo tiêu không, mà ngó đi ngó lại hoài, không thấy một chút nào cả.

Vi Quân Hiệp vốn là chàng trẻ tuổi, nguyên trước chàng có cảm tình nồng nhiệt với nữ lang. Nhưng nữ lang lại ra chiều khinh khi chàng quá độ, khiến chàng không khỏi cáu giận.

Chàng dần giọng hỏi:

- Tại sao tại hạ không bảo tiêu được, cô nương thử nói cho nghe.

Nữ lang đáp:

- Còn phải hỏi gì nữa? Vừa rồi mới bị đụng vào chân một cái đã ngã lăn ra, bị người ta bắt đi. Người mà đi bảo tiêu thì có mọc cánh cũng không bay được.

Vi Quân Hiệp bị nàng chét giễu thẹn quá, lớn tiếng nói:

- Dừng ám tiễn để hại người, chỉ là các tiểu xảo, phỏng đáng kể gì?

Nữ lang hai tay chấp sau lưng nói:

- Người nói thế thì ra nếu ta đường hoàng đến cướp hàng chắc người ngăn trở được.

Vi Quân Hiệp lớn tiếng nói:

- Cái đó đã dĩ nhiên.

Nữ lang nói:

- Ta không cần ra ra, ta chỉ quát một tiếng là người phải chạy ngay để cho ta lấy hàng. Nào, người có chạy không?

Vi Quân Hiệp nghĩ bụng không biết, mình nên cười hay là nên khóc, Vì chàng nghe thiếu nữ nói nửa ra đúng mực, nửa ra ỡm ờ. Chàng không hiểu nàng nói thật hay là nói giỡn, Cứ nghe giọng lưỡi nàng thì tựa hồ như hai đứa con nít diễn chơi trò cướp tiêu. Minh xem chừng nàng coi mình chẳng đáng gì hết. Chàng muốn phô trương chút tuyệt nghệ để nàng coi.

Nghĩ vậy chàng lớn tiếng nói:

- Ta không đi.

Ba tiếng vừa ra khỏi miệng. Chàng chợt nghĩ ra bất giác tự hỏi:

- Sao mà mình ngốc thế. Rườm lời với nàng làm gì.

Thiếu nữ vẫn hai bàn tay chắp sau lưng, miệng cười tí toét đứng trước mặt chàng nói:

- Người không cút đi thì ta đánh cho người phải chạy bây giờ.

Vi Quân Hiệp rung tay lên, chàng đã rút kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng.

Phụ thân Vi Quân Hiệp là đại gia kiếm thuật lừng danh thiên hạ. Người chính là Lũng Tây Kim Long kiếm khách Vi Cự Phu. Vi Quân Hiệp là giòong giống kiếm thuật uyên thâm. Thanh kiếm vừa rút khỏi vỏ một luồng kiếm quang đã bay ra tới tấp, giữa đám quầng đen ẩn hiện một con rồng vàng năm móng tựa hồ muốn bay bổng lên trên không.

Khi tay chàng ngừng lại mới trông rõ là thanh trường kiếm toàn thân đen sì, thanh kiếm này so với kiếm thường rộng hơn chừng nửa tấc, loé ánh sáng ra trông rất kinh hãi.

Trên sống kiếm có chạm một con rồng bằng dây vàng. Vừa trông thấy nó đã biết ngay không phải là một khí giới tầm thường.

Nữ lang nhìn thanh kiếm nói:

- Thanh kiếm này hay đấy. Có thể vẽ phù đuổi quỷ được.

Nàng nói tới đây đột nhiên bật tiếng cười rộ nói tiếp:

- Ta xem ra người không nên làm bảo tiêu mà nên đổi làm đạo nhân chuyên việc trừ ma đuổi quỷ thì hơn.

Vi Quân Hiệp không nhịn được nữa nói:

- Cô nương nên nhớ rằng binh khí không có mắt đâu nhé.

Đây là một câu rất thông thường trong võ lâm. Ý câu này là khí giới tuy ở tay người sử dụng, chính nó không có mắt dù người sử dụng nó không muốn hại người mà khí giới phóng ra làm chết lầm người nên đối phương cần phải cẩn thận.

Nhưng thiếu nữ nghe câu này lại lấy làm kỳ hỏi mót:

- Chà, trên đời lại còn có thứ khí giới có mắt nữa ư? Người thử nói mấy thứ cho ta nghe.

Vi Quân Hiệp tức quá nghẹn cổ không nói được. Tay chàng cầm thanh kiếm đưa ra phía trước coi rất thông thả, thực tình chàng không muốn ra đòn gắt gao.

Nữ lang lại càng cười lớn nói:

- À, ta coi thủ pháp người giá có làm đạo sĩ đuổi quỷ cũng không xong, mà chỉ đáng làm nghề thêu thùa thôi.

Vi Quân Hiệp không tài nào nhẫn nại được nữa. Chàng quát lên một tiếng thật to, đạp chân phải một cái, lún thấp người xuống rồi phóng kiếm ra lẹ hơn đánh “véo” một tiếng đâm vào lưng nữ lang. Chiêu thức này gọi là “Long sấn vân thế” một chiêu khởi điểm gia truyền của nhà họ Vi, về Kim Long kiếm pháp, chiêu thức này bao hàm rất nhiều biến thể vừa phóng ra, vừa nhìn động tác đối phương để vận dụng đường kiếm theo ý mình. Thiệt là một chiêu thần diệu phi thường.

Lúc này thanh bảo kiếm của Vi Quân Hiệp đã phóng ra rất nhanh mà nữ lang vẫn đứng sững không nhúc nhích. Trong khoảng thời gian nháy mắt này mũi kiếm đã chạm vào áo của nữ lang.

Vi Quân Hiệp đột nhiên ngậy người ra dừng thế kiếm lại.

Nên biết rằng một khi chiêu này đã phóng ra, địch nhân dù muốn tránh tả né hữu, nhảy lên hựt xuống cũng khó lòng tránh khỏi bị uy hiếp kinh khủng, thế mà địch nhân lại không nhúc nhích thì chàng biến chiêu thế nào được?

Chàng chỉ còn phóng kiếm về phía trước là đâm chết nữ lang ngay tức khắc.

Vi Quân Hiệp đang đứng thộn mặt ra. Nữ lang lại cười nói:

- Chao ôi, Trình Giảo Kim xưa còn chém được ba búa mà sao người chỉ có một chiêu kiếm thường như vậy thôi ư?

Vi Quân Hiệp tức giận hỏi:

- Sao cô nương lại không tránh?

Nữ lang đáp:

- Hai bên đối địch, muốn tránh hay không là tùy ý người ta, sao người lại nhất định bắt người ta phải tránh?

Chẳng lẽ người còn muốn người ta phải nghe lời người nữa ư?

Vi Quân Hiệp không biết nói sao. Lời thiếu nữ mới nghe tựa hồ rất vô lý. Nhưng nghĩ cho kỹ thì lại rất có lý.

Vi Quân Hiệp hăng giọng nói:

- Nếu cô nương không tránh thì tại hạ phóng nhất kiếm này tất cô phải chết đấy.

Nữ lang thách thức:

- Người thử phóng kiếm đi. Nếu đâm được ta chết thì cho người có đủ tư cách bảo tiêu.

Vi Quân Hiệp thực tình không muốn giết nữ lang, nhưng bây giờ bị lời nàng bức bách, không còn cách nào tránh được. Chàng nghiêng răng định bụng:

- Ta chỉ đâm cho nàng bị thương, chứ không đâm chết là xong.

Nghĩ vậy đột nhiên chàng đưa mũi kiếm phóng ra hai tắc nữa.

Thanh trường kiếm vừa phóng ra bỗng nghe tiếng thiếu nữ hét lên lanh lảnh:

- A, người đâm ta thiệt ư?

Chỉ trong một giây, người nàng lão đảo luôn mấy cái, sắc mặt xám ngắt.

Vi Quân Hiệp cả kinh giật tay về, rút kiếm ra, hỏi:

- Cô nương... cô nương làm sao.

Nữ lang tuy tay giữ lấy sau lưng nhưng người nàng loạng choạng lùi lại phía sau. Nàng lùi được ba bước thì ngã “huych” xuống đất.

Lúc này mặt nàng đã vàng như nghệ. Hai mắt nửa nhắm nửa mở, thở hồng hộc nói:

- Ta... ta với người không thù oán gì... mà người đâm ta thiệt.

Vi Quân Hiệp tiến lại gần mấy bước ngồi xuống bên nàng, trong lòng đau đớn vô cùng, chàng nói:

- Cô nương. Thực tình tại hạ có muốn đâm cô nương làm chi. Vì bị cô nương bức bách, thực tình tại hạ chỉ muốn đâm cho cô nương bị thương một chút... ngờ đâu nên nỗi này...!

Thiếu nữ hơi thở mỗi lúc một cấp bách thêm, miệng lắp bắp:

- Ta... không sống được nữa rồi! Ta chết về tay người. Người tên họ là gì? Đừng để ta phải chết mà không biết tên họ kẻ thù.

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Tại hạ là Vi Quân Hiệp. Tại hạ đã nói... Trời ơi, cô nương không chết đâu. Tại hạ phóng kiếm nhẹ thôi. Cô nương đừng sợ, tại hạ lại tìm cách...

Chưa dứt lời thiếu nữ đã run lên bần bật. Cổ họng bật lên hai tiếng “ực ực”. Người nàng khẽ dẫy, hai mắt trợn ngược lên rồi không nhúc nhích nữa.

Vi Quân Hiệp cảm thấy người nàng lạnh toát, chàng thực không ngờ đến vì sự ỷ mà giết hại một thiếu nữ chưa từng quen biết.

Trong vô lâm những cuộc chiến đấu tàn sát xảy ra là thường. Nhưng vụ sát nhân này sinh ra chỉ là vô ý, dù là người tàn ác bất nhân còn không đành lòng. Huống chi Vi Quân Hiệp không phải là người ác. Chàng mới bước chân vào chốn giang hồ, trong lòng đầy chính nghĩa dũng cảm, hoài bão đem sở học của mình làm điều nghĩa hiệp để san bằng những việc bất bình ở nhân gian, tuyệt không có ý nào giết người một cách vô lý. Nhưng hoài bão của chàng chưa có cơ hội phát triển, thì đã gặp phải việc lỡ tay đánh chết người. Người bị nạn lại là một thiếu nữ diễm lệ, thậm chí tên nàng là gì cũng chưa biết thì lòng chàng ân hận biết đến đâu mà kể.

Vi Quân Hiệp nhảy đến bên thiếu nữ. Trên trán chàng những hạt mồ hôi to bằng hạt đậu từ từ nhỏ xuống.

6. Chương 06: Bạch Y Tam Cô Nương

Vi Quân Hiệp quỳ phục xuống bên mình nữ lang hồi lâu rồi hoang mang đứng lên. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía thì chẳng thấy ai. Trong lòng chàng thoáng qua một ý nghĩ bỏ trốn đi, vì không một ai biết việc này. Chàng nghĩ rằng mình bỏ đi rồi. Sau có ai thấy nữ lang nằm chết ở đây, chắc cũng khó lòng biết được tại sao mà nàng chết.

Vi Quân Hiệp chỉ nghĩ bụng thế thôi, vì lúc này trong lòng chàng tuyệt chưa nghĩ đến thân nhân nữ lang sẽ tìm đến chàng để báo thù và cảm thấy trong lòng cực kỳ áy náy xót xa, muốn khóc cũng không ra nước mắt.

Hồi lâu Vi Quân Hiệp mới đứng lên. Vì chàng quỳ quá lâu, hai chân tê dại, phải chống đầu mũi kiếm xuống đất mới đứng dậy được.

Giữa lúc ấy chàng đưa mắt nhìn đầu mũi kiếm thì chẳng thấy dính chút máu nào, vẫn sáng loáng như thường.

Chàng ngơ ngẩn không hiểu ra sao, lại đảo mắt nhìn trên mặt đất chỗ nữ lang nằm, đồng thời nhìn lại nữ lang một lần nữa thì vừa lúc nàng hé mở một mắt.

Nữ lang thấy Vi Quân Hiệp nhìn mình, vội nhắm mắt lại.

Vi Quân Hiệp lại ngẩn người ra, nhưng chỉ trong giây lát chàng hiểu rõ ngay. Vì chàng nhớ lại nhất kiếm mình đâm không trúng vào đối phương không biết nàng đã tránh cách nào rồi cố ý giả chết. Nàng giả bộ khéo đến nỗi trong lúc hoang mang mình tưởng thật và luống cuống không biết làm thế nào.

Vi Quân Hiệp nghĩ vậy, bất giác nổi giận, quát hỏi:

- Sao cô nương lại giả chết?

Nữ lang cười ha hả đứng phắt dậy vỗ tay nói:

- Thú quá, thú quá! Người tưởng người đâm chết ta rồi phải không?

Vi Quân Hiệp biết rõ nếu mình còn dây dưa với nàng thì còn bị nàng trêu chọc. Sẵn thanh trường kiếm trong tay, chàng liền rung lên đâm chênh chếch lại. Nhất kiếm này chàng định đâm thật sự chứ không nể nang chút nào.

Nữ lang la lên một tiếng lanh lảnh:

- Úi cha.

Rồi nàng lạng người đi tránh khỏi.

Vi Quân Hiệp thấy thân pháp nàng tránh đòn chẳng khác gì chiếc lá rụng.

Vừa rồi nữ lang chưa bị thương mà nàng đã giả chết, cả mặt nàng cũng lợt lạt mới kỳ. Bây giờ thân pháp nàng vô cùng vi diệu. Những tình trạng này khiến Vi Quân Hiệp biết rõ võ công nàng còn hơn mình. Nếu đùa hơi với nàng nữa thì e rằng sẽ bị nàng trêu chọc cho kỳ đến chịu không được nữa.

Vi Quân Hiệp đâm nữ lang không trúng. Nhân lúc nàng lảng tránh, chàng lập tức xoay mình, rảo bước đi ngay.

Nữ lang lớn tiếng gọi:

- Ô kìa, sao ngươi lại bỏ đi? Nếu ngươi bỏ đi ngay thì không bao giờ thành tay bảo tiêu được.

Vi Quân Hiệp nghe nói dở cười dở mếu, bất đắc dĩ phải dừng bước. Chàng tức giận gất lên:

- Thực tình cô nương còn muốn điều chi nữa?

Lúc này bộ mặt thiếu nữ lại tỏ ra cực kỳ nhu hoà. Nàng nói:

- Chính ngươi đột nhiên lượm thanh bảo kiếm rồi hùng hổ nào đâm nào chém. Thế mà bây giờ còn mở miệng ra hỏi ta muốn gì? Ngươi thật là một kẻ bá đạo tàn nhẫn.

Vi Quân Hiệp không biết làm thế nào đành tra kiếm vào vỏ, chấp tay nói:

- Cô nương võ công đã cao cường, miệng lưỡi lại như nước chảy, Vi mỗ đành bái phục chia thua cô rồi.

Chàng nghĩ bụng từ đây sắp tới có gặp chuyện xui xẻo thì gặp ma quỷ hung dữ còn hơn là gặp phải những vị nữ lang tuyệt sắc như cô này?

Nữ lang cười rất tươi hỏi:

- Ngươi chịu thua rồi ư?

Vi Quân Hiệp tức mình đáp:

- Phải rồi, không còn chuyện gì nữa chứ?

Nữ lang ngoẹo đầu nghĩ một lát rồi đáp:

- Hãy còn, đã hết đâu?

Vi Quân Hiệp nhảy xô lại hỏi:

- Còn gì nào? Cô muốn sao bây giờ?

Nữ lang hỏi lại:

- Ngươi quên rồi ư? Vừa lúc nãy ngươi biểu có quen biết Lao thúc thúc và y đã xảy ra chuyện gì? Sao ngươi chưa noi hết đã nói sang chuyện bảo tiêu? Bây giờ ngươi nói nốt đi.

Vi Quân Hiệp tuy rất khó chịu nhưng cũng đáp:

- Đúng rồi.

Chính ra chàng muốn đem việc gặp Thiên Sơn Thần Hào Lao Tắt Hỷ kể tận tường lại một lượt cho nàng nghe. Nếu quả nàng quen biết Lao Tắt Hỷ thì may ra biết được ít nhiều điều ngoắt ngoéo trong vụ này.

Nhưng lúc này chàng không muốn dây dưa với nàng nhiều, chỉ mong bỏ đi cho mau. Vì chàng sợ còn luẩn quẩn bên nàng mãi thì không biết đến bao giờ mới dứt ra đi được mà còn bị nàng làm cho phải hổ thẹn hay sợ hãi nữa là khác. Vì thế chàng liền đem những việc đã xảy ra rút ngắn lại nói:

- Tại hạ đi theo sư thúc gần tới đây thì gặp Lao đại hiệp. Lúc đó trời đã tối rồi, đại hiệp cứ nhìn tại hạ và lập lại mãi hai chữ: Lạ thật! Lạ thật!

Nữ lang hỏi xen vào:

- Có chuyện chi mà lạ?

Vi Quân Hiệp trợn mắt lên nói:

- Tại hạ biết đâu đấy? Chỉ nghe Lao đại hiệp nói vậy mà thôi!

Nữ lang ra chiều tức giận nói:

- Ai to tiếng với ngươi? Sao ngươi lại gay gắt với ta làm gì?

Vi Quân Hiệp đành đành nổi bực tức xuống nói:

- Lao đại hiệp nói vậy rồi kêu tại hạ đi theo, nói là có một việc khẩn cấp muốn thương lượng với tại hạ.

Nữ lang lại hỏi xen vào:

- Y có việc khẩn yếu ư? Sao y không hỏi thẳng ngay, còn bảo người đi theo làm chi?

Vi Quân Hiệp lại to tiếng:

- Tại hạ...

Nhưng chàng chỉ nói hai tiếng rồi hít mạnh một hơi hạ thấp giọng xuống nói:

- Tại hạ không biết.

Nữ lang hỏi:

- Thế người có đi theo không?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Tại hạ đi theo đại hiệp gần đến toà cổ thành thì đại hiệp bảo tại hạ hãy vào trong khu rừng gần đó chờ y một chút. Thế rồi y bỏ đi. Chừng nửa giờ Lao đại hiệp trở lại thì người đã bị trọng thương. Vì lúc đó đang đêm mà trời mưa như trút nước, đại hiệp không cho tại hạ hỏi nhiều chỉ bảo tại hạ dìu y vào trong toà cổ thành. Nhưng vừa qua cổng, đại hiệp tiến vào rồi nằm chết dưới dãy hành lang.

Nữ lang giật mình hỏi:

- Nhưng không phải y chết chứ.

Vi Quân Hiệp đáp:

- Đúng thế! Y quả không chết mà chỉ giả vờ.

Nữ lang bất giác cười hình hích ra chiều đắc ý.

Vi Quân Hiệp trợn mắt lên nói tiếp:

- Trong toà cổ thành còn có khá đông người đang đánh nhau lục đục trong bóng tối. Ý hân Lao đại hiệp sợ mình cũng bị lôi cuốn vào vòng chiến, nên mới giả chết.

Nữ lang đột nhiên hỏi xen vào:

- Sao người biết y giả chết?

Vi Quân Hiệp thở dài đáp:

- Cô nương! Cô đừng hỏi vặn nhiều có hay hơn không?

Nữ lang “hừ” một tiếng rồi hỏi:

- Người gặp ta chứ có phải gặp quý đầu? Người bắt ta cứ phải nghe người nói lăng nhăng không cho ta hỏi là nghĩa làm sao?

Vi Quân Hiệp không biết nói thế nào, ngẩn người ra một lúc rồi kể tiếp:

- Lao đại hiệp kêu tại hạ dìu y đưa lên một căn phòng trên gác toà cổ thành. Đến gian phòng này y mới nói tới nguyên nhân y kêu tại hạ đi. Nguyên nhân đó là tìm kiếm giúp y một người.

Nữ lang thốt nhiên thi lễ trước Vi Quân Hiệp, khiến cho chàng rất đỗi ngạc nhiên:

- Có chuyện chi vậy?

Nữ lang cười đáp:

- Tiện nữ muốn hỏi thiếu hiệp một câu được chăng?

Vi Quân Hiệp bị nữ lang trêu cợt, khí tức xông lên nghẹn cả cổ nói không ra tiếng. Chàng đứng thộn mặt ra nhìn nàng chăm chăm.

Nữ lang lại gặng hỏi:

- Lao thúc thúc bảo thiếu hiệp kiếm ai?

Vi Quân Hiệp rít mạnh luôn mấy hơi rồi mới thốt nên lời:

- Lao đại hiệp... nói chưa hết lời... thì y đã tắt thở chết thật rồi.

Nữ lang hững hờ nói:

- Y không chết đâu.

Vi Quân Hiệp cãi:

- Nhất định là Lao đại hiệp chết rồi.

Nữ lang dường như nói để trêu tức:

- Ta quyết là y không chết. Tiện nữ đã nói thế nào là đúng thế.

Vi Quân Hiệp không thể nhịn được kéo gân cổ lên hét thật to:

- Lao đại hiệp chết rồi. Chắc chắn trăm phần trăm là y chết rồi!

Vi Quân Hiệp đỏ mặt tía tai lên cãi cho kỳ được, nữ lang vẫn thản nhiên, lạnh lùng chậm rãi nói nửa ra lẽ phép, nửa ra ỡm ờ:

- Thiếu hiệp quát tháo làm chi cho mệt sức? Lao thúc thúc chưa chết thì thiếu hiệp có gầm trời kêu đất, y vẫn không chết mà!

Vi Quân Hiệp lúc này điên tiết lên rồi. Chàng vừa to tiếng vừa nêu ra biện pháp để chứng minh lời mình nhất định không sai. Chàng hần học nói:

- Lao đại hiệp chết, thi thể nay còn nằm rành rành trong toà cổ thành, cô có muốn theo tại hạ vào đó để chứng nghiệm thì tại hạ dẫn đi?

Nữ lang đáp:

- Được lắm, nhưng trường hợp thiếu hiệp nói nhăng thì sao?

Vi Quân Hiệp vẫn còn tức giận, vênh mặt lên đáp:

- Sự thực ở ngay trước mắt, cô nương không muốn vào thì thôi, hà tất phải kiếm cớ dông dài?

Nữ lang ôn tồn nói:

- Ta biết thế nào thiếu hiệp cũng thua cuộc. Vậy thiếu hiệp đưa ta đi.

Vi Quân Hiệp nghe nữ lang nói vậy lại hối hận mình vội giận mất khôn, chàng lầm bầm:

- Mình thật là ngu xuẩn. Thị bảo Lao Tắt Hỷ chưa chết thì nhường phần phải cho thị có hay hơn không. Mình tranh hơi với thị làm chi, để cứ phải quanh quẩn với thị hoài, biết bao giờ ly khai ra được? Mình đã trót lỡ lời thì đành phải dẫn thị đến toà cổ thành chứ biết sao bây giờ?

Vi Quân Hiệp vừa ngẫm nghĩ vừa liếc mắt nhìn trộm nữ lang thì thấy nàng hai má ửng hồng, cặp mắt trong như nước hồ thu. Thiệt là một trang tuyệt sắc giai nhân.

Vi Quân Hiệp ngấm nàng bất giác nảy ra một ý nghĩ rất kỳ khôi, chàng tự nhủ:

- Giả tỷ cô này là người cảm không biết nói, thì mình nguyện ý ở với nàng suốt đời cũng không ân hận.

Nữ lang cũng liếc nhìn Vi Quân Hiệp tùm tùm cười.

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Chúng ta đi thôi!

Nữ lang đáp:

- Được rồi! Người đi trước dẫn đường để ta theo sau.

Vi Quân Hiệp đề tụt chân khí bằng mình đi. Chàng nhô lên hụp xuống hai cái, vượt lên trước nữ lang cách xa ba trượng. Chân trước chưa chấm đất, chàng đã điểm chân sau, liên tiếp thoăn thoắt nhảy đi không ngớt.

Vi Quân Hiệp là dòng giống võ học uyên thâm, nên võ công chàng rất có căn bản. Nhất là lúc này, chàng chỉ lăm le bỏ rơi nữ lang thật xa để khoa trương khinh công của mình, nên chàng lao đi càng lẹ. Chỉ trong chớp mắt đã quay về đến đường lớn.

Vi Quân Hiệp dừng bước lại một chút, ngoảnh đầu nhìn lại phía sau mà không thấy bóng nữ lang đâu. Chàng yên trí bỏ rơi nữ lang một quãng xa rồi.

Chàng vừa dơ tay lên vuốt mồ hôi trán thì đột nhiên một mùi thơm khác lạ từ phía sau vai mình đưa tới. Rồi một bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt như bạch ngọc đã đưa ra một tấm khăn tay mùi hương ngào ngạt. Tiếng oanh thổ thổ cất lên:

- Người cầm tấm khăn này mà lau mồ hôi.

Vi Quân Hiệp thộn mặt ra chiều e thẹn không biết chui vào đâu cho được.

Đoạn chàng vội quay mặt đi tiếp tục cầm đầu chạy về phía trước.

Thanh âm nữ lang lại vang lên ở phía sau chàng:

- Người mệt quá rồi, hãy nghỉ một lúc rồi hãy chạy không được ư?

Vi Quân Hiệp chỉ “hừ” một tiếng chứ không trả lời. Chân không dừng bước băng băng chạy về phía trước.

Chàng chạy một lúc nữa thì toà cổ thành dưới chân núi đã ngất ngưỡng hiện ra trước mắt.

Vi Quân Hiệp chạy luôn một mạch nữa đến cổng thành, chàng trở tay về phía trước hỏi:

- Ở trong kia kìa!

Nữ lang vẫn theo sát sau lưng Vi Quân Hiệp, chàng mệt quá thở lên hồng hộc mà nữ lang vẫn chưa hề gì, tựa hồ như người mới đi dặm bảy bước.

Nàng khoa chân tiến về phía trước mặt Vi Quân Hiệp, lả lướt nói:

- Toà cổ thành này xem ra có vẻ âm u lạnh lẽo. Không chừng trong đó có ma cũng nên.

Vi Quân Hiệp thấy nữ lang trêu mình hỏi móc:

- Cô mà cũng sợ ma ư? Tại hạ tưởng ma quỷ nào thấy cô cũng phải sợ thì đúng hơn.

Nữ lang nhăn răng ra cười nói:

- Không phải đâu! Hiện giờ có ma chẳng nữa thì chỉ một con tiểu quỷ sợ ta mà thôi.

Vi Quân Hiệp biết rằng nữ lang cố ý chọc mình, chàng toan nói trả đũa mấy câu, nhưng lại sợ bị nàng xoắn lấy hỏi vặn cho thêm tức mình, nên chàng chỉ trừng mắt lên nói:

- Thôi đi mau lên!

Thiếu nữ đưa tay ra đẩy cổng.

Mấy tiếng kéo kẹt vang lên, cánh cổng sắt từ từ mở ra.

Nữ lang cùng Vi Quân Hiệp đồng thời khoa chân bước vào.

Hai người vừa đi được mấy bước, bỗng nghe đánh “sầm” một tiếng. Hai cánh cổng sắt đã đóng chặt lại.

Vi Quân Hiệp cùng nữ lang đều ngoái cổ lại coi thì thấy một người đàn bà xoã tóc, toàn thân mặc đồ trắng, đứng tựa lưng vào cánh cổng.

Giữa đám bóng tối lơ mờ mà đột nhiên có người đàn bà thấp thoáng như ma quỷ hiện hình, càng thêm vẻ rùng rợn.

Vi Quân Hiệp không khỏi sợ hãi, bủn rủn cả người. Trống ngực đánh thành thịch. Nhưng sau chàng cố trấn tĩnh tâm thần thì nhận ra ngay bóng trắng đó chính là Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U. Nhưng chàng không lên tiếng, có ý định mượn cơ hội này để hăm dọa nữ lang chơi.

Vi Quân Hiệp nghĩ vậy, liền ngoảnh sang bên nhìn nữ lang thì sự thực đã khác hẳn với ý nghĩ của chàng. Vẻ mặt nữ lang ra chiều bình tĩnh hơn chàng nhiều. Đường như nàng không biết gì là kinh hãi, mà chỉ hơi ngạc nhiên.

Nàng lên tiếng:

- Úi cha! Bạch a di! Sao a di lại ở đây?

Bạch U U vẫn ẩn thân trong khu vực toà Cổ thành từ trước. Mụ thấy có người vào, lại giả trò quỷ thuật. Mụ rung hai tay một cái cho nội lực đẩy áo bạch bào ra phía trước. Nhưng hai tay mụ vừa giơ lên thì nữ lang đã lên tiếng.

Bạch U U liền khoa chân tiến về phía trước ngừng thần nhìn nữ lang rồi đột nhiên lùi lại một bước, sắc mặt mụ đột nhiên xám xịt ra chiều kinh hãi.

Vi Quân Hiệp tưởng chừng như không tin ở mắt mình, vì Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U có một lối võ công đặc biệt, lại là một nhân vật nổi danh trong tà phái. Mấy năm nay mụ một mình đi lại trong chốn giang hồ mà chẳng ai dám gây chuyện với mụ. Sao bây giờ vừa trông thấy nữ lang, mụ đã sợ hãi đến thế? Chẳng lẽ mụ cũng như mình sợ nữ lang rắc rối khó mà thoát ly được.

Bỗng thấy Bạch U U bật lên tiếng cười rồi nói:

- Tam cô nương, đã lâu không gặp. Cô nương mau lớn quá, cơ hồ ta không nhận ra ai nữa.

Nữ lang cười hỏi:

- Bạch a di, giả tỷ mà a di không nhận ra tiểu nữ thì a di sẽ đối phó bằng cách nào?

Bạch U U bị nữ lang hỏi móc, cười dở mếu dở, đáp:

- Cô nương nói giỡn hoài! Mụ... mụ... xin cáo từ thôi!

Nữ lang cũng không hỏi nữa, đáp ngay:

- Xin a di tùy tiện.

Bạch U U lùi lại một bước rồi không hiểu mụ nghĩ sao, đứng lại hỏi:

- Tam cô nương, hay là chúng ta hãy đùa chơi một lúc.

Nữ lang lấy làm kỳ hỏi lại:

- Có trò gì mà đùa?

Bạch U U đáp:

- Kêu cả bọn họ vào đây chơi.

Nữ lang lắc đầu đáp:

- Không phải tiểu nữ đâu. Vụ này là thế nào đây?

Bạch U U liền gạt phắt đi:

- Không có chi cả! Không có chi cả!

Mụ vừa nói mở hé cánh cổng, lách mình bước ra.

Nữ lang vội la to:

- Bạch a di, a di hãy quay lại đã!

Bình nhật Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U là một tay nổi tiếng về tà thuật, thế mà bây giờ phải ngán nữ lang này. Mụ vừa quay lại, vừa thò tay vào bọc móc ra một phong thư giờ lên nói:

- Tam cô nương, cô nương cứ coi phong thư này là hiểu hết đầu đuôi.

Đường như mụ e dè không dám đến gần nữ lang, tay mụ cầm phong thư quăng lại cho nàng.

Nữ lang đưa tay ra bắt lấy phong thư, mở đọc rất nhanh một lượt, vẻ mặt nàng trở nên hớn hởi, nàng reo lên:

- Thú quá! Thú quá!

Bạch U U nói:

- Chẳng có gì thú vị đâu! Âm Dương giáo chủ đã bị trọng thương, Lao Tắt Hỷ cùng Lôi Đại Khuê cũng chết cả rồi.

Nữ lang lại khoa chân múa tay:

- Thế thì lại càng thú! Sao? Lao thúc thúc chết rồi ư? Hay là ai đó nói vậy?

Nữ lang vừa tiến lại gần thêm một bước.

Mụ hốt hoảng luống cuống để vạt áo trường bào giắt vào khe cổng mà không dám mở cổng ra nữa, cầm đao cắt đến “Soạt” một tiếng. Nửa vạt áo trường bào còn dắt lại ở khe cổng, người mụ băng băng chạy đi ngay.

Nữ lang cười ha hả hỏi:

- A di đi đấy ư? Miễn cho tại hạ khỏi tiền đưa.

Lúc này Vi Quân Hiệp kinh hãi đến cực điểm, vì chàng thấy Bạch U U cũng kinh hoảng như thế, hướng hi là mình.

Chàng hỏi ngay:

- Cô... cô là ai?

7. Chương 07: Đồi Ngựa Sắt Tí Hon

Lúc này Vi Quân Hiệp nghi hoặc quá đỗi, không nhận được nữa mới lên tiếng hỏi Bạch Y cô nương.

Từ lúc chàng thấy Thái Sơn yêu cơ Bạch U U vừa nhận ra nữ lang mụ đã cả kinh thất sắc, chàng càng kinh hãi nhẩn nại cho đến bây giờ.

Nữ lang nghe Vi Quân Hiệp hỏi, quay lại nói:

- Người nói gì ? Người hỏi ta là ai ư ?

Vi Quân Hiệp nhăn nhó cười nói:

- Vì tại hạ chưa biết nên hỏi vậy.

Nữ lang nhìn chàng, từ từ bước lại gần với vẻ mặt rất kiêu mị hấp dẫn, nàng hỏi:

- Người thử đoán xem ta đây giống ai nào ?

Vi Quân Hiệp ngần người ra không biết đáp thế nào.

Chàng mới gặp nữ lang chưa đến nửa ngày mà cảm thấy trong lòng nao núng và bối rối vô cùng ! Chàng đã tự hỏi nhiều lần nữ lang này thuộc hạng người nào ? Nhưng không sao tìm ra câu giải đáp. Mãi đến lúc chàng nghe Bạch U U kêu nàng bằng Tam cô nương mới biết nàng đứng vào hàng thứ ba mà thôi, còn ngoài ra không hiểu thêm được chút gì nữa.

Vi Quân Hiệp đứng thộn mặt ra không lên tiếng. Nữ lang lại bật lên tiếng cười khanh khách hỏi:

- Chàng ngốc ơi ! Thi thể Lao thúc thúc ở chỗ nào ?

Vi Quân Hiệp buông thông một câu:

- Ở trên lầu.

Nữ lang vẫn cười nói:

- Vậy người dẫn ta đến đó coi chứ ! Sao còn đứng đực ra mãi đây ?

Vi Quân Hiệp không nói gì, xoay mình đi lên lầu. Chàng cảm thấy mình không còn đất nào tránh thoát cô này và không đủ miệng để đối đáp với cô ta.

Hai người một trước một sau lặng lẽ đi lên, thoát cái đã đến trước cửa phòng mà lúc trước Lao Tất Hỷ chết ở đó. Lúc chàng đưa tay ra đẩy cửa, trong lòng rất xao xuyến, chỉ sợ thi thể Lão Tất Hỷ không còn đây nữa thì rồi không biết nói với nàng ra làm sao ?

Mấy bữa nay Vi Quân Hiệp gặp phải bao nhiêu biến cố kỳ dị, nên đứng trước hoàn cảnh nào chàng cũng nao núng.

Cánh cửa vừa mở ra, chàng lấy làm may mắn vô cùng vì thi thể Lao Tất Hỷ vẫn còn nằm yên chỗ cũ. Chàng thấy lý lẽ mình vững chắc, lại vốn tính ngay thẳng, đồng dục lên tiếng hỏi:

- Cô nương coi kìa ! Lao đại hiệp không chết thì ai nằm đó ? Bây giờ cô nương còn cãi được nữa không ?

Nữ lang tiến gần lại một bước, đưa mắt nhìn vào phòng, bất giác thộn mặt ra không nói gì được, vì người chết nằm trong phòng quả nhiên là Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ.

Lao Tất Hỷ vẫn nằm đúng kiểu như lúc lão đưa ngón tay trở lên bức tường.

Vi Quân Hiệp thấy nữ lang căm hòng, lấy làm đắc ý cười lạt hỏi mớ:

- Cô nương cả quyết với tại hạ là Lao đại hiệp chưa chết, vậy bây giờ cô nói sao đây ?

Nữ lang ngẩng đầu lên háng giọng đáp:

- Người ta giống nhau là thường. Cái thầy ma này trông giống Lao thúc thúc, nhưng chưa chắc đã là y.

Vi Quân Hiệp thấy nàng cãi cổi đến vậy là cùng, chàng không khỏi vừa tức mình vừa buồn cười hỏi:

- Giả tỷ người này không phải là Lao đại hiệp thì cô nương bảo là ai ?

Nữ lang liền làm ra bộ biết mà không muốn nói, khoanh tay để trước ngực đáp:

- Ai biết đâu đấy ?

Nàng chỉ buông thông bốn tiếng rồi thốt nhiên để mắt đến bức họa trên tường, bật lên tiếng “ờ” kinh ngạc hỏi:

- Cái gì thế kia ?

Vi Quân Hiệp đã mấy phen bị nữ lang bắt bẻ mình cụt hứng, Bây giờ có được cơ hội khi nào chịu bỏ qua, liền xoắn lấy câu chuyện Lao Tất Hỷ hỏi vặn nàng:

- Cô nương biểu Lao đại hiệp không chết, y chả chết rành rành ra đó là gì?

Thiếu nữ không trả lời, đứng đĩnh đi lại trước bức vẽ, cười ha hả nói:

- Tưởng ai té ra lại nhà người !

Vi Quân Hiệp khó chịu đáp:

- Không phải tại hạ.

Thiếu nữ lắc đầu nói:

- Không phải người thì ai ? Trông bức vẽ thật không sai chút nào. Họ vẽ khéo thật !

Dưới bức vẽ có đề dòng chữ:

“ Ngạc nam Phạm Thư Trai họa vào tháng trọng hạ năm Giáp Dần”.

Nữ lang gật đầu nói tiếp:

- Phạm Thư Trai là tay danh hoạ bậc nhất thời nay, thảo nào bức vẽ linh động như người thật. Ui chà ! không đúng...

Nói tới đây thốt nhiên thiếu nữ sững sốt, quay lại nhìn Vi Quân Hiệp.

Nguyên Vi Quân Hiệp đối với bức vẽ trên tường đã đem lòng ngỡ vực. Nhưng vì hai bữa nay chàng tựa hồ như người ngồi trong chiếc thuyền nhỏ gặp sóng to gió cả làm cho thuyền tròn trĩnh nghiêng ngửa. Chàng không tự chủ được nên chẳng để ý nhận xét kỹ càng. Bây giờ chàng nghe nữ lang ca tụng đến Phạm Thư Trai mới biết là bức họa này do lão vẽ ra.

Nguyên Phạm Thư Trai là một tay đại hào kiệt trong võ lâm, mà cũng là một đại họa gia, thiên hạ điều biết tiếng. Lão tài kiêm văn võ nổi danh một thời.

Vi Quân Hiệp định bụng nếu có cơ hội sẽ đến hỏi Phạm Thư Trai xem người trong bức vẽ giống mình đây là ai ?

Nữ lang nhìn Vi Quân Hiệp một hồi rồi nói:

- Người trong bức vẽ này quả nhiên chẳng phải người. Phạm Thư Trai đã gác bút hai mươi bảy năm nay, không có lý nào lại vẽ chân dung người được.

Vi Quân Hiệp nói:

- Tại hạ đã biểu cô nương là không phải tạ hạ mà !

Nữ lang cười hì hì nói:

- Người thử nhìn lại bức họa mà coi, có khác gì người soi gương không ? Xem thế đủ biết người này có lẽ là thúc thúc người.

Vi Quân Hiệp tưởng mình đã thắng nàng về điểm này, không ngờ lại bị nàng cường từ đoạt lý, tỏ ra mình vẫn còn kém nàng, Chàng bất giác cảm thấy tức khí nói:

- Cô nương biểu Lao đại hiệp vẫn chưa chết, chắc bây giờ cô đã chịu rồi. Tại hạ phải xin lỗi cáo từ đây !

Nói xong chàng chấp tay lui gót.

Nữ lang chỉ nhìn chàng mỉm cười chứ không giữ nữa.

Vi Quân Hiệp bước ra cửa phòng, khép lại đánh “bình” một tiếng, rồi chuyển động thân hình đi ra phía cổng thành.

Chàng vừa đi chừng được hơn một trượng thốt nhiên nghe trong phòng có tiếng nữ lang đang khóc thút thít.

Vi Quân Hiệp trong lòng nghi hoặc, chàng nghĩ ngại thế nào lại quay trở lại trước cửa phòng.

Toà cổ thành này đã lâu năm không sửa chữa, cánh cửa nứt hở nhiều chỗ, Vi Quân Hiệp liền nhòm qua khe cửa vào trong, thấy nữ lang đang quỳ một chân xuống bên thi thể Lao Tắt Hỷ. Mặt nàng đầy lệ. Nàng thò tay vào bọc Lao Tắt Hỷ sờ soạng, sờ một lúc rồi móc trong bọc y ra một vật gì.

Vi Quân Hiệp trong lòng sinh nghi, nhưng chưa nhìn rõ đó là vật gì. Chàng trông thấp thoáng chỉ thấy nó lớn bằng nắm tay và màu sắc đen gì mà thôi.

Nữ lang tay cầm vật đó, nín khóc xoay lại ngẩng ngó một hồi, Vi Quân Hiệp nhận ra là một con ngựa nhỏ xú đúc bằng sắt, công trình chế tạo rất tinh vi.

Nữ lang ngẩng ngó con ngựa sắt tý hon hồi lâu, trên mặt hây còn ngấn nước mắt, đột nhiên lộ vẻ vui mừng. Nàng đút con ngựa sắt vào trong bọc rồi từ từ đứng dậy.

Vi Quân Hiệp đang đứng lom khom toan nhảy lùi lại thì thấy nữ lang lại đến trước bức vẽ nhìn một lúc nữa rồi mới quay ra cười hỏi:

- Còn dòm trộm chi đó ?

Vi Quân Hiệp tuyệt không ngờ mình đang dòm trộm mà đã bị nàng phát hiện. Chàng vừa nghe nữ lang hỏi vậy vừa kinh hãi vừa bẽn lẽn liền tung người nhảy lùi lại phía sau.

Trong lúc hồi hộp chàng nhảy mạnh quá, một chân dẫm lên tấm ván gỗ mục gãy ra, thủng một lỗ lớn. Người chàng từ trên lầu rớt xuống đánh “huych” một tiếng.

Vi Quân Hiệp trong lòng hoang mang đang đề khí thì người đã rớt xuống đất rồi. Nhưng còn may là đang đề khí nên người té xuống đã lên đứng dậy được ngay. Chàng vừa đứng vững thì nữ lang cũng nhảy xuống đứng sững trước mặt chàng.

Vi Quân Hiệp cực kỳ bối rối nghĩ bụng:

- Không biết cô ta còn mè nheo gì mình nữa đây.

Chàng cuối đầu đưa mắt ngó lên nữ lang thấy cặp lông mày của nàng nhảy múa thích thú chẳng khác gì mèo vờ được chuột, đang chuẩn bị giở trò tình nghịch.

Chàng không chờ nữ lang mở miệng, trống ngực đã đánh hơn trống làng.

Nữ lang sở dĩ chưa lên tiếng, vì ngay lúc ấy phía ngoài toà cổ thành có tiếng người ồn ào vọng vào:

- Tam muội...! Tam muội ! ...

Tuy thanh âm như tiếng lệnh võ nghe chói tai mà lại đúng là thanh âm của phụ nữ. Nếu đem thanh âm của người đàn bà này so với thanh âm nữ lang thật khác nhau một trời một vực.

Nữ lang vừa nghe thấy đã thưa ngay:

- Tiểu muội ở trong này !

Thanh âm phía ngoài lại réo lên:

- Ra đây mau ! Ra đây mau !

Nữ lang dường như không muốn ra, nhưng cũng không trái ý. Nàng đưa mắt nguyệt Vi Quân Hiệp một cái rồi băng mình chạy ra ngoài.

Thân pháp nữ lang cực kỳ mau lẹ. Vụt một cái nàng đã ra ngoài thành.

Vi Quân Hiệp thấy nữ lang đi rồi khác nào người được cất gánh nặng. Chàng lẩm bẩm:

- Lúc này mình không chạy, thì còn đợi đến bao giờ ?

Chàng muốn theo cổng lớn đi ra nhưng lại sợ chạm trán nữ lang. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ có gian phòng còn bỏ ngõ một cánh. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, né mình lên ngay vào. Nhưng chàng vừa bước vào phòng đột nhiên đứng thộn mặt ra vì trong phòng này có một xác chết nằm lẩn ra đó. Vi Quân Hiệp nhìn kỹ lại thì người chết này nét mặt trong quen quen. Chàng nhớ lại hồi thân phụ chàng năm mươi tuổi làm lễ hạ thọ. Người này đã có mặt trong đám hào kiệt võ lâm đến mừng thọ và chàng nhớ ra y là trang chúa Lôi gia trang ở Bắc Ngạc tên gọi là Lôi Đại Khuê.

Vi Quân Hiệp có ngờ đâu xác chết y lại ở chốn này, nên bất giác cả kinh. Chàng ngăn người ra một lúc rồi ngẩng mặt lên nhìn thấy dưới đất có một tờ giấy. Chàng liền bước lại gần xem tờ giấy đó viết những gì.

Vi Quân Hiệp vào gian phòng này chính là gian phòng mà lúc trước bọn Bạch U U, Dương Phát, Âm Sâm đã ngồi chờ ở đây. Tờ giấy đó là của Thiên Thân giáo chủ Âm Sâm. Âm Sâm dùng nội lực tung tờ giấy lên rồi lại dùng cây quạt chọc ba chữ Lôi Đại Khuê đi, tức là bức thư không ký tên.

Vi Quân Hiệp chẳng hiểu gì về việc ước hội của bọn họ, chàng xem mảnh thơ xong mới hiểu mấy tay cao thủ này đã nhận được bức thư vô danh kia mời đến hội họp.

Lúc này Vi Quân Hiệp chỉ mong sao chóng ra khỏi cổng thành không muốn tra cứu đến vụ này, chàng đi lại trước cửa, chuẩn bị lên ra ngoài.

Vì đầu óc chàng mãi nghĩ đi đâu nên không để ý, vô tình chân chàng vấp phải thi thể Lôi Đại Khuê. Người y lắc đi một cái. Bàn tay trước để sau lưng, thân người đè lên. Vì người lật đi tay giơ lên, bỗng nghe đánh cạch một tiếng, một vật ở trong tay lão rơi xuống.

Vi Quân Hiệp nhìn theo tiếng động thì ra một con ngựa nhỏ đúc bằng sắt ở nơi tay Lôi Đại Khuê rớt ra cách chàng chừng ba thước.

Vi Quân Hiệp trong lòng rất lấy làm kỳ, cúi xuống lượm con ngựa nhỏ xúi lên cầm, thấy nặng trĩu.

Chàng không hiểu con ngựa này dùng để làm gì, mà sao Lôi Đại Khuê lúc chết vẫn còn nắm giữ trong tay.

Vi Quân Hiệp lẳng lẳng ngắm nghĩ hồi lâu và đoán rằng trong vụ này tất có điều gì uẩn khúc, và trong mình Lao Tắt Hỷ cũng có một con giống hệt như vậy.

Chàng lượm con ngựa nhỏ nhìn ngắm một lúc rồi bỏ vào bọc, bước ra bên cửa sổ. Hai tay chàng bá vào thành cửa, tung mình lên chuồn qua cửa sổ ra ngoài, hạ mình xuống chân tường.

Chỗ chân tường này cỏ dại càng mọc cao, che kín hết cả người chàng

Vi Quân Hiệp toan đi ngay thì bỗng nhiên nghe thanh âm của nữ lang:

- Nhị thư ! Nhị thư hãy chờ đây một chút, tiểu muội đi có việc cần rồi trở lại ngay.

Đồng thời tiếng nói như lệnh vỡ đáp lại:

- Không được ! Người đi đến đâu là sinh chuyện rắc rối đến đó.

Vi Quân Hiệp giật mình lè lưỡi nhủ thầm:

- Nếu mình hoảng hốt chạy ra, bọn này trông thấy mình là nguy to ! Mới một cô mình còn chưa đối phó nổi, huống chi là cả hai chị em !

Chàng nhìn về phía có tiếng nói, thấy dưới một gốc cây lớn, nữ lang đang tranh biện với một cô gái áo đen.

Cô gái áo đen đứng xoay lưng về phía Vi Quân Hiệp nên chàng không nhìn rõ mặt ả.

Bỗng nghe nữ lang nói:

- Nhị thư ! Tiểu muội đi một chút thôi rồi lại về ngay.

Cô gái áo đen vươn tay ra nắm lấy nữ lang nói:

- Đi thôi !

Vừa dứt lời, chỉ trong chớp mắt, hai người đã vọt lên không đi về phía trước, thân pháp mau lẹ vô cùng, dường như chân không chạm đất cuối gió mà đi.

Vi Quân Hiệp không bao giờ tưởng đến trong thiên hạ lại có người khinh công tuyệt mỹ đến thế, chàng dụi mắt để nhìn cho rõ hơn, nhưng vừa mở mắt ra thì đã không thấy tung tích hai cô đâu nữa.

Vi Quân Hiệp la thầm mấy tiếng:

- Kỳ quá ! Kỳ quá !

8. Chương 08: Muốn Đoạt Tiêu, Cường Bạo Ra Oai

Rồi chàng nhớ đến sư thúc. Chàng định bụng chạy về hỏi sư thúc xem gốc gác hai cô gái này là ai ? Chàng chắc rằng nếu hai cô không phải là hạ nhân người ghê gớm lắm tiếng tăm thì làm gì đến nổi Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U vừa thấy nàng đã chạy như chuột trốn mèo ?

Hai cô gái vừa đi khỏi. Vi Quân Hiệp từ trong bụi cỏ rậm lướt ra ngoài. Chàng đi chừng bảy tám trượng mới ngoái lại nhìn toà cổ thành một lần nữa, trong lòng ôm bao nỗi nghi ngờ khôn tả !

Nguyên toà cổ thành này trước đối với chàng không có một mối liên quan nào. Nhưng từ khi chàng theo Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ đến đây. Lao Tất Hỷ yêu cầu chàng tìm kiếm người mà đến lúc chết cũng chưa nói ra ai. Bây giờ Vi Quân Hiệp nhìn lại toà cổ thành này đối với chàng lại có một mối liên quan cực kỳ mật thiết.

Vi Quân Hiệp liên tưởng đến bức vẽ trên tường, chàng lẩm bẩm:

- Kể ra con người có thể giống hệt nhau mà không có liên quan gì đến nhau. Nhưng chân dung người trong toà cổ thành này đối với chàng dường như có dính liếu đến chàng mà chàng không thể hiểu được.

Vi Quân Hiệp lại sức nhớ đến lúc mình bị người thấp bé bịt mắt áp chế trong bóng tối, chưa báo tin cho sư thúc hay. Rồi lúc sư thúc chàng là Viên Kiến Long hốt hoảng kêu gọi, chàng có nghe tiếng, nhưng không thừa lên được. Bây giờ người thấp bé che mặt không biết đi đâu rồi, mình còn chần chừ ở đây làm gì mà không nhân cơ hội vắng y mau trở về để gặp sư thúc ?

Chàng lại nghĩ đến sư thúc có thể mình mất tích mà sai về phi báo với phụ thân, náo loạn thành cuộc lao sư động chúng. Vấn đề tuy nhỏ mọn mà có thể biến thành lớn tày đình. Nên chàng hấp tấp chạy về cho sư thúc biết chừng mình chưa gặp phải một sự nguy hiểm bất ngờ nào.

Nghĩ vậy, Vi Quân Hiệp thi triển khinh công, chạy thật nhanh. Chớp mắt chàng đã chạy được hơn mười dặm. Chàng buông tầm mắt trông ra xa thấy con đường lớn về Lý gia trang.

Giữa lúc ấy, đột nhiên chàng nghe có tiếng còi thổi lên một hồi. Chàng định thần nhìn xem chuyện gì thì thấy năm, sáu người đang chạy tới.

Đoàn kia theo đường lớn lẽ lẽ đi tới rồi rẽ vào đường nhỏ.

Vi Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Đây chắc là bọn người đi đón dâu.

Chàng không để ý gì đến bọn họ nữa cắm đầu trong về phía trước xăm xăm bước đi.

Vi Quân Hiệp đi được mấy bước, đột nhiên nảy ra một mối nghi ngờ và bần khoản trong dạ. Chàng lẩm bẩm:

- Chuyện này như không phải ý mình vừa nghĩ. Vì quãng đường này trong vòng mười dặm tuyệt không có thôn xóm nào hết. Con đường nhỏ này chỉ là một lối đi thông đến toà thành đó. Nếu là việc nghinh hôn thì sao họ lại đi vào lối này ?

Đoàn người hấp tấp đi mỗi lúc một gần.

Lúc bọn họ đi sát qua bên mình, Vi Quân Hiệp càng cảm thấy trong lòng nóng nảy bồn chồn. Tuy trời không nóng lắm mà áo chàng ướt đầm mồ hôi phải cởi ra.

Đoàn người đã đi xa rồi, tâm thần chàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Vi Quân Hiệp nhìn sau lưng mấy người kia, trong tâm vẫn cảm thấy có điều gì khác lạ. Nhưng hiện tình chàng phải cấp bách đi tìm sư thúc nên không dám đa sự. Chàng hít mạnh một hơi rồi tiếp tục hấp tấp đi về phía trước.

Vi Quân Hiệp đi được chưa bao lâu bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Chàng ngẩng đầu nhìn ra, thì một vật rất kỳ dị đang lù lù tiến tới trước mặt. Chàng không nhìn rõ là vật gì.

Vi Quân Hiệp còn đang ngơ ngẩn thì vật đó lao đến rất mau, chớp mắt đã tới trước mặt.

Chàng rất lấy làm kỳ nhưng lúc nhìn kỹ lại bất giác bật lên tiếng cười vì đó chẳng phải quái vật mà chỉ là một con lừa nhỏ trắng như tuyết. Toàn thân nó không có một sợi lông nào khác màu sắc.

Trên lưng lừa có một người cưỡi. Người này mình mặc áo đen. Người y đã cao lêu nghêu lại gầy khẳng kheo, coi chẳng khác gì một cành cây đen xì.

Con người đen thủi đen thui cưỡi trên lưng lừa trắng như bông đã là hai thái cực. Huống chi người này lại cưỡi lừa quay mặt lại phía sau, xa trông tưởng chừng như một quái vật không hiểu là gì.

Vi Quân Hiệp né tránh sang một bên để cho con lừa đi qua. Con lừa này chạy rất lẹ, mới chớp mắt đã lao qua mình chàng ra xa đến sáu bảy thước.

Giữa lúc ấy người cưỡi trên lưng lừa đột nhiên cúi xuống nhoài đầu ra ngó chàng.

Người này chẳng những lưng dài mà cái đầu cũng dài kỳ dị. Gã cúi xuống nhoài đầu ra, mũi gã cơ hồ chạm tới mũi Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp thấy cử động đột ngột lạ lùng của người này bất giác giật mình đánh thót một cái. Chàng với lùi lại một bước, đồng thời ngẩng đầu lên coi, trong bụng không khỏi cười thầm.

Nguyên do người gã dài quá cỡ mà cái đầu lại bé nhỏ phi thường, ngũ quan xúm xít lại một chỗ, tướng mạo vô cùng quái dị.

Người này thấy Vi Quân Hiệp lùi lại phía sau liền ngồi ngay lại hỏi:

- Phải chăng người ở trong tòa cổ thành ra đây ?

Vi Quân Hiệp thấy gã hỏi vậy rất lấy làm kỳ. Chàng tự nghĩ:

- Trong võ lâm có lắm dị nhân, mình chẳng nên sinh chuyện với họ làm gì.

Chàng lắc đầu đáp vắn vơ:

- Toà cổ thành nào ? Tại hạ không biết và chỉ là khách qua đường mà thôi.

Người kia “hừ” một tiếng nói:

- Chú nhỏ ! Con đường này chỉ để đi tới toà cổ thành. Sao người còn ỡm ờ hỏi ta ?

Người đó lại bật tiếng cười khàn khàn nói tiếp:

- Bọn họ đã đến chưa !

Vi Quân Hiệp ngẩn người ra hỏi lại:

- Các hạ muốn hỏi ai ?

Người kia hỏi:

- Người ở toà cổ thành ra đây mà không biết ư ?

Vi Quân Hiệp sực nhớ ra đáp:

- Té ra người viết thiệp không tên ký ước hẹn những tay cao thủ võ lâm đến toà cổ thành chính là các hạ ! Bọn họ đều đến cả rồi.

Người kia lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Bọn họ đã đem đồ đến chưa ?

Người đó hỏi câu này lại vớ vẩn nữa. Vi Quân Hiệp tức mình hỏi lại:

- Đem gì đến ? Vụ này không liên quan gì đến tại hạ, thì tại hạ biết thế nào được ?

Người đó nghe chàng nói vậy đột nhiên lại cúi xuống nhoài đầu ra.

Vi Quân Hiệp đã lùi lại một bước mà gã nhoài đầu ra suýt chạm tới mũi chàng, tựa hồ như con người gã có thể dãn ra co vào tùy ý.

Vi Quân Hiệp lại lùi thêm bước nữa. Người kia nói:

- Chú nhỏ ! Nếu phụ thân người, ta không chấp chi với người.

Vi Quân Hiệp nghe gã nói vậy, lòng càng thêm nghi hoặc. Chàng tự hỏi:

- Con người dị dạng thế này mình chỉ gặp một lần là không bao giờ quên được. Trước đây mình chưa thấy mặt gã lần nào, sao gã lại biết đến phụ thân mình ?

Vi Quân Hiệp còn đang kinh nghi thì gã kia đột nhiên thúc hai vế đùi vào bụng lừa. Con lừa lại tung gió chạy đi.

Quái nhân dặn với một câu:

- Chú nhỏ ! Phép “Kim Cương khuyên” của phụ thân ngươi mấy năm nay chắc là tiến bộ rất nhiều. Ta gửi lời vãn an y nhé !

Vi Quân Hiệp đã trở gót toan đi, nghe gã kia nói vậy bất giác dừng chân lại. Phụ thân chàng ngoại hiệu là Kim Long kiếm hiệp. Khắp thiên hạ ai cũng biết y là một đại gia kiếm thuật. Y sử dụng thanh kiếm Kim Long vừa dài vừa lớn hơn các bảo kiếm của những nhà kiếm thuật nổi tiếng nhiều. Điều này thiên hạ ai cũng biết cả. Nhưng gã này lại hỏi đến phép “Kim Cương khuyên” gì đó, dường như gã đã nhận thấy phụ thân chàng dùng Kim Cương khuyên làm binh khí.

Chàng vội quay đầu lại toan hỏi thêm mấy câu, nhưng chàng xoay mình vừa xong thì trong thời gian chớp nhoáng này gã kia đã phi lừa chạy xa rồi.

Vi Quân Hiệp không rảnh để kêu gọi gã nữa, chàng lao mình ra đường lớn rồi trông về phía Lý gia trang chạy tuốt.

Trong khi đi đường Vi Quân Hiệp vẫn nghĩ đến chuyện Thiên Sơn Thần Hồn Lao Tắt Hỷ sắp chết còn nhờ mình đi kiếm người mà không biết là ai ?

Giả tí là người thường thì thấy Lao Tắt Hỷ lúc lâm tử đã không nói rõ tất bỏ qua chuyện đó chẳng nghĩ làm gì vô ích. Song Vi Quân Hiệp lại là người bất luận việc gì cũng muốn dò xét đến căn nguyên. Chàng nghĩ rằng việc này rất kỳ quái, bao nhiêu việc kỳ quái khác mà chàng đã gặp tựa hồ như đều có mối liên quan với nhau. Không những mối liên quan đó thế nào chàng không thể giải đáp được.

Vi Quân Hiệp vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Chẳng mấy chốc lại thấy bốn người cưỡi ngựa từ phía trước chạy tới. Đi gần đến trước mặt chàng mấy người này vội xuống ngựa chạy tới. Chàng nhìn ra thì bốn gã này đều là những tay tiêu đầu đi bảo tiêu. Gã nào cũng lộ vẻ hoảng hốt lú lẫm lại gọi:

- Vị công tử ! Công tử về Lý gia trang cho mau ! Viên tổng tiêu đầu đang nóng ruột.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Y nóng ruột chuyện gì ?

Mấy gã tiêu đầu đáp:

- Người nóng chờ công tử, cho khoái mã hết thông báo các nhân vật võ lâm ở dọc đường, lại phái người chạy suốt ngày đêm về báo cho lệnh tôn hay.

Vi Quân Hiệp chau mày hỏi:

- Làm kinh động cả đến lão gia nữa kia ư ?

Bọn tiêu đầu nói:

- Xin thiếu gia đi mau, đừng hỏi nhiều nữa.

Rồi một gã kéo Vi Quân Hiệp lên ngựa chạy thật nhanh.

Chỉ trong khoảnh khắc đã nhìn thấy Lý gia trang ở đằng xa. Hai gã tiêu đầu hô to lên:

- Vi công tử đã về ! Vi công tử đã về !

Tiếng hai gã hô rất lớn, thanh âm vang dội cả một vùng.

Thấy hai gã luôn miệng không ngớt, Vi Quân Hiệp không biết nên cười hay nên khóc.

Chỉ trong khoảng khắc bốn con ngựa lao về đến cổng Lý gia trang thì dừng lại. Khu vực Lý gia trang rộng đến một dặm vuông.

Đệ nhất đại trang chúa là Kim Điều Lý Thọ Nguyên, một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, nhưng trong trang cực kỳ tịch mịch dường như không có người nào.

Bốn gã tiêu đầu cùng Vi Quân Hiệp năm người đứng thộn mặt ra đưa mắt nhìn nhau.

Vi Quân Hiệp lên tiếng hỏi:

- Ô hay sao chẳng thấy một ai ? Người trong trang đi đâu mất cả rồi ?

Chàng chưa dứt lời bỗng nghe thấy tiếng ồn ào ở phía sau trang trại.

Vi Quân Hiệp liền phi ngựa lên trên gò để nhìn vào phía sau trang trại. Bất giác chàng ngẩn người ra vì thấy mấy chục xe lớn đang đi về phía tây, Những người đi theo sau xe đủ già trẻ lớn bé dắt dìu nhau, lưng đeo khăn gói, tay dắt trâu dê. Xem tình hình này thì người toàn trang trại chuẩn bị dời sang phía tây.

Vi Quân Hiệp rất lấy làm lạ vội xuống ngựa, chạy vào trong xem, chàng vừa chạy được nửa chừng thì thấy Viên Kiến Long đi ra.

Viên Kiến Long bị thương nặng vẫn chưa khỏi, mặt mũi rất khó coi. Lão vừa thấy Vi Quân Hiệp vội hỏi:

- Quân Hiệp ! Người đã về đấy ư ? Ta chỉ còn mong phụ thân người tới đây kịp thời nữa là hay lắm

Vi Quân Hiệp lại càng kinh ngạc hơn. Chàng tự hỏi:

- Mình đã về rồi sao sư thúc còn mong phụ thân đến làm gì ?

Chàng chưa kịp hỏi thì một lão già đi ra. Lão này vẻ người đường bộ, lại có phúc tướng. Lông mày lão hơi nhíu lại ra chiều nóng nảy, nhưng không đến nỗi khẩn trương, hoang mang như Viên Kiến Long.

Vi Quân Hiệp vội tiến lại gần một bước thì lễ nói:

- Lý trang chúa ! Văn bối thật làm phiền trang chúa nhiều quá !

Viên Kiến Long nhăn nhó cười đáp:

- Quân Hiệp ! Chúng ta đã gây tai họa cho Lý trang chúa rồi !

Lý Thọ Nguyên cười ha hả thò tay ra vỗ vai Viên Kiến Long nói:

- Viên lão đệ ! Sao lão đệ lại nói thế ? Chúng ta đã học võ nghệ, đã biết chơi dao kiếm thì còn nói gì đến họa với phúc ?

Vi Quân Hiệp biết rằng sự việc cực kỳ nghiêm trọng, vội hỏi:

- Lý trang chúa ! Đã xảy ra chuyện chi vậy ?

Lý Thọ Nguyên đáp:

- Vi hiền đệ cứ vào nhà đại sảnh mà coi sẽ rõ.

Vi Quân Hiệp ba chân bốn cẳng chạy vào nhà đại sảnh.

Nhà đại sảnh này rất rộng lớn thường dùng làm nơi tụ hội khu võ lâm, cách kiến trúc cực kỳ hùng vĩ. Bốn cây cột lớn hai người ôm không xuể. Chân cột là những tảng đá to bằng cái trống. Vi Quân Hiệp vừa vào nhà đại sảnh đã thấy một cảnh tượng khác thường hiện ra. Bốn cây cột lớn rời khỏi chân tảng cắm xuống đất sâu hơn ba thước. Những hoành trên đầu cột đã có bảy tám chiếc xa xuống. Đây nhà, ngói trên mái rớt xuống, vỡ tan và mái nhà có nhiều lỗ thủng, trông thấy trời.

Vi Quân Hiệp cả kinh, tiến thêm vào mấy bước nữa thì thấy một cây cột sơn đỏ đã bị lưỡi đao sắc gọt sơn đi khắc vào tám chữ:

“Cung thủ nhượng tiêu vong khai nhất diện”.

(chấp tay nhường lại thì sẽ mở đường ra cho thoát).

Vi Quân Hiệp nhìn tám chữ này trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận. Chàng biết rằng có người đến cướp hàng. Bọn này thấy mình gửi hàng tại Lý gia trang mà chúng chẳng coi trang chúa vào đâu thì thật là lớn mặt.

Nhưng chàng thấy người để chữ lại đã nhấc được những cây cột lớn lên để ra ngoài chân tảng đá thì công lực của hắn cao đến thế nào, không cần hỏi cũng biết rõ, nên hắn mới dám ngông cuồng đến như vậy.

Vi Quân Hiệp từ từ quay lại hỏi:

- Người nào vậy ?

Lý Thọ Nguyên nhún nhó cười đáp:

- Nói ra thiệt mắc cỡ. Lão phu cũng không biết nữa.

Vi Quân Hiệp tưởng mình nghe lộn. Con người đã nhấc nổi cột bỏ ra ngoài chân tảng thì thân lực phải ghê hồn. Và những cây hoành xà xuống, ngói rơi vỡ tan tành thì chuyển động tất phải long trời lở đất, sao người trong trang lại không hay biết ?

Vi Quân Hiệp ngơ ngác nhìn Kim Điều Lý Thọ Nguyên.

Lý Thọ Nguyên về mặt ra chiều bẽn lèn nói:

- Lúc bọn ta nghe tiếng động “sầm sầm” chạy ra thì đã không thấy một người nào nữa.

Viên Kiến Long trầm giọng nói:

- Lý trang chúa ! Chúng tôi đem hàng rời khỏi nơi đây, chắc không còn liên quan đến quý trang nữa.

Lý Thọ Nguyên cười ha hả. Tiếng cười đầy vẻ hào phóng, nhưng rõ ràng có lẫn vẻ thê lương và có cảm giác là bạc anh hùng đến bước đường cùng. Lão ngừng tiếng cười nói:

- Viên lão đệ ! Nếu lão đệ đem hàng đi thì cái bộ mặt già nua của lão phu còn dám nhìn ai nữa không ? Bọn đàn bà con trẻ trong trang ta đã cho dời đi nơi khác. Vàng bạc cũng đem đi hết. Chỉ còn một mình lão phu chẳng bận bịu gì nữa, chính nên đem cái mạng già để liều mình vì bạn hữu.

Lão càng nói càng phấn khởi hào khí, chòm râu trắng phất phơ. Lão chuyển mình rung tay lên. Bỗng nghe đánh véo một tiếng, một vệt đen vụt ra. Chính là cây phán quan bút, nhờ nó mà lão nổi tiếng bấy lâu. Lão cầm cây phán quan bút vạch luôn hai vạch. Cây bút đã gạt hết những vết tích tám chữ khắc sâu trên cột.

Viên Kiến Long tiến lại một bước chấp hai tay nói:

- Lý trang chúa ! Tại hạ là Viên Kiến Long e rằng kiếp này không báo đáp được, kiếp sau xin hãy đền bồi !

Hai người tay cầm tay cả cười từ biệt.

Vi Quân Hiệp đứng bên thấy hai vị tiền bối võ lâm tuy cả cười không ngớt, nhưng biết rằng bọn mình không địch lại người, nên mới thốt ra lời như vậy. Vi Quân Hiệp trong lòng cực kỳ nóng nảy đang muốn lên tiếng thì Viên Kiến Long đã ngừng tiếng cười nói:

- Quân Hiệp ! Nơi đây người không còn có việc gì nữa ! Về nhà đi thôi !

Vi Quân Hiệp đã biết Viên Kiến Long sẽ nói vậy, chàng vội hỏi:

- Sư thúc ! Tiểu đệ đi về rồi, chẳng lẽ cứ nấp ở trong nhà mãi không ra ngoài nữa hay sao ?

Viên Kiến Long ngăn người ra không biết nói thế nào ?

Giữa lúc ấy một người trong trang khách chạy ra nói:

- Bẩm trang chúa, Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U muốn vào ra mắt.

Viên Kiến Long cùng Lý Thọ Nguyên giật mình đánh thót một cái đưa mắt nhìn nhau và đều tự hỏi:

- Phải chăng là muội ?

Lý Thọ Nguyên khoát tay nói:

- Xin mời vào đây !

Người trang khách lui ra.

Lát sau đã thấy Bạch U U đi vào.

Viên Kiến Long tiến lên mấy bước ra ngoài nhà đại sảnh nói:

- Phải chăng Bạch bằng hữu vì muốn cướp tiêu mà đến đây ?

Bạch U U lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Sao trang chúa lại nói thế ?

Lý Thọ Nguyên chưa kịp đáp thì lại thấy trang khách đến trước bả:

- Chương môn phái Hoa Sơn là Tử Kim Thần Dao Dương Phát cùng chương môn phái Thanh Thành là Thiên Ngô lão nhân xin vào ra mắt.

Lý Thọ Nguyên thấy hai người này đến nửa bất giác cả mừng, vì họ là những tay cao thủ chính phái thứ nhất, thứ nhì trong võ lâm. Địch nhân dù lợi hại đến đâu cũng không đáng sợ.

9. Chương 09: Nghe Chim Hót, Quần Hùng Khiếp Đảm

Lý Thọ Nguyên chưa kịp trả lời, Viên Kiến Long đứng ở phía sau đã nói ngay:

- Ra mời họ vào đây ! Mau !

Bạch U U bỗng nhiên biến sắc, mặt mày lấm bầm:

- Thật là ma đưa lối, quỷ dẫn đường ! Oan gia lại chạm trán nhau ở đây !

Nhưng lúc này mặt mày không còn đường lẫn tránh mà cũng không có lý gì rút lui ngay được. Mặt mày đành dạn dày ngồi chờ.

Chớp mắt đã thấy Dương Phát cùng Thiên Ngô lão nhân rảo bước đi vào.

Cả hai người này thân hình đều cao lớn đặc biệt, một người râu trắng phất phơ, một người râu quai nón mọc đầy mặt ra đến mang tai, tướng mạo khác thường.

Chưa vào đến nơi, Dương Phát đã cất tiếng oang oang hỏi:

- Lý lão đầu ! Phải chăng có kẻ muốn đến vặt lông điều vàng (Lý Thọ Nguyên biệt hiệu là Kim Điều) của lão ?

Lý Thọ Nguyên gượng cười đáp:

- Hai vị đã đến đây, xin mời lên coi sẽ biết.

Dương Phát nheo mắt nói:

- Lý lão đầu ! Lão còn muốn sống đến bao giờ nữa ? Ta trông lão chả giống con Kim Điều chút nào, mà chỉ giống con chim ưng trụ đầu. Bọn ta đã đến đây, có lẽ đâu thông tay ngồi nhìn ? Có phải thế không Thiên Ngô lão nhân?

Dương Phát là người nóng nảy thẳng thắn, hơn nữa là có mối thâm giao với Lý Thọ Nguyên, dĩ nhiên y không ngần ngại gì về việc giúp Thọ Nguyên đánh lui địch nhân.

Nhưng Thiên Ngô lão nhân là người bụng dạ thâm trầm, lão đứng xa đã nhìn thấy mấy cây cột trong nhà sảnh đường bị nhắc ra để ngoài chân tảng, trong lòng lão thâm kinh hãi nên khi Dương Phát lớn tiếng bô bô hỏi, lão chủ ẩm ứ không phát biểu ý kiến.

Lý Thọ Nguyên cười nói:

- Hai vị đã tới đây, đáng lẽ phải mời hai vị vào nhà khách sảnh ngồi chơi uống trà. Nhưng không hiểu trong đại sảnh có ông bạn nào đến làm bữa bãi ra thế kia, mong rằng hai vị thông cảm cho.

Lý Thọ Nguyên vừa nói vừa giơ tay ra mời hai người vào nhà.

Thiên Ngô lão nhân vừa bước vào đã thấy Thái Sơn yêu cơ Bạch U U ngồi bên thì nét mặt sa sầm nói:

- Lý trang chúa ! Trong võ lâm rất nhiều hạng yêu ma quỷ quái mà trang chúa lập trang ở đây, tiếng tăm đồn đại ra ngoài không chừng bọn yêu tà sẽ mò mẫm đến. Vậy trang chúa phải cẩn thận lắm mới được !

Lão nói mấy câu này rõ ràng để châm chọc BạchUU.

Viên Kiến Long đã bị Bạch U U chơi cho một vỏ cay đắng, nên khi nghe Thiên Ngô lão nhân nói vậy lấy làm khoái chí nói tiếp:

- Lý trang chúa ! Lời Thiên Ngô lão nhân nói rất đúng. Trang chúa hãy thấy người là mời là gọi, tất khó lòng tránh khỏi mắc tay yêu tà.

Bạch U U trong lòng căm giận đến cực điểm. Nhưng mụ không hé răng hé lợi gì, họ nói bóng nói gió thoả mụ yêu tà, chứ không phải chỉ mặt đặt tên, nếu mụ lên tiếng phản đối, chẳng hoá ra tự nhận mình là yêu tà ư ?

Lý Thọ Nguyên chỉ cười xã giao mấy tiếng, không nói hùa theo mà cũng không phủ nhận.

Thực ra Lý Thọ Nguyên cũng chẳng hoan nghênh Bạch U U cho lắm, nhưng mụ đã vào nhà, chẳng lẽ mở miệng xua đuổi.

Trang chúa thấy Bạch U U không lên tiếng, cũng mong mụ đứng dậy cáo từ. Nhưng Bạch U U vẫn ngồi yên chẳng nói năng gì.

Bốn người ngồi trong nhà sảnh đường, chỉ có Tử Kim Thần Long Dương Phát là cao đàm hùng biện. Y nhắc đến cả vụ ước hội thần bí trong tòa cổ thành, bằng một giọng oang oang, y kể lại cái thơ không người thư danh đã làm chết uống hai mạng anh hùng Lôi gia trang chúa Lôi Đại Khuê và Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hỷ.

Viên Kiến Long cùng Lý Thọ Nguyên thấy vụ này không liên quan gì đến mình, nên cũng chẳng để ý đến cho lắm. Chỉ có Vi Quân Hiệp đứng sau lưng Viên Kiến Long là rung động trong lòng. Chàng lẩm bẩm:

- Chủ nhân bức thư không thư danh đó mình đã gặp rồi. Hay là mình kể lại cho Dương Phát nghe ?

Chàng toan đem chuyện gặp quái nhân người cao như cây gậy trúc cười lừa mà chàng đã gặp ở dọc đường lúc tìm về Lý gia trang. Nhưng chàng nghĩ lại thì các người ngồi đây toàn là những tay cao thủ võ lâm vào hạng tiền bối, nên chàng không tiện mở miệng chen vào đành đứng im.

Một lúc sau, đột nhiên có tiếng oanh vàng uyển chuyển rất dễ nghe vang lên. Nhưng tiếng oanh vàng này rõ ràng là tiếng người học tiếng chim. Nội công của người này cũng vào hạng cực kỳ thâm hậu nên thanh âm truyền đi rất xa mà lọt vào tai cực rõ ràng.

Giọng oanh vàng của người này giống hết tiếng chim, khiến người nghe ai cũng chăm chú lắng tai và ngơ ngẩn xuất thần. Giọng oanh vàng tuy ở rất xa mà dường như chim hót ở ngay trên đầu.

Ai nấy không tự chủ được, cũng ngọ đầu lắng tai nghe. Chỉ có một mình Bạch U U vừa nghe tiếng oanh vàng, thốt nhiên biến sắc đứng dậy.

Lúc này mọi người đang để hết tâm thần nghe thanh âm cực kỳ hấp dẫn nên không để ý đến mụ.

Trong khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, tiếng oanh vàng đột nhiên im bất.

Tiếng oanh vàng vừa dứt thì từ góc tây bắc lại vang lên giọng chim Đỗ Quyên. Tiếng quyên gào cực kỳ thê thảm. Và lập đi lập lại câu “bất như quy khứ” (nên về đi thôi) khiến người nghe phải nao nao trong dạ...

Bọn Thiên Ngô lão nhân bị tiếng quyên thê thảm thu hút không khỏi ngẩn mặt ra. Còn Vi Quân Hiệp công lực nông cạn hơn nên chỉ nghe một lúc là nước mắt chảy quanh.

Lúc này Bạch U U càng kinh sợ hơn nữa, mặt mụ xám ngắt. Mụ tiến lên hai bước nói:

- Lý trang chúa ! Tại hạ xin cáo từ !

Đoạn không chờ Lý Thọ Nguyên trả lời, chấp tay vái chào rồi bỏ đi luôn.

Tiếng quyên gào liên tiếp không ngớt và cũng trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà thì ngưng lại.

Tiếng quyên vừa dứt thì vang lên tiếng chim yến hót riu rít khiến người nghe tâm thần sáng khoái. Vì Quân Hiệp không tự chủ được, mắt còn ngấn lệ đã bật lên tiếng cười.

Viên Kiến Long nghe chàng cười bất giác quay đầu lại thì thấy mắt chàng còn ngấn lệ, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Sao ngươi lại khóc ?

Lão vừa nói xong, đã thấy trên mặt ngựa ngáy, đưa tay lên sờ thì thấy một giọt nước mắt theo tay rơi xuống. Lão giật mình tự hỏi:

- Ô hay ! Tại sao mình cũng vô cớ rơi lệ ?

Rồi lão thất thanh la lên:

- Hồng rồi ! Trong tiếng chim này có điều quái gở ?

Thiên Ngô lão nhân, Dương Phát cùng Lý Thọ Nguyên ba người nét mặt đang tươi cười lắng tai nghe tiếng yến hót đầy vẻ hứng thú tựa hồ như có những đứa cháu bé đến vuốt râu mình. Chợt nghe tiếng Viên Kiến Long la lên, họ mới giật mình thộn mặt ra và cũng cảm thấy tiếng chim quả có điều không hay.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau đồng thời vận khí ngưng thần. Lúc này tiếng yến cũng thôi không hót nữa.

Từ góc tây bắc bỗng nổi lên tiếng nhạc yêu thương như bị hạ đàn. Thanh âm này với tiếng đồ quyên lúc trước còn thâm hơn, khiến người nghe trong lòng kinh hãi, bắp thịt giật lên từng cơn. Một là vì tiếng chim gần hơn trước nhiều. Hai là nhạc là giống vật ưa hợp quần, con nhạc nhỏ lia đàn thì không khác gì đứa con nít mất cha mẹ, tiếng nó kêu bi ai đặc biệt. Lý Khẩu tả cái giọng bi ai của giống chim này bằng câu:

Thương cho chiếc nhạc xa lìa mẹ.

Đau đớn canh trường giọng nữ non.

Mọi người trong nhà đại sảnh kể cả Thiên Ngô lão nhân đầu óc đều bị chấn động. Dương Phát không chịu nổi la lên:

- Ông bạn ở phương nào, sao lại giở trò buồn thảm này ? Mau đổi giọng cho dễ nghe hơn một chút đi thôi !

Lý Thọ Nguyên thấy Dương Phát nói vậy, vội bảo:

- Dương huynh cần trấn tĩnh lại !

Nhưng đã chậm mất rồi ! Dương Phát vừa la hoảng thì đột nhiên có tiếng sê vàng kêu riu rít như thúc giục.

Mọi người nghe tiếng sê chưa việc gì, mà Dương Phát đã như người điên, y đứng lên múa may quay cuồng.

Gia tử một cô gái tuyệt sắc nghe tiếng sê vàng động tâm, nhún nhảy múa theo điệu hót tắt khiến cho lòng người thư thái. Nhưng Dương Phát là một đại hán mặt mũi râu ria xồm xàm mà cũng uốn éo nhảy múa thì lại khiến cho mọi người phải sửng sốt, râu tóc đứng dựng cả lên.

Thiên Ngô lão nhân lập tức quát lên một tiếng thật to, vươn tay ra nắm lấy vai Dương Phát. Nhưng Dương Phát sức mạnh vô cùng, Thiên Ngô lão nhân không giữ được y dừng lại.

Lý Thọ Nguyên thấy tình trạng này, bất giác gầm lên một tiếng, lão phóng người lên, vung chưởng ra đánh “bốp” một cái trúng người Dương Phát, Dương Phát loạng choạng mấy bước rồi ngã chúi về đằng trước.

Lý Thọ Nguyên cùng Thiên Ngô lão nhân hai người không hẹn mà đồng phát ra một tiếng hú rất dài.

Hai người cùng phát ra tiếng hú cùng một lúc nhưng công lực Thiên Ngô lão nhân thâm hậu hơn Lý Thọ Nguyên nhiều nên tiếng hú của Lý Thọ Nguyên bị tiếng hú của Thiên Ngô lấn át.

Lý Thọ Nguyên vốn biết người biết mình, lão tiến ra hai bước nâng Dương Phát dậy thì thấy y xám đen, ra chiều hoảng hốt.

Lý Thọ Nguyên lớn tiếng gọi:

- Dương huynh ! Dương huynh !

Dương Phát thở phào một tiếng hỏi:

- Phải chăng ta đang nằm mơ ?

Lý Thọ Nguyên không biết nói sao đành đỡ Dương Phát ngồi lên ghế

Giữa lúc Thiên Ngô lão nhân chưa dứt tiếng hú thì tiếng sủ vàng đã im bật. Tiếng hú của Thiên Ngô lão nhân chưa dứt tiếng hú thì tiếng sủ vàng cũng đã im. Tiếng của Thiên Ngô lão nhân cũng hạ thấp dần rồi ngừng bật.

Lúc này không thấy tiếng chim nào vọng đến nữa. Mọi người trong nhà đại đường chỉ có mình Dương Phát thở lên hồng hộc, còn ai nấy ngồi im không nói năng gì.

Hồi lâu Lý Thọ Nguyên mới cất tiếng hỏi:

- Thiên Ngô lão nhân ! Phải chăng là Bách Cầm chân nhân Công Dã Chiếu đã đến ?

Bách Cầm chân nhân Công Dã Chiếu, tự xưng là hậu nhân Công Dã Trường đã thông hiểu tiếng chim lại võ nghệ cao cường. Đến đâu lão cũng mô phỏng tiếng chim tung ra trước. Tính tình lão cực kỳ cổ quái. Thật là một người làm cho ai cũng phải nhức đầu nhức óc.

Thiên Ngô lão nhân lắc đầu đáp:

- Tại hạ chỉ nghe nói Công Dã Chiếu thông hiểu tiếng chim chứ chưa từng nghe ai nói y mô phỏng được các thứ tiếng chim, vả lại mấy lần tiếng chim này nổi lên, ít ra cũng cách xa đây năm ba dặm vọng lại mà Dương trưởng môn đã xúc động đến thế ! Công Dã Chiếu đâu có công lực thâm hậu như vậy ?

Lý Thọ Nguyên cả kinh hỏi:

- Chẳng lẽ người này so với Công Dã Chiếu còn lợi hại hơn ?

Thiên Ngô lão nhân lẳng lặng không đáp.

Viên Kiến Long ngoảnh đầu lại. Ngạc nhiên hỏi:

- Không hiểu ma đầu đi từ lúc nào ?

Thiên Ngô lão nhân cùng Lý Thọ Nguyên không khỏi biến sắc kinh nghi vì Bạch U U đi lúc nào hai lão điều không biết.

Dĩ nhiên vì lẽ khinh công Bạch U U quá cao mà lúc mụ ra đi tâm thần những vị này thắng thoát, lúc vui mừng, lúc bi thương vì tiếng chim quyến rũ, đến nỗi có người bỏ đi cũng không biết mà dù có người đến thăm cũng không hay. Mấy vị này vội đưa mắt ra nhìn quanh bốn phía nhà, trong nhà đại sảnh không thấy có thêm một người nào.

Viên Kiến Long thở dài nói:

- Có lẽ người mô phỏng tiếng chim này là kẻ đối đầu, kẻ khắc chữ vào cột để lại ?

Lý Thọ Nguyên rút cây kim điều phiêu đánh “soạt” một tiếng cầm trên tay, đồng thời một luồng kinh phong lấp lánh, ánh thanh quang bay ra như cây phấn quan bút nhưng chỉ dài độ một thước ba tấc, một đầu có móng. Kim điều phiêu của lão là một thứ khí giới khác thường. Nó gần giống như móng của con Diều, sắc nhọn vô cùng. Ánh kim quang ở móng nhọn loé ra. Móng này cũng lớn bằng ngón tay người. Còn đầu kia vừa tròn vừa nhọn, vì thế có thể móc trước đâm sau được, đã có khí giới vừa ngăn ngừa vừa lợi hại nên Lý Thọ Nguyên đã sáng chế ra bảy mươi hai chiêu để tấn công kẻ địch gần mình. Chiêu nào cũng nhằm đánh vào huyết đạo trọng yếu cực kỳ lợi hại.

Lý Thọ Nguyên cầm khí giới trong tay phóng chiêu đánh chát một cái, đầu nhọn đã cắm vào mặt bàn.

Giữa lúc ấy thốt nhiên một cơn gió nhẹ thoảng qua rồi không có một tiếng động, trong nhà đại sảnh đã thêm một người nữa.

Người này xuất hiện một cách đột ngột nên bọn người trong nhà đại sảnh ai cũng sững sờ nhìn chằm chằm vào y.

Vi Quân Hiệp vừa trông thấy, y đã hít mạnh một hơi dường như bị nghẹt thở vì người này đâu phải ai đâu ? Chính là cô gái tuyệt sắc đã chế nhạo chàng lúc trước và kêu là Tam cô nương.

Vi Quân Hiệp vội ngoảnh đầu qua phía khác.

Nữ lang cười khanh khách nói:

- Đừng dấu mặt nữa, ta đã trông thấy rồi !

Mọi người thấy nữ lang nói đột ngột như vậy, trông lòng không khỏi kinh hãi nên đều lặng yên coi chừng.

Vừa nghe nàng lên tiếng, Lý Thọ Nguyên mới hỏi:

- Cô nương ở đâu đến ? Nơi đây sắp xảy ra chuyện lôi thôi. Cô nương xa lánh đi là hơn.

Nữ lang không trả lời lão, nàng tiến lại phía trước, đưa tay ra chụp lấy cây Kim Điều Phiêu còn cắm ở trên bàn.

Lý Thọ Nguyên nhờ cây Kim Điều Phiêu này mà nổi danh. Cả cái ngoại hiệu “Kim Điều” của lão cũng đặt theo món khí giới này.

Tuy lão chưa hiểu nữ lang có ác ý gì hay không, nhưng lão không muốn để người tùy tiện nắm lấy khí giới của mình. Nên lão vừa thấy nữ lang vừa đưa tay ra toan lấy cây Kim Điều, lão cũng lập tức vươn tay ra nắm lại. Lão ra tay mau lẹ phi thường, thế mà cũng chậm mất một chút thành ra vào quăng không. Lão liền quay đầu lại xem thì cây Kim Điều đã lọt vào tay nữ lang rồi...

Lý Thọ Nguyên trong lòng kinh hãi, vì lão không hiểu sao cây Kim Điều Phiêu lại lọt vào tay nàng trước được. Lão ngăn người ra, toan lên tiếng hỏi thì đã nghe nữ lang nói:

- Chà ! Cái món “bắt cầu nhân” (không cần ai) này làm khéo quá !

Lý Thọ Nguyên nghe nàng nói toan trả lời nhưng lập tức im bặt không nói nữa. Sắc mặt lão biến thành vàng như nghệ.

Nguyên “bắt cầu nhân” là một đồ vật làm bằng tre có răng để gài ngựa còn cây “ Kim Điều Phiêu” là một thứ binh khí nổi tiếng lợi hại trong võ lâm.

Thấy nữ lang gọi khí giới của mình là “bắt cầu nhân”, Lý Thọ Nguyên tức quá nét mặt xám ngắt không biết nói sao.

Hồi lâu lão trầm giọng nói:

- Đây không phải là “bắt cầu nhân” đâu !

Nữ lang cười khanh khách nói:

- Không phải “bắt cầu nhân” thì là gì ?

Nàng vừa cười vừa giơ cây Kim Điều Phiêu ra rất lẹ gài vào mặt Lý Thọ Nguyên.

Lý Thọ Nguyên thấy mắt ánh vàng loé lên cả hai tả hữu đều bị chính khí giới của mình lại cào vào mặt. Trong thời gian chớp nhoáng này, mặt lão xám như tro, ngồi nhũn ra trên ghế, không nhúc nhích được.

10. Chương 10: Tam Cô Nương Đại Náo Lý Gia Trang

Lý Thọ Nguyên bị Tam cô nương cầm Kim Điều Phiêu cào vào mặt, tuy lão chưa bị thương nhưng xem mặt lão ngây ra như người bị thương nặng.

Nguyên trong thời gian chớp nhoáng này, Lý Thọ Nguyên phát giác ra rằng võ công mình còn kém nữ lang xa. Lão nghĩ lại mấy chục năm khổ luyện rèn luyện mà chưa vào đâu, khiến lão chán nản vô cùng, không buồn nói gì nữa.

Nữ lang cười khanh khách hỏi lại:

- Cái này không phải là cái “bắt cầu nhân” ư ?

Lý Thọ Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Phải rồi ! Đó là cái “bắt cầu nhân”.

Nữ lang xoay người lại. Chỉ nghe đánh “bộp” một tiếng, nàng đã cầm cây Kim Điều Phiêu xuống bàn.

Nữ lang ngoảnh nhìn Vi Quân Hiệp đang đứng sau lưng Viên Kiến Long mà mỉm cười.

Nụ cười của nàng khiến cho người ta phải say đắm. Nhưng Vi Quân Hiệp lại lập tức xoay mình nhìn ra phía khác. Chàng ngại người ra tựa hồ thấy ma quỷ hiện hình. Sắc mặt luôn luôn biến đổi.

Viên Kiến Long thấy nữ lang mới lộ ra một chút thủ đoạn, lão ta ngấm ngấm kinh hãi cất tiếng hỏi:

- Cô nương đến đây có việc chi ? Xin nói cho chúng tui biết !

Tuy miệng lão hỏi vậy mà trong lòng chỉ hy vọng nàng không phải là người đã nhấc cột bỏ ra ngoài chân tảng.

Nữ lang làm bộ kinh ngạc đáp:

- Ô hay ! Thế ra các vị chưa biết ư ? Tại hạ đã viết chữ vào cột để lại đây thôi. Bữa nay tại hạ đến để tiếp thu hàng hoá.

Viên Kiến Long nghe nàng nói vậy, mặt xám ngắt lại không biết nói sao nữa.

Lý Thọ Nguyên vừa bị một vố, lão cũng ngồi ỳ ra trên ghế không nói câu gì.

Vi Quân Hiệp thấy nữ lang công nhiên nói chuyện cướp tiêu, nhưng chàng hiểu ngay là nàng cốt ý đến đây đề sinh sự với mình.

Chàng tức giận vô cùng nhưng tự liệu không đánh nổi, liền quay đầu lại lớn tiếng nói áp ứng:

- Cô nương ! ...

Thiên Ngô lão nhân không chờ chàng nói hết, vung tay áo lên phát ra phía sau một cái. Một luồng kinh phong rít lên khiến cho Vi Quân Hiệp phải dừng lại không nói thêm được nữa.

Lão cất tiếng hỏi:

- Cô nương tên họ là chi ?

Nữ lang cười hì hì đáp

- Thiên Ngô lão tiên bối đã hỏi đến, tại hạ không dám giấu diếm nữa. Tại hạ họ Triền tên gọi Phi Yên.

Nguyên Thiên Ngô lão nhân cũng chẳng cần chú ý đến nữ lang họ tên là gì. Nhưng lão nghe nữ lang tự xưng là họ Triền, trong đầu óc lão lại điểm nhanh như chớp những tay cao thủ cả hai phái chính tà trong võ lâm hết một lượt, tuy cũng có một vài người họ Triền nhưng đường lối võ công không giống với nữ lang đang đứng trước mắt mình. Lão nghĩ rằng trong khoảng trời đất bao la bát ngát, rất nhiều dị nhân mà số người nổi tiếng giang hồ chỉ có một phần nào thôi. Lão suy nghĩ một hồi lâu mà vẫn chẳng ra, nên không nghĩ nữa. Lão nói:

- Triền cô nương ! Cô đến cướp tiêu mà sao không đến đúng lúc ?

Triền Phi Yên đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Tại hạ hiểu rồi ! Ý Thiên Ngô lão tiên bối muốn nói là sao tại hạ lại đến giữa lúc có mặt tiên bối ở đây phải không ?

Thiên Ngô lão nhân đưa tay lên vuốt râu không nói gì nữa, tỏ ra lão có ý nói như vậy thiệt.

Triển Phi Yên vẫn cười hì hì nói tiếp:

- Văn bối thường nghe người ta nói: “ Cây già thì ruột rỗng”.Ha ha ! Còn người già thì không biết thế nào ?

Thiên Ngô lão nhân cười lạt đáp:

- Người ta thường nói: “Con nghé mới sinh không biết sợ cạp” quả là có lý.

Triển Phi Yên đột nhiên rung tay đánh “véo” một cái, một tia ánh bạc sáng loáng đột nhiên bay vụt tới trước mặt Thiên Ngô lão nhân.

Nữ lang ra tay rất mau lẹ đến nỗi Thiên Ngô lão nhân bản lãnh tuyệt luân cũng không kịp nhìn ra là nàng đã dùng thứ khí giới gì để công kích mình? Đồng thời nàng cất giọng sang sảng nói:

- Như vậy tiền bối thử xâm phạm đến nghé con xem sao ?

Thiên Ngô lão nhân khẽ ngửa người về phía sau. phát tay áo lên chụp lấy ánh bạc.

Bỗng nghe tiếng đánh “cách” một tiếng. Lão đã hạ tay áo xuống mặt bàn. Làn sáng bạc cũng thu lại.

Mọi người chỉ nhìn thấy trong tay Triển Phi Yên nắm một ngọn ngân trụ bằng đầu ngón tay. Cây ngân chùy chỉ chìa ra ngoài một đoạn chừng bốn năm tấc, còn một phần bị tay áo của Thiên Ngô lão nhân đè xuống mặt bàn.

Triển Phi Yên thoáng lộ vẻ kinh hãi, nhưng nàng thoáng trấn tĩnh lại được ngay. Nàng hạ thấp cổ tay xuống thì thấy trong tay áo Thiên Ngô lão nhân đặt xuống mặt bàn bên trong lúc nhúc dường như có bốn năm con chuột con chui rúc trong đó.

Triển Phi Yên vận động nội lực giật lại khí giới mong rút ra khỏi tay áo Thiên Ngô lão nhân. Nhưng Thiên Ngô lão nhân cũng đã vận nội lực vào đó nên tay áo chỉ là mảnh vải mềm xèo mà có sức nặng ngàn cân.

Triển Phi Yên vận động cổ tay luôn mấy cái. Cây ngân chùy chỉ nhúc nhích ở trong tay áo đối phương mà thủy chung nàng vẫn không giựt ra được.

Triển Phi Yên hai má đỏ bừng lên, đầu mũi toát ra những hạt mồ hôi lấm tấm. Nàng đã vận động đến bảy tám thành nội lực.

Thiên Ngô lão nhân vẫn thản nhiên như không, lạnh lùng nói:

- Triển cô nương ! Cô nên mau rời khỏi Lý gia trang có hơn không ?

Triển Phi Yên cười hì hì đáp:

- Thiên Ngô tiền bối ! Văn bối đến đây định làm một việc mà chưa xong thì bỏ đi thế nào được ?

Thiên Ngô lão nhân lững lờ nói:

- Nếu cô nương không hiểu thời cơ thì lão phu e rằng rồi khó lòng ra khỏi nơi đây.

Triển Phi Yên cười khanh khách, đồng thời lui lại một bước. Tay nàng vẫn nắm giữ một đầu cây ngân chùy, còn đầu kia vẫn bị tay áo Thiên Ngô lão nhân đè chặt.

Lúc Triển Phi Yên lùi lại bỗng nghe mấy tiếng lắc rắc, thì ra bốn cái chân bàn bằng gỗ Từ Đào đã gãy rời.

Chân bàn vừa gãy, Triển Phi Yên đã hạ thấp tay xuống, xoay cây ngân chùy. Mọi người trong rõ nó dài chừng bốn năm thước. Một đầu ngân chùy có bánh xe nhỏ xíu rất sắc. Thật là một thứ khí giới kỳ lạ ít người biết tới.

Thứ khí giới này chuyển vận phát ra tiếng vi vu.

Thiên Ngô lão nhân hơi biến sắc mặt. Người lão nghiêng đi, tay áo lại vung ra.

Triển Phi Yên chưa kịp thu khí giới về đã bị tay áo của đối phương cuốn chặt lấy.

Nàng ngán người ra, giật mạnh một cái, mà vẫn không nhúc nhích.

Thiên Ngô lão nhân quần giữ được cây ngân chùy của đối phương rồi rút tay về định lôi Triển Phi Yên lại gần. Tay phải lão rút về thì đồng thời lão vươn tay trái ra định nắm lấy Triển Phi Yên.

Lão tưởng Triển Phi Yên lớn mật đến đâu cũng không dám giữ chặt lấy khí giới mà phải buông ra. Có điều lão vẫn nương tay không muốn làm cho Triển Phi Yên bị thương để khỏi kết mối thâm thù với sư trưởng của nàng.

Kể ra Thiên Ngô lão nhân tính toán không lầm. Nhưng lúc lão rút tay phải về, Triển Phi Yên vẫn đứng yên không nhúc nhích mà cũng không cho lão lôi mình về phía trước.

Thiên Ngô lão nhân thấy vậy cũng hơi rùng mình. Tuy lão biết võ công nữ lang rất cao cường, song thủy chung lão vẫn không quan tâm cho lắm. Bây giờ lão kéo mạnh mà nàng không nhúc nhích mới bắt đầu kinh hãi. Lão vội vận động chân khí, tăng cường nội lực.

Lần này Thiên Ngô lão nhân ra sức giật mạnh hơn, song Triển Phi Yên lại hoàn toàn không phản ứng. Thiên Ngô lão nhân dùng sức quá mạnh không ngờ đối phương đột nhiên nới tay ra rồi nhảy xổ về phía trước. Lão hốt hoảng ngửa người về phía sau. Chiếc ghế lão ngồi xiêu đi kêu răng rắc rồi gãy ra từng mảnh.

Thiên Ngô lão nhân biết rằng nếu mình ngã xuống đất thì mất thể diện to. Lão không vung tay áo ra để cuốn Triển Phi Yên mà chỉ vung tay trái ra đánh dữ một đòn xuống đất. Chưởng lực vừa phóng ra chống người lão lại lơ lửng trên không.

Nhưng Triển Phi Yên thân pháp nhanh như gió đã lao qua đầu lão.

Giữa lúc nàng băng mình qua, thì khí giới kỳ dị nàng cầm tay cũng lướt qua đầu Thiên Ngô lão nhân và đã đứt đứt một nắm tóc bạc của lão.

Thiên Ngô lão nhân vừa đứng thẳng người lên. Triển Phi Yên đã nhẹ nhàng tung mình ra xa hơn trượng quay lại thì lễ nói:

- Cám ơn tiền bối đã nương tay.

Thiên Ngô lão nhân thấy trong tay Triển Phi Yên cầm nắm tóc bạc, bất giác ngây người ra như tượng gỗ.

Lão tự biết rằng nếu mình đem mấy chục năm công lực ra mà chiến đấu thì Triển Phi Yên hãy còn nhỏ tuổi dù công lực nàng cao đến đâu, mình vẫn có thể thủ thắng một cách dễ dàng. Thế mà nay vì một chút sơ suất để nàng chiếm được thượng phong.

Thiên Ngô lão nhân là người có địa vị cao cả tự nhiên không muốn đánh nữa. Lão ngây người ra một lúc rồi buông tiếng thở dài. Lão phát tay áo một cái. Người lão chuyển động như một cơn gió thoảng qua. Thân hình cao lớn trang nghiêm đã ra khỏi nhà đại sảnh. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Thiên Ngô lão nhân đi khỏi rồi mọi người trong nhà đại sảnh ngơ ngác nhìn nhau.

Triển Phi Yên cười hì hì nói:

- Thiên Ngô lão nhân đi rồi, Tứ Kim Thần Long cùng Lý trang chúa sao không chuẩn bị động thủ với tại hạ ? Viên Thần Kiếm ! Tiền bối bị thương chưa khỏi. Món hàng này nhất định bị tại hạ cướp đi rồi.

Vi Quân Hiệp cả giận gầm lên:

- Còn ta đây chưa chết đâu ?

Triển Phi Yên la lên:

- À. Tại hạ quên mất còn Vi thiếu hiệp nữa ! Xin lỗi ! Vi thiếu hiệp muốn liều chết giữ hàng chăng ?

Vi Quân Hiệp không nói gì nữa. Chàng rút kiếm ra khỏi vỏ đánh “soạt” một tiếng rồi nhảy xổ lại đâm luôn.

Triển Phi Yên lùi lại một chút vung cây ngân chùy lên.

Vi Quân Hiệp tuy phóng kiếm ra nhưng chưa dùng hết sức. Chàng thấy cổ tay rung lên một cái. Thanh kiếm của chàng đã bị cây ngân chùy của đối phương giữ chặt. Rồi một luồng đại lực ập đến. Người chàng run lên bắn vọt ra ngoài đại sảnh.

Viên Kiến Long thấy vậy cả kinh, lão tung chín lưỡi kiếm nhỏ ra phóng tới Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên không cần nghiêng địch, chỉ cười khanh khách rồi tung mình lui khỏi nhà đại sảnh nhanh như chớp.

Viên Kiến Long lạng người đi rượt theo.

Triển Phi Yên đột nhiên dừng lại cười nói:

- Tiền bối khỏi phải đưa chân !

Nàng vừa nói vừa chấp tay thi lễ.

Viên Kiến Long bỗng thấy một luồng đại lực ập đến trước ngực. Lão không tự chủ được, lùi lại luôn mấy bước.

Triển Phi Yên vẫn giật lùi ra xa hơn thì vừa gặp đúng lúc Vi Quân Hiệp đang rút xuống. Nàng giơ tay ra nhẹ nhàng đón lấy.

Vi Quân Hiệp vùng kiếm dùng hết sức mạnh chém vào đầu Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên rút đầu lại.

Thanh Kim Long kiếm lướt qua đầu nàng. Nếu Vi Quân Hiệp không thu thế kiếm về lập tức thì nhất kiếm này cơ hồ rút xuống vai mình đến bị trọng thương.

Triển Phi Yên nắm được Vi Quân Hiệp rồi, cả cười nói:

- Viên tiêu đầu ! Tiêu đầu bắt tất phải kinh hãi ! Tại hạ chỉ muốn nói với gã vài câu mà thôi !

Viên Kiến Long ngẩn người ra không biết nói sao. Y đã thấy cả Thiên Ngô lão nhân cũng bị nàng dùng tiểu xảo trên tức khiến lão ta không cáo từ mà bỏ đi thì mình còn làm gì được. Y đành dương mắt nhìn nàng cấp Vi Quân Hiệp đem đi.

Vi Quân Hiệp giãy giụa hoài, nhưng Triển Phi Yên chỉ một tay nắm lưng chàng giơ lên cao, nên chàng lơ lửng không đặt chân xuống đâu để lấy đà được. Chàng cảm giận đến cực điểm, lớn tiếng quát:

- Ngươi muốn gì ta ?

Triển Phi Yên đáp:

- Ngươi cứ yên lòng, ta chỉ hỏi mấy câu thôi !

Vi Quân Hiệp nói:

- Vậy ngươi để ta xuống.

Triển Phi Yên nói:

- Được rồi !

Vi Quân Hiệp không ngờ nàng nói sao làm vậy. Đột nhiên người chàng đứng xuống đất mà cảm thấy ngại ngần không biết làm sao, chàng ngẩn người ra hồi lâu rồi hỏi:

- Ngươi muốn hỏi gì ?

Triển Phi Yên cười nói:

- Thực ra chả có gì hết.

Vi Quân Hiệp bất giác lửa giận nổi lên bùng bùng.

11. Chương 11: Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quả Tam Dương Là Ai?

Chàng biết Triển Phi Yên thật tình chẳng có gì mà nói với mình. Nàng đại náo Lý gia trang để làm gì ? Phải chăng chỉ vì muốn đem mình ra ngoài để nàng lại trêu cợt một lúc cho thoả thích. Dĩ nhiên nàng đã biết rõ trang chúa Lý gia trang đang lúc xiết nỗi đau lòng. Dương Phát đã bị thương, Thiên Ngô lão nhân không muốn len lỏi chốn giang hồ nữa. Tất cả những cái đó đều vì nàng gây ra hết.

Vi Quân Hiệp quay đầu lại hỏi:

- Đã không có chuyện chi thì người đem ta ra đây làm chi ?

Triển Phi Yên nói lấp lửng:

- Thực ra không có việc gì mà dường như cũng có một chút.

Vi Quân Hiệp nghe nói cười dở khóc dở.

Triển Phi Yên lại nói:

- Ôi ! Lao thúc thúc đến lúc lâm tử còn dặn người tìm một người, người không nghĩ đến chuyện đó ư ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Nhưng đại hiệp không bảo rõ tìm ai thì ta tìm làm sao được ?

Triển Phi Yên nói:

- Mấy tay cao thủ tụ hội trong toà cổ thành đã có hai người bị chết, lại còn một người rất giống Lao đại hiệp đến quấy nhiễu. Chẳng lẽ người không thấy điều chi quái dị ư ?

Vi Quân Hiệp tức mình hỏi:

- Thấy quái dị thì làm sao ?

Triển Phi Yên cười đáp:

- Ta biết Lao đại hiệp muốn bảo người tìm ai rồi.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Ai vậy ?

Triển Phi Yên đáp:

- Trước khi y chết mà trở tay lên bức vẽ trên tường, đương nhiên là y muốn tìm người trong bức học đó.

Vi Quân Hiệp lớn tiếng nói:

- Người đó là ta

Triển Phi Yên cười lạt hỏi:

- Người cho rằng Phạm đại hiệp đã hoạ chân dung người ư ?

Vi Quân Hiệp nghe hỏi không khỏi thộn mặt ra, vì trước nay chàng chưa để Phạm Thư Trai hoạ hình chàng bao giờ, và chàng cũng chưa từng gặp Phạm Thư Trai nữa là khác. Thế mà trong toà cổ thành lại có hình ảnh chàng do Phạm Thư Trai hoạ ra thì thật là một việc kỳ quái.

Vi Quân Hiệp ngẫm nghĩ hồi lâu, ruột rối tơ vò. Triển Phi Yên lại nói:

- Người trên bức vẽ này đúng không phải người, nhưng là một người có mối quan hệ cực kỳ mật thiết với người, tỷ như ca ca người chẳng hạn.

Vi Quân Hiệp sảng giọng:

- Người đừng nói nhăng ?

Triển Phi Yên lại nói:

- Nếu không phải, thì là phụ thân người.

Vi Quân Hiệp càng tức hơn gắt lên:

- Ta đã bảo người đừng ăn nói hồ đồ ! Phụ thân ta hình dáng thế nào chẳng lẽ ta không nhìn nhận ra ư ?

Triển Phi Yên đột nhiên cười lên khanh khách nói:

- Hoặc giả má người cãi vã lấy người khác. Người nhìn nhận dường người làm phụ thân non người không...

Triển Phi Yên chưa nói dứt lời thì Vi Quân Hiệp tức quá gầm lên một tiếng. Thanh Phi Long kiếm đột nhiên chém tạt ngang.

Triển Phi Yên lại cười khanh khách. Ấy chỉ lạng người đi chứ không dời bước, và tránh đòn một cách kỳ diệu.

Vi Quân Hiệp tự biết mình không địch lại ả, liền thu kiếm về xoay mình chạy ngay.

Chàng mới chạy được hai bước bỗng nghe Triển Phi Yên gọi giật lại:

- Này này ! Đứng lại đã !

Vi Quân Hiệp làm lơ như không nghe tiếng, cứ chạy hoài.

Triển Phi Yên lại nói:

- Nếu vừa rồi ta ăn nói hồ đồ thì bây giờ ta xin lỗi người được không ?

Vi Quân Hiệp vẫn cắm đầu chạy không nói gì. Nhưng thanh âm Triển Phi Yên luôn luôn ở phía sau chàng chỉ cách chừng ba bốn thước. Ấy nói:

- Hay chưa kìa ! Sao người ngốc thế ! Chẳng lẽ người không muốn đi kiếm Phạm Thư Trai để hỏi cho biết rõ ư ?

Vi Quân Hiệp biết mình đánh không nổi ả, nói cũng không lại mồm miệng ả, chỉ muốn chạy cho thoát cũng không được. Chàng đành cầm miệng chạy dài.

Chớp mắt đã ra tới ngã ba đường. Vi Quân Hiệp chạy rẽ sang mé tả.

Triển Phi Yên chạy theo sau gọi:

- Lầm rồi ! Lầm rồi ! Lên nhà Phạm Thư Trai ở Ngạc Nam phải rẽ qua mé hữu mới đúng.

Vi Quân Hiệp không nhận được nữa, lớn tiếng cầu nhàu:

- Ai lên nhà Phạm Thư Trai làm cóc gì ?

Triển Phi Yên cười nói:

- Vậy đúng là người rồi !

Vi Quân Hiệp chưa kịp đáp lại thì “vèo” một tiếng ! Một luồng kinh phong chụp xuống vai chàng.

Vi Quân Hiệp né người đi nhưng chưa tránh khỏi thì cảm thấy bả vai mình bị giữ chặt.

Người chàng bị Triển Phi Yên nhắc cao lên liệng ra xa. Ấy liệng chàng sang bên đường mé hữu, đồng thời lên tiếng giục:

- Đi đi !

Vi Quân Hiệp tức giận đến cực điểm. Chàng đứng trơ ra không nhúc nhích.

Triển Phi Yên đứng đằng sau chàng nói:

- Người không đi thì ta bắt người phải đi.

Vi Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Ta không đi xem ả dùng cách nào để bắt ta đi được.

Chàng còn đang nghĩ thì bỗng “bình” một tiếng.

Mông chàng đã bị chân Triển Phi Yên đá vào huyệt Ủy Trung hai chân bị tê, chàng không tự chủ được nữa phải chạy đi ngay. Và phải chạy luôn hai ba mươi thước mới dừng lại được.

Vi Quân Hiệp vừa dừng bước toan đứng lại thì cái đá thứ hai lại tới, huyệt Ủy Trung ở chân chàng lại bị tê không đứng được phải bon bon chạy đi.

Triển Phi Yên đột nhiên cười nói:

- Người thử nghĩ mà coi, nếu ra đến đường lớn mà còn thế này thì bị thiên hạ cười chết ! Bây giờ người nên nghe lời ta tự ý đi đi. Ta chỉ muốn làm điều hay cho người mà thôi !

Vi Quân Hiệp nghe nói mà phát ón. Thực ra chỗ này không người qua lại, mình bị ả điều cốt còn nhẫn nhục chịu được. Nếu ra tới đường lớn thì thật mất mặt.

Nghĩ tới đây, trán chàng mồ hôi nhỏ giọt chảy tong tong...

Triển Phi Yên ở sau chàng lại liên tục làm cho chàng phải cất bước chạy đi.

Vi Quân Hiệp bị đá phải chạy luôn một hồi đến ba bốn dặm. Chàng thở lên hồng hộc.

Vi Quân Hiệp vừa cảm tức vừa nóng nảy dùng hết phương pháp để thoát khỏi tay Triển Phi Yên mà không được.

Trong thời gian này chàng phóng ra không biết bao nhiêu kiếm chiêu và phát ra không biết bao nhiêu chưởng lực mà chẳng ăn thua gì.

Vi Quân Hiệp trông thấy đường quan đạo ở ngay trước mắt lại càng nóng nảy bắt giắc kêu lên oai oái. Triển Phi Yên vẫn cười nói giỡn cợt như không.

Vi Quân Hiệp lửa giận bốc lên bùng bùng, vung thanh Kim Long kiếm cùng phóng chưởng ra không ngớt. Tay trái chàng vừa vung ra bỗng chạm phải vật gì.

Vi Quân Hiệp tuy vừa nóng nảy vừa tức giận nhưng là tay võ công gia truyền, tay chàng vừa chạm vào vật đó, đã phát giác ra ngay đó là một cánh tay người. Chàng liền bóp chặt năm ngón tay, rồi quay đầu lại nhìn. Quả nhiên là tay chàng đã nắm được huyệt mạch môn Triển Phi Yên.

Trong khoảng thời gian choáng nhoáng này, chàng cảm thấy thích thú vô cùng. Chẳng cần nghĩ đến lễ lối ra chiêu, chàng quát lên một tiếng, vung thanh kiếm Kim Long lên toan chém vào mặt Triển Phi Yên. Chàng vận dụng hết sức bình sinh, những mong chém Triển Phi Yên đứt làm hai đoạn.

Thanh Kim Long kiếm lóe ra một tầng lớp đen chụp xuống, chàng thấy Triển Phi Yên ngửa mặt lên, hai mắt nhắm lại chỉ còn hé mở. Ánh tịch dương chiếu vào, đôi mắt ả bao phủ lên một làn ánh hồng.

Gia tử Vi Quân Hiệp không đưa mắt nhìn thấy thì trong lòng chàng cảm hờn chỉ muốn bấm vằm Triển Phi Yên nát ra như cám, nhưng chàng đã nhìn thấy bộ mặt của nàng, đột nhiên dừng kiếm lại không chém xuống nữa. Đồng thời chàng rút tay về. Nhưng chàng dùng sức mạnh quá, thanh kiếm Kim Long giật về chạm vào trán chàng đánh “cốp” một tiếng. Ấy là còn may lúc thu kiếm, tay kiếm chàng đã chuyển chéo đi một chút, không thì đường kiếm này còn đập mạnh hơn đến phải vỡ đầu ra nữa.

Tuy nhiên sống kiếm chạm vào trán chàng đã in một vết sưng lên rướm máu đỏ lôm.

Triển Phi Yên lúc này mới mở mắt to ra nhìn Vi Quân Hiệp chằm chặp.

Vi Quân Hiệp vừa qua một cơn kinh hãi, đứng ngẩn người ra ngó Triển Phi Yên.

Hai người ngó nhau một lúc, Triển Phi Yên mới toét miệng cười nói:

- Đa tạ người đã không giết ta ?

Vi Quân Hiệp thở dài một tiếng rồi buông tay Triển Phi Yên ra nói:

- Sao người còn điều cốt hoài ? Người đã biết võ công ta kém cỏi không giết nổi người ?

Triển Phi Yên vội nói:

- Không phải ! Ta nói thật đấy mà ! Vừa rồi nếu người chém xuống thì ta mất mạng rồi còn gì.

Vi Quân Hiệp nhớ lại tình trạng vừa rồi không khỏi toát mồ hôi sợ thay cho cô ả, chàng hỏi:

- Sao người...lại mạo hiểm như vậy ?

Triển Phi Yên đáp:

- Ta biết rằng người không nhẫn tâm giết chết ta. Người thử nghĩ lại coi tại sao người không giết ta ?

Vi Quân Hiệp thộn mặt ra. Lúc đó lửa giận chàng đang bốc lên ngùn ngụt mà tại sao chàng thu kiếm về ? Chính chàng cũng không hiểu nữa.

Chàng nói sang chuyện khác dịu dàng hơn:

- Triển cô nương ! Cô nương treo cột tại hạ thế là đủ lắm rồi ! Tại hạ cần về Lý gia trang. Xin cô nương buông tha tại hạ ra.

Triển Phi Yên nhăn mặt nói:

- Ta tưởng người nên đến nhà Phạm Thư Trai.

Vi Quân Hiệp lại hơi tức mình nói:

- Nên đi đâu chẳng lẽ tại hạ không tự biết hay sao ?

Triển Phi Yên cuối đầu xuống mân mê tà áo nói:

- Thực tình ra ta muốn làm thay cho người.

Vi Quân Hiệp kêu lên:

- Nếu cô nương làm thay cho tại hạ thì không gì bằng rời xa tại hạ ra !

Vi Quân Hiệp vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập chạy lại. Một người cao lênh khênh cưỡi lừa chạy nhanh như gió gần tới nơi.

Người này lưng dài kỳ lạ cúi xuống, đầu gần chạm đến mặt Vi Quân Hiệp, gã lên tiếng:

- Ô ! Té ra lại là thằng lỏi này ! Mi cũng giống như cha mi trước chỉ chuyên đi ăn hiếp đàn bà con gái !

Gã chính là quái nhân mình dài ngoai khổ đầu nhỏ tí teo mà Vi Quân Hiệp đã gặp lần trước.

Vi Quân Hiệp biết gã là người đã đưa bức thư không ký tên đi mời các tay đại cao thủ đến hội diện tại toà cổ thành bữa trước.

Lúc này gã đột nhiên lại đến đây nói một câu chẳng ra đầu cuối chi hết, khiến cho Vi Quân Hiệp không hiểu gì cả.

Quái nhân nói xong liền co người về.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Sao các hạ lại ăn nói hồ đồ ô nhục đến gia phụ.

Quái nhân vừa nghe xong, lại cúi đầu xuống. Lần này mũi lão xuýt chạm vào mũi Vi Quân Hiệp, gã bật lên tiếng cười ha hả nói:

- Gia gia người thì đã làm cái cóc gì ? Dù ta có dùng lời tục tĩu hơn để thoả mạ y cũng đáng. Nếu mi không phục thì làm gì được ta ?

Vi Quân Hiệp gặp phải Triển Phi Yên, con người không nghe lẽ phải, đã làm chàng buồn bực. Bây giờ lại gặp quái nhân này bất chấp lý lẽ khác nào lửa cháy đổ dầu vào thêm. Chàng thấy việc này có quan hệ đến thanh danh phụ thân, nên tuy chàng biết rõ đối phương không phải nói ra để gây chuyện, mà vẫn không thể bỏ qua được. Chàng liền gơ tay ra chỉ vào sống mũi quái nhân nói:

- Các hạ muốn nói câu gì tưởng nên nghĩ kỹ rồi hãy thốt ra lời.

Quái nhân bật lên tiếng cười quái gở nói:

- Thật là một chuyện buồn cười ! Thằng lỏi con thối tha này mà cũng dám lên mặt dạy đời cả với mình nữa. Phụ thân mi có cái gì hay mi thử kể cho ta nghe !

Vi Quân Hiệp nói:

- Gia phụ là người lừng danh nghĩa hiệp khắp nơi, còn ai không biết ?

Quái nhân cười nói:

- Mi lầm rồi đó ! Y chỉ có tiếng thối tha lừng lẫy khắp nơi mà thôi !

Vi Quân Hiệp tức giận xằng giọng:

- Đừng nói càng ! Người dám nhục mạ Kim Long kiếm khách Vi Cự Phu đến vậy ư ?

Quái nhân ngẩn mặt ra rồi bật cười nói:

-Ồ ! Té ra má mi đã cải giá. Y là cha dượng mi đó.

Vi Quân Hiệp điên tiết lên. Chàng nghĩ bụng:

- Té ra thằng cha này cùng một giuộc như Triển Phi Yên. Mình lại bị gã trêu chọc nữa rồi !

Vi Quân Hiệp vừa nghĩ vừa ngoảnh đầu nhìn Triển Phi Yên thì thấy cô ả xoay lưng về phía mình đang đứng nhìn một cây lớn ở trước mặt, người ả không nhúc nhích. Chàng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Triển Phi Yên vốn là người hay rắc rối, mà sao bây giờ lặng lẽ thế ?

Quái nhân thấy Vi Quân Hiệp không lên tiếng, lão lại nói:

- Ha ha ! Gia gia mi suốt đời chỉ đi cướp vợ người. Không trách vợ y bị người ta cướp mất.

Vi Quân Hiệp bị quái nhân sỉ nhục đến phụ thân đã không chịu được muốn ra tay. Bây giờ lại thấy y sỉ nhục đến mẫu thân, chàng không tài nào dằn nổi cảm tức nữa, quát lên một tiếng thật to rồi vung chưởng toan nhắm quái nhân phóng tới. Nhưng chàng sắp giơ tay lên thì huyết Xích Trạch trên cổ tay đột nhiên bị tê buốt, cánh tay không giơ lên được nữa.

Giữa lúc huyết đạo chàng tê dại dường như chàng nghe thấy một tiếng “véo” rất nhỏ từ chỗ Triển Phi Yên vọng lại, rõ ràng là ả phóng ám khí đánh trúng huyết đạo Vi Quân Hiệp, không để chàng phóng chưởng đánh người.

Quái nhân chỉ muốn trêu chọc Vi Quân Hiệp một lúc chơi, chứ không có ý đùa dai. Gã nói xong cười ha hả rồi tiếng vó lừa lại cộp cộp vang lên. Chớp mắt lừa đã chạy xa. Bên tai chàng còn nghe văng vẳng tiếng quái nhân nói leo nhéo:

- Thằng lỏi con ! Mi không được hỗn với cô gái đó nghe. Không ngờ về tông giống người cũng vào hạng khá đấy !

Vi Quân Hiệp tức quá muốn mắng lại mấy câu nhưng quái nhân đã đi xa rồi. Chàng không biết tiết hận vào đâu, liền mắng bằng quơ một câu:

- Thật là một thằng điên !

Triển Phi Yên bây giờ mới lên tiếng hỏi:

- Lão đi rồi ư ?

Ả hỏi câu này, giọng nói ra chiều rất sợ hãi.

Vi Quân Hiệp ngẩn người ra rồi bất giác bật cười nói:

- Té ra còn có người khiến cho người phải kinh hãi ?

Chàng bị Triển Phi Yên chọc giận điên đầu, bây giờ thấy ả kinh hãi quái nhân, chàng lấy làm thích lắm.

Triển Phi Yên quay lại lè lưỡi nói:

- Vừa rồi nếu ta không cứu mạng người, thì người chết rồi đó ! Người có biết không ?

Vi Quân Hiệp cười lạt đáp:

- Người nói láo !

Triển Phi Yên la lên:

- Thật là khó có thể tốt bụng với người nữa, người chẳng biết ai là người tốt bụng mà.

Vi Quân Hiệp thấy nàng nói vậy, vội hỏi:

- Hay lắm ! Người cứu ta ở chỗ nào ?

Triển Phi Yên nói:

- Vừa rồi người định giơ tay lên đánh lão phải không ? Nếu ta không điểm huyết người cản lại thì người đã hạ thủ đánh trúng lão một chưởng rồi.

Vi Quân Hiệp tức mình nói:

- Ta định phóng chưởng đánh gã thật đó.

Triển Phi Yên cười nói:

- Người đã nổi tiếng là bị ai đánh cũng không trả đòn. Nhưng nếu y trúng chưởng của người, y sẽ tiết ra một luồng Tam Dương chân khí là người phải về châu trời ngay tức khắc.

Vi Quân Hiệp nghe đến bốn chữ “Tam Dương chân khí” bất giác biến sắc, đầu lưỡi cứng đờ. Hồi lâu mới ấp úng:

- Tam Dương....chân khí ư ?

Triển Phi Yên đáp:

- Phải rồi !

Vi Quân Hiệp sợ run lên hỏi:

- Như vậy thì người cười đùa là một tay đệ nhất cao thủ ở ngoài các phái chánh tà. Y vừa là đảo chúa đảo Mặc Vân ở Nam Hải tên gọi là Quân Tam Dương đó chẳng ?

Triển Phi Yên gật đầu lia lịa đáp:

- Chính thị ! Ngoại hiệu lão là Vĩnh Bất Hoàn Thủ (không bao giờ trả đòn), vì không bao giờ lão ra tay đánh trả ai hết.

Vi Quân Hiệp thộn mặt ra hồi lâu, chàng nghĩ thầm:

- Nếu người đó là Quân Tam Dương, chúa đảo Mặc Vân thì Triển Phi Yên vừa rồi đã cứu mạng cho mình là sự thật.

Chàng nhìn Triển Phi Yên toan nói mấy câu cảm ơn, nhưng chàng nghĩ dọc đường đã bị nàng trêu tức, ngượng ngịu khó nói lên lời. Chàng chỉ đứng ngẩn ra nhìn Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên cười hỏi:

- Sao ? Người sợ quá nên đứng thộn mặt ra đó phải không ?

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Dĩ nhiên là ta không sợ. Nhưng ta biết y là người hện những tay cao thủ đến hội họp trong toà cổ thành...

Triển Phi Yên vừa nghe nói vậy, nhảy nhồm lên hỏi:

- Đúng vậy ư !

Vi Quân Hiệp đáp:

- Ai bịp người làm chi ?

Triển Phi Yên la lên một tiếng “úi chà” rồi nói tiếp:

- Thế thì hay quá ! Chúng ta phải đi mau !

Nói xong nàng nhảy xổ lại cầm tay Vi Quân Hiệp kéo đi, chạy băng băng về phía trước.

Vi Quân Hiệp la hoảng:

- Ô hay ! Đi đâu thế này ?

Triển Phi Yến đáp:

- Đừng hỏi nữa ! Đi tới nơi sẽ biết, đây là một việc hay cho người.

Vi Quân Hiệp vừa giãy nảy vừa gắt lên:

- Ai cầu người dẫn ta đi chỗ hay ! Người buông ta ra !

Triển Phi Yên lơ đi như không nghe thấy, cứ lúi chàng sênh sếch về phía trước.

12. Chương 12: Giai Nhân Trong Động Thảm

Vô công Vi Quân Hiệp kém Triển Phi Yên xa. Bị nàng nắm chặt cổ tay, chàng không thể làm thế nào được, đành phải chạy theo.

Chớp mắt hai người đã chạy được bấy tám dặm, thốt nhiên từ trong hang núi phía trước có nhiều tiếng chim hót vọng ra.

Triển Phi Yên nghe chim hót lấy làm thích thú, cũng chúm môi hót theo. Một bên chim một bên người thi nhau hót mãi.

Vi Quân Hiệp trong lòng nóng nảy, không nhẫn nại được la lên:

- Buông ta ra ! Người có buông hay không ?

Triển Phi Yến chẳng nói năng gì, cứ lúi bừa chàng tiến vào trong hang.

Vừa đến cửa hang, chàng đã nghe thấy tiếng một người đàn bà âm thanh rất dịu dàng lọt tai:

- Tam nha đầu ! Người ta bảo buông ra, sao người cứ giữ hoài.

Triển Phi Yên đáp:

- Buông ra là gã chạy mất !

Người đàn bà vừa cười vừa nói:

- Tam nha đầu ! Gã là ai vậy ?

Triển Phi Yên la lên:

- Còn ai nữa ? Dĩ nhiên là người mà mẫu thân bảo đi gọi đó ?

Người đàn bà la lên một tiếng:

- Úi cha !

Dường như mụ ra chiều kinh hãi, nói:

- Nha đầu ! Ta bảo người đi mời người ta về, sao người lại lúi kéo người ta như vậy ?

Triển Phi Yên cười khanh khách nói:

- Con mời không được nên đành phải lúi kéo chứ biết làm sao ?

Nghe Triển Phi Yên cùng người đàn bà đối đáp, Vi Quân Hiệp dở khóc dở cười. Theo lời mẹ đàn bà thì Triển Phi Yên vâng mệnh mẹ đi kiếm mình. Mình cứ tưởng là vận xui nên gặp phải cô gái xinh đẹp mà mãnh này ám ảnh. Bây giờ xem ra mới biết mình đã hoàn toàn đoán sai hết.

Hai người đang đối đáp với nhau. Triển Phi Yên đã lôi Vi Quân Hiệp vào đến trong hang. Ắ buông Vi Quân Hiệp ra, đồng thời hất mạnh một cái.

Vi Quân Hiệp không tự chủ được, bước loạng choạng suýt nữa đập mạnh vào gốc cây lớn. Thốt nhiên một luồng kinh lực âm nhu phóng tới ngay trước mặt chàng để giữ lại, không thì chàng đã vấp đầu vào gốc cây rồi.

Vi Quân Hiệp thở phào một cái, định thần nhìn lại, thấy một người đàn bà nọ dòng đứng trước mặt mình. Thiếu phụ này tướng mạo cũng bình thường, chẳng có chi khác người, nhưng mẹ ra chiều hiền lành, khiến ai cũng muốn thân cận và trong lòng cảm thấy thư thái dễ chịu. Ai mới gặp mẹ lần thứ nhất, đã muốn thổ lộ can trường ngay.

Vi Quân Hiệp đang lúc bực mình, coi Triển Phi Yên như kẻ thù. Thế mà chàng vừa trông thấy mẹ, đã không tự chủ được, lộ vẻ tươi cười hỏi:

- Phải chăng tiền bối muốn kiếm tại hạ ?

Thiếu phụ gật đầu đáp:

- Phải rồi ! Người mà ta muốn kiếm chắc đúng là người.

Vi Quân Hiệp nghe mẹ nói vậy, tự hỏi:

- Câu chuyện này là thế nào đây ?

Triển Phi Yên chạy nhanh như gió đến trước mặt mẹ:

- Má má ! Má má bảo con làm việc thế nào !

Thiếu phụ đưa tay ra khẽ vuốt tóc Triển Phi Yên, đáp:

- Dĩ nhiên là không tốt. Ta bảo người đi mời, mà người lại đi lôi kéo người ta, còn khoe hay gì nữa ?

Triển Phi Yên toét miệng cười nói:

- Má má ơi ! Má chưa biết có một quãng đường hay lắm kia !

Triển Phi Yên nói tới đó Vi Quân Hiệp mặt đỏ bừng lên, chàng la gọi để chặn lời:

- Triển cô nương !...

Chàng biết Triển Phi Yên sắp đem chuyện ả đá mình ở dọc đường ra kể với mẫu thân, nên chàng phải lên tiếng trước để ngăn trở không cho ả nói ra nữa.

Triển Phi Yên đột nhiên dừng lại, nàng hiểu ý nheo mắt cười nói:

- Người phải cẩn thận nghe ! Nếu còn bướng bỉnh, ta sẽ nói to vụ này ra, khiến người không còn mặt mũi nào ngó thấy ai nữa !

Vi Quân Hiệp nghe ả nói vậy chỉ nhún mặt cười xòa.

Thiếu phụ trừng mắt nhìn Triển Phi Yên nói:

- Người đưa cái đó lại cho ta !

Triển Phi Yên vâng lời lấy trong bọc ra mảnh lụa vuông chừng một thước đưa cho mẹ.

Thiếu phụ đón lấy từ từ mở ra.

Vi Quân Hiệp đưa mắt nhìn mảnh lụa rồi bất giác ngăn người ra vì trên tấm lụa đó vẽ hình một người. Người trên bức vẽ mình mặc áo dài, tay cầm cây quạt, cốt cách phong lưu. Chàng vừa nhác thấy đã nhận ra ngay chính là bức vẽ chân dung mình.

Thiếu phụ ngó chân dung trên bức vẽ, rồi ngó Vi Quân Hiệp. Đoạn mụ bỏ bức vẽ vào trong áo, bồng một tiếng thở dài. Vi Quân Hiệp muốn hỏi thì thiếu phụ đã lên tiếng:

- Lệnh tôn vẫn mạnh giỏi đấy chứ ?

Vi Quân Hiệp thấy thiếu phụ hỏi đến phụ thân mình, không đáp không tiện liền nói ngay:

- Ông già tại hạ vẫn còn tráng kiện.

Thiếu phụ hạ thấp giọng nói:

- Ông già ư ?... Ta tưởng trên thực tế y chưa già đâu, có đúng thế không ?

Vi Quân Hiệp cười hỏi:

- Tiền bối quen biết gia phụ ư ?

Thiếu phụ không trả lời lại hỏi:

- Lệnh đường là ai? Có thể cho mụ biết được chăng?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Gia mẫu là con gái Bảo chúa Đường Giao Bảo ở Dự Nam.

Thiếu phụ gật đầu nói:

- Té ra là Tổ Thủ Tiên Tử Đường Uyển Ngọc, và cũng chỉ có nàng là lấy phụ thân người được thôi!

Vi Quân Hiệp trong lòng rất lấy làm kỳ: Cứ tình hình này mà đoán thì dường như mụ biết rất nhiều về phụ thân mình mà sao không hề thấy song thân đề cập đến mụ này trước mặt mình.

Triển Phi Yên là con gái mụ bản lãnh đã cao cường như vậy thì chắc bản lãnh mụ còn ghê hơn nhiều. Về điểm này càng đáng nghĩ hơn nữa, vì mụ đã là một tay cao thủ võ lâm, có lý đâu song thân mình lại không nói đến bao giờ?

Cặp lông mày thiếu phụ nhăn tít lại, dường như mụ đang có rất nhiều tâm sự ưu phiền.

Triển Phi Yên đưa tay ra vỗ vai Quân Hiệp nói:

- Người coi kìa! Người đã làm cho mẫu thân ta buồn bực rồi đó!

Vi Quân Hiệp ấp úng:

- Tại hạ...

Thiếu phụ vội lên tiếng:

- Con nhãi kia! Người đừng nói nhăng nữa. Việc này không liên quan gì đến gã. Đây là ta đang nghĩ đến một việc đã qua.

Triển Phi Yên nói:

- Má má ơi! Kẻ nào đã phũ phàng với má? Để con đi báo thù cho!

Vi Quân Hiệp nói xen vào:

- Triển cô nương! Tại hạ tin rằng trên đời không có một ai dám gây cừ hận với lệnh đường.

Triển Phi Yên nghe Vi Quân Hiệp nói vậy, chấp hai tay để sau lưng hỏi:

- Sao? Phải chăng người nói vì họ sợ ta hung dữ?

Vi Quân Hiệp khoát tay lia lịa đáp:

- Không! Không phải!... cô nương chớ hung dữ tí nào cả!

Triển Phi Yên nói:

- Chà! Người cũng thông minh đấy!

Thiếu phụ thở dài nói:

- Con nhãi kia! Ngươi ra đi! Ta có chuyện riêng muốn hỏi Cần công tử mấy câu.

Triển Phi Yên bấu môi, nàng không muốn bỏ đi, nhưng bắt buộc phải vâng lời mẹ ra ngoài.

Vi Quân Hiệp nghe thiếu phụ bảo muốn nói chuyện với Cần công tử, chàng nghĩ mình không tiện ở đây nghe lỏm cũng vội vàng lùi ra phía sau. Nhưng chàng vừa cất bước, thiếu phụ nói ngay:

- Cần công tử, ta có chuyện muốn nói với người, sao ngươi lại đi đâu?

Vi Quân Hiệp ngăn người ra lăm bắm:

- Té ra Cần công tử là mình. Thế này thì kỳ thật !

Chàng vội nói:

- Tiền bối lầm rồi ! Tại hạ họ Vi chứ không phải là họ Cần.

Giọng chàng nói ra chiều khoan khoái, vì chàng tưởng thiếu phụ nhầm lẫn người và dĩ nhiên từ đây Triển Phi Yên không còn đến tìm mình để quấy nhiễu nữa.

Ngờ đâu thiếu phụ lại lên tiếng:

- Ngươi họ Cần cũng tốt mà họ Vi cũng hay. Có điều chắc chắn là ta không nhận lầm người đâu ! Khi ta quen biết lệnh tôn. Có lẽ người chưa ra đời. Thời gian thấm thoát đi mau thật !

Vi Quân Hiệp cười thâm trong bụng. Chàng tự nghĩ:

- Trên đời sao lại có người kỳ cục đến thế ? Đã nhận lầm lại còn bảo người ta họ gì cũng được.

Chàng ngăn ngợ một hồi rồi nói:

- Nếu tiền bối không có điều chi dạy bảo, thì tại hạ xin cáo từ.

Thiếu phụ vội đáp:

- Dĩ nhiên là ta có chuyện nói với người. Ta bảo con ta đến Lý gia trang mời người đến vì có việc nhờ cậy người.

Vi Quân Hiệp là người cơ trí minh mẫn. Chàng vừa nghe thiếu phụ nói vậy biết ngay là Triển Phi Yên đã kể với mẫu thân cô ta về những chuyện mình vừa gặp. Thiếu phụ thấy mình giống người mẹ muốn kiếm nên mới sai cô đi tìm mình về đây. Mẹ có biết đâu rằng Triển Phi Yên đến Lý gia trang đã trở tài thần thông khiến cho tòa nhà của Lý Thợ Nguyên tổn bao công phu xây cất bị hư hại về tay cô.

Vi Quân Hiệp nhăn nhó cười nói:

- Cái lối Triển cô nương ở đây đi mời người thật là kỳ !

Thiếu phụ vội hỏi:

- Sao ? Chắc con ranh ấy đã gây tai họa cho người phải không ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Đâu phải cô ta chỉ gây tai họa mà thôi ! Cô còn làm cho mấy tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm từ đây không dám thò mặt đi đâu nữa.

Thiếu phụ lắc đầu nói:

- Nếu vậy thì không phải y đã gieo tai rắc họa mà còn làm một việc phúc đức nữa. Những tay cao thủ võ lâm bất luận là ai bản lĩnh cao cường càng gây nên thảm họa giết chóc để tranh giành phần thắng. Nếu họ rút lui không len lỏi vào chốn giang hồ càng đỡ gây nên sóng gió.

Vi Quân Hiệp ngăn người ra một lúc, không biết nói thế nào. Lời giải thích của thiếu phụ tuy chỉ là một lối ngụy biện để gỡ cho Triển Phi Yên, nhưng nghĩ cho kỹ thì lại thấy mẹ nói rất có lý.

Thiếu phụ trở gót đi vào. Dáng mẹ đi như nước chảy mây bay. Mẹ vừa đi vừa nói:

- Người hãy theo ta vào đây. Ta có cái này giao cho người.

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Tại hạ mới được gặp tiền bối lần đầu, đâu dám nhận đồ đưa tặng ?

Thiếu phụ nói ngay:

- Ta có cho người đâu ? Đây là ta gửi người đưa về cho lệnh tôn mà thôi.

Vi Quân Hiệp thấy không ổn. Chàng tự nghĩ: Mụ này tưởng mình họ Cần, mụ đã nhận lầm nhưng vô công mụ chắc cao cường lắm. Đồ vật mụ bảo mình cầm về cho người họ Cần tất vô cùng quý giá.

Bây giờ mụ giao cho mình, rồi đến lúc mụ phát giác ra trao lầm người, há chẳng mang tiếng cho mình là hạng người đi biển thủ ư ?

Nghĩ vậy chàng khoát tay nói:

- Tiền bối ! Tại hạ đã bảo tiền bối nhận lầm người. Tại hạ họ Vi chứ không phải họ Cần.

Thiếu phụ vừa cười vừa nói:

- Ta đã biểu người rồi mà ! Bất luận người họ Cần hay họ Vi, cái đó chẳng can hệ gì.

Vi Quân Hiệp lại hỏi:

- Sao lại không can hệ ? Đã khác họ thì đương nhiên không phải là một người. Chẳng lẽ về điểm này tiền bối còn không rõ ư ?

Thiếu phụ vẫn tươi cười đáp:

- Sao ta lại không rõ ? Ta còn rõ hơn các người nữa là khác. Ta biết cả người là con ai, nhưng nói bấy nhiêu đủ rồi. Lệnh tôn giao thiệp rất rộng. Có khi vì y phạm lỗi gì với ai nên thay họ đổi tên.

Vi Quân Hiệp bực mình nói:

- Gia phụ là một trang hảo hán đội trời đạp đất, đi không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên.

Thiếu phụ chờ cho Vi Quân Hiệp dứt lời, rồi khoát tay nói:

- Người đừng nói nhiều nữa. Phụ thân người đắc tội với nhiều người...

Mụ nói tới đây ngừng lại một chút về mặt thần thờ, buông một tiếng thở dài, nói tiếp:

- Nhưng bất luận y đắc tội với bao nhiêu người hay làm bao nhiêu việc vô tình bất nghĩa với những ai, có một điểm đặc biệt là không bao giờ y tự biết mình cả.

Vi Quân Hiệp càng nghe thiếu phụ nói càng buồn cười, suýt nữa chàng không giữ được phải cười lên tiếng. Phụ thân chàng là Kim Long Kiếm Khách Vi Cự Phu đã nổi tiếng nghĩa hiệp xa gần, y ghét kẻ tàn ác như mặt cựa thù. Trong võ lâm còn ai không biết tiếng ?

Dĩ nhiên, một đời con người nghĩa hiệp không thể không đắc tội với rất nhiều người, tỷ như bọn ác bá thổ hào hay hung đồ hắc đạo. Chàng cho rằng giả tỷ phụ thân mình có bị bọn côn đồ cầm hận đến đâu, y cũng không chịu vì thế mà thay họ đổi tên.

Chàng phải cố nín nhịn cho khỏi phì cười lên tiếng, rồi buột miệng hỏi:

- Gia phụ có điều chi chưa tự biết ?

Thiếu phụ lại thở dài đáp:

- Sở dĩ y không tự biết là vì tuy có nhiều người mắc lừa y nhưng không một ai căm thù y hết. Trái lại những người bị y lừa gạt vẫn nhớ lại những ngày cùng ở với y và hy vọng còn cơ hội lại được chung sống với y sau này. Cả những người đã biết rõ... và đã tuyệt vọng, bị y coi như chiếc giấy rách vứt bỏ mà vẫn không oán hận y. Vì họ nghĩ lại trong thời gian ngắn ngủi cùng y ân ái, rồi coi đó là một kỷ niệm mê ly, êm đềm.

Vi Quân Hiệp càng nghe thiếu phụ nói càng ngăn người ra. Chàng yên trí thiếu phụ phê bình đây là người họ Cần nào đó mà chàng không cần biết. Theo lời mẹ thì dường như mẹ cũng là một trong những người bị lừa gạt. Và như vậy thì gã họ Cần kia tốt ở chỗ nào đã khiến cho mẹ cảm thấy những sự khoái lạc hy hữu trong đời người ?

Vi Quân Hiệp chỉ nghĩ qua vậy thôi rồi không để tâm đến nữa. Một là vì chàng không thể quyết đoán họ Cần kia nhất định không phải phụ thân chàng thì còn có quan hệ gì đến chàng nữa.

Phụ thân chàng là người rất nghiêm cẩn, y kết bạn với ai cũng cực kỳ thận trọng. Y đã tự khắc khe với mình, lại rất nghiêm đối với người. Một khi nghe tin người bạn nào làm điều bất chính. Dù chỉ là một việc rất nhỏ mọn, y cũng tuyệt giao ngay lập tức chẳng nề nang gì. Phụ thân chàng sở dĩ rất ít bạn bè cũng chỉ vì thế. Con người mà thiếu phụ nói ra đây thật chẳng giống Vi Cự Phu một chút nào.

Vi Quân Hiệp vẫn ôn tồn nói:

- Tiền bối ! Tại hạ xem ra thì đúng là tiền bối nhận lầm người.

Thiếu phụ nhất định cãi:

- Ta cả quyết với người không lầm đâu. Người hãy theo ta vào đây rồi sẽ nói.

Vi Quân Hiệp không biết sao được, liền đáp:

13. Chương 13: Hộp Ngọc Cùng Ngựa Sắt Vẫn Ở Trong Vòng Bí Mật

- Tiền bối đã dạy thế và nhất định nhận gia phụ là người mà tiền bối muốn kiếm, thì tại hạ xin đem đồ vật của tiền bối về nhà đưa lại cho gia phụ. Khi nào tiền bối phát giác ra là nhận lầm người thì khi đó sẽ lấy đồ về là xong.

Thiếu phụ nở một nụ cười thê lương hỏi:

- Ta mà nhận lầm ư.

Mẹ vừa lẩm bầm vừa lắc đầu tỏ ra tự tin mình cả trăm phần trăm.

Vi Quân Hiệp thấy thiếu phụ nói không đúng như ý nghĩ của mình, đành theo sau mẹ tiến vào sơn động.

Vừa bước chân vào, trong động tối om. Nhưng chỉ chuyển qua một khúc quanh lại thấy sáng lòa. Vì trên nóc động có một kẽ hở. Ánh dương quang từ trên nóc động lọt vào.

Sơn động này bằng đá trắng rất tinh khiết, không lẫn một chút bụi trần. Thật là một căn thạch thất thiên nhiên rất thanh nhã.

Trong thạch thất có một nữ lang ngồi đó. Vừa thấy người đi vào, nữ lang khép nép đứng dậy, ra vẻ con người rất ý tứ.

Vi Quân Hiệp liếc mắt nhìn nữ lang thì nàng trạc tuổi hai mươi. Tướng mạo nữ lang này giống thiếu phụ như đúc. Tuy nàng không phải là một nữ lang khuynh quốc, nhưng vừa trông thấy nàng, người ta đã cảm thấy ngay như được luồng gió xuân im dịu thổi vào và có ý muốn thân cận ngay.

Lúc này nữ lang hơi cúi đầu xuống, nét mặt ửng hồng, mà nguyên nhân chỉ vì nàng đứng trước một người lạ.

Thiếu phụ đứng tuổi vào nhà thạch thất rồi nói:

- Nhị nha đầu ! Người đưa chiếc hộp đó ra đây !

Thiếu nữ khẽ đáp:

- Vâng.

Rồi đi vào phía trong. Thủy chung nàng vẫn không nhìn Vi Quân Hiệp lần nào.

Thanh âm thiếu nữ tuy nhỏ nhẹ mà Vi Quân Hiệp vừa nghe đã nhận ra ngay chính là cô gái bữa trước đã đứng ngoài tòa cổ thành gọi Triển Phi Yên.

Thiếu phụ kêu nàng bằng Nhị nha đầu thì dĩ nhiên nàng là chị hai Triển Phi Yên.

Vi Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Thiếu nữ này lại là chị em với Triển Phi Yên thì ai mà tin được ? Triển Phi Yên mồm năm miệng mười, tính nết ranh mãnh. Dung nhan nàng tươi đẹp như đoá mai cô. Thiết là một nữ lang đáng yêu mà đáng sợ. Nhưng cô chị nàng trái lại rất nhu mì, trông thực đáng thương, xem chừng ít khi dám to tiếng.

Vi Quân Hiệp vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn thiếu nữ. Tuy thiếu nữ thủy chung không nhìn Vi Quân Hiệp nhưng dường như nàng cũng biết Vi Quân Hiệp không ngớt nhìn mình, mặt nàng đỏ bừng, nàng hấp tấp đi vào cửa sau.

Thiếu phụ quay lại khẽ vỗ vai Vi Quân Hiệp nói:

- Cần công tử ! Công tử nhìn sau lưng y làm chi ?

Vi Quân Hiệp chưng hửng, chàng thẹn đỏ mặt lên ấp úng đáp:

- Tại hạ... tại hạ...

Thiếu phụ cười nói:

- Công tử làm sao lại không nói ra được ?

Vi Quân Hiệp bí thế liền đáp:

- Tại hạ đang ngẫm nghĩ: Phi Yên cô nương cùng thư thư cô, hai người tính nết khác nhau một trời một vực.

Thiếu phụ lại bật cười. Tiếng cười của bà có vẻ thần bí, bà hỏi:

- Như vậy công tử ưa đứa nào hơn ?

Vi Quân Hiệp rất sợ hãi vội đáp:

- Tiền bối !... Sao tiền bối lại hỏi vậy ?

Thiếu phụ cũng chưng hửng nói:

- Ta xem ra thì công tử khác hẳn lệnh tôn.

Vi Quân Hiệp nghe bà nói, trong lòng không khỏi tức cười. Chàng lẩm bẩm:

- Theo lời bà thì dường như phụ thân mình là một tay đa tình nhất thiên hạ. Chẳng lẽ con người nghiêm nghị ít cười nói như thế mà ngày trước lại là một nhân vật phong tình ư ?

Thiếu phụ ngồi xuống nói:

- Công tử về rồi, nếu phụ thân công tử có hỏi đến con gái lớn ta thì bảo y là, sau khi cách biệt ta đã gả chồng cho ả rồi. Y lấy tay thủ lãnh trong Tân Lĩnh Tam Tà tên gọi Thiên Băng Địa Liệt Khổng Không Chấn...

Thiếu phụ nói đến đây, Vi Quân Hiệp đột nhiên biến sắc, chàng ngắt lời:

- Khổng Không Chấn ư ?

Thiếu phụ đáp:

- Phải rồi ! Thanh danh gã chẳng tốt đẹp gì mà tính nết hung dữ lắm phải không ? Nhưng gã đối với con gái lớn ta vẫn một dạ chân thành.

Vi Quân Hiệp trái tim đập loạn lên vì thiếu phụ đã nói Khổng Không Chấn tiếng tăm đã không hay ho gì và người gã lại hung dữ. Đây dĩ nhiên là mẹ vợ phê bình con rể mà xem chừng bà ta lấy điểm này làm khoái chí.

- Tân Linh Tam Tà đã nổi tiếng cà rở trong võ lâm, khó tìm được môn phái nào tề hại bằng chúng. Vậy gã đứng đầu Tam Tà là Thiên Bằng Địa Liệt Khổng Không Chấn hẳn là một tay hung dữ đến cùng cực !

Vi Quân Hiệp vừa nghe đến tên gã đã giật mình kinh hãi, không phải chàng chỉ sợ một tên Khổng Không Chấn mà thôi. Chàng còn sợ Tân Linh cũng chẳng xa nhà chàng là mấy. Phụ thân chàng đã trải qua nhiều phen xung đột với Tân Linh Tam Tà, nhưng chưa bên nào chiếm được ưu thế.

Nửa năm trước đây, Tân Linh Tam Tà lại một phen đến quấy rối. Lúc chúng bỏ đi còn tuyên bố nhất định đuổi Kim Long Kiếm Khách ra khỏi Lũng Tây. Nay Vi Quân Hiệp mới biết mình đến gần người thân thiết của kẻ địch, trong lòng chàng không khỏi mừng thầm vì chàng chưa nói đến Kim Long Kiếm Khách Vi Cự Phu. Chàng yên trí người họ Cần nào đó không phải phụ thân chàng, và thiếu phụ chưa biết đến phụ thân chàng là ai ? Chàng càng nghĩ trong lòng càng kinh sợ, nét mặt chàng thay đổi lúc xanh lè, lúc trắng bợt.

Thiếu phụ ngó chàng thấy vậy lấy làm lạ hỏi:

- Ô hay ! Sao từ lúc công tử nghe đến tên Khổng Không Chấn, lại ra chiều áy náy không yên ?

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Không ! Tại hạ không sao cả ?

Thiếu phụ toan hỏi nữa thì thiếu nữ đã tong tả đi ra. Tay nàng cầm một chiếc hộp ngọc bóng lộn như trông rõ cả bên trong.

Thiếu phụ đón lấy chiếc hộp bà buông một tiếng thỏ dài, rồi trao cho Vi Quân Hiệp nói:

- Trong khi đi đường, công tử đừng mở hộp ra xem gì hết, nghe !

Thiếu phụ đứng lên gọi thiếu nữ:

- Nhị nha đầu ! Người tiền chân công tử một quãng đường.

- Không cần, không cần, tại hạ biết đường rồi !

Nguyên chàng đối với thiếu nữ này đã có lòng yêu mến, nhưng từ lúc chàng biết chồng chị nàng là thủ lãnh Tân Linh Tam Tà Khổng Không Chấn, chàng không dám dính líu gì đến cô em nữa vội cự tuyệt ngay.

Thiếu nữ thở dài buồn rầu nói:

- Má má ! Cần công tử bảo đã biết đường rồi, không cần con đưa nữa.

Vi Quân Hiệp nghe giọng nàng nói đầy vẻ tủi hổ, lòng chàng không khỏi áy náy, vội nói chữa ;

- Triển cô nương ! Cô nương đừng trách tại hạ vô lễ ! Thực tình tại hạ không dám làm phiền cô nương mà thôi !

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, cặp mắt nàng lòng đen lòng trắng rất phân minh, nàng nhìn Vi Quân Hiệp một cái rồi chớp mắt cúi đầu xuống ngay. Bốn mắt vừa chạm nhau một giây, Vi Quân Hiệp trong lòng không khỏi thần thờ.

Chàng xem cặp mắt nàng rất nhu mì, dường như con người đã quen chịu đựng bất cứ một hoàn cảnh nào chi phối, rồi chàng phát sinh ý niệm đồng tình với nàng. Chàng cảm thấy mình cự tuyệt hảo ý của nàng là rất phũ phàng.

Vi Quân Hiệp nghĩ vậy liền nói lại:

- Nếu Triển cô nương có ý muốn đưa tại hạ đi. Tại hạ... xin cung kính cảm tạ thịnh tình.

Thiếu nữ không nói dài dòng gì nữa, chỉ mời một câu:

- Xin mời công tử !

Vi Quân Hiệp cầm hộp ngọc đi ra phía ngoài cửa động.

Thiếu phụ không theo ra.

Vi Quân Hiệp biết rằng chỉ có mình thiếu nữ đi theo mình. Hai người một trước một sau ra khỏi sơn động.

Vừa đi được mấy bước, thốt nhiên nghe tiếng quạ quang quác ở trên một ngọn cây gần đó.

Vi Quân Hiệp sững sốt vì chàng đã bị tiến chim khủng bố tại Lý gia trang, một bóng người từ trên cây nhảy xuống đứng sững trước mặt chàng. Người đó chính là cô gái tinh nghịch Triển Phi Yên !

Vi Quân Hiệp lại ngấm ngấm lo lắng. Triển Phi Yên cất tiếng hỏi thiếu nữ:

- Nhị thư! Nhị thư đi đâu vậy?

Thiếu nữ đáp:

- Má má bảo ta đưa công tử đi một quãng đường.

Triển Phi Yên vội nói:

- Nhị thư về đi thôi! Để tiểu muội đưa y cũng được.

Thiếu nữ khẽ nói:

- Thế cũng được.

Vi Quân Hiệp vội quay lại thì thiếu nữ đã trở gót bước đi. Chàng đứng ngẩn người ra không nhúc nhích thì Triển Phi Yên lạng người đến đứng chắn trước mặt chàng không cho nhìn theo nữa và cất tiếng hỏi:

- Mẫu thân ta tìm người có việc gì vậy?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Bà trao một chiếc hộp ngọc để đưa về cho gia phụ.

Chàng phảng phất nhìn thấy thiếu nữ đi mấy bước rồi quay đầu lại nhìn chàng mỉm cười. Chàng cũng nghiêng đầu đi nở một nụ cười để đáp lại.

Giữa lúc ấy Triển Phi Yên thò tay ra giật cái hộp ngọc trong tay Vi Quân Hiệp rồi hỏi:

- Có phải cái này không? Trong hộp đựng gì để ta xem một chút nào.

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Không được đâu, không được đâu! Lệnh đường đã dặn đi dặn lại là dọc đường không được mở ra coi. Vậy cô nương chớ mở ra!

Triển Phi Yên nói:

- Ta biết rồi! Má Má ta chỉ bảo người không được mở ra thì người không mở là phải, chứ má má có biểu ta cũng không được mở ra đâu? Vậy ta có thể mở ra coi một chút. Nhưng lúc ta mở hộp người phải tránh xa đừng có nhòm trộm nghe!

Vi Quân Hiệp đã biết Triển Phi Yên là con người ngang ngược tai quái, không có lời lẽ nào cản trở được dù mình có nói gì cũng vô ích. Vả lại vật này của mẫu thân nàng, để nàng coi một chút cũng chẳng có gì quan hệ cho lắm.

Chàng chỉ hậm hực trở gót quay đi.

Triển Phi Yên cười khanh khách mở hộp ra coi.

Vi Quân Hiệp bỗng thấy nàng la lên một tiếng:

- Ái chà!

Thanh âm của nàng rất kỳ quái, Vi Quân Hiệp không nhịn được quay đầu lại xem thì thấy cặp mắt nàng đương nhìn vào cái hộp, vẻ kinh dị lộ ra nét mặt. Nhưng vì cái nắp hộp che đi, nên chàng không nhìn rõ trong hộp đựng vật chi kỳ lạ mà khiến cho Triển Phi Yên kinh dị?

Triển Phi Yên lúc này đã ngừng đầu lên. Nàng đẩy nắp hộp lại đánh “tách” một tiếng rồi dơ tay lên ném cái hộp ngay ngang từ từ bay về phía Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp dơ tay ra đón lấy hộp. Chàng toan cất tiếng hỏi xem trong hộp đựng gì nhưng rồi chàng lại nín nhịn không hỏi nữa, vì chàng biết rằng mỗi lần mình nói ra câu gì là Triển Phi Yên lại nắm lấy cơ hội để diễu cợt mình.

Vi Quân Hiệp trở gót đi luôn. Nhưng Triển Phi Yên chạy theo chàng gọi giựt lại:

- Ô kìa! Nhà Phạm Thư Trai ở Nhạc Nam kia mà! Không đến đó nữa ư?

Vi Quân Hiệp không quay đầu lại đáp luôn:

- Không đi, không đi!

Chàng cầm đầu đi thật nhanh nhưng tiếng cười của Triển Phi Yên ở phía sau vẫn vọng lại không ngớt.

Vi Quân Hiệp không nhịn được nữa, đứng dừng lại nói:

- Nếu cô cứ theo tôi hoài, tôi sẽ quay về nói với lệnh đường là không thể đưa hộp ngọc này về cho gia phụ nữa.

Triển Phi Yên bật lên trang cười ha hả, rồi kêu to lên:

- Ta cũng là người chó có phải ma đầu mà người sợ? Trên đường cái quan phải chẳng chỉ để cho một mình người đi? Làm sao ta không đi được?

Vi Quân Hiệp nói:

- Cô đi đi! Tôi dừng lại một chút để cô đi trước. Sao cô cũng đứng lại?

Triển Phi Yên cười đáp:

- Người thật là kỳ, không biết phải trái chi hết, chẳng lẽ chỉ mình người được nghỉ chân, ta dừng lại không được hay sao?

Vi Quân Hiệp thở dài than thầm:

- Ấy cứ quấy rầy mình mãi thế này thì biết bao giờ về cho đến nơi.

Chàng đành tiếp tục ra đi, chẳng bao lâu đến một thị trấn nhỏ.

Vi Quân Hiệp nóng lòng trở về Lý gia trang để cùng sư thúc hội diện. Nhưng chàng lại tính tìm cách thoát khỏi Triển Phi Yên.

Nghĩ vậy chàng liền đi vào đường lớn trong thị trấn, khi qua một nhà khách sạn chàng chợt nghĩ ra một kế tiến thẳng vào hỏi:

- Chưởng quỹ! Có phòng nào trống không?

Chàng chưa dứt lời thì phía sau có tiếng Triển Phi Yên vọng lên nhại lại câu chàng hỏi:

- Chưởng quỹ! Có phòng nào trống không?

Chưởng quỹ ra đón Vi Quân Hiệp đưa vào một gian phòng hủ lậu trong khách sạn.

Vi Quân Hiệp thở phào một cái nhẹ nhõm. Chàng chắc mẩm Triển Phi Yên không dám vào đây. Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Cô ả này ghê lắm! Việc gì ả cũng dám làm thì biết đâu ả chẳng sấn bừa vào, mình cũng không quản được.

Vi Quân Hiệp vẫn băn khoăn trong dạ. Chàng ngồi đến chừng nửa giờ vẫn không thấy động tịnh gì liền nằm xuống giường đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Chàng chỉ mong trời chóng tối để đến đêm lên ra đi cho thoát khỏi tay Triển Phi Yên. Nhưng hôm nay chàng tưởng chừng như ngày dài khác thường, chàng nóng lòng chờ mãi mà không thấy mặt trời xuống núi.

Ánh sáng ban ngày chiếu vào phòng trông rất rõ. Chàng nóng ruột đứng lên đi tới đi lui trong phòng. Đột nhiên ở phòng bên chỉ ngăn bằng một tấm vách vang lên một tiếng keng.

Vi Quân Hiệp giật mình lắm bầm:

- Bên kia chắc lại là Triển Phi Yên. Ắ đã trọ ngay phòng bên thì nửa đêm nay liệu mình có đi thoát được không?

Chàng dừng lại nghe nóng, lại mấy tiếng keng keng nữa vang lên không ngớt. Động tĩnh hiếu kỳ chàng muốn ngó trộm sang phòng bên xem Triển Phi Yên đang làm gì?

Vi Quân Hiệp thấy vách ngăn có một kẽ thủng, liền nhẹ nhàng tiến lại gần, để mắt nhìn qua kẽ hở sang phòng bên. Thoạt tiên chàng thấy trên bàn có để đĩa đèn dầu đang cháy. Một người vừa cao, vừa gầy cúi đầu xuống bàn, dường như đang chú ý quan sát vật gì ném xuống bàn. Người này là đàn ông chứ không phải Triển Phi Yên.

Vi Quân Hiệp lại thở phào nhẹ nhõm, lùi lại thì thấy người phòng bên ngồi xuống ghế.

Y vừa ngồi xuống, Vi Quân Hiệp đã nhìn rõ mặt. Người này thân hình rất cao mà cái đầu nhỏ bé tí tẹo. Té ra lại là chúa đảo Hắc Vân ở Nam Hải tên gọi Quảng Tam Dương.

Vi Quân Hiệp nhìn rõ Quảng Tam Dương rồi lại nhìn đến vật ở trên bàn thì ra là hai con ngựa sắt nhỏ xíu.

Hai con ngựa này to bằng nắm tay. Tuy hình thù hơi khác nhưng vừa trông đã biết ngay nó cùng một loại với con ngựa sắt ở trong tay Lôi Đại Khuê rút ra mà chàng đã lượm được, và một con nữa trong người Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ mà Triển Phi Yên đã tìm ra.

Quảng Tam Dương ngồi một lúc lại lượm một con ngựa lên lấy ngón tay búng bật lên tiếng keng keng. Y còn lật lên lật xuống xem đi xem lại con ngựa mãi.

Vi Quân Hiệp trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

- Đôi ngựa đó chỉ là có chỗ họ đúc khéo trông giống ngựa thật, chứ có gì lạ mà y lật lên lật xuống coi đi coi lại hoài?

Chàng ngó một lúc rồi trở về giường nằm duỗi thẳng chân ra nghỉ.

Lát sau không hiểu trong lòng chàng băn khoăn thế nào lại đứng dậy. Chàng suy nghĩ: phòng mé tả là Quảng Tam Dương, biết đâu phòng mé hữu chẳng là Triển Phi Yên.

Chàng liền đi lại tường vách phía hữu sờ sang một lúc tìm được kẽ hở lại dán mắt vào coi. Nhưng phòng bên này tối đen như mực, chàng đã hơi yên lòng.

Chàng nóng ruột chờ mãi rồi cũng đến canh ba. Chàng liền nhẹ nhàng mở cửa sổ, tay bám vào thành cửa nhảy ra ngoài.

Chân vừa chấm đất, chàng lún thấp người xuống nấp nghe ngóng hồi lâu không thấy động tĩnh gì, mới đề khí bằng mình chuồn ra ngoài, vượt qua đồng cỏ khô, nhảy qua một bức tường thấp, rồi trông về phía trước chạy băng băng.

Chàng chạy liền một lúc được đến bốn năm dặm mới dừng bước! Chàng ngoảnh đầu nhìn lại không thấy có bóng người rượt theo thì trong bụng mừng thầm.

Vi Quân Hiệp toan thở mạnh một hơi thì đột nhiên một bàn tay đặt trên vai bên trái chàng!

14. Chương 14: Vó Bạch Câu Ngàn Dặm Ruổi Dong

Vi Quân Hiệp vừa thấy người đặt tay lên vai mình, chàng giật mình kinh hãi! Nhưng chỉ trong chớp mắt, chàng trấn tĩnh lại ngay và nổi giận lớn tiếng quát hỏi:

- Triển cô nương! Cô định đến bao giờ mới buông tha tôi?

Vừa dứt lời, bỗng nghe thanh âm một người đàn ông đứng tuổi hỏi lại bằng một giọng ôn ồm:

- Triển cô nương nào?

Vi Quân Hiệp biết mình nhận nhầm, liền quay đầu lại thì thấy một hán tử, mặt đỏ tía, râu quăn, thân hình đã thấp lùn lại nhỏ bé đứng sừng sững trước mặt.

Người này tuy thấp lùn nhỏ bé nhưng tướng mạo vạm vỡ, hiên ngang. Cứ trông mặt y thì thân hình phải cao đến tám thước mới cân đối. Thế mà y đứng còn thấp hơn Vi Quân Hiệp một cái đầu, nên con người có vẻ dị dạng.

Vi Quân Hiệp thấy y là một người lạ chưa từng gặp mặt bao giờ, nên không muốn lời thôi, chàng vội lùi lại mấy bước nói.

- Xin lỗi các hạ! Tại hạ nhận lầm rồi.

Gã hán tử đứng tuổi cười lên mấy tiếng quái dị nói:

- Nhận lầm người là chuyện thường. Nhưng người lại nhận ta là một vị cô nương nào đó, thì thật đáng buồn cười.

Vi Quân Hiệp cũng tự cười mình. Chàng giải thích:

- Tại hạ vì có một cô nương họ Triển cứ quấy rầy hoài, nên lúc các hạ đặt tay lên vai, tại hạ vẫn tưởng là cô ta.

Hán tử trung niên bật lên tiếng cười ‘‘khem khệp’’ như tiếng vịt đực y nói:

- Hay quá! Ông bạn thật là người có diễm phúc được vị cô nương nhỏ tuổi quăn quít bên mình quấy rầy thì còn ai nào bằng?

Vi Quân Hiệp cười dở khóc dở đáp:

- Các hạ đừng nói giỡn tại hạ nữa!

Hán tử hỏi:

- Phải chăng cô gái đó xấu xa quá nên ông bạn không thích?

Vi Quân Hiệp lắc đầu đáp:

- Không phải thế đâu! Cô ta nhan sắc mê người.

Hán tử hỏi:

- Thế ư? Như vậy chẳng phải diễm phúc cho ông bạn là gì? Sao còn bảo ta nói giỡn?

Vi Quân Hiệp chỉ lắc đầu quây quây, không biết phải giải thích thế nào nữa...

Hán tử lại nói:

- Phải rồi! Chắc cô nương đó là bông hoa đã có chủ, ông bạn không tiện giờ đao lên để cướp tình yêu, nên trong lòng phiền muộn phải không?

Vi Quân Hiệp lắc đầu khoát tay đáp:

- Trời ơi! Có phải thế đâu! Trong lòng tại hạ buồn bức đủ điều, các hạ đừng hỏi đến nữa có hay hơn không?

Hán tử lấy làm thích thú hỏi nữa:

- Chao ôi! Thế thì ông bạn còn muốn người thế nào mới vừa ý? Hay là ông bạn đến đây còn vội kiếm ai?

Vi Quân Hiệp thấy hán tử ra vẻ con người biết điều chứ không phải hạng phá quấy liền đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đang vội đi kiếm sư thúc là Phi Kiếm Thủ Viên Kiến Long.

Hán tử cười hà hà nói:

- Té ra ông bạn đi tìm Viên huynh ư? Viên huynh quen biết ta từ lâu lắm!

Vi Quân Hiệp nghe y nói là bạn lâu ngày với sư thúc mình thì không dám coi thường nữa, vội hỏi:

- Tiền bối là ai?

Hán tử đáp:

- Danh tánh ta có khi người chưa được nghe ai nói tới. Nhưng ca ca là người có tiếng lớn trong võ lâm. Y là Tử Kim Thần Long Dương Phát, chưởng môn phái Hoa Sơn.

Dĩ nhiên Vi Quân Hiệp biết Dương Phát rồi, vì tại Lý gia trang Dương Phát nghe mấy hồi tiếng chim mà bị nội thương và lúc ấy Vi Quân Hiệp cũng có mặt tại đó. Nhưng chàng không biết lão còn có anh em. Chàng để ý nhìn hán tử một hồi thì chỉ thấy thân hình hai anh em khác nhau ở chỗ: Dương Phát cao lớn đầy đà còn hán tử nhỏ bé lùn. Song cũng sắc mặt đỏ tía, cũng râu quăn, khuôn mặt cũng hao hao giống nhau.

Vi Quân Hiệp lăm bắm:

- Kiến văn mình không được rộng rãi. Hoặc giả Dương Phát có ông em này cũng chưa biết chừng.

Nghĩ vậy chàng hỏi:

- Té ra là Dương tiên bối! Dương đại hiệp bị nội thương ở Lý gia trang tiên bối biết rồi chứ?

Hán tử đáp:

- Dĩ nhiên là ta phải biết: Đã có lần tay cùng đi với đại ca ta đến nhà Viên Kiến Long để qua thăm Kim Long Kiếm Khách Vi Phu. Bây giờ ta cũng muốn đến Lý gia trang xem nhân vật nào mà lợi hại thế? Hán làm cho mấy tay cao thủ phải điên đầu.

Vi Quân Hiệp nghe hán tử nói đâu ra đấy, liền coi y như người cùng phe với mình, hỏi ngay:

- Thế ra các vị đã đến nhà gia phụ rồi ư?

Hán tử đưa mắt nhìn Vi Quân Hiệp đáp:

- Ủa? Té ra người là Vi hiền đệ đấy ư?

Vi Quân Hiệp sững sốt hỏi:

- Tiên bối cũng là chỗ quen biết với gia phụ ư?

Hán tử lại cười ‘ ‘khép khép‘ ‘ giơ tay ra vỗ vai Vi Quân Hiệp mấy cái nói:

- Dĩ nhiên là quen biết! Hiền đệ ơi! Hiền đệ nên gọi là là Dương nhị thúc.

Vi Quân Hiệp ngần ngừ một chút rồi cũng ngập ngừng lên tiếng:

- Dương ... nhị thúc!

Hán tử nói:

- Hiền đệ! Hiền đệ có biết địch nhân là ai không?

Vi Quân Hiệp thở dài nói:

- Dương nhị thúc đừng nói tới nữa, chính là con người tiểu diệt kêu bằng Triển cô nương đó. Nàng cứ theo dõi ám ảnh tiểu diệt hoài.

Hán tử vung tay lên nói:

- Chà thì ra là một vị tiểu cô nương. Thế thì cô ả ghê gớm thật! Thiên Ngô lão nhân, Tử Kim Thần Long và Kim Điều Lý Thọ Nguyên là những nhân vật thế nào mà ả dám đùa bỡn? Ta phải cho cô ả một bài học mới xong.

Vi Quân Hiệp nói:

- Dương nhị thúc! Theo ý tiểu diệt thì ta nên về nhà để gặp gia phụ rồi hãy bàn tính.

Hán tử nghe nói liền trăn mắt lên hỏi:

- Sao? Người biểu ta không địch nổi con bé đó chăng?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Dương nhị thúc, võ công nàng ta quả cao thâm khôn lường!

Hán tử vỗ ngực bành bạch luôn mấy tiếng nói:

- Hiền đệ hãy yên tâm! Đã có ta đây, Triển Phi Yên không dám càn rỡ đâu!

Vi Quân Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Dĩ nhiên ta biết, vì ba chữ Triển Phi Yên đã khiến cho quần hùng võ lâm phải táng đờm kinh hồn!

Vi Quân Hiệp nhú cặp lông mà nghĩ bụng:

- Sao lão này lại thổi phồng Triển Phi Yên lên đến thế?

Chàng chưa kịp mở miệng thì hán tử đã nói tiếp:

- Nhưng ta đã đến đâu thì chỗ đó Triển Phi Yên không dám xuất hiện nữa! Người có tin thế không?

Vi Quân Hiệp không tiện nói ra là không tin, chàng chỉ cười gượng rồi không nói gì.

Hán tử lại nói:

- Thôi được! Chúng ta hãy về Lũng Tây xem lệnh tôn có chủ ý gì không?

Vi Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Từ đây về đến Lũng Tây ít ra cũng mất mấy ngày đường. Nếu mình phải đi với lão này ba hoa khoác lác, lại hay thổi phồng người nọ người kia, suốt ngày mình phải nghe những chuyện không đầu, thì cũng chẳng có gì là hứng thú.

Nhưng chàng chưa nghĩ ra được kế gì để ly khai lão.

Chàng còn đang do dự, thốt nhiên hán tử hú lên một tiếng lanh lảnh.

Nguyên hán tử này giọng nói khàn khàn cả lúc cười cũng chỉ bật lên tiếng ‘‘khép khép’’ như tiếng vịt đục. Thế mà lúc lão hú lên, thanh âm lại cực kỳ vang dội, khiến cho Vi Quân Hiệp giật nảy mình lên hỏi:

- Dương nhị thúc làm sao thế?

Hán tử chưa trả lời thì đã nghe tiếng vó ngựa lộp cộp từ đằng nọ đi đến, mau lẹ vô cùng.

Đất Lũng Tây, nguyên là một khu đất bằng và cũng là nơi sản xuất ngựa tốt. Vi Quân Hiệp là dòng dõi võ hiệp thế gia. Nhà chàng nuôi ngựa tốt không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng trước nay chàng chưa được nghe tiếng vó ngựa nào nhanh bằng con này.

Chỉ trong chớp mắt, hai con ngựa trắng như tuyết đã chạy gần đến trước mặt. Dáng hai con ngựa này cực kỳ thần駿. Dưới ánh sáng mặt trời, trông tựa như hai con ngựa đúc bằng bạc.

Vi Quân Hiệp bất giác la lên:

- Con ngựa này tốt thiệt!

Hán tử nói:

- Hạng ngựa này chưa có chi đáng kể, người nhà ta bảo đây chưa phải là hạng ngựa tốt nhất.

Vi Quân Hiệp sững sốt nói:

- Té ra phái Hoa Sơn nuôi được giống ngựa tốt như vậy mà trong võ lâm không ai biết tới.

Hán tử ra chiều hơi bẽn lèn, nhưng Vi Quân Hiệp chỉ để mắt nhìn đôi ngựa trắng, chàng không chú ý đến bộ mặt e thẹn của hán tử.

Chỉ trong nháy mắt, hán tử đã bình tĩnh lại, nói:

- Lên ngựa đi!

Vi Quân Hiệp mừng rỡ hỏi:

- Tiểu diệt cười ngựa này ư?

Nguyên người thích ngựa hề trông thấy giống ngựa quý là mừng rỡ vô cùng! Con ngựa quý nhường này, tất chủ nó quý hơn cả tính mạng, chớ không phải như giống súc sanh thường. Chính mình có cưỡi một lúc cũng không muốn rời bỏ nữa, khi nào còn để cho người khác cưỡi. Vì vậy mà Vi Quân Hiệp nghe hán tử giục mình lên ngựa, chàng khoan khoái vô cùng, hỏi lại một câu lấy lệ và chỉ sợ đối phương thay đổi ý kiến. Chàng không chờ hán tử trả lời, tung mình nhảy phốc lên ngựa ngay.

Hán tử lại phát ra tiếng hú lạnh lạnh như trước. Con bạch mã không chờ cho Vi Quân Hiệp giật cương nó đã vọt đi như bay.

Vi Quân Hiệp ngồi trên lưng ngựa cảm thấy cực kỳ êm ái mà cước trình nó lại mau lẹ phi thường. Bên tai chàng chỉ nghe tiếng gió vù vù. Cảnh vật hai bên loang loáng chạy giũt lùi lại, không còn phân biệt được vật gì nữa.

Lát sau chàng thấy hán tử cưỡi con ngựa bạch khác đuổi tới nơi. Hai người chạy song song.

Vi Quân Hiệp toan mấy lần cất tiếng hỏi, nhưng vì gió tạt vào mặt mạnh quá không sao mở miệng ra được.

Hán tử vẫn tỏ vẻ ung dung như không. Vi Quân Hiệp lại càng thán phục.

Hai người đều phóng ngựa nước đại đi một mạch cho đến lúc hoàng hôn, không hiểu đã đi được bao nhiêu đường đất, chỉ biết rằng dọc đường đã đuổi kịp không biết bao nhiêu ngựa khác, rồi bỏ lại đằng sau.

Trời mỗi lúc một tối xầm lại. Hai con ngựa vẫn không tỏ vẻ gì muốn dừng bước.

Bỗng phía trước mặt thấy mấy làn khói nổi lên, thì ra đây là một thị trấn.

Vi Quân Hiệp nghĩ bụng:

- Chắc lão này dừng lại nghỉ qua đêm trong thị trấn.

Nhưng hai con ngựa vẫn đông tuốt và vẫn phi như gió, đi qua thị trấn chạy luôn không ngừng.

Lúc đôi ngựa đi qua thị trấn bên tai bỗng nghe có tiếng người trầm trồ khen ngợi!

- Ngựa hay tuyệt!

Nhưng Vi Quân Hiệp quay đầu nhìn lại xem ai thì con bạch mã đã đi xa mười mấy trượng còn trông rõ thế nào được?

Vi Quân Hiệp trong lòng ngỡ vực vì tiếng người bật lên tiếng khen “ngựa hay tuyệt” vừa rồi chàng nghe rất quen tai, giống âm thanh Tử Kim Thần Long Dương Phát.

Giả tỷ là người quen nào khác thì Vi Quân Hiệp cũng chẳng để tâm suy nghĩ làm chi, vì ai thấy đôi ngựa tốt đến thế mà chẳng trầm trồ khen ngợi. Nhưng thanh âm này lại giống Dương Phát.

Điều làm cho Vi Quân Hiệp rất thắc mắc vì Dương Phát là chủ môn phái Hoa Sơn mà đôi ngựa này đã do phái sản xuất thì sao Dương Phát thấy nó còn lấy làm kinh dị?

Vi Quân Hiệp ngẫm nghĩ một lúc rồi cho là mình nghe lầm nên chẳng buồn để ý làm chi nữa, và vẫn cho ngựa chạy nước đại.

Mãi đến lúc vừng trăng tỏ lên cao, hán tử lại phát ra tiếng hú lạnh lạnh. Đôi ngựa cũng hí lên một tiếng dài rồi dừng lại. Vi Quân Hiệp ngẩng đầu nhìn ra phía trước không khỏi kinh ngạc vì trước mắt chàng là một khu rừng trồng toàn táo hiện ra trước mắt.

Khu rừng táo này Vi Quân Hiệp đã biết rõ. Khi chàng ở nhà ra đi được hai ngày đường đã đi qua đây rồi. Khi đó chàng chưa gặp Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ và cách Lý gia trang ít ra là bốn trăm dặm đường mà sao ngựa chạy mới nửa ngày đã đến nơi?

Cứ hiện trạng này mà suy: Nếu nghỉ lại một chút lên đường ngay thì chỉ trưa mai là về đến nhà.

Hán tử lấy ra vô số lương khô quăng cho Vi Quân Hiệp nói:

- Người ăn lệ đi! Ăn xong chúng ta còn thượng lộ!

Vi Quân Hiệp vừa ăn lương khô, thốt nhiên nghĩ đến một điều liền hỏi hán tử:

- Dương nhị thúc! Đồi ngựa này của nhị thúc cưỡi trình mau như vậy chắc là đã qua chỗ Dương đại hiệp cùng Viên sư thúc rồi?

Hán tử đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Nghĩ đến bọn họ làm chi?

Vi Quân Hiệp thấy hán tử nói vậy lấy làm kỳ. Chàng tự hỏi:

- Sao y lại có thể nói một câu bực mạng là không cần hỏi han đến những người này?

Chàng càng nghĩ càng thấy rằng hán tử trung niên này là con người cực kỳ thần bí. Nhưng chàng thấy đường này đúng là đường về nhà mình, nên chàng cũng không hỏi nữa.

Trong đầu óc chàng chuẩn bị sẵn những điều gì cần phải trình bày với phụ thân rồi sẽ tính.

Hán tử ăn như rồng cuốn hết cả chỗ lương khô rồi nói:

- Hay lắm! Chúng ta đi chuyến này chỉ một mạch nữa là đến nơi. Người nhớ đừng giật giây cương ngựa lại. Nếu không biết tính nó thì nó sẽ hất người xuống đó. Chỉ chừng vào lúc hoàng hôn ngày mai là tới thôi.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Sao lại hoàng hôn mới tới nơi? Theo ý nghĩ của tiểu diệt thì trưa mai đã đến nơi.

Hán tử đáp:

‘Ồ! Người biết thế nào được? Lên ngựa đi thôi!

Vi Quân Hiệp nghĩ bụng:

- Có lẽ vì ngựa chạy lâu mệt nhọc vì thế mà tốc độ không nhanh như trước nữa nên mới đi lâu thế.

Nghĩ vậy chàng tung mình lên ngựa. Đồi ngựa bạch lại nhìn về phía trước thẳng dong.

Đi cho đến lúc trời sáng, Vi Quân Hiệp mới nhận thấy có điều khác lạ.

Nguyên ngựa chạy mau quá, Vi Quân Hiệp không nhìn rõ phương hướng nên chẳng biết mình đã đi về ngã nào.

Mãi đến lúc mặt trời lên cao, Vi Quân Hiệp mới nhận ra là mình đi về mé tả. Như thế rẽ về phương nam. Chính ra phải đi lên hướng bắc mới đúng đường về nhà mình.

15. Chương 15: Đại Hán Râu Quăn Biển Nữ Lang

Vi Quân Hiệp thất kinh la lên:

- Thôi hỏng bét! Chúng ta đi lầm đường mất rồi!

Chàng hết sức nói to, nhưng thanh âm vừa ra khỏi miệng đã bị gió đánh bạt đi không còn nghe thấy gì nữa.

Vi Quân Hiệp liền quay đầu lại phía sau đem lưng ra chắn gió để tiếng nói rõ hơn, rồi chàng lại kéo gân cổ lên kêu gọi hai lần nữa.

Dường như hán tử đã nghe tiếng, lão gắt lên:

- Người đừng nói hồ đồ, làm thế nào được.

Vi Quân Hiệp cực kỳ xao xuyến, vội la hét:

- Về nhà tiểu diệt phải đi hướng bắc mới đúng!

Hán tử cũng la lên:

- Đã là bậc đại trượng phu thì bốn bề đâu chẳng là nhà? Sao lại còn câu nệ nam với bắc?

Vi Quân Hiệp nghe y nói vậy biết là mắc hớ rồi. Đứng lão này không muốn để mình về nhà.

Chàng vội giật cương mạnh một cái để ngựa dừng lại. Nhưng vừa giật cương, con ngựa hí lên một tiếng quái gở lắc lư cổ dài ra đánh bực một tiếng dây cương đứt liền.

Dây cương đứt, ngựa càng chạy nhanh như tên bay, nhanh đến nỗi không nhìn rõ nữa.

Vi Quân Hiệp vừa kinh hãi vừa tức giận. Chàng bỏ hai lá chắn ra ngoài bàn đạp. Tay nắm chắc lấy yên ngựa rồi tung người lên không.

Người chàng còn đang lơ lửng trên không, hán tử vội hú lên một tiếng quái dị, rồi cũng nhảy vọt lên theo từ yên ngựa mình qua yên ngựa Vi Quân Hiệp đưa tay ra bắt lấy chàng ngay lúc còn ở trên không.

Vi Quân Hiệp lơ lửng trên không đang hạ mình xuống thì hán tử nắm được lưng chàng. Lập tức toàn thân chàng bị tê dại không vận dụng nội lực được nữa.

Hán tử bỏ rồi con ngựa của y cười trước, ngồi chung một ngựa với Vi Quân Hiệp, còn con kia dắt chạy theo không. Hán tử tiếp tục cho ngựa chạy về phía nam.

Vi Quân Hiệp ngấm ngấm đau khổ mà không sao cựa quậy cho thoát được, nên chàng đành ngồi yên.

Đi chừng được nửa giờ, hán tử thốt nhiên cắp Vi Quân Hiệp tung người lên không, rồi hạ xuống con ngựa kia. Y chỉ nhô lên hạ xuống một cái là đổi ngựa kia. Tuy thân pháp y cực kỳ mau lẹ, nhưng đôi ngựa đương chạy nhanh như bay cũng khiến cho người trông thấy phải bỏ vía đến toát mồ hôi.

Đổi ngựa rồi con ngựa này không người cưỡi hồi lâu bây giờ sung sức chạy càng lẹ hơn.

Trời xế chiều, không biết hai con ngựa đã chạy được bao nhiêu đường đất. Lúc này ngựa đang đi trên đường đi trên quãng đường lớn. Hai bên trồng toàn thứ cây Du cao lớn thành hàng thẳng tắp. Những cây này trông tựa hồ như vun vút chạy lùi lại phía sau.

Chỉ trong chớp mắt thì đến một toà trang viện, trông bề ngoài rất đồ sộ, hùng vĩ.

Đôi ngựa bạch đến cổng trang thì dừng lại.

Vi Quân Hiệp hít mạnh một hơi chân khí. Chàng thấy cổng trang mở rộng, bốn gã đại hán sóng vai nhau từ phía trong chạy ra.

Bốn gã tuổi sồn sồn ngang nhau vào cỡ ba mươi. Gã nào cũng mặc võ trang, oai phong凛冽.

Vi Quân Hiệp không cần hỏi cũng biết đây là một toà trang viện của một bậc hào kiệt nào trong võ lâm. Nhưng chàng không hiểu hán tử kia đưa mình đến đây làm gì?

Vi Quân Hiệp còn đang ngẫm nghĩ thì bốn đại hán đã ra tới nơi. Chúng đều khoanh tay thi lễ.

Đại hán đứng đầu mé tả bỗng lên tiếng:

- Triển cô nương có lòng huệ cổ dờ gót ngọc tới bản trang mà bọn tại hạ không biết được trước để ra đón tận ngoài xa, thật là khiếm lễ, mong cô nương lượng thứ cho.

Vi Quân Hiệp nghe gã nói vậy thì ngẩn người ra, tự hỏi:

- Triển cô nương nào đâu? Hay là Triển Phi Yên cũng đến đây?

Chàng vội ngoảnh đầu trông lại đằng sau chẳng thấy một ai liền lăm bầm:

- Mấy gã này đui mù cả hay sao? Nếu không đui mù thì chắc là chúng mắc bệnh điên cuồng mất trí cả rồi. Mình là chàng trai, còn lão nắm giữ sau lưng mình cũng là một hán tử đứng tuổi, có cô nương nào đâu?

Chàng chưa kịp cất tiếng hỏi, thì hán tử ngồi sau lưng chàng bỗng bật tiếng cười ‘‘hích hích’’ rồi hỏi:

- Phạm lão gia có ở nhà không?

Vi Quân Hiệp chợt nghe tiếng oanh thổ thổ ở ngay bên cạnh mình đúng là thanh âm Triển Phi Yên, bất giác chàng thộn mặt ra!

Dọc đường rong ruổi, chàng yên trí người uy hiếp mình là một hán tử đứng tuổi em Dương Phát, sao bây giờ bất thành linh y lại biến thành Triễn Phi Yên?

Chàng vội ngoảnh cổ lại xem thì vừa đúng lúc Triễn Phi Yên đang nhìn chàng với bộ mặt trân tráo trên cột.

Vi Quân Hiệp ngó đến áo nàng thì nàng mặc bộ y phục sắc tro. Tay còn đang cầm chiếc mặt nạ vừa mới lột ra.

Chàng thấy vậy không thể nín được nổi lên một tràng cười rộ.

Thực ra lúc này chàng vừa kinh ngạc vừa tức giận mà chàng phải cười thật lớn. Chàng cười đây là tự mình, vì chàng dùng mưu này bày kế khác để mong thoát khỏi tay cô gái tinh nghịch mà rút cục vẫn thấp cơ thua trí đàn bà, không sao ra khỏi được sự bố trí của Triễn Phi Yên. Muốn chữa thẹn cho mình, ngoài cách cười xòa, chàng không còn biết làm gì được nữa?

Triễn Phi Yên nghe Vi Quân Hiệp miệng cười như nắc nẻ, mặt lộ vẻ hân hoan, nàng khẽ hỏi:

- Té ra người... người cũng thích ở gần ta phải không?

Vi Quân Hiệp nghe nàng nói vậy thì cười dở, khóc dở, không biết đáp thế nào? Nhưng trong thời gian chớp mắt này, chàng cũng cảm thấy Triễn Phi Yên vui thích mình và muốn gần gũi mình luôn. Chàng phát giác ra điểm này, trong lòng không khỏi mơ màng. Chàng không hiểu đây là một điều đáng vui hay đáng buồn?

Vi Quân Hiệp là một chàng trai trẻ tuổi, đối với Triễn Phi Yên một cô gái nhan sắc mê người, dĩ nhiên chàng không thể không ao ước được. Nhưng Triễn Phi Yên đã từng làm cho chàng đủ điều cay đắng nên chàng muốn tránh xa nàng cho khỏi phiền lòng.

Triễn Phi Yên thấy Vi Quân Hiệp đứng ngẩn người ra, nàng túm lấy chàng khẽ đặt lên lưng ngựa, rồi nàng cũng nhảy lên theo. Nàng để Vi Quân Hiệp ngồi tựa sát hẳn vào người mình. Vi Quân Hiệp bản tâm muốn xuống ngựa bỏ đi ngay lập tức, nhưng chàng biết mình muốn thoát khỏi tay nàng đâu phải chuyện dễ dàng, nên đành ngồi yên.

Chỉ trong chớp mắt, chàng bình tĩnh lại, thoàng nghĩ thấy mùi thơm man mát từ trong người Triễn Phi Yên tiết ra. Chàng ngồi tựa lưng vào người nàng lại thấy phát ra một cảm giác mê mê khôn lường, khiến chàng chẳng những không muốn rời xa nàng mà chỉ lo cái phút thần tiên thoả mái được ngồi chung một yên ngựa với nàng chẳng được bao lâu. Chàng ước ao tình trạng êm dịu trường cửu mãi mãi.

Gã đại hán đứng đầu mé tả thấy Triễn Phi Yên hỏi tới Phạm gia liền cười đáp:

- Triễn cô nương! Phạm lão gia từ ngày treo kiếm gác bút, không tiếp khách nữa. Chẳng nhẽ cô nương còn chưa nghe thấy điều đó hay sao?

Vi Quân Hiệp lăm bắm:

- Ủa! Té ra đây là Phạm gia trang ở Ngạc Nam, Triễn Phi Yên cố tình dẫn mình đến đây để ra mắt Phạm Thư Trai. Xem thế đủ thấy nàng đối với mình quả nhiên không có ác ý nào cả. Sở dĩ nàng đem mình đến đây không ngoài mục đích muốn điều tra cho rõ căn nguyên về bức chân dung tìm thấy ở trên tường trong tòa Cổ Thành, có liên quan đến mình mà thôi!

Vi Quân Hiệp nghĩ tới đây cảm thấy người nhẹ nhõm, phiêu diêu tưởng chừng như mình đang bay bổng lưng trời.

Cảm giác này chỉ thoáng qua trong đầu óc rồi tiêu tan ngay.

Chàng nghĩ tới những cảnh tượng phiền não cay cực mà nàng đã hành hạn chàng đến không chịu đựng nổi. Tính tình cổ quái của cô gái diễm lệ làm cho chàng áy náy không yên, ruột chàng rối tựa mối bông bong.

Lúc này Triễn Phi Yên đã buông Vi Quân Hiệp ra rồi. Trong đầu óc chàng lại quay lộn trăm phương, ngàn kế để hòng thoát ly khỏi tay nàng mà lòng vẫn không quyết đoán được.

Bỗng nghe Triễn Phi Yên nói:

- Bốn vị hảo hán! Chuyến này bọn ta đến cần kiến Phạm lão gia là có việc rất quan trọng. Phạm lão gia dù không tiếp khách nhưng nhất định ta cũng xin vào ra mắt.

Nàng nói mấy câu này tuy vẫn giữ vẻ lịch sự, nhưng giọng nói cực kỳ cương quyết, tỏ rõ ra nàng nhất định phải được gặp mặt Phạm Thư Trai.

Bốn gã đại hán đường như đã hiểu rõ tính nết Triển Phi Yên chúng nghe nàng nói vậy vẻ mặt ra chiều khó nhĩ, đưa mắt nhìn nhau.

Đại hán đứng đầu mé tả nói:

- Xin mời cô nương hãy vào nhà xơi nước. Tại hạ lập tức vào bẩm lão gia để xem người chỉ thị thế nào?

Triển Phi Yên nói:

- Thế là hay lắm.

Rồi nàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống quay lại hỏi Vi Quân Hiệp:

- Vi công tử! Chúng ta hãy vào trong này nghỉ một lúc đã.

Vi Quân Hiệp vẫn thắc mắc về bức chân dung trong tòa Cổ Thành lòng chàng đã ôm mối hồ nghi, rất mong được dịp hỏi cho biết rõ. Nay đã đến Phạm gia trang, chàng liền nghĩ ngay đến câu ‘‘Đã đi xem hội tất phải vào chùa.’’. Chàng đáp ngay:

- Phải đó.

Đoạn tung mình xuống ngựa.

Bốn gã đại hán đưa mắt nhìn Vi Quân Hiệp từ đầu đến chân, rồi ngấp ngừng hỏi:

- Vị này là...

Vi Quân Hiệp vội khoanh tay thi lễ đáp:

- Tại hạ là Vi Quân Hiệp. Gia phụ là Kim Long Kiếm Khác Vi Cự Phu ở Lũng Tây.

Bốn đại hán vừa nghe chàng tự giới thiệu, đều tươi cười nói:

- Té ra đây là Vi công tử! Lệnh tôn cùng Phạm lão gia là chỗ quen biết lâu ngày. Mấy bữa trước lệnh tôn hãy còn ở đây chuyện trò với Phạm lão gia thâu đêm, suốt sáng. Hôm kia người mới dời đi.

Vi Quân Hiệp nghe nói vậy trong lòng rất lấy làm lạ nhưng không tiện nói ra.

Triển Phi Yên lạnh lùng nói:

- Chà! Mình đến thì không tiếp. Người ta đến thì lão lại nói chuyện suốt đêm. Sao lại có cái lối đãi khách kẻ hậu, người bạc đến thế?

Bốn gã đại hán liền niêm nở đáp:

- Triển cô nương! Điều đó cô nương không nên trách Phạm lão gia. Nguyên Vi đại hiệp là bạn thâm giao của Phạm lão gia từ trước khi người treo kiếm gác bút. Phạm lão gia chỉ tiếp hai ba vị bạn già tri kỷ với người mà thôi.

Triển Phi Yên quay lại trở vào Vi Quân Hiệp:

- Công tử đây là con ông bạn tri kỷ của Phạm lão gia, chắc Phạm lão gia chẳng đến nỗi chối từ!

Bốn gã đại hán vội đáp :

- Hoặc lão gia bằng lòng tiếp kiến cũng nên. Xin hai vị hãy vào trong nhà.

Vi Quân Hiệp tiến lên hai bước hỏi:

- Khoan đã! Bốn vị vừa nói gia phụ mới ở đây ra đi hôm kia phải không?

Bốn gã đáp:

- Đúng thế! Sao Vi công tử lại ra chiều kinh ngạc? Vi đại hiệp thường tới đây luôn.

Người ngoài trông vào thì cho là Vi Quân Hiệp thấy phụ thân mình đến chơi Phạm gia trang luôn chẳng có chi lấy làm quái lạ. Nhưng chính lòng chàng thì lại xiết bao nghi hoặc.

Nguyên Phạm Thư Trai ở Ngạc Nam là tay cao thủ vào hạng nhất trong võ lâm. Ông tính tình hào hiệp, giao du rất rộng. Khi bạn hữu có việc cần đến thì dù có phải nhảy vào đồng lửa ông cũng chẳng từ nan. Ông là một tay đại hào hiệp, đại kiếm khách có tên tuổi.

Vi Quân Hiệp nghe tiếng Phạm Thư Trai từ lâu, chứ không phải mới là lần thứ nhất. Nhưng trước nay phụ thân chàng chưa từng đề cập đến danh hiệu Phạm Thư Trai bao giờ.

Bây giờ Vi Quân Hiệp nghe đại hán nói, mới biết phụ thân mình kết bạn với Phạm Thư Trai đã mấy chục năm mà đến này vẫn còn đi lại. Chàng không hiểu ở chỗ đây là một chuyện quang minh chính đại mà sao phụ thân chàng lại không nói chuyện với chàng bao giờ?

Chàng gượng cười đáp:

- Tại hạ không có điều chi ngạc nhiên hết, chỉ rất tiếc là mình đến chậm mất hai ngày, nên không gặp được gia phụ ở đây.

Bốn đại hán cũng không hỏi gì nữa, trở gót đi vào.

Bên trong cổng là một lối đi lót đá xanh, thông vào trong viện. Hai bên lối đi trồng toàn những cây cao lớn. Vào hết lối đi thì đến một khu đất trống. Giữa một khu đất này dựng một tòa thạch đình.

Bốn đại hán nói:

- Xin hai vị hãy vào nghỉ trong thạch đình một chút, để chờ bọn tại hạ vào thông báo.

Triển Phi Yên cùng Vi Quân Hiệp tiến vào thạch đình ngồi xuống đưa mắt nhìn bốn đại hán đi sâu hun hút vào trong Phạm gia trang. Thoáng cái bốn gã đã biến vào trong bụi rậm như rừng.

Vi Quân Hiệp vẫn để ý theo dõi đường lối bốn gã đại hán đi vào không quay đầu ra.

Lát sau chàng nghe Triển Phi Yên hỏi:

- Vi công tử! Trong đó có gì hay mà công tử ngó hoài?

Vi Quân Hiệp chẳng nói, mà cũng không quay đầu lại.

Triển Phi Yên thở dài và ra giọng tấm tức nói:

- Ta đưa công tử tới Phạm gia trang quanh đi quẩn lại cũng chỉ là vì việc của công tử. Thế mà công tử lạnh nhạt với ta đến...hết chỗ nói là nghĩa làm sao?

Mấy tiếng sau cùng, giọng này thê lương và ra vẻ ghen ngào.

Vi Quân Hiệp không tử chủ được nữa. Chàng nghĩ thầm:

- Nàng cường ép mình tới đây quả là vì mình chứ không phải vì nàng. Vậy mình cũng không thể oán trách nàng về chuyện nàng đã bức bách mình.

Nghĩ tới đó chàng cảm thấy trong lòng bất nhẫn, liền ngoảnh đầu ra, toan nói mấy lời an ủi.

Nhưng vừa quay lại nhìn Triển Phi Yên, chàng không khỏi thở mạnh một. Vì chàng yên trí là hiện giờ vẻ mặt nàng đang buồn thiu. Ngờ đâu nàng đang thè lưỡi ra, hai tay để trên trán vẩy vẩy làm trò ngáo ộp dọa trẻ con.

Vi Quân Hiệp trong tâm đã chuẩn bị những câu an ủi, mà không thốt ra được nữa. Chàng chỉ thộn mặt ra nhìn chàng một lát rồi lại quay đầu đi. Bỗng thấy Triển Phi Yên nổi lên trận cười như tiếng nhạc đồng ở phía sau lưng.

Vi Quân Hiệp lại quay nhìn lại. Chàng ngấm ngấm buông một tiếng thở dài rồi đưa hai tay lên bịt tai lại. Nhưng Triển Phi Yên nội công cực kỳ cao thâm. Chàng đã bịt chặt hai tai mà vẫn không giữ được cho tiếng cười sang sảng của nàng khỏi lọt vào.

Vi Quân Hiệp lại một phen bị Triển Phi Yên làm cho chàng đứng ngồi không yên.

Bỗng thấy một đại hán cao lớn đang nhô lên thụt xuống từ phía trong chạy ra ngoài thạch đình.

- Thế nào? Phạm lão gia có bằng lòng tiếp kiến bọn ta không?

Đại hán lắc đầu đáp:

- Phạm lão gia biểu người đã chối từ tiếp kiến khách lạ từ lâu và người quyết không bỏ thể lệ đó. Xin hai vị trở gót đi thôi!

Vi Quân Hiệp chuẩn bị ra đi.

Triển Phi Yên chau mày nói:

- Vi công tử! Công tử hãy ngồi xuống đã!

Nàng lại dương cặp mắt lên lớn tiếng nói:

- Phạm lão gia! Văn bối đến đây nào phải chuyện đùa mà ta có một việc gấp cần được ra mắt. Lão gia không chịu cho gặp mặt thì thôi, văn bối cũng chẳng làm gì được lão gia có điều là, chó gà trong Phạm gia trang không yên ổn được đâu.

Triển Phi Yên giọng nói lạnh lạnh không to lắm nhưng truyền đi rất xa, không biết nó có lọt vào tai Phạm Thư Trai không?

Nàng vừa dứt tiếng, bỗng nghe một thanh âm ồm ồm do một lão già quát lên:

- Quân này thật lớn mặt!

Tiếng quát dường như ở ngay nóc thạch đình vọng xuống. Nhưng Vi Quân Hiệp ngừng đầu trông lên thì thấy ngoài sương mù dày đặc chàng chẳng trông thấy chi hết, chàng trông ra xa cũng không thấy một gian phòng ốc nào, tưởng chừng như âm thanh lão này ở xa hàng hai ba trăm dặm vọng tới.

Vi Quân Hiệp sợ run bắn lên, nhưng Triển Phi Yên cười lên như nắc nẻ nói:

- Lão gia đã mở miệng, chẳng lẽ lại còn giấu mặt ư?

Thanh âm lão già kia đột nhiên vọng lại ra chiều bức tức:

- Dẫn hai tên vào đây ngay!

Đại hán vội đáp:

- Vâng.

Rồi quay lại nói với Triển Phi Yên cùng Vi Quân Hiệp:

- Mời hai vị đi theo tại hạ.

Triển Phi Yên cũng không ngờ mình mới nói khí lão vài câu mà lão đã thay đổi ý kiến. Nàng lấy làm thích thú vô cùng, bèn bảo Vi Quân Hiệp:

- Vi công tử! Nào, chúng ta vào xem!

Vi Quân Hiệp không nói gì với nàng, trở gót đi luôn.

Triển Phi Yên chạy đến bên chàng khẽ bảo:

- Vi công tử! Công tử đường đường là nam tử hán, là đại trượng phu mà sao lại có cử chỉ hẹp hòi như con gái. Dù công tử có bức mình đi nữa thì cũng phải bức mình theo kiểu anh hùng hào kiệt mới được chứ?

Vi Quân Hiệp nghe nàng nói vậy bất giác mặt đỏ bừng lên. Chàng tự nghĩ:

- Rõ ràng là nàng trêu chọc mình, nhưng nàng nói câu gì cũng có lý.

Vi Quân Hiệp gượng cười đáp:

- Thôi cô nương đừng nói nữa! Chúng ta hãy vào ra mắt Phạm đại hiệp đã.

Triển Phi Yên hỏi:

- Vậy công tử không oán hận ta nữa chứ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Triển cô nương! Cô nương đã biết rõ tại hạ không có lý gì oán trách cô nương được, hà tất cô nương còn phải hỏi?

Lát sau hai người đã trông thấy mấy gian nhà cỏ ở phía trước.

Trước những căn thảo đường này có một cây thông gù, cành lá rườm rà. Dưới gốc cây một ông già tướng ngũ đoản đang ngồi trên một tảng đá lớn.

Ông già mình mặc áo xanh. Cặp mắt ông không mở to mà cũng không nhắm hẳn. Những tia sáng rực từ trong cặp mắt hé mở chiếu ra bốn mặt. Ông đang ngồi phe phẩy cây quạt.

Triển Phi Yên vội vàng chạy đến trước mặt thi lễ rồi nghiêm trang nói:

- Phạm lão gia! Thuở còn nhỏ, văn bối đã được gặp mặt lão gia một lần tính ra đến nay đã mười năm rồi. Thế mà tinh thần lão gia vẫn quắc thước như xưa.

Ông này chính là Kiếm Thư Song Tuyệt Phạm Thư Trai, tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi.

Phạm Thư Trai vẫn uể oải phe phẩy cây quạt nói:

- Người bất tất nịnh ta như vậy! Vừa rồi người đã nói gì?

Triển Phi Yên cười đáp:

- Phạm lão gia! Lão gia đã là một bậc đại anh hùng, một tay đại hào kiệt nổi tiếng khắp võ lâm, sao còn đi chấp nhất với hạng trẻ nít. Văn bối đi suốt ngày đêm tới đây có một việc cần được lão gia chỉ giáo cho!

16. Chương 16: Phạm Thư Trai Tặng Ô Vân Khuyên

Phạm Thư Trai lạnh lùng hỏi:

- Việc gì?

Triển Phi Yên quay lại trở Vi Quân Hiệp nói:

- Vị này là Vi công tử ở Lũng Tây. Phải chăng Phạm lão gia đã họa chân dung chàng?

Phạm Thư Trai vẫn ngồi không nhúc nhích, chỉ đưa mắt nhìn Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp vội vàng thi lễ nói:

- Văn bối là Vi Quân Hiệp, xin tham bái lão tiên bối.

Chàng mới thốt được bấy nhiêu câu, bỗng thấy Phạm Thư Trai đột nhiên vẻ mặt dăm chiêu la lên những tiếng quái gở chẳng khác gì tiếng sói kêu gào. Lão đứng phắt dậy, vẫy cây quạt cầm trong tay đánh “soạt” một tiếng làm cho cây tùng bật ra một miếng vỏ lớn tung đi. Sắc mặt lão đang hồng hào đột nhiên biến thành xanh lợt.

Triển Phi Yên cũng Vi Quân Hiệp lúc vào thấy Phạm Thư Trai phong độ khác thường, thiết không hổ là một tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm. Rồi bất thình lình thấy lão cả kinh thất sắc, chân tay luống cuống, hai người không hiểu tại sao.

Thoạt nhiên hai người tưởng phía sau mình có vật gì đáng sợ, liền quay lại nhìn. Nhưng phía sau tuyệt không có ai cả!

Vi Quân Hiệp lại quay vào thấy Phạm Thư Trai sắc mặt lợt lạt ngồi dưới đất, mắt nhắm nghiền. Mồ hôi trán lão không ngớt nhỏ xuống tong tong.

Triển Phi Yên cùng Vi Quân Hiệp đưa mắt nhìn nhau, trong lòng kinh ngạc hoang mang nhìn Phạm Thư Trai, dường như lão bị trọng thương. Gần đó lại chỉ có hai người, ngoài ra không còn một ai, Triển Phi Yên tự hỏi:

- Chẳng lẽ lại có tay cao thủ nào ẩn mình ám toán lão xong bỏ đi rồi để tội cho mình?

Triển Phi Yên tuy trước nay chẳng biết sợ trời đất là gì, thế mà đứng trước vụ này, nàng không khỏi kinh hãi, vì Phạm Thư Trai có bạn hữu rất nhiều, đa số là những tay cao thủ vào bậc nhất. Nếu xảy chuyện gì bất trắc cho lão, thì hai người rất khó phân trần với bọn kia và từ đây sắp tới mình hết dám lộ mặt nhìn ai nữa.

Triển Phi Yên vội cúi xuống gọi:

- Phạm lão gia! Phạm lão gia!

Nàng gọi hai câu thì thấy Phạm Thư Trai từ từ mở mắt ra. Nàng ngồi ngay trước mặt lão, lão không nhìn gì đến, quay ra nhìn Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp trong lòng ngờ vực, chàng không hiểu tại sao lão lại chăm chú ngó mình. Chàng đành tùm tùm cười đứng lên.

Phạm Thư Trai nhìn Vi Quân Hiệp một hồi rồi đưa tay lên vuốt mồ hôi, thở phào một cái.

Triển Phi Yên lại hỏi:

- Phạm lão gia! Lão gia làm sao thế?

Phạm Thư Trai như người đương mơ ngủ tỉnh dậy đáp:

- Ta không sao cả, chỉ thấy mắt hoa lên.

Triển Phi Yên trở Vi Quân Hiệp hỏi:

- Lão gia có biết y không?

Phạm Thư Trai cười lạt nói:

- Lão phu chưa gặp y bao giờ.

Triển Phi Yên cười hình hích một tiếng hỏi:

- Phạm lão gia! Lão gia năm trước có họa chân dung một người mà người đó...

Bản tâm nàng muốn nói người đó giống hệt như y. Nhưng nàng chưa nói hết câu thì Phạm Thư Trai đứng dậy ngắt lời:

- Hai vị từ xa đến đây, lẽ ra lão phu tiếp chuyện một lúc mới phải. Nhưng lão phu còn có việc gấp, xin lỗi hai vị nhé!

Lão vừa dứt lời đã xoay người, phất tay áo về phía sau đánh soạt một tiếng, phát ra một luồng kinh phong.

Triển Phi Yên không đứng vững, nhảy lại sau bảy bước.

Vi Quân Hiệp công lực còn kém nàng phải lùi lại xa hơn nữa. Chàng vừa đứng vững, bên tai văng vẳng nghe tiếng khàn khàn của Phạm Thư Trai.

- Ngươi phải tìm cách thoát tay Triển Phi Yên rồi quay lại đây, ta sẽ nói cho ngươi hay.

Vi Quân Hiệp sững sốt ngừng đầu lên trông thì thấy vạt áo Phạm Thư Trai đang phất phơ, lão đã lui ra xa đến năm bảy trượng.

Chàng ngơ ngẩn một hồi, không hiểu thanh âm chàng vừa thoáng nghe đúng là tiếng lão hay chỉ là mơ hồ?

Bỗng Triển Phi Yên la hoảng:

- Không được! Phạm lão gia! Việc văn bối hỏi chưa xong, lão gia có việc gì gấp đến đâu cũng xin nán lại cho một chút!

Nàng nói xong lao người rượt theo, nhưng mới ra được chừng hơn trượng, chợt quay đầu lại bảo Vi Quân Hiệp:

- Ô kia! Người còn đứng ỳ ra đó làm chi? Sao không cùng ta rượt theo lão?

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Ta đi đây! Ta đi đây!

Người Triễn Phi Yên nhô lên hụp xuống trông như một dãy khói rượt theo Phạm Thư Trai.

Vi Quân Hiệp cố ý đi rất thong thả để xa nàng. Chớp mắt chàng đã lọt lại sau đến năm sáu trượng.

Chàng thấy một cây lớn liền giở đầu bàn chân xuống đất, tung mình nhảy lên hai tay bám lấy cành cây. Rồi tung mình lên ẩn vào trong một chỗ lá cây rậm rạp.

Vi Quân Hiệp ngồi trên cây, nhìn về phía trước thì thấy Triễn Phi Yên đã đuổi tới bờ sông rồi tung mình nhảy qua. Bờ sông bên kia là một đám cây rậm như rừng. Trong bụi cây có bốn đại hán nhảy xổ ra, chẳng nói năng gì, động thủ luôn với nàng.

Vi Quân Hiệp lúc đầu trong lòng không khỏi xao xuyến lo thay cho Triễn Phi Yên. Nhưng theo dõi cuộc đấu một lúc, chàng cũng yên tâm vì xem ra bốn người này chỉ muốn vây hãm nàng, chứ không có ý gia hại.

Chàng thấy Triễn Phi Yên tả xung hữu đột mà vẫn không thoát ra được vòng vây. Nàng nóng nảy la lên những tiếng quái gở.

Vi Quân Hiệp đang theo dõi cuộc đấu thì bất thành linh nghe đánh véo một tiếng. Người vừa tới bên chính là Phạm Thư Trai.

Phạm Thư Trai vẻ mặt rất nghiêm, nước da xanh lét.

Vi Quân Hiệp vội hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Phạm Thư Trai chăm chăm nhìn Vi Quân Hiệp một hồi rồi hỏi:

- Song thân người đối đãi người thế nào?

Vi Quân Hiệp rất đỗi kinh nghi vì Phạm Thư Trai đâu phải là người không hiểu tình lý mà lại phát ra câu hỏi khác thường như vậy? Nhưng chàng vẫn ung dung đáp:

- Trong thiên hạ phàm làm bậc cha mẹ ai chẳng thương yêu con cái. Song thân văn bối cũng không ngoài định luật ấy và rất thương yêu văn bối.

Phạm Thư Trai ngắt người ra một lúc rồi nói:

- Phụ thân người chưa từng nói với ta là y có con trai nhất là người đã trưởng thành đến thế này.

Vi Quân Hiệp nói:

- Chính thế! Gia phụ cũng chưa từng đề cập đến lão tiền bối với văn bối bao giờ cả.

Phạm Thư Trai dương mắt lên hỏi:

- Thế ư? Vậy ra y vẫn có ý dấu giếm.

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Gia phụ vì quá thương văn bối không muốn cho len lỏi vào chốn giang hồ, nên việc người không đề cập đến đại danh Phạm lão gia cũng là thường tình. Sao lão tiền bối lại hỏi như vậy?

Phạm Thư Trai gật đầu hỏi:

- Y không cho người bôn tẩu giang hồ ư?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Đúng vậy! Văn bối phải nắn nỉ mãi mới được gia phụ cho đi theo Viên sư thúc và đây là lần đầu tiên được ra khỏi cửa.

Vi Quân Hiệp nói tới đây, trong lòng không khỏi kinh hãi, gương cười nghĩ thầm:

- Mình vừa bước chân vào chốn giang hồ đã tự chuốc lấy bao nhiêu nỗi ưu phiền. Thế này thà ở nhà còn hơn.

Phạm Thư Trai “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người nói vậy thì chẳng những y giấu ta mà muốn bịt tai mắt mọi người thiên hạ nữa.

Vi Quân Hiệp không hiểu chi hết vội hỏi:

- Lão tiền bối! Tiền bối nói vậy nghĩa làm sao?

Phạm Thư Trai trầm giọng hỏi lại:

- Người không biết tí gì thiệt ư?

Vi Quân Hiệp càng lấy làm lạ đáp:

- Lão tiền bối hỏi mấy điều này, văn bối không sao hiểu được.

Phạm Thư Trai ngẩng đầu trông buổi chiều trời thốt nhiên thở dài một tiếng rồi cúi đầu xuống. Về mặt lão ra chiều mỗi mệ, lão vỗ vai Vi Quân Hiệp nói:

- Người đã không biết thì thôi cũng đừng nên hỏi nữa.

Vi Quân Hiệp trầm mồi nghi ngờ, chàng mù mịt chẳng còn biết vụ này ra sao, chàng chỉ đoán được một điều là mình có mối liên quan di thường với bức chân dung trên tường vách trong tòa cổ thành. Chàng không nhận được toan hỏi nữa, nhưng chưa kịp lên tiếng Phạm Thư Trai đã nắm tay chàng nói:

- Ta có vật này để tặng cho người.

Vi Quân Hiệp thấy mình đột nhiên bị một luồng đại lực hất người lên rồi cùng Phạm Thư Trai đặt chân xuống mặt đất.

Hai người chân chưa chấm đất thì tiếng Triển Phi Yên từ đằng xa gọi vọng lại:

- Phạm lão gia! Lão gia đối đãi với ta thế này nhưng lão nên nhớ rằng ta không phải là người quên báo oán đâu!

Phạm Thư Trai ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Tam nha đầu muốn dọa cả ta ư? Mi chưa thoát khỏi vòng vây của bọn thủ hạ ta đâu.

Triển Phi Yên vội nói:

- Phạm lão gia! Hãy nghe ta nói đây!...

Nhưng Phạm Thư Trai không để ý gì đến nàng cứ dắt Vi Quân Hiệp chạy về phía trước.

Vi Quân Hiệp thấy thần công Triển Phi Yên như vậy mà không uy hiếp được mấy cao thủ để ra thoát vòng vây, chàng biết ngay Phạm Thư Trai tiếng tăm lừng lẫy vô lâm không phải chuyện đùa. Chàng bị Phạm Thư Trai lôi đi. Bên tai nghe tiếng gió vù vù. Chớp mắt đã qua khỏi bức tường cao.

Ra khỏi tường rồi, chàng chợt nghe thấy đằng xa vọng lại tiếng gà gáy. Tiếng gà gáy này mỗi lúc một cao vời vợi mà lại rất lọt tai dễ nghe.

Phạm Thư Trai nghe tiếng gà gáy dừng bước. Nhưng tiếng gà cũng im bật để thay tiếng chim sẻ hót riu rít.

Phạm Thư Trai biến sắc nói:

- Không ngờ mẫu thân ả này ngu ngốc đến thế. Mụ đem cả pháp thuật “Bách cầm liên minh chu tâm đoạt hồn” truyền dạy cho con trẻ.

Nói xong lão rút trong bọc ra một ống sáo ngắn đen nhánh đưa lên miệng thổi.

Trong góc tường lập tức có người chuyển ra khom lưng chờ lệnh.

Phạm Thư Trai cầm ống sáo đưa cho gã dạn:

- Người chạy mau về phía trước vận hết chân lực trong người lên thổi mấy hồi.

Gã này là một người đứng tuổi, đón lấy ống sáo chạy như bay về phía trước.

Vi Quân Hiệp còn ít lịch duyệt. Chàng không hiểu đại pháp “Bách cầm liên minh chu tâm đoạt hồn” là một môn công phu lợi hại thế nào. Nhưng chàng thấy Tử kim thần long Dương Phát đã bị tiếng chim kêu làm cho y bị nội thương thì chàng cũng biết công phu về môn này chẳng khác phép “Hộ thần nhiếp hồn” là mấy. Đại pháp này chuyên làm mê loạn tâm thần người nghe.

Đại pháp “Bách cầm liên minh chu tâm đoạt hồn” cực kỳ lợi hại nhưng nếu gặp tay đối thủ công lực tinh thâm hơn thì chính bản thân người thi Triển Phi Yên phép này lại bị thương tổn ghê gớm.

Vi Quân Hiệp thấy người đứng tuổi cầm ống sáo đen bóng nhoáng đi đối phó với Triển Phi Yên thì không khỏi băn khoăn cho nàng. Chàng vội hỏi:

- Phạm lão tiên bối!...

Nhưng Phạm Thư Trai xua tay nói:

- Người bắt tất phải hỏi nhiều. Ta biết rõ lắm rồi. Công phu này lợi hại vô cùng, ả dám ngang nhiên sử dụng thì dĩ nhiên ta phải cho ả một bài học. Nhưng ta không làm cho ả bị thương nặng lắm đâu.

Vi Quân Hiệp thộn mặt ra hỏi:

- Nàng bị thương ư?

Phạm Thư Trai hỏi lại:

- Sao? Người có ý muốn ở với ả chẳng?

Vi Quân Hiệp xua tay lia lịa đáp:

- Xin lão tiên bối đừng hiểu lầm. Văn bối sợ nàng hơn rấn rết, chỉ cần vĩnh viễn xa nàng còn chưa được. Có điều bây giờ nàng đưa văn bối đến quý trang là hoàn toàn vì việc của văn bối, nên trong lòng văn bối cảm thấy có điều bất nhẫn.

Phạm Thư Trai hỏi sang chuyện khác:

- Phải chăng các người đã tìm thấy bức chân dung đó trong tòa thành đỏ?

Vi Quân Hiệp không biết chỗ nào kêu bằng tòa thành đỏ, nhưng chàng đoán chắc là tòa cổ thành tường đỏ, vội đáp:

- Đúng thế! Bức họa đó giống văn bối như hệt, nên Triển Phi Yên cương bách văn bối đến đây để thỉnh giáo lão gia về vụ lạ lùng này!

Phạm Thư Trai chưa trả lời thốt nhiên từ đằng xa vọng lại một thứ tiếng lạnh lạnh chói tai chen lẫn vào tiếng chim. Những tiếng lạnh lạnh này nổi lên khiến cho tiếng chim biến thành nhát gừng không liên tục được. Tiếng còi lạnh lạnh vang lên đến hồi thứ bảy thì tiếng chim đột nhiên đình chỉ.

Phạm Thư Trai nói:

- Người đã không muốn thấy mặt ả thì để ta giữ ả lại đây mấy ngày chờ cho người đi xa rồi ta sẽ buông tha nàng, được không?

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Thế thì hay lắm. Còn việc văn bối vừa nói...

Phạm Thư Trai hờ hững ngắt lời:

- Người có giống nhau, vật có đồng loại. Việc gì mà người phải kinh hãi.

Lời nói của Phạm Thư Trai dĩ nhiên là không làm tiêu tan được mối nghi ngờ của Vi Quân Hiệp. Nhưng chàng biết Phạm Thư Trai không muốn nói nữa, nên không tiện vặn hỏi và để cho lão dắt mình chạy về phía trước.

Trong Phạm gia trang rất nhiều phòng ốc mà lại sâu thăm thẳm. Đi quanh co mấy lần, Vi Quân Hiệp không nhận rõ được phương hướng.

Đi chừng độ nửa giờ mới đến trước một tòa viện. Cổng viện này tỏ rằng đã lâu ngày không mở ra. Trên cổng dây leo chằng chịt.

Phạm Thư Trai đứng trước cổng viện buông một tiếng thở dài, vẻ mặt ảm đạm, từ từ đưa tay ra đẩy cánh cổng.

Mấy tiếng kéo kẹt vang lên. Những dây leo đứt tung, cánh cửa mở ra. Trong sân cỏ dại mọc cao đến ba thước, những loài cáo thỏ bị kinh động chạy loạn ra tứ phía.

Vi Quân Hiệp thấy Phạm Thư Trai dẫn mình đến một nơi bỏ hoang đã lâu ngày, trong lòng không khỏi sinh nghi. Thốt nhiên chàng cất tiếng hỏi:

- Phạm lão gia! Lão gia định cho vãn bối vật gì đây?

Phạm Thư Trai đáp:

- Bất quá là một thứ khí giới cũng mười hai chiêu thức của nó mà thôi!

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Vãn bối không dám nhận của tiền bối ban cho một cách quá hậu như vậy?

Phạm Thư Trai lại đặt tay lên vai Vi Quân Hiệp nói:

- Phụ thân ngươi đã là bạn thân với ta. Ta gặp ngươi lần đầu tặng cho ngươi một chút quà nhỏ, ngươi bắt tất phải khách sáo như vậy.

Vi Quân Hiệp nghe Phạm Thư Trai nói mấy câu này có vẻ rất thê lương, chàng càng tăng thêm mối nghi ngờ.

Hai người đi xuyên qua cái sân cỏ rộng vào sảnh đường. Chàng nhìn lên thấy trên cửa sảnh đường có treo một tấm biển trên viết ba chữ “Bán Tuyệt Đường”.

Vì thế lão tự xưng là Bán Tuyệt lão nhân, nhân vì người ngoài xưng tụng lão là Kiếm Họa Song Tuyệt, lão tự khiêm cho rằng kiếm pháp mình chưa có gì đáng kể, chỉ có nét bút họa của mình đáng gọi là “bán tuyệt”.

Vì thế lão tự xưng là Bán Tuyệt lão nhân. Tòa đại sảnh “Bán Tuyệt Đường” này dĩ nhiên là nơi cư trú của Phạm Thư Trai.

Tấm biển đã ngã nghiêng dường như sắp rớt xuống, mà những đồ trần thiết trong sảnh đường cũng không chỉnh tề chút nào.

Đồ vật phần nhiều đã vỡ tan từng mảnh. Nền nhà lát bằng thứ gạch xanh cũng đã nát như nhiều chỗ, vết bàn chân in sâu xuống đến nửa tấc. Mới trông đã biết ngay là trong nhà này từng trải qua nhiều cuộc ác đấu giữa những tay cao thủ.

Phạm Thư Trai dừng lại một chút trong sảnh đường, dẫn Vi Quân Hiệp đến cửa bên, xuyên qua hành lang mấy bước rồi đẩy cửa ra.

Vi Quân Hiệp chú ý nhìn vào thì trong gian nhà này chẳng có chi hết, chỉ thấy một cái bàn bằng gỗ tử đàn. Trên bàn đặt một cái vòng đen sì, đường kính chừng hơn một thước. Mép vành tròn coi dường như cũng nhứt cả rồi. Vành tròn này trông bề ngoài chẳng thấy gì đặc biệt, chỉ có trên vành khắc rất nhiều chữ, nhưng chàng chưa nhìn rõ là những chữ gì.

Phạm Thư Trai đi lại trước bàn nói:

- Vật mà ta định tặng ngươi là cái Ô Vân Khuyên này đây!

Vi Quân Hiệp thấy vật đó tầm thường, lòng chàng đã hơi lạnh nhạt, không lấy gì làm hứng thú.

Chàng hỏi:

- Phạm tiền bối! Thứ khí giới này văn bối không biết sử dụng.

Phạm Thư Trai không chờ chàng nói hết đã ngắt lời:

- Người tưởng đây là cái Kim Cương Khuyên thông thường ư?

Vi Quân Hiệp vừa nghe đến ba chữ “Kim Cương Khuyên” sực nhớ ra một điều...”

Trong thời gian chớp nhoáng này chàng nhớ lại lần đầu tiên chàng đã gặp Vinh Bất Hoàn Thủ Quân Tam Dương ở gần tòa cổ thành. Quân Tam Dương có hỏi đến phụ thân chàng luyện kim cương khuyên đến mức độ nào rồi. Ngay lúc ấy chàng đã lấy làm kỳ. Bây giờ Phạm Thư Trai ép chàng nhận của lão một thứ khí giới cũng thuộc về loại kim cương khuyên. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ những cái vòng đó có sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Chàng mới nghĩ tới đây rồi không nghĩ thêm được gì nữa. Trong đầu óc chàng nổi lên không biết bao nhiêu nghi vấn mà chàng không tài nào hiểu được.

Phạm Thư Trai cầm chiếc vòng lên sờ một lượt rồi nói:

- Người lại đây mà coi chiếc vòng này có chạm rất nhiều chữ nhỏ. Người có nhìn thấy không?

Vi Quân Hiệp cúi gần vào quả nhiên thấy trên thân vòng có khắc rất nhiều chữ nhỏ li ti như đầu ruồi, nhưng rất rõ, có thể đọc được.

Phạm Thư Trai giơ ngón tay lên bật thì cái vòng phát ra những tiếng leng keng rất êm tai. Lão nói:

- Người để ý mà xem những chữ nhỏ này. Các chiêu thức cùng khẩu quyết về việc sử dụng Ô Vân Khuyên đều khắc vào đó. Đây là... của người...

Nói tới đây, Phạm Thư Trai đột nhiên ngừng lại.

Vi Quân Hiệp sững sốt hỏi:

- Đây là cái gì của văn bối?

Phạm Thư Trai ấp úng nói:

- Ta biểu... đây là... một vật của người. Người phải giữ nó cho cẩn thận.

Vi Quân Hiệp đón lấy chiếc vòng buộc vào sau lưng.

Phạm Thư Trai lùi ra một bước. Lão nhìn Vi Quân Hiệp bằng con mắt ra chiều thương cảm.

Vi Quân Hiệp tuy chẳng hiểu sao, nhưng chàng cũng biết trong vụ này có rất nhiều điều khuất khúc. Chàng đứng gần người ra một lúc rồi chấp ta nói:

- Nếu Phạm tiền bối không còn điều chi dạy bảo thêm nữa, thì văn bối xin cáo từ.

Phạm Thư Trai vội nói:

- Để ta đưa người ra!

Vi Quân Hiệp thấy mình thoát khỏi tay Triển Phi Yên quấy nhiễu, chàng vui mừng nói:

- Phạm tiền bối bất tất phải đưa tại hạ nữa, chỉ xin tiền bối giữ Triển cô nương lại cho, đừng để nàng đuổi kịp văn bối, thế là hay lắm!

Phạm Thư Trai cười nói:

- Người cứ yên tâm. Ta đã biểu giữ ả ở lại trong trang năm ba ngày nữa rồi mà! Ai bảo ả đưa người đến đây, lại còn ăn nói vô lễ.

Vi Quân Hiệp ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Triển cô nương hãy còn nhỏ dại, Phạm tiền bối chẳng nên làm khó dễ cho nàng.

Phạm Thư Trai thở dài nói:

- Hiền diệt! Chẳng dấu gì hiền diệt, thực tình ta không dám làm khó dễ ả.

Vi Quân Hiệp nghĩ bụng:

- Té ra Triển Phi Yên không phải hạng tầm thường. Mình phải cẩn thận mới được.

Vi Quân Hiệp đã biết phụ thân mình ở Phạm gia trang mới ra đi, liền muốn đuổi theo để gặp người. Không ngờ chàng phải ở lại trong trang khá lâu. Chàng thấy hai con ngựa bạch đang cúi xuống ăn cỏ gần đó. Nó vừa thấy chàng ngẩng đầu lên hí một tiếng dài, tỏ ra đã quen thuộc.

Vi Quân Hiệp tự hỏi:

- Phụ thân mình ra đi đã lâu, ở đây có hai con ngựa chạy rất nhanh. Sao mình không mượn một con may ra có thể đuổi theo kịp?

Nhưng chàng lại nghĩ rằng những con bạch mã này liên quan đến Triển Phi Yên, mình lấy ngựa đi sau này khó lòng thoát khỏi tay nàng.

Vi Quân Hiệp trong lòng phân vân chưa quyết đoán, chàng do dự một hồi rồi lẩm bẩm:

- Phạm Thư Trai còn cưỡng lưu Triển Phi Yên ở đây. Sau năm ba ngày thì mình gặp phụ thân rồi. Khi đó sẽ thả ngựa về trả nàng chẳng có chi đáng ngại.

Chàng quyết định chủ ý rồi tung mình lên ngựa chạy luôn. Chàng tính rằng nếu mình không bị Triển Phi Yên rắc rối, mà được con ngựa bạch này thì ngày sau rất được việc cho mình trong công cuộc bôn tẩu giang hồ.

Chẳng mấy chốc, chàng đã ra tới đường quan lộ, chàng vừa đi vừa tính chuyện hỏi thăm tin tức thân phụ mình. Chàng nghĩ:

- Thân phụ mình là Kim Long Kiếm Khách Vi Cự Phu, một tay đại hào hiệp trong võ lâm, hành tung người lại chẳng có gì bí mật nếu hỏi ra được hôm qua người đã đi tới đâu thì cước trình con ngựa bạch này chỉ trong vòng nửa ngày là đuổi kịp.

Chàng tính như vậy, rồi cảm thấy trong lòng khoan khoái, ra roi cho ngựa phi nhanh. Đến chỗ nào có thể dò hỏi tin tức được, chàng mới dừng lại, chàng cười tuấn mã, mỗi lúc một gần nhà thêm.

17. Chương 17: Theo Phụ Thân Quay Về Cố Lý

Vi Quân Hiệp phóng ngựa đi cho tới lúc hoàng hôn thì một rừng táo lớn hiện ra trước mắt. Trước cửa rừng một con ngựa lớn lông xanh ngất đang nguẩy đuôi, rung bờm.

Chàng nhận ra chính là con ngựa mà phụ thân chàng vẫn cưỡi thì trong bụng mừng thầm. Chàng giục ngựa chạy nhanh tới nơi, cất tiếng gọi:

- Gia gia! Gia gia ở đâu đó?

Chàng vừa gọi một câu, bỗng nghe ‘‘bịch’’ một tiếng. Một bóng người từ trên cây nhảy xuống đất. Người này tuổi trạc năm mươi, nét mặt oai nghiêm khiến người trông thấy phải kính sợ. Người đó chính là phụ thân Vi Quân Hiệp, một đại gia kiếm thuật tên gọi là Kim Long Kiếm Khách Vi Cự Phu.

Vi Quân Hiệp vội vã xuống ngựa gọi to:

- Gia gia!

Vi Cự Phu hỏi ngay:

- Té ra người vừa đi đường vừa nghe ngóng tin tức ta là người đó ư? Ta cứ tưởng Tần Linh Tam Tà tìm kiếm ta để sinh sự. Người đến đây từ lúc nào?

Vi Cự Phu nói tới đây chợt để mắt nhìn thấy chiếc Ô Vân Khuyên đen ở sau lưng Vi Quân Hiệp, rồi im bật. Đột nhiên ông tay ra bám lấy một cành táo, sắc mặt biến đổi thành hoảng hốt dị thường.

Vi Cự Phu cặp mắt trừng trừng nhìn Vi Quân Hiệp không nói gì nữa.

Vi Quân Hiệp cả kinh hỏi:

- Gia gia! Gia gia làm sao thế?

Vi Cự Phu không trả lời. Sắc mặt ông mỗi lúc một nhăn nhó hơn, trông rất khó coi. Năm ngón tay bắt giắc bấm mạnh vào chỗ cành táo bật lên những tiếng lách cách. Cành táo chỗ bàn tay ông bám vào nát vụn như cám bay ra tới tấp. Năm ngón tây bấm sâu vào thịt táo rắn chắc.

Vi Quân Hiệp cả kinh, vội chạy lại gần, chàng chưa đến nơi thì Vi Cự Phu đã quát lên:

- Đứng lại ngay!

Vi Cự Phu công lực rất thâm hậu. Tiếng quát của ông nghe như sấm dậy đập vào màng tai Vi Quân Hiệp đến ù ù.

Vi Quân Hiệp không tự chủ được lật đật lùi lại phía sau mấy bước rồi mới đứng lại. Chàng trong lòng kinh hãi khôn tả, ngẩng đầu nhìn ra thấy phụ thân đang đứng cúi đầu xuống. Cánh tay ông bám vào cây táo đã buông ra. Cành cây hãy còn năm vết ngón tay in sâu vào đến hơn một tấc.

Vi Cự Phu thốt nhiên giơ tay lên vỗ vào đầu mình một hồi rồi mới ngẩng lên. Sắc mặt ông tuy còn lợt lạt nhưng trông không đáng khiếp sợ như lúc trước.

Vi Quân Hiệp bây giờ mới thở phào một cái hỏi:

- Gia gia! Phải chăng gia gia giận con đi bữa bãi hết chỗ nọ đến chỗ kia, không theo luôn bên cạnh sư thúc? Gia gia có biết đâu rằng thân con không được tự chủ...

Vi Cự Phu khoát tay ngắt lời:

- Người đi đâu?

Vừa rồi ông quát to như sấm nhưng bây giờ trái lại ông lại nói thều thào như người mệt nhọc hết hơi.

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Hải nhi ở Phạm gia trang về đây.

Vi Cự Phu hỏi:

- Con ngựa bạch này người lấy ở đâu ra? Bây giờ người còn đi đâu nữa?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Câu chuyện thật dài dòng. Thoạt tiên hải nhi gặp Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ. Y bảo hải nhi đi theo vào trong một tòa Cổ Thành tường đỏ.

Chàng nói tới đây, rồi dừng lại không nói thêm nữa, vì chàng phát giác ra phụ thân chàng chẳng để ý nghe lời mình thuật lại mà tâm thần ông ra chiều hoảng hốt, không biết ông có tâm sự gì lo lắng. Thậm chí chàng cũng không nói nữa ông cũng không hay.

Vi Quân Hiệp không nhẫn nại được lại cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Bây giờ Vi Cự Phu mới “ừ” lên một tiếng ngẩng đầu lên nhìn chàng hỏi:

- Người có biết gì không?

Vi Quân Hiệp ngẩn người ra, vì chàng không hiểu sao phụ thân mình lại hỏi một câu đột ngột chẳng dính líu vào đâu cả. Chàng lắc đầu đáp:

- Gia gia! Trong đầu óc hài nhi không biết được điều chi hết.

Vi Cự Phu thở phào một cái nói:

- Trên chốn giang hồ thật là lắm chuyện kỳ bí. Người mới đi bước đầu dĩ nhiên thấy việc gì cũng đáng nghi. Mau theo ta về thôi.

Vi Quân Hiệp nghe phụ thân nói mấy câu này có vẻ rất miễn cưỡng, nhất là câu ông biểu chàng phải theo ông về nhà thì chàng rất không muốn. Chàng nói:

- Gia gia! Gia gia đã bằng lòng cho hài nhi quay lại giang hồ, sao bây giờ gia gia lại bảo về nhà? Chẳng lẽ hài nhi không nên bôn tâu nữa sao?

Vi Cự Phu ra chiều nóng nảy khoát tay giục lòng:

- Về đi! Về đi! Người phải về nhà mà ta cũng về luôn.

Vi Quân Hiệp chưa bao giờ thấy phụ thân đối với mình lại có thái độ thất thường như bữa nay. Tuy trong lòng chàng bất mãn mà không dám nói sao.

Vi Cự Phu lại giục:

- Lên ngựa mau đi mà theo sát ta, không được cách xa!

Vi Quân Hiệp nhăn nhó đáp:

- Hài nhi biết rồi! Gia gia ơi! Còn một vật này của Triền phu nhân gửi hài nhi đưa về cho gia gia.

Vi Cự Phu quát mắng:

- Đừng nói láo! Ta không biết Triền phu nhân nào hết!

Vi Quân Hiệp vội móc trong bọc ra cái hộp ngọc nói:

- Gia gia! Triền phu nhân có dặn đi dặn lại đưa hộp ngọc này về cho gia gia coi.

Vi Cự Phu gắt lên:

- Ta không biết Triền phu nhân nào cả.

Vi Quân Hiệp cũng chẳng hiểu lai lịch mẫu thân Triền Phi Yên chàng ngẩn người ra nói:

- Triền phu nhân này có một cô con gái lớn gả cho người thủ lĩnh Tàn Lĩnh Tam Tà tên gọi là Thiên Bằng Địa Liệt Không Không Chấn.

Chàng vừa nói tới đây Vi Cự Phu vươn tay ra chụp lấy ngực Vi Quân Hiệp.

Tay ông run lên một cái, khiến chàng sợ quá, mặt cắt không còn hạt máu. Chàng nói:

- Gia gia!

Vi Cự Phu lớn tiếng quát:

- Mi nhân biết những người đó ư?

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Gia gia hãy nghe hài nhi trình bày...

Vi Cự Phu quát lên:

- Mau rút chiếc hộp đó đi. Còn gì về nhà hãy nói cho ta nghe.

Vi Quân Hiệp ngơ ngác hỏi:

- Gia gia! Con chịu lời ủy thác của người ta. Vứt cái hộp ngọc này đi thế nào được? Gia gia không nhận thì sau này gặp cơ hội hài nhi sẽ đưa đến trả lại Triền phu nhân với phải chớ?

Vi Cự Phu ‘‘hừ’’ một tiếng, đưa tay ra giật lấy cái hộp liệng đi.

Vi Quân Hiệp ngẩng đầu nhìn theo cái hộp ngọc rớt xuống ngọn cây quế cao ngất, rồi nằm trên đó không rơi xuống nữa.

Chàng dở khóc dở cười nói:

- Gia gia!...

Vi Quân Hiệp không hiểu sao bữa nay phụ thân lại gắt gỏng với chàng như vậy? Chàng nghĩ lại xem mình có lầm lỗi gì không, thì chỉ thấy có việc mình đến Phạm gia trang mà thôi, còn việc Triền phu nhân gởi mình cái hộp không liên quan gì đến mình. Chẳng lẽ người ta đối đãi với mình rất niềm nở, rất lịch sự mà mình lại từ chối người ta được ư?

Vi Quân Hiệp rất buồn, chàng không hiểu sao phụ thân lại tức giận mình. Chàng theo sát con ngựa xanh đi về phía trước.

Vi Cự Phu đi suốt ngày đêm không ngừng. Vào quãng nửa đêm, Vi Quân Hiệp không nhẫn nại được nữa phóng ngựa đi nhanh lên mấy bước rồi hỏi:

- Gia gia! Hài nhi e rằng sự thúc hiện nay đang đi tìm kiếm hài nhi. Hài nhi muốn tới chỗ sự thúc để nói cho người hay.

Vi Cự Phu vẻ mặt nhăn nhó rất khó coi dần giọng nói:

- Về đi! Về đến nhà rồi sẽ liệu.

Vi Quân Hiệp nói:

- Gia gia! Hài nhi tưởng...

Vi Cự Phu lớn tiếng quát hỏi:

- Mi có phải là con ta không? Nếu phải thì hãy nghe lời ta!

Vi Quân Hiệp nghe phụ thân nói đến câu nghiêm trọng này thì chàng run sợ. Tay cầm cương ướt đầm mồ hôi. Chàng vội đáp:

- Hài nhi không dám nói nữa!

Vi Cự Phu thở phào một cái, dường như đã cất được tảng đá lớn đeo nặng trĩu bên mình.

Vi Quân Hiệp đến bây giờ mới hiểu là sự tình rất nghiêm trọng. Có khi mình kiến thức hẹp hòi đã phạm phải lỗi gì lớn mà không biết.

Rồi chàng nghĩ kỹ lại những sự diễn biến mấy hôm nay: Kể từ ngày gặp Lao Tắt Hỷ dẫn vào thành đó, gặp bao nhiêu việc quái dị rồi lại gặp Triền Phi Yên, cho đến việc phụ nhân gởi hộp ngọc và sau cùng là việc đến Phạm gia trang được tặng Ô Vân Khuyên.

Kể ra thì vô số việc quái dị nhưng toàn là những sự bắt buộc không có gì là tội ở mình cả. Trong lòng chàng buồn bã mà không dám hỏi nhiều.

Mấy ngày mấy đêm liền đôi ngựa rong ruổi trên con đường ngàn dặm.

Một hôm Vi Quân Hiệp thấy mình mỏi mệt quá, nằm phục xuống lưng ngựa ngủ thiếp đi. May mà con bạch mã này thật là quý báu hiếm có nó phi nhanh như thế mà chàng ngủ yên được không đến nỗi rớt xuống.

Vi Quân Hiệp ngủ được mấy giờ. Lúc tỉnh lại nhìn ra xa thì đã thấy bức tường nhà cao nhà mình. Chàng bất giác thở dài, vì chàng bị phụ thân hạn chế không cho chàng ra khỏi vùng này ngoài mười dặm. Phen này đã về nhà thì khó lòng mà được trở lại chốn giang hồ.

Chuyến vừa rồi sự thúc chàng nói với phụ thân, chàng muốn được ra đi lần nữa.

Chớp mắt hai con ngựa đã tiến vào trong. Vi Cự Phu về mặt tiểu tụy. Ông xuống ngựa rồi nói:

- Theo ta vào đây!

Vi Quân Hiệp đi theo sau phụ thân vào nhà.

Bao nhiêu người trong trang thấy Vi Cự Phu về đều chấp tay thi lễ, song ông vẫn vờ như không trông thấy, cứ đi thẳng vào nhà khiến mọi người ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai hiểu tại sao? Có người lại theo sau Vi Quân Hiệp nhìn mặt, vì họ cho rằng chàng đã làm chuyện gì lầm lỗi để ông tức mình.

Vi Quân Hiệp chỉ nhìn họ rồi khoát tay lắc đầu, chứ không dám mở miệng nói gì.

Vào đến nhà trong, Vi Cự Phu lại thẳng căn phòng Vi Quân Hiệp ở. Ông trở vào trong phòng nói:

- Người vào đi! Nếu không được ta cho phép thì đừng ra khỏi cửa này một bước.

Vi Quân Hiệp cả kinh nói:

- Gia gia! Con không được ra khỏi cửa này ư? Gia gia...

Vi Cự Phu trở gót đi ra, lại dừng chân nhắc lại:

- Không cho người ra khỏi cửa này nửa bước. Ta sẽ phái người canh giữ. Nếu người ra khỏi nơi đây thì đừng trách ta không báo trước.

Vi Quân Hiệp vốn biết tính nết phụ thân mình nói ra như gió khó lòng thu lại được. Chàng nhăn nhó cười nói:

- Gia gia! Hài nhi muốn biết tại sao?

Vi Cự Phu thở dài đáp:

- Sau này con sẽ biết! Con hãy nghe lời gia gia, con thử nghĩ coi chẳng nhẽ gia gia lại hại con ư?

Vi Quân Hiệp nhìn sau lưng Vi Cự Phu. Đây là lần đầu tiên chàng cảm thấy phụ thân mình không oai phong凛凛 như một tay đại hào kiệt võ lâm lắm chấn động giang hồ, mà chỉ là một ông già tiểu tụy, trong lòng không khỏi thần thờ.

18. Chương 18: Sau Rèm Thấp Thoáng Bóng Giai Nhân

Vi Quân Hiệp ngồi thộn mặt ra hồi lâu rồi bảo tiểu tỳ sắp cơm nước cho mình ăn. Tiểu tỳ bưng cơm nước lên nhưng chàng không sao ăn được. Chàng miễn cưỡng cầm đũa lên lại đặt xuống, rồi để cả quần áo vào giường nằm.

Vi Quân Hiệp mấy ngày đi đường nhọc mệt, vừa đặt mình xuống đã ngủ thiếp đi. Không biết chàng đã ngủ bao lâu. Lúc chàng tỉnh dậy mắt nhắm mắt mở thấy trước giường dường như có một người đứng đó, nhưng chàng chẳng quan tâm. Vì đây là nhà riêng của chàng, không phải như lúc bôn tẩu giang hồ thì còn sợ chi điều bất trắc?

Vi Quân Hiệp lại trở mình quay vào trong toan ngủ nữa. Nhưng lúc chàng vừa trở mình, đột nhiên phát giác ra người đứng trước tựa hồ là một cô gái.

Vi Quân Hiệp ngẩn người ra và nghĩ thầm:

- Có lẽ mình quá mệt mỏi nên mắt hoa chẳng, phụ thân mình đã giữ gia pháp rất nghiêm ngặt. Trong tòa viện này chỉ để hai đứa tiểu đồng hầu hạ thôi. Người ngoài bất luận là ai cũng không được vào đây. Lẽ nào lại có thiếu nữ xuất hiện bên giường mình được?

Nghĩ vậy rồi chàng cũng chẳng buồn nhìn xem cho rõ, chỉ lên tiếng bảo:

- Đừng hỏi gì ta. Để ta ngủ lúc nữa đã!

Chàng vừa dứt lời bỗng nghe tiếng một thiếu nữ ra chiều kinh hãi hỏi:

- Cần công tử! Tôi mạo muội đến đây để hỏi công tử một điều. Công tử có cho phép không?

Vi Quân Hiệp giật mình đánh thót một cái. Chàng vội vàng ngồi nhồm dậy, thì thấy quả thật có một thiếu nữ đứng ở trước giường. Chàng nhìn kỹ lại thì thiếu nữ này cúi đầu xuống, nét mặt ửng hồng, lộ vẻ thẹn thò. Nàng chính là cô chị của Triển Phi Yên.

Vi Quân Hiệp sợ hãi ấp úng hỏi:

- Cô nương...

Chàng định hỏi: “Cô nương đến đây có việc chi?”. Nhưng rồi chàng nghĩ lại hỏi thế không tiện nên đổi giọng:

- Mời cô nương ngồi xuống.

Thiếu nữ rụt rè ngồi xuống ghế. Nàng vẫn cúi đầu, không dám đưa mắt nhìn Vi Quân Hiệp nữa. Nàng nói rất khẽ:

- Thiệt ra tiểu muội không dám đến phiền công tử nhưng vì mẫu thân bắt buộc, chẳng biết làm thế nào, đành phải đến đây kiếm công tử. Thật là chuyện bất đắc dĩ.

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Không hề chi! Cô nương có điều chi cần tại hạ giúp đỡ, xin cứ nói thẳng ra.

Bấy giờ thiếu nữ mới ngừng đầu lên nhìn Vi Quân Hiệp nàng càng lộ vẻ vô cùng cảm kích, hỏi:

- Tam muội tại hạ hiện giờ ở đâu? Công tử có biết chăng?

Vi Quân Hiệp sững sốt hỏi lại:

- Tam cô nương? Không hiểu cô nương còn ở Phạm gia trang không?

Thiếu nữ cặp lông mày hơi nhíu lại hỏi:

- Phạm gia trang nào?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Tức là chỗ ở của Phạm Thư Trai đại hiệp. Nàng cải trang làm người đàn ông mạo xưng là em của Tử Kim Thần Long Dương Phát và ép uống tại hạ đến Phạm gia trang. Nàng nói năng có điều xúc phạm Phạm đến Phạm đại hiệp nên còn giữ lại ở đó.

Thiếu nữ đứng lên, từ từ buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Tam muội tại hạ thật là tệ quá. Y đi đến đâu là sinh chuyện đến đấy. Được Cần công tử chỉ bảo tại hạ rất cảm ơn và xin cáo từ.

Thiếu nữ vừa nói vừa đi ra cửa.

Vi Quân Hiệp gọi giật lại:

- Triển cô nương! Xin cô nương hãy dừng bước!

Thiếu nữ đứng lại, ngoảnh nhìn Vi Quân Hiệp một cái rồi lại cúi đầu xuống hỏi:

- Cần công tử! Công tử có điều chi dạy bảo?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Triển cô nương! Cô nương tới đây chắc đã biết tại hạ là họ Vi chứ đâu phải họ Cần?

Thiếu nữ cúi đầu đáp:

- Tại hạ thấy gia mẫu xưng hô như vậy, dĩ nhiên tin chắc là gia mẫu không thể lầm được.

Vi Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Cô này tuy không có bộ mặt nguyệt thẹn hoa nhường bằng Triễn Phi Yên, nhưng tính tình nhu thuận. Minh ngồi trước cô như được tắm gội gió xuân, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng êm dịu.

Chàng ngăn người ra nhìn nàng hồi lâu rồi hỏi:

- Triễn cô nương! Tại hạ chưa hiểu phương danh cô nương là gì? Xin cô nương vui lòng cho biết.

Thiếu nữ mặt đỏ bừng lên như đóa hoa hồng, ngượng ngùng đáp:

- Tại hạ ... là Triễn Phi Ngọc.

Vi Quân Hiệp nói:

- Tên cô nương cũng như người cô, thật là tuyệt đẹp!

Triễn Phi Ngọc mặt càng đỏ thêm, nàng trở gót bước ra khỏi cửa.

Vi Quân Hiệp cũng bước xuống giường chạy theo gọi:

- Triễn cô nương! Cô nương đi đâu vội thế?

Triễn Phi Ngọc lại dừng bước, tỏ ra nàng cũng không muốn đi ngay, nhưng nàng quá thẹn mà thôi.

Vi Quân Hiệp trống ngực đánh thành thịch. Chàng còn muốn nói chuyện nhiều nhưng không còn thốt ra được một lời.

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau một lúc, Triễn Phi Ngọc khẽ nói:

- Tiểu muội về thôi!

Vi Quân Hiệp không nghĩ ra được câu gì để lưu nàng lại. Trong lòng chàng rất nóng nảy bồn chồn.

Đột nhiên có tiếng quát từ đằng xa vọng lại:

- Các người làm gì đó? Công tử đâu?

Tiếp theo là tiếng gã tiểu đồng đáp lại:

- Công tử hiện còn đang ngủ.

Vi Quân Hiệp giật mình nói:

- Gia gia tại hạ đã đến!

Triễn Phi Ngọc hốt hoảng nói:

- Vậy tiểu muội phải đi ngay!

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Không được đâu! Cô nương ra ngoài tất gặp người ngay. Đành nấp ở trong phòng này một lúc rồi hãy hay.

Triễn Phi Ngọc kinh hãi nói:

- Thế không được! Lỡ ra bị lệnh tôn phát giác...thì nguy quá.

Nàng nói mấy câu sau cùng mặt đỏ ra đến mang tai, rồi cúi đầu xuống.

Vi Quân Hiệp nói:

- Người không đứng lâu đâu. Cô nương ẩn nấp lẹ đi.!

Rồi không chờ Triễn Phi Ngọc trả lời, Vi Quân Hiệp nắm lấy tay nàng.

Nhưng chàng vừa nắm cánh tay Triễn Phi Ngọc thì cũng vội buông ra ngay, vì chàng thấy hành động của mình mặc dù vì thiện ý nhưng cũng có điều quá sỗ sàng. Chàng sợ rằng cử chỉ vô ý ấy có thể khiến nàng hiểu lầm và khi rở mình.

Chính Vi Quân Hiệp cũng không hiểu tại sao chàng muốn cho Triễn Phi Ngọc coi mình trọng vọng, mà chàng chỉ mong rằng mình đừng gieo vào đầu óc nàng một ấn tượng gì xấu xa.

Vi Quân Hiệp buông tay ra rồi nói:

- Triển cô nương! Gia gia tạ hạ sắp đến nơi rồi đó. Cô nương ẩn lánh lẹ đi mới được!

Triển Phi Ngọc gật đầu ra chiều miễn cưỡng, rồi chạy vào phòng nấp vào phía sau bức màn.

Vi Quân Hiệp cũng vội đến nguyên áo nằm xuống. Chàng sợ là chẳng khác gì tình trạng con hươu non chạy lui chạy tới chỗ nào cũng đụng đầu vào lưới. Không phải chàng sợ phụ thân tới nơi, mà vì có một vị cô nương nhu mì êm ả đứng nấp cách mình rất gần khiến lòng chàng nảy ra những cảm giác kỳ lạ.

Vi Cự Phu bước mỗi lúc một gần lại. Tiếng chân ông đã nghe rõ.

Vi Quân Hiệp hé mắt ra nhìn trộm thì thấy phụ thân hai tay chắp sau lưng, cúi đầu lững thững tiến vào. Về mặt ông cực kỳ trầm trọng.

Ông đến nơi đưa mắt nhìn chàng, thốt nhiên khẽ buông một tiếng thở dài, rồi ngồi xuống giường. Vi Quân Hiệp trong lòng vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, vì trước nay phụ thân chàng mỗi khi đến phòng mình chỉ để đôn đốc việc luyện tập võ công, chứ chưa từng vào phòng ngồi lúc nào bao giờ. Sao bữa nay ông lại có thái độ khác thường như vậy?

Chàng tiếp tục giả vờ ngủ, không lên tiếng chào hỏi phụ thân.

Một lúc sau bỗng thấy Vi Cự Phu cất tiếng hỏi:

- Hiệp nhi! Sau con không cởi bỏ áo ra rồi hãy ngủ?

Vi Quân Hiệp từ từ mở mắt ra đáp:

- Hải nhi mệt quá. Gia gia đến từ lúc nào vậy?

Vi Cự Phu đáp:

- Ta vừa mới đến.

Ông liếc nhìn chàng một lúc rồi đột nhiên buông tiếng thở dài đứng dậy đi lui đi tới mấy bước.

Vi Quân Hiệp thấy phụ thân có ý chưa muốn bỏ đi ngay trong lòng chàng rất xao xuyến vì có Triển Phi Ngọc đứng nấp phía sau rèm. Chàng biết rằng phụ thân mình là người rất nghiêm nghị. Nếu ông phát giác ra trong phòng mình có dấu một cô gái nhỏ tuổi tất bị ông ngờ mình có hành vi bất chính mà nổi trận lôi đình thì làm thế nào?

Chàng còn đang băn khoăn bỗng thấy Vi Cự Phu đột nhiên ngẩn mặt ra nói:

- Chẳng có việc chi cả. Có điều cha con mình bình nhật ít khi gần nhau, như vậy tình phụ tử dường như cách biệt, nên bữa nay ta ngồi chơi một chút. Quân Hiệp con ơi! Có phải con tưởng ta là người bất cận nhân tình thái quá không?

Vi Quân Hiệp trong lòng ngấm ngấm lo lắng. Chàng tự hỏi:

- Phụ thân mình trước nay chẳng bao giờ nói ra những lời từ ái, mà sao bữa nay nhằm lúc trong phòng mình có thiếu nữ ẩn trốn, người mới thổ lộ tâm tình?

Chàng vội đáp:

- Gia gia ơi! Khi nào kẻ làm con lại dám trách cha mẹ.

Vi Cự Phu thở dài nói:

- Thế thì hay lắm! Con nên biết rằng gia gia có chỗ khổ tâm không nói ra được.

Vi Cự Phu nói tới đây rồi đột nhiên ngừng lại. Ông lộ vẻ ngại ngừng tựa hồ như vô ý lỡ lời.

Vi Quân Hiệp không để ý gì đến thái độ của phụ thân, chàng ngáp ngừng hỏi:

- Phải chăng...

Vi Cự Phu cũng ngón ngang trăm mối bên lòng, nên không phát giác ra.

Vi Quân Hiệp có vẻ mặt cực kỳ hoảng hốt. Ông gượng cười từ từ bước gần lại.

Vi Quân Hiệp toan ngồi dậy thì Vi Cự Phu đã tới trước mặt, đưa tay ra đặt lên vai chàng.

Lúc này mắt ông quay về phía bức rèm và rất gần Triển Phi Ngọc. Công lực của ông cao cường, như thể Triển Phi Ngọc chỉ hơi nhúc nhích hay thở mạnh tất bị ông phát giác ngay.

Vi Cự Phu đột nhiên vỗ vai Vi Quân Hiệp hai cái rồi nói:

- Hiệp nhi! Võ công của con hãy còn kém cỏi lắm. Con có vâng lời ta ở nhà trong mười năm nữa đừng bước ra khỏi cửa để len lỏi trong chốn giang hồ, cũng là đem hết tâm trí vào việc luyện võ công không?

Vi Quân Hiệp ngẩn người ra đáp:

- Gia gia! Con biết rằng gia gia muốn con ở nhà khổ công tu luyện võ công. Nhưng con chưa hiểu tại sao gia gia không muốn cho con bôn tẩu giang hồ?

Vi Cự Phu đáp:

- Bước đường giang hồ cực kỳ nguy hiểm, mà võ công con chưa đủ sức đối phó. Nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, há chẳng làm cho mẫu thân con phải đau lòng ư?

Giá tí lúc này Vi Cự Phu nói về một vấn đề nào khác thì dĩ nhiên Vi Quân Hiệp ưng thuận ngay để ông vui lòng bỏ đi. Nhưng ông lại bắt chàng trong mười năm trời không được rời khỏi Vi gia trang thì thật là một điều khó chịu cho chàng. Chàng liền tìm cách chống chế:

- Con sẽ vào xin má má và biết rằng thế nào người cũng thuận cho con bôn tẩu giang hồ. Lần trước con đi theo Viên sư thúc, há chẳng phải là ý kiến của má má đó ư?

Vi Cự Phu liền sa sầm nét mặt lùi lại một bước hỏi gần:

- Con không chịu nghe lời ta ư?

Vi Quân Hiệp không hiểu dũng khí từ đâu nhập vào người chàng, hay vì có Triển Phi Ngọc nấp phía sau bức rèm, chàng sợ nằng cuội mình là kẻ tầm thường, liền ngừng đầu lên đáp:

- Thưa gia gia! Bất luận gia gia truyền dạy điều gì con cũng xin vâng. Duy điều này con cảm thấy khó lòng thuận theo được như lời nghiêm huấn. Con là người đã học võ nghệ đương nhiên phải làm điều nghĩa hiệp vì thiên hạ mà giải quyết chuyện bất bình. Lẽ nào con ngồi ru rú trong nhà hàng mười năm trời nữa không ra ngoài mà chịu được.

Vi Cự Phu nét mặt xám ngắt nói:

- Lời ta đã nói ra lẽ nào còn sửa đổi? Sau mười năm luyện tập võ công, con sẽ tiến bộ rất nhiều. Chẳng hơn bây giờ miễn cưỡng len lỏi vào trong võ lâm để chịu đựng những chuyện thị phi rắc rối.

Vi Quân Hiệp trong lòng nóng nảy, mặt chàng lợt lạt hỏi:

- Gia gia! Có phải gia gia trước kia cũng ngoài ba mươi mới bôn tẩu giang hồ, nên bắt con phải theo như vậy?

Vi Cự Phu quát lên:

- Không được vô lễ!

Ông giơ tay lên tuy chưa đánh xuống, nhưng nội lực ông tràn ra làm lay động bức rèm...

Vi Quân Hiệp nghĩ bụng:

- Chi bằng mình hãy tạm vâng lời để người bỏ đi cho êm rồi sau sẽ tính.

Trong lòng chàng còn đang tính kế thì thấy phụ thân đột nhiên nhìn tròn trọc vào phía sau bức rèm, vẻ mặt có điều khác lạ. Rồi trầm giọng quát hỏi:

- Kẻ nào đứng sau rèm?

Vi Quân Hiệp xua tay loạn lên đáp:

- Gia gia ơi! Con xin vâng lời gia gia... sau rèm không có ai hết.

Vi Cự Phu vung tay một cái. Một luồng kinh phong hất chàng ra xa mấy bước. Ông giơ ngón tay giữa điểm vào phía bức rèm. Một luồng chỉ phong phát ra đánh “rầm” một tiếng.

Vi Quân Hiệp khi thấy thái độ của phụ thân thì đã ngấm ngầm kinh hãi, lại nghe tiếng “sầm” dữ dội liền quay lại nhìn vào thì thấy bức tường phía sau phòng đã đổ xuống, chàng càng kinh hãi vô cùng.

Biến diễn này cũng làm cho Vi Cự Phu kinh hãi không kém, vì ông tự biết công lực mình không đánh mạnh đến thế. Đương nhiên là người đứng nấp sau bức rèm đã đánh đổ bức tường để tìm lối thoát thân.

Vi Cự Phu gầm lên một tiếng lạng người phóng ra chỗ tường đổ. Ông thấp thoáng thấy phía trước có bóng một cô gái đang trốn chạy sang nhà bên.

Vi Cự Phu cực kỳ căm tức quát lên:

- Đứng lại!

Nhưng thân pháp thiếu nữ cực kỳ mau lẹ. Vi Cự Phu vừa dứt tiếng quát thì nàng đã chạy ra ngoài ba trượng.

Vi Cự Phu cười ha hả nói:

- Nếu để cho mi chạy thoát thì Vi mỗ còn mặt mũi nào mà đứng trong võ lâm nữa?

Ông rung hai tay lên một cái. Một luồng kinh phong nổi lên ào ào. Người ông như con quái đỉ lướt đi.

Triển Phi Ngọc tuy thân pháp rất lẹ làng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã bị Vi Cự Phu đuổi gần kịp.

Lúc này Vi Quân Hiệp cũng chạy đuổi theo phụ thân gọi to:

- Gia gia! Đừng đuổi nữa! Đừng đuổi nữa! Con xin vâng lời gia gia rồi!

Vi Cự Phu khi nào chịu nghe. Ông đuổi kịp Triển Phi Ngọc. Hai chân lướt qua đỉnh đầu nàng rồi hạ mình xuống cản đường.

Triển Ngọc Phi vội dừng chân rồi lùi lại mấy bước.

Vi Quân Hiệp trong lòng hoảng hốt không biết tìm cách nào để giải vây cho nàng.

Chàng đưa mắt nhìn Triển Phi Ngọc thì thấy chuyện bất ngờ không thể tưởng tượng được. Triển Phi Ngọc cực kỳ trấn tĩnh, chẳng chút hoang mang. Hơn nữa nàng thoáng lộ một nụ cười. Nàng nói Vi Cự Phu:

- Vi đại hiệp! Công lực của đại hiệp vô cùng thâm hậu! Tiếng đồn quả không ngoa. Tiếc nữ không biết tự lượng sức mình dám múa rìu qua mắt thợ, thực đáng buồn cười!

Vi Cự Phu ngăn người ra ngó Triển Phi Ngọc một lúc rồi quay lại hằm hằm nhìn Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp sợ hãi nhưng cũng mạnh dạn tiến lại gần phụ thân nói:

- Gia gia! Vụ này không liên quan gì đến cô nương cả. Cô ta chỉ đến hỏi con xem em cô đi đâu mà thôi!

Vi Cự Phu lạnh lùng hỏi:

- Em cô ta đi đâu? Cô đã là chị sao lại không biết còn đến hỏi người?

Vi Quân Hiệp chững hững, không biết phải trả lời ra sao thì Vi Cự Phu cười lạt, quay lại hỏi Triển Phi Ngọc:

- Sư trưởng cô là ai? Có thể nói cho ta nghe được không?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Tiên phu trước kia vẫn ở trong hang Thúy Mộng. Chị em tiểu nữ cũng không biết tên họ người là gì?

Vi Cự Phu hỏi:

- Cô nương không biết tên chả lẽ lại không biết họ nữa ư?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Tiên phụ họ Triển!

Vi Cự Phu ngăn người ra sắc diện ông thay đổi luôn, tỏ vẻ không bình tĩnh. Triển Phi Ngọc lại nói:

- Gia mẫu thì người ta thường kêu bằng Diệu cô, mà không hiểu tên gì?

Nàng vừa nói câu này thì sắc mặt Vi Cự Phu càng trở nên lợt lạt. Ông quay lại mắng Vi Quân Hiệp:

- Quân súc sinh này giỏi thiệt!

Rồi ông xoay tay lại toan nắm lấy vai Triển Phi Ngọc. Nhưng thân pháp nàng linh hoạt phi thường. Nàng chỉ lạng người đi một cái là tránh khỏi thế công của Vi Cự Phu ngay.

Vừa tránh cho Vi Cự Phu không nắm được trũng vai mình, Triển Phi Ngọc vội nói:

- Vi đại hiệp! Tiểu nữ đến đây không có ác ý gì cả.

Vi Cự Phu không nói gì cứ tiến lên một bước, ông giơ năm ngón tay như móc câu chụp xuống. Nhưng giữa lúc ấy, một đại hán hốt hoảng chạy vào nói:

- Thưa trang chúa! Phạm đại hiệp ở Ngạc Nam đến đây một cách đột ngột và dường như có điều gì khó chịu lắm! Xin trang chúa ra ngay!

Vi Cự Phu thộn mặt ra đáp:

- Rồi ta sẽ ra ngay bây giờ!

Nhưng đại hán vẫn bồn chồn nói:

- Xin trang chúa ra ngay mới được!

Vi Cự Phu tức giận nói:

- Ta biết rồi.

Giữa lúc ấy lại một đại hán nữa chạy vào thở hồng hộc nói:

- Thưa trang chúa! Phạm lão gia đi thẳng tới chỗ phu nhân rồi. Không hiểu vì việc gì?

Vi Cự Phu la lên một tiếng kinh hoảng, tung người nhảy lên trên không và tiếng gầm vẫn tiếp tục phát ra, nghe như muốn thủng cả màng tai.

19. Chương 19: Vi Gia Trang Phát Sinh Đại Biến

Vi Quân Hiệp nghe trang khách vào báo Phạm Thư Trai tiến vào chỗ mẫu thân mình thì không khỏi kinh hãi. Nhưng chàng thấy phụ thân mình đã quay về thì nhất định không xảy ra sự gì bất trắc và trong lòng cũng bớt lo âu. Chàng không rảnh để nghĩ tới tại sao Phạm Thư Trai lại có cuộc viếng thăm kỳ dị này?

Lúc ấy Vi Cự Phu đã nhảy ra xa bảy tám trượng rồi hạ mình xuống. Ông còn quay lại trở tay vào mặt Triển Phi Ngọc nói:

- Triển cô nương! Cô không phải là trẻ nít nữa, há chẳng biết mình là đàn bà con gái, thì ngay một câu nói hay một cử chỉ đều cần giữ gìn ý tứ ư?

Triển Phi Ngọc đỏ mặt lên tỏ ra nàng xấu hổ vô cùng. Nàng nói:

- Vi đại hiệp! Đại hiệp nói vậy chẳng là quá lắm ư? Tiểu nữ vâng lệnh mẫu thân đến đây hỏi việc. Có điều chỉ mà phải tị hiềm?

Vi Cự Phu hừ một tiếng, ông còn muốn nói nữa thì lại thấy hai người trang khách hấp tấp chạy vào.

Hai người trang khách này chạy vội quá, đột nhiên nhìn thấy Vi Cự Phu, không dừng chân lại kịp, suýt nữa đâm cả vào người ông.

Vi Cự Phu vung tay áo một cái để ngăn cản hai người lại. Ông không chờ họ lên tiếng, chỉ coi vẻ mặt cũng hiểu là tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Đột nhiên ông hú lên một tiếng dài.

Tiếng hú vang dội không biết vọng đi bao xa, rồi ông lớn tiếng gọi:

- Phạm lão đại! Lão chẳng nên khinh người thái quá!

Tiếng ông nói như nước sông Trường Giang đại hải dồn dập chuyển đi rất xa và kéo dài mãi không dứt.

Bỗng nghe Phạm Thụ Trai cười khanh khách từ đằng xa vọng lại:

- Lão nhị! Vụ án đó đến nay mà người chưa nghĩ tới ư?

Vi Cự Phu lại la lên một tiếng quái gở rồi tung mình lên nhanh như chớp. Thân pháp ông cực kỳ mau lẹ, chỉ trong chớp mắt băng băng đi bốn năm trượng. Ông chỉ đầu bàn chân xuống đất rồi lại nhảy bằng người đi. Người ông mới nhô lên hụp xuống hai cái đã mất hút.

Vi Quân Hiệp thấy phụ thân đi rồi mới quay đầu lại nhìn Triển Phi Ngọc thì thấy nàng cúi gằm mặt xuống, lệ hoa tầm tã, dường như nàng bị tủ nhục vô cùng.

Vi Quân Hiệp vội tiến lại thêm một bước nói:

- Triển cô nương! Thực là tại hạ đã lỗi lầm với, làm cô nương phải bực mình.

- Việc đã qua rồi công tử còn nhắc lại làm chi?

Nhưng nàng cố làm ra vẻ như không có chuyện gì cả thì Vi Quân Hiệp lại càng áy náy trong lòng. Chàng không biết câu gì để an ủi nàng.

Triển Phi Ngọc thở dài nói:

- Công tử đừng lo cho tại hạ mà chỉ cần lo cho mình công tử là đủ.

Vi Quân Hiệp nói:

- Tại hạ cũng chả có chuyện gì quan trọng. Phụ thân tại hạ tuy nóng tình nhưng chỉ qua một lúc rồi lại buông xuôi câu chuyện, chẳng để tâm gì đâu mà ngại.

Triển Phi Ngọc nói:

- Không phải tại hạ nói về vụ này đâu. Tại hạ muốn nói trong nhà công tử sắp xảy ra biến cố cực kỳ nghiêm trọng. Công tử phải đề phòng sớm đi.

Vi Quân Hiệp giật mình kinh hãi. Chàng hiểu lầm ý Triển Phi Ngọc và chỉ cho nàng bị phụ thân mình sỉ nhục tất không chịu bỏ qua, nàng sẽ quay về bẩm với mẫu thân để bà tìm đến đây gây hấn với phụ thân chàng. Không thể thì câu nàng nói trong nhà mình sắp có đại biến do đâu mà xảy ra.

Nghĩ vậy chàng vô đầu bứt tai nói:

- Triển cô nương ơi! Cô nương để tâm làm gì? Gia phụ chỉ nóng nảy vậy thôi. Người vô tâm mà nói câu đó, tưởng cô nương chẳng nên để vào lòng.

Triển Phi Ngọc nghe Vi Quân Hiệp nói vậy thì không khỏi kinh dị và chẳng hiểu chàng định nói gì. Nhưng chỉ nghĩ một lát nàng hiểu ra ngay nên nhăn nhó cười nói:

- Cần công tử! Công tử tưởng tại hạ là người nhỏ nhen đến thế ư? Tại hạ quyết không đem vụ này kể lại với ai đâu.

Bây giờ Vi Quân Hiệp mới yên lòng hỏi lại:

- Vậy thì tại sao cô nương lại nói trong nhà tại hạ sắp xảy ra đại biến và phải chuẩn bị sớm đi?

Triển Phi Ngọc không vội đáp lời chàng, nàng lắng tai nghe ngóng một hồi. Lúc này bốn bề lặng ngắt như tờ.

Triển Phi Ngọc nói:

- Tại hạ nói về Phạm Thư Trai đến đây một cách rất khả nghi và trong nhà công tử rất có thể xảy ra đại biến.

Vi Quân Hiệp nghi ngờ:

- Phạm lão gia là một tay đại hiệp đời nay, lại chơi thân với gia phụ, chẳng có chuyện gì xích mích với nhau. Huống chi Phạm đại hiệp đã gác kiếm từ lâu, chẳng nhẽ lại đến đây sinh sự?

Triển Phi Ngọc nói:

- Công tử không nghe lời xưng hô của hai vị ấy vừa rồi hay sao?

Vi Quân Hiệp sững sốt, chàng chợt nhớ lại vừa rồi Phạm Thư Trai cùng phụ thân mình hai bên còn ở đẳng xa đối thoại với nhau. Phụ thân chàng kêu Phạm Thư Trai bằng “lão đại” mà Phạm Thư Trai thì kêu phụ thân chàng bằng “lão nhị”. Cách xưng hô này thực rất khả nghi, nhưng chàng không hiểu ra sao nữa chỉ đưa mắt nhìn Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc nói:

- Công tử nhớ ra chưa? Trừ anh em kết nghĩa thì mới gọi như vậy. Nhưng khắp võ lâm chẳng ai hay là Vi đại hiệp ở Lũng Tây cùng Phạm đại hiệp ở Ngạc Nam đã kết làm nghĩa đệ, nghĩa huynh. Thế thì bên trong nhất định có điều chi cực kỳ bí mật. Hơn nữa bữa nay Phạm Thư Trai đến đây lại vào thẳng nội đường thì rõ ràng không phải chuyện tầm thường. Vì những lẽ đó nên tại hạ mới nói trong nhà công tử sắp xảy biến cố lớn.

Vi Quân Hiệp nghe nàng lý luận một hồi bất giác ngăn người ra, lòng chàng bối rối vô cùng. Việc hai tay đại hiệp họ Vi họ Phạm kết nghĩa anh em với nhau thiết tình chưa thấy ai nói đến. Không những thế mà chính Vi Quân Hiệp là con của Vi Cự Phu cũng chẳng biết phụ thân mình có vị nghĩa huynh này bao giờ.

Nên biết rằng tiếng hào hiệp của Phạm Thư Trai ở Ngạc Nam truyền đi rất xa chứ đâu phải hạng người ngẫu nhiên mà nổi tiếng. Nếu quả có việc ấy thì sao lão phải giấu giếm mối liên quan đó?

Việc này đã tuyệt đối không ai biết thì nhất định bên trong tất có điều bí mật vô cùng, chứ không phải Triển Phi Ngọc đoán cần.

Vi Quân Hiệp đứng ngăn người ra suy nghĩ.

Triển Phi Ngọc lại nói:

- Cần công tử! Tại hạ đi đây! Nếu lời tại hạ đoán đúng là trong nhà công tử xảy ra biến cố, công tử có chuyện gì khó khăn cứ việc đến nói cho mẫu thân tại hạ hay là được. Bữa trước công tử về rồi, người còn khen công tử mãi. Công tử có điều chi cần đến người giúp đỡ thì thế nào người cũng hết sức chu toàn cho đó.

Lúc này Vi Quân Hiệp ruột rối như tơ vò, chàng vội nói:

- Tại hạ biết rồi! Triển cô nương! Cô nương thông thả rồi hãy trở gót được không?

Thực ra chàng chẳng có lý do gì để lưu Triển Phi Ngọc ở lại mà chỉ vì lòng quyến luyến không lỡ rời xa nên hỏi vậy thôi.

Triển Phi Ngọc cũng đưa cặp mắt đắm chiêu nhìn chàng. Cái nhìn này bao hàm một mối tình kín đáo. Nàng thở thê:

- Chúng ta đã biết nhau lo gì sau này chẳng còn có ngày tái ngộ? Tại hạ đi thôi...

Vi Quân Hiệp vẫn còn muốn lưu Triển Phi Ngọc lúc nữa nhưng nàng đã gót sen thoăn thoắt bước đi. Nàng lướt qua bên chàng rồi chớp mắt đã mất hút. Vi Quân Hiệp đứng ngây người ra một lúc. Chàng nhớ lại lời Triển Phi Ngọc nói là trong nhà mình sắp xảy ra biến cố lớn. Chàng bán tín bán nghi nhưng trong lòng rất dỗi hoang mang, liền chạy thẳng vào nội đường. Chàng đi qua mấy tòa viện mà đâu đấy đều im lặng, một cái im lặng cực kỳ khẩn trương. Dường như bao nhiêu người trong trang đều ẩn lánh hết và không ai dám lên tiếng.

Vi Quân Hiệp sấp vào tới nội đường, chàng chân bước nhẹ nhàng rón rén đi vào.

Giữa lúc ấy chàng nghe tiếng mẫu thân đang khóc ầm ỨC. Ngoài ra không còn âm thanh nào khác. Đường như Phạm Thư Trai và phụ thân mình không có mặt trong phòng.

Vi Quân Hiệp đưa tay ra toan đẩy cửa bước vào bỗng nghe tiếng Phạm Thư Trai nói:

- Lão nhị! Bữa nay trước mặt Uyển Ngọc đây, người còn không nói thực đi! Tam đệ làm sao mà chết? Nói mau đi! Nếu người còn có chút thiên lương thì đừng nên giấu giếm chi nữa!

Vi Quân Hiệp nghe Phạm Thư Trai nói như vậy vội rút tay về đứng ở ngoài nghe. Phạm Thư Trai dứt lời thì người chàng toát mồ hôi lạnh ngắt và vội lùi lại mấy bước. Vì theo lời Phạm Thư Trai chàng biết ngay đây là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Tuy chàng chưa biết đầu đuôi ra sao, như Phạm đại hiệp nói đến vị Tam đệ nào đó có một liên quan trọng đại với Phạm Thư Trai cùng phụ thân mình, nhất là vị Tam đệ đó lại bị chết một cách mờ ám.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng bữa nay Phạm Thư Trai đến đây để tra hỏi phụ thân mình? Chẳng lẽ phụ thân mình đã hạ sát một vị nghĩa đệ? Rồi trái tim chàng đập loạn lên, mồ hôi càng lúc càng thoát nhiều, chàng đứng ngẩn người ra.

Phạm Thư Trai nói xong vẫn không nghe thấy Vi Cự Phu trả lời thế nào.

Tổ thủ tiên tử Đường Uyển Ngọc vừa khóc vừa nói:

- Lang quân nói đi! Sao y lại chết?

Trong phòng lại yên lặng một lúc khá lâu mới thấy Vi Cự Phu lên tiếng:

- Bây giờ ta còn biết nói gì đây?

Phạm Thư Trai dường như căm giận đến cực điểm. Lão gầm lên thật to:

- Vi Cự Phu! Mãi đến hôm nay ta mới biết người bày đặt ra hết. Không ngờ người lại là quân tiểu nhân ty tiện đến thế?

Tiếp theo một tiếng “bình” vang lên. Rõ ràng trong phòng đã có người động thủ.

Vi Quân Hiệp cả kinh vội lạng người di chuyển đến một góc tường. Tới đây chàng nghe tiếng kẹt cửa, cửa phòng bị một luồng lực cực đại mở toang rồi Vi Cự Phu bằng mình nhảy ra ngoài.

Phạm Thư Trai cùng Tổ thủ tiên tử Đường Uyển Ngọc cùng nhảy ra theo.

Phạm Thư Trai cất tiếng như sấm sét quát lên:

- Đừng chạy nữa!

Vi Cự Phu dừng bước thở dài một tiếng. Nhưng ông chưa dứt tiếng thở dài lại bằng mình chạy về phía trước.

Phạm Thư Trai như bóng theo hình rượt theo tới lúc này, Vi Quân Hiệp kinh hãi vô cùng, chàng không nhận được là lên:

- Má má!

Tổ thủ tiên tử Đường Uyển Ngọc đang đuổi theo, nghe Vi Quân Hiệp la gọi đột nhiên dừng bước.

Vi Quân Hiệp vội tiến lại hai bước, líu lười hỏi:

- Má má! Việc chi vậy? Việc chi vậy?

Đường Uyển Ngọc quay người lại. Vẻ mặt bà dường như muốn gọi ai.

Vi Quân Hiệp thường ngày thấy mẫu thân dung nhan yếu điệu, nét người đoan chính, chàng chưa từng thấy vẻ mặt bà kỳ dị hoảng hốt đáng điệu hấp tấp như bữa nay, thì giật mình kinh hãi hỏi:

- Má má! Má má làm sao vậy?

Đường Uyển Ngọc đột nhiên lại ngoảnh mặt đi đường như mắt không thấy, tai không nghe tiếng Vi Quân Hiệp gọi mình.

Vi Quân Hiệp toan chạy lên trước mẫu thân, nhưng Đường Uyển Ngọc kéo áo chàng ngăn lại nói:

- Con đừng có hỏi lời thôi nũa! Mau vào luyện võ công đi!

Vi Quân Hiệp dầm chân nói:

- Má má ơi! Trong nhà rõ ràng xảy ra đại biến. Má má đã chẳng nói cho con hiểu đầu đuôi lại còn giục con đi luyện võ công, thì con yên tâm sao được?

Đường Uyển Ngọc đứng ngây người ra.

Vi Quân Hiệp nhân lúc này lượn sang đứng trước mặt bà.

Trong thời gian chớp nhoáng này sắc mặt bà biến đổi xám xịt lại. Vi Quân Hiệp thất kinh nói:

- Má má ơi! Má má đừng lo buồn! Con xin đi vào luyện công đây.

Đường Uyển Ngọc run người lên rồi loạng choạng lùi lại mấy bước đứng tựa vào cột cho khỏi ngã. Bà la lên:

- Ta biết nói sao bây giờ?

Vi Quân Hiệp thở mạnh một cái rồi nói:

- Má má! Thực tình có chuyện chi vậy? Sao má má lại dẫu con?

Đường Uyển Ngọc gương cặp mắt thất thần, ấp úng:

- Con... đã... đã biết ít nhiều rồi phải không?

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Má má! Con chưa biết tí gì hết, xin má má nói cho hay!

Đường Uyển Ngọc thở phào một cái nói:

- Con ơi! Con có muốn nghe ta nói không?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Má má! Bao giờ mà con chẳng nghe lời má.

Đường Uyển Ngọc cầm tay Vi Quân Hiệp nói:

- Thế thì hay lắm! Con đừng nên hỏi nũa! Chuyện này con không biết là hơn. Má má không lừa gạt con đâu! Con biết ra chỉ thêm phiền lòng!

Vi Quân Hiệp ngắt lời:

- Má má ơi! Nếu là việc không nên biết thì dĩ nhiên con không dám hỏi. Nhưng chuyện bữa nay có quan hệ đến má má, mà lại là một mối quan hệ rất lớn, nên con không đành lòng được.

Đường Uyển Ngọc hỏi:

- Sao con biết việc này có quan hệ đến ta?

Vi Quân Hiệp giựt mình, tự biết lỡ lời, chàng vội nói quanh:

- Sự việc xảy ra tại đây dĩ nhiên là có quan hệ đến má má...

Vi Quân Hiệp đã nghe rõ là một việc tối quan hệ, chàng biết mẫu thân chàng nói vậy để chống chế, để che dấu một vụ gì rất bí mật, rất trọng đại. Chàng hít một hơi rồi kêu lên:

- Má!...

Chàng mới gọi được một tiếng bỗng nghe tiếng người như tiếng sấm từ trên không vọng xuống:

- Uyển Ngọc! Người còn chưa chịu nói cho y hay ư? Nếu người không chịu nói thì ta không nhận được nữa đâu!

Tiếng nói vừa dứt thì người cũng nhảy đến. Chính là Phạm Thư Trai từ trên góc một bức tường nhảy xuống.

Vi Quân Hiệp vội quay ra đón Phạm Thư Trai nói:

- Phạm đại hiệp! Xin hãy cứ nói cho văn bối nghe, bất luận việc gì bí mật, quả dẫn đến đâu, văn bối cũng không kinh hãi!

Chòm râu bạc của Phạm Thư Trai rung lên vẻ mặt cực kỳ xúc động. Lão giơ tay ra nắm lấy vai Vi Quân Hiệp nói:

- Cháu ơi! Hai mươi năm trước đây...

Lão chưa dứt lời thì Đường Uyển Ngọc đã thét lên:

- Thôi đừng nói nữa!

Phạm Thư Trai quay lại nói:

- Uyển Ngọc! Người còn muốn dấu nữa là có ý gì?

Đường Uyển Ngọc thở lên hồng hộc hỏi lại:

- Nói cho y nghe hết rồi sẽ ra sao?

Đường Uyển Ngọc hỏi câu này, Phạm Thư Trai ngăn người ra không nói được nữa. Hồi lâu lão mới đáp:

- Sau khi nói cho gã nghe rồi, tự nhiên gã sẽ vì phụ thân mà báo thù. Ta vừa đuổi kịp y và y đã nhìn nhận rồi.

Đường Uyển Ngọc thanh âm lạnh lẽo kêu lên:

- Y... y nhìn nhận thế nào?

Vi Quân Hiệp tưởng chừng như trời đất quay cuồng vì chàng vừa nghe Phạm Thư Trai nói mình sẽ đi báo thù cho phụ thân. Câu này khác gì sét đánh ngang tai. Chàng tự hỏi:

- Phụ thân mình làm sao mà phải báo thù? Việc này bên trong có uẩn khúc gì ghê gớm thế?

Phạm Thư Trai chậm rãi nói dần từng tiếng:

- Y thừa nhận chính y đã hạ sát tam đệ.

Đường Uyển Ngọc há hốc mồm miệng ra muốn kêu lên nhưng kêu không thành tiếng. Người bà nhũn ra, mặt mũi tối sầm lại, té lăn xuống đất.

Vi Quân Hiệp hốt hoảng chạy tới lay gọi:

- Má má!

Nhưng Đường Uyển Ngọc đã ngất đi rồi còn biết đâu Vi Quân Hiệp gọi mình nữa. Lúc bà mê man bất tỉnh, tâm hồn bà tựa như quay về quãng thời gian dĩ vãng xa xôi. Nhưng những việc đã qua rất mờ nhạt, khiến bà không xác định được những diễn biến chính thân bà đã trải qua.

Vi Quân Hiệp gọi luôn mấy tiếng mà vẫn không thấy mẫu thân hồi tỉnh. Chàng ngẩng đầu lên nói với Phạm Thư Trai:

- Phạm đại hiệp! Mẫu thân văn bối ngất đi rồi! Xin đại hiệp làm cách nào cho người tỉnh lại!

Phạm Thư Trai đẩy vẻ căm hờn nói:

- Hai mươi năm trước đây, y nhận kẻ thù làm chồng. Bây giờ y đột nhiên hiểu rõ nên khí giận bốc lên mà ngất đi. Chỉ một lúc là hồi tỉnh. Người bất tất phải hoang mang, lo sợ.

Vi Quân Hiệp đứng run run hỏi:

- Phạm đại hiệp! Đại hiệp vừa bảo phụ thân văn bối là người thù ư?

Phạm Thư Trai đáp:

- Phụ thân người không phải kẻ thù. Nhưng hai mươi năm nay người đã nhìn nhận kẻ thù làm phụ thân!

Vi Quân Hiệp nắm chặt hai tay lại. Đốt ngón tay kêu rắc rắc. Chàng hỏi:

- Phạm đại hiệp! Đại hiệp có biết rõ không?

Phạm Thư Trai nói:

- Hài tử! Đã đến thế mà người còn chưa hiểu rõ ư?

Vi Quân Hiệp chỉ trong giây lát người nhũn ra chẳng khác gì quả bóng bị xì hơi. Người chàng lão đảo, áp ứng hỏi:

- Có thể thế... được ư?

Phạm Thư Trai gật đầu không nói gì, chỉ buông một tiếng thở dài ảo não.

20. Chương 20: Phạm Thư Trai Kể Chuyện Năm Xưa

Vi Quân Hiệp tan gan nát ruột áp ứng hỏi:

- Vi Cự Phu... không phải là thân phụ văn bối ư?

Phạm Thư Trai gật đầu. Trong đầu óc của Vi Quân Hiệp chợt thấy lóe sáng một điểm, chàng hỏi:

- Văn bối hiểu rồi! Phải chăng phụ thân văn bối họ Cần?

Phạm Thư Trai nói:

- Phải rồi! Y là Cần Nhật Túy.

Vi Quân Hiệp nhắm đi nhắm lại mấy lượt ba chữ “Cần Nhật Túy”. Đột nhiên chàng xẵng giọng:

- Không phải! Tiền bối ăn nói hồ đồ, toàn lời bịa đặt!

Phạm Thư Trai vẻ mặt xám ngắt, nói bằng giọng rất đau khổ:

- Nếu người không tin thì hỏi mẫu thân người coi!

Vi Quân Hiệp vừa quay lại hỏi:

- Má má! Có đúng thế...

Chàng chưa dứt lời thì dừng ngay lại vì chàng quay đầu nhìn chẳng thấy mẫu thân đâu nữa và không biết bà bỏ đi lúc nào.

Vi Quân Hiệp ngẩn người ra một lát. Rồi chàng vừa gọi vừa chạy vào trong nhà loanh quanh tìm một lúc mà chẳng thấy mẫu thân đâu. Chàng gọi thét lên cũng không thấy tiếng người đáp lại.

Vi Quân Hiệp lại chạy ra thì vẫn thấy Phạm Thư Trai đứng thộn mặt ra đó.

Chàng xông xộc đến trước mặt Phạm Thư Trai, không biết dùng khí ở đâu kéo đến thúc đẩy chàng nắm lấy vạt áo trước ngực lão.

Võ công Phạm Thư Trai cao thâm hơn Vi Quân Hiệp không biết gấp bao nhiêu lần, nhưng lúc này lão không né tránh để mặc cho Vi Quân Hiệp nắm chặt áo mình.

Vi Quân Hiệp xẵng giọng nói:

- Tiền bối nói nhăng! Tại sao tiền bối lại đến đây sinh sự, xin cho văn bối hay?

Chàng vừa la vừa thở hồng hộc. Mồ hôi tràn nhỏ giọt, mắt chàng đỏ trông gớm khiếp.

Phạm Thư Trai lặng lẽ nhìn Vi Quân Hiệp hồi lâu rồi chậm rãi đáp:

- Người lầm rồi! Những điều ta nói đều là thực cả, chứ không phải đặt điều nói nhăng đau.

Vi Quân Hiệp hỏi dồn bằng một giọng quái dị:

- Tiền bối nói càn! Có bằng chứng gì không? Cần Nhật Túy! Ha ha! Có ai nói đến tên đó bao giờ đâu? Tại sao tiền bối lại bảo y là phụ thân văn bối? Tại sao tự nhiên tiền bối lại bảo văn bối không phải là con của Vi Cự Phu.

Vi Quân Hiệp càng nói càng xúc động, luồng kinh lực ở tay chàng mỗi lúc một gia tăng. Đột nhiên nghe đánh “soạt” một tiếng, vạt áo của Phạm Thư Trai đã bị xé rách một mảnh lớn.

Phạm Thư Trai ngẩng mặt lên ra chiều giận dữ nhưng lão vẫn thủng thẳng đáp:

- Dĩ nhiên Cần Nhật Túy hiện giờ không còn ai nhắc nhở đến nữa. Nhưng... hai mươi năm trước đây, tên tuổi y còn cao xa hơn Vi Cự Phu và Phạm Thư Trai này nhiều.

Vi Quân Hiệp giận dữ xé rách mảnh áo cầm trong tay ra thành nhiều mảnh. Chàng hỏi:

- Vụ này ai biết thế nào được?

Phạm Thư Trai không để ý gì đến thái độ của Vi Quân Hiệp, lão băng khuôn lẩm nhẩm một mình:

- Y... y...

Rồi lão cúi đầu xuống quay lại nhìn Vi Quân Hiệp chậm chạp bằng ánh mắt khác thường. Vi Quân Hiệp run lên, vội lui lại một bước.

Phạm Thư Trai lại nói tiếp:

- Ngày ấy y cũng là một trang thiếu niên anh tuấn như người. Có điều y còn vui tươi hấp dẫn hơn người, chứ không rụt rè e lệ như người. Y tới chỗ nào là lập tức chỗ đó trở lên vui vẻ đậm đà... y là Cần Nhật Túy và là cha ruột người.

Vi Quân Hiệp trong lòng cực kỳ rối loạn. Chàng cố tưởng tượng ra hình dung cha ruột mình, một trang thiếu niên anh tuấn, một tay hiệp sĩ vui tươi. Nhưng rút lại chàng vẫn không tin được, vì từ ngày chàng hiểu biết việc đời đến giờ, hai chữ phụ thân ở trong tai mắt chàng là cả một cái gì hiện thân cho sự nghiêm trang, khắc khổ. Những ấn tượng này dĩ nhiên là hình ảnh Vi Cự Phu chứ không phải là Cần Nhật Túy nào hết.

Vi Quân Hiệp giương mắt lên hỏi:

- Tiền bối bảo người đó... bây giờ ở đâu?

Phạm Thư Trai rầu rầu nét mặt. Mắt lão băng khuôn nhìn ra phương trời xa thẳm, những sự vật trước mắt dường như lão chẳng nhìn thấy gì.

Vi Quân Hiệp lớn tiếng hỏi:

- Tiền bối làm chi vậy?

Phạm Thư Trai ngập ngừng đáp:

- Ta... ta đang nghĩ.

Vi Quân Hiệp xúc động tâm thần, không tài nào đề xuống được. Chàng kêu lên:

- Tiền bối nghĩ gì? Nói đi!

Hai tay chàng bắt giác nắm lấy vai Phạm Thư Trai lắc thật mạnh.

Nguyên Vi Quân Hiệp không phải là người nóng nảy cục cằn như vậy, nhưng lúc này chàng xúc động quá không kiềm chế tâm tình mình được nữa.

Phạm Thư Trai thủng thẳng đáp:

- Ta nghĩ lại những sự việc đã trải qua từ lúc giao kết với phụ thân mi.

Vi Quân Hiệp vội kêu lên:

- Tiền bối cũng không nhớ rõ chuyện xưa ư? Thế thì làm gì có ai là Cần Nhật Túy?

Phạm Thư Trai đáp:

- Phải rồi! Buổi tương ngộ nhằm vào một đêm trời tối gió lạnh.

Hai mươi năm trước đây, một đêm không trăng sao, Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu đang chạy dọc theo nam ngạn sông Trường Giang, nhằm về phía đông mà phóng như bay. Hai người trong tay đều cầm trường kiếm.

Hai người chạy một mạch hơn hai mươi dặm mà vẫn không dừng bước. Bỗng một ngọn đèn trong con thuyền đánh cá ở bên bờ sông ngẫu nhiên chiếu sáng vào thanh trường kiếm của hai người, lóe lên những ánh hào quang ghê rợn.

Đột nhiên bên mình vang lên một tràng cười ha hả, hai người vội dừng bước nghe ngóng.

Vi Cự Phu lập tức lên tiếng gọi:

- Đại ca! Y ở đâu rồi?

Tiếng cười vang lên có vẻ ung dung, sáng khoái, tiếp theo có tiếng đáp lại:

- Phải rồi! Ta ở đây! Hai vị quả nhiên là người thủ tín. Ta đây rất bội phục!

Vừa dứt lời, từ trong bóng tối, một người từ từ bước ra, tay cầm một bình khí sáng loáng, nhìn kỹ là một cái vòng kim cương. Người này che mặt bằng tấm khăn đen chỉ để lộ hai con mắt sáng ngời.

Vi Cự Phu và Phạm Thư Trai bất giác cầm thanh trường kiếm gơ lên. Vi Cự Phu quát hỏi:

- Kẻ đã giết bảy người tiêu sư của Hành Dương tiêu cục phải chăng là ngươi?

Người kia cười đáp:

- Thưa hai vị! Tại hạ biết hai vị đứng chủ vụ này, liền sai người đưa thơ ước hẹn các vị đến đây gặp mặt. Vi đại hiệp hà tất còn phải hỏi nữa?

Vi Cự Phu rung tay lên, phóng trường kiếm ra rất nhanh đánh vèo một cái. Người kia nghiêng người về phía sau tránh khỏi rất vừa, mũi kiếm của Vi Cự Phu tuy mau lẹ và chính xác, mà chỉ đâm tới vạt áo trước ngực người ấy, Vi Cự Phu phóng kiếm không trúng trong lòng rất bội phục, vì đối phương tránh đòn một cách rất tài tình. Cử động của y tựa hồ chẳng khó khăn gì nhưng thực ra đường kiếm này Vi Cự Phu đã tính rất đúng, tránh được đâu phải chuyện dễ dàng.

Người kia lùi lại rồi vẫn giữ thái độ rất thản nhiên như không có việc gì xảy ra. Y nói:

- Khoan đã!

Vi Cự Phu quát hỏi:

- Nợ máu tất phải trả bằng máu. Ngươi còn nói gì được nữa?

Người kia đột nhiên bật lên một tràng cười rộ. Tiếng cười đượm vẻ bi tráng.

Vi Cự Phu toan động thủ thì Phạm Thư Trai đưa tay ra cản lại hỏi:

- Tại sao ngươi lại cười?

Người kia đáp:

- Tại hạ cười vì Vi đại hiệp nói rất đúng: “Nợ máu phải trả bằng máu”. Không hiểu các vị có biết trước kia Chử Phi Hồng đã thiếu tại hạ một món nợ máu không?

Nguyên Chủ Phi Hồng là tổng tiêu đầu của Phi Hùng tiêu cục. Phi Hùng tiêu cục rất nổi tiếng trong võ lâm.

Chủ Phi Hồng bị chết trong đám bảo tiêu sư. Vụ này đã làm chấn động giang hồ. Vi Cự Phu vốn chơi thân với Chủ Phi Hồng nên ước hẹn cùng Phạm Thư Trai hợp sức truy tầm hung thủ.

Lúc này Vi Cự Phu đối diện với hung thủ. Ông nghe y nói vậy thì không khỏi ngẩn người ra, hất hàm hỏi:

- Chủ Phi Hồng xuất thân từ một chính phái có tiếng tăm. Y không hà hiếp ai bao giờ, sao lại thiếu món nợ máu người được?

Người kia vẫn cười hỏi lại:

- Song thân tại hạ đều chết về tay hãn. Như vậy có thể kể là nợ máu không?

Phạm Thư Trai quát hỏi:

- Thế còn sáu vị tiêu sư kia thì có tội gì?

Người kia đưa ngón tay lên bật vào cái vòng kim cương rồi đáp:

- Vì khí giới không có mắt, nên khi giết lầm phải người vô tội.

Vi Cự Phu hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Người kia đáp:

- Tiên phụ chỉ là người vô danh chẳng có tiếng tăm chi trong chốn giang hồ, hà tất đề cập đến tên tuổi làm gì.

Vi Cự Phu cười lật hỏi:

- Dù sao y cũng phải có tên họ chứ? Sao người không dám nói rõ ra?

Người kia liền giơ tay lên kéo tấm khăn che mặt xuống.

Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu nhìn kỹ lại người này dưới ánh trăng tỏ, thì thấy y lông mày như thanh kiếm nằm ngang, mũi thẳng như dọc dừa. Thật là một trang thiếu niên anh tuấn, nét mặt y đầy vẻ hiên ngang.

Hai người vừa nhìn qua, trong lòng đã nảy ra ý nghĩ mẩn tài.

Người kia vung chiếc kim cương khuyên lên thì một lần hào quang như cầu vồng sáng rực lên. Y đồng dặc nói:

- Nếu hai vị cho là mối thù giết cha mẹ cũng không nên báo thù xin cứ việc động thủ đi!

Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu cùng ngẩn người đưa mắt nhìn nhau hồi lâu, chúi mũi kiếm xuống đất. Cả hai ông lấy làm khó nghĩ, khó nổi ra tay.

Người kia chờ một lúc lâu rồi chấp tay nói:

- Tiếng hào hiệp của hai vị lừng lẫy xa gần. Bây giờ hai vị đã không muốn động thủ thì tại hạ xin cáo từ.

Dứt lời y trở gót rút lui.

Phạm Thư Trai kêu lên:

- Khoan đã!

Lão vừa nói vừa chống kiếm nhảy xổ tới.

Người kia tuy đã bước đi nhưng vẫn giữ thế thủ, liền xoay người lại dùng kim cương khuyên đánh về phía trước.

Phạm Thư Trai giơ thanh kiếm chênh chếch lên để đón đỡ.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Hai thứ binh khí đụng nhau. Hai người đều lui lại một bước.

Hồi ấy Vi Cự Phu chưa đến ba mươi tuổi mà Phạm Thư Trai đã ngoài ba mươi nên công lực lão thâm hậu hơn họ Vi. Trong lúc tay kiếm của lão đụng vào kim cương khuyên của đối phương, lão biết rằng công lực của người này chẳng kém gì mình, mà tuổi già còn kém mình xa thì trong lòng đã có ý kính nể.

Người kia lại nổi lên một trận cười rồi nói:

- Phạm đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền! Nếu hai vị hợp lực với nhau thì Cần mỗ không thể nào chống nổi. Hai vị muốn chém muốn giết thế nào cứ việc tùy ý. Hai vị đã vì bạn mà báo thù. Cần mỗ tuy chết nhưng cũng không oán hận.

Phạm Thư Trai vội nói:

- Ông bạn lầm rồi. Tại hạ chỉ mong ông bạn lưu danh lại mà thôi!

Người kia ngửa mặt lên trời rồi đáp:

- Tại hạ họ Cần tên là Nhật Túy.

Vi Cự Phu vốn là người cẩn thận câu nệ, tuy nghe người kia xưng tên họ, cặp lông mày đã hơi nhăn lại, nhưng chưa trả lời thì Phạm Thư Trai đã chấp tay nói:

- Nếu ông bạn có việc gấp, xin cứ tùy tiện cho!

Vi Cự Phu dường như có điều gì muốn nói nhưng còn đắn đo chưa thốt ra lời được.

Cần Nhật Túy nhìn hai người nói:

- Bữa nay được gặp nhị vị, thật là tam sinh hữu hạnh. Nếu không có việc gì gấp, tại hạ nhất định xin đi theo hầu hai vị.

Vừa dứt lời, Cần Nhật Túy xệch người đi một cái đã nhảy xuống đứng trên chiếc thuyền nhỏ. Y giơ tay lên bật đánh vào một tiếng, chỉ phong đã cắt đứt dây neo thuyền. Chiếc thuyền nhỏ thuận dòng nước chảy chớp mắt đã ra đến giữa sông.

Phạm Thư Trai đứng trên bờ ngơ ngẩn nhìn theo không nhúc nhích. Vi Cự Phu cất tiếng hỏi:

- Chúng ta tìm được tông tích gã có phải chuyện dễ đâu? Sao đại ca còn buông tha gã?

Phạm Thư Trai hỏi lại:

- Nhị đệ! Sao vừa rồi nhị đệ lại không hạ thủ?

Vi Cự Phu chưng hửng một lát rồi ngập ngừng đáp:

- Tiểu đệ thấy gã giết bọn Chữ Phi Hồng mà dường như trong tâm gã có chỗ đau khổ không nói ra được, nên vừa rồi tiểu đệ...

Ông ta nói đến đó rồi nở nụ cười nhăn nhó rồi ngừng lại.

Phạm Thư Trai cũng nói:

- Đúng thế đấy! Ta cũng nhận thấy gã Cần Nhật Túy này là một trang thiếu niên anh tuấn, bước tiền đồ của gã có rất nhiều hy vọng lớn lao.

Vi Cự Phu nói:

- Đại ca! Khi anh em mình đi truy tầm tên hung thủ sát hại Chữ Phi Hồng, đã phát giác ra bao nhiêu sự việc kinh khủng khác và dường như đều do tay một người gây nên. Nếu gã đã là hung phạm thì mình chẳng nên vì bốn chữ “thiếu niên anh tuấn” mà châm chước cho gã được.

Phạm Thư Trai cười đáp:

- Chúng ta mới đem lòng hoài nghi cho gã mà thôi, chớ đã chắc gì chính gã gây ra những vụ này? Biết đâu những tội ác kia chẳng do tay kẻ khác nào đó. Lời đồn mỗi người nói một khác, sao mình cứ buộc cho gã?

Vi Cự Phu cũng bật cười nói:

- Đại ca! Sao đại ca cứ bênh gã chăm chặp mà bác khước lời tiểu đệ?

Phạm Thư Trai nói:

- Ta có một chú em, nếu y không chết non thì nay cũng lớn bằng gã này rồi.

Giọng lão nói đầy vẻ buồn thảm. Dứt lời lão lại thở dài sườn sượt.

Vi Cự Phu nói:

- Đại ca! Chúng ta là anh em kết nghĩa. Nếu mình điều tra nhân phẩm gã có thể tin cậy được thì sao không nhận gã làm nghĩa đệ?

Phạm Thư Trai đáp:

- Việc đó hãy để thông thả sẽ tính!

Con thuyền chở Cần Nhật Túy đã đi mất tăm rồi mà Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu vẫn còn đứng trên bờ sông nhìn ra...

Trên đây là câu chuyện xảy ra hai mươi năm trước. Phạm Thư Trai ngơ ngẩn xuất thần nhìn Vi Quân Hiệp rồi lại nói tiếp:

- Đó là lần thứ nhất ta được gặp phụ thân người...

Vi Quân Hiệp sững sốt hỏi lại:

- Về sau tiền bối có gặp mặt người đó nữa không?

Chàng vừa dứt câu nói này ra khỏi miệng thì chợt nghĩ ngay đến mình nói như vậy tức là đã nhìn nhận lời Phạm Thư Trai nói đúng sự thật. Rồi chàng tự hỏi:

- Nếu mình quả là con Cần Nhật Túy thì sao lại họ Vi? Mẫu thân mình đã không thanh minh về việc này mà Vi Cự Phu cũng không cho mình hay là nghĩa làm sao?

Rồi chàng tự trả lời:

- Không, không thể được! Phạm Thư Trai đã nói dối.

Chàng liền cười nhạt hỏi:

- Phạm đại hiệp! Những chuyện cũ vừa rồi có đúng sự thật chăng?

Phạm Thư Trai nhún nhó cười, toan mở miệng trả lời thì lão bỗng thấy trong góc nhà thấp thoáng có bóng người đàn bà, vội cất tiếng gọi:

- Uyển Ngọc!

Vi Quân Hiệp cũng la lên:

- Má má!

Người đàn bà này không xuất hiện. Vi Quân Hiệp nhảy xổ lại rượt theo. Chàng vừa quanh hết góc nhà thì thấy phía trước có một người đàn bà giơ tay lên vẫy mình. Nhưng người này lại không phải là mẫu thân chàng mà chính là Triển Phi Ngọc.

Vi Quân Hiệp run run nói:

- Té ra là cô nương!

Triển Phi Ngọc xua tay ra hiệu cho chàng đừng lên tiếng.

Vi Quân Hiệp chạy lại gần khẽ hỏi:

- Vừa rồi Phạm Thư Trai lên tiếng gọi “Uyển Ngọc” có phải là cô nương chăng? Sao cô nương không xuất hiện nói rõ cho lão biết là mình? Cô nương giả vờ thế này là có ý gì?

Triển Phi Ngọc tung người đi như làn khói tỏa khê nói:

- Chạy lẹ lên! Đi theo tại hạ cho mau.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Triển Phi Ngọc không trả lời, thò tay ra nắm lấy tay Vi Quân Hiệp kéo đi luôn.

Vi Quân Hiệp không tự chủ được, bị nàng kéo tuột đi nhảy qua bờ tường. Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã chạy vào đến một khu rừng.

Triển Phi Ngọc bây giờ mới khê bảo chàng:

- Dừng lên tiếng! Để ý mà nghe!

Vi Quân Hiệp lắng tai nghe nhưng trong rừng tịch mịch, bốn bề yên lặng như tờ, tuyệt không thấy động tĩnh chi hết, liền chau mày hỏi lại:

- Tại hạ chẳng nghe thấy chi hết:

Triển Phi Ngọc lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Lạ quá! Tại hạ vừa nghe tiếng vợ chồng Vi đại hiệp tranh luận với nhau, mà sao chớp mắt đã rời khỏi nơi đây đi đâu rồi?

Vi Quân Hiệp tiến sâu vào rừng để tìm kiếm, nhưng chẳng thấy gì.

Chàng vội quay lại hỏi Triển Phi Ngọc:

- Hai người tranh luận điều chi?

Triển Phi Ngọc nói:

Đường nữ hiệp hỏi Vi đại hiệp: “Tại sao chàng lại giết y?” thì Vi đại hiệp đáp: “không giết y không được”. Hai người nhắc đi nhắc lại những câu này mãi. Sau thanh âm của Đường nữ hiệp mỗi lúc một thét lên lạnh lạnh. Còn Vi đại hiệp thì giọng nói thê thảm vô cùng, tựa hồ trong lòng ông ta có nhiều nỗi bức dứt đau đớn lắm.

Vi Quân Hiệp đột nhiên lộ vẻ khẩn trương hỏi:

- Dường như vừa có tiếng người gọi Cần Nhật Túy, cô nương có nghe thấy không?

Bên tai chàng vẫn vắng vắng ba tiếng “Cần Nhật Túy”. Chàng tự hỏi:

- Hay là lời Phạm Thư Trai nói quả đúng sự thật?

21. Chương 21: Mối Chung Tình Chị Chăng Nhường Em

Vi Quân Hiệp không thể không tin lời Phạm Thư Trai là đúng sự thật. Thế rồi Triển Phi Ngọc thuật lại cho chàng nghe những lời tranh luận giữa hai vợ chồng Vi Cự Phu. Cả hai đã đề cập đến một người tên là Cần Nhật Túy.

Chàng ngăn người ra ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Chuyện Cần Nhật Túy vậy là có thật nhưng y không có liên quan gì đến tại hạ?

Triển Phi Ngọc sững sốt hỏi:

- Công tử bảo sao?

Vị Quân Hiệp đáp một cách rõ ràng hơn:

- Tại hạ không phải là con Cầm Nhật Túy.

Triển Phi Ngọc lại ngẩn người ra nhưng vẻ mặt nàng ra chiều khác lạ, nàng hỏi:

- Ai bảo công tử là con y?

Vị Quân Hiệp đáp:

- Phạm Thư Trai bảo thế ...

Chàng chưa dứt lời lại lắc đầu nói tiếp:

- Thôi không nói chuyện này nữa. chắc Phạm Thư Trai nói sai rồi.

Triển Phi Ngọc đăm đăm nhìn Vị Quân Hiệp mà không nói gì.

Vị Quân Hiệp hỏi nàng:

- Triển cô nương, cô nghĩ gì vậy?

Triển Phi Ngọc thủng thẳng đáp:

- Tại hạ nghĩ lại lời mẫu thân đã xưng hô với công tử.

Vị Quân Hiệp run bắn cả lên, chàng băng khuôn mặt hỏi:

- Tại hạ đúng là con của Cầm Nhật Túy ư?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Công tử quay về hỏi lại song thân xem.

Vị Quân Hiệp lòng dạ rối bời, nói:

- Chắc bây giờ phụ thân và mẫu thân không ở nhà. Vả lại dù tại hạ có gặp người, e rằng người không chịu nói thật.

Triển Phi Ngọc dường như đã đoán trước ý nghĩ của Vị Quân Hiệp, nàng đáp ngay:

- Vụ này chẳng khó gì. Tại hạ chắc là mẫu thân tại hạ biết rõ việc này.

Vị Quân Hiệp bất giác động tâm. Chàng thấy Triển Phi Ngọc nói có lý. Triển phu nhân chắc chắn biết rõ Cầm Nhật Túy, mà Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quân Tam Dương có lẽ cũng là người quen của Cầm Nhật Túy.

Mới đây, Vị Quân Hiệp chưa nghe thấy ai nói đến Cầm Nhật Túy, nhưng hiện nay ba chữ “Cầm Nhật Túy” lại ám ảnh tâm hồn chàng như đinh đóng vào óc. Chàng nhất định phải điều tra cho ra xem mình có mối liên quan gì đến y hay không?

Chàng mỉm cười rồi hỏi:

- Triển cô nương có chủ ý gì nữa phải không?

Triển Phi Ngọc quay lại đáp:

- Nếu công tử muốn biết chuyện này thì hãy thân hành đến hỏi lại mẫu thân tiểu muội sẽ rõ.

Lúc này Vị Quân Hiệp ruột rối như mớ bòng bong, nhưng chàng cũng nghe rõ giọng Triển Phi Ngọc nói ra chiều bên lên. Chàng ngẩn người ra thở dài, không biết quyết định thế nào bây giờ

Giữa lúc ấy đột nhiên đằng xa có tiếng nhạc ngựa vọng lại. Tiếng nhạc ngựa mỗi lúc một rõ hơn, lúc nhanh lúc chậm văng vẳng truyền vào tai.

Triển Phi Ngọc chau mày nói:

- Cầm công tử! bữa nay trong nhà công tử có nhiều chuyện rắc rối không những chỉ một vụ này đâu.

Vị Quân Hiệp nhăn nhó cười hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Lang quân bà chị tại hạ cũng đến đó.

Vị Quân Hiệp sững sốt, chàng không nghĩ ra người chồng chị Triển Phi Ngọc là ai, toan hỏi lại thì Triển Phi Ngọc lại nói tiếp:

- Chính là Thiên băng địa liệt Khổng Không Chấn...

Nàng vừa dứt lời tiếng nhạc ngựa đến gần hơn. Đồng thời có tiếng chim hót rất êm tai pha lẫn với tiếng nhạc ngựa.

Triển Phi Ngọc ồ lên một tiếng rồi nói:

- Đại thư tại hạ cũng đến đó.

Rồi nàng lại ngơ ngác nói tiếp:

- Ô hay! Dường như không phải là đại thư.

Vị Quân Hiệp vội hỏi:

- Hay là lệnh đường đó chẳng?

Triển Phi Ngọc lắc đầu đáp:

- Công lực người này so với mẫu thân tại hạ còn có phần cao hơn.

Vị Quân Hiệp lại càng hoang mang, mồ hôi trán thoát ra đầm đìa nói:

- Hay là... tam muội cô nương?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Đúng hán rồi!

Vị Quân Hiệp chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

Giữa lúc ấy bỗng thấy một đại hán thân hình rất cao lớn, tay lắc một chiếc chuông vàng lấp lánh, người gã cao ngất ngưỡng mà mau lẹ như nước chảy mây trôi, đang lẹ làng tiến về phía trước. chỉ trong chớp mắt gã đã đến trước mặt Triển Phi Ngọc. đại hán thộn mặt ra la lên:

- Ô! Nhị muội! Sao nhị muội cũng ở đây? Hay là Phạm lão tặc?

Gã chưa dứt lời thì ngó thấy Vị Quân Hiệp. Đột nhiên gã biến sắc quát hỏi:

- Thằng giặc này mi chưa xuống châu Diêm Vương ư?

Gã giao bàn tay hộ pháp lên phóng chưởng đánh xuống đầu Vị Quân Hiệp.

Vị Quân Hiệp thấy đại hán này trạc vào bốn mươi, ăn mặc dị dạng chẳng ra nhà sư mà cũng chẳng ra đạo sĩ. Mặt gã thốt thịt lằn lằn, lưỡng quyền nhô ra. Chàng lại thấy gã gọi Triển Phi Ngọc là nhị muội thì biết ngay là gã đứng đầu Tàn linh Tam tà tên gọi: Thiên Băng Địa Liệt Khổng Không Chấn.

Vị Quân Hiệp còn đang để ý ngó Khổng Không Chấn thì gã đã vung chưởng đánh xuống đầu mình gần tới nơi rồi.

Khổng Không Chấn ra tay lẹ quá khiến Vị Quân Hiệp không biết đường nào mà tránh. Chàng đứng ngẩn người ra. Một luồng lực đạo chụp xuống vào đầu chàng, bên tai chàng bỗng nghe tiếng hai chị em Triển Phi Ngọc và Triển Phi Yến hét lên lanh lảnh:

- Thư phu điên rồi ư? Sao lại không dừng tay?

Khổng Không Chấn ra tay đã mau lẹ, thu về càng mau lẹ hơn. Gã đang phóng chưởng nửa vời, bàn tay ở trên không đột nhiên dừng lại thu chưởng về ngay được.

Vị Quân Hiệp ngẩng đầu lên thấy Khổng Không Chấn đã thu chưởng về lúc bàn tay gã chỉ cách đầu mình một thước. Chàng nhìn rõ bàn tay gã biến đổi ra đen không nhất định, chàng biết ngay là độc chưởng của gã thật lợi hại vô cùng. Diễn biến mau lẹ quá khiến chàng không đủ thời gian mà phát sợ nữa. người chàng toát mồ hôi lạnh ngắt và đột nhiên thấy hai bàn tay mình bị người ta nắm giữ rồi một sức mạnh kéo chàng lùi lại phía sau.

Khổng Không Chấn buông tay xuống hỏi:

- Nhị muội, Tam muội! Tại sao hai người lại kéo y ra?

Vị Quân Hiệp bấy giờ mới nhìn sang hai bên thì mé tả có Triển Phi Ngọc, mé hữu có Triển Phi Yến, mỗi người nắm một cánh tay mình.

Chàng vội dằng tay phải ra, khoa chân bước sang bên trái nửa bước.

Triển Phi Yến ngăn người ra, sắc mặt biến đổi. nàng chưa nói gì thì Triển Phi Ngọc đã lên tiếng:

- Thư phụ! Dù Thư phụ cùng Vi Cự Phu có điều gì xích mích với nhau nhưng cũng không liên quan gì đến y tại sao Thư phụ vừa thấy y đã hạ thủ ngay?

Khổng Không Chấn la lên:

- Thế này thì buồn cười thật! Sao không liên quan đến hấn?

Chà chà! Ngày nọ suýt chút nữa ta mất mạng về tay hấn, mới cừu hận đó không trả được thì thế chẳng làm người. dù ta có phải Đại thư các người trách mắng ta cũng đành chịu vậy. Thế nào ta cũng phải giết hấn để rửa hận. Thôi hãy cố tránh ra, kéo ta lỡ đánh phải thì Đại thư các cô tất không tha cho ta đâu!

Thanh âm Khổng Không Chấn như tiếng chuông đồng đập choang choang vào màng tai người nghe ý, nói nhồm nhoàm nên nghe câu được câu chẳng. Vị Quân Hiệp nghe ồm ồm chẳng hiểu gì cả.

Khổng Không Chấn nói oang oang hồi lâu, Vị Quân Hiệp mới nhận ra được một điểm là thằng cha này sợ vợ. Chàng dở khóc dở cười lên tiếng nói:

- Khổng bằng hữu! Ông bạn nhận lầm người rồi. Tại hạ chưa quen biết ông bạn bao giờ mà ông bạn nói gì rắc rối thế?

Khổng Không Chấn cười ha hả nói:

- Mi bảo chưa gặp ta bao giờ ư? Thế sao mi biết ta họ Khổng?

Vị Quân Hiệp vốn tưởng Khổng Không Chấn là một tay tà đạo ghê gớm trong võ lâm, nhưng bây giờ chàng nhận ra là người chất phác hồn hậu.

Chàng nhăn nhó cười hỏi:

- Xin hỏi Khổng bằng hữu! Ông bạn tưởng tại hạ là ai?

Khổng Không Chấn lại cười ha hả bắt chước thanh âm của Vị Quân Hiệp nhắc lại:

- Xin hỏi Khổng bằng hữu! Ông bạn tưởng tại hạ là ai? Hừ? Cần Nhật Túy? Mi là quân chó đẻ dù có đốt thành than ta cũng không nhận lầm mi được.

Vị Quân Hiệp kinh ngạc hỏi như người đau phát rên:

- Ông bạn... ông bạn có biết Cần Nhật Túy ư?

Triển Phi Yến dậm chân nói:

- Thư phụ! Thư phụ nhận lầm người rồi, còn rắc rối gì lắm thế! Y là Vị Quân Hiệp chứ có phải Cần Nhật Túy đâu.

Khổng Không Chấn lắc đầu quây quây nói:

- Vậy thì nhất định gã thay đổi tên rồi. Các cô phải cẩn thận đấy, thằng cha này khéo đem lời đường mật dụ dỗ đàn bà con gái, lừa gạt không biết bao nhiêu rồi đấy! Cả mẫu thân các cô ...

Khổng Không Chấn nói đến đây lại toét miệng ra cười hềnh hếch dường như không tiện nói thêm nữa.

Triển Phi Yến nghe vậy hỏi luôn:

- Mẫu thân tiểu muội làm sao? Thư phụ hay ăn nói càn rỡ lắm đấy. Liệu mà từ từ lỗ miệng, đại thư không tha đâu.

Khổng Không Chấn lộ vẻ sợ hãi vội nói như để phân bua:

- Tam muội! Ta có nói gì đâu? Nhị muội! Ta nói gì cô nghe rõ cả đấy nhé! Ta không có điều chi càn rỡ, đại thư các cô trách ta thế nào được?

Vị Quân Hiệp thấy Khổng Không Chấn sợ vợ đến độ không thể tưởng tượng được, nên chàng không nhin được phải bật lên tiếng cười.

Khổng Không Chấn nói xong trợn mắt nhìn Vị Quân Hiệp hỏi:

- Mi thấy ta nói rõ họ tên mi ra, mi lấy làm khoái lắm phải không?

Vị Quân Hiệp nói:

- Tại hạ đúng là họ Vi. Ông bạn nói người nào đó chẳng lẽ tuổi lại trẻ như tại hạ ư?

Khổng Không Chấn nhăn tít cặp lông mày rậm, rồi đi gãi đầu gãi tai nói:

- Ai biết đâu được mi không phải là hạng yêu tà. Mi dùng thuật trụ nhan gì đó làm cho nét mặt không già đi thì sao?

Triển Phi Ngọc buông tiếng thở dài nói:

- Thư phụ! Tiểu muội dám nói quyết y không phải là người mà thư phụ đang tìm kiếm đâu. Người ấy đã chết rồi.

Khổng Không Chấn trợn mắt lên hỏi lại:

- Cô bảo sao?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Chính Phạm Thư Trai đã bảo y bị Vi Cự Phu giết rồi.

Khổng Không Chấn đột nhiên nhảy lên hỏi:

- Phạm Thư Trai ư? Phạm Thư Trai ư? Ta cùng tam muội đến đây để kiếm thằng giặc già đó. Lão già hèn mặt kia đã giam cầm tam muội ở Phạm gia trang, thằng cha đó thực là khả ố.

Rồi y lớn tiếng gọi:

- Phạm lão tặc! Phạm lão tặc! sao ngươi còn chưa lộ mặt ra?

Triển Phi Ngọc chú cặp lông mày xinh đẹp nói:

- Thư phụ! Thư phụ làm gì mà âm ỹ lên thế? Thư phụ tưởng làm thế lão ra để gặp thư phụ hay sao?

Khổng Không Chấn sững sốt hỏi:

- Thì ra hần sợ không dám gặp ta hử?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Thư phụ đừng rắc rối với lão nữa. Thư phụ có điều gì xích mích với Cần Nhật Túy hãy nói cho tiểu muội nghe đi!

Khổng Không Chấn ra chiều bẽn lèn đáp:

- Vụ đó ... thôi không nói nữa ...

Triển Phi Ngọc lại giục:

- Tiểu muội cần biết rõ về thân thế và hành vi của Cần Nhật Túy. Thư phụ nói cho tiểu muội nghe đi!

Khổng Không Chấn chẳng những sợ vợ, gã còn úy kị luôn cả mấy cô em vợ nữa. Về mặt hắc có ý đăm chiêu không muốn nói mà vẫn phải kể:

- Được rồi! Để ta nói cho cô nghe. Việc này xảy ra đã lâu ngày lắm rồi...

Triển Phi Yến không chờ cho Khổng Không Chấn nói hết kéo tuột Vị Quân Hiệp ra chỗ khác nói:

- Ra ngoài này chúng ta không cần nghe chuyện Cần Nhật Túy làm chi. Ta có việc muốn hỏi công tử.

Triển Phi Ngọc nói:

- Tam muội! Người làm gì mà lôi kéo thế, coi sao cho tiện?

Triển Phi Yến nguyền cô chị rồi đáp:

- Tôi thích thế nào là làm thế, đến mẫu thân còn chẳng ngăn được, Nhị thư còn nói làm chi?

Triển Phi Ngọc nói:

- Người đừng lôi kéo y nữa. Y đang muốn nghe chuyện Cần Nhật Túy.

Triển Phi Yến bĩu môi nói:

- Y muốn nghe chuyện ai, sao chị lại biết?

Triển Phi Ngọc đỏ mặt bèn nói:

- Người cứ hỏi y sẽ biết.

Triển Phi Yến dè bĩu rồi hỏi Vi Quân Hiệp:

- Người nói đi! Người đi với ta hay là ở đây nghe chuyện vu vơ?

Đừng nói Cần Nhật Túy có liên quan tới Vi Quân Hiệp. dù chẳng có liên quan gì, thì chàng cũng không muốn đi với Triển Phi Yến. Chàng vội đáp:

- Tại hạ cần nghe Khổng bằng hữu nói chuyện Cần Nhật Túy.

Triển Phi Yến ngăn người ra hỏi:

- Người ... người có ý muốn tránh ta phải không?

Vị Quân Hiệp lui lại hai bước. Chàng xa được Triển Phi Yến thì lại đến gần bên Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Yến thấy vậy tái mặt, đột nhiên cười khẩy nói:

- Tôi biết rồi! Nhị thư giỏi thật!

Triển Phi Ngọc nói:

- Người biết sao? Ta không hiểu.

Triển Phi Yến cười lạt nói móc:

- Có gì mà chị không hiểu, việc gì chị cũng hiểu rõ hơn hết.

Triển Phi Ngọc hỏi:

- Tam muội! Người nói thế nghĩa là làm sao?

Triển Phi Yến không trả lời chỉ xoay mình chạy ra xa chừng một trượng rồi đứng lại.

Cả ba người cũng nhìn thấy vai nàng rung lên dường như bị xúc động mạnh.

Khổng Không Chấn lớn tiếng gọi:

- Tam muội! Muội đi đâu đó?

Triển Phi Yến thét lên:

- Thư phu bắt tất nghĩ đến tôi!

Tiếng nói nàng nức lên như khóc.

Triển Phi Ngọc nói:

- Người đừng chạy đi đâu cả!

Triển Phi Yến bản tính ngang bướng cứ chạy đi. Nàng vừa chạy vừa réo lên:

- Tôi cứ muốn chạy loạn lên chơi.

Nàng chạy như bay chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Vị Quân Hiệp thấy Triển Phi Yến bỏ đi rồi, chàng thở phào một cái nhẹ nhõm.

Khổng Không Chấn trong lòng nóng nảy nói:

- Nhị muội! Ta nhờ nhị muội đi tìm tam muội giùm cho. Đại thư cô đã biết ta cùng đi với y, bây giờ y chạy mất rồi thì một mình ta đau dảm về gặp đại thư cô!

Triển Phi Ngọc nói:

- Y chẳng đi đâu xa mà ngại. Thư phu cứ đem chuyện Cần Nhật Túy kể lại cho tiểu muội nghe. Tại sao thư phu lại gây với y.

Khổng Không Chấn loanh quanh một lúc rồi ngồi xuống nói:

- Ta mắng gã, thì việc gì đến cô? Ta với gã vốn không có thù oán gì mà lại quen biết nhau nữa. nhưng một lần ba người chúng ta đang vây Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu và xem chừng sắp giết được hai lão đến nơi...

Nguyên bọn Tần Linh Tam Tà kết nghĩa cùng nhau đã lâu ngày và nổi tiếng ác ôn. Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu bị bọn này vây hãm. Ba gã nổi lên những tiếng cười quái dị không ngớt. Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu hai người đứng tựa lưng vào nhau. Hai thanh trường kiếm vung lên vừa công vừa thủ. Tuy kém thể nhưng Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu cũng không đến nỗi phải thua ngay.

Khổng Không Chấn trong tay cầm chiếc thoi đâm. Thứ thoi này được sử dụng tuyệt diệu như con rắn độc không ngớt co về rồi lại phóng ra. Còn hai gã kia làm cho rối loạn tâm thần hai người. trên vai Vi Cự Phu bị trúng ba roi, máu chảy đầm đìa.

Khổng Không Chấn lạng người đi hai bước rồi đột nhiên tung mình lên cao. Ba chiếc roi cầm trong tay từ trên đâm xuống mau lẹ vô cùng. Hấn la lên:

- Hai thằng giặc này còn chưa quì xuống xin tha mạng.

Phạm thư Trai cùng Vi Cự Phu đang bận đối phó với hai gã kia nên không thể đề phòng được. Khổng Không Chấn ra chiêu từ trên đánh xuống.

Ánh mặt trời chiếu vào ba ngọn thoi sáng đến lóa mắt. Vi Cự Phu thấy thế thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng quát ở bên tai, rồi một thanh trường kiếm tung xéo lên đáng gạt “choang” một tiếng, trúng vào ba mũi thoi:

Khổng Không Chấn cả kinh run tay lên không tự chủ được, người lạng lùi về sau hạ cách xuống xa tròng một trượng.

Gã vừa đáp xuống đất một hồi thì một bóng người đột nhiên xẹt tới. bóng người còn đang ở trên không đã vung cây trường kiếm ra để chống xuống đất. Người này là một trang thiếu niên anh tuấn.

Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu nhận ra chính là người mà mấy hôm trước đã gặp ở bên sông tên gọi Cần Nhật Túy.

Bỗng nghe Khổng Không Chấn lớn tiếng gọi:

- Cần bằng hữu! Anh bạn vừa đến đúng lúc. Hai gã này chuyện sinh sự với bọn ta. Bây giờ chúng ta chia nhau hai người chọi một hạ xong chúng rồi sẽ nói chuyện.

Cần Nhật Túy cầm kiếm để ngang trước ngực thủ thế, trên môi gã thoáng lộ nụ cười, chứ không trả lời.

22. Chương 22: Cái Chết Bi Thảm Của Cần Nhật Túy

Không Không Chấn sững sốt hỏi Cần Nhật Túy:

- Sao? Người không đánh chúng ư?

Cần Nhật Túy trầm giọng đáp:

- Hai vị này cũng là bạn tốt của tiểu đệ.

Không Không Chấn la lên:

- Gã họ Chấn kia ! Người là bạn với hai người này ư ? Thế sao người còn kêu ta bằng anh em ?

Cần Nhật Túy đáp:

- Phải rồi ! Đệ là bạn của Khổng huynh. Nhưng nếu Khổng huynh xích mích với Vi đại hiệp cùng Phạm đại hiệp thì tình bạn giữa đôi ta sẽ không còn nữa.

Không Không Chấn cười ha hả nhưng mặt mày nhăn nhó ra vẻ tức giận lắm, ba ngón thoi trong tay gã vụt đưa lên nhắm đâm ngay tới Cần Nhật Túy.

Cần Nhật Túy né người đi, giơ chiếc vòng kim cương lên để gạt ba ngón thoi đánh choang một tiếng cực lớn.

Không Không Chấn chấn động cả thân mình lùi lại ba bước.

Cần Nhật Túy tiến lên đánh ra ba chiêu.

Không Không Chấn nhìn thấy ánh vòng loáng hoa cả mắt, lại phải lùi thêm tám bước mới đứng vững lại. Hắn toan phóng thoi ra đánh nữa thì Cần Nhật Túy cười lạt nói:

- Khổng lão đại ! Người sờ tay lên đầu coi.

Không Không Chấn sờ tay lên đầu thấy tay dính máu tươi mà đầu rất quá thì trong lòng rất kinh hãi, đứng thộn mặt ra không nói nên lời. Hắn hoang mang không biết bữa nay mình có thoát chết được với bọn này không ? Hắn ngẩn đầu trông ra thì thấy Cần Nhật Túy đang nhìn mình tủm tỉm cười. Cả Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu cũng đang cười rộ.

Nhị Tà trong bọn Tam Linh Tàn Tà vội nói:

- Đại ca đừng sợ, mới chỉ mất một miếng da đầu mà thôi không hề chi cả.

Không Không Chấn lại để tay lên sờ thì quả nhiên đỉnh đầu mình bị hớt mất một miếng da bằng bàn tay. Hắn tưởng Cần Nhật Túy nghĩ tình bằng hữu nên hãy còn nhẹ tay. Nếu gã hạ thấp chiếc Ô Vân Khuyên xuống nửa tấc thì hớt mất cả thiên linh cái và còn sống làm sao được ?

Không Không Chấn tuy may chưa mất mạng, nhưng cũng không dám chần chờ đứng lại nữa...

Bây giờ Không Không Chấn thuật chuyện cũ lại hắn cũng giơ tay khê vỗ vào đỉnh đầu.

Ngay lúc ấy Triển Phi Yên lại từ trong rừng chạy ra nhưng nàng chỉ đứng đằng xa nhìn lại ba người. Mặt nàng hầm hầm tức giận.

Vi Quân Hiệp cùng Triển Phi Ngọc và Triển Phi Yên đều trông thấy đỉnh đầu Không Không Chấn sới một mảng lớn, chỉ còn da thịt đỏ hồng, không mọc tóc.

Không Không Chấn vẫn nhìn Vi Quân Hiệp trừng trừng chưa nguôi cơn giận. Bỗng Triển Phi Yên bước lại gần ba người rồi cất tiếng hỏi:

- Thế rồi sao nữa ?

Không Không Chấn đáp:

- Sau thằng lỏi đó cùng Phạm Thư Trai và Vi Cự Phu cả ba tên như hình với bóng không rời nhau nữa. Mẹ kiếp ! Chúng thân mật nhau quá ! Ta gặp bọn chúng mấy lần mà không dám động thủ. Cuối cùng ta nghe hẳn cùng Vi Cự Phu tranh nhau một người đàn bà họ Đường rồi ghen nhau đánh nhau. Từ đó ta không được tin tức gì của bọn chúng nữa.

Triển Phi Ngọc đưa mắt nhìn Vi Quân Hiệp rồi hỏi Không Không Chấn:

- Người đàn bà đó họ Đường ư ?

Không Không Chấn gật đầu đáp:

- Đúng thế ! Vụ này ta cũng không biết rõ lắm, nhưng mẩu thân cô thì biết rõ hơn.

Triển Phi Yên tức mình hỏi:

- Thư phu ! Vụ này sao lại có liên quan đến mẩu thân muội ?

Không Không Chấn đáp:

- Ngày ấy Diệu cô cũng bị thằng Cẩn Nhật Túy dè tiện thói tha...

Hắn nói đến đây rồi do dự không dám nói nữa.

Triển Phi Ngọc nói:

- Tiểu muội chỉ cần Thư phu nói thật, sợ gì mà không dám nói hết.

Không Không Chấn nói:

- Thằng lỏi Cẩn Nhật Túy là một gã bảnh trai phong lưu dâm dăng, vô số đàn bà con gái điên đảo nhìn hắn. Diệu cô cũng là một trong đám nạn nhân này.

Triển Phi Yên cùng Triển Phi Ngọc nghe Không Không Chấn nói vậy vẻ mặt liền xịu xuống ra vẻ không vui. Triển Phi Yên lẹ miệng nói ngay:

- Thư phu ! Thư phu lại nói càn rồi. Gã Cẩn Nhật Túy kia có gì...

Nàng muốn nói:" Gã Cẩn Nhật Túy kia có gì tốt đẹp mà mẩu thân tiểu muội phải xiêu long !" Nhưng nàng mới nói nửa chừng rồi không tự chủ được nữa, liếc mắt nhìn Vi Quân Hiệp, nàng nghĩ ngay đến long mình đối với chàng có một cảm giác cực kỳ vi diệu mà Không Không Chấn lại nhận lầm Vi Quân Hiệp là Cẩn Nhật Túy thì nàng biết ngày trước kia mẩu thân mình cũng ở vào tình trạng tương tự như mình ngày nay. Con người Vi Quân Hiệp quả khiến cho nhiều người mê tới thật.

Nàng nghĩ tới đây rồi không tiện nói thêm nữa.

Không Không Chấn là con người thô lỗ nên hiểu sao được nỗi long Triển Phi Yên ! Hắn giải thích:

- Ta không nói càn đâu ! Nếu các cô không tin thì quay về hỏi mẩu thân coi.

Triển Phi Yên nói:

- Được rồi ! Tiểu muội sẽ hỏi lại, nếu không đúng sẽ mách lại đại thư.

Không Không Chấn ưỡng bụng ra nói:

- Nhất quyết là thế !

Vi Quân Hiệp vội hỏi:

- Khổng bằng hữu ! Ông bạn còn biết gì hơn về Cẩn Nhật Túy nữa không?

Không Không Chấn đáp:

- Ta cũng không biết nói gì hơn được. Ta có hành động với hấn mấy việc và chỉ biết võ công hấn cao thâm lắm, nhưng chẳng hiểu lai lịch hấn thế nào ? Ta vẫn coi hấn như người đồng đạo. Không ngờ hấn lại tiếp tay cho bọn Phạm Thư Trai cùng Vi Cự Phu đánh lại ta rồi từ đó ta cho hấn là một quân chó đẻ.

Vi Quân Hiệp tức quá không nhịn được, quát lên:

- Câm miệng ngay !

Không Không Chấn trợn mắt lên mắng lại:

- Mẹ nó ! vừa rồi mi hỏi lão gia, lão gia mới nói cho mi nghe. Mi làm gì mà quát tháo lão gia thế ?

Triển Phi Yên toét miệng ra cười nói:

- Thư phu đừng nóng nảy ! Đại Thư tiểu muội có mang ơn gã. Đại thư thường nói, cần phải tìm cách báo đáp.

Vi Quân Hiệp không biết nàng nói gạt Không Không Chấn, chàng đứng ngẩn người ra vì chàng có quen biết đại thư của Triển Phi Yên bao giờ đâu. Nhưng chàng đưa mắt nhìn Không Không Chấn thì lập tức hiểu dụng ý của nàng liền. Chàng thấy Không Không Chấn đổi ngay thái độ niềm nở nói:

- Ông bạn ! Ta vốn là người vô tâm lệ miệng. Ông bạn đừng giận ta nhé !

Vi Quân Hiệp dịu giọng nói:

- Khổng bằng hữu ! Vi Cự Phu là phụ thân tại hạ đó. Ông bạn vuốt mặt phải nể mũi mới được !

Không Không Chấn thộn mặt ra rồi cười hì hì. Gã ôm bụng mà cười, rồi trở Vi Quân Hiệp nói:

- Ông bạn là con Vi Cự Phu ư ? Hà hà ! Thế này thì buồn cười đến chết người ! Gớm, con Vi Cự Phu mà lớn bằng Cần Nhật Túy rồi. Ha ha ! Buồn cười đến chết mất !

Vi Quân Hiệp mắt đỏ đom đóm ruột đau như cắt lại la lên:

- Im miệng.

Không Không Chấn vẫn ngoẹo cổ ra mà cười.

Vi Quân Hiệp tức quá vung cả hai chưởng lên nhằm đập vào Không Không Chấn.

Triển Phi Ngọc vội nói:

- Không nên động thủ !

Nàng lạng người đi nắm chặt lấy tay chàng.

Vi Quân Hiệp cố vùng ra để nhảy sổ lại đánh Không Không Chấn thì đột nhiên hấn im tiếng cười, và thét lên:

- Phạm lão tặc ! Té ra ngươi cũng nấp ở đây ?

Hấn vừa quát vừa né người đi phóng thoi ra. Đồng thời người hấn cũng băng đi xa đến hai trượng nhảy lên một cành cây lớn mọc ngang ra.

Bỗng thấy một bóng người thấp thoáng trên cành cây. Bóng người ấy đã từ cây này truyền sang cây khác như một cánh chim.

Mấy tiếng rắc rắc vang lên, một cành cây to bằng cổ tay đã gãy xuống.

Nguyên Không Không Chấn phi thân nhảy lên cành đuối theo.

Trong lúc vội vàng, Không Không Chấn nhảy mạnh quá, đã nhảy lên không rồi chỉ chộp mắt hấn biến trong bóng cây rậm rạp, không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Vi Quân Hiệp đứng thộn mặt ra một lúc rồi nói:

- Không ngờ thằng cha này thân pháp mau lẹ đến thế !

Triển Phi Yên cười nói:

- Đó là do đại thư ta dạy cho y. Người trầm trồ khen ngợi võ công y, vậy người có muốn ta dạy cho mấy chiêu không ?

Triển Phi Yên nói câu này có ý cho Vi Quân Hiệp hay rằng võ công chị mình tuy cao thâm nhưng bản lĩnh của mình cũng không phải tầm thường. Có điều nàng vừa buột miệng nói ra rồi nghĩ sao lại đỏ mặt lên ra chiều bẽn lèn.

Còn Triển Phi Ngọc nghe em mình nói thế lại cười nửa miệng nhìn nàng. Triển Phi Yên ra vẻ hổ thẹn xoay mình đi nhìn sang phía khác.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng vó ngựa tiến vào rừng. Ngồi trên ngựa là một người đứng tuổi, chính thị Phi Kiếm Thủ Viên Kiến Long.

Viên Kiến Long còn ở đằng xa đã nhìn thấy Vi Quân Hiệp thì vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ “ồ” lên một tiếng kinh ngạc hỏi:

- Người đã về rồi ư ?

Vi Quân Hiệp vội chạy lại đón chào nói:

- Viên sư thúc ! Cháu về lâu rồi. Sao sư thúc bữa nay mới về tới ?

Viên Kiến Long đáp:

- Ta vừa đi đường vừa chữa bệnh thành ra về chậm. Đại ca cùng đại tẩu vẫn mạnh giỏi chứ ?

Câu hỏi thăm thông thường này đã làm Vi Quân Hiệp đau nhói trong lòng tưởng chừng như bị kim đâm vào ruột. Mặt chàng lợt lạt, ấp úng đáp:

- Song thân...Song thân cháu...

Viên Kiến Long thấy tình hình khác lạ liền nhảy phốc xuống ngựa hỏi dồn:

- Làm sao ? Làm sao ? Người bệnh ư ?

Vi Quân Hiệp thở mạnh ấp úng hỏi:

- Người...Người...Sư thúc có biết đến một người tên gọi Cần Nhật Túy không ?

Viên Kiến Long vừa mới xuống ngựa tiến lại gần phái Vi Quân Hiệp giang hai tay ra tưởng chừng như muốn ôm choàng lấy chàng. Nhưng vừa nghe Vi Quân Hiệp hỏi câu này, lão đột nhiên dừng lại, đứng đờ ra không nhúc nhích. Hai tay lão vẫn dang ra phía trước trông rất buồn cười. Hồi lâu lão ngáp ngừng hỏi:

- Người...Người cũng biết rồi ư ? Ồi chà ! Phụ thân người không muốn cho người qua lại trên chốn giang hồ vì y sợ người biết chuyện này.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Biết chuyện gì ?

Viên Kiến Long nhăn nhó cười đáp:

- Biết rằng trên đời có người tên Cần Nhật Túy.

Vi Quân Hiệp thét lên:

- Thế thì làm sao ? Trên đời người có tên là Cần Nhật Túy thì đã sao?...Có phải cháu là con y không ?

Viên Kiến Long lộ vẻ kinh dị, biến sắc nói:

- Người là con y ? Ai nói cho người biết ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Phạm Thư Trai bảo thế ! Cả Triển cô nương cũng nghe rõ.

Chàng vừa nói vừa quay đầu nhìn lại thì chẳng thấy hai chị em họ Triển đâu nữa.

Viên Kiến Long nói:

- Nói càn, nói càn ! Vì người giống hệt Cần Nhật Túy nên họ tưởng ngươi là con y đấy thôi.

Vi Quân Hiệp vội hỏi:

- Sư thúc... cũng nhận biết người đó ư ?

Viên Kiến Long gật đầu, vẻ mặt cực kỳ trầm trọng, lão nói:

- Ta biết y ! Dĩ nhiên là ta biết y, nhưng lúc ta biết thì y sắp chết rồi.

Vi Quân Hiệp tiến gần thêm một bước hỏi:

- Y chết về tay ai ?

Viên Kiến Long biến sắc ngập ngừng đáp:

- Ta...ta không biết rõ...

Vi Quân Hiệp nói:

- Sư thúc nói dối cháu. Cháu biết rồi. Chính gia gia cháu giết y.

Viên Kiến Long kinh hoàng đến nhũn người ra hỏi:

- Ai bảo cho cháu biết ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Vụ này bây giờ không còn gì là bí mật nữa, hết thảy mọi người đều biết rõ rồi.

Viên Kiến Long lùi lại mấy bước ngồi tựa vào gốc cây như người mất hết khí lực nói:

- Khi đó ta học nghề chưa thành, đại ca thường đến chỉ điểm cho ta. Cứ năm sáu tháng lại đến gặp ta một lần và lần nào cũng nhắc đến chuyện y kết nghĩa với một người tuổi trẻ tài cao tên gọi Cần Nhật Túy. Mỗi lần y nhắc đến Cần Nhật Túy đều lộ vẻ kính phục, và kêu Cần bằng tam đệ. Nhưng có một lần phụ thân người đến chỗ ta sắc mặt biến đổi.

... Vi Cự Phu đi từng bước một tiến vào phòng tay buông lỏng, trông một tay vẫn cầm thanh trường kiếm, lưỡi kiếm còn dính má chưa khô, máu còn thấm cả vào vạt áo loang lổ. Mũi kiếm kéo lê trên mặt đất bật lên những tiếng leng keng.

Viên Kiến Long đang luyện công trên mặt phiến đá bằng phẳng bên ngoài nhà.

Vi Cự Phu như người mất hồn tựa hồ không trông thấy Viên Kiến Long, cắm đầu, lảo lồi đi vào.

Viên Kiến Long ngẩn người ra gọi:

- Đại ca ! Đại ca !

Vi Cự Phu vẫn không nghe tiếng, cứ đi thẳng vào nhà, ngồi xuống. Ông buông tay ra. Thanh Kim Long Kiếm, nhờ nó mà ông thành danh, liền rơi xuống đất nghe đánh keng một tiếng. Ông cũng không lượm kiếm lên, chỉ ngồi thừ ra như hồn đang ở tận đâu đâu.

Viên Kiến Long thấy tình hình này thì trong lòng kinh hãi vô cùng ! Lão cho là ông bị cường địch đuổi đến nơi, vội quay đầu nhìn ra cổng, nhưng chẳng thấy một ai.

Viên Kiến Long chạy lại hỏi:

- Đại ca ! Đại ca bị thương rồi phải không ?

Vi Cự Phu vẫn ngồi ngây người ra không nhúc nhích. Hồi lâu ông khẽ lắc đầu.

Viên Kiến Long trong lòng xao xuyến vội hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy ?

Vi Cự Phu hốt hoảng nói:

- Người ra ngoài đó xem y còn đây không, hay đã chết rồi ?

Thấy Vi Cự Phu không trả lời mà lại nói ra một câu đầu Ngô mình Sở, Viên Kiến Long chẳng hiểu ra sao ngơ ngác hỏi lại:

- Sao ? Ở chỗ nào ? Y là ai ?

Vi Cự Phu giương cặp mắt thần thần đáp:

- Người đi về phía đông chừng ba bốn dặm. Dưới gốc cây liễu lớn...

Viên Kiến Long đáp:

- Được rồi ! Tiểu đệ đi đây !

Khi đó Viên Kiến Long hãy còn ít tuổi, chưa từng lịch duyệt. Y không hiểu đã xảy ra chuyện gì, mà nói rồi là trở gót chạy luôn chẳng hỏi rõ tên bên gốc liễu là ai ?

Viên Kiến Long chạy chừng được ba bốn dặm thì quả thấy một cây liễu lớn cành lá xơ xác. Dưới gốc liễu chẳng thấy một ai. Chỉ còn một vũng máu lớn đang ở đấy. Bên cũng máu lớn lại có những huyết tích nhỏ loang lỗ khắp nơi. Lão lại đi thêm mấy bước rồi cứ dò vết máu mà đi theo.

Viên Kiến Long đi chừng được nửa dặm, thấy một người mình đầm đìa những máu nằm lẩn giữa đồng cỏ rậm. Y vội chạy tới nơi thì thấy người này nằm yên không nhúc nhích. Y lắc đầu luôn mấy cái, trong bụng chắc rằng người đó đã chết rồi. Y toan trở gót bỏ đi thì bỗng nghe người đó lên tiếng phều phào gọi:

- Ông bạn ơi ! Hãy dừng lại...

Viên Kiến Long quay lại thấy người đó từ từ ngừng đầu lên, y kinh hãi lùi lại mấy bước.

Nguyên người này bị hốt mất nửa mặt, thương thế rất là trầm trọng. Phần thì máu chảy đầm đìa, phần thì huyết tích loang lỗ trông rất ghê sợ. Viên Kiến Long nhìn không rõ mặt lắm.

Viên Kiến Long trầm tĩnh lại hỏi:

- Người... Người là ai ?

Người đó thở phều phào chưa trả lời ngay được. Viên Kiến Long nhìn kĩ lại, tuy tướng mạo không còn rõ lắm, nhưng chưa mất vẻ anh tuấn hiên ngang. Người đó hỏi:

- Ông bạn... có biết Đường Uyển Ngọc nữ hiệp không ?

Viên Kiến Long đáp:

- Ta có biết y. Nhưng chưa được thấy mặt bao giờ.

Người kia nói:

- Trong bọc tại hạ có một vật rất quý báu...tại hạ nhờ ông bạn tìm Đường nữ hiệp đưa cho nàng và bảo cho nàng hay tại hạ chết rồi...Chết về tay Vi Cự Phu...Tại hạ...là Cần Nhật Túy không ngờ lại chết về tay Vi Cự Phu ...

Viên Kiến Long nghe người này nói đến tên Vi Cự Phu đã hồn vía lên mây, trái tim đập thành thịch. Lão không hỏi đến vật quý đó là cái gì, lắc đầu quây quây nói:

- Người đừng nói nữa ! Vi Cự Phu là sư huynh ta. Nếu người chết dưới lưỡi kiếm của y thì nhất định cái chết này là đáng lắm. Người còn nói gì nữa ?

23. Chương 23: Đội Gió Mưa Tìm Kiếm Lang Quân

Cần Nhật Túy ho lên sù sụ. Đột nhiên hắn kêu lên một tiếng quái gở rồi đứng thẳng lên.

Viên Kiến Long thấy thương thế hắn rất là trầm trọng đã tưởng hắn tắt thở đến nơi rồi. Thế mà hắn đứng lên một cách đột ngột làm cho lão sợ run lên nhũn cả người ra, muốn chạy trốn cũng không có đủ sức nữa.

Cần Nhật Túy đứng lên, người hắn lắc đảo luôn mấy cái mới đứng vững. Hắn giơ một tay lên trở Viên Kiến Long nói nhất gừng:

- Ông bạn... đi tìm Đường Uyển Ngọc... bảo cho nàng biết rằng tại hạ bị giết về tay Vi Cự Phu...Ông bạn nên nghe lời tại hạ...ràng giùm cho.

Viên Kiến Long trong lòng kinh hãi vô cùng, vội đáp ngay:

- Được rồi ! Ta nhận lời người. Nhưng họ tên người là gì ?

Cần Nhật Túy đáp:

- Tại hạ là ...Cần Nhật Túy...Đường Uyển Ngọc...Vi Cự Phu...Ha ha !...

Rồi đột nhiên hắn bật lên một tràng cười quái gở. Dứt tiếng cười hắn đứng ngây ra như cây gỗ không nhúc nhích.

Viên Kiến Long tuy biết Cần Nhật Túy chết rồi mà hai chân mình vẫn còn nhũn ra không cử động được.

Hồi lâu lão vịn vào cây táo lớn, đặt thi thể Cần Nhật Túy nằm xuống, bẻ cành táo che đi, rồi một mạch về nhà. Lão thấy Vi Cự Phu vẫn còn ngồi thộn mặt ra không nhúc nhích, mà cũng không để ý đến sự có mặt của Viên Kiến Long.

Viên Kiến Long vội cất tiếng gọi:

- Sư ca ơi ! Hắn chết rồi !

Vi Cự Phu bỗng ngừng đầu lên, trong khoảng thời gian khoảnh khắc này, vẻ mặt ông tiêu tụy đi rất nhiều. Ông dương cặp mắt thất thần lên hỏi:

- Hắn có nói gì với người không ?

Viên Kiến Long đáp:

- Hắn bảo tiểu đệ báo tin hắn chết cho Đường Uyển Ngọc là chính sư ca đã giết hắn.

Vi Cự Phu nắm lấy tay Viên Kiến Long, tròn mắt cơ hồ lờ ra, ông hỏi:

- Thế người...có chịu lời hắn không ?

Viên Kiến Long bị Vi Cự Phu nắm tay đau quá vội đáp:

- Lúc ấy...đệ sợ hãi quá đã nhận lời với hắn rồi !

Vi Cự Phu lớn tiếng quát hỏi:

- Làm sao mà người phải sợ ! Hắn sắp chết đến nơi thì còn sợ gì ? Tại sao người nhận lời hắn ?

Viên Kiến Long chưa từng thấy sư huynh mình hung dữ như lúc này. Lão sợ quá chân tay luống cuống không biết đáp thế nào.

Vi Cự Phu lại nắm tay Viên Kiến Long chặt thêm. Hồi lâu dường như cơn giận đã nguôi ngoai, ông buông tay Viên Kiến Long ra nói:

- Kiến Long ! Người, có đi báo cho Đường cô nương hay không ?

Viên Kiến Long vội khoát tay đáp:

- Đệ không nói và không đề cập đến chuyện này nữa.

Vi Cự Phu lại ngồi xuống thờ người ra, miệng lầm bầm:

- Ta biết thế nào bây giờ ? Ta nói với nàng làm sao cho phải ?

Viên Kiến Long bình tĩnh lại hỏi:

- Sư ca !... Cần Nhật Túy có phải là gã thiếu niên giỏi giang mà sư ca thường đề cập đến không ?...

Viên Kiến Long chưa dứt lời thì Vi Cự Phu đã trợn mắt lên, lớn tiếng quát:

- Đừng nói tới nữa ! Và không bao giờ được nhắc nhở đến hắn !

Ông quát to quá, Viên Kiến Long sợ run lên lùi lại luôn mấy bước tựa người vào tường sắc mặt tái mét.

Viên Kiến Long thở dài bảo Vi Quân Hiệp:

- Rồi từ đó không bao giờ ta nhắc tới cái tên Cần Nhật Túy nữa. Quân Hiệp! Bữa nay nếu người không năn nỉ thì ta cũng không nói tới đâu.

Mặc dầu lúc này Viên Kiến Long đã thành một tay cao thủ có tiếng tăm trong võ lâm mà lão kể chuyện lại với vẻ mặt cùng những cử động hãi hùng tựa hồ như cuộc diễn biến ngày xưa lại xuất hiện ra trước mặt.

Triển Phi Ngọc vội hỏi:

- Ngày ấy tiền bối có nhận rõ mặt Cần Nhật Túy không ?

Viên Kiến Long thở dài đáp:

- Sao ta lại không nhận rõ ? Vi Quân Hiệp mỗi ngày một lớn lên càng giống Cần Nhật Túy như đúc. Ta biết rằng trong vụ này nhất định có điều bí mật vô cùng trọng đại. Nhưng ta không dám nói ra vì ngày đó sư huynh quát to màng tai ta cơ hồ bị thủng, đến bây giờ vẫn chưa hết ù tai.

Triển Phi Ngọc từ từ bước đến bên Vi Quân Hiệp, khẽ hỏi:

- Chắc bây giờ công tử đã hiểu rõ được nhiều rồi ?

Vi Quân Hiệp băng khuâng đáp:

- Tại ha hiểu rồi mà dường như vẫn chưa hiểu gì hết !

Thực ra chàng đã hiểu rõ sự thực, nhưng là một sự hãy còn bao phủ trong đám mây mờ, chứ chàng chưa trông thấy được rõ như ban ngày. Tỉ dụ trước kia chàng chưa hiểu trên đời có ai tên là Cần Nhật Túy thì chàng biết đích xác là có thật. Chàng còn hiểu thêm Cần Nhật Túy giống chàng như đúc và y là người anh em kết nghĩa với phụ thân chàng là Vi Cự Phu. Nhưng việc Cần Nhật Túy bị chết về tay Vi Cự Phu dưới lưỡi kiếm Kim Long và lời Phạm Thư Trai bảo chàng là con Cần Nhật Túy thì những chi tiết này hãy còn hồ đồ chưa có gì xác thực cả.

Vi Quân Hiệp chỉ biết được có bấy nhiêu, còn những điều khuất mắc thì chàng chưa biết gì. Đến lúc này chàng vẫn chưa thể tin được là thân thể mình có lắm điều bí mật như vậy. Chàng mang máng hiểu Cần Nhật Túy với mình có một mối quan hệ sâu xa, mật thiết. Chàng liền hỏi:

- Đối với người tên là Cần Nhật Túy đó, sư thúc còn biết thêm được điều gì nữa chẳng ?

Viên Kiến Long lắc đầu đáp:

- Ngoài ra ta không biết thêm một chút gì nữa. Lần ta gặp y lúc lâm tử đó là lần đầu tiên mà cũng là lần cuối cùng. Trước kia thì chỉ nghe thấy phụ thân người...

Lão nói tới đó ngừng ngữ một lát rồi xoay chiều:

- Ta chỉ được nghe sư ca nói đến tên y. Sư ca thường thường biểu ta khi nào luyện thành võ công thì cả bốn người chúng ta bôn tẩu giang hồ có lực lượng khắc lớn.

Vi Quân Hiệp lại hỏi:

- Sau khi Cần Nhật Túy chết rồi, phụ thân tiểu đệ còn có tình trạng gì nữa không ?

Viên Kiến Long đáp:

- Y ở nhà tới bảy, tám ngày liền, không bước chân ra khỏi cửa, hằng ngày y chỉ ở trong phòng đi tới đi lui. Đến ngày thứ mười thì Đường cô nương tìm đến nhà...Ồ...Ta nhớ ra có chuyện rất nhiều khê. Đường cô nương...

Vi Quân Hiệp cặp mắt đăm đăm nhìn lão, vẻ mặt chàng ra chiều bồn khoăn lo lắng vì chữ Đường cô nương ở miệng Viên Kiến Long nói ra đó tức là Đường Uyển Ngọc, mẫu thân chàng.

Vi Quân Hiệp vội hỏi:

- Sư thúc ! Ngày nay sự việc diễn biến ra đến thế này, sư thúc còn e ngại gì nữa ? Sự tình nhiều khê đến thế nào sao sư thúc không nói hết đi ?

Viên Kiến Long ra chiều khó nghĩ đáp:

- Ta ..., chưa gặp sư ca... Y...

Triển Phi Ngọc lạnh lùng nói:

- Vi đại hiệp đã bị Phạm Thư Trai tố giác là y giết chết Cần Nhật Túy và bây giờ không biết y đi đâu rồi, tiền bối biết đâu mà tìm?

Viên Kiến Long thở dài nói:

- Ta cũng biết rằng suốt đời sư ca ta chỉ có một việc này là y làm lỗi mà thôi.

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Sư thúc kể nốt câu chuyện đi! Mẫu thân tiểu diệt đến rồi xảy ra chuyện gì rắc rối nữa ?

Viên Kiến Long ngồi xuống gốc cây, ngừng đầu lên, tựa hồ như để đếm lá cây, Vẻ mặt lão cực kỳ trầm trọng. Hồi lâu lão mới thuật tỉ mỉ đúng như cuộc diễn biến.

- Hôm ấy, vào lúc xế chiều. Bên trời rắng đỏ bao la dày đặc. Trời nóng nực quá ai cũng biết rằng sắp có trận mưa to gió lớn. Viên Kiến Long đang ngồi trong phòng khách, trong dạ bồi hồi. Y thò đầu ra ngoài cửa sổ.

Vi Cự Phu nhìn thanh Kim Long kiếm để trên bàn ra chiều mơ mộng. Viên Kiến Long toan cất tiếng gọi Vi Cự Phu thì lại thôi.

Ngoài trời rắng đỏ ùn lên mỗi lúc một dày thêm. Sấm nổ ầm ầm, tiếp theo trời đổ mưa rào như trút nước.

Bỗng ngoài cửa có tiếng người huyên náo và rõ ràng là tiếng một người đàn bà kêu thét lên đang gây lộn với gã quần gia.

Viên Kiến Long chưa chạy ra tới nơi đã nghe người đàn bà kia lớn tiếng hỏi:

- Các người nói cho ta nghe Vi Cự Phu hiện giờ ở đâu ?

Viên Kiến Long xăm xăm chạy ra đến cổng thì thấy một nữ lang mình mặc áo xanh, toàn thân ướt đẫm nước mưa. Đầu tóc nàng rũ rượi dính cả xuống áo.

Tuy vẻ mặt nữ lang cực kỳ hoảng hốt, nhưng nàng vẫn có vẻ kiêu diễm mê hồn.

Viên Kiến Long đón hỏi:

- Cô nương đến đây...

Viên Kiến Long chưa dứt lời, thì nữ lang đưa tay gạt bọn gia đình ra, hấp tấp nói:

- Ta kiếm Vi Cự Phu !

Viên Kiến Long hỏi:

- Cô nương là ai ?

Nữ lang đáp ngay:

- Ta là Đường Uyển Ngọc.

Vừa nghe đến ba chữ “Đường Uyển Ngọc” Viên Kiến Long giật mình kinh hãi nói:

- Té ra cô nương là Đường cô nương ! Xin mời cô nương hãy vào trong nhà, để tại hạ đi kêu sư ca...

Đường Uyển Ngọc vội ngăn lại nói:

- Người bắt tất phải gặp y ngay. Người dẫn ta vào luôn đi !

Viên Kiến Long còn ngần ngại không biết có nên đưa nữ lang vào hay không, vì y đã hiểu rõ sư ca đang bận khoản lo lắng về vụ Cần Nhật Túy cùng Đường Uyển Ngọc.

Bình nhật Viên Kiến Long rất kính sợ Vi Cự Phu, huống chi vụ này Vi Cự Phu đã can đảm không được hé răng hé lời với ai.

Viên Kiến Long chưa biết trả lời thế nào thì phía sau, Vi Cự Phu lên tiếng gọi:

- Uyển Ngọc !

Thanh âm Vi Cự Phu nói rất khê đường như y nghe tiếng Đường Uyển Ngọc đến nơi nên miễn cưỡng phải ra mặt. Mặt y ra chịu khó chịu.

Đường Uyển Ngọc nghe tiếng Vi Cự Phu thì ngẩng đầu lên, nàng tiến lại mấy bước đến trước mặt Vi Cự Phu lớn tiếng hỏi:

- Cự Phu ! Y ở đâu người có biết không ?

Vi Cự Phu sắc mặt lợt lạt.

Lúc này trời còn tối mịt, bộ mặt lợt lạt của Vi Cự Phu càng khiến cho người ta chú ý.

Vi Cự Phu cố nở một nụ cười thì vẻ mặt ông càng khó coi. Ông hỏi:

- Cô nương hỏi ai ?

Đường Uyển Ngọc tức giận nói:

- Chà ! Cự Phu ! Người làm sao thế ? Dĩ nhiên người đã biết ta hỏi ai rồi. Y cùng đi với người thì bây giờ y ở đâu ?

Viên Kiến Long đứng bên trống ngực đánh thành thành, y biết rằng Đường Uyển Ngọc đến đây để tìm Cần Nhật Túy.

Vi Cự Phu lắc đầu đáp:

- Cô nương hỏi Tam đệ ư ? Ta cùng hắn chia tay... đã gần mười ngày nay rồi.

Đường Uyển Ngọc sững sốt hỏi dồn:

- Sao lại thế được ? Sao lại thế được ?

Vẻ mặt nàng mỗi lúc một xao xuyến thêm và hoảng hốt vô cùng.

Vi Cự Phu nói:

- Uyển Ngọc ! Nàng hãy nghe ta nói: Tam đệ là người phong lưu lãng mạn. Có khi y lại gặp được món bở nào rồi hay đâu châu đấy. Nàng bắt tất phải nghĩ đến y nữa.

Đường Uyển Ngọc thộn mặt ra hồi lâu mới ngẩng đầu lên...Những giọt nước mưa từ trên đầu nàng nhỏ xuống long tong. Nàng thần thờ nói:

- Ta không nghĩ đến chàng thế nào được ?

Vi Cự Phu nói:

- Uyển Ngọc: Nàng nói vậy là có nghĩa làm sao ?

Đường Uyển Ngọc dậm chân đáp:

- Người không hiểu được sự tình giữa ta với chàng. Người có thể giúp ta tìm chàng được không ?

Vi Cự Phu từ từ quay lại đáp:

- Không được !

Đường Uyển Ngọc nói:

- Cự Phu ! Ta biết người có lòng ghen ghét chàng.

Vi Cự Phu trầm giọng đáp:

- Đúng thế !

Đường Uyển Ngọc nói:

- Bạn hữu các người đồn đại trên giang hồ là đã được nhìn thấy thi thể chàng và họ cả quyết chàng đã chết rồi !

Thanh âm Đường Uyển Ngọc mỗi lúc một thê lương, nước mắt nàng trào ra đầm đìa cả khuôn mặt yêu kiều.

Vi Cự Phu không nói câu gì. Ông đứng ngậy người ra không nhúc nhích.

Đường Uyển Ngọc nức nở nói:

- Nếu mà chàng chết thì ta đây cũng không sống được !

Vi Cự Phu thủng thẳng hỏi:

- Nàng yêu hấn đến thế kia ư ?

Đường Uyển Ngọc tay lau nước mắt gạt đầu.

Vi Cự Phu đứng xoay lưng về phía Đường Uyển Ngọc nên không nhìn rõ cái gạt đầu này, nhưng dường như ông ta đã biết rồi. Ông ta nhần nhíu cười nói:

- Nhưng mối tình của gã đối với nàng hãy còn kém tâm tình ta đối với nàng xa !

Viên Kiến Long nghe Vi Cự Phu nói câu này không khỏi giật mình. Trong đầu y thoáng qua một ý nghĩ:

- Cả hai người Cần Nhật Túy và Vi Cự Phu đều đem lòng yêu Đường Uyển Ngọc vì thế mà Vi Cự Phu hạ sát Cần Nhật Túy.

Nhưng Viên Kiến Long thay đổi ý nghĩ ngay. Vì vẫn một niềm yêu kính sư huynh, y cho là không khi nào Vi Cự Phu lại càn rỡ thế !

Viên Kiến Long cảm thấy mình không nên đứng lại chỗ này nữa là phải. Nhưng tính hiếu kỳ giữ y lại, nên vẫn đứng nguyên không nhúc nhích.

Hai người kia tựa hồ như không biết có Viên Kiến Long đứng bên.

Trời vẫn mưa tầm tã và tối mù tối mịt. Hồi lâu Đường Uyển Ngọc lại lên tiếng hỏi:

- Cự Phu ! Dù có thế nữa, nhưng tâm ý ta thế nào chẳng lẽ người không hiểu hay sao ?

Vi Cự Phu nói:

- Dĩ nhiên ta biết rồi. Trong lòng nàng chỉ biết có hấn chứ không có ta.

Đường Uyển Ngọc hỏi:

Phải chăng vì thế mà người chẳng chịu giúp ta đi tìm chàng ?

Vi Cự Phu lại ngẩn người ra một lúc.

Tiếng sấm sét chen lẫn tiếng mưa rào lẫn át hết cả những tiếng động khác.

Viên Kiến Long lùi lại ẩn vào một chỗ kín đáo hơn.

Hồi lâu Vi Cự Phu lên tiếng:

- Gã chết rồi !

Một điều rất lạ là sau khi Vi Cự Phu buột miệng nói ra:” Gã chết rồi “, mà Đường Uyển Ngọc vẫn im tiếng. Giữa lúc ấy ánh chớp lóe lên rõ rang về mặt Đường Uyển Ngọc lúc này trở lại bình tĩnh lạnh lùng khác hẳn với ý nghĩ của Viên Kiến Long.

Hồi lâu nàng mới lên tiếng hỏi:

- Sao chàng lại chết ?

Vi Cự Phu lên tiếng run run đáp:

- Ta...Ta không hiểu.

Vì nói khê quá cơ hồ bị tiếng mưa rào ác đi nghe không rõ.

Đường Uyển Ngọc xoay mình trở gót đi ra cổng.

Lúc nàng lướt qua mặt, suýt nữa Viên Kiến Long không chịu được gọi nàng lại để tố cáo với nàng về cái chết của Cần Nhật Túy, vì y thấy nàng ở trong tình trạng rất đáng thương.

Viên Kiến Long phải cố nhẫn nại không lên tiếng, để mặc cho Đường Uyển Ngọc đội mưa gió ra đi.

Vi Cự Phu như người mất hồn lảo đảo đi theo. Nhưng Vi Cự Phu đuổi theo ra đến cổng thì ngừng lại. Trời vẫn mưa như trút nước, áo quần ướt đầm mà Vi Cự Phu dường như chẳng hay biết gì, vẫn cứ đứng sững giữa trời.

Viên Kiến Long thuật chuyện rồi nhún nhó cười nói:

- Nếu quả sự ca ta vì yêu Đường cô nương mà giết Cần Nhật Túy thì thật là một chuyện không thể tưởng tượng được.

Triển Phi Ngọc cười lạt nói:

- Có gì mà không thể tưởng tượng được ? Vì thế mà hần lấy được Đường cô nương rồi đấy thôi ?

Viên Kiến Long nói:

- Phải rồi ! Vụ này xảy ra sau hai tháng thì hai người thành hôn với nhau. Cả hai đều là danh gia trong võ lâm, nên hôn lễ được cử hành rất trọng thể, làm chấn động võ lâm. Ta cũng có đi dự cuộc lễ này. Hôm ấy sự ca ta có vẻ đầm chiêu không được vui tươi. Y dặn lại ta nhiều lần không được đem cái chết của Cần Nhật Túy là bị y hạ sát tiết lộ với bất cứ một ai.

Triển Phi Ngọc nói:

- Thế là trong tâm y vẫn bàng hoàng. Cần công tử ! Đến bây giờ công tử đã rõ chưa ? Câu chuyện Phạm Thư Trai nói không sai chút nào. Đường nữ hiệp phải lấy thằng cha Vi Cự Phu mặt người dạ thú đó cũng chỉ vì hoàn cảnh bất đắc dĩ. Tiền bối đã biết ngày hai người làm lễ thành hôn...

Nàng nói tới đây bất giác nét mặt ửng hồng rồi cúi đầu xuống không nói nữa.

24. Chương 24:vĩnh Bất Hoàn Thủ Quân Tam Dương Lại Xuất Hiện

Vi Quân Hiệp chưa hiểu ý câu nói của Triển Phi Ngọc, chàng thấy nàng không nói nữa, liền hỏi dồn:

- Cô nương bảo sao? Cô nương bảo sao?

Triển Phi Ngọc càng đỏ mặt hơn, bẽn lễn đáp:

- Tại hạ không biết.

Vi Quân Hiệp chưng hửng, quay lại hỏi Viên Kiến Long:

- Sư thúc! Sau chuyện thành hôn rồi sao nữa?

Viên Kiến Long đáp:

- Về sau chẳng có chuyện gì đáng nói nữa. Hai người thành hôn rồi đi ngao du sơn thủy. Đến khi gặp lại ta thì người đang bập bẹ học nói rồi

Vi Quân Hiệp trở mặt nói:

- Ồ té ra là thế!

Về mặt Vi Quân Hiệp rất đổi bâng khuâng về Viên Kiến Long tuy biết Cần Nhật Tuý, nhưng điều lão biết lại không được tường tận, chỉ được nhìn thấy Cần Nhật Tuý lúc sắp chết và xác nhận hung thủ là Vi Cự Phu. Về mẫu thân chàng, lão chẳng biết là có một mối thâm tình với Cần Nhật Tuý mà thôi.

Suy nghĩ một lúc rồi chàng ta kết luận:

Vụ này có nhiều điều rắc rối và chỉ mẫu thân ta cùng Vi Cự Phu là biết rõ mà thôi. Nhưng hiện giờ không biết hai người ở đâu để đi tìm kiếm. Chàng còn lo rằng khi kiếm được hai người vị tất họ đã chịu nói rõ.

Vi Quân Hiệp còn đang ngơ ngẩn, bỗng nghe Triển Phi Ngọc nói:

- Cần công tử! Vụ này tại hạ xem ra gia mẫu có khi biết rõ. Sao công tử không đi theo tại hạ để hỏi người xem.

Nàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Triển Phi Yến đứng gần đó chứ không ngó ngay Vi Quân Hiệp.

Lúc Viên Kiến Long bắt đầu kể lại mối liên quan giữa hắn và Cần Nhật Tuý. Triển Phi Yến muốn Vi Quân Hiệp đi theo nàng, nhưng chàng lại không chịu. Nàng cùng cô chị đã gây lộn mấy câu. Nàng tức mình bỏ đi, nhưng chẳng bao lâu lại quay trở lại.

Những lời Viên Kiến Long thuật chuyện nàng đã nghe rõ đến quá nửa. Từ lúc nàng quay lại vẫn đứng yên một chỗ, nhưng đối với Vi Quân Hiệp dường như chẳng quan tâm gì.

Lúc này Triển Phi Ngọc quay lại nhìn nàng, rồi hờ hững hỏi:

- Còn người, người có về gặp mẫu thân không?

Triển Phi Yến “hừ” một tiếng rồi hỏi mớ:

- Chị có muốn tôi cùng về, hay là không muốn tôi cùng về?

Triển Phi Ngọc chau mày đáp:

- Tam muội! Sao người ăn nói nhún nhả thế? Phải chăng người còn muốn lòi thôi với chúng ta?

Triển Phi Ngọc xị mặt ra đáp:

- Chả dám! Khi nào tiểu muội dám tranh hơi với thư thư. Có điều tiểu muội nghĩ rằng thư thư cùng gã về gặp mẫu thân, dĩ nhiên là không muốn có tiểu muội đi chung.

Triển Phi Ngọc biến sắc hỏi:

- Tam muội! Người nói thế nghĩa làm sao?

Triển Phi Yến lạnh lùng đáp:

- Cái đó chắc trong thâm tâm thư thư đã hiểu rồi!

Triển Phi Ngọc không nói gì nữa, quay lại hỏi Vi Quân Hiệp:

- Cần công tử! công tử có nghe thấy không? Thế là nghĩa làm sao?

Vi Quân Hiệp khê khuyên năng:

- Triển cô nương! Cô nương đừng hỏi gì đến cô ta nữa. Tại hạ sợ cô ta quá rồi! chỉ bực mình không làm sao xa được cô ta cho dễ chịu một chút.

Vi Quân Hiệp nói mấy câu này rất khê. Triển Phi Yến không hiểu chàng nói gì. Giả tử nàng mà nghe rõ thì nhất định nàng tức không biết đến thế nào mà nói.

Nhưng nàng thấy Vi Quân Hiệp che tay thăm thì với Triển Phi Ngọc, hai người ra chiều thân thiết thì trong lòng cũng đã cảm giận lắm rồi. Nàng lẩm bẩm:

- Hai người tất là không muốn đi với ta. Đã thế ta càng bám theo hai người cho bỏ ghét.

Triển Phi Yến quyết định rồi nói:

- Tôi biết rằng sự hiện diện của tôi làm cho người ta chán ghét. Nhưng người ta càng ghét thì tôi càng sẵn đến bên cạnh. Nhị thư ơi! Chúng ta cùng đi với nhau về yết kiến mẫu thân nhé?

Triển Phi Ngọc lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên là được! chẳng có gì là không hay cả!

Triển Phi Yến cười khẩy hỏi:

- Nhị thư! Phải chăng câu này xuất phát từ đáy lòng nhị thư nói ra?

Triển Phi Ngọc tuy trong lòng tức giận đến cực điểm nhưng vẫn cố giữ vẻ thản nhiên đáp:

- Chúng ta hãy đến thăm Đại thư trước, đưa tin cho Đại thư hay rằng thư phụ còn đuổi theo Phạm Thư Trai. Chúng ta hỏi đại thư lấy mấy con ngựa tốt để phóng về cho chóng đến nhà.

Vi Quân Hiệp thấy Triển Phi Ngọc muốn dẫn mình đến chỗ Tần Linh Tam Tà trước, lòng chàng rất không ưng, nhưng chàng nóng gặp Diệu cô để hỏi cho biết rõ thân thế mình, nên đành miễn cưỡng nói:

- Tại hạ xin nói trước là về đến chỗ đại tỷ cô nương, tại hạ không thể chần chừ ở lâu được.

Triển Phi Ngọc nói:

- Được rồi! Chúng ta chỉ nói một câu rồi ngay lập tức đi ngay.

Vi Quân Hiệp nhìn lại nơi mình sinh trưởng một lần nữa, trong lòng không khỏi băng khuâng. Từ một ngọn cỏ, một gốc cây cho đến một viên gạch hòn đá. Không một cái gì là chàng không quen thuộc, hàng ngày nhìn thấy.

Thế mà lúc này chàng tưởng chừng những cảnh vật này rất mới mẻ. Chính chàng cũng chẳng hiểu lòng mình đang có những biến chuyển gì. Chàng cúi đầu đi thật nhanh. Viên Kiến Long gọi chàng luôn mấy tiếng mà chàng không nghe thấy.

Viên Kiến Long gọi Vi Quân Hiệp không thưa, lão thở dài một tiếng rồi bần thần đi về phía Vi gia trang.

Vi Quân Hiệp, Triển Phi Yến, và Triển Phi Ngọc ba người đi nhanh như bay. Trong lòng mỗi người đuổi theo một ý nghĩ riêng: Vi Quân Hiệp trong lòng bối rối về những biến triển vừa xảy ra. Triển Phi Yến thì ghen tức với chị, còn Triển Phi Ngọc âm thầm nghĩ ngợi. Cả ba người chẳng ai nói câu gì, cứ lầm lũi chạy đi cho mau đến nơi.

Trời đã gần tối, ba người cũng không có ý dừng chân nghỉ lại.

Triển Phi Yến vốn tính mau lẹ, thấy trời mỗi lúc một tối thêm, liền lên tiếng hỏi trước:

- Sao! Chúng ta định đi suốt đêm chẳng?

Vi Quân Hiệp toan đáp: “phải rồi” nhưng chàng lại không nói nữa vì chàng rất sợ dây lời Triển Phi Yến, tất bị con người kỳ quái mồm năm miệng mười này làm cho mình khó chịu thêm.

Triển Phi Ngọc nói:

- Không còn xa mấy nữa. ta chỉ đi độ vài ba chục dặm là trước nửa đêm là có thể đến nơi rồi, thì tội gì mà nghỉ lại.

Triển Phi Yến nói:

- Chà! nhị thư tưởng tiểu muội sợ đêm ư?

Rồi nàng thi triển khinh công vượt hai người đi trước.

Triển Phi Ngọc cũng đề khí chạy nhanh hơn cho kịp cô em gái.

Hai chị em đi lẹ như tên. Vi Quân Hiệp đuổi không kịp vội cất tiếng gọi:

- Triển cô nương! Các cô chạy lẹ quá, tại hạ đuổi không kịp.

Triển Phi Ngọc nói:

- Tại hạ dắt công tử đi được không?

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Thế thì hay lắm.

Hai người nắm tay nhau cùng đi về phía trước

Triển Phi Yến thấy tình cảnh này, mặt nàng càng trở nên lợt lạt. Nàng căng chặt lấy môi, không nói gì ngăn người ra một lúc rồi lại cất bước đuổi theo.

Đi một lúc nữa, ba người rẽ đường dốc lên núi. Xa xa đã nhìn thấy bốn bó đuốc cao đến hơn trượng. Ánh sáng soi rõ một phiến đá nhô ra ngoài vách núi. Trên Phiến đá này có khắc ba chữ “Tam Tiên cốc”.

Tần Linh Tam Tà là tên hiệu mà võ lâm đặt cho bọn họ, còn chính họ tự xưng là “Tần Linh Tam Tiên”. Chỗ họ ở gọi là Tam Tiên cốc, phiến đá lớn này dựng ở trên sườn núi cao, nên còn cách xa đến hai ba dặm đã trông rõ.

Dãy Tần Linh tuy ở gần với Vi gia trang nhưng Vi Quân Hiệp chưa từng tới đó bao giờ. Lúc này trời tối nhìn chung quanh chẳng nhìn rõ gì hết. Nhưng mới trông thấy tảng đá này chàng đã biết ngay nơi đây địa thế hùng vĩ không phải tầm thường.

Triển Phi Ngọc vừa dắt Vi Quân Hiệp chạy về phía trước vừa trở ba chữ trên phiến đá nói:

- Trong ba chữ mỗi người trong bọn họ khắc một chữ. Thư phụ tại hạ công lực tinh thâm hơn hết nên khắc chữ “Tam” sau xuống được hơn một tấc. Chữ thứ hai là chữ “Tiên” đã kém đi một phần, chữ sau rốt là chữ “cốc” càng kém nữa.

Lúc này tuy ba người còn cách phiến đá đó đến hơn một dặm, nhưng ánh lửa soi sáng nên trông rất rõ, chữ “Cốc” quả nhiên nông hơn hai chữ kia nhiều.

Vi Quân Hiệp nhìn kỹ thì vách núi phẳng lì chẳng có chỗ nào đáp chân được. Vậy việc khắc chữ vào phiến đá như thế không phải là chuyện dễ dàng.

Triển Phi Ngọc đang nói thì thốt nhiên trên đỉnh núi có tiếng cười vọng xuống làm vang động cả một vùng rừng núi.

Ba người đều giật mình, bất giác dừng bước lại không hiểu phía trước đã xảy ra chuyện gì?

Giữa lúc ấy, Triển Phi Yên thét lên lạnh lạnh:

- Các người trông kìa!

Triển Phi Ngọc cùng Vi Quân Hiệp nhìn về phía tay Triển Phi Yên trở thì thấy chỗ vách núi có một người đang trèo lên rất mau. Tuy ba người còn cách chỗ sườn núi đó không xa mấy, lại dưới ánh lửa sáng rực mà không nhìn được rõ. Chỉ biết rằng thân hình người đó cao lêu nghêu mà thôi. Hắn đã dùng thân pháp gì để trèo lên cũng không trông rõ.

Chỉ trong chớp mắt, người đó đã trèo lên đến phiến đá lớn khắc ba chữ: “Tam Tiên Cốc”

Người đó nhào mình nằm ngay tự hồ như dán chặt vào vách đá rồi đưa tay ra xóa chữ “Tam”. Nét chữ dài đến bảy tám thước. Dù tay hắn dài đến đâu cũng không với tới hết nét chữ được, nên hắn phải vừa xóa vừa nhích người đi

Bây giờ Triển Phi Ngọc, Triển Phi Yên và Vi Quân Hiệp nhìn rõ hắn dùng khinh công “Bích Hồ du tường” cực kỳ thuần thục, tinh diệu vô song, khiến ai nhìn thấy cũng phải lắc đầu lè lưỡi.

Sau khi người đó xoá hết nét giữa chữ “ Tam ” thì nó biến thành chữ “Nhị ” và “Tam Tiên Cốc ” biến thành “ Nhị Tiên Cốc ”

Hai cô họ Triền thấy tình trạng này không khỏi giật mình kinh hãi.

Triền Phi Yên la thất thanh:

- Nguy rồi! Đồng bọn và thư phu đang bị cường địch đến đánh!

Triền Phi Ngọc chưa kịp đáp lời thì một bóng người cũng dùng công phu “ Bích Hồ du tường ” bò thẳng lên đỉnh núi.

Bóng người này vừa xuất hiện, hai chị em họ Triền đã thất thanh la gọi:

- Đại thư!

Hai cô vừa gọi vừa chạy như tên bắn về phía trước.

Vi Quân Hiệp thấy biến cố xảy ra, thâm tâm chàng không muốn dính vào nhưng vì nóng gấp Diệu Cô nên chỉ ngần ngừ giây lát rồi lại đuổi theo hai chị em họ Triền.

Chạy chừng được hơn nửa dặm, Vi Quân Hiệp thấy bóng người đến sau đầu tóc dài lơ xoã, rõ ràng là một cô gái. Cô này đã treo lên đến chỗ phiến đá có khắc chữ. Phiến đá này lồi ngoài vách núi không đầy một thước. Cô gái cùng gã người cao lêu nghêu đặt chân vào phiến đá lồi ra đó. Thân hình hai người đu qua đu lại đang cùng nhau chiến đấu kịch liệt

Có lúc rõ ràng hai người tung mình lên không, nhưng chỉ trong chớp mắt lại cùng nhau hạ xuống đáp chân vào phiến đá. Võ công hai người đều vào hạng kinh thế hãi tục.

Vi Quân Hiệp chạy đến chân núi thì thấy hai cô họ Triền đang đứng nói chuyện với một gã hán thử mặt dài mà thót cằm, một gã khác béo mập nằm thẳng cẳng trên mặt đất. Gã này chết rồi hình dạng trông thật là thê thảm. Một tay bị gãy nát trông không còn ra hình thù gì nữa.

Từ trên sườn núi có tiếng đàn bà lanh lảnh vọng xuống quát hỏi:

- Sao mi lại tự xưng là Vĩnh Bất Hoàn Thủ?

Một thanh quái gở đáp lại:

- Ta là Vĩnh Bất Hoàn Thủ, chẳng lẽ ngươi còn không biết hay sao?

Tiếng người đàn bà quát:

- Võ công của ngươi chuyên phá công lực nội gia, nếu để người đánh một chưởng thì “ Tam dương chân khí ” của ta phỏng có khác gì “ Tam Tiên Cốc ” của các ngươi và sẽ biến thành “ Nhị Dương chân khí ”?

Vi Quân Hiệp nghe hai người đối thoại thì biết ngay là đại tiểu thư đang động thủ với đạo chúa đảo Hắc Vân ở Nam Hải tên gọi Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quân Tam Dương

Ngày Vi Quân Hiệp cùng Triền Phi Yên gặp Quân Tam Dương, Triền Phi Yên vừa thấy hán đã kinh hãi quá chừng không dám thở mạnh. Thế mà nay Triền đại tiểu thư dám động thủ đánh nhau với Quân Tam Dương thì đủ biết võ công của bà chị còn cao hơn hai cô em nhiều.

Vi Quân Hiệp chú ý nhìn lên thấy Triền đại tiểu thư huy động hai tay thấp thoáng có một tia sáng sắc vàng phóng ra. Công thể cực kỳ lợi hại và mau lẹ.

Quân Tam Dương chỉ lảng tránh trên không, quả nhiên không trả đòn lại đối phương.

Vi Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Họ cứ đánh nhau thế này thì biết bao giờ cho xong!

Bỗng nghe Quân Tam Dương cười nói:

- Chỗ này chật hẹp quá, chúng ta xuống dưới kia đi!

Hắn nói là thi hành ngay, người hắn đột nhiên từ phiến đa cao có tới bốn năm chục trượng nhảy xuống. Nhảy kiểu này ai trông thấy cũng phải hết hồn. Người hắn lao thẳng xuống còn cách mặt đất chừng một trượng, mọi người đang lo sợ thay cho hắn, thì thấy hắn phất tay áo quạt xuống mặt đất một cái, lập tức gió nổi lên ầm ầm, rồi nghe đánh sầm một tiếng, cát đá bắn tung lên. Trên mặt đất hiện ra một hố lớn

Quản Tam Dương hạ mình xuống lúc nào chẳng ai trông thấy. Chỉ nghe tiếng hắn cười ha hả từ trong đồng cát bụi đá bay, thùng thình đi ra

Chị em họ Triển và gã mặt nhọn lập tức lùi lại phía sau. Bọn này thân pháp mau lẹ, nhưng Quản Tam Dương vừa lạng người đi một cái đã nắm được gã đại hán mặt nhọn.

Vi Quân Hiệp lấy làm kỳ hỏi:

- Ô Quản đảo chúa! Đảo chúa đã tự xưng là Vĩnh Bất Hoàn Thủ sao còn nắm lấy tay ông bạn này?

Quản Tam Dương quay lại nhìn Vi Quân Hiệp một cái rồi đáp:

Té ra là người! Đúng thế! Ta đây ngoại hiệu là Vĩnh Bất Hoàn Thủ. Thằng cha này nếu ra tay đánh ta trước thì vĩnh viễn không bao giờ ta đánh lại. nhưng vừa thấy ta hắn đã bỏ chạy, vậy ta phải ra tay với hắn. Người đã hiểu chưa?

Vi Quân Hiệp đã biết Quản Tam Dương cũng giống Triển Phi Yên ở chỗ ưa cãi chầy cãi cối. Dĩ nhiên chàng không tranh luận với hắn nữa.

Lúc này Triển Phi Ngọc đã lẹ làng đến bên chàng khẽ nói:

- Công tử lui ra mau! Để đại thư tạt hạ đến đối phó với hắn.

Nàng chưa dứt lời thì một luồng kinh phong ầm ập xô tới. Một người đàn bà đã đến trước mặt Quản Tam Dương

Vi Quân Hiệp định thần nhìn lại bất giác kinh ngạc đến muốn ngừng thở. Vì chàng thấy Triển Phi Yên, Triển Phi Ngọc hai người kiều diễm xinh đẹp lạ thường, chàng yên chí rằng người chị cả hai nàng chắc cũng phải tuyệt đẹp nên Không Không Chấn vì quá yêu mà sinh sợ vợ đến cùng cực. Nhưng chàng vừa trông thấy mặt Triển đại thư thì ra trái ngược hẳn với điều chàng dự đoán. Cô này trán dô, mũi hếch, mặt thì như mặt ngựa, mày rậm, mắt nhỏ ti hí, xấu xí vô cùng, chẳng giống Triển Phi Ngọc và Triển Phi Yên một nét nào cả.

Trong hai tay Triển đại tiểu thư đều cầm một thứ binh khí kỳ lạ, nó giống như nửa quả bóng tròn, trên mặt đầy những kim nhỏ như lông trâu, đều dài hơn một tấc sắc vàng. Chàng chưa hiểu là thứ vũ khí gì mà quái lạ đến thế.

Triển đại tiểu thư dừng bước thì Quản Tam Dương đã bật lên tiếng cười quái dị nói:

- Đón ta một chiêu!

Véo một tiếng! hắn nhảy xổ vào trước ngực đối phương.

Triển đại thư đột nhiên ngã ngửa về phía sau nằm thẳng cẳng dưới đất

Thế cầm nã của Quản Tam Dương tuy lợi hại nhưng trước tình hình này khó lòng nắm được đối phương.

Triển đại thư vụt vùng chân lên đá ra.

Quản Tam Dương lùi lại phía sau la lên bằng một giọng quái gở:

- Giỏi! Ta không đánh lại đâu!

Hắn nói câu này có vẻ gượng gạo. Nhưng đã là Vĩnh bất Hoàn Thủ dĩ nhiên gã phải giữ lấy thanh danh, nên không thể nào ra tay đánh lại đối phương được.

25. Chương 25: Quân Tam Dương Hất Ngã Phi Yên

Quân Tam Dương lùi lại phía sau.

Triển đại tiểu thư, bằng mình nhảy xổ lại, tiếp tục cuộc ác đấu

Vi Quân Hiệp thấy thế trong lòng xao xuyến, lên tiếng:

- Triển cô nương! Võ công đại thư cô nương còn cao hơn cả Quan Tam Dương...

- Không phải thế! chỉ có đại thư tại hạ trong tay có chiếc Kim Vị sáo chuyên để phá công lực nội gia, Quan Tam Dương vì bị món đó mà chịu kém thế đấy thôi.

Vì Quân Hiệp nghe đến ba chữ “ Kim Vị Sáo ” thì chợt nhớ ra có lần chàng đã nghe song thân mình đề cập đến món này. Nhưng hiện giờ chàng không nhìn ra được lai lịch tấm Kim Vị Sáo đó. Chàng nhìn kỹ thì chỉ thấy hai tay Triển đại tiểu thư lúc vung lên có ánh vàng loé ra. nàng cử động lẹ quá, chàng không thể trông rõ trên tay nàng cầm vật gì.

Hai bên động thủ mỗi lúc một thêm mau lẹ. Thân hình Quân Tam Dương lấp loáng nhiều lúc chỉ còn cách tay Triển đại tiểu thư chừng sợi tóc. Nhưng những lúc cực kỳ nguy hiểm đó thì hắn lại né tránh một cách vô cùng xảo diệu.

Vi Quân Hiệp theo dõi cuộc đấu một lúc rồi quay lại ngập ngừng hỏi Triển Phi Ngọc:

- Triển cô nương! Xem chừng hai vị này đánh nhau cả ngày cũng khó phân thắng bại. Chẳng lẽ chúng ta...

Chàng chưa dứt lời, Triển Phi Yên đột nhiên la lên:

- Nhị thư! Chúng ta còn đứng thộn mặt ra làm gì đây ?

Câu nói của Triển Phi Yên dường như thức tỉnh Triển Phi Ngọc. Nàng vội nói:

- Phải rồi! Chúng ta không thể địch nổi hắn, nhưng cũng có thể bức bách hắn sẵn người gần vào bên Đại thư, để đại thư hạ thủ dễ dàng hơn.

Rồi hai người chẳng ai bảo ai đồng thời lướt về phía trước, xông vào vòng chiến.

Vi Quân Hiệp còn đang ngẩn ngơ đã thấy ba chị em họ Triển vây quanh Quân Tam Dương. Cả bốn người cùng cử động mau lẹ đến nỗi chàng không nhìn ra được bóng nào là Triển Phi Ngọc, bóng nào là Triển Phi Yên nữa. Trong lòng chàng vô cùng nóng nảy. Chàng toan một mình ra đi, nhưng lại sợ Triển Phi Ngọc không bằng lòng rồi nàng không chịu dẫn mình đến ra mắt mẫu thân nàng nữa.

Vi Quân Hiệp còn đang ngần ngừ chưa quyết, bỗng nghe Quân Tam Dương la lên những tiếng quái gở.

- Triển môn nữ tướng thật là lợi hại!

Vi Quân Hiệp ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Quân Tam Dương tuy thân pháp linh diệu vô cùng nhưng đã bị Triển Phi Yên, Triển Phi Ngọc hai cô bức bách lao dần lùi lại gần Triển đại tiểu thư và như vậy càng nguy hiểm cho bản hắn

Vi Quân Hiệp đã biết bản lĩnh Quân Tam Dương rất cao cường Tam Dương chân khí của hắn chạm vào vật gì bất luận cứng rắn đến đâu cũng phải tan vỡ. Nếu hắn trả đòn thì nhất định ba chị em họ Triển không thể nào địch lại được.

Quân Tam Dương coi trọng cái ngoại hiệu “Vĩnh Bất Hoàn Thủ ” của hắn vô cùng. Dù lâm vào tình trạng hiểm nghèo thế nào mặc lòng hắn vẫn không phản kích.

Đối với cuộc tỷ đấu vô cùng khốc liệt của bốn người này Vi Quân Hiệp không nhẫn nại được và chỉ mong cho chóng kết liễu. nên chàng chú ý theo dõi thấy Quân Tam Dương đã thấy mấy lần nguy đến nói cơ hồ không thoát khỏi bàn tay “Kim Vị Sào ” cả Triển đại thư. Tuy nóng ruột nhưng chàng biết bữa nay mình được xem một trường kịch chiến hi hữu trong võ lâm.

Rồi chàng liên tưởng đến võ công của mình nếu đem so sánh với bốn người trước mắt này thấy mình còn kém cỏi quá, không vào đâu. Bất giác chàng nhủ thầm:

- Trong nhà mình phát sinh đại biến. Chắc chắn mình còn phải trôi nổi lênh đênh trong võ lâm nhiều nhưng ít khi gặp được những trận chiến đấu ác liệt như bữa nay. Vậy mình chăm chú theo dõi cho mở rộng kiến thức cũng không phải là chuyện vô ích.

Nghĩ như vậy, Vi Quân Hiệp để ý theo dõi cuộc chiến đấu và không tính đến chuyện bỏ đi nữa. Tuy võ công chàng không được cao thâm cho lắm, nhưng chàng là người thông minh chỉ nhìn một lúc cũng nhận ra Triển Phi Yên và Triển Phi Ngọc hai người chỉ đánh đòn gió, chứ tay không chạm vào Quân Tam Dương. Nói đúng ra là hai nàng mượn chưởng lực để ngăn trở Quân Tam Dương không thể lánh xa được khó bề vận động công lực để kháng cự

Triển Phi Yên cùng Triển Phi Ngọc dùng cách này cũng đủ khiến cho Quân Tam Dương bị kiềm chế mà Triển đại tiểu thư có thể ung dung đánh rất hơn

Vi Quân Hiệp nghĩ bụng:

- Nếu cuộc chiến đấu cứ thế này mà tiếp diễn thì Quân Tam Dương chẳng chóng thì chầy sẽ bị thất bại.

Chàng ngó bốn người chạy lui chạy tới hoặc nhảy lên lún xuống mà chẳng hiểu rõ chiêu thức nào.

Vi Quân Hiệp tiếp tục theo dõi cuộc chiến đấu đến mỗi lúc một chú ý hơn. Thốt nhiên chẳng thấy Triển Phi Yên lạng người xéo ra phía cạnh sườn rồi dùng hai ngón tay trở và ngón tay giữa bên phải nhằm đâm lẹ vào đôi mắt Quân Tam Dương

Quân Tam Dương người cao lêu nghêu lúc Triển Phi Yên dơ ngón tay lên thì người hấn nhảy vọt lên cao ba thước để lạng ra ngoài. Vì hấn nhảy mạnh quá, lúc hạ mình người hấn thấp xuống đến ba bốn tấc, thành ra hai ngón tay của Triển Phi Yên phóng trượt qua đỉnh đầu hấn chứ không trúng vào đôi mắt

Triển Phi Yên thấy đâm không trúng, ngón tay trượt qua đỉnh đầu đối phương, nàng nghĩ rằng cứ dùng thế này chụp xuống thì chắc chắn sẽ đâm trúng vào đầu đối phương.

Chẳng những Triển Phi Yên ở trong cuộc nghĩ vậy mà Vi Quân Hiệp đứng bàng quang cũng la lên:

- Cô nương chém tay xuống đi!

Triển Phi Yên xoà năm ngón tay ra đâm xuống nhanh như điện chớp

Nhưng lúc này Triển đại tiểu thư cũng đang nhắm chụp vào trước ngực Quân Tam Dương, lại la lên:

- Tam muội mau mau rút tay về, đừng có đánh xuống!

Triển đại tiểu thư vừa la lên, Vi Quân Hiệp đã tỉnh ngộ ngay. Chàng lăm bắm:

- Phải rồi! Ngoại hiệu Quân Tam Dương là Vĩnh Bất Hoàn thủ. Trong người hấn đầy dẫy Tam Dương chân khí, tự nhiên có mãnh lực hút ngược lại. Dù hấn có bị đối phương đánh trúng, cũng không thể làm tổn thương hấn được.

Nghĩ vậy chàng la lên:

- Tam cô nương! Cô nương đừng đánh xuống, không được đâu!

Chàng cùng Triển đại tiểu thư la câu này đã thức tỉnh Triển Phi Yên, nên nàng rút tay về ngay. Nhưng Triển Phi Ngọc bỗng xông về phía trước, tự nhiên đưa tay áo lên, tựa hồ dùng thế để nhảy về phía trước một cách cấp bách. Tay áo nàng phất lên phành phạch.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này nàng đã vung tay áo lên khuấy tay Triển Phi Yên, mà lại chạm đúng huyệt Xích Trạch cô em.

Triển Phi Yên đang rút tay về thì huyệt xích trạch bị tay áo Triển Phi Ngọc phất trúng. Chân khí nàng bị trở ngại dù chỉ trong nháy mắt cũng đủ khiến cho bàn tay Triển Phi Yên đập xuống đỉnh đầu Quân Tam Dương, đánh “chát” một tiếng.

Quân Tam Dương vừa bật lên tiếng cười ha hả vừa bật mạnh người lên, biến diện này cực kỳ mau lẹ.

Triển Phi Yên rú lên một tiếng hãi hùng rồi người nàng như chiếc điều giấy đứt dây bay tung đi.

Triển Phi Ngọc chỉ đầu ngón chân xuống, nhảy vọt theo Triển Phi Yên như hình với bóng
Người Triển Phi Yên còn đang lơ lửng trên không, Triển Phi Ngọc đã nắm lại được, hỏi dồn:

- Tam muội! Người làm sao thế? Người làm sao thế?

Nàng hỏi luôn mấy câu, giọng nói hốt hải khiến cho Vi Quân Hiệp kinh hải thộn mặt ra. Chàng nghĩ thầm:

Nguyên Quan Tam Dương hạ thấp mình xuống để đỉnh đầu sơ hở dưới bàn tay Triển Phi Yên. Sơ hở này chỉ là một cách bố trí cạm bẫy để lừa gạt đối phương.

Ta nên biết rằng đỉnh đầu là chỗ yếu hại nhất của con người. Bất luận người nào đã hiểu võ công thì một khi động thủ với đối phương không bao giờ để sơ hở yếu điểm ấy cho đối phương đánh trúng một cách dễ dàng

Quan Tam Dương lợi dụng tâm lý này để đánh bại Triển Phi Yên.

Vi Quân Hiệp trong lòng kinh hải thất thanh la lên:

- Chẳng lẽ mắt mình trông lầm ? Vừa rồi rõ ràng tay áo Triển Phi Ngọc vung ra nên bàn tay tam muội nàng mới chụp trúng vào đỉnh đầu Quan Tam Dương. Phải chăng Triển Phi Ngọc vì hốt hoảng vô tâm để xảy ra nguy hiểm cho Triển Phi Yên, nên bây giờ nàng mới cuống cuống lên như thế?

Nghĩ vậy chàng cũng tung người đuổi tới

Triển Phi Yên sắc mặt lợt lạt, cặp mắt nàng nửa nhắm nửa mở, ai trông cũng biết ngay nàng bị nội thương rất nặng.

Triển Phi Ngọc dặm chân nói:

- Tam muội! Đại thư kêu người đừng hạ thủ sao người còn chụp xuống đánh Quan Tam Dương? Bây giờ người bị luồng tam dương chân khí của hắn chấn động mạnh quá đến nỗi bị thương biết làm thế nào ?

Vi Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc nói vậy thì không khỏi ngẩn người ra, theo giọng nàng thì dường như Triển Phi Yên bị thương hoàn toàn không phải là lỗi ở nàng phát tay ao trúng cô em.

Bỗng thấy Triển Phi Yên thều thào đáp:

- Nhị thư! Tiểu muội không hiểu, tại sao đang rút về nữa chừng thì bị chặn lại.

Triển Phi Ngọc lớn tiếng gọi:

- Đại thư! Tam Muội bị thương rồi!

Vi Quân Hiệp lăm bắm:

- Té ra chính Triển Phi Yên chưa biết tại sao mình không rút tay về kịp, chắc hẳn vì lúc nàng lâm nguy hốt hoảng, nàng không chú ý đến tay mình bị vấp phải tay áo của Triển Phi Ngọc

Bên kia Triển đại thư không ngớt la rầm lên, đầu tóc nàng rối bời. Người nàng xông lướt như bay, nhảy xổ mạnh vào Quan Tam Dương

Quan Tam Dương cười ha hả noi:

- Con ngựa sắt nhỏ đó trao lại cho ta đi thôi! Cô nương giữ làm chi?

Triển đại tiểu thư lớn tiếng quát mắng:

- Lão tặc! Ta giữ nó hữu dụng hay là vô dụng thì can chi đến người? Người làm em ta bị trọng thương, khi nào ta chịu bỏ qua.

Quan Tam Dương vẫn không ngớt tiếng cười, hắn đáp:

- Cô nương không chịu bỏ qua thì làm gì được ta?

Lúc này chỉ còn một mình Triển đại tiểu thư tấn công, nên đối phương né tránh một cách dễ dàng.

Triển Phi Ngọc đứng đằng xa la lên:

- Đại thư, đừng đánh nhau với hấn nữa! Mau lại coi Tam muội làm sao rồi này!

Nàng vừa kêu gọi, hai mắt đỏ sẫm muốn trào lệ ra, dường như trong lòng rất quan thiết đến mối tình nghĩa chị em cực kỳ thâm trọng.

Vi Quan Hiệp thấy thế không khỏi tự thẹn vì vừa rồi chàng đứng bàng quan trông rất rõ ràng tường chừng như Triển Phi Ngọc cố ý làm hại cô em. Bây giờ chàng cảm thấy vẻ mặt Triển Phi Ngọc cực kỳ nóng nảy bối rối thì rõ ràng là biến diễn phát sinh một cách bất ngờ, chính Triển Phi Ngọc cũng không biết, nên nàng mới đau xót đến thế.

Triển đại thư nghe Triển Phi Ngọc gọi rồi rít, nàng cũng xao xuyến vội đáp:

- Nhị muội ơi ! Tam muội bị Quân Tam Dương vận Tam Dương chân khí hất bị thương, ta cũng chẳng làm gì được. Người mau phong toả hai huyết Linh Đài và Hoa Cái của y, rồi trong vòng ba ngày phải đưa y tới chỗ mẫu thân để người ra tay giải cứu. Bữa nay ta phải báo thù thằng giặc già này mới được.

Quân Tam Dương cười ha hả noi:

- Phải đó! Chỉ có lệnh đường mới cứu được y và nếu để quá ba ngày thì không còn cách nào cứu được đâu! Cô nương mau đem y về đi.

Triển Phi Ngọc nghe lời chị, điểm huyết Linh đài và Hoa cái Triển Phi Yển, rồi công cô ta lên. Nàng quay lại nói với Quân Hiệp:

- Chúng ta chạy cho mau!

Vi Quân Hiệp chỉ muốn lánh xa Triển Phi Yển. Nhưng lúc này càng thấy sắc mặt lợt lạt, mắt mờ ra, thì lại không nỡ. Chàng nóng nảy hỏi:

- Trong vòng ba ngày liệu có về đến được nhà không?

Triển Phi Ngọc lặng người vừa chạy về phía trước vừa nói:

- Nếu mình chạy thật mau thì có thể về kịp.

Nàng vừa chạy vừa chúm môi hú lên lanh lảnh. Tiếng hú chưa dứt đã thấy năm sáu con tuấn mã lông trắng như tuyết tung vó chạy khắp nơi

Triển Phi Ngọc kêu lên:

- Cần công tử nhảy lên lưng ngựa cho mau!

Rồi nàng tự mình nhảy lên lưng một con

Vi Quân Hiệp cũng vội vã nhảy lên lưng ngựa.

Mấy con ngựa này vốn cùng một loại ngựa mà Triển Phi Yển khi trước đã cùng chàng dùng để đi đến Phạm gia trang. Thật là một thứ lương cầu, nghìn con khó lòng chọn được một. Thứ ngựa này Tần Linh Tam Tà phải tốn nhiều tâm huyết mới chọn được giống mua về nuôi.

Vi Quan Hiệp vừa nhảy lên lưng, nó liến hí lên một tiếng dài rồi tung mình đi một cái đã xa ra bốn năm trượng. Bên tai chàng nghe tiếng gió vù vù, nhưng chàng vẫn nghe được thanh âm Quân Tam Dương vọng lại:

- Thằng lỏi họ Cần kia! Năm trước lão đầu tử có chuyện xích mích với ta mà đến nay ta vẫn chưa trả xong. Lâu nay ta không thấy mặt người, đã tưởng người làm con quỷ phong lưu rồi. Món nợ đó người định bao giờ đến đòi ta, thí nói mau đi.

Khi hấn đang nói thì vó ngựa chạy nhanh như chớp đã ra xa hàng mấy dặm thế mà Vi Quan Hiệp vẫn nghe rõ mồn một. Càng động tâm không biết người mà Quân Tam Dương kêu bằng “lão đầu tử” “đúng là Cần Nhật Túy không sai. Như vậy thì thằng cha đó hiểu biết về Cần Nhật Túy rất nhiều. nhưng y bây giờ trước tình hình này dĩ nhiên mình không thể quay trở lại để hỏi hấn được đành phải bỏ qua dịp khác vậy

Vi Quân Hiệp đang ngơ ngẩn thì con ngựa chạy trước tự nhiên cũng đi thông thả lại, chàng liền ra roi đuổi cho kịp

Triển Phi Ngọc hỏi:

- Công tử có nghe rõ Quân Tam Dương nói phụ thân công tử là Cần Nhật Túy có chuyện xích mích với hắc không?

Vi Quân Hiệp băng khuông hỏi lại:

- Triển cô nương... cô nương nhất định tại hạ là con của Cần Nhật Túy ư

Triển Ngọc đáp:

- Công tử ngốc ơi! Ai nấy đều biết công tử là con của ai rồi, chỉ có chính công tử chưa kịp nhận mà thôi

Vi Quân Hiệp thở dài đáp:

- Triển cô nương! Không phải tại hạ không chịu thân phận. Cô nương thử nghĩ mà coi: năm nay tại hạ đã hai mươi tuổi. Bây giờ đột nhiên mình coi người mình vẫn kêu bằng phụ thân là kẻ thù giết cha. Chính phụ thân mình chưa thấy được mặt và không bao giờ được thấy mặt nữa. Rồi đây tại hạ phải đi lần mò dò hỏi từng người đã quen biết y. Như thế cô nương thử đặt mình vào địa vị tại hạ xem có dám nhìn nhận một cách cầu thả người mà mình chưa quen biết làm phụ thân được không?

Triển Phi Ngọc nhăn nhó cười nói:

- Công tử không nhìn nhận thì tại hạ cũng chẳng biết nói sao được, chỉ còn một cách về hỏi lại mẫu thân tại hạ, nhất định người biết rất nhiều điều quan hệ đến Cần Nhật Túy. Hỡi ơi! Giả tử Quân Nam Dương không đến rắc rối với đại thư thư thì công tử có thể hỏi đại thư tại hạ về chuyện Cần Nhật Túy mà biết được ít nhiều điều.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Quân Tam Dương vì lẽ gì lại đến quấy rối đại thư cô nương?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Công tử không nghe hắc nói đó sao? Hắc chỉ muốn lấy con ngựa sắt nhỏ của đại thư. Không hiểu con tiểu thiết mã đã có chuyện bí mật gì ghê gớm thế mà tiếng tăm đồn đại khắp giang hồ.

26. Chương 26: Triển Phi Yên Bị Nạn Giữa Đường

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Tại hạ biết rồi, con tiểu thiết mã đó đúc bằng sắt và hình nh ư cùng một lúc đúc ra khá nhiều. Quân Tam Dương dường như cũng vì vụ tiểu thiết mã này mà ước hẹn mấy người đến hội họp tại tòa cổ thành.

Chàng nói đến đây liền thuật lại những chuyện đã xảy ra tại tòa cổ thành đó cho Triển Phi Ngọc nghe hết một lượt. Chàng còn tiết lộ chính mình cũng đã lượm được một con ngựa nhỏ này.

Triển Phi Ngọc vội nói:

- Công tử lấy ra cho tại hạ xem!

Vi Quân Hiệp thò tay vào bọc móc con ngựa nhỏ đúc bằng sắt lớn bằng nắm tay đưa ra.

Con tiểu thiết mã đó khắp mình đen kịt chẳng có một chỗ nào có vẻ kỳ dị cả. Ngoài việc c dùng nó để chặn giấy thì chẳng còn dùng làm gì khác nữa.

Triển Phi Ngọc đón lấy đã o lên đảo xuống ngắm nghía mọi chiều rõ lộ vẻ ưa thích không nỡ rời tay.

Ngắm nhìn một lúc lâu rồi nàng nói:

- Cần công tử! Công tử cho tại hạ con ngựa sắt này được không?

Vi Quân Hiệp đáp ngay:

- Được lắm chứ! Tôi dùng nó làm gì mà giữ?

Triển Phi Ngọc toan cất tiếng tạ ơn thì con ngựa nàng đang cỡi đột nhiên hí lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra.

Triển Phi Ngọc cũng hú lên một tiếng dài. Nàng nắm chặt dây cương tung mình nhảy ra. Tuy trên vai nàng công Triển Phi Yên mà thân pháp vẫn vô cùng linh diệu. Người nàng nhảy lên cao hơn một trượng chưa kịp hạ xuống thì con ngựa bạch đã phun bọt dãi lăn ra chết thẳng cẳng.

Vi Quân Hiệp đang lúc phóng ngựa chạy nhanh không dừng ngay lại được, ngựa chàng phóng xa thêm đến năm trượng nữa mới dừng bước chàng vội quay đầu lại.

Lúa này Triển Phi Ngọc đã đứng sửng ngơ dưới đất rồi. Tuy biến diễn đột ngột kinh người mà thần sắc nàng vẫn cực kỳ bình tĩnh. Nàng cúi xuống lượm con tiểu thiết mã lên vì nàng đã đánh rơi xuống đất.

Vi Quân Hiệp cả kinh hít mạnh một hơi rồi nói:

- Sao lại có chuyện thế này?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Có người ám toán! Công tử hãy giữ tam muội cho tại hạ!

Ngươi nàng lạng về phía trước, vai nàng rung động một cái hất Triển Phi Yên ở trên vai nàng ra rất nhanh về phía Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp ngồi trên lưng ngựa vội nhào người ra đón lấy Triển Phi Yên.

Triển Phi Ngọc lạng người đi nhanh như chớp quát hỏi:

- Quân chuột nhất ở đâu mà lại dùng ám tiễn hại người?

Nàng vừa quát vừa lướt nhanh về phía trước. Chớp mắt đã biến vào trong rừng cây không thấy bóng dáng đâu nữa.

Vi Quân Hiệp trong lòng cực kỳ xao xuyến vì chàng sợ Triển Phi Ngọc rút kẻ thù đi xa, vạn nhất mà kẻ vừa ám toán lại xuất hiện ở đây thì mình không đủ sức đối phó. Chàng ngoảnh nhìn bốn phía xem động tĩnh định bụng nếu thấy gì lạ là lập tức phóng ngựa chạy nhanh, nhưng bốn bề vẫn phẳng lặng như tờ chẳng có động tĩnh gì hết.

Chừng uống cạn tuần trà. Vi Quân Hiệp vẫn không thấy Triển Phi Ngọc trở lại. Triển Phi Yên bỗng cất tiếng rất khẽ thều thào hỏi:

- Tại sao... còn dừng lại đây?

Vi Quân Hiệp cúi đầu ngó xuống, thấy Triển Phi Yên nằm trong lòng mình nét mặt lợt lạt, đôi môi xám xịt như người sắp chết. Hai mắt nàng thất thần hé mở.

Vi Quân Hiệp thở dài nói:

- Có người ám toán làm cho con ngựa của thư thư cô nương chết mất rồi!

Nguyên Vi Quân Hiệp trước kia vẫn chỉ mong xa được Triển Phi Yên là may không bao giờ dám đến gần. Nhưng hiện thời chàng ôm nàng trong lòng và nàng đang bị thương cực kỳ trầm trọng nên bao nhiêu ý nghĩ chán ghét đều tiêu tan.

Chàng vội kiểm lời an ủi:

- Thư thư cô nương rượt theo kẻ thù chắc còn xảy ra vụ gì đó nên chưa trở lại đây. Cô nương hãy khoan tâm đừng lo lắng chi hết.

Triển Phi Yên gượng thở hổn hển lấy hơi rồi thều thào nói tiếp:

- Quả n Tam Dương... Đã bảo nếu trong ba ngày. Không gặp được mẫu thân, thì mạng này ắt là phải chết. Sao còn dừng lại hay là muốn ta chết ở dọc đường chăng?

Vi Quân Hiệp dĩ nhiên không muốn Triển Phi Yên chết ở dọc đường, chàng biết cần phải tranh thủ thời gian để cứu mạng cho nàng. Nhưng không hiểu tại sao Triển Phi Ngọc đi mãi chưa thấy trở lại. Chàng gượng cười đáp:

- Nhị thư cô nương còn đang truy tầm kẻ địch. Chờ cô ấy trở lại sẽ lập tức lên đường.

Triển Phi Yên nói:

- Y... Không trở lại đâu.

Vi Quân Hiệp nói:

- Cô nương đừng nói nhảm. Có lý đâu thư thư bỏ cô nương lại không quay trở lại?

Triển Phi Yên thốt nhiên buông tiếng thở dài náo nức rồi trên môi nở nụ cười thâm nói:

- Ta nghĩ rằng: nếu ta... chết ở dọc đường thì người sung sướng nhất là nhị thư ta vì y không bị ta tranh chấp nữa.

Vi Quân Hiệp không hiểu hỏi:

- Triển cô nương! Cô nương nói vậy chẳng là quá đáng ư? ...

Chàng còn muốn nói thêm mấy câu trách móc, nhưng thấy nàng chỉ còn hơi thoi thóp, tình trạng rất đáng thương nên không nỡ nặng lời mà chỉ gượng cười.

Triển Phi Yên lại nói:

- Người đừng tưởng ta nói nhảm. Rồi một ngày kia người sẽ nhận thấy lời ta không phải là phi lý.

Vi Quân Hiệp không nói gì. Nhưng thốt nhiên chàng nghĩ đến trường hợp Triển Phi Yên bị thương, chàng đứng bàng quang trông rất rõ thì tình hình lúc đó tựa như Triển Phi Ngọc quả cố muốn hại cô em...

Nhưng rồi chàng lại lắc đầu xua đuổi ý nghĩ phi lý đó.

Giữa lúc ấy, bỗng một bóng người xẹt tới, chính là Triển Phi Ngọc từ trong bụi cỏ rậm nhảy ra. Nàng vọt lên lưng ngựa ngồi phía trước giắt giây cương.

Con ngựa này tuy phải mang ba người trên lưng nhưng nó vẫn chạy rất nhẹ.

Vi Quân Hiệp vội hỏi Triển Phi Ngọc:

- Cô nương có tìm thấy kẻ thù đã ám toán không?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Không thấy! Phía trước có bóng người thấp thoáng, nhưng khi đuổi đến nơi thì chẳng thấy gì nữa. Tam muội thương thế cực kỳ trầm trọng, không ngờ quân khốn kiếp dấu đầu hổ đuôi làm mình chậm mất một lúc.

Vi Quân Hiệp “hừ” một tiếng rồi cuối đầu nhìn Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên mở hé mắt. Thần sắc nàng lộ vẻ khó hiểu.

Con ngựa vẫn phi nước đại chạy về phía trước, lát sau nó đã chạy đến một nơi hoang vắng.

Ngựa chạy ước chừng được năm chục dặm thì đột nhiên nó hí lên một tiếng quái lạ. Vó sau bỗng hất ngược lên.

Biến diễn xảy ra cực kỳ đột ngột, tuyệt không một dấu hiệu gì báo trước.

Con ngựa hất mạnh quá khiến Vi Quân Hiệp bị ngã chúi về phía trước. Lúc chàng bị hất ra, bất giác Triển Phi Yên tuột khỏi tay.

Khi chàng hạ mình xuống đất rồi bị đập mạnh xuống, chàng vội trỗi người lại thì trông thấy Triển Phi Yên rớt xuống sấp đụng vào một khối đá lớn.

Vi Quân Hiệp không kịp nghĩ gì nữa vội nhảy xổ tới. Nhưng chàng biết võ công mình tầm thường không chắc có đón được Triển Phi Yên một cách vô sự không. Trong lúc cấp bách chàng mau trí khôn nhảy lại nằm phục xuống dang tay ra ôm choàng lấy phiến đá để Triển Phi Yên rút xuống không đụng vào đá mà chỉ đụng vào người chàng.

Chộp mắt chàng thấy người Triển Phi Yên rút xuống đến “huych” một tiếng.

Triển Phi Yên từ trên hơn một trượng rút xuống lưng chàng, sức nặng ghê gớm. Hơn nữa người chàng nằm trên tảng đá tai mèo, nên chân chàng đau đớn vô cùng. Mắt chàng hoa lên rồi ngất đi một lúc.

Sau chàng nghe tiếng Triển Phi Ngọc thét lên lanh lảnh. Chàng tỉnh lại cố gượng ngẩng đầu lên, lơ mơ nhìn thấy vẻ mặt Triển Phi Ngọc nhăn nhó khó coi. Chàng vội hỏi:

- Là gì có người ám toán nữa hay sao?

Triển Phi Ngọc lạ lùng đáp:

- Công tử làm tam muội chết rồi.

Vi Quân Hiệp nghe nói như sét đánh bên tai. Người chàng run lên bần bật hỏi:

- Tại hạ làm chết tam cô nương?

Triển Phi Ngọc nghiêng người đi một chút trở về phía trước nói:

- Người coi kìa!

Vi Quân Hiệp nhìn theo phía tay nàng trở thì thấy Triển Phi Yên nằm phục dưới đất gần đó, mình không nhúc nhích. Chàng kinh hãi sợ toát mồ hôi miệng ấp úng:

- Triển cô nương! Tam cô nương...

Triển Phi Ngọc thở dài đáp:

- Công tử thật chẳng cẩn thận chút nào! Ta đã giao ý cho người ươi, sao người lại hất ý ra?

Vi Quân Hiệp tưởng biến diễn này không quan hệ đến mình. Nhưng chàng nghe Triển Phi Ngọc nói vậy, thì biết rằng mình khó tránh khỏi tội lỗi. Chàng run lên hỏi:

- Tam cô nương... chết rồi ư?

Triển Phi Ngọc dậm chân đáp:

- Sao người còn hỏi vậy?

Vi Quân Hiệp không hiểu tại sao Triển Phi Ngọc lại bắt bẻ mình hỏi câu đó? Nhưng giờ đã xảy ra chuyện thế này chàng đành câm miệng không nói gì nữa.

Bỗng nghe Triển Phi Ngọc hất hàm bảo:

- Chúng ta chạy đi thôi, mau lên!

Vi Quân Hiệp ngừng đầu lên thì thấy con ngựa bạch vẫn đứng yên chỗ cũ. Chàng không hiểu vừa rồi tại sao nó lại hất chân sau lên. Đúng lý ra con ngựa bạch này là giống ngựa rất tốt ngàn con khó chọn được, mà đột nhiên sinh tính bất kham thì cũng là một chuyện lạ. Chàng cố gắng đứng dậy chạy đến chỗ Triển Phi Yên.

Triển Phi Ngọc lập tức quát lên.

- Đừng nghĩ đến ý nữa!

Vi Quân Hiệp không tin ở tai mình, chàng đứng ngậy người ra.

Triển Phi Ngọc không chờ Vi Quân Hiệp lên tiếng, nàng giở giọng thất buộc:

- Người đã gây nên đại họa. Nếu mẫu thân ta biết cô con gái quý của người bị chết về tay người thì không khi nào người chịu bỏ qua.

Vi Quân Hiệp sắc mặt tái mét nói:

- Triểu cô nương!... Cô cũng biết đó, tuy tại hạ không cẩn thận một chút nhưng không phải tự tại hạ gây ra tai nạn cho lệnh tam muội.

Triển Phi Ngọc buông một tiếng thở dài, tiến gần lại má y bước rút chiếc khăn mặt mùi thơm ngát lau mồ hôi trán cho Vi Quân Hiệp rồi dịu giọng nói:

- Cần công tử! Bữa nay sự đã lỡ rồi. Chúng ta phải tìm cách bịt kín vụ này đi! Ngoài công tử cùng ta ra không thể để đến một người thứ ba nào biết tới nữa. Công tử đã hiểu chưa?

Vi Quân Hiệp trong lòng nổi lên không biết bao nhiêu mối nghi ngờ. Nào Triển Phi Yên gặp chuyện bất hạnh mà sao Triển Phi Ngọc không tỏ vẻ thương xót, nào con ngựa này đang ngoan ngoãn tại sao đột nhiên nổi tính bất kham. Sau nữa, Triển Phi Yên cùng mình ngã ngựa mà Triển Phi Ngọc vẫn hững hờ đi làm chuyện gì. Bây giờ nàng buông lời buộc tội cho mình nghĩa là sao?

Tuy lòng chàng ôm bao mối nghi ngờ mà chàng không biết nói làm sao.

Chàng cho là ngoài cách để yên cho Triển Phi Ngọc xử trí, không còn biện pháp nào khác. Chàng đang ấp úng nói không ra lời thì Triển Phi Ngọc lại nói tiếp:

- Công tử bất tất phải áy náy. Thiệt tình thì tam muội bị hại về tay Quả n Tam Dương còn công tử bất quá chỉ sơ ý một chút mà thôi, chẳng có chi đáng kể.

Vi Quân Hiệp thộn mặt ra hồi lâu mới hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc Tam cô nương đây hay sao?

Triển Phi Ngọc đáp gọn:

- Phải rồi!

Vi Quân Hiệp cả kinh hỏi:

- Nếu sau này lộ nh đường hỏi đến tam cô nương thì khi đó... chúng ta biết đáp thế nào?

Vi Quân Hiệp không hỏi i “cô nương đối đáp thế nào” mà lại dùng chữ “chúng ta” tỏ ra điều lợi hại của mình đã buộc chặt vào với sự lợi hại của Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc đáp:

- Chúng ta cứ nói ngay rằng: Thương thế của y dọc đường phát động không sao cứu chữa được.

Vi Quân Hiệp ngập ngừng nói:

- Lẽ nào chúng ta bỏ...

Chàng định nói bỏ xác nàng ở nơi hoang dã này, nhưng lời nói mới phát ra nửa chừng chàng cảm thấy bần khoản không tiện nói hết.

Triển Phi Ngọc đáp:

- Dĩ nhiên không thể bỏ y ở đây, mà phải đem y đặt vào một hốc cây lớn. Công tử ngoảnh đầu ra chỗ khác đừng nhìn y nữa.

Vi Quân Hiệp theo lời ngoảnh mặt đi. Chàng không hiểu Triển Phi Ngọc sẽ đem thi hài Triển Phi Yên đặt vào đâu?

Bỗng chàng thấy trong tai có tiếng kêu ù ù. Trong tiếng kêu ù ù này, dường như có lẫn âm thanh rất yếu ớt của Triển Phi Yên nói:

- Nếu ta bị chết giữa đường thì người sung sướng nhất đời chính là nhị thư ta đó!

Vi Quân Hiệp xoay mình lại thấy Triển Phi Ngọc đã bình tĩnh quay về, chàng thở hòng hộc hỏi:

- Y... y đâu rồi?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Ta đã đưa y cất dấu yên ổn rồi. Sau khi gặp mẫu thân, ta sẽ đưa người đi tìm y, thế là công tử không sao hết.

Vi Quân Hiệp nghi ngờ quá đỗi, tưởng chừng như đây là một cuộc âm mưu lớn lao. Nhưng chàng cố nghĩ cũng không tài nào suy ra được manh mối.

Triển Phi Ngọc nói:

- Cần công tử! Mối thân ta thương yêu nhất là tam muội. Nếu người biết ra tại công tử sơ tâm để xảy ra tai họa thì công tử sẽ bị hành hạ cực khổ vô cùng! Vậy trong vụ này, ta nói dối giúp công tử, thì công tử chớ có tiết lộ một tí nào với ai hết, công tử đã nghe rõ chưa?

Vi Quân Hiệp bần thần gật đầu đáp:

- Tại hạ biết rồi nhưng Triển cô nương...

Triển Phi Ngọc ngắt lời:

- Còn những gì nữa? Công tử chưa biết tính nết mẫu thân ta, kể ra thì không nên nói dối người như thế này, nhưng ta hoàn toàn vì công tử mà thôi.

Vi Quân Hiệp định nói câu gì đều bị Triển Phi Ngọc c rào đón trước chàng đành im lặng thở dài.

Triển Phi Ngọc nắm lấy tay chàng rồi hai người nhảy tót lên ngựa chạy về phía trước.

Vi Quân Hiệp cảm thấy trong lòng nặng trĩu những mối lo buồn.

Triển Phi Ngọc biết mình đã dồn chàng vào ngõ bí khiến chàng hết đất không nói vào đâu được. Nhưng nàng vẫn băn khoăn nghĩ đến lần đầu xảy ra việc bất trắc, nàng đi đuổi theo kẻ địch không hiểu Triển Phi Yên đã nói những gì?

Đến giờ Ngọ hôm sau, hai người đi xuyên vào một khe núi dài. Đường lối phía trước mỗi lúc một gặp ghềnh khó đi.

Triển Phi Ngọc nói:

- Chúng ta xuống ngựa rồi trở ra mặt đất trước núi này.

Vi Quân Hiệp bây giờ mới hỏi:

- Có phải qua ngọn núi này là sẽ gặp lộ nh đường không?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Không còn xa mấy đâu. Qua ngọn núi đi nhiều lắm là mất một giờ nữa thì đến chỗ... ta cùng công tử gặp nhau lần đầu.

Vi Quân Hiệp p gượng cười. Chàng nghĩ thầm:

- Giả tử không xảy ra chuyện bất ngờ ở dọc đường thì thời hạn ba ngày còn rộng chán vì chỉ chiều hôm nay là đã gặp được Diệu Cô rồi.

Hai người xuống ngựa. Triển Phi Ngọc vỗ vào đùi ngựa mấy cái. Con bạch mã hí lên một tiếng dài, lắc bồm, dậm chân rồi quay về đường cũ.

Triển Phi Ngọc nói:

- Giống ngựa này thông minh lắm. Đây tuy cách Tà n Lĩnh khá xa nhưng tự nó biết tìm đường về được.

Vi Quân Hiệp vội hỏi:

- Thật là một giống thằn lằn khôn ngoan phi thường mà sao giữa đường nó lại hất đôi vó sau để tung tại hạ cùng Tam cô nương phải rút xuống?

Triển Phi Ngọc ngoảnh đầu đi đáp:

- Súc sinh vẫn là súc sinh. Thốt nhiên nổ i tính điên cuồng cũng chẳng lấy làm chi lạ. Công tử đừng nhắc đến vụ này nữa.

Vi Quân Hiệp cúi người trong dạ cùng Triển Phi Ngọc lướt về phía trước vượt qua đỉnh núi thì trời đã hoàng hôn. Khi đến ngoài hang núi Vi Quân Hiệp nhớ lại lần trước ở nơi đây chàng đã được Triển Phi Yên dẫn tới mà hôm nay...

Tiến vào hang núi rồi Triển Phi Ngọc dừng bước khẽ bảo Vi Quân Hiệp:

- Cần công tử! Ta phải nhắc lại là vì công tử mà phải nghĩ cách che chở. Vậy ta phải dặn điều chi công tử phải nhớ kỹ.

Vi Quân Hiệp bụng bảo dạ:

- Bây giờ sự đã nh ường này, Triển Phi Ngọc lo lắng cho mình dĩ nhiên mình không thể phụ bạc với nàng. Chàng vội đáp:

- Tại hạ nhớ kỹ rồi. Triển cô nương! Lòng tốt của cô nương, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.

Triển Phi Ngọc đỏ mặt lên đáp:

- Công tử bất tất nói vậy làm chi?

Rồi nàng quay vào cất tiếng gọi:

- Má má! Con đã về đây!

Trong hang núi, thanh âm Diệu Cô vọng ra đáp lại:

- Về thì cứ việc mà về, việc gì mà phải réo ầm lên thế?

Triển Phi Ngọc vội a đi vào vừa nói:

-Má má ơi! Xảy ra đại nạn rồi!

Diệu Cô hỏi:

- Tai nạn gì? Mình cứ nhờ trời phù hộ là được. Can chi người phải hoảng hốt?

Triển Phi Ngọc hít mạnh một hơi rồi nói:

- Tam muội chết mất rồi!

Triển Phi Ngọc dứt lời thì trong hang núi lại yên lặng, một sự yên lặng ghê rợn đến cực điểm.

Vi Quân Hiệp trống ngực đánh thành thành. Triển Phi Ngọc sắc mặt cũng lợt lạt. Cả hai cùng thầm nghĩ không hiểu sự tình sẽ biến diễn ra sao.

27. Chương 27: Thiên Hạ Đệ Nhất Ma Đầu Là Ai?

Vi Quân Hiệp cùng Triển Phi Ngọc đứng nín thở chờ Diệu Cô xem bà ta phản ứng thế nào. Trong lòng hai người rất hồi hoang mang

Bầu không khí tịch mịch nặng trĩu cơ hồ nghẹt thở. Hồi lâu, bỗng nghe Diệu Cô thở phào một cái.

Hai người càng ngạc nhiên hơn nữa là bà đã lên giọng cực kỳ bình tĩnh nói:

- Tam nha đầu chết rồi ư? Nhị nha đầu! Chắc người lại nói rồn phải không?

Triển Phi Ngọc sắc mặt lợt lạt, đưa mắt nhìn Vi Quân Hiệp rồi cất giọng run run đáp:

- Má má ơi! Khi nào con dám nói rồn việc động trời này? Cần công tử cùng đi với con về đây, lúc tam muội chết công tử cũng có mặt tại đó.

Diệu Cô liền quay lại hỏi Vi Quân Hiệp:

- Có phải tam nha đầu chết trong tay Cần công tử không?

Vi Quân Hiệp nghe bà ta hỏi câu này thì giật mình đánh thót một cái chưa biết đáp thế nào. Triển Phi Ngọc vội đỡ lời:

- Không phải thế! Đến Tam Tiên Cốc ở Tàn Linh, chúng con cùng đại thư hợp lực đánh nhau với Quân Tam Dương. Vì tam muội tham lập công, chưởng phóng đập vào đầu Quân Tam Dương.

Vi Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc nói vậy thì không khỏi có cảm giác kỳ dị. Lời Triển Phi Ngọc tuy không có gì xa sự thực nhưng nàng chỉ thêm vào mấy tiếng “tham lập công” rồi mới nói đến phóng chưởng đánh vào đầu Quân Tam Dương thì thực không có bằng chứng nào hết.

Bồng Diêu Cô bật lên tiếng cười ha hả nói:

- Con tam nha đầu đó không chết đâu!

Câu này vừa lọt tai hai người. Vi Quân Hiệp sững sốt tự hỏi:

- Không hiểu bà nói vậy là ý gì?

Còn Triển Phi Ngọc sắc mặt biến đổi.

Hai người chưa biết nói làm sao, Diêu Cô lớn tiếng gọi:

- Tam nha đầu! Người đã trọng thương lại còn giả chết để hãm ta nữa hả? Người còn bé nhỏ gì mà vẫn giữ thói tình nghịch ngang bướng? Ha ha! Ta mong cho mi sau này sinh ra một đứa con gái còn cứng đầu cứng cổ hơn mi gấp mười!

Thanh âm của bà như gần như xa mà bên trong còn có ý điệu cợt vui mừng. Bà đã dứt lời mà dư âm hây hây còn văng vẳng.

Lối đi vào hang bỗng có một bóng người thấp thoáng. Diêu Cô vẻ mặt hớn hờ cười từ từ đi ra. Bà nhìn Vi Quân Hiệp nói:

- Cần công tử! Cả hai mẹ con tam nha đầu đều ưa bỡn cợt. Công tử đừng để tâm. May mà công tử biết tính nết nó rồi, chắc cũng chẳng để tâm làm chi.

Vi Quân Hiệp ngấm ngấm thở dài nghĩ bụng:

- Trên thế gian làm mẹ nghe tin con chết mà có thái độ như bà này thật là hãn hữu. Chẳng những bà tỏ vẻ nhạt nhẽo giữa tình mẫu tử mà lại lấy thế làm vui sướng. Thật tội nghiệp cho bà Diêu Cô này! Nhất định bà đã gặp chuyện gì thương tâm đến cực điểm nên mới có cử động ngược đời như vậy.

Chàng nghĩ rồi buông tiếng thở dài nói:

- Thừa tiền bố! Tam cô nương quả thật chết rồi!

Diêu Cô lại cười rộ đáp:

- Cần công tử! Ta xem công tử là người thành thật, không ngờ nay lại vào hùa với bọn chúng để gạt ta? Ta nói thực cho các người biết con tam nha đầu đó tuy bị luồng Tam Dương chân khí của Quân Tam Dương phản kích đến nỗi bị trọng thương nhưng với công lực của nó thì ít ra còn sống được ba ngày, thế mà từ Tàn Linh về đây nhiều lắm chỉ mất hai ngày rưỡi, làm sao nó chết được? Các người khéo bày trò dối ta, ta tin thế nào được? Con tam nha đầu kia! Mi nằm ở trong xó cây bụi cỏ nào đó, sao không xuất hiện đi! Phải cẩn thận kéo rắn độc cắn chết đó!

Vi Quân Hiệp thấy Diêu Cô một mực không tin. Chàng nghĩ rằng nếu bà biết rõ về cái chết của Triển Phi Yên ắt mình không thể nào tránh khỏi tội lỗi được, nên trong lòng không khỏi kinh hãi.

Chàng quay đầu lại nhìn Triển Phi Ngọc thì thấy sắc mặt của nàng lợt lạt đến cực điểm, không hiểu vì nàng thương cô em quá độ hay vì sợ sự bí mật bị phát giác. Nàng nghẹn ngào nói:

- Má má ơi! Đại thư cùng Quân Tam Dương cũng bảo muội muội có thể sống được ba ngày đêm. Nhưng ở dọc đường tam muội chống không nổi rồi tắt hơi. Sắc mặt Diêu Cô dần dần biến thành trầm trọng hỏi:

- Dọc đường các người có gặp cường địch chăng?

Vi Quân Hiệp lại thấy Diệu Cô là người tinh tế, khó lòng lừa gạt ba ta được. Dù có nói dối cũng chỉ là tạm thời thôi, sau này có ngày bà điều tra được sự thật.

Vi Quân Hiệp trong lòng xao xuyến toan thú thật câu chuyện xảy ra ở dọc đường Triễn Phi Yên bị ngã ngựa mà chết. Nhưng chưa lên tiếng thì Triễn Phi Ngọc đứng lên rồi khẽ kéo áo chàng, tỏ ý ngăn chàng đừng nói. Chàng đành gượng cười rồi im tiếng.

Triễn Phi Ngọc lại nói:

- Chúng con bị người ám toán, con ngựa đang cười tự nhiên lăn ra chết. Con liền đuổi theo thì chỉ thoáng một cái kẻ thù mất hút!

Vẻ tươi cười trên mặt Diệu Cô đã biến mất hẳn. Giọng nói bà dần trở nên nghiêm trọng. Bà nói:

- Người có nhìn rõ hình dáng người đó không?

Triễn Phi Ngọc đáp:

- Hẳn đi lẹ quá con không trông rõ.

Thanh âm Diệu Cô bỗng biến thành gay gắt, bà nói:

- Tam nha đầu!...y...!

Triễn Phi Ngọc vội nói:

- Con nhìn thấy tam muội quá thương tâm...mới đem đặt y vào trong một hốc cây lớn trong rừng.

Bỗng Diệu Cô rên lên một tiếng. Sau lưng bà một sợi dây sắt trắng đột nhiên bay ra trông tựa như con rắn ngoe nguẩy rồi quấn chặt lấy tay Triễn Phi Ngọc, sợi dây giựt mạnh một cái khiến nàng loạng choạng xuyt ngã đoạn nàng bị kéo về phía trước.

Triễn Phi Ngọc mặt xám như xác chết la lên:

- Má má!...

Diệu Cô thét lên lạnh lạnh:

- Con nhị nha đầu này! Mi tưởng lừa gạt ta được ư?

Thanh âm bà cao vút và sang sảng làm choáng tai Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp xem chừng không thể lừa gạt được Diệu Cô, chàng vội nói:

- Tiền Bối...

Nhưng chàng vừa nói hai tiếng “tiền bối” đã thấy Triễn Phi Ngọc dơ tay trái về phía sau, vẫy luôn mấy cái hiệu cho chàng đừng nói nữa. Nên chàng đành ngừng lại.

Triễn Phi Ngọc nói:

- Má má ơi! Thi thể tam muội còn ở trong gốc cây. Má má thử đi coi có phải tam muội chết về luồng kinh lực của Tam Dương chân khí không? Khi đó má má sẽ biết là con nói đúng hay trật. Bây giờ má má nhất định không tin con thì con con mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Nàng vừa giải thích vừa nước mắt nhỏ xuống như mưa.

Vi Quân Hiệp nghĩ bụng:

- Triễn Phi Ngọc đóng kịch thật khéo. Giả tử vào địa vị mình thì tin này không còn nghi ngờ gì nữa. Song Diệu Cô vẫn tỏ vẻ hoài nghi. Cùng là con gái ba ta cả mà sao bà chỉ thiên ái Triễn Phi Yên? Còn đối với Triễn Phi Ngọc lại khắt khe đến thế? Dù nàng khóc lóc thiết tha bà vẫn không tin?

Bỗng nghe Diệu Cô cất tiếng quát:

- Dẫn ta đi coi!

Câu này bà vừa nói ra khỏi miệng thì đột nhiên Vi Quân Hiệp mắt hoa lên. Một cơn gió nhẹ lướt qua bên mình chàng. Chàng ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy Diệu Cô cùng Triển Phi Ngọc hai người đã lạng ra xa ngoài ba trượng.

Cước trình hai người quả thật nhanh đến nỗi không ai tưởng tượng được.

Vi Quân Hiệp vội la lên:

- Tiền bối!

Diệu Cô không quay đầu lại bà chỉ lên tiếng đáp:

- Người cứ ở đây chờ, chúng ta chỉ đi một lát sẽ về ngay...

Vừa dứt lời hai mẹ con bà đã biến mất không còn thấy tung tích đâu nữa.

Vi Quân Hiệp định ninh rằng khi Diệu Cô nghe tin Triển Phi Yên chết, mẫu tử tình thâm, chắc bà xúc động vô cùng. Không ngờ bà vẫn lạnh lùng và bảo đi là đi ngay. Bây giờ cơ sự nhường này mình đành ở trong hang núi, chờ đợi hai mẹ con bà quay về. Ngoài cách ấy cũng không còn cách nào khác.

Chàng thở dài mấy tiếng rồi từ từ đi vào trong phía trong núi.

Chàng đã cùng Triển Phi Yên đến đây mấy lần mà bây giờ nàng đã đắm ngọc trầm châu. Người chết mất rồi song cảnh vẫn còn in như cũ, lòng chàng không khỏi buồn rầu.

Chàng cúi đầu đi thẳng vào sơn động, đến trước một căn nhà lá mới ngẩng đầu nhìn lên.

Trong căn nhà này có một người ngồi chễm chệ. Vi Quân Hiệp vừa ngó thấy giật mình đánh thót một cái.

Chàng vội lùi lại một bước nói:

- Diệu Cô bảo tại hạ vào trong này chờ, nên vô tình tiến vào đây.

Vi Quân Hiệp chưa dứt lời bất giác bật cười. Nguyên người ngồi trong nhà đó chỉ là một pho tượng đất. Vì pho tượng này cũng ăn vận như người thật. Thoạt trông không ai biết là một pho tượng.

Vi Quân Hiệp định thần nhìn kỹ lại thì pho tượng này trán do, mũi hếch, đầu dài, mắt chuột, có mấy phần giống Triển đại tiểu thư.

Trước pho tượng có đặt một cái án đài. Trên án đài khói hương nghi ngút và có bày lịch vị trên đề:

Tiểu Phu Triển Công Bất Diệt chi vị.

Vi Quân Hiệp vừa thấy ba chữ Triển Bất Diệt lại ngẩn người ra bất giác lùi lại mấy bước, mồ hôi toát ra như tắm. Chàng hoảng quá không tự chủ được nữa thét to lên một tiếng rồi lùi lại mấy bước, xoay mình chạy như bay ra ngoài.

Lúc tiến vào chàng thung thình bước một ra vẻ ung dung nên chẳng biết là đã quanh co bao nhiêu khúc. Lúc chàng chạy trở ra vì hoảng hốt không tìm thấy đường. Mấy lần cháng suýt đâm cả vào vách đá.

Chàng chạy quanh quẩn một hồi mới ra khỏi sơn động. Nhìn thấy mặt trời một cách đột ngột người chàng loạn choạng rồi té nhào xuống đất. Chàng vội chống tay xuống đất nhảy lạng về phía trước hơn một trượng. Nhưng đứng không vững lại ngã lên lăn ra, chàng lồm cồm bò dậy toan nhảy nữa, chợt thấy trước mắt có thêm hai chân người.

Vi Quân Hiệp giật mình ngừng đầu lên, trông ngực đánh thình thịch, chàng thấy người đứng trước mặt cao lêu nghêu mà gầy khảnh gầy kheo, cái đầu nhỏ xiu, bộ dạng thật là kỳ dị. Chàng nhìn kỹ lại nào phải ai đâu? Chính là Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quán Tam Dương.

Quán Tam Dương đang hau háu nhìn chàng. Hắn hừ một tiếng rồi hỏi:

- Thằng lỏi con! Mi làm chi mà hoang mang như vậy? Chắc mi nhìn thấy quỷ phải không?

Vi Quân Hiệp đầu lười cứng lại, ấp ửng mãi mới nói lên được:

- Triển... Triển... Triển...

Chàng nói mãi mới ra được ba tiếng Triễn. Sau chàng phải cố sức mới nói nốt được thêm ba tiếng:

- Triễn Bất Diệt.

Quản Tam Dương vừa nghe chàng nói “Triễn Bất Diệt” la lên một tiếng “úi chà”! Hắn nhảy bật lên như một cái lò xo. Sắc mặt biến đổi, hấp tấp hỏi:

- Triễn Bất Diệt ở đâu?

Hắn nhảy chỉ cao hơn một thước nhưng không hạ mình xuống đất. Người hắn tạt ngang đi vào ra phía ngoài hang núi, nhanh như bắn. Mỗi lần nhảy như vậy Tam Dương xa tới năm trượng mới chống tay xuống đất để tiếp tục nhảy vọt đi. Miệng hắn vẫn quát hỏi một câu:

- Triễn Bất Diệt ở chỗ nào?

Quản Tam Dương đang băng người đi, người hắn còn lơ lửng trên không đã lộn nhào bảy tám vòng. Chớp mắt ra khỏi hang.

Bấy giờ Vi Quân Hiệp hơi thở mới từ từ điều hòa được. Chàng vội la lên:

- Nhưng y chết rồi...

Quản Tam Dương đang lộn người đi, nghe Vi Quân Hiệp nói vậy liền dừng lại. Hắn thở phào một cái ra chiều khoan khoái rồi hỏi:

- Y chết rồi ư? À phải rồi! Triễn Bất Diệt chết lâu rồi. Cái đó thiên hạ còn ai không biết? Thực là mắc cỡ! Lão Triễn Bất Diệt chết rồi mà còn làm cho Quản Tam Dương này đang sống nhẵn răng ra phải sợ hết hồn.

Hắn vừa nói vừa tiến lại gần Vi Quân Hiệp và mắng chàng:

- Thằng lỏi con thối tha này! Triễn Bất Diệt chết rồi mi con nói đến làm chi?

Vi Quân Hiệp thở lên hồng hộc đáp:

- Tại hạ không nhớ ra, phụ thân mấy cô đó là người trên ngọn Thiên Tâm...Núi Vô Di, tên gọi Triễn Bất Diệt.

Quản Tam Dương thở phào một cái. Vẻ mặt hắn trở nên bình tĩnh cất tiếng hỏi:

- Diệu Cô! Sao bà để con gái làm bạn với người ta mà không đem tên họ phụ thân ra bảo cho người ta biết? Bà để thằng nhỏ nó sợ thất thần, như thế không khỏi tổn tâm đức ư?

Hắn chưa dứt lời bỗng nghe một tiếng rú cực kỳ thê thảm từ đằng xa vọng lại.

Quản Tam Dương lại la gọi:

- Diệu Cô! Bà mau bảo với cô gái lớn của bà là em cô ấy chưa chết đâu. Tại hạ bị cô ấy đuổi theo phải chạy trốn chết đây!

Quản Tam Dương vừa kêu gọi vừa chạy ra đứng ẩn vào bên một phiến đá trước cửa hang núi.

Vi Quân Hiệp không hiểu sao thốt nhiên hắn lại chạy trở ra là có ý gì?

Bỗng ngoài cửa hang có bóng người lấp loáng: Triễn đại tiểu thư đã đuổi tới.

Quản Tam Dương đột nhiên xuất hiện. Hắn vung tay phải ra điểm vào huyệt ý xa của Triễn đại tiểu thư rất mau lẹ không một tiếng động.

Triễn đại tiểu thư phát giác ra ngay vội né người đi. Nhưng nàng mới né tránh được nửa chừng thì ngón tay Quản Tam Dương đã vung ra. Tuy ngón tay hắn không chạm vào huyệt đạo Triễn đại tiểu thư nhưng luồng Tam Dương chân khí của hắn đã phóng ra có thể cách không điểm huyệt. Lập tức huyệt đạo Triễn đại tiểu thư bị phong tỏa.

Nàng vội xoay mạnh một cái nhưng mới xoay được nửa chừng thì người nàng đã không đứng vững lão đảo mấy cái rồi té lăn ra.

Quản Tam Dương cười ha ha phất tay áo một cái để giữ cho Triễn đại tiểu thư từ từ hạ mình xuống.

Triển đại tiểu thư nằm thẳng cẳng dưới đất. Nàng mở to cặp mắt trừng trừng nhìn Quân Tam Dương ra chiều căm hận vô cùng! Nàng đã bị phong tỏa dù căm giận đến đâu cũng không làm thế nào được.

Quân Tam Dương cười nói:

- Ta đã làm bị thương Triển tam tiểu thư, bây giờ không dám làm thương tổn đến Triển đại tiểu thư nữa.

Hắn lại cất tiếng gọi lớn:

- Diệu cô! Sao mãi bà không ra?

Vi Quân Hiệp bây giờ mới có cơ hội lên tiếng, chàng nói:

- Diệu cô hiện không có ở trong động.

Quân Tam Dương kinh ngạc hỏi:

- Chết rồi! Vậy thì bà ta đi đâu? Tam cô nương bị thương không chịu đựng được quá ba ngày đâu. Nếu bà không ở nhà thì Tam cô nương đành chịu chết mất.

Vi Quân Hiệp trầm giọng nói:

- Tam cô nương chưa về tới đây, nàng đã chết ở dọc đường rồi còn đâu?

Quân Tam Dương quát mắng:

- Mi đừng nói vậy! Sức phản chấn của Tam Dương chân khí của ta, ta chỉ mới dùng đến năm thành thì ít ra Tam cô nương cũng chịu đựng được ba ngày. Hà hà! Mi dám đổ tội cho ta với một vị phu nhân của đệ nhất ma đầu trong thiên hạ ư?

Vi Quân Hiệp nghe miệng Quân Tam Dương nói ra câu: “Vị phu nhân của đệ nhất ma đầu trong thiên hạ.” Chàng biết ngay hắn ám chỉ Diệu Cô liền cười nhạt nói:

- Vậy thì các hạ nên mau mau xa chạy cao bay đi thôi! Tam cô nương chết thực rồi đó.

Quân Tam Dương kinh hãi đột nhiên chạy lại bên Triển tiểu thư. Hắn cúi xuống toan thò tay vào bọc nàng. Nhưng hắn vừa giơ tay ra thì rút lại ngay. Về mặt hắn vô cùng kinh hãi. Hắn miễn cưỡng trấn tĩnh nói:

- Chết rồi, chết rồi! Nếu chẳng cha Không Không Chấn mà trông thấy thì ta yên lành được với hắn ư? Ha ha.

Tiếng cười ấy tỏ ra chỉ là giọng cười gượng. Hắn ngoảnh lại nhìn Vi Quân Hiệp nói:

- Ta phiền người một việc. Người thò tay vào bọc mụ này lấy con tiểu thiết mã ra cho ta. Như vậy kể là ta nợ người hai lần. Sau này người có việc gì cầu ta nhất định không từ chối.

Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quân Tam Dương là một nhân vật bản lĩnh tuyệt đỉnh võ lâm. Hắn đã nói như vậy thiết là rất có lợi cho Vi Quân Hiệp. Nhưng cái việc hắn yêu cầu Vi Quân Hiệp dù hết sức dễ dàng vì chàng chỉ cần dơ tay lên một cái là xong, song chàng cũng khó nổi vâng lời. Chàng đứng thộn mặt ra không biết trả lời. Chàng đứng thộn mặt ra không biết trả lời thế nào.

Quân Tam Dương lại giục:

- Mau ra tay đi.

28. Chương 28: Quân Tam Dương Đoạt Tiểu Thiết Mã

Vi Quân Hiệp lắc đầu:

- Tại hạ không thể theo lời các hạ được.

Quân Tam Dương quát mắng:

- Đồ toi cơm ! Chỉ dơ tay một cái là xong, việc gì mà mi sợ ? Mi sợ y nuốt tươi mi hay sao ?

Vi Quân Hiệp nghĩ đi nghĩ lại. Chàng nghĩ rằng nếu cự tuyệt Quần Tam Dương tất hẳn sẽ dùng sức uy hiếp mình cũng không yên chuyện. Chi bằng mình nhân cơ hội này giải khai huyết đạo cho Triển đại tiểu thư để nàng đuổi hẳn đi là xong.

Quyết định như vậy, chàng không nói gì nữa chạy lại bên Triển đại tiểu thư, nhưng chàng vừa đến trước mặt nàng bỗng nghe Quần Tam Dương ở phía sau la lên:

- Con tiểu thiết mã đó nhất định ở trong bọc y, mi chỉ thò tay vào một cái là lấy được ngay.

Vi Quân Hiệp không để Quần Tam Dương nghĩ ngờ liền hỏi:

- Con tiểu thiết mã đó phải chăng là con ngựa nhỏ xíu đúc bằng sắt ? Các hạ lấy nó làm chi ?

Quần Tam Dương không trả lời chàng. Hắn cười ha hả ra chiều rất đắc ý. Vi Quân Hiệp cúi xuống dơ tay ra đập trúng vào huyết khí hội Triển đại tiểu thư.

Huyết khí hội trên liền với huyết khí hải dưới bị Vi Quân Hiệp vỗ mạnh một cái.

Huyết đạo Triển đại tiểu thư đang bị phong tỏa lập tức được giải khai.

Bỗng nghe Quần Tam Dương la lên một tiếng quái gở hỏi:

- Thằng giặc con này ! Mi làm chi vậy ?

Rồi Vi Quân Hiệp cảm thấy phía sau mình có một luồng kinh lực rất mạnh đè ép. Người chàng không tự chủ được lao phăng về phía trước.

Triển đại tiểu thư đã được giải khai huyết đạo. Nàng chống tay trái xuống đứng thẳng người lên. Tay phải nàng nắm lấy tay Vi Quân Hiệp đồng thời tung cả hai chân lên đá vào trước ngực Quần Tam Dương. Các động tác của Triển đại tiểu thư tựa hồ như phát động cùng một lúc.

Vi Quân Hiệp bị nàng nắm tay hất đi, người chàng bay bổng lên không vừa tung ra xa vừa bay lên cao cứ quay tròn lông lốc trên không.

Quần Tam Dương thấy Triển đại tiểu thư đã mau tay hơn mình. Hắn vội thu thế lại, chờ cho hai chân nàng đá tới nơi rồi vận Tam Dương chân khí để hất ngược lại. Không ngờ Triển đại tiểu thư tuy mặt mũi cực kỳ xấu xa, song võ công lại rất cao cường, phản ứng cực kỳ mau lẹ.

Trong lúc vội vàng, nàng phóng hai chân đá chỉ cốt để đánh ra chiêu trước không cho đối phương kịp động thủ, khi nào nàng lại không hiểu nếu hai chân mình đụng vào người đối phương tất bị thất bại ? Vì thế mà chân trái phóng ra trước, mới đến nửa chừng đột nhiên nàng dừng lại, chân phải phóng ra sau đập vào chân trái rồi thuận thế đập xuống đất phóng ra ngoài xa nhanh như tên bắn.

Diễn biến này ra ngoài ý nghĩ của Quần Tam Dương. Hắn la lên một tiếng quái gở rồi tung mình đuổi theo.

Triển đại tiểu thư vừa đứng vững liền lập tức vung tay phải ra. Tay nàng đã xô Kim vị sáo vào rồi, thừa cơ Quần Tam Dương đang xáng lại, nàng xoay tay chụp tới.

Quần Tam Dương dường như quên mất Kim vị sáo cực kỳ lợi hại, hắn xông bừa vào. Mắt hắn thấy ánh vàng rực như cầu vồng đang chụp tới trước mặt mình, liền rú lên một tiếng nhảy tránh xéo sang bên.

Lúc này Vi Quân Hiệp đang lộn vòng ở trên không nhưng đã chậm lại. Chàng vùng vẫy tay chân để đáp xuống, Quần Tam Dương chạy thế nào lại trúng vào chỗ chàng đang hạ mình xuống.

Bỗng nghe Triển đại tiểu thư lớn tiếng la gọi:

- Thằng nhỏ kia ! Ra tay đánh hắn đi !

Giả tí Vi Quân Hiệp cứ động thủ, Quần Tam Dương cũng không đánh lại chỉ cốt sao chàng đừng chạm vào mình Quần Tam Dương thì luồng Tam Dương chân khí của hắn cũng chẳng làm gì được.

Triển đại tiểu thư vì cảm kích Quân Hiệp đã giải khai huyết đạo cho mình nên mới lên tiếng cảnh tỉnh chàng.

Nhưng Vi Quân Hiệp đột nhiên thấy Quân Tam Dương lạng người đến chỗ mình đang hạ xuống thì chàng đã sợ hết hồn không còn tự chủ được nữa. Tuy chàng nghe Triển đại tiểu thư chỉ điểm cho mà chàng vẫn người ra không dám động thủ.

Quân Tam Dương cười ha hả thò tay ra nắm lấy lưng Vi Quân Hiệp.

Quân Tam Dương người cao lêu nghêu. Hắn nắm được Vi Quân Hiệp rồi nhưng tay vẫn không hạ thấp xuống.

Vi Quân Hiệp bị hắn giữ lơ lửng trên không, cao chừng một trượng. Người chàng nhún ra không còn một chút khí lực nào hết.

Quân Tam Dương cười ha hả:

- Thằng lỏi con này ! Ta còn nợ mi một món. Nếu vừa rồi mi nghe lời ta, thì thành ra ta bị nợ mi hai món. Thằng lỏi con ngu ngốc kia ? Quân mỗ mà thiếu mi hai món nợ thì mi tiêu xài cả đời cũng không hết. Nhưng vừa rồi mi lại trở mặt phản ta, thế là món nợ trước cũng xóa toẹt. Mi thử nghĩ coi ! Nếu ta quật mi xuống thì cái mạng mi sẽ ra sao ?

Quân Tam Dương dứt lời, lại nổi lên một tràng cười the thé nói tiếp:

- Mi chết đến nơi rồi, luồng Tam Dương chân khí của ta hất ra thì toàn thân mi tan nát. Mi rớt xuống đất thì chỉ còn là đồng máu thịt bầy nhầy, không còn ra hình người nữa.

Vi Quân Hiệp nghe tới đây, người chàng run lên bần bật nói không ra lời.

Chàng bỗng thấy Quân Tam Dương đột nhiên hạ thấp tay, chàng từng chùng như hắn sắp liệng mình xuống đất.

Giữa lúc nguy cấp như ngàn cân treo đầu sợi tóc, bỗng Triển đại tiểu thư lớn tiếng quát:

- Khoan đã !

Vi Quân Hiệp lập tức cảm thấy người chàng tự nhiên dừng lại chàng mở mắt ra nhìn xuống thì thấp mình chỉ còn cách mặt đất chừng hai thước.

Triển đại tiểu thư nói:

- Ta xem chừng mi rắc rối quanh đi quẩn lại cũng chỉ vì con tiểu thiết mã này phải không ?

Quân Tam Dương đáp:

- Dĩ nhiên là thế ! Sở dĩ ta không ở nguyên đảo Hắc Vân tại Nam hải để hưởng phúc, lần mò đến đây cho bọn tiểu bối hậu sinh khinh nhờn chẳng qua chỉ vì con tiểu thiết mã đó mà thôi.

Triển đại tiểu thư cười lật nói:

- Ta xem bộ dạng ngươi cũng chả đáng gì cho ta đối phó, thôi ngươi hạ gã xuống để ta cho ngươi con tiểu thiết mã ấy.

Quân Tam Dương nói:

- Ngươi phải cho ta trước rồi ta mới hạ gã xuống.

Triển đại tiểu thư thò tay vào bọc móc ra một con tiểu thiết mã to bằng nắm tay quăng cho Quân Tam Dương.

Quân Tam Dương giơ tay đón lấy. Hắn xem qua một lượt nổi lên một trận cười sung sướng, từ từ hạ Vi Quân Hiệp xuống. Hắn chúm môi hú lên một tiếng lạnh lạnh.

Bỗng tiếng vó ngựa dồn dập. Nhìn ra thì là một con lừa chạy như bay tới nơi.

Quân Tam Dương tung mình nhảy tót lên lưng lừa, gia roi cho lừa chạy. Tiếng vó lừa pha lẫn với tiếng cười không ngắt. Chớp mắt đã chẳng thấy tăm tích Quân Tam Dương đâu nữa.

Vi Quân Hiệp thấy Quân Tam Dương đi rồi mới thở phào một cái nhẹ nhõm.

Triển đại tiểu thư cất tiếng hỏi:

- Người không việc gì chứ ?

Vi Quân Hiệp ra chiều bên lên đáp:

- Đa tạ Khổng phu nhân đã cứu cho. Vì tại hạ mà phu nhân phải mất con tiểu thiết mã. Tại hạ rất lấy làm xấu hổ. Tại hạ trước cũng có một con như thế nhưng tiếc rằng đã cho người ta mất rồi, nếu không thì xin để tặng Khổng phu nhân.

Triển đại tiểu thư bất giác ngẩn người ra hỏi:

- Người cũng có một con tiểu thiết mã ư ? Chắc là không phải như vậy đâu ? Người lấy nó ở đâu về ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Mới đây Quân Tam Dương ước hẹn mời một số cao thủ võ lâm đến họp tại một tòa cổ thành. Trong tòa cổ thành này đã phát sinh ra nhiều việc quái dị. Hôm ấy Lôi gia trang chứa ở Ngạc Bắc là Lôi Đại Khuê bị chết trong tòa cổ thành đó. Con tiểu thiết mã của tại hạ là ở trong tay Lôi Đại Khuê rút ra rồi tại hạ lượm được.

Triển đại tiểu thư sững sốt tựa hồ như nghe được một câu chuyện kinh hải nhất trần gian. Nàng biến đổi sắc mặt luôn mấy lần hỏi dồn:

- Quân Tam Dương đã mời những ai đến họp tại tòa thành đó ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Hôm ấy có mặt Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U, chưởng môn pháp Hoa Sơn là Tử Kim Thần Long Dương Phát, giáo chủ phái Thiên Thân ở Vũ Di, Thiên Sơn Thần Hưu Lao Tất Hỷ ...

Vi Quân Hiệp cứ kể tên một người thì nét mặt Triển đại tiểu thư lại xám đi một phần. Những người Vi Quân Hiệp kể ra cố nhiên là những tay cao thủ bậc nhất của các phái chính tà, thanh danh họ đều đã lừng lẫy trong võ lâm. Nhưng đối với võ công Triển đại tiểu thư thì những người đó chưa vào đâu. Vậy mà những tên tuổi này đã làm cho nàng kích động ghê gớm đến thế thì chắc là bên trong phải có chuyện gì bí ẩn.

Vi Quân Hiệp ngần ngừ một lát rồi hỏi:

- Khổng phu nhân ! Phu nhân khó ở chẳng ?

Triển đại tiểu thư hỏi lại:

-Ồ ! Có bấy nhiêu người thôi sao ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Còn một người nữa ...

Triển đại tiểu thư đột nhiên gượng cười hỏi:

- Chắc là chưởng môn phái Thanh Thành Thiên Ngô lão nhân phải không ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Phải rồi ! Té ra phu nhân biết trước có Thiên Ngô lão nhân trong đám này.

Sự hiểu biết này của Triển đại tiểu thư đã không khiến cho Vi Quân Hiệp ngạc nhiên. Vì những câu chuyện dọc đường chàng bị Thiên Sơn Thần Hưu Lao Tất Hỷ đưa vào cổ thành, kể tiếp xảy ra bao nhiêu việc quái dị, rồi lúc ra khỏi tòa thành, chàng lại bị một người giống như Thiên Sơn Thần Hưu Lao Tất Hỷ che mặt đùa cợt chàng. Triển Phi Yên đối với vụ này dĩ nhiên biết tường tận hơn, và chắc nàng đã thuật lại cho Triển đại tiểu thư nghe.

Triển đại tiểu thư lẩm bẩm một mình:

- Té ra họ điều tra vụ này, thật không phải là chuyện dễ.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Ai điều tra ra vụ gì ?

Triển đại tiểu thư vội đánh trống lảng:

- Chẳng có chuyện chi hết. Con tiểu thiết mã đó người đã cho ai ?

Vi Quân Hiệp khó nghĩ quá. Chàng đã tặng con tiểu thiết mã đó cho Triển Phi Ngọc, nếu giờ nói ra thì tất Triển đại tiểu thư lấy quyền làm chị cả bắt buộc Triển Phi Ngọc giao lại cho mình. Hơn nữa Triển Phi Ngọc lại là người ôn nhu tất sẽ bị cưỡng đoạt.

Vi Quân Hiệp thấy Triển Phi Ngọc dường như rất thích con tiểu thiết mã ấy, nếu nàng bị đoạt mất chắc là sẽ buồn rầu lắm. Vậy nên chàng ấp úng chẳng biết trả lời ra sao với Triển đại tiểu thư.

Triển đại tiểu thư thấy Vi Quân Hiệp ngần ngừ thì trong lòng nóng nảy liền bảo:

- Người nói hay không cũng chẳng cần gì ? Có điều ra dận người là không được hờ môi với ai. Nếu người không kín tiếng thì người giữ con tiểu thiết mã đó sẽ mắc phải cái họa sát thân đấy !

Vi Quân Hiệp kinh hãi hỏi:

- Sao ?

Triển đại tiểu thư nhắc lại:

- Người đó sẽ phải họa sát thân. Người không thấy Quản Tam Dương vừa mới bức bách ta đấy ư ? Ta dám quyết rằng cuộc đại hội trong tòa cổ thành đó nhất định có một người bí mật xuất hiện phải không ?

Vi Quân Hiệp la lên:

- Phải rồi ! Lôi Đại Khuê vừa bị hạ sát, Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ cũng bị chết luôn, còn có một người che mặt hành động rất là quái dị ...

Triển đại tiểu thư đột nhiên nắm lấy tay Vi Quân Hiệp rít lên hỏi:

- Người che mặt ! Người che mặt đó mặt mũi thế nào ?

Vi Quân Hiệp bị nàng nắm chặt quá vội la lên:

- Phu nhân mau buông tay ra ! Người đó đã che mặt thì tại hạ còn biết mặt mũi như thế nào được ?

Triển đại tiểu thư là người tính nóng như lửa. Lúc hốt hoảng nàng biết mình hỏi một câu vô lý liền hỏi lại:

- Người gã thế nào ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Người y hao hao giống Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ đại hiệp.

Triển đại tiểu thư giọng run run tỏ vẻ xúc động hỏi:

- Người ... gặp y rồi ư ?

Vi Quân Hiệp ngạc nhiên đáp:

- Tại hạ đã giao thủ với y !

Triển đại tiểu thư lẩm lét ngó Vi Quân Hiệp hỏi:

- Người ... không sợ ư ?

Vi Quân Hiệp thấy vẻ mặt nàng kỳ dị, thì biết ngay người che mặt bí mật này là một nhân vật phi thường. Chàng liền đáp:

- Tại hạ vốn chẳng biết y là ai nên cũng không sợ gì cả.

Triển đại tiểu thư thở phào một cái nói:

- Từ nay trở đi người đừng đem chuyện người che mặt nói với ai nghe chưa ?

Vi Quân Hiệp thấy nàng dạn dò cận kề thì biết bên trong hẳn có nguyên nhân trọng đại, liền đáp:

- Tại hạ hiểu rồi !

Triển đại tiểu thư nói:

- À quên ! Ta hỏi ngươi đến đây làm chi !

Vi Quân Hiệp đáp:

- Tại hạ đến kiếm bà Diệu Cô !

Triển đại tiểu thư lại hỏi:

- Ngươi cần kiếm mẫu thân ta có việc gì ?

Vi Quân Hiệp nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ muốn đến hỏi bà về lai lịch một người.

Triển đại tiểu thư hỏi:

- Thế sao ngươi chưa vào ra mắt mà lại còn đứng ngơ ngẩn ngoài này ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Tại hạ đã được gặp bà rồi, nhưng ...

Triển đại tiểu thư tức mình nói:

- Ngươi nói gì thì nói mau đi cứ ấp úng làm gì mãi vậy ?

Vi Quân Hiệp thở dài đáp:

- Tam cô nương gặp điều bất hạnh. Nên Diệu Cô cùng nhị cô nương đi kiếm thi thể y rồi.

Triển đại tiểu thư thét lên một tiếng rồi đột nhiên dơ tay lên quét ngang mặt Vi Quân Hiệp. Một luồng kinh phong ập tới, hất chàng ngã lảo ra. Vô công chàng kém cỏi mà Triển đại tiểu thư lại phát chiêu khá mạnh nhưng nàng không cố ý đánh trúng người chàng và chỉ muốn hất chàng ngã ra mà thôi.

Triển đại tiểu thư quát hỏi:

- Ngươi dám nguyên rửa tam muội ta ư ?

Vi Quân Hiệp vội đứng lên đáp:

- Đúng thế chứ có phải tại hạ nguyên rửa đâu.

Triển đại tiểu thư đứng thộn mặt ra rồi nói:

- Nếu vậy thì Quân Tam Dương là kẻ thù đã giết chết em ta ư ?

Vi Quân Hiệp tìm cách chống chế không dám thuật lại câu chuyện xảy ra ở dọc đường.

Triển đại tiểu thư nhú cặp long mày rậm lại hỏi:

- Y còn đủ sức chống được ba ngày làm sao chết dọc đường được ?

Vi Quân Hiệp ngập ngừng đáp:

- Hoặc giả Tam cô nương trong người không được khỏe nên không chống nổi thương thế.

Triển đại tiểu thư mắng ngay:

- Thúi lắm ! Thúi lắm ! Y được song thân ta rất sủng ái. Y mới ra đời chưa được mấy ngày, song thân ta lần mò khắp bốn bể tìm linh dược tiên đan ngày đêm tắm cho y. Vì thế mà gân cốt y rất cứng mạnh trên đời ít người bì kịp. Tuy bị Tam Dương chân khí chấn động bị thương nhưng y nhất định có thể chống được ba ngày. Dù có gặp người khác đánh y thêm chưa chắc y đã chết được.

Vi Quân Hiệp khê hỏi:

- Nếu ... y bị ngã ngựa thì sao ?

Triển đại tiểu thư đáp:

- Ngã ngựa cũng không chết ... Sao ? Y bị ngã ngựa ?

29. Chương 29: Huyết Hồn Trảo Đảo Thương Phi Ngọc

Vi Quân Hiệp vội chối:

- Không ! Không ! ...

Chàng chỉ nói được hai tiếng “ không không “ rồi chẳng biết giải thích thế nào nữa. Lúc này lòng chàng càng thêm ngờ vực. Bao nhiêu nghi vấn không ngớt quay lộn trong đầu óc chàng.

Triển đại tiểu thư dường như không để ý nhìn thái độ ngẩn ngơ của Vi Quân Hiệp. Nàng chỉ chạy lui chạy tới, miệng không ngớt lớn tiếng tự hỏi:

- Sao vẫn chưa về ? Sao vẫn chưa về ?

Vi Quân Hiệp thấy Triển đại tiểu thư bồn chồn nóng ruột liền nói:

- Khổng phu nhân ! Tại hạ cùng phu nhân thử đi coi.

Triển đại tiểu thư lại mắng:

- Sao ngươi không bảo trước, để ta uống công chờ đợi hang nửa ngày trời bây giờ mới nói ? Đi mau lên !

Nàng đưa tay ra nắm lấy áo Vi Quân Hiệp chạy băng băng.

Vi Quân Hiệp bị nàng lôi đi tựa hồ như chân không chấm đất, chớp mắt đã đi được năm dặm. Bỗng thấy phía trước có một người đứng trơ như tượng gỗ dưới gốc cây. Tuy còn cách xa, nhưng cũng nhìn rõ là Diệu Cô.

Triển đại tiểu thư vội dừng bước trước mặt Diệu Cô.

Lúc chưa dừng bước nàng đã cất tiếng gọi:

- Má má, Tam muội đâu rồi ?

Chưa dứt lời, nàng lại đổi sang câu hỏi:

- Má má làm sao thế ?

Diệu Cô sắc mặt lợt lạt đứng trơ ra không nhúc nhích. Triển đại tiểu thư bước gần thêm gọi luôn mấy câu, nhưng Diệu Cô vẫn không phản ứng.

Nàng muốn khóc mà không có nước mắt, chỉ giậm chân hỏi luôn miệng:

- Vụ này là thế nào đây ? Vụ này là thế nào đây ?

Vi Quân Hiệp nhăn nhó cười đáp:

- Chắc bà bị thương quá độ ...

Chàng chưa dứt lời, Diệu Cô bỗng la lên:

- Đồ Nhu, con tam nha đầu đã chết đâu mà ta phải bị thương ?

Thanh âm bà quát lên the thé, giọng nói khác thường, khiến cho hai người sợ hãi quá không tự chủ được, nhảy lùi lại một bước.

Vi Quân Hiệp sửng sốt không hiểu Diệu Cô nói vậy nghĩa gì ?

Triển đại tiểu thư khoan khoái thở phào một cái nói:

- Má má ! Tam muội không việc gì thế là hay lắm rồi. Nếu không thì con hối hận vô cùng vì đã buông tha Quân Tam Dương, há chẳng phí mất một cơ hội tốt để báo thù ?

Triển đại tiểu thư tuy tính tình nóng nảy, lo buồn về cái chết của Triển Phi Yên, nhưng không tỏ ra vẻ gì cảm tức Quân Tam Dương.

Diệu Cô không trả lời, bà chỉ nổi lên một tràng cười the the.

Triển đại tiểu thư biết là có điều quái dị, nàng toan hỏi lại bỗng nghe phía sau có tiếng người gọi:

- Đại thư ! Đại thư lại đây mau !

Triển đại tiểu thư quay đầu nhìn lại thì thấy trong bụi cỏ rậm có người đang lom còm bò dậy. Người này đầu bù tóc rối. Trên vai đầm đìa máu tươi, quần áo nửa mình bị rách toạc. Ngờ là ai té ra là Triển Phi Ngọc.

Triển đại tiểu thư thất kinh hỏi:

- Nhị muội ! Người bị thương rồi ư ?

Triển Phi Ngọc nói:

- Đại thư đừng lớn tiếng ! Lại đây em nói chuyện cho đại thư nghe.

Nàng lại bước xéo đi hai bước để tựa mình vào gốc cây đứng cho vững.

Triển đại tiểu thư hết nhìn Triển Phi Ngọc lại nhìn Diệu Cô. Nàng rất đổi nghi ngờ, không hiểu tình hình ra sao, rồi từ từ bước lại chỗ Triển Phi Ngọc.

Lúc này Vi Quân Hiệp cũng chẳng hiểu đầu đuôi vụ này ra sao, nên chỉ đứng gần người ra nhìn Triển đại tiểu thư và Triển Phi Ngọc.

Triển đại tiểu thư đến trước mặt Triển Phi Ngọc hỏi:

- Nhị muội ! Vụ này là thế nào đây ?

Triển Phi Ngọc gượng cười, khẽ nghiêng vai bên tả đi một chút, chìa ra cho Triển đại tiểu thư coi rồi nói:

- Đại thư hãy coi đây !

Triển đại tiểu thư bình tĩnh nhìn lại thì thấy vai bên tả cô em có năm vết thương rất sâu, bề dài chỗ bị thương này có đến nửa thước. Từ vai đến cạnh sườn, máu tươi vẫn rướm rướm chảy ra chưa ngừng.

Triển đại tiểu thư vừa nhìn đã biết ngay Triển Phi Ngọc bị thương về chiêu “Huyết Hồn Trảo”. Nàng bất giác biến sắc hỏi:

- Ai ... đã hạ thủ đánh người thế ?

Triển Phi Ngọc vừa khóc vừa nói:

- Đại thư ơi ! Nếu tiểu muội không tránh mau thì đã chết về tay má má rồi, còn đâu mà nhìn thấy mặt đại thư nữa ?

Nàng nói câu sau cùng, nước mắt tuông xuống như mưa.

Triển đại tiểu thư kinh dị hỏi:

- Nhị muội ! Chẳng những má má không có lòng thương người mà thôi đâu. Người hãy coi vết thương trên vai ta đây ! Chẳng lẽ cũng tự ta lại đánh ta ư ? Tại sao má má lại đánh người ?

Triển Phi Ngọc thở dài đáp:

- Tam muội chết rồi, má má bắt tiểu muội phải dẫn người đi coi thi thể tam muội, lúc trước tiểu muội đã đem thi thể tam muội giấu vào trong một hốc cây, nhưng vừa đến đó tìm kiếm lại không thấy đâu nữa. Thế là má má đột nhiên nổi cơn thịnh nộ đánh tiểu muội.

Triển đại tiểu thư đang chau mày ngẫm nghĩ bỗng nghe Diệu Cô la gọi:

- Con đại nha đầu kia !

Triển đại tiểu thư đáp ngay:

- Má má ! ...

Nàng nghe thanh âm mẫu thân gọi mình không có vẻ chi khác lạ thì trong lòng vui mừng khôn siết, chạy ngay đến bên cạnh bà.

Diệu Cô ngăn người ra một lúc rồi buông tiếng thở dài chẳng bảo gì hết.

Vi Quân Hiệp đứng bên đưa mắt nhìn Diệu Cô, thấy mặt bà xám ngắt ra chiều buồn bã và vô cùng đau khổ, nhưng dù sao thì vẻ mặt bà lúc này so với ban nãy, bà đứng tựa gốc cây còn khá hơn nhiều.

Vi Quân Hiệp lại nghĩ tới cái chết của Triển Phi Yên chẳng qua do mình bất cẩn mà ra, nên lòng chàng cực kỳ xao xuyến. Bây giờ chàng thấy vẻ mặt Diệu Cô không đáng sợ như lúc nãy mới hơi yên dạ.

Vi Quân Hiệp cũng muốn lại gần tìm lời an ủi bà, bỗng nghe Triển Phi Ngọc ở phía sau cất tiếng hải hùng gọi:

- Cần công tử ! Công tử hãy lại đây !

Lúc này Vi Quân Hiệp đứng cách Triển Phi Ngọc rất gần. Chàng nhìn rõ vết thương trên vai Triển Phi Ngọc, bất giác trông ngực đánh thành thình, chân tay luống cuống, ấp úng đáp:

- Cái đó ... tại hạ ...

Triển Phi Ngọc khẽ thở dài, cất tiếng rất nhỏ và thê thảm:

- Ta vì công tử mà che dấu tội trạng, nên bị mẫu thân ta ra tay phủ phàng. Vậy mà công tử cũng không chịu buộc vết thương cho ta sao ?

Vi Quân Hiệp bắn khoăn đáp:

- Tại hạ hãy băng vết thương cho cô nương đã rồi sẽ tính !

Nói xong chàng lập tức xé một miếng vạt áo, buộc vết thương trên vai nàng. Lúc này trái tim chàng càng đập mạnh hơn, nên chàng không còn lòng dạ nào chú ý nghe xem Diệu Cô cùng Triển đại tiểu thư nói chuyện với nhau những gì ?

Bên kia, Triển đại tiểu thư đến gần Diệu Cô một lúc rồi bà mới lên tiếng:

- Đại nha đầu !... Vụ này rút cục do con Hai gây ra cả ! Đúng ra chuyện này

Giọng bà cực kỳ bi phẫn và thương tâm vô cùng.

Triển đại tiểu thư chẳng hiểu ra sao hỏi:

- Y gây ra chuyện gì ?

Diệu Cô ngánh đầu nhìn ra Triển Phi Ngọc ở đằng xa, bà thấy Vi Quân Hiệp đang buộc vết thương cho Triển Phi Ngọc thì mặt bà càng lộ vẻ chán ghét nói:

- Ta còn nhớ lúc nào người đối với tam muội cũng sẵn lòng cứu mang, nhưng con nhị nha đầu lại không thế. Khi có cái gì mới lạ, ta đều dành cho tam muội người. Ta thương nó lắm, hề thấy Nhị nha đầu định cướp của nó cái gì ta vẫn đứng về phía tam muội người. Vì thế mà con Nhị nha đầu uất hận vốn muốn giết em nó đi. Vụ này cũng tại con nhị nha đầu gây ra mà thôi !

Triển đại tiểu thư khắp mình toát mồ hôi lạnh ngắt, thộn mặt ra hồi lâu rồi mới nói:

- Má má ơi ! Con e rằng má má nghĩ sai rồi. Ngày thường con hiểu rõ nhị muội là người rất nhu thuận có lý đâu dám gây ra chuyện tày đình ? Nếu tam muội mà gặp điều bất hạnh thì tại thằng cha Quấn Tam Dương vận Tam Dương chân khí đánh hất bật lại mà thôi.

Diệu Cô từ từ lắc đầu nói:

- Con không hiểu kỹ tâm địa con nhị nha đầu được vì con sớm rời khỏi gia đình để về nhà chồng. Trên đời nó căm hận hai người: một là Tam muội con và hai nữa là ta đây. Bữa nay giữa nó, tam muội con lại xảy ra chuyện tranh dành. Dĩ nhiên nó tìm cơ hội ... để giết tam muội con.

Nói tới đây Diệu Cô toàn thân run lên bần bật. Bà biết rằng cô gái bảo bối của bà chết mất rồi mà hung thủ lại cũng là một cô gái con bà.

Võ công Diệu Cô hiện nay ở trong võ lâm có thể liệt vào hạng nhất, nhưng gặp biến cố đau thương này, bà chỉ đau khổ run người lên mà thôi ngoài ra không còn có biện pháp nào khác.

Lúc này Vi Quân Hiệp đã buộc vết thương xong cho Triển Phi Ngọc. Nàng ngẩng đầu lên quay sang bên kia hỏi:

- Đại thư ơi ! Chắc má má bảo với đại thư là chính tiểu muội đã giết Tam muội, có phải thế không ?

Triển đại tiểu thư chưa kịp trả lời thì Diệu Cô đã quát lên:

- Câm miệng ngay ! Từ nay sắp tới mi không còn là con ta và không được kêu ta là mẫu thân nữa.

Triển Phi Ngọc biến sắc nhưng không lên tiếng giải thích với chị.

Diệu Cô mắng Triển Phi Ngọc một hồi ra chiều nhọc mệt. Tay phải bà bá lấy vai Triển đại thư, từ từ xoa người đi.

Vi Quân Hiệp vội la lên:

- Diệu tiên bối ! Vãn bối ...

Triển Phi Ngọc kéo áo chàng, khề bảo:

- Cần công tử ! Bây giờ sự đã nhường này, công tử đừng nói chi hết, nhất thiết để ta gánh trách nhiệm cho !

Vi Quân Hiệp thấy nàng nước mắt ngấn, nước mắt dài trông thật đáng thương, thì trong lòng cảm động vô cùng ! Chàng vội nói:

- Có lý đâu tại hạ lại để ...

Triển Phi Ngọc ngắt lời:

- Công tử đừng áy náy nữa. Cứ để câu chuyện cho êm xuôi một chiều đã. Bây giờ công tử muốn hỏi về lai lịch phụ thân, ta chắc rằng má má ta vẫn nói cho công tử nghe đó.

Vi Quân Hiệp hỏi:

- Tại hạ đi theo hỏi bà thì còn cô nương ở đây làm sao ?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Ta ở đây chờ công tử. Công tử cứ việc đi gặp má má ta. Xong việc rồi lại tới đây tìm ta.

Vi Quân Hiệp tin rằng Triển Phi Ngọc đã vì mình. Như vậy thành ra bao nhiêu tội lỗi của mình đều trút lên đầu nàng, trong lòng xiết nỗi bồn khoăn không nở rời xa nàng, nhất là trong lúc nàng bị trọng thương.

Nhưng chàng nghĩ tới mình đường xa diệu vợi đến đây là cốt để hỏi cho ra mọi sự tình có liên quan đến Cần Nhật Túy, chẳng lẽ đã gặp Diệu Cô mà đành bỏ qua sao ?

Vi Quân Hiệp còn đang do dự thì thấy Diệu Cô đã tiến về phía trước mấy bước, bà bỗng nhiên dừng chân, quay lại hỏi:

- Cần công tử ! Công tử lại đây ta có chuyện muốn nói với ngươi !

Triển Phi Ngọc vội dục:

- Mẫu thân ta kêu công tử đó ! Công tử lại mau đi. Nếu mẫu thân ta nghĩ tới tình phụ thân công tử lại mau đi. Nếu mẫu thân ta nghĩ tới tình phụ thân công tử mà cho công tử vật gì thì nhất thiết chớ có từ chối, công tử nghe rõ chưa ?

Vi Quân Hiệp gật đầu rồi chạy về phía Diệu Cô.

Diệu Cô nắm lấy tay chàng, thở dài luôn mắt tiếng rồi nói:

- Giả tử ta có được thằng con trai như ngươi thì hay biết mấy ?

Triển đại tiểu thư vội nói:

- Con gái cũng vậy chứ sao ?

Diệu Cô đáp:

- Con gái bụng dạ hẹp hòi. Đến giữa chị em ruột còn chẳng che chở cho nhau, chứ anh em trai đâu có thể ?

Vừa dứt lời, Diệu Cô lắc đầu mấy cái, tiến về phía trước năm sáu bước nữa rồi lại nói:

- Cần công tử ! Ta cùng phụ thân ngươi là chỗ thâm giao, nên ta phải khuyên ngươi điều này, ta có ba con nhỏ: Con lớn nóng nảy, nhưng tình tình hào hiệp không có ý hại người.

Vi Quân Hiệp vội nói:

- Văn bối biết rồi ! Văn bối vừa bị Quân Tam Dương bắt, may nhờ được cô nương cứu thoát.

Diệu Cô lại nói:

- Con ba thì giỏi hoạt ương ngạnh, chẳng chịu nhường ai. Cái đó là tại ta quá nuông chiều mà ra. Nhưng nó cũng là người tốt, không có bụng dạ thâm hiểm ...

Bà nói tới đây bất giác nước mắt nhỏ xuống như mưa.

Vi Quân Hiệp hồi tưởng lại những lúc mình phải đi kèm Triển Phi Yên mà lòng hãy còn hổ thẹn. Bây giờ chàng nghe Diệu Cô bảo nàng là người tốt, thì chẳng đồng ý chút nào. Nhưng chàng thấy Diệu Cô quá thương tâm, mình không tiện bài bác nên chỉ âm ừ cho xuôi chuyện.

Sau Diệu Cô ngừng tiếng bi ai, nói:

- Con nhị nha đầu bề ngoài tỏ ra rất nhu thuận, nhưng bên trong lòng dạ cực kỳ thâm hiểm. Cần công tử ! Công tử nên tin lời ta mà phải thoát ly nó ngay, càng xa bao nhiêu càng hay bấy nhiêu. Nếu không thì có ngày công tử mất mạng về tay nó bao giờ không biết đấy !

Vi Quân Hiệp không ngờ Diệu Cô lại nói với mình câu này. Chàng ngẩn người ra không biết trả lời thế nào.

Vừa rồi Diệu Cô nói: Triển Phi Yên là người tốt chàng còn âm ừ cho xuôi chuyện được. Nhưng bây giờ bà ta mặt sất Triển Phi Ngọc đến thế chàng không thể hàm hồ vâng dạ được.

Vi Quân Hiệp nghĩ một lát rồi đáp:

- Thưa tiền bối ! Tiền bối nói vậy, văn bối e rằng oan uổng cho nhị cô nương.

Diệu Cô đột nhiên xiết chặt tay Vi Quân Hiệp, khiến chàng đau điếng người bật lên tiếng la.

Bà dẫn giọng nói từng tiếng:

- Nếu công tử không tin lời ta, cho con nhị nha đầu là người tốt thì có ngày chết không còn đất mà chôn đó !

Vi Quân Hiệp nghe Diệu Cô nói mấy câu này, cặp mắt bà tỏa lửa, nét mặt rất quái dị thì không khỏi sợ run, nên chẳng dám nói gì nữa.

Diệu Cô bật lên tiếng thở dài buông tay Vi Quân Hiệp ra rồi hỏi chàng:

- Tại sao công tử lại chẳng nói gì ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Văn bối muốn hỏi tiền bối về sự tình Cần Nhật Túy.

Diệu Cô hừ một tiếng rồi hỏi:

- Công tử muốn hỏi chuyện phụ thân công tử ư ? Sao không hỏi thẳng y mà lại đến đây hỏi ta ?

Vi Quân Hiệp ngần ngừ đáp:

- Thừa tiền bối ! Tiền bối lầm rồi đó ! Văn bối chưa kịp giải thích. Văn bối có phải họ Cần đâu ?

Diệu Cô tức mình la lên:

- Nói quàng ! Bữa nay ta đang khó chịu đây ! Người đừng có hồ đồ giả thối ồm ờ nữa. Có việc gì nói mau !

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Phụ thân văn bối là Kim Long Kiếm Khách Vi Cự Phú, chứ có phải văn bối là con Cần Nhật Túy nào đâu ?

Diệu Cô quay lại nhìn chàng với vẻ mặt rất quái dị.

Vi Quân Hiệp cảm thấy khó mà giải thích cho được. Chàng nói tiếp:

- Thế mà hiện nay lại có người bảo Cần Nhật Túy mới là cha ruột của văn bối.

Diệu Cô hỏi:

- Những ai bảo thế ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Phạm Thư Trai cùng Quản Tam Dương đều nói vậy.

Diệu Cô nói:

- Ta cũng bảo vậy, người giống phụ thân người như đúc ! À ! Ta quên mất chưa hỏi người: “Trước ta giao cho người một cái hộp ngọc đem vì cho lão Vi ... Vi gì nhỉ ?”

Vi Quân Hiệp đáp:

- Cái đó không trúng rồi ! Phụ thân văn bối biểu không quen biết tiền bối. Người liệng chiếc hộp ngọc đó lên ngọn cây.

Diệu Cô vội hỏi:

- Cây đó ở chỗ nào ?

Vi Quân Hiệp cố nhẫn nại đáp:

- Cây đó trong rừng gần Phạm gia trang tại Ngạc Nam. Có khi hiện giờ cái hộp ngọc hãy còn nằm trên đó.

Diệu Cô lại quay lại bảo Triển đại tiểu thư:

- Đại nha đầu ! Người đã biết cái hộp đó, cái hộp thường thường ta vẫn đem ra xem ngắm ấy mà ! Người cũng thấy rồi đó ! Vậy người đi lấy về cho ta.

Triển đại tiểu thư đáp:

- Má má ơi ! Bữa nay trong lòng má buồn phiền. Con xin ở nhà hầu hạ má má.

Diệu Cô xua tay giục:

- Đi đi ! Người ở đây càng làm cho ta bực thêm !

Triển đại tiểu thư không dám nói nữa, vâng dạ luôn mấy tiếng đi giật lùi mấy bước rồi trở gót chạy băng băng.

Diệu Cô nói:

- Cần công tử ! Té ra công tử không biết cha mẹ ruột mình là ai ư ?

Vi Quân Hiệp nhăn nhó cười nói:

- Nếu cha ruột văn bối quả là Cần Nhật Túy, thì văn bối chưa chào đời mà người đã chết rồi.

Diệu Cô vừa nói câu trước vừa đi. Bà nghe Vi Quân Hiệp nói vậy liền dừng bước ngăn người ra một lúc rồi cất giọng bàng hoàng hỏi:

- Y chết rồi ư ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Y chết rồi và chết về tay Kim Long Kiếm Khách Vi Cự Phú !

Diệu Cô thộn mặt ra một chút rồi hỏi:

- Lão Vi gì đó, ta có nghe Cần Nhật Túy đã đề cập đến và hai người đã kết nghĩa anh em, có phải lão ấy không ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Chính phải ! Cả hai người cùng Phạm Thư Trai là ba anh em kết nghĩa.

Diệu Cô đưa tay lên bóp trán lẩm bẩm:

- Trời ơi ! Hôm nay không biết ngày gì mà ta nghe bao nhiêu chuyện bất hạnh. Hỡi ôi ...!

Người bà loạng choạng như muốn té xuống, Vi Quân Hiệp vội đỡ lấy cho bà khỏi ngã.

30. Chương 30: Giúp Rửa Hồn Diệu Cô Tặng Báu Vật

Diệu Cô ngoảnh đầu lại cặp mắt đăm đăm nhìn Vi Quân Hiệp vẻ mặt bà biến đổi luôn, không hiểu trong lòng bà có những ý nghĩ gì khó mà đoán biết được.

Hồi lâu bà mới hỏi:

- Vậy công tử muốn biết điều gì về Cần Nhật Túy ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Văn bối muốn biết lúc còn sống y làm những gì và cuộc đời y ra sao ?

Diệu Cô thủng thẳng đi về phía trước, Vi Quân Hiệp theo sau bà ta.

Diệu Cô không nói câu gì. Cặp mắt bà mơ màng nhìn ra phía xa xa.

Vi Quân Hiệp theo Diệu Cô trở lại hang núi. Bấy giờ bà ta mới dừng bước nói:

- Công tử muốn biết rõ về thân thế và hành động của gia gia, ta cũng không biết nói thế nào đây. Có điều ta chẳng ngần ngại gì mà không nói rõ cho công tử hay. Y là người mà ta yêu quý nhất trong đời.

Vi Quân Hiệp không tiện nói xen vào, chỉ ậm ờ cho xuôi chuyện.

Diệu Cô lại cúi đầu xuống từ từ đi về phía trước. Mãi đến khi vào sơn động bà mới thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng phụ thân công tử không yêu ta. Y là người phong lưu lãng mạn, đi tới đâu hoa nguyệt tới đó. Y tráo trở với không biết bao nhiêu là người, nhưng không ai lừa gạt y cả. Việc đã qua rồi tan như mây khói. Ta cũng không muốn bàn tới nữa.

Vi Quân Hiệp rất là thất vọng. Chuyến này chàng đến đây trong lòng đã chắc mẩm sẽ được nghe Diệu Cô nói cho hay những chi tiết có liên quan giữa chàng và Cần Nhật Túy. Nhưng nghe giọng lười bà nói vậy thì bản tâm bà cũng không muốn nhắc lại chuyện xưa. Bà vừa bị chết một cô con gái, lại bức bách một cô con gái chạy đi. Trong lòng bà đang đau đớn, tuy bà chẳng nói ra chàng cũng tự biết. Bà còn thiết gì đến chuyện người khác nữa.

Vi Quân Hiệp ngơ ngẩn một hồi rồi mới nói:

- Tiền bối đã không muốn nói chuyện nhiều. Vậy để sau này văn bối sẽ xin đến lĩnh giáo.

Diệu Cô ra chiều nhọc mệt. Bà ngồi xuống một cái đôn bằng đá vẩy tay để tỏ ý từ biệt.

Vi Quân Hiệp thì lễ rồi đi ra khỏi động.

Chàng bước ra khỏi cửa, bà còn hỏi theo một câu:

- Phụ thân công tử đúng là chết về tay Vi Cự Phu đó. Thế mà công tử nhận lão ấy làm cha ư ?

Vi Quân Hiệp trầm giọng đáp:

- Đúng thế !

Diệu Cô nói:

- Bây giờ công tử đã biết rõ rồi thì tính sao ?

Vi Quân Hiệp bang khuông đáp:

- Văn bối cũng chẳng biết làm sao bây giờ nữa !

Diệu Cô sa sầm nét mặt.

Nguyên bà ta dung nhan xinh đẹp, tính tình hòa ái. Nhưng một khi mặt bà xám lại thời rất oai nghiêm. Bà xăng giọng hỏi:

- Công tử không biết làm sao ư ? Công tử có biết Vi Cự Phu cướp mất người yêu của bạn lại hạ sát phụ thân công tử, còn lừa gạt công tử, hai chục năm trời nay nhận kẻ thù làm cha, bắt buộc mẫu thân công tử nhận kẻ thù không đội trời chung làm chồng. Nay công tử đã biết rõ như vậy, mà chỉ đáp gọn một câu “ không biết làm gì ” thì còn ra con người nữa à ?

Diệu Cô nói bằng một giọng sắc bén, mỗi chữ như một tiếng sét, khiến cho toàn thân Vi Quân Hiệp run lên. Từ hôm nhà chàng gặp cơn đại biến, trong lòng vô cùng xao xuyến không biết tìm thế nào cho ra đầu mối về thân thể mình. Sau đó chàng dần dần biết rõ và nhận định Vi Cự Phu không phải là cha ruột.

Nhưng chàng vẫn hy vọng những lời đồn đại ấy không đúng sự thực. Bây giờ Diệu Cô nói ra một cách rõ rệt không úp mở gì chàng mới tin chắc phụ thân mình bị người giết, mẫu thân mình hai mươi năm nay nhận kẻ thù làm chồng. Còn mình nhận kẻ thù làm cha. Bao nhiêu độc ác này đều do Vi Cự Phu gây ra. Bây giờ mình biết làm thế nào ?

Chàng thộn mặt ra hồi lâu rồi nói:

- Văn bối còn phải điều tra thêm cho rõ ngọn ngành.

Diệu Cô lớn tiếng nói:

- Việc gì ngươi còn phải đi đâu điều tra nữa ? Mẫu thân ngươi hãy còn sống đó, ngươi cứ kiểm y mà hỏi là hiểu hết !

Vi Quân Hiệp biết rằng mẫu thân mình là người liên quan trước tiên trong vụ này. Nhưng bây giờ không biết người ở đâu mà kiểm.

Ruột chàng rối như mớ bòng bong, chàng chẳng hiểu Diệu Cô còn nói gì nữa không, cứ quay gót lão đảo bước đi. Tuy hai chân chàng vẫn bước đều nhưng tâm trí chàng chỉ nghĩ đến những điều mà Diệu Cô vừa mới phát giác với chàng.

Vi Quân Hiệp đang bần thần ngẫm nghĩ, bỗng bên tai văng vẳng có tiếng cười ! Mà lạ thay, cả bốn mặt tám phương dường như đều có tiếng cười vọng lại. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đây là những tiếng cười tưởng tượng ? Hay họ cười mình gọi kẻ thù bằng phụ thân hai chục năm trời ?

Tiếng cười mỗi lúc một lạnh lạnh như ốc. Vi Quân Hiệp ôm đầu bịt tai chạy thật nhanh như không muốn nghe nữa. Nhưng tiếng cười cứ đuổi theo chàng. Sau không chịu được nữa, chàng thét lên:

- Đừng cười nữa ! Ngươi cười gì ta ? Ta biết báo thù và ta quyết báo thù !

Chàng vừa la vừa chạy cho đến khi trước mắt chàng có một người hiện ra.

Người này vừa xuất hiện đã thò tay nắm lấy ngực Vi Quân Hiệp quát hỏi:

- Người làm gì vậy ?

Vi Quân Hiệp đột nhiên dừng bước, mắt chàng hoa lên. Hồi lâu chàng mới dần dần nhận ra thì người đứng trước mắt mình nào ai xa lạ mà chính là Triển Phi Ngọc.

Vi Quân Hiệp trong lúc bàng hoàng, vừa nhìn thấy Triển Phi Ngọc chàng tưởng chừng như gặp được người chí thân.

Chàng mừng quýnh nắm chặt lấy tay nàng nói không ra tiếng.

Triển Phi Ngọc hai má ửng hồng:

- Mẫu thân tiểu muội vừa nói gì với công tử ? Công tử chạy như người điên làm cho người ta sợ chết đi được !

Vi Quân Hiệp thở mạnh rồi đáp:

- Bà không nói gì với tại hạ cả, mà chỉ trách tại hạ trong hai mươi năm trời đã nhận kẻ thù làm cha. Đến nay chân tướng đã rõ, sao không nghĩ cách báo thù ?

Triển Phi Ngọc vội hỏi:

- Thế rồi công tử trả lời ra sao ?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Trời ơi ! Tại hạ còn biết nói sao nữa ? Lòng dạ hoang mang, tại hạ trở gót chạy liền ra đến đây gặp cô nương !

Triển Phi Ngọc dậm chân nói:

- Sao công tử ngốc thế ? Gia mẫu đã nói vậy là có ý giúp công tử báo thù. Sao công tử không xin người giúp cho mà lại bỏ chạy ?

Vi Quân Hiệp ngẩn người ra. Chàng nghĩ lại thì lúc đó vẻ mặt Diệu Cô quả có ý như vậy. Chàng nhăn nhó cười hỏi:

- Mối thù như vậy, dĩ nhiên tự mình phải trả, chẳng lẽ còn đi cầu người giúp đỡ ?

Triển Phi Ngọc nói:

- Tuy không thể cầu người giúp đỡ. Nhưng võ công Công tử hiện nay liệu có làm gì được Vi Cự Phu không ?

Vi Quân Hiệp ngần ngừ đáp:

- Dĩ nhiên là tại hạ không làm gì được rồi

Triển Phi Ngọc nói:

- Vậy bây giờ công tử quay lại nói với gia mẫu cho mượn hai vật. Hai vật đó gia mẫu quý như tính mạng, chỉ cho đại thư cùng tam muội xem qua rồi cất kín. Tiểu muội muốn xem cũng không được.

Triển Phi Ngọc nói tới đây lộ vẻ tức giận. Nàng ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Nhưng chắc mẫu thân tiểu muội nghĩ tới Cần Nhật Túy, nhất định sẽ cho công tử mượn hai vật đó. Công tử chỉ cần có hai vật đó là đủ đối phó với Vi Cự Phu.

Vi Quân Hiệp vội hỏi:

- Vật gì vậy ?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Chắc công tử đã biết chiếc “ Kim vị sáo “ ở trên tay đại thư tiểu muội lợi hại thế nào rồi ? Cùng một loại với Kim vị sáo là áo Kim vị giáp thì gia mẫu vẫn giữ bên mình. Ai mặt tẩm áo Kim vị giáp ấy vào thì dù có bị chưởng lực đánh trúng cũng chẳng hề chi. Những loại đao kiếm tầm thường cũng không đâm thủng được. Mẫu thân tiểu muội rất lắm kẻ thù mà ai cũng không dám động chạm đến người cũng chỉ vì cái Kim vị giáp đó.

Vi Quân Hiệp gật đầu hỏi:

- Còn một vật nữa là gì ?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Còn một thứ nữa là di vật của tiên phụ để lại.

Vi Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc nói đến phụ thân nàng thì nghĩ ngay đến người đệ nhất ma đầu trong thiên hạ là Triển Bất Diệt, bất giác chàng giật mình đánh thót một cái nhưng Triển Phi Ngọc không để ý nên không nhìn thấy. Nàng lại nói:

- Vật đó là “ Huyết hồn thảo “ một món khí giới lừng danh vô lâm.

Vi Quân Hiệp ngăn người ra và ngập ngừng hỏi:

- Trên vai cô nương bị thương là do ...

Triển Phi Ngọc ngắt lời:

- Không phải đâu ! Đây là chiêu “ Huyết hồn thảo “ còn vật tiểu muội nói đây là một món khí giới tên gọi Huyết hồn thảo. Món khí giới đó thế nào chính tiểu muội cũng chưa từng trông thấy và chỉ biết nó lợi hại vô cùng ! Người ta thường kêu nó là độc vật trên đời.

Triển Phi Ngọc suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Theo lời đại thư nói thì khi mẫu thân đưa cho y coi, mới vung một cái ánh hồng quang lóe ra làm cho cây cỏ gần đó đều phải khô cả. Thực là một món khí giới độc hại không thể tưởng tượng được.

Vi Quân Hiệp tin lời Triển Phi Ngọc nói là thực, vì trong vô lâm mỗi khi đề cập đến Triển Bất Diệt là tựa hồ họ trông thấy ma quỷ xuất hiện, chắc vì lão có món khí giới lợi hại này.

Vậy dĩ nhiên nó là di vật của gia gia Triển Phi Ngọc để lại cho Diệu Cô, nhưng chàng vẫn lộ vẻ kinh hãi, không nhất quyết.

Triển Phi Ngọc thấy chàng kinh ngạc đứng ngăn người ra, liền nói:

- Công tử đi mau đi ! Xin nhớ kỹ đừng tiết lộ là do tiểu muội mách bảo, người sẽ không cho lấy đâu.

Vi Quân Hiệp vẫn còn do dự về chuyện báo thù, chưa hiểu có nên thực hành không. Nhưng muốn báo thù thì nhất định phải có hai vật kỳ trân là Kim vị giáp và Huyết hồn thảo mới mong thành công, chàng liền cảm ơn Triển Phi Ngọc rồi trở gót chạy về hang núi.

Vừa đến cửa ngoài, chàng thấy Diệu Cô còn đứng ngơ ngẩn trước sơn động dường như bà chưa phát giác ra có người tới gần.

Vi Quân Hiệp đến trước mặt Diệu Cô thì dừng bước lại. Chàng cất tiếng gọi rồi ngần ngừ không biết nói làm sao.

Diệu Cô từ từ quay đầu lại nói:

- Ta không thể đi báo thù cho công tử được đâu. Nhưng có thể cho công tử một vật.

Vi Quân Hiệp thấy mình chưa mở miệng mà Diệu Cô đã đoán trúng tâm lý, chàng thích quá, vội nói:

- Vãn bối ... muốn được tiên bối cấp cho áo Kim vị giáp và cây Huyết hồn thảo.

Diệu Cô sưng sốt hỏi:

- Ai đã bảo công tử như vậy ?

Vi Quân Hiệp ghé thay cho trí tuệ linh mẫn của Diệu Cô. Minh chỉ mới nói đến Kim vị giáp cùng Huyết hồn trảo mà bà ta đã biết ngay là có người mách bảo mình.

Chàng ngăn người ra một lát, nhớ tới lời dặn Triển Phi Ngọc vội đáp:

- Hai bảo vật đó lừng danh thiên hạ còn ai không biết ? Hay là văn bối hỏi vậy ... có điều chi quá đáng !

Diệu Cô lắc đầu:

- Ta cùng phụ thân công tử trước kia là chỗ thâm giao thì dù công tử hỏi ta điều kiện gì cũng chẳng có chi là quá đáng. Nhưng ta có một lời dặn công tử phải nghe mới được.

Vi Quân Hiệp thấy Diệu Cô đã có ý bằng lòng thì hơn hởi vui mừng vội nói:

- Tiền bối đã có lời huấn thị, có lý nào văn bối dám chẳng tuân theo ?

Diệu Cô ngẫm nghĩ một lát vội nói:

- Ta từng dặn công tử chớ có thân thiện với con nhị nha đầu. Ta e rằng công tử không chịu nghe lời khuyên can của ta.

Bà nói đến đây ngừng lại một chút, đưa cặp mắt sáng như điện nhìn chàng.

Vi Quân Hiệp cực kỳ bẽn lẽn, nét mặt đỏ bừng, không còn biết nói sao được.

Diệu Cô lại thở dài nói:

- Dù ta đoán không sai ... nhưng đó là việc riêng của công tử. Ta đã có lời khuyên nhủ để thức tỉnh mà công tử vẫn u mê thì ta chẳng biết làm thế nào được. Khi ta lấy hai vật đó cho công tử phải tỉnh ninh nhớ rằng đừng nói cho con nhị nha đầu biết. Việc này vô cùng quan trọng chớ không phải chuyện chơi đâu !

Diệu Cô nói mấy câu này bằng một giọng rất trịnh trọng mà vẻ mặt cũng khác thường. Vi Quân Hiệp không khỏi ngăn người ra vì sợ dĩ chàng biết đường đến mượn Diệu Cô hai vật chỉ bảo, chính là chủ ý của Triển Phi Ngọc. Bây giờ vật đã đến tay chẳng lẽ lại dẫu nằng ? Nhất là chàng không hiểu tại sao không nên để cho Triển Phi Ngọc biết việc này. chàng chỉ hàm hồ đáp cho xuôi chuyện bằng một câu:

- Văn bối hiểu rồi !

Diệu Cô vừa trở gót đi vào vừa nói:

- Công tử hãy theo ta !

Vi Quân Hiệp theo Diệu Cô tiến vào sơn động, xuyên qua mấy gian thạch thất đến gian sau cùng thì dừng lại. Bà nói:

- Gian nhà này là chỗ ở của con nhị nha đầu. Lòng dạ nó ghê gớm lắm chỉ chực ăn cắp hai bảo vật này. Khi ta có việc phải ra ngoài động chắc là nó đã lục tìm khắp nơi, nhưng nó có ngờ đâu hai vật đó ta lại để ngay dưới gầm giường nó. Đêm nào nó cũng ngủ say trên bảo vật mà nó vẫn thèm thuồng.

Diệu Cô dứt lời thì đã tới một cái sập đá. Cái sập này là một phiến đá lớn, nặng ít ra có tới ngàn cân. Thế mà Diệu Cô chỉ dơ tay ra cất lên được ngay.

Dưới phiến đá lớn có một cái huyệt nhỏ. Trong huyệt đặt một chiếc rương nhỏ cao ba thước rộng hơn một thước.

Diệu Cô cúi xuống nhắc cái rương ra rồi đặt phiến đá lại như cũ.

Vi Quân Hiệp thấy Diệu Cô đề phòng con gái mình như đề phòng quân trộm cướp thì trong lòng cho là bà không ưa nàng mà quá đa nghi nhưng chàng cũng không dám nói gì.

Bỗng nghe Diệu Cô đặt cái rương đồng xuống mặt phiến đá rồi từ từ mở ra, lập tức một mùi tanh sắc sục xông ra. Chàng ngửi thấy đã giật nảy mình lên. Khi định thần nhìn lại thì chỉ thấy trong rương có để một chiếc áo giáp mềm mại ánh vàng lấp lánh. Dưới tấm áo giáp là một cái túi bằng da hươu.

Diệu Cô vẻ mặt nghiêm trọng lấy túi da ra. Bà vừa đụng tay vào mùi máu tanh lại càng thêm sắc sục.

Vi Quân Hiệp không tự chủ được lùi lại một bước thì thấy trong tay Diệu Cô đã cầm một khí giới quái lạ. Thứ khí giới này dài chừng ba thước chuôi nhỏ như ngón tay. Một đầu khí giới là năm ngón tay như người thường. Toàn thân khí giới này đỏ như máu. Nhất là những ngón tay vừa đỏ vừa bóng hầu như trong suốt qua được và tựa hồ bên trong có vật gì lưu động. Thứ là một khí giới kỳ dị chưa từng thấy.

Vi Quân Hiệp biết chắc cái đó là Huyết hồn thảo.

Diệu Cô nhìn chiếc Huyết hồn thảo nói:

- Nguyên cây “ Huyết hồn thảo “ này chỉ có 17 chiêu, những chiêu thức này biến hóa phức tạp vô cùng. Nếu không phải là một tay có căn bản võ công thì khó lòng học được. Công tử giữ cây “ Huyết hồn thảo “ này, nhưng đừng dùng nó một cách khinh suất, trừ phi lúc gặp phải đại cường địch thì hãy sử dụng. Cây khí giới này vừa dơ ra, đối phương tất nhiên ngơ ngẩn một hồi. Công tử chỉ việc nhân cơ hội chớp nhoáng đó mà động thủ là lập tức có thể thủ thắng được ngay. Công tử lại cần nhớ rằng món khí giới này độc vô cùng, nhưng chuôi nó chẳng những không độc mà còn có thể giải độc được. Nếu công tử vô ý cầm vào móng nó thì phải đưa chuôi nó vào miệng ngậm một lúc là chẳng việc gì nữa.

Diệu Cô vừa nói vừa trình trọng trao cây Huyết hồn thảo vào trong túi da, rồi xếp cùng chiếc Kim vị giáp vào trong rương. Bà giao chiếc rương cho Vi Quân Hiệp, nói:

- Một lần nữa công tử ghi nhớ rằng tuyệt không được tiết lộ việc này với bất cứ một ai, nhất là với con nhĩ nha đầu.

Vi Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Sở dĩ Diệu Cô căn dặn mình như vậy chắc cũng không ngoài mục đích là để hai vật này khỏi bị Triển Phi Ngọc lấy cắp. Cái lòng yêu ghét của con người lắm khi thật khó mà hiểu được. Cả hai cô đều là con gái mà sao Diệu Cô lại thương Triển Phi Yên quá mức mà ghét bỏ Triển Phi Ngọc đến cùng cực.

Vi Quân Hiệp nghĩ vậy nên chỉ đáp hàm hồ cho xuôi chuyện. Chàng ngỏ lời cảm tạ rồi cắp lấy cái rương đồng nhỏ đi ra khỏi động.

Chàng chạy thật mau chừng được hơn một dặm đã thấy Triển Phi Ngọc đứng đón. Nàng thấy dưới cạnh sườn Vi Quân Hiệp có cắp một cái rương nhỏ thì cả mừng hỏi ngay:

- Công tử lấy được rồi phải không ?

Vi Quân Hiệp gật đầu chưa trả lời thì Triển Phi Ngọc đã thò ra cướp lấy cái rương ôm chặt lấy nói:

- Những cái này tiểu muội tìm kiếm đã năm sáu năm nay !

Vi Quân Hiệp tưởng chả có chuyện gì nghiêm trọng liền cười đáp:

- Thực ra nó nằm ở ngay dưới gầm giường cô nương mà cô không biết đó thôi.

Triển Phi Ngọc sững sốt, vẻ mặt ra chiều oán hận.

31. Chương 31: Người Đàn Bà Che Mặt

Vi Quân Hiệp thuật lại câu chuyện lấy được hai báu vật là Huyết Hồn Thảo và Kim Vị Giáp cho Triển Phi Ngọc nghe. Chàng thấy nàng bồn thần, liền nói tiếp:

- Theo ý kiến tại hạ thì lệnh mẫu thân hành động như vậy chẳng qua là người muốn giữ gìn cho cô nương đó thôi. Người nghĩ rằng nếu cô nương lấy được báu vật này đem ra ngoài biết đâu chẳng xảy chuyện lòi thối bất trắc di hại đến cô nương.

Bây giờ Triển Phi Ngọc đã khôi phục lại về trấn tĩnh, nàng tươi cười thản nhiên đáp:

- Có lẽ vì thế thật!

Vi Quân Hiệp thấy tình mẫu tử giữa Diệu Cô và Triển Phi Ngọc thật là khác đời, chàng không muốn bàn đi tán lại câu chuyện này nữa và thâm ý chàng chỉ muốn lòng dạ hai người trở lại mức bình thường đứng đố kỵ nhau nữa.

Chàng có biết đâu rằng trên đời có nhiều việc không suy luận theo thường tình được. Giữa Diệu Cô và Triển Phi Ngọc tuy là tình mẫu tử mà tuyệt không có một chút thân thiết nào hết, một là vì sau khi Diệu Cô sinh Triển Phi Ngọc rồi bà lâm trọng bệnh suýt nữa phải bỏ mạng, bởi thế mà bà đối với cô con gái này đem lòng chán ghét.

Mặt khác Triển Phi Ngọc tử thuở nhỏ không được tình mẫu tử thương yêu đầm thắm. Đã thế Diệu Cô có vật gì mới lạ chỉ có thư thư và muối muối nàng được dự phần còn nàng chẳng bao giờ được chút gì hết. Nàng lấy thế làm tủi nhục, cho đó là sự bất công nên đã oán hờn mẫu thân. Thế rồi nàng tìm cách hoặc lấy trộm hoặc phá huỷ đồ vật, để cả thư thư lẫn muối muối đều không được biết cho bỏ tức.

Hành động của nàng bị Diệu Cô phát giác ra mấy lần và bà càng tăng thêm lòng rẻ rúng ghét bỏ Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc trả lời một câu ừ ào cho xuôi chuyện rồi ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ. Hồi lâu này lại nói:

- Công tử hay thu hai bảo vật này cất đi rồi sẽ bàn. Bây giờ chúng tay hãy tạm chia tay. Ta mong rằng công tử bảo trọng tấm thân.

Vi Quân Hiệp băng khuâng trong dạ hỏi:

- Triển cô nương! Cô nương định đi đâu bây giờ?

Triển Phi Ngọc nhăn nhó cười đáp:

- Mẫu thân ta đã ghét bỏ ta thì ta đành đi tìm nơi khác trú thân. Thật ra ta cũng chưa biết sẽ đi đâu. Thôi thì góc bể bên trời hay đâu châu đó cũng xong một đời người.

Vi Quân Hiệp nghe nàng nói bằng một giọng thê lương. Chàng biết nàng là một tay võ học gia truyền, võ lâm ít người địch nổi. Chàng bỗng dâm ra đồng tình với nàng. Chàng nghĩ một lúc rồi nói:

- Theo lời Diệu Cô thì tại hạ nếu muốn biết rõ việc hai mươi năm trước tất phải đi tìm gia mẫu mà hỏi. Nhưng tại hạ hiện thời không biết gia mẫu ở đâu. Vậy bây giờ tại hạ có đi cũng chỉ là chuyện tìm kiếm vu vơ chưa có mục đích gì. Sao chúng ta không cùng đi với nhau một đường cho cô bạn.

Cặp lông mày Triển Phi Ngọc nhíu tít lại tựa hồ nàng không muốn thế, nhưng không tiện ngỏ lời từ chối.

Vi Quân Hiệp thấy vẻ mặt này như vậy thì không khỏi bẽn lễn. Chàng vốn yên trí Triển Phi Ngọc sẽ hoan hỷ đi với mình. Ngờ đâu chàng đưa đề nghị thấy nàng ra chiều miễn cưỡng, chàng vừa ngượng nghịu vừa buồn rầu, rồi nói lại:

- Tại hạ...tại hạ...đi một mình cũng được.

- Triển Phi Ngọc mỉm cười nói:

- Vi công tử! Ta có bảo là không muốn đi với công tử đâu?

Vi Quân Hiệp đáp:

- Tuy cô nương chưa nói song nhìn vẻ mặt, tại hạ đã đoán biết rồi.

Triển Phi Ngọc nở một nụ cười ra chiều thích thú dịu dàng gợn ngón tay búp măng lên chĩ và trán chàng nói:

- Công tử chỉ nói nhăng thôi! Công tử đã học được phép nhìn rõ lòng người từ bao giờ! Nếu quả công tử có bản lĩnh đó thì...

Nói tới đây nàng ngừng lại buông một tiếng thở dài rồi tiếp!

- Nếu công tử có bản lĩnh như vậy thì sao lại chưa rõ biết tâm sự ta!

Triển Phi Ngọc nói bằng một giọng dấn dứ. Người nào mới nghe lần đầu thì xem chừng khó lọt tai, vì giọng nói trắng trẻo không có vẻ ôn tồn thánh thót.

Nhưng đối với người nghe đã quen tai thì lại là giọng nói uyển chuyển rất ý vị. Nhất là câu sau cùng thì mỗi tiếng là một lần làm rung chuyển đến tận đáy lòng.

Vi Quân Hiệp cảm thấy trái tim mình đập loạn lên, chàng bần thần hồi lâu rồi đáp:

- Triển cô nương! Vừa rồi tại hạ yêu cầu cô nương cùng đi, tưởng như thế cũng đủ biểu lộ tại hạ đã biết rõ tâm tình cô nương rồi...

Triển Phi Ngọc không chờ chàng nói hết, nàng mỉm cười ngắt lời:

- Nếu công tử đã hiểu lòng ta là hay lắm rồi. Hà tất còn phải nói nhiều?

Vi Quân Hiệp vội đáp:

- Dạ! Cô nương dạy chí phải!

Rồi chàng hí hửng khoa chân tiến về phía trước.

Triển Phi Ngọc không hấp tấp mà cũng không chần chờ, ung dung đến bên chàng. Thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc trộm chàng, miệng tủm tỉm cười.

Vi Quân Hiệp cảm thấy trong lòng khoan khoái. Chàng lấy làm sung sướng là đã hiểu được tâm trạng Triển Phi Ngọc mà nàng cũng hiểu lòng mình. Sau khi trong nhà xảy cơn đại biến, chàng vớ được một người hồng nhan tri kỷ như Triển Phi Ngọc thì lấy làm một điều an ủi rất lớn cho mình.

Hai người tiến thẳng về phía trước. Vi Quân Hiệp đi mà chẳng có mục đích gì, chỉ mong sao may mắn được gặp mẫu thân là Đường Uyển Ngọc để hỏi cho ra thân thế mình.

Chẳng để mặc cho Triển Phi Ngọc đưa đi tới đâu thì đi

Vi Quân Hiệp đi theo Triển Phi Ngọc được ba ngày thì càng ngấm ngấm phát giác ra dường như Triển Phi Ngọc đã có sự tính toán trong cuộc đi này. Tuy ngoài mặt nàng vẫn thản nhiên mà bên trong chắc nàng dự định từ trước. Chàng mấy lần gắng hỏi, song nàng tuyệt không thổ lộ tí gì.

Trước nay phần đi tìm kiếm người, ai cũng tìm vào những nơi thôn xóm trù mật hoặc những thành thị đông đúc. Nhưng đằng này Vi Quân Hiệp chỉ biết nghe theo Triển Phi Ngọc lại dẫn mình vào những nơi hoang sơn dã, có khi suốt cả ngày chẳng gặp mặt ai.

Vi Quân Hiệp tuy biết nàng hẳn có duyên có gì đây, nhưng chàng không hiểu tại sao nàng không cho biết? Chàng nhẫn nại kín tiếng hỏi gì nữa cứ lèo đèo theo Triển Phi Ngọc.

Đến tối hôm thứ bảy, hai người đi tới một khu rừng rồi nằm ngủ tại đó. Vào khoảng nửa đêm, Vi Quân Hiệp trong lúc mơ màng bỗng nghe Triển Phi Ngọc khẽ gọi tên mình.

Chàng toan mở miệng thưa thì nghe thanh âm nàng ra chiều khác lại. Tuy miệng nàng kêu tên mình nhưng thanh điệu lại nhẹ nhàng, tựa hồ không muốn thức tỉnh mình dậy. Tuy chàng lấy làm lạ về thái độ ấy nhưng vẫn vờ mê ngủ để xem sự thể ra sao.

Chàng nằm im lặng nghe động tĩnh một lúc, rồi hé mắt ra coi, thì thấy Triển Phi Ngọc lén lút ra khỏi khu rừng, mắt lăm lét nhìn về phía Vi Quân Hiệp như sợ chàng bắt chợt tỉnh dậy.

Chàng thấy vậy sững sốt, vội đứng phắt dậy chạy theo về phía nàng.

Ra khỏi khu rừng, trời vẫn tối đen như mực mà chẳng thấy bóng Triển Phi Ngọc đâu hết. Trong lòng chàng rất lấy làm kỳ vội rảo bước đuổi theo.

Vi Quân Hiệp đuổi chừng hơn một dặm vẫn chẳng thấy tông tích Triển Phi Ngọc đâu cả, chàng định quay lộn về rừng để chờ nàng trở lại rồi sẽ trách hỏi nàng sau.

Vi Quân Hiệp vừa xoay người; thì bỗng trước mắt thấy ở trên sườn núi thấp thoáng ba điểm hồng quang lú lên cao lúc hạ xuống thấp, tựa hồ như có ba người cầm đèn lồng đi về phía trước.

Nhưng ba chấm đỏ có lúc chuyển động, có lúc tựa hồ như dừng lại nguyên một chỗ.

Vi Quân Hiệp động tính hiếu kỳ, liền chuyển hướng đi lại thỏ ánh đèn lửa.

Đi được một lúc thì chàng nhận rõ đó là ba chiếc đèn lồng treo trên một cành cây lớn xoè ngang ra. Những cành cây này chằng chịt lấy nhau kín mít và dày đặc, nhưng toàn cây không có cái lá nào. Cành lớn cành nhỏ đều cụt như chột giẻ trông thật kỳ dị.

Nơi đây là một khe núi nhỏ. Vi Quân Hiệp lại đi về phía trước và chỗ nào cũng vậy, bất luận cây lớn cây nhỏ, có cây cao đến vài thước vẫn chưa mọc, trơ trọi những thân cùng cành như mấy bộ xương.

Vi Quân Hiệp còn đang ngơ ngẩn, bỗng trong hang núi vọng ra một thanh âm dịu dàng cất tiếng hỏi:

- Người nói có thật không?

Giọng nói ngọt ngào làm sao! Ai nghe tiếng phải đoán ngay người vừa nói này là một giai nhân tuyệt thế mới có được giọng nói ngọt ngào, uyển chuyển đến như thế được.

Tiếp theo Vi Quân Hiệp nghe dường như có tiếng người đáp lại, nhưng âm thanh âm rất khẽ và tựa hồ kẻ đáp lại ở tận đằng xa, nghe không rõ.

Vi Quân Hiệp rất lấy làm nghi hoặc, chàng đi thẳng vào trong hang núi thì thấy một khối đá hình thể kỳ dị có một túp nhà tranh.

Trong nhà có ánh đèn le lí chiếu ra ngoài. Vi Quân Hiệp nhẹ nhàng cất bước tiến lại gần. Chàng đi thêm chừng mười bước nữa, thì lại nghe giọng nói tho thỏ vang lên:

- Người đem tin bí mật đó thuật lại cho ta nghe phải chăng là muốn ta đền đáp cái gì?

Bỗng tiếng cười dấm dớ. Vi Quân Hiệp giật nảy mình lên vì tiếng cười đó rõ ràng là tiếng Triển Phi Ngọc.

Hồi lâu chàng nghe rõ tiếng Triển Phi Ngọc nói:

- Tại hạ không cần đền đáp chi hết và chỉ yêu cầu tiền bồi dưỡng nói tới dung mạo tại hạ và nhất là đừng tiết lộ tại hạ đã nói câu chuyện bí mật này với bất cứ một ai.

Thanh âm ôn hoà uyển chuyển kia hồi lâu lại lên tiếng:

- Nhưng ta tin người thế nào được?

Ngưng một lát thanh âm đó lại hỏi:

- Biết đâu người chẳng là người của con tiện nhân kia phái đến đây dụ dỗ ta đưa đầu vào cạm bẫy để cho nó mặt tỉnh chém giết?

Vi Quân Hiệp nghe tới đây, trong lòng rất lấy làm ngờ vực. Chàng không hiểu giữa Triển Phi Ngọc và người đàn bà này bàn tính chuyện gì?

Chàng bắt giắc gần thêm vài bước. Chàng đi rất khẽ không phát ra một chút tiếng động.

Bỗng lại nghe trong căn nhà tranh thanh âm dịu dàng kia hỏi vọng ra:

- Bên ngoài nhà còn có ai đó?

Vi Quân Hiệp đang sững sốt, kinh hãi vì sự phát giác này thì thấy một luồng kinh phong đã ập tới trước mặt. Chàng chưa kịp nghĩ tới chuyện né tránh thì bỗng thấy bả vai tê nhức vì bị người nắm thật chặt.

Bấy giờ chàng mới trông rõ trước mặt mình có một người đàn bà cao lớn, nhưng mục nhắm tới mau lẹ quá và động thử cách nào để nắm lấy vai mình thì chàng không kịp trông rõ.

Vi Quân Hiệp bị đau nhức vai không nhịn được, phải bật ra tiếng rên ư ử.

Triển Phi Ngọc thất kinh la lên:

- Cần công tử! Công tử đây ư? Sao công tử lại đến đây làm chi? Đứng yên đừng có cựa cựa!

Triển Phi Ngọc vừa kêu gọi rồi rít vừa lao về phía Vi Quân Hiệp

Người đàn bà kia gơ tay trái ra chụp xuống Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc cũng hất ngã người về phía sau vừa kịp tránh thoát bàn tay đối phương. Nhưng người đàn bà chụp không trúng Triển Phi Ngọc, đột nhiên mục lại phát tay áo một cái.

Thân pháp Triển Phi Ngọc cực kỳ linh diệu. Nàng lộn người đi một cái nên không bị đối phương điểm trung huyệt đạo và đã cách xa người đàn bà kia đến hơn một trượng.

Người đàn bà buông một tràng cười rồi nói:

- Ta không ngờ thân thủ ngược lại mau lẹ đến thế! Nhưng cũng không thoát khỏi tay ta đâu.

Rồi tay phải mục bóp mạnh một cái, Vi Quân Hiệp cảm thấy huyết Kiên tĩnh bị một luồng đại lực đè mạnh vào, lập tức đường chân khí bế tắc vì huyết đạo bị phong tỏa.

Người đàn bà kia điểm huyết Vi Quân Hiệp rồi tung mình vọt đi một cái trông tựa hồ còn quái diệu vô mồi lao như ánh chớp về phía Triển Phi Ngọc.

Đến bây giờ Vi Quân Hiệp mới nhìn rõ người đàn bà. Toàn thân mục mặc áo cà sa đen mỏng, mặt cũng bịt bằng một tấm sa mỏng. Mặt trên tấm sa có những chấm vàng nhỏ phát ra ánh sáng lóng lánh trông chói mắt.

Người đàn bà kia vừa nhảy tới vừa hỏi:

- Giỏi thiệt! Người với con tiểu nhân đó thế nào? Sao lại đến đây dẫn dụ ta vào cạm bẫy. Có thú thật đi không?

Mười đầu ngón tay mục ngón khoằm lại, ngón duỗi ra và cùng nhắm Triển Phi Ngọc chụp tới. Trong vòng hai trượng vuông đều ở vào cái lòng hai bàn tay mục kiềm chế.

Triển Phi Ngọc lún người xuống sát đất rồi lướt đi như bay xa năm sáu thước.

Hai bàn tay người đàn bà che mặt chỉ cách đầu nàng chừng ba thước. Tưởng chừng như Triển Phi Ngọc có lướt thêm được năm sáu bước nữa, rút cục vẫn khó lòng thoát khỏi bàn tay đối phương chụp trúng.

Triển Phi Ngọc lúc lâm nguy mà không nao núng. Trái lại nàng rất bình tĩnh dừng bước lại. Hai tay nhấc lấy một khối đá nặng chừng hơn trăm cân, hết sức liệng tung lên vào phía người đàn bà che mặt.

- Hai tay người đàn bà kia đang tiếp tục chụp xuống. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này mười ngón tay mục vừa nắm trúng giữ được khối đá lớn nặng trăm cân đó.

Chỉ trong nháy mắt những tiếng lạo xạo vang lên không ngớt. Khối đá lớn đã bị bóp vỡ, biến thành những hòn nhỏ liệng tung ra bốn phía.

Triển Phi Ngọc đã nhân cơ hội chớp nhoáng này lặn người luôn đi mấy vòng. Nàng nhảy phắt lên nói thật nhanh:

- Tiền bối! Hai vật đó ở nơi người bạn vẫn bối. Văn bối có thể để tiền bối xem xong rồi trả lại cho y.

Người đàn bà chụp không trúng Triển Phi Ngọc hạ mình xuống đất. Tay mục giơ lên đến đâu thì một lần ánh sáng bạc của một thứ khí giới kỳ lạ lại chiếu ra tới đó.

Nhưng mục nghe Triển Phi Ngọc nói vậy liền lập tức thu khí giới về. Thủ pháp mục mau lẹ vô cùng. Ngoài trừ làn ánh sáng bạc lấp loáng, không ai nhìn rõ thứ khí giới ở trong tay mục là vật gì.

Người đàn bà che mặt nhào mình đi một cái đã tiến về phía trước hơn trượng, mục hỏi lại:

- Người bạn ngươi ở đâu?

Triển Phi Ngọc trở Vi Quân Hiệp đáp:

- Chính là chàng trẻ tuổi này. Chẳng hiểu gã có bị thương về tay tiền bối chưa?

Người đàn bà che mặt đáp:

Mục nói xong xoay tay phóng chỉ ra đánh véo một tiếng. Một luồng chỉ phong mãnh liệt vừa bắn tới. Vi Quân Hiệp đột nhiên thấy người mình tung lên một cái. Huyết đạo chàng đã được giải khai.

Người đàn bà che mặt đứng cách Vi Quân Hiệp ít ra là đến một trượng rưỡi. Thế mà mũi vừa phóng chỉ ra đã giải khai được huyết đạo cho chàng.

Vừa rồi tay mũi bóp vỡ đá, bây giờ lại dùng thủ pháp cách không giải huyết một cách rất dễ dàng Chỉ xem hai động tác này cũng đủ biết công lực mũi đã đến độ kinh thể hãi tục.

Vi Quân Hiệp trong lòng khiếp sợ không biết đến đâu mà kể. Tuy được giải khai huyết đạo rồi chàng vẫn đứng thộn mặt ra như tượng gỗ mắt nhìn trân trân người đàn bà bịt mặt.

Triển Phi Ngọc vội la lên:

- Cần công tử! Công tử lại đây mau! Lấy hai món Kim Vị Giáp cùng Huyết Hồn Trảo đó đưa cho tiền bối đây xem qua.

Vi Quân Hiệp ngần ngại một chút. Nhưng chàng nghĩ rằng Triển Phi Ngọc đã đem tên hai báu vật đó nói huych toẹt ra với mũi rồi, thì dù mình có muốn giữ bí mật cũng không được nữa.

Nghĩ vậy, chàng đành tiến về phía trước lấy hai vật báu đó ra đặt xuống đất rồi lùi lại đứng bên cạnh Triển Phi Ngọc.

Người đàn bà che mặt nhìn Kim Vị Giáp cùng Huyết hồn trảo, người mũi hơi phát run. Không hiểu mũi run vì thích thú hay vì khó chịu.

Hồi lâu, mũi đàn bà nổi lên một tràng cười rộ. Tràng cười kéo dài khá lâu rồi đột nhiên ngừng lại. Người mũi chỉ thấp thoáng một cái đã tạo ra tới cửa hang rồi một loáng đã mất hút.

Triển Phi Ngọc thở phào nhẹ nhõm bảo Vi Quân Hiệp:

- Công tử thu lấy hai vật đó cất đi!

Vi Quân Hiệp cúi xuống toan lượm Kim Vị Giáp và Huyết Hồn Trảo lên thì bỗng thấy một luồng kinh phong quạt tới, bắt buộc chàng phải lùi lại ba bước. Chàng ngừng đầu nhìn lên thì thấy mũi đàn bà che mặt đã quay trở lại gần trước mắt mình rồi.

Triển Phi Ngọc cả kinh thất sắc hỏi:

- Tiền bối! Chẳng lẽ tiền bối định chiếm hai bảo vật này làm của mình chăng?

Người đàn bà đáp:

- Không phải thế đâu! Nhưng ta tạm giữ hai người không cho dời khỏi hang núi này. Các người phải chờ ta xong việc trở về rồi mới được đi.

Vi Quân Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

Mũi đàn bà che mặt không đáp mà chỉ hú lên một tiếng. Đột nhiên từ phía sau căn nhà tranh có một người chạy ra. Người này giống tướng con khỉ tay dài mỏ nhọn, mình mặc áo đen mặt hắc cũng bịt một tấm vải đen. Hắn từ từ tiến về phía Vi Quân Hiệp, nhe răng ra cười hí hí!

Vi Quân Hiệp sững sốt cất tiếng hỏi:

- Úi chà! Phải chăng bữa trước ở trong toà thành đỏ, người đã giả mạo làm Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ!

Người kia vẫn không lên tiếng.

Mũi đàn bà bảo gã che mặt:

- Ta giao hai tên này cho người. Người không được để chúng ra khỏi hang núi này trước khi ta trở về.

Gã kia gật đầu

Người đàn bà lại xẹt mình đi như một làn khói toả. Chớp mắt đã mất hút.

32. Chương 32: Huyết Hồn Trảo Chục Trúng Kim Vị Giáp

Vi Quân Hiệp ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi Triển Phi Ngọc:

- Tại sao cô nương lại bảo cho mụ biết như vậy?

Triển Phi Ngọc thở dài nói:

- Đó là công tử đem lòng nghi kỵ ta?

Vi Quân Hiệp ấp úng nói:

- Tại hạ...thực ra không có ý nghi ngờ cô nương

Triển Phi Ngọc nói:

- Hai vật báu này là những thứ kỳ trân hi hữu trên thế gian, mà võ công công tử lại tầm thường ắt khó lòng giữ nổi, không khéo còn mất mạng vì báu vật. Ta muốn đi kêu những tay cao thủ tuyệt đỉnh đến giữ gìn hộ để bọn kia không thể cướp nổi. Có thể thì cái mạng bé nhỏ của công tử mới giữ vững được. Công tử!...Công tử định đi đâu?

Nghe nàng hỏi, Vi Quân Hiệp ngập ngừng mãi mới đáp:

- Tại hạ...tại hạ cũng chưa biết đi đâu?

Gã che mặt đột nhiên cười rộ khen:

- Triển cô nương! Bản lĩnh cô nương quả là ghê gớm thật. Trên đời này khó có người thứ hai được như cô nương.

Triển Phi Ngọc nghe tiếng cười của gã giật mình đánh thót một cái hỏi:

- Tại hạ muốn biết bôn giá là ai được không?

Gã che mặt lại cười đáp.

- Ta gặp nhau là đủ, hà tất phải quen biết nhau? Ta bội phục bản lĩnh của cô nương lắm mà!

Gã che mặt nói rồi lại cười. Tiếng cười của gã rất là quái dị. Những câu gã khen bản lĩnh Triển Phi Ngọc dường như cũng có ẩn ý gì mà không tài nào nàng đoán ra được.

Triển Phi Ngọc nhú đôi lông mày xinh đẹp, trong lòng dường như đã có chú ý, nàng lại hỏi:

- Cao tính đại danh tiền bối là gì?

Gã che mặt xua tay nói luôn:

- Cô nương đừng hỏi nữa, đừng hỏi nữa! Đối với bản lĩnh ghê gớm của cô nương, ta không đáng đề cập đến chuyện kết giao.

Vi Quân Hiệp không nhẫn nại được nữa, chàng lại bắt bình thay cho Triển Phi Ngọc, đồng dục nói:

- Tiền bối! Tại hạ trong mình còn có việc gì gấp không thể lưu lại trong hang núi này được. Nếu tiền bối đã không muốn đề cập đến chuyện giao hảo với bọn vân bối thì vẫn hỏi xin cáo từ thôi!

Người che mặt cười khà đáp:

- Không phải là ta không muốn kết bạn với các vị. Bữa trước tại trong toà thành đó ta chuẩn bị giao hảo cùng công tử, ngờ đâu công tử bỏ đi ngay. Bữa nay may lại gặp đây, tưởng nên nói chuyện với nhau lâu thì phải, sao công tử lại đòi đi ngay?

Lúc gã che mặt cùng Vi Quân Hiệp đối đáp với nhau. Triển Phi Ngọc, nhẹ nhàng lạng người đi như chiếc lá rơi không một tiếng động rồi hạ mình xuống phía sau gã che mặt.

Gã che mặt tựa hồ không phát giác ra hành động của Triển Phi Ngọc vẫn đứng đối diện với Vi Quân Hiệp và tỏ thái độ chỉ chú ý tới mình chàng mà thôi.

Vi Quân Hiệp trái lại đã nhìn rõ, nhưng chưa hiểu Triễn Phi Ngọc có dụng ý gì lại làm như vậy. Chàng toan cất tiếng hỏi thì bỗng thấy Triễn Phi Ngọc đưa mắt ra hiệu với mình luôn mấy cái, chàng mới biết rằng nàng muốn ám toán gã che mặt.

Vi Quân Hiệp vốn là người quang minh chính đại nên không tán thành hành động lén lút hại người của Triễn Phi Ngọc như thế. Chàng toan lên tiếng ngăn trở thì đã thấy tay phải của Triễn Phi Ngọc giơ lên đẩy vào lưng người che mặt một cái.

Vi Quân Hiệp nhớ lại Triễn Phi Ngọc là tay có võ công gia truyền cực kỳ lợi hại. Trước đây tam muội nàng đã tung hoành trên cột bao nhiêu tay cao thủ tại Lý gia trang. Đến Thiên Ngô lão nhân là một tay cao thủ nổi tiếng trong võ lâm cũng phải hoang mang bỏ chạy trước tài nghệ của Triễn Phi Yên. Bản lãnh Triễn Phi Ngọc dù có kém cô em, nhưng nàng tập kích một cách đột ngột thì e rằng gã che mặt khó lòng chịu nổi.

Giữa lúc chàng hoang mang không biết xử trí thế nào, bất giác chàng buột miệng la lên một tiếng.

Vi Quân Hiệp vừa mở miệng thì phát chuông của Triễn Phi Ngọc đã phóng ra.

Người che mặt bỗng bật lên tiếng cười khanh khách. Đột nhiên gã lộn nhào người tung lên cao để tránh khỏi phát chuông của Triễn Phi Ngọc lén lút đột kích.

Cái nhào lộn của gã che mặt cực kỳ mau lẹ, rõ ràng gã đã vận động chân lực chuẩn bị trừ trước, chứ không phải là sự biến thốt nhiên trong khi đột ngột mà có.

Người che mặt lộn người nhảy lên rồi nhào chênh chếch vượt qua đầu Vi Quân Hiệp một cách rất nhẹ nhàng.

Luồng chuông lực mãnh liệt của Triễn Phi Ngọc thuận đà đi thẳng vào Vi Quân Hiệp.

Vi Quân Hiệp sững sốt đứng ngẩn người ra, nhưng dù chàng có ứng biến thần tốc đến đâu thì trong trường hợp nguy hiểm tựa ngàn cây treo sợi dây tóc này cũng không sao né tránh kịp được. Chàng cuống quýt không biết làm thế nào thì luồng chuông lực chọt xô tới vai chàng khiến người chàng xoay tít đi như con quay (con vù).

May mà chàng không bị trọng thương vì Triễn Phi Ngọc đột nhiên thu chuông về kịp. Người đứng không vững nàng phải lùi lại ba bước. Chỗ chân nàng đứng lóm xuống hai vết khá sâu.

- Triễn cô nương! Ta đã bảo bản lãnh cô nương cao cường còn phải giở trò như vậy làm chi?

Triễn Phi Ngọc đánh lén không trúng, sắc mặt lợt lạt vì thẹn thùng, nàng nói:

- Các hạ quả là một tay hảo thủ ở động Ma Phụng có bản lãnh hơn người, nên tại hạ đã không biết tự lượng mới có ý muốn lĩnh giáo một vài chiêu.

Người che mặt bật lên tiếng cười quái gở nói:

- Ta ở động Ma Phụng, bất quá chỉ là một tên gác cửa để nghe lệnh trên sai khiến mà thôi. Võ công khi nào bằng được Triễn cô nương. Cả về nhân phẩm, mưu trí cùng tài hùng biện nhất ta không thể bì kịp. Cô nương nói tới hai chữ “lĩnh giáo” thật là quá đáng.

Gã nói với Triễn Phi Ngọc bề ngoài tuy ra chiều cực cung kính, nhưng bề trong lại có vẻ ồm ồm.

Triễn Phi Ngọc tủm tỉm cười nói:

- Các hạ đừng khách sáo nữa. Cái nhảy vọt của các hạ vừa rồi phải chăng là món Thiên Đăng: kinh công tuyệt đỉnh của phái Thiên Sơn? Có phải các hạ đúng là Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tắt Hỷ không?

Người che mặt nín thinh không trả lời Triễn Phi Ngọc mà không tỏ một chút thái độ nào là nàng đã nói đúng hay không.

Vi Quân Hiệp vội nói ngay:

- Triễn cô nương! Y không phải là Lao đại hiệp đâu. Lao đại hiệp đã chết rồi kia mà.

Triễn Phi Ngọc sắc mặt đột nhiên biến đổi. Nàng sợ hãi đến nỗi giọng nói lạc hẳn đi. Nàng ấp úng:

- Nếu vậy thì...các hạ...tôn giá...là...

Nàng ngáp ngừng không nói nữa.

Đám mây mờ vệt bao phủ lên mặt nàng mỗi lúc một dày đặc. Rồi đột nhiên nàng lên tiếng đánh bạo hỏi.

- Các hạ giả trang như vậy phải chăng là có ý mạo xưng một vị cao nhân?

Người che mặt đáp ngay:

- Ta không có ý ấy.

Triển Phi Ngọc lạng người như ánh chớp về phí Vi Quân Hiệp. Nàng vươn tay ra kéo chàng lại gần mình thêm một bước. Tiếp theo tay trái nàng đưa vòng đi một cái đẩy chàng về phía sau lưng. Tay phải nàng lại nhanh như cắt rút lấy cái hộp đựng Kim Vị Giáp và Huyết hồn thảo.

Vi Quân Hiệp thất kinh hỏi:

- Cô nương làm chi vậy?

Triển phi Ngọc đáp:

- Chúng ta phải dời khỏi nơi này. Bây giờ công tử hãy chạy trước đi rồi ta sẽ đi sau.

Triển Phi Ngọc tỏ ra vô cùng nóng nảy, lại lên tiếng giục tiếp:

- Công tử đi mau...

Vi Quân Hiệp chưa kịp trả lời, thì mắt bỗng hoa lên vì ánh kim quang lẫn ánh hồng quang đồng thời lấp lánh. Chàng kinh hãi lùi lại mấy bước.

Chàng hoảng hốt chưa hiểu việc gì xảy ra thì thấy Triển Phi Ngọc hấp tấp mặc Kim Vị Giáp vào mình, và cầm cây Huyết Hồn Thảo trong tay, đứng đối diện với gã che mặt. Mặt nàng rất đỏ khấn trương ra chiều quyết liệt, chống cự với người che mặt.

Gã che mặt đứng thủ thế một cách rất kỳ dị. Người gã cong vẹo, hai tay khoằm khoằm chống đất chẳng khác gì con khỉ.

Triển Phi Ngọc mình mặc Kim Giáp, tay cầm Huyết Hồn cho là đối phương không làm gì được nữa.

Nàng bình tĩnh không ra chiều sợ sệt như trước, rồi lớn tiếng đồng dục hỏi:

- Người ta là ai nói thực đi?

Thanh âm của gã che mặt biến thành lạnh như băng, gã đáp:

- Vừa rồi cô nương đoán đã gần trúng, sao bây giờ lại bảo là ta giả mạo.

Triển Phi Ngọc rung mình. Nàng vung tay một cái, Huyết Hồn Thảo loé lên một luồng ánh sáng hồng rồi phóng tạt ngang ra, khí thế rất là mãnh liệt.

Gã che mặt bỗng đứng thẳng người lên, lộn ngược đi một vòng rồi nhảy tạt ngang ra, tránh thoát cây Huyết Hồn Thảo chỉ khe chừng sợi tóc.

Triển Phi Ngọc nhào về phía trước, Cây Huyết Hồn Thảo cũng theo thế vòng đi một cái rồi như bóng theo hình rượt đối phương.

Nàng ra tay một cách mau lẹ dị thường. Vi Quân Hiệp đứng bên mà không trông rõ cách biến đổi chiêu thức của nàng. Chàng chỉ thấy ánh cầu vồng đỏ chói đánh tạt ngang rồi đột nhiên khoanh lại thành một cái vòng tròn chụp xuống người che mặt. Chàng cho là Triển Phi Ngọc chỉ hất tay cái nữa thì gã khó lòng toàn mạng.

Nhưng giữa lúc ấy gã che mặt bỗng nghiêng người về phía trước.

Hai tay gã nhất tề chụp xuống trước ngực Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc ý mình có Kim Vị Giáp hộ thân, nên chẳng sợ hãi gì thế chưởng của đối phương Nàng không né tránh Cây Huyết Hồn Thảo vẫn tiếp tục vòng đánh tới sau lưng đối phương.

Gã che mặt đường như không biết Kim Vị Giáp lợi hại thế nào, hai tay gã vẫn giữ nguyên thế công liên tới cực kỳ dữ dội.

Triển Phi Ngọc trước tình hình nàng cũng cảm thấy trong lòng xao xuyến. Nàng cho rằng gã che mặt là một tay võ công rất cao mà mình lâu nay vì không bốn tẩu giang hồ nên không biết trong võ lâm có những nhân vật kỳ dị. Vì thế nên tuy nàng mình mặc Kim Vị Giáp, tay cầm Huyết Hồn Trảo là hai vật chí bảo mà trong lòng không khỏi nao núng, nàng cũng hoang mang lo sợ đối phương đã thương được mình!

Nhưng rồi nàng lại nghĩ đối phương không uly ợ áo Kim Vị Giáp, một bảo vật chuyên phá chân khí nội gia, vẫn tiếp tục phóng chưởng ra thì nhất định hẳn chỉ là một tay bản lĩnh tầm thường chứ chưa phải hang lịch duyệt trên chốn giang hồ. Có khi hẳn chưa từng nghe nói trên đời có Kim Vị Giáp là một vật chí bảo cũng nên. Triển Phi Ngọc suy đi nghĩ lại rồi không hoang mang nữa, và cây Huyết Hồn Trảo trong tay càng đánh tới mau hơn, tưởng chừng như hạ được đối phương ngay.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, cườm tay gã che mặt đã áp tới trước ngực Triển Phi Ngọc. Nàng chắc mắ gì sẽ bị thương vì chạm vào Kim Vị Giáp của mình. Đột nhiên gã xoay tay lại thu thế chưởng về gờ ngón cái và ngón tay giữa bên phải ra nhẹ nhàng nhổ lấy một mũi nhọn trên mặt áo giáp. Cách trở tài khiến cho ai cũng sững sốt, vì những mũi nhọn trên áo Kim Vị Giáp đã nhỏ lại dầy thế mà gã che mặt trong lúc cấp bách nhổ trúng ngay một mũi thì đủ biết gã có bản lĩnh đặc biệt hơn người.

Triển Phi Ngọc thất kinh chưa kịp phản ứng thì gã che mặt đã lạng người sang một bên lập tức tay Triển Phi Ngọc đang cầm Huyết hồn trảo phóng vòng tới sau lưng gã che mặt. Gã né tránh được rồi mà nàng vẫn không kịp thu chiêu về thành ra cây Huyết Hồn Trảo lại chụp vào trước ngực mình.

Vi Quân Hiệp khiếp sợ đến trợn mắt, miệng há hốc ra.

Chàng toan cất tiếng la hoảng nhưng lú lờ lại không la lên được.

Gã che mặt né người đi rồi lạng tới bên Vi Quân Hiệp nắm lấy cánh tay chàng nói:

- Lại đây, lại đây....Chúng ta nói chuyện với nhau...

Bỗng nghe sột một tiếng, Triển Phi Ngọc vì không thu chiêu về kịp bị Huyết Hồn Trảo đâm trúng vào ngực mình. Nàng la lên một tiếng kinh hoảng.

Nguyên hai vật chí bảo này. Triển Phi Ngọc mới xử dụng bữa nay là lần đầu. Nàng chỉ biết rằng cây Huyết Hồn Trảo có chất độc ghê gớm và sắc bén phi thường. Vàng đá bị nó đâm vào cũng vỡ tan. Còn Kim Vị Giáp thì lại kiên cố vô cùng, đao kiếm đâm không thủng nhưng chẳng hiểu Kim Vị Giáp có chống nổi Huyết hồn trảo đâm vào không.

Triển Phi Ngọc sau khi Huyết Hồn Trảo đâm trúng ngực thấy đau điếng, nàng không đủ can đảm cúi đầu ngó xuống xem Huyết Hồn Trảo có gây thương tích gì trên ngực mình không, chân tay nàng run lẩy bẩy vì kinh hoảng.

Gã che mặt nắm tay Vi Quân Hiệp cười hì hì và kéo chàng về phía máy căn nhà tranh.

- Bây giờ Triển Phi Ngọc mới cúi đầu nhìn xuống trước ngực thì thấy kim vị giáp vẫn loé lên ánh vàng rực rỡ, tỏ ra nó đã chống lại được Huyết Hồn Trảo đâm vào. Triển Phi Ngọc thấy vậy mới bình tĩnh lại, mồ hôi thoát ra đầm đìa.

Nàng ngoảnh đầu nhìn ra thấy Vi Quân Hiệp cũng gã che mặt đang tiếng vào trong nhà. Nàng chỉ đầu ngón chân xuống nhảy về phía trước la gọi:

- Quân Hiệp! Công tử có việc gì không?

- Tại hạ không sao cả. Cô nương...đừng động thủ nữa.

Triển Phi Ngọc lấy chân đạp cửa toan sấn vào trong nhà.

Gã che mặt đang đứng trước cái bàn đá, quay ra quát Triển Phi Ngọc

- Cô vào đây làm chi?

Triển Phi Ngọc chẳng nói năng gì. Cây Huyết Hồn Trảo cầm trong tay lia từ trên xuống dưới rất nhanh vào người gã che mặt.

Gã che mặt lún người xuống chuồn vào gầm bàn đá để tránh chiếc trảo nguy hiểm này.

Triển Phi Ngọc ra chiêu nữa vờ rồi vung tay một cách biến đổi chiêu thức đánh tạt ngang ra hơn một thước chụp xuống chiếc bàn đá.

Gã che mặt vụt đứng thẳng người lên, đội chiếc bàn đá trên đỉnh đầu đúng lúc Triển Phi Ngọc chụp tay xuống.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng kinh khủng. Đá vụn bắn tứ tung. Trên mặt bàn đá vết năm ngón tay của chiếc trảo sâu xuống đến hơn một tấc. Năm vết ngón tay trên mặt đá cũng đỏ như máu mới thật là kỳ.

Gã che mặt ở dưới gầm bàn la lên:

- Nguy quá! Nguy quá!

Bây giờ Triển Phi Ngọc đã nhận ra võ công gã che mặt rất cao cường Nhưng nàng đã lâm vào thế cưỡi hổ không dám xuống nữa miệng lẩm bẩm:

- Võ công người càng cao cường bao nhiêu ta càng trừ khử người bấy nhiêu.

Người nàng di chuyển mau lẹ phóng chiêu ra như mưa chớp mắt ánh hồng quan dày đặc trong nhà trong không rõ bóng người nữa.

Gã che mặt đầu đội cái bàn đá nặng là thế mà vẫn né tía tránh hữu thì đủ biết thân pháp gã linh hoạt đến chừng nào!

Những chiêu thức của Triển ngọc Phi mỗi lần chụp trúng mặt đá đều có ngân đỏ. Nàng đánh trúng đến mười mấy chiêu, những vết đỏ chỉ chít lên mặt đá không biết bao nhiêu mà kể.

Gã che mặt dưới gầm bàn hét lên:

- Ta nể mặt cha mẹ người mà nhượng bộ người đến 20 chiêu rồi, thế mà người không biết điều vẫn còn đánh mãi ư?

Triển Phi Ngọc buông tiếng cười lại hỏi:

- Sao người không ra đây để phản kích?

Gã che mặt vừa dừng lại một chút đã bị Triển Phi Ngọc chụp quanh xuống. Mặt bàn đá lại lún thêm năm vết ngón tay rất sâu:

Giữa lúc ấy gã che mặt chặt chiếc bàn đá bỗng quát lên một tiếng kinh thiên động địa. Mặt bàn đá đột nhiên theo đường vết ngón tay bị bể ra làm hai mảnh!

Triển Phi Ngọc vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Nàng kinh hãi là vì nội lực đối phương mạnh ghê gớm bữa được bàn đá ra làm đôi. Thật là một thứ công lực mãnh liệt phi thường không ai có thể tưởng tượng được. Nàng mừng là vì mặt bàn vỡ ra rồi, rất tiện cho mình tấn công.

Triển Phi Ngọc không ngừng tay chút nào. Mặt đá vừa vỡ đôi Huyết Hồn Trảo đã nhắm đầu gã che mặt chụp xuống rất nhanh. Song tác động của gã che mặt lại nhanh hơn. Gã đưa hai mảnh mặt bàn đá ập vào giữ chặt lấy Huyết Hồn Trảo không buông ra nữa.

Triển Phi Ngọc kinh hãi vô cùng, vội lùi vận hết sức lực giật mạnh một cái mà vẫn không xê xích được một chút nào.

Dĩ nhiên này có thể buông tay ra để lùi lại nhưng làm như vậy thì bỏ mất Huyết Hồn Trảo. Nàng hoang mang mồ hôi toát ra như mưa mà không biết làm thế nào.

Gã che mặt vẫn đội chiếc bàn đá trên đầu buông một tràng cười quái gở hỏi:

- Triển cô nương! Cô nương muốn ta đánh trả không!

Triển Phi Ngọc chẳng nói chẳng rằng, phất tay áo bên trái một cái.

“Véo véo” ba tiếng rít len. Ba mũi ám khí to bằng hạt táo bắn vọt ra.

Gã che mặt hai tay nắm giữ hai cạnh bàn đá, không thể nào dùng tay đã hắt ám khí bay tới gần bàn, gã tung người nhảy lên cao ba thước. Ba mũi ám khí đập thẳng vào tường đã bật tiếng kêu “độp độp”.

Gã che mặt tung người lên. Triển Phi Ngọc vẫn không chịu buông Huyết Hồn Trảo ra thành thử người nàng cũng bị lôi lên theo. Hai người đang lơ lửng trên không, phân cách nhau bằng cái mặt bàn đá.

Triển Phi Ngọc lợi dụng cơ hội để tạo chân khí, hai chân đạp mạch vào mặt bàn hết sức bình sinh giật cây Huyết Hồn Trảo ra một cái. Nàng cố gắng thì triển cử động này để rút Huyết Hồn Trảo ra. Ngờ đâu chân nàng đạp mạnh quá, hai tay gã che mặt bị run lên. Hai mảnh bàn đá đang khép chặt vào nhau để giữ Huyết Hồn Trảo bỗng nhiên há ra.

Triển Phi Ngọc dùng sức mạnh quá, cây Huyết Hồn Trảo bật ra thì đồng thời người nàng cũng hắt tung lên rồi ở trên không lộn nào đi mấy vòng rồi xuống hai trượng ra ngoài cửa căn nhà.

Triển Phi Ngọc hạ mình xuống đất rồi. Tuy nàng vẫn cầm trong tay cây Huyết Hồn Trảo mà không dám nhảy vào trong nhà nữa.

Bỗng thấy gã che mặt nhảy vọt theo ra. Triển Phi Ngọc sợ lùi lại mấy bước, thủ chế chờ đợi, nàng vẫn gồm gồm gã che mặt động thủ bất thành linh.

33. Chương 33: Vi Quân Hiệp Quyết Định Rửa Hồn

Tuy Triển Phi Ngọc sử dụng cây Huyết Hồn Trảo để đối phó với người che mặt nhưng hẳn là một tay bản lĩnh gồm ghê, thủy chung nàng vẫn không tìm cách nào chiếm được thượng phong.

Một lần, nàng bị đối phương chuồn người đi đồng thời dùng công lực hắt lại để cho cây Huyết Hồn Trảo lại đâm trúng vào ngực mình, may mà nàng mình mặc Kim Vị Giáp không thì đến mười mạng Triển Phi Ngọc cũng phải chết uống.

Lần sau đối phương lại lấy hai mảnh bàn đá kẹp chặt Huyết Hồn Trảo, suýt nữa khí giới quý báu này bị hắt cướp mất.

Triển Phi Ngọc tự biết bản lĩnh mình còn kém người che mặt rất xa, không tài nào địch nổi. Nàng thấy hắt nhảy ra khỏi nhà thì trong lòng kinh hãi vô cùng, hấp tấp lùi luôn mấy bước.

Quái nhân che mặt trở tay vào mặt Triển Phi Ngọc dần giọng nói: ta mà ta không thèm cướp Huyết Hồn Trảo của ngươi ư? Nếu ngươi còn là con người có lương tri thì cấp tốc rời khỏi nơi đây, còn đứng đó làm chi nữa? Quái nhân che mặt ra vẻ ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

- Ta muốn lưu Vi Quân Hiệp lại đây mấy bữa. Nhưng có mặt ngươi bây giờ thì ta không tiện nói với gã được. Vậy ngươi đi đi.

Quái nhân che mặt nói mấy câu này chàng nghe rất rõ, nhưng vẫn không hiểu ý từ hắt ra sao? Lúc này chàng đứng phía sau người che mặt dòm ra. Triển Phi Ngọc thấy sắc diện nàng hết xanh lè lại chuyển sang trắng lợt, tựa hồ như bị kẻ khác phanh phui những điều cực kỳ bí mật của mình ra.

Triển Phi Ngọc không nói gì nữa trở gót bước đi, chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng nàng đâu nữa.

Vi Quân Hiệp trong bụng rất rối hoang mang, chàng toan băng mình rượt theo, nhưng bị quái nhân che mặt ngăn lại nói:

- Ngươi bắt tất phải theo thị làm chi? Để mặt thị bỏ đi một mình hay hơn.

Vi Quân Hiệp vẫn tỏ vẻ băn khoăn nói.

- Tiền bối! Tiền bối có biết Triển cô nương đi đâu không?

Người che mặt buông tiếng thở dài đáp:

- Ta biết thị đi đâu rồi, mà cả câu chuyện ta sắp nói với người có lẽ thị cũng thừa biết...

Quái nhân che mặt ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Nhưng nếu thị cứ chường mặt ra đây không chịu bỏ đi thì ta khó ăn khó nói quá, chẳng có biện pháp nào để người hiểu rõ câu chuyện được. Tại sao người lại cứ quẩn quýt bên nhau con người thị làm chi?

Vi Quân Hiệp nghe quái nhân che mặt nói tự hồ như có ý mạt sát Triển Phi Ngọc thì trong lòng lấy làm bất mãn.

Chàng xằng giọng hỏi:

- Triển cô nương có thành tích gì bất hảo? Tại sao hạ không nên đi với nàng?

Người che mặt không trả lời câu hỏi của chàng, hần đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Nay người đã lớn và biết suy nghĩ rồi, người thử sờ lên sau lưng xem có cái gì đó?

Vi Quân Hiệp không ngần ngại gì đáp ngay:

- Sau lưng tại hạ có đeo chiếc Kim Cương Khuyên.

Nghe che mặt lại hỏi:

- Dĩ nhiên là Kim Cương Khuyên, nhưng người có biết nó là di vật của ai không?

Vi Quân Hiệp ngập ngừng đáp:

- Tại hạ...được một ông bạn của phu nhân trao cho...nhưng thực tình tại hạ không biết rõ về lai lịch của nó.

Người che mặt hất hàm nói:

- Nếu vậy thì ta cho người biết rõ để người tính chuyển trả thù. Cái Kim Cương Khuyên này là di vật của phụ thân người đó.

Vi Quân Hiệp nghe quái nhân che mặt nói vậy không khỏi kinh ngạc sửng sờ. Vì chàng ngờ đâu hần biết rõ đầu đuôi câu chuyện của mình đến thế.

Chàng ấp úng một hồi rồi lắp bắp hỏi:

- Tiền bối...tiền bối đã thông rõ ngọn ngành cả vụ này ư?

Người che mặt từ từ hít một hơi dài rồi lại từ từ thở ra đáp:

- Bảo là biết rõ ngọn ngành thì chưa chắc. Nhưng mẫu thân người hồi đó đến khóc lóc kể lể lại câu chuyện với vợ chồng ta.

Vi Quân Hiệp lại càng kinh hãi ngập ngừng hỏi:

- Tiền bối là...

Người che mặt nhún vai ngắt lời:

- Nếu ta bỏ tấm khăn che mặt này ra thì nhất định người biết rõ ta là ai.

Vi Quân Hiệp rất lấy làm kỳ. Chàng đang ngơ ngẩn, thì người che mặt từ từ quay đầu đi. Hần đưa tay lên cởi tấm khăn đen che mặt ra, lẳng lặng một lúc rồi mới từ từ quay đầu lại.

Vi Quân Hiệp nhìn thẳng vào mặt hần, ban đầu chàng sửng sốt tựa hồ như bị nghẹt thở. Chàng không tự chủ được, bất giác lùi vào trong nhà đến chỗ cái ghế bở không thì ngời phịch ngay xuống như người mất cả công lực.

Bỗng nghe người kia nhả nhố bật lên mấy tiếng cười rồi cất tiếng hỏi:

- Bây giờ chắc người biết ta là ai chứ?

Vi Quân Hiệp định thần nhìn lại thấy hai bên má người này đều có vết sẹo trông rất khó coi. Những vết sẹo thành hình đoá hoa mai. Những chỗ sẹo lõm xuống có màu đỏ thẫm trông như hai đoá hoa mai đỏ dán vào mặt.

Chàng hít hơi tở gật đầu nói:

- Văn bối biết tiền bối là ai rồi.

Người kia nở một nụ cười đau khổ nói.

- Những nhân vật võ lâm có tên tuổi, có biệt hiệu để người ngoài trông thấy là nhận ra được ngay. Ta đây cũng không ngoại thể lệ đó. Nhưng người nào vừa trông thấy hai vết sẹo của ta liền biết ngay là trước kia ta có lần thoát chết trong tay Triển Bất Diệt. Ha Ha! Những nhân vật thành danh như tiêu ta đây kể trong võ lâm thật hiếm có.

Hắn nói mấy câu bằng một giọng rất thê lương và đượm vẻ oán hờn khiến người nghe không khỏi kinh hồn động phách.

Vi Quân Hiệp đứng dậy nói:

- Tiền bối! Mọi người trong võ lâm bình luận không giống như tiền bối. Người ta nói Triển Bất Diệt làm mưa gió chốn giang hồ không ai địch nổi. Một hôm hai vợ chồng họ Cốc ở động Song Dương chiến đấu với lão tại Lục Ban Sơn. Sau trận đánh đó hiền kháng lrrjtuy bị thua chạy và mặt tuy thành vết sẹo nhưng Triển Bất Diệt cũng bị thương.

Nhưng một lát, Vi Quân Hiệp lại tiếp:

- Nay Triển Bất Diệt chết rồi, không chừng cái chết của y lại cũng vì thương thế ở trận đó mà ra. Hơn nữa bất cứ việc gì có liên quan đến Song Dương động chúa Cốc Thiên Phạm cùng cốc phu nhân đều được các nhân vật võ lâm đề cập đến ra chiều thú vị. Bữa nay văn bối được gặp tiền bối thật là tam sinh hữu hạnh.

Người che mắt này chính là Cốc Thiên phạm. Chúa động Song Dương. Lão có một quá khứ vang lừng trong thiên hạ Sau một trận đầu kinh thiên động địa hai vợ chồng lão bị hại về Triển Bất Diệt rồi từ đó ân cư luôn không thấy đôi vợ chồng này xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Cốc Thiên Phạm nghe lời nghị luận của Vi Quân Hiệp, trên mặt thoáng qua một nụ cười đắc ý nói:

- Kể ra người cũng khéo nói lấy lòng để đem nguồn an ủi lại cho kẻ khác.

Vi Quân Hiệp vẫn tâm lý thấy mình không có ý nói dài lòng lão nhưng chàng cũng không giải thích nữa, hỏi ngay:

- Cốc đại hiệp! Đại hiệp vừa nói ngay trước gia mẫu có đến khóc lóc và kể lễ tâm sự với hiền kang lệ phải không? Cốc Thiên Phạm hai tay chấp sau lưng, thung thăng bước lui bước tới ra vẻ trầm ngâm để nhớ lại sự việc đã qua rồi đáp:

- Đúng thế! Đây là một việc xảy ra đã lâu năm. Hôm ấy hai vợ chồng ta đang ở động Song Dương trên núi Đông Bách rèn luyện võ công. Lúc đó trời đã huyền hớn.

Bóng tịch dương đã gác non đồi. Những cây rừng in bóng dài kỳ dị trên mặt đất lơ mờ, và huyền ảo càng làm tăng thêm vẻ bí ẩn của núi rừng.

Vợ chồng Cốc Thiên Phạm đối diện dưới một gốc cây lớn. Cả hai người đều bá hai tay vào một cành thấp, nhằm bắt vận công. một luồng bạch khí nhỏ như sợi tơ từ trên đầu hai người bốc ra.

Từ mấy tiếng quạ kêu xào xạc về rừng, không còn có tiếng động gì khác. Trong bang núi phẳng lặng như tờ, bầu không khí vô cùng tịch mịch quanh hịu.

Hồi lâu, lâu lắm, Cốc Thiên Phạm đột nhiên mở bừng mắt ra kể bảo Cốc phu nhân:

- Có người đến đó

Cốc phu nhân nở một nụ cười hồn nhiên đáp:

- Lang quân hà tất phải kinh hãi? Tiếng chân người tới đây ra chiều lật đật, bập bồng. Đúng là họ đang có tâm sự gì lo lắng nặng nề. Không chừng là người bị trọng thương cũng nên.

Kể ra thì lúc này lại nơi núi thẳm hoang vu bốn bề tịch mịch, đối với thích giác của người kém võ công thì chẳng thấy có một tiếng động nào. Thế là vợ chồng Cốc Thiên Phạm chờ có thính giác hơn đời. Chẳng những nghe rõ tiếng bước chân người vọng lại mà còn phân biệt được cả bản lãnh, tâm trạng người sắp đến nữa.

Hai người cùng ngoảnh đầu nhìn về phía có tiếng bước chân vọng lại ấy chăm chú chờ đợi.

Chỉ trong nháy mắt ngoài cửa hang núi thấp thoáng có bóng người.

Một nữ lang đang tiến vào đột nhiên dừng lại.

Vợ chồng Cốc Thiên Phạm đưa mắt nhìn nhau.

Cốc phu nhân đứng bật dậy cất tiếng hỏi:

- Uyển Ngọc đây ư? có việc chi vậy? Hay là đang có người rượt theo?

Nữ lang đó chính là Đường Uyển Ngọc.

Cốc phu nhân thấy vẻ mặt nàng lợt lạt, đầu tóc bơ phờ, ra chiều hốt hoảng thì tưởng nàng bị đại địch đuổi theo nên mới hoang mang như vậy.

Đường Uyển Ngọc toàn thân run bần bật, châu lệ đầm đìa, vừa nhìn thấy Cốc phu nhân đã hấp tấp chạy đến nhảy xô vào lòng bà bật lên tiếng khóc nức nở. Nàng vừa khóc và nghẹn ngào hỏi:

- Cốc bá mẫu! Bây giờ ... điệt nữ biết làm thế nào đây?

Cốc Thiên Phạm vọt người đi nhanh như tên bắn ra ngoài khe núi nhìn bốn phía xem ai đuổi Đường Uyển Ngọc. Nhưng y nhìn mãi mà chẳng thấy bóng một người nào đành quay trở về.

Đường Uyển Ngọc vẫn vừa khóc vừa la:

- Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

Cốc phu nhân khẽ vỗ vai nàng, dịu dàng an ủi:

- Uyển Ngọc! Việc gì mà sợ? Dù Thiên Lôi có xuống đây thì hai ta cũng hộ vệ cho người được cơ mà!

Đường Uyển Ngọc gương cặp mắt thất thần lên, châu lệ đầm đìa nghẹn ngào nói:

- Y chết rồi!

Vợ chồng Cốc Thiên Phạm đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Ai?

Đường Uyển Ngọc đáp:

- Nửa tháng trước... điệt nữ cùng y đã đến đây...

Cốc phu nhân thất thanh ngắt lời:

- Y?... Con người tuổi con trẻ măng ấy làm sao mà chết?

Đường Uyển Ngọc lại khóc rống lên.

Vợ chồng Cốc Thiên Phạm càng nóng nảy lớn tiếng hỏi:

- Uyển Ngọc! Ta cùng phụ thân người là chỗ bạn thân lâu ngày. Người cũng như điệt nữ ta. Có chuyện gì nói hết với ta đi! Kẻ thù là ai?

Đường Uyển Ngọc khóc không ra tiếng. Nàng nghẹn ngào nói không nên lời, hồi lâu mới ấp úng.

- Điệt nữ... cũng không biết nữa... Làm sao bây giờ?

Cốc phu nhân lớn tiếng hỏi:

- Y chết trong trường hợp nào?

Đường Uyển Ngọc thôi không khóc nữa, thanh âm nàng đã bình tĩnh lại đôi chút. Nàng đáp:

- Cốc bá bá! Diệt nữ cũng không biết kẻ thù của y là ai? Đặc biệt nữ có câu chuyện riêng muốn thưa lại cho Cốc bá mẫu hay.

Cốc phu nhân giờ tay nói:

- Thiên Phạm ! Lang quân có nghe rõ không?

Cốc Thiên Phạm trợn mắt lên một cái rồi từ từ bước đi ra xa ngoài năm sáu trượng mới dừng lại. Nếu là người khác đứng cách xa bấy nhiêu thì hai người thăm với nhau tất không nghe tiếng, nhưng Cốc Thiên Phạm nhĩ lực đời y nghe rõ hết.

Y thấy Đường Uyển Ngọc khẽ nói vào tai Cốc phu nhân:

- Cốc bá mẫu ơi! Diệt nữ... đã có... thai rồi!

Cốc Thiên Phạm đứng xa bất giác buông một tiếng thở dài. Ông khẽ lắc đầu luôn mấy cái không muốn nghe thêm nữa, từ từ cất bước đi ra ngoài hang núi.

Mặt trăng từ từ mọc lên cao, Cốc phu nhân đưa Đường Uyển Ngọc ra khỏi động.

Đường Uyển Ngọc hai hàng nước mắt lã chã khôn cầm. Còn Cốc phu nhân vẻ mặt cực kỳ trầm trọng.

Tới cửa hàng núi, Đường Uyển Ngọc cáo từ vợ chồng Cốc Thiên Phạm rồi thất thểu ra đi.

Chờ cho Đường Uyển Ngọc đi xa rồi. Cốc Thiên Phạm mới hỏi phu nhân:

- Uyển Ngọc là một vị cô nương rất đoan trang, sao lại xảy ra chuyện đó được?

Cốc phu nhân thở dài đáp:

- Còn lạ gì những kẻ chung tình, đoan trang cũng biến thành chẳng đoan trang. Gã Cần nhật Tuý tuổi trẻ mà lãng mạn. Có điều không hiểu tại sao Uyển Ngọc lại chung tình với gã được? Tôi đã khuyên nàng bây giờ phải lấy chồng ngay đi, đừng lại để xảy ra mang tai mang tiếng.

Cốc Thiên Phạm giật mình hỏi:

- Sao lại làm thế được?

Cốc phu nhân đáp:

- Không những nàng lo cho thân mình mà còn phải tính cho đứa nhỏ trong bụng nữa chứ? Tôi khuyên nàng lấy chồng tưởng đó là kế an toàn nhất, chứ còn cách nào hơn được?

Cốc Thiên Phạm có vẻ không vừa ý lời giải thích của Cốc phu nhân nhưng vẫn lẳng lặng không nói gì nữa.

Bầu trời mỗi lúc mỗi tối sầm lại. Từng đám mây đen kéo lên che kín vùng trăng tỏ. Hai người đối diện cũng không nhìn rõ mặt nhau, chỉ thỉnh thoảng nghe vang lên một tiếng thở dài áo nã.

Vi Quân Hiệp đứng thộn mặt ra nghe Cốc Thiên Phạm thuật chuyện trên đây.

Khi nghe hết câu chuyện, chàng không biết nói sao? Câu chuyện Cốc Thiên Phạm vừa kể là đúng sự thật. Lời đoán trước đây của Triển Phi Ngọc cũng phù hợp, càng chứng tỏ đây là một sự thực trăm phần không còn chỗ nào đáng hoài nghi nữa. Giờ đây chàng biết mình chính là con Cần Nhật Tuý.

Cốc Thiên Phạm nhìn Vi Quân Hiệp nói tiếp:

- Sau lần đó, không được gặp mẫu thân người lần nào nữa và được tin quả nhiên nà,g đi lấy chồng. Chồng nàng họ Vi và là một thế gia trong giới võ lâm ở Lũng Tây.

Vi Quân Hiệp đau ngẫm đau ngẫm. Chàng ngập ngừng nói:

- Gia mẫu đã đi lấy người sát hại phụ thân... chính là hấn kẻ đại thù.

Cốc Thiên Phạm ngăn người ra hỏi:

- Có chuyện ấy ư? Thế mà ta không hiểu.

Vi Quân Hiệp nói:

- Văn bối cũng chẳng chi tiết chi hết. Mãi đến ngày mới đây nhiều sự việc bại lộ làm sáng tỏ những bí ẩn thuở trước.

Cốc Thiên Phạm đi lùi đi tới rồi lại hỏi:

- Vậy bây giờ người tính sao?

Vi Quân Hiệp thở mạnh một hơi. Kể ra không phải đến bây giờ chàng mới nghe thấy Cốc Thiên Phạm là người thứ nhất hỏi chàng về vấn đề này. Nhưng trước kia có ai đề cập tới, trong lòng chàng vẫn hoang mang chưa biết rõ lắm nên không biết đối xử thế nào cho phải.

Bây giờ chàng đã biết rõ thân thế mình thì câu trả lời chỉ có một chứ không có hai là mình phải báo thù cho phụ thân đã bị thảm tử từ lúc chàng còn là một cái bào thai.

Vi Quân Hiệp nghĩ tới đây, bầu máu nóng sôi lên sùng sục Chàng không lưỡng lự gì nữa, lớn tiếng đáp ngay:

- Văn bối phải báo thù. Từ giờ phút này văn bối phải phế bỏ họ Vi đi.

Cốc Thiên Phạm từ từ gật đầu nói:

- Vấn đề đó không hiểu rõ được...

Lúc này Vi Quân Hiệp với Vi Cự Phu đã thành kẻ đại thù giết cha. Dĩ nhiên chàng đem lòng căm hờn lão nên chẳng chút do dự khôi phục lại họ của mình. Từ đây Vi Quân Hiệp biến thành Cần Quân Hiệp.

Cốc Thiên Phạm đăm đăm nhìn chàng nói:

- Thực tình mà nói: Sau khi mẫu thân người gặp chúng ta lần đó. Vợ chồng ta đã tốn bao nhiêu công phu đi điều tra để mong biết rõ về nguyên nhân cái chết của phụ thân người. Tuy những cuộc điều tra không thành kết quả gì, nhưng cũng biết thêm được về từ cách phụ thân người.

Cần Quân Hiệp vội hỏi:

- Tiên phụ là người thế nào?

Cốc Thiên Phạm lắc đầu đáp:

- Theo chỗ chúng ta điều tra thì được những ấn tượng không lấy gì làm tốt đẹp. Y là người phong lưu lãng mạn, chẳng chung tình với một người nào cả.

Nghe một lát Cốc Thiên Phạm lại nói tiếp:

- Chúng ta đã gặp một thiếu nữ đã bị y lừa gạt. Nhưng lúc đề cập đến y thì thiếu nữ đó vẫn hoài bão một tấm lòng tưởng nhớ y, chứ chẳng ân hận chút nào. Thiếu nữ đó nào phải ai đâu xa lạ, sau lấy Triệu Bất Diệt tức Diêu Cô đó.

Cần Quân Hiệp ngắt lời:

- Té ra Triệu phu nhân cũng có tình nghĩa cũ với tiên phụ thảo nào...

Cốc Thiên Phạm lại nói:

- Có thể nói là vợ chồng ta cùng Triệu Bất Diệt xảy ra cuộc ác chiến cũng nhân vụ này mà ra, vì giữa chúng ta đang hỏi thăm Diêu Cô về cái chết của phụ thân người thì Triệu Bất Diệt cũng có mặt tại đó.

Cần Quân Hiệp gượng cười đáp:

- Bất luận gia phụ là người thế nào, nhưng trong vụ án này thì rõ ràng Vi Cự Phu và gia phụ đã cùng đem lòng thương yêu một người đàn bà rồi do đó mà Vi Cự Phu hạ sát gia phụ.

Cần Quân Hiệp nghiêng răng căm phẫn nói tiếp:

- Gia phụ với Vi Cự Phu lại là chỗ anh em kết nghĩa, thế mà y nữ tâm hạ sát nghĩa đệ để cướp vợ thì hẳn là kẻ hèn hạ bỉ ổi quá tệ hơn gia phụ nhiều.

Cốc Thiên Phạm nói:

- Người nói phải đó! Mối thù sâu độc này nếu người không trả được thì sẽ là cái bia cho muôn người sỉ mạ. Người đứng mở mặt mở mày mà len lỏi vào võ lâm nữa.

Cần Quân Hiệp nắm chặt hai tay nói:

- Vãn bối phải báo thù! Nhất quyết phải báo thù!

Chàng vừa nói dứt câu là quay người rảo bước ra đi. Ra tới cửa chàng sức nhớ đến điều gì quay lại nói:

- Cốc tiên bối! Cốc phu nhân đâu? Vãn bối xin cáo từ phu nhân để ra đi.

Cốc Thiên Phạm đột nhiên thở dài nói:

- Mụ ta đi đâu chẳng lẽ người còn không biết ư?

Cần Quân Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiên bối bảo sao?

- Người cứ đi đi! Bất tất phải đa lễ.

Cần Quân Hiệp không nói gì nữa. Chàng chuyển động tấm chân chạy ra ngoài hang núi. Chẳng bao lâu chàng đã ra đến sơn lộ. Đường núi nhỏ bé mà gập ghềnh.

Cần Quân Hiệp theo đường nhỏ đó đi chừng được năm bảy dặm, bỗng thấy Triển Phi Ngọc: đứng ở phía trước. Tay nàng vẫn cầm cây Huyết hồn thảo đỏ như máu.

Cần Quân Hiệp đang buồn thảm cảm hờn mong được gặp Triển Phi Ngọc để khuấy khỏi nỗi lòng. Vừa thấy nàng đứng đó, chàng vui mừng không xiết vội lớn tiếng gọi.

- Triển cô nương! Cô nương thử đoán coi, vợ chồng người che mặt đó là ai?

Triển Phi Ngọc gượng cười đáp:

- Dĩ nhiên là ta biết rồi.

Triển Phi Ngọc buột miệng nói thẳng tuột ra như vậy nhưng Cần Quân Hiệp nghe nàng trả lời chợt động tâm, vội hỏi vặn lại:

- Vậy cô nương bảo họ là ai. Họ chính làm chi? Nhưng chưa dứt lời, chàng chợt nhớ ra Triển Phi Ngọc đến đây có thể la vi một mục đích ghê gớm lắm, nên chàng run lên đứng thộn mặt ra không nói nữa.

34. Chương 34: Dưới Đất Chui Lên Một Dị Nhân

Triển Phi Ngọc thấy vẻ mặt Cần Quân Hiệp ra chiều nghi ngại liền hỏi:

- Cần công tử! Công tử có điều chi mà băn khoăn như vậy?

Cần quân Hiệp nghĩ đến chuyện Triển Phi Ngọc tố cáo với Cốc phu nhân về chuyện hai báu vật mượn của Diệu Cô và giữ bên mình thì ngập ngừng hỏi:

- Triển cô nương! Cô nương vẫn căn dặn tại hạ là đừng tiết lộ với ai về áo Kim Vị Giáp và cây Huyết Hồn Thảo thế mà...

Nói tới đây chàng hết sức bối rối thu hết can đảm chàng nói tiếp:

- Cô nương lại cho Cốc phu nhân hay là.... những báu vật đó hiện ở...

Triển Phi Ngọc không chờ Cần quân Hiệp nói hết đã ngắt lời:

- Phải rồi! Ta bảo cho mụ hay thứ bảo bối đó không còn ở nơi mẫu thân ta nữa...

Cần Quân Hiệp vội ngắt lời Triển Phi Ngọc:

- Nếu vậy thì Diêu Cô sẽ bị nguy về tay mụ ấy....

Triển Phi Ngọc ngấm ngầm kinh hãi hỏi tiếp:

- Như vậy thì làm thế nào?

Cần quân Hiệp ra chiều hồi hận nghĩ thầm:

- Có lý nào nàng là con gái Diêu Cô mà đem chuyện mẫu thân không còn bảo bối bên mình mách lại với kẻ thù của mẫu thân để họ được tin này sẽ tìm lại mẫu thân mình ư?

Đoạn chàng xua đuổi ý nghĩ sai lầm đó và cho là có khi nàng biết chắc thế nào Cốc phu nhân cũng tìm đến chỗ Diêu Cô để toan tranh đoạt bảo bối, mà nàng tìm cách đánh lạc đường cũng nên.

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn ra vẻ nghi ngờ dậm chân hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương lại không nghĩ tới chuyện Cốc phu nhân vẫn ôm mối thù năm trước? Bây giờ ta biết hai bảo bối đó không còn trong tay lệnh mẫu thân, tất tìm đến người, để báo thù thì làm thế nào?

Triển Phi Ngọc cười ruồi đáp:

- Cần công tử Công tử đã quá to xa cho mẫu thân ta, ta rất cảm ơn. Nhưng công tử tưởng rằng nếu mẫu thân ta không có bảo bối đó trong tay sẽ bị thất bại thì công tử coi mẫu thân ta quá tầm thường rồi đấy.

Cần Quân Hiệp vừa tự hỏi về chuyện mình nghĩ quấy cho nàng. Bây giờ thấy nàng nói vậy, nhưng chàng vẫn chưa hiểu rõ bản lãnh Diêu Cô nên ngơ ngác hỏi:

- Diêu Cô không sợ Cốc phu nhân thật ư?

Triển Phi Ngọc ngần ngừ đáp ngay:

- Trước ngay mẫu thân ta chưa biết sợ ai bao giờ! Công tử thử nghĩ coi, người đã từng tung hoành thiên hạ, không ai địch nổi. Nếu người chỉ nhờ vào hai bảo bối để thắng đối phương thì đời nào người lại chịu đưa cho kẻ khác bao giờ?

Cần Quân Hiệp ngấm nghĩ hồi lâu thấy lời Triển Phi Ngọc quả là đúng lý, chàng thấy võ công ba chị em Triển Phi Ngọc đến bậc rất cao cường. Thế thì bản lãnh Diêu Cô, nàng cho là thiên hạ vô địch thật không có gì quá đáng.

Cần Quân Hiệp đứng thộn mặt ra suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Triển cô nương! chúng ta có cần quay về để xem lệnh mẫu thân ra sao không? Có khi bà cần đúng những thứ bảo bối ấy cũng nên.

- Mình công tử đi là được rồi. Mẫu thân đã đem lòng ghét cay ghét đắng ta, người không muốn thấy mặt ta nữa, ta không tiện đi theo công tử cũng về. Người cô muốn thì cứ đi một mình cho lẹ.

Nàng nói mấy câu này cực kỳ oán hận đối với bà mẹ của mình, đồng thời lại còn có vẻ giận lây đến cả Cần quân Hiệp nữa.

Cần quân Hiệp nghe nàng nói mà trong lòng không khỏi bùi ngùi. Chàng thấy Triển Phi Ngọc không chịu đi, nên cũng tìm lời thoái thác để khỏi mất lòng nàng. Chàng nói:

- Nếu Diêu Cô đã không sợ gì Cốc phu nhân thì chúng ta bắt tất phải đi tìm chi.

Triển Phi Ngọc lắc đầu quây quây nói:

- Không, không! Công tử cứ đi là phải sớm muộn gì hai ta cũng có lúc phải chia tay. Chi bằng chúng ta từ giã nhau ngay lúc này là hơn.

Cần Quân Hiệp lấy làm kỳ hất hàm hỏi:

- Triển cô nương! Chia tay ư? Làm sao mà phải chia tay? Triển Phi Ngọc từ từ trở gót. Nàng đáp:

- Tình bằng hữu chỉ quý ở chỗ hiểu lòng nhau, tin cậy nhau...Giọng nàng trở nên cực kỳ ai oán...

- Còn công tử thì đem lòng nghi kị ta thế này lúc lại ngờ vực ta thế kia. Như vậy ở với nhau lâu dài sao được?

Cần Quân Hiệp mặt thẹn đỏ bừng ấp úng xin lỗi:

- Triển cô nương! Tôi nghĩ oan cho cô thật nhưng chẳng qua đây chỉ vì lo ngại cho sinh mệnh mẫu thân cô mà ra. Cô chẳng nên để tâm làm chi.

Triển Phi Ngọc buông một tiếng thở dài. Nàng không nói gì nữa, cứ cúi đầu đi về phía trước, bỏ mặc Cần quân Hiệp đứng ỳ ra đấy.

Cần Quân Hiệp tự cho mình có lỗi với nàng, khiến cho giai nhân phải buồn phiền. Chàng thấy Triển Phi Ngọc bỏ đi liền lẻo đẻo theo sau.

Nàng đi chậm thì chàng cũng thông thả. Nàng đi nhanh thì chàng cũng rảo bước. Chàng thận trọng không dám nói gì cả chỉ sợ người đẹp oán hận.

Hồi lâu Triển Phi Ngọc quay lại tươi cười bởi:

- Cần công tử! Cốc Thiên Phạm đã nói những chuyện gì với công tử? Y có nói xấu gì ta không?

Cần quân Hiệp thở dài đáp:

- Cốc đại hiệp không nói gì đến cô nương cả. Người chỉ vạch hết mọi chi tiết về thân thể tại hạ mà thôi. Bây giờ tại hạ hiểu rõ lắm rồi.

Vi Cự Phu lão tặc.... Chỉ là quân mặt người dạ thú. Tại hạ tự hối hận mình không biết trước nên thờ phụng hần, kính trọng hần mấy chục năm trời, lấy tình phụ tử mà cư xử với hần thật là uổng công mà lại con người ngu ngốc nữa.

Chàng nói xong nghiêng răng ken két ra chiêu cắn phần vô cùng.

Bất thành linh từ trong bụi cỏ rậm gần đó có tiếng người vọng ra:

- Mặt người dạ thú! Đúng là hạng mặt người dạ thú!....

Thanh âm này rất sắc nhọn nhẹ như chọc vào tai.

Cần Quân Hiệp giật mình đánh thót một cái, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt!

Triển phi Ngọc cũng đột ngột biến sắc. Nàng vội thò tay vào bọc lấy nắm ám khí ném tung vào bụi cỏ chỗ vừa phát ra tiếng nói.

Bỗng thấy mũi tên nào cũng lấp lánh ánh sáng bạc, sắc nhọn đâm vào lá cây ngọn cỏ nhưng đều dừng cả lại trên ngọn cỏ lá cây chứ không xuyên qua được một chiếc lá nào.

Cần Quân Hiệp phóng tầm mắt nhìn thì thấy trong phạm vi chừng một trượng vuông chỗ bụi cỏ đều bị ám khí bao trùm. Giả tử trong bụi cỏ người ẩn nấp thì đương nhiên lấy những mũi ám khí này liệng tới, tất phải chạy ra, nhưng chàng tuyệt không thấy động tĩnh gì hết.

Cần quân Hiệp lớn tiếng quát hỏi:

- Kẻ nào hèn hạ mà phải dấu đầu hử đuôi như vậy?

Chàng vừa nói dứt lời thì có tiếng cười ha ha từ trong đám cỏ rậm vọng ra. Trên ngọn cỏ trong bụi này hãy còn những mũi ám khí lấp lánh.

Chàng kinh ngạc tự hỏi:

- Té ra người này vẫn nằm trong bụi cỏ đó. Sao Triển Phi Ngọc liệng ngân châm vào mà hần cứ nằm yên không bị thương?

Chàng còn đang ngơ ngác thì tiếng cười bỗng dừng lại, tiếp theo là tiếng đáp rất đồng dục:

- Ta đây chứ ai!

Câu trả lời rất rõ ràng như chọc vào tai Cần quân Hiệp cũng Triển Phi Ngọc, Không có lý gì bảo là hai người cùng nghe lầm được. Hai người cùng tự hỏi:

Hắn ở chỗ nào? Hay là không phải ở trong bụi cỏ?

Cần Quân Hiệp ngấm ngấm kinh hãi. Còn Triển Phi Ngọc lại lộ vẻ ung dung. Nàng dịu giọng hỏi:

- Có phải là Tam Tuyệt Tiên Sinh đó chẳng? Sao tiên sinh không xuất hiện đề cho văn bối khấu đầu bái kiến?

Cần Quân Hiệp hết lo ngại, chàng thở phào một cái nhẹ nhõm rồi hỏi Triển Phi Ngọc:

- Té ra cô nương với ý có quen biết?

Triển Phi Ngọc nhú cặp lông mày xinh đẹp đáp:

- Tam Tuyệt Tiên Sinh là một bậc dị nhân trong võ lâm. Tính khi lão ta rất cổ quái. Công tử nên lánh xa là hơn. Để ta xem bữa này y có cao hứng không công tử sẽ lại.

Cần Quân Hiệp ngó về phía trước thì quả nhiên trong bụi cỏ rậm không người. Chàng chưa hết kinh dị hỏi lại:

- Không hiểu Tam Tuyệt Tiên Sinh hiện nấp ở chỗ nào?

Triển Phi Ngọc ngập ngừng đáp:

- Hiện giờ ta khó nói quá. Công tử lánh nhẹ lên đi! Nếu ta không kêu thì công tử đứng lên tiếng đấy nhé.

35. Chương 35: Xúc Lý Thành Thốn

Cần Quân Hiệp tuy miệng không nói ra nhưng trong bụng chàng đã cảm thấy mình ở với Triển Phi Ngọc chỉ là một pho tượng gỗ không hơn không kém. Bất luận một hành động nào dù lớn dù nhỏ đến đâu cũng phải tuân theo lời nàng. Rồi chàng lẩm bẩm:

- Sự thực thì nàng tuyệt không có ác ý gì với mình, nhưng dường như nàng nàng vẫn chưa hoàn toàn thành thực và còn có điều muốn giấu diếm mình.

Chàng đứng ngay người ra ngấm nghĩ một chút rồi trở gót bước đi. Chàng sợ Triển Phi Ngọc không vừa lòng nên rào bước đi thật mau chỉ nhô lên lún xuống ba cái, người chàng đã nhảy băng ra xa đến bảy tám trượng rồi dừng bước lại nghe ngóng.

Bỗng Cần Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc lớn tiếng gọi:

- Tam Tuyệt tiên sinh ! Bây giờ tiên sinh nên xuất hiện đi ! Văn bối không ngờ gặp lại tiên sinh ở đây, thực là may mắn vô cùng !

Cần Quân Hiệp vẫn lưu ý ngó về phía bụi rậm ở phía trước, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Chàng không hiểu con người mà Triển Phi Ngọc kêu bằng Tam Tuyệt tiên sinh ẩn nấp ở chỗ nào để nói vọng ra?

Trước chàng còn trông ở gần, sau chàng nhìn ra tận đằng xa.

Chàng bỗng để ý đến cái gò đất ở ngay trước mặt cứ dần dần dần lớn lên bằng ngôi mả.

Sau chàng trông thấy trên mặt nắm đất này, dường như chuyển động liền cúi đầu nhìn xuống...

Đột nhiên một tràng cười ha hả vọng lên ngay dưới chân mình. Mặt đất đột nhiên hở ra một huyết động. Một người từ dưới đất chui lên, vỗ tay cười nói:

- Ta ở đây này ! Ta ở đây này ! Sao người đứng xa thế ?

Cần Quân Hiệp thấy một người từ dưới đất chui lên thì giật mình kinh hãi vội lùi lại một bước.

Chàng định thần nhìn kỹ thì người này cao không đầy năm thước, đầu đội mũ sắt sáng loáng. Trên chóp mũ có bốn cái răng bằng thép dài đến nửa thước. Đầu răng hẫy còn dính đất bùn. Rõ ràng là hẫy dùng cái đầu sắt này để chui đất mà lên. Té ra lão ở dưới đất nói vọng lên nên chàng không tìm ra được chỗ hẫy nấp.

Tam Tuyết tiên sinh xuất hiện rồi bỏ cái mũ sắt trên đầu ra. Người hẫy thấp lùn thùn mà bé cón con, mặt xấu như quỷ sứ nhìn mà phát khiếp.

Cần Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc kêu hẫy bằng Tam Tuyết tiên sinh đã tưởng hẫy là một vị cao nhân tướng mạo đường phong lưu lãng mạn như bậc thần tiên.

Chàng lại chắc rằng ngoại hiệu hẫy đã là Tam Tuyết tiên sinh ắt hẫy phải có ba món đặc sắc hơn đời là Thi Tuyết, Thư Tuyết và Kiếm Tuyết. Bấy giờ chàng thấy người hẫy thấp bé tướng mạo xấu xí, người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ thì không khỏi kinh dị đứng thộn mặt ra không nói được một tiếng nào cả.

Tam Tuyết tiên sinh quay lại nhìn Cần Quân Hiệp nhẵn rằng ra cười nói:

- Lão hữu ! Xin lỗi nhé !

Cần Quân Hiệp ngạc nhiên không hiểu sao hẫy xưng hô với mình như vậy ?

Chàng còn đang ngơ ngẩn thì Tam Tuyết tiên sinh co cánh tay lại, khuỷu tay hẫy huých vào lưng chàng.

Cần Quân Hiệp tạt ngang ra toan né tránh, nhưng người chàng vừa nhúc nhích thì chỗ khuỷu tay Tam Tuyết tiên sinh đột nhiên bật ra tiếng kêu sột soạt, rồi ba mũi sắc dài chừng hơn thước, to bằng ngón tay thò ra ngoài tay áo phóng tới.

Ba mũi sắc này buộc vào chỗ khuỷu tay trôi ra ngoài một cách đột ngột. Bất luận Cần Quân Hiệp né tránh như thế nào cũng không khỏi bị mũi sắt tay áo phóng trúng.

Chàng nhảy sang bên tả, bỗng vai bên tả thấy tê nhức. Còn may là mũi sắc phóng tới không mạnh lắm, chỉ vừa đủ phong toả huyết đạo chàng mà thôi.

Tam Tuyết tiên sinh cười ha hả. Người hẫy lạng đi một cái đến trước mặt Cần Quân Hiệp. Hẫy ngoảnh đầu ngo chàng rất kỹ rồi “ồ” lên một tiếng.

Cần Quân Hiệp bị phong toả huyết đạo, người không sao nhúc nhích được. Chàng thấy Tam Tuyết tiên sinh ngó đi ngó lại từ đầu cho đến chân rồi thộn mặt ra, thì biết sở dĩ hẫy dòm ngó mình dữ vậy hẫy vì là hẫy quen biết phụ thân mình là Cần Nhật Túy.

Tam Tuyết tiên sinh ngó Cần Quân Hiệp hồi lâu rồi gơ tay ra vỗ vai chàng, lập lại câu nói trước:

- Lão hữu ! Xin lỗi nhé !

Tam Tuyết tiên sinh vừa nói hết câu thì hai chân lão nhảy tung về phía sau rồi nghe gót chân lão bật ra một tiếng “keng”. Người hẫy đã vắng về phía sau đến năm sáu trượng.

Lúc hẫy còn lơ lửng trên không, người hẫy lộn luôn đi mấy vòng rồi hạ mình xuống đứng trước mặt Triển Phi Ngọc.

Cần Quân Hiệp thấy thân pháp kỳ diệu của Tam Tuyết tiên sinh, bất giác đứng thộn mặt ra mà nhìn. Chàng lăm bầm:

- Trước kia mình ở trong nhà cứ tưởng trên đời chỉ có Vi Cự Phu, Phạm Thư Trai là những nhân vật bản lãnh cao siêu vào bậc nhất. Nay mình len lỏi vào chốn giang hồ mới biết trong thiên hạ có nhiều dị nhân không biết đếm bao nhiêu mà kể.

Lão Tam Tuyết tiên sinh này dường như là một dị nhân mà toàn thân chỗ nào cũng đặt cơ quan.

Trên đầu có mũ sắt để độn thổ, khuỷu tay có mũi nhọn để điểm huyết, gót chân cũng có bọc sắt nên đập vào đâu là bật ra tiếng kêu đó. Những nhân vật kỳ dị thế này trước kia có bao giờ chàng nhìn thấy hay nghe ai nói. Bất giác chàng lăm bầm:

Từ đây mình len lỏi vào chốn giang hồ mà võ công lại hèn kém chỗ nào cũng gặp người kiềm chế được mình. Thế thì mỗi thù giết cha biết có ngày trả được chăng ?

Cần Quân Hiệp nghĩ vậy, trong lòng hoang mang. Cả đến việc chàng bị người phong toả huyết đạo cũng làm cho chàng băn khoăn.

Tam Tuyết tiên sinh nhảy đến trước mặt Triển Phi Ngọc rồi cười ha hả nói:

- Lão hữu ! Việc gì ta cũng biết hết rồi.

Triển Phi Ngọc hỏi:

- Thế sao tiên sinh còn chưa đi ?

Tam Tuyết tiên sinh đáp:

- Ta còn một việc chưa xong, cô có biết không ?

Tam Tuyết tiên sinh nói câu này rất khế. Cần Quân Hiệp đứng cách xa bảy tám trượng nên không nghe rõ.

Triển Phi Ngọc lại hỏi:

- Còn việc gì cấp bách hơn việc kia nữa mà tiên sinh còn chần chờ ?

Tam Tuyết tiên sinh cười hì hì trở vào Triển Phi Ngọc nói:

- Người còn trẻ tuổi như vậy mà việc gì cũng đã dám làm ! Ta có đi trả được mối thù kia mà còn để người lại trên thế gian thì mối thù có trả được cũng bằng thừa, vì ngày sau tất thế nào ta cũng bị người làm cho khốn đốn.

Lão ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Người ta thường nói rằng: Hạ thủ sớm là hơn, để về sau tất có hại. Ta muốn làm việc hạ thủ người trước...

Triển Phi Ngọc nghe lão nói dở câu đã đoán ra tâm ý của lão.

Nàng lập tức tay cầm Huyết Hồn trảo, rồi không chờ Tam Tuyết tiên sinh nói hết, nàng rung tay một cái. Một luồng hồng quang nhắm trước ngực Tam Tuyết tiên sinh đánh xuống, khí thế cực kỳ hung mãnh.

Tam Tuyết tiên sinh la lên một tiếng quái gở, vội lùi lại phía sau.

Lão la lớn:

- Lão hữu ! Ta vừa bảo “hạ thủ sớm hơn”. Ngờ đâu người lại thông minh đến thế ? Người bắt chước bài học của ta chăng ?

Triển Phi Ngọc chẳng nói chẳng rằng chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vọt đi như bóng theo hình. Nàng lại phóng Huyết Hồn trảo đánh tới

Tam Tuyết tiên sinh giơ cái mũ thép ra đỡ, đánh “choang” một tiếng.

Cây Huyết Hồn trảo đã đánh gãy hai cái răng thép trên chiếc mũ sắt.

Tam Tuyết tiên sinh nhảy vọt tung người lên, miệng thét lớn:

- Lợi hại thật ! Lợi hại thật !

Người lão còn lơ lửng trên không lại lộn đi ba vòng, mỗi vòng cao thêm một tầng. Hết vòng thứ ba người lão lên cao đến năm trượng. Lúc còn ở trên không lão cầm mũ sắt đội lên đầu rồi chúc đầu dốc ngược xuống, chân giơ lên trời. Người lão ở trên cao đâm thẳng xuống.

Lúc lão tung mình lên trên không, thân pháp đã mau lẹ thì lúc lão gieo đầu xuống còn mau lẹ hơn.

Bỗng nghe tiếng “bình” một tiếng vang lên, người lão đã chui tuột xuống đất.

Triển Phi Ngọc vội rượt tới nơi. Thân pháp nàng cũng mau lẹ phi thường. Thế mà lúc nàng lao tới chỗ Tam Tuyết tiên sinh chui xuống thì nơi đây đã thành một huyết động. Đất bùn văng lên tứ tung.

Cách độn thổ kỳ dị này nếu không chính mắt trông thấy thì khó mà tin được trên đời lại có người chui xuống đất nhanh như vậy !

Triển Phi Ngọc xoay mình ngoảnh quanh thử xem Tam Tuyết tiên sinh chuồn về hướng nào, nhưng trên mặt đất không lộ tung tích gì khác lạ. Nàng vận động Huyết Hồn trảo đâm sâu xuống. Chỉ trong chớp mắt đã hiện ra đến mười vết lỗ nhỏ, khá sâu mà vẫn chẳng thấy tông tích Tam Tuyết tiên sinh đâu cả.

Triển Phi Ngọc biết rằng không thể tìm được lão, liền trở lại đến bên Cần Quân Hiệp. Nàng giơ ngón tay trái ra để toan giải khai huyết đạo cho chàng.

Giữa lúc ấy Cần Quân Hiệp nhìn về phía sau Triển Phi Ngọc thì thấy đất bùn lên mà nàng không hay biết.

Huyết đạo Cần Quân Hiệp chưa khai thông. Chàng muốn la lên mà la không được.

Bỗng thấy từ dưới đất một bàn tay thò lên. Ngón tay trở và ngón tay giữa nhắm huyết Ủy Trung trên đùi Triển Phi Ngọc điểm tới.

- Hai vị đang nói chuyện tử tế với nhau. Tại sao lại đột nhiên động thủ đánh nhau ? Cần Quân Hiệp nói
Triển Phi Ngọc hạ chân khí đáp xuống đất. Nàng vừa đứng vững đã la lên:

- Chúng ta chạy đi thôi !

Rồi nàng thò tay ra kéo Cần Quân Hiệp chạy như bay về phía trước. Nàng vừa chạy vừa la:

- Lão này khó chơi lắm ! Chạy cho mau !

Hai người chạy một hơi được chừng năm bảy dặm mới dừng lại.

Cần Quân Hiệp mới thở hổn hển nói:

Dù lão có thuật địa hành đến đâu thì quyết cũng không thể chạy nhanh bằng chúng ta chạy mặt đất được.

Triển Phi Ngọc nói:

- Chàng ngốc ơi ! Lão không biết chui lên mặt đất đuổi mình hay sao? Lão nhất định không tha cho bọn ta đâu? ...

Nàng nói rồi ngoảnh nhìn bốn phía bỗng thấy trên sườn núi phía trước có một khối đá bằng phẳng. Nàng vội dắt Cần Quân Hiệp tới đó nói:

- Chúng ta ở trên này không sợ lão chui lên được.

Ngồi yên ổn trên khối đá rồi nàng nói tiếp:

- Thuật địa hành của lão là Nhất Tuyết, lão lợi nước giỏi là Nhị Tuyết, lại rất tinh vi về thuật nghe tin tức và bố trí cơ quan là Tam Tuyết. Vì thế mà gọi là Tam Tuyết tiên sinh. Công lực lão cao thâm vô cùng. Trừ phụ thân ta và mẫu thân ta, lão chưa thua một ai.

Cần Quân Hiệp nhớ lại chuyện ban nãy nên muốn hỏi Triển Phi Ngọc nhưng chàng ngừng lại không thốt ra. Ý chàng định hỏi:

- Thế ra lão là cừu nhân của mẫu thân cô nương phải không ?

Triển Phi Ngọc đứng lại trên thạch bình vẫn ra chiều hoảng hốt đưa mắt nhìn bốn phía. Không hiểu tại sao nàng sợ Tam Tuyết tiên sinh đến thế. Chỉ một cơn gió hiu hiu lay động lá cây ngọn cỏ nàng đã lộ vẻ hoang mang chẳng khác gì con chim phải tên.

Cần Quân Hiệp ở bên ngoài đã lâu đến nửa giờ trong tình trạng xao xuyến, nhưng tuyết nhiên chẳng thấy một chút động tĩnh gì.

Cần Quân Hiệp lẳng lặng hồi lâu rồi dường như chàng nóng ruột ngoảnh nhìn Triển Phi Ngọc nói:

- Tại hạ chắc rằng Tam Tuyết tiên sinh không đến nữa đâu.

Triển Phi Ngọc vẫn lộ vẻ bồn chồn nói:

- Công tử không biết đó thôi: Hiện giờ lão đang ở trong lòng đất thạch bình dưới chân chúng ta này để rình rập cơ hội xông lên ám toán một cách đột ngột.

Cần Quân Hiệp ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng ở đây mãi hay sao ?

Triển Phi Ngọc trầm giọng đáp:

- Sao công tử cứ nóng hoải ? Ta đã có chủ ý.

Cần Quân Hiệp ngấm ngấm thở dài. Chàng cũng chẳng biết làm thế nào hơn được. Thấy nàng bảo đã có chủ ý, chàng đành lẳng lặng đứng chờ để tùy nàng làm thế nào thì làm còn mình chỉ biết một mực nghe theo.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng bước chân lạo xạo rồi tiếng một ông già ho hắng, tựa như một người mắc lỗi bệnh.

Triển Phi Ngọc vội xoay mình ra xa về phía tiếng động, cặp mắt nàng loang loáng lại đảo nhìn bốn phía nàng quát hỏi:

- Ai đó ?

Lại có tiếng ho hắng vọng lại rồi một người lù khù xuất hiện đang quanh bụi cây thông thông bước tới.

Lão già này mình mặc áo vải sắc tro tay cầm một cây trượng. Lão đi một cách khó nhọc và rất chậm chạp, dường như một người đang ốm không còn hơi sức. Lâu lắm lão mới đi tới, khi còn cách hơn trượng thì Triển Phi Ngọc quát hỏi lên mấy câu:

- Lão là ai ? Đi đâu ?

Lão già điềm nhiên không nghe thấy tiếng nàng và tiếp tục tiến về phía trước.

Triển Phi Ngọc giương cặp mắt nghi ngờ ra nhìn rồi phất tay áo đánh “soạt” một tiếng. Một ngọn phi đao bắn ra nhanh như chớp nhoáng.

Cần Quân Hiệp đã nhìn rõ mặt lão già đầy vẻ xanh xao ốm yếu chẳng giống người võ lâm chút nào. Mà Triển Phi Ngọc lại phóng phi đao vào mặt thì chàng không khỏi kinh hồn la lên:

- Phi Ngọc...!

Triển Phi Ngọc biết ngay Cần Quân Hiệp có ý cho mình là hành động tà ác, liền đáp:

- Công tử ngốc ơi ! Trên chốn giang hồ chỗ nào cũng toàn là quỷ kế cùng cạm bẫy, mình tin lão thế nào được. Đây là ta xem lão có phải người trong võ lâm hay không mà thôi, chứ không có ý sát hại lão làm chi.

Lúc Triển Phi Ngọc còn đang giải thích thì ngọn phi đao đã lướt qua đầu lão già vượt ra ngoài quảng không và đã hót theo một máng tóc hoa râm của lão.

Thực tình mà nói thì Triển Phi Ngọc có tài phóng phi đao tuyệt diệu hơn đời, không sai đích một phân ly nào. Đang lúc nàng lo Tam Tuyệt tiên sinh đến đột kích nên bất cứ một hiện tượng gì, dù là một lão già ốm yếu nàng không khỏi đem lòng ngờ vực.

Cách ném phi đao của nàng không những biết đối phương là người thường hay người trong giới võ lâm mà còn hiểu được cả bản lĩnh y được nữa.

Đã là người có võ công thì bất cứ bản lĩnh cao hay thấp, một khi có phi đao phóng tới nhất định phải nghe rõ luồng gió thổi tới.

Lão già thấy phi đao phóng tới đột ngột, chỉ dùng chân lại đứng thộn mặt ra chẳng những không có thủ đoạn phản ứng mà dường như cũng không kịp nghĩ đến né tránh nữa.

Triển Phi Ngọc thấy thế mới yên lòng.

Lão già ngẩng đầu lên. Cần Quân Hiệp thấy lão mặt mũi nhăn nheo gầy khô như hạc, hình dáng tiều tụy. Lão cũng không thể la lên một tiếng kinh ngạc mà chỉ giương cặp mắt thất thần lên một chút. Lão chống cây gậy xuống đất tỳ người vào mà ho rũ rượi.

Lâu lắm lão mới cầm cây gậy giơ lên cất tiếng khàn khàn hỏi:

- Các hạ...có phải Vi công tử đó chăng ?

Thanh âm lão nói phều phào như người không còn chút sức lực nào nữa.

Cần Quân Hiệp nghe lão nói vậy không khỏi sửng sốt. Chàng nghiêm nét mặt đáp:

- Tại hạ họ Cần chứ không phải họ Vi.

Lão già khẽ “ồ” lên một tiếng rồi lại ho sù sụ.

Giữa lúc ấy, Triển Phi Ngọc thấy chỗ đất gần chân lão đứng cách chừng hai thước cứ dần dần lên. Nàng chợt dạ biết là Tam Tuyệt tiên sinh đã tới nơi.

Triển Phi Ngọc hấp tấp chĩa đầu ngón chân xuống nhảy tung lên lạng đi một cái gần chỗ đồng đất dần. Nàng vận động chân khí nín thở dồn công lực vào hai bàn tay chờ đợi.

Nắm đất vẫn cứ dần lên cao bằng một nắm mồi nhỏ.

Lão già ồm ồm về kinh hãi lùi lại ba bước.

Triển Phi Ngọc nhẫn nại chờ đợi cho đến khi đồng đất dần lên cao chừng vài thước mới quát lên một tiếng thật to rồi văng chưởng đánh mạnh ra.

Phát chưởng này nàng đã vận đến chín thành công lực. Chưởng phong rít lên veo veo rồi đập xuống đất đánh “rầm” một tiếng đất cát tung bay mù mịt. Dưới đất hiện ra một cái hố lớn.

Nhưng lạ thay ! Trong hố chẳng có một người nào.

Triển Phi Ngọc biết là mình mắc mẹo. Nàng chưa kịp xoay mình lại đã nghe tiếng Tam Tuyệt tiên sinh đứng ở phía sau nói:

- Lão hữu ! Xin lỗi nhé !

Tiếp theo là một luồng chưởng phong mãnh liệt xô tới sau lưng nàng.

Triển Phi Ngọc vội xoay mình lại đồng thời phóng chưởng ra.

Nàng biết rõ trong người Tam Tuyệt tiên sinh có rất nhiều cơ quan. Nếu mình nhảy tiến về phía trước thì tuy có thể tránh phát chưởng được một cách tương đối dễ dàng hơn, nhưng lại giúp cho đối phương có đủ thì giờ để phát động các cơ quan trong người thì dĩ nhiên mình kém thế mà đối phương chiếm được thượng phong. Vì thế mà nàng không nhảy về phía trước, đành mạo hiểm xoay lại nghênh địch.

Cát bụi vẫn tung bay mù mịt, Triển Phi Ngọc lại đang lúc nao núng trong lòng nên chưa nhìn thấy Tam Tuyệt tiên sinh xuất hiện ở chỗ nào.

Nàng chưa nhìn rõ mặt lão đã thấy một cánh tay ở trong đám bụi mù thò ra. Nàng liền ngoắt tay lại, nắm ngón tay như móc câu chụp xuống cánh tay thò ra đó. Nàng chụp một cái nắm trúng ngay được cánh tay kia.

Triển Phi Ngọc đang mừng thầm về chiêu đắc thủ của mình thì lại nghe tiếng cười ha hả vang lên từ mé bên, đồng thời nàng phát giác ra rằng cánh tay nàng nắm được nhẹ như mớ bông không giống tay người thì bất giác cả kinh vội buông tay ra.

Bỗng nghe năm tiếng “rắc rắc”, cả năm ngón tay ở chiếc cánh tay giả đều bị gãy rời. Từ chỗ lỗ năm ngón tay vừa bị gãy rớt, năm con rắn độc toàn thân một màu xanh biếc sáng loáng to bằng ngón tay, dài chừng hai thước chui ra.

Triển Phi Ngọc là người mắt sáng tay nhanh phi thường: Năm con rắn độc chui ra một cách đột ngột nhảy chồm sang phía nàng. Nàng vẩy tay một cái ra chiêu “Thư Huy Ngũ Huyền”.

Ngón tay trở, ngón tay giữa và ngón tay vô danh đã đánh trúng mỗi ngón vào một đầu con rắn. Thế là ba con rắn độc bị tan xác rớt xuống đất.

Nhưng loài rắn độc này rõ ràng đã được huấn luyện lâu năm. Còn hai con chưa chết cong đuôi lên và quần lấy cổ tay Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc thấy cổ tay mình bị con rắn lạnh toát và nhào nhèo quần lấy thì không khỏi giật mình kinh hãi. Nàng vội dùng ngón tay giữa bên trái búng luôn hai cái nữa. Lập tức hai con rắn chết về chỉ lực của nàng.

Triển Phi Ngọc để tâm vào việc đối phó với rắn độc thành ra không rảnh tay để phản kích những chiêu thức của Tam Tuyết tiên sinh.

Tam Tuyết tiên sinh đưa cánh tay giả có trang bị năm con rắn ra rồi, liền chuyển mình một cái sang mé bên Triển Phi Ngọc. Thân pháp lão mau lẹ vô cùng, nên lúc lão lạng người đi, nàng cũng không biết. Giữa lúc Triển Phi Ngọc búng chết hết được năm con rắn độc, lão bật lên một tiếng quái gở. Lão vừa giơ tay ra, một cây thiết bản rít lên veo veo nhắm đánh vào lưng nàng.

Triển Phi Ngọc biết là nguy đến nơi rồi, nhưng tránh cũng không kịp nữa. Lưng nàng bị khối thiết bản đánh trúng.

Tam Tuyết tiên sinh la lên:

- Lão hữu ! Cảm tạ lão hữu đã nhường cho ta một đòn.

Nội công của Tam Tuyết tiên sinh đã đến mức rất cao thâm. Tuy Triển Phi Ngọc đã có Kim Vị Giáp hộ thân, nhưng cây thiết bản đánh trúng vào lưng, khiến người nàng xiêu đi.

Triển Phi Ngọc vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng nàng là người vốn trầm tĩnh sáng suốt, gặp cơn nguy cấp cũng không hốt hoảng, không hoang mang. Lúc nào bị xiêu đi liền thuận đà chỉ đầu ngón chân xuống, nhảy tung người xéo qua một bên và lướt ra xa ngoài ba trượng.

Trong lúc Triển Phi Ngọc cùng Tam Tuyết tiên sinh chiến đấu. Cần Quân Hiệp vẫn đứng trên khối đá lớn hoang mang vô cùng, chàng lo thay cho Triển Phi Ngọc.

Từ lúc Triển Phi Ngọc phóng chưởng vào đồng đất đùn lên cho đến lúc Tam Tuyết tiên sinh cùng nàng động thủ, đất cát vẫn tung bay mù mịt chàng không nhìn rõ chi hết.

Cần Quân Hiệp lòng đang xao xuyến bỗng thấy Triển Phi Ngọc tung người nhảy ra xa ngoài vòng chiến, chàng mới thở phào một cái nhẹ nhõm vội cất tiếng gọi:

- Triển cô nương !

Nhưng lúc đó Triển Phi Ngọc người còn lơ lửng trên không chưa đáp xuống đất, đột nhiên nàng chuyển mình, một luồng ánh hồng cong lên như cầu vồng vọt ra. Đó là nàng phóng Huyết Hồn trảo, đồng thời chân nàng đạp vào khối đá lớn nhảy trở lại vào giữa đồng đất bụi mù.

Cần Quân Hiệp thấy giữa đồng đất bụi mù mịt có ánh hồng lấp loáng thì biết là nàng quay trở lại để đánh nhau với Tam Tuyết tiên sinh. Chàng muốn giúp Triển Phi Ngọc một tay thì đột nhiên dưới tảng đá lớn nổi lên một tiếng cười hì hì rất khẽ, dường như để cho người xa khỏi nghe tiếng.

Cần Quân Hiệp vừa nghe đã biết ngay tiếng cười này do Tam Tuyết tiên sinh phát ra, thì chàng không khổ sở. Chàng nghĩ bụng:

- Tam Tuyết tiên sinh đã chuồn xuống gầm tảng đá này thế thì ai đang động thủ với Triển Phi Ngọc ngoài kia ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy bóng người thấp thoáng. Tam Tuyết tiên sinh đã xuất hiện ngay trước mặt chàng. Lão nhăn nhó cười khẽ nói:

- Ha ha ! Lão hữu ! Xem chừng như con nha đầu kia thích lão hữu lắm. Ta đã kiểm chế thị rồi, chẳng lo gì thị không chịu khuất phục nữa. Ta biết rằng làm như vậy thì phật lòng lão hữu. Vậy ta đến xin lão hữu miễn thứ cho ta.

Lão vừa nói vừa giơ tay ra chụp xuống cổ tay Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp kinh hãi vô cùng. Chàng nghe Tam Tuyết tiên sinh nói là đã kiềm chế được Triển Phi Ngọc thì lại càng hoang mang bối phần. Chàng đứng thộn mặt ra.

Đột nhiên chàng thấy tiên sinh chụp xuống tay mình toan né tránh thì cây trượng ở mé bên phóng xéo ra một cách bất thành linh và không một tiếng động đề lên chàng.

Giữa lúc cây trượng phóng ra thì bàn tay Tam Tuyết tiên sinh cũng chụp tới nắm trúng đầu cây trượng.

Tam Tuyết tiên sinh ấn mạnh năm ngón tay, lão không khỏi sửng sốt vì biết rằng nắm được không phải cổ tay người. Lão nghĩ ngay đến mình đã dùng cánh tay giả uy hiếp Triển Phi Ngọc và bây giờ chính mình bị kẻ khác đưa cánh tay giả ra để gạt mình.

Lão tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình lâm vào tình trạng gieo gió gặt bão ? Hay là đối phương cũng sở trường về thuật đó ?

Tam Tuyết tiên sinh vội định thần nhìn lại thì kinh hãi khôn lường vì lão thấy chàng thiếu niên công tử Cần Quân Hiệp đã lùi ra xa mấy bước mà vật mình nắm được là đầu một cây trượng. Đầu kia cây trượng này lại do một lão già mặt bủng da, gầy khảnh gầy kheo thần sắc như người bệnh hoạn nắm giữ.

Trong lúc hoang mang, Tam Tuyết tiên sinh vội buông tay ra quát hỏi:

- Lão là ai ?

Lão già chưa trả lời Tam Tuyết tiên sinh, đã nổi lên cơn ho rũ rượi. Cơn ho ngớt rồi, lão mới cất giọng thều thào đáp:

- Người ta thường nói rằng: “ai đến trước thì người ấy được...” Lúc các hạ tới đây thì lão phu ...hà hà !.. đã có mặt từ trước.

Lão ngưng lại hít một hơi thở rồi nói tiếp:

- Vậy xin các hạ nhường chú bé này cho lão phu. Lão phu....cần đưa chàng về để ra mắt một người. Xin các hạ đừng động đến mình y nữa.

Trong lúc lão già đang nói thì Tam Tuyết tiên sinh ngẫm nghĩ để đoán xét lai lịch đối phương, Lão tự hỏi:

- Vừa rồi rõ ràng mình nắm trúng cổ tay Cần Quân Hiệp. Thế mà chỉ trong khoảng thời gian chớp nhoáng, lão già bệnh hoạn này đã kịp phóng trượng ra lúc nào, thần tình đến nỗi người không hay quỷ không biết thì đủ rõ võ công lão cao thâm vô cùng, cái mặt ồm yếu lừ thừ kia chỉ là giả tạo mà thôi !

Tam Tuyết tiên sinh là người kiến văn quảng bác, biết rộng hiểu nhiều. Lão bôn tẩu giang hồ mấy chục năm mà nghĩ mãi không ra ai có bản lĩnh giống lão này.

Tam Tuyết tiên sinh chờ cho lão già dứt lời rồi cười hì hì, xoay tay về phía sau rung khê một cái. Lão liệng ra một vật gì đen láy vào giữa đám khói mịt mù có Triển Phi Ngọc ở trong đó.

Lập tức trong làn khói mờ mịt phát ra những tiếng “chát chát” liên tục, pha lẫn với tiếng quát tháo của Triển Phi Ngọc chốc chốc lại vang lên. Như thế đủ biết rằng nàng tướng Tam Tuyết tiên sinh vẫn còn ở trong đám khói mù và nàng đang động thủ để chiến đấu.

Tam Tuyết tiên sinh sau khi liệng vật đó vào rồi lại xoay mình lại hỏi:

- Lão hữu..lão hữu là...

Lão già bệnh hoạn kia đang ho sù sù đột nhiên ngưng lại ngắt lời:

- Lão phu không nhận biết các hạ nhưng lão phu có một ông bạn quen các hạ lắm. Bây giờ lão phu nói tên người đó ra, không hiểu các hạ có chịu nhượng bộ cho lão phu một chút hay không ?

Tam Tuyết tiên sinh cười hì hì đáp:

- Lão hữu ! Xin lão hữu cứ nói cho ta nghe thử !

Cần Quân Hiệp đứng bên ngắm ngắm lo lắng cho nàng. Chàng thấy vừa rồi lão già bệnh hoạn đến bên chàng, lúc nào mà chàng không hay. Chàng chưa hết kinh hãi thì bây giờ lão đòi đem chàng đi, thì chàng càng lo sốt vó.

Chàng chợt nghĩ ra một kế tự nhủ:

- Hay là nhân lúc hai lão này đang tranh luận với nhau, mình tìm cách nhắc cho Triền Phi Ngọc hay để nàng thi hành diệu kế đưa mình chuồn đi là tốt hơn hết.

Chủ ý định rồi Cần Quân Hiệp vội cất tiếng gọi to:

- Phi...

Chàng định gọi Phi Ngọc nhưng miệng vừa thốt ra được tiếng “Phi” thì bỗng thấy huyết đói mạch ở sau lưng đột nhiên tê nhúc nên co thụt đầu lưỡi lại, không nói tiếp nữa.

Đồng thời Cần Quân Hiệp thấy lão già bệnh hoạn máy môi dường như lão nói tên ai mà chàng không nghe rõ.

Cần Quân Hiệp còn đang ngơ ngác thì Tam Tuyết tiên sinh đột nhiên sắc diện biến đổi dường như lão già ốm yếu nói câu gì đã làm cho lão Tam Tuyết khiếp sợ, hấp tấp lùi lại ba bước đến bên phiến đá lớn, lão đưa tay chụp vào chiếc mũ sắt trên đầu. Rồi nhanh như chớp lão đảo đầu xuống đất chân lên trên.

“Bịch” một tiếng vang lên. Người Tam Tuyết tiên sinh đã chúc xuống đất.

Ngay lúc ấy, Triền Phi Ngọc tức giận quát lên một tiếng rồi nàng từ trong đám khói mịt mờ nhảy tung ra ngoài.

Từ lúc nàng phóng Huyết Hồn trảo xông vào giữa đám khói mù thì chỉ thấy bóng người thấp thoáng tựa như Tam Tuyết tiên sinh đang dùng thân pháp cực kỳ mau lẹ để tránh Huyết Hồn trảo và nàng vẫn tiếp tục phóng chiêu không ngớt.

Mãi đến bây giờ nàng nghe đến “bịch” một tiếng mới biết là Tam Tuyết tiên sinh đã chúi xuống đất và nàng chợt tỉnh táo lại tự hiểu đã mắc phải bí thuật của Tam Tuyết tiên sinh từ nãy tới giờ. Nàng vội vàng nhảy vọt ra ngoài.

Triền Phi Ngọc nhảy ra khỏi vùng khói mù, giữa lúc lão già bệnh hoạn lạng đến bên mình Cần Quân Hiệp.

Triền Phi Ngọc nghe tiếng Cần Quân Hiệp đang la:

- Tại hạ không đi. Chính tiền bối tại hạ còn không nhận ra thì dĩ nhiên tiền bối đưa đến yết kiến vị nào đó, tại hạ cũng chắc mình chưa quen biết, thì còn tới đó làm chi ?

Lão già bệnh hoạn ho luôn mấy tiếng rồi đáp:

- Người cứ đi theo ta...người đó chỉ kêu đến tên người... là lập tức người nhận biết y là ai ngay.

Triền Phi Ngọc tuy chưa nghe được câu trước lão già đã nói với Cần Quân Hiệp. Nhưng nghe giọng lưỡi câu này nàng cũng hiểu ngay là lão già kia đang uy hiếp Cần Quân Hiệp để bắt chàng theo lão.

Triền Phi Ngọc còn hồi hận là mình vừa mắc phải cái lầm to. Nàng tự trách:

- Vừa rồi ta phóng phi đao để thử xem đối phương cao thấp thế nào, thế mà lão vẫn có thái độ bịt được mắt ta thì giảo thiết !

Nghĩ vậy nàng tức giận quát to lên một tiếng, phóng người nhảy xổ về phía tảng đá lớn.

Thân pháp nàng mau lẹ dị thường, thế mà lúc nàng hạ người xuống tảng đá, lão già bệnh hoạn kia cùng Cần Quân Hiệp đã kéo nhau nhảy xuống đến chân tảng đá từ trước rồi.

Triền Phi Ngọc khi nào chịu bỏ qua. Nàng lớn tiếng quát:

- Lão già kia ! Chạy đi đâu cho thoát ?

Rồi tung mình nhảy xuống.

Triển Phi Ngọc nhảy xuống chân tảng đá rồi, vẫn thấy lão già thân hình lụ khụ một tay cầm cây trượng còn một nắm cánh tay Cần Quân Hiệp đang chạy về phía trước chỉ cách chừng bảy tám bước.

Cứ nhìn bề ngoài thì tưởng chừng cước lực lão già rất chậm chạp, chỉ lao mình đi một cái là có thể đuổi theo kịp lão ngay. Nhưng sự thật lại khác hẳn nàng nhảy luôn bảy tám cái, chẳng những không đuổi kịp lão mà khoảng cách mỗi lúc một xa thêm.

Triển Phi Ngọc kinh hãi vô cùng. Nàng nhớ lại khi phụ thân nàng còn tại thế thường kể cho nàng hay: Về khinh công đến mức tối cao chỉ có hai môn. Một là lối “Lãng Không Bộ Hư” (chân bước lơ lửng không chạm đất). Hai là phép “Xúc Lý Thành Thốn” (một dặm co lại còn một tấc).

“Xúc Lý Thành Thốn” không phải là pháp thuật để co đất lại được đâu mà chỉ là một lối khinh công tuyệt diệu phi thường. Nhìn bước chân tựa hồ rất chậm chạp mà thực ra mau lẹ không biết đến đâu mà lường. Bề ngoài tưởng chừng như đi từ từ từng gang tấc mà nên thực tế đã lướt đi rất xa.

Triển Phi Ngọc tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão già bệnh hoạn kia đang thi triển môn khinh công tuyệt đỉnh đó?

Nàng vừa nghĩ vừa kinh hãi, một mặt vẫn gia sức đuổi theo. Nhưng càng đuổi vẫn còn thấy khoảng cách mỗi lúc một xa thêm. Sau đuổi đến một khúc quanh thì không thấy tăm tích hai người đâu nữa.

Triển Phi Ngọc vừa kinh hãi vừa tức mình không biết làm cách nào đành dừng chân lại nhòm ngó ra bốn mặt để tìm ra xem có ra được dấu vết gì không!

Giữa lúc ấy bỗng nghe thanh âm Tam Tuyệt tiên sinh từ phía trước vọng lại.

Tam Tuyệt tiên sinh thở hồng hộc nói:

- Nguy hiểm ơi là nguy hiểm ! Thật là một phen hú vía ! Lão hủ ! không phải ta hăm dọa lão đâu. Chỉ chạy chậm một chút ắt đầu óc phải tan tành !

Triển Phi Ngọc nín hơi lén lén tiến về phía trước chừng hơn trượng.

Bỗng thấy Tam Tuyệt tiên sinh từ dưới đất chui lên.

Triển Phi Ngọc biết rằng những câu vừa rồi lão tự nói với chính mình. Nàng thấy lão mồ hôi toát ra như tắm, rõ là người vừa chạy bỏ hơi tai.

Tam Tuyệt tiên sinh vỗ ngực ra chiều hoành hốt dường như trốn thoát khỏi quỷ môn quan để trở về dương thế.

Triển Phi Ngọc vẫn đem lòng ngờ vực chẳng hiểu lão còn muốn giở trò quỷ gì không nữa. Nhưng nàng cho đây là một cơ hội tốt nhất để đánh lén lão.

Nghĩ vậy, nàng quyết định chủ ý, lặng lẽ tiến về phía trước mấy bước.

Lúc này Tam Tuyệt tiên sinh đang quay lưng về phía nàng. Nàng tiến thêm ba bước nữa thì chợt thấy Tam Tuyệt tiên sinh xoay tay về phía sau giơ lên. Trong tay lão cầm một tấm gương.

36. Chương 36: Rõ Ràng Nằm Đó Chẳng Là Phi Yên

Triển Phi Ngọc đuổi gần kịp Tam Tuyệt tiên sinh thì nhìn rõ trong tay lão cầm chiếc gương đồng chiếu về phía sau, nàng trông thấy cả bóng mình in vào trong gương đang rón rén rượt theo thì không khỏi cười thầm cho mình. Nàng chắc rằng hành tung của mình đã bị bại lộ mà Tam Tuyệt tiên sinh vẫn quay đi vờ như không hay biết.

Nghĩ vậy nàng không khỏi giật mình kinh hãi, liền dừng bước lại không rượt theo và bỏ ý định đột kích lão một đòn bất thành linh.

Tam Tuyết tiên sinh thấy Triển Phi Ngọc dừng bước, lão vẫn không quay lại chỉ nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Cô nương lại đây ! Lại đây ! Lão phu rất hoan nghênh những người toan đánh lén.

Triển Phi Ngọc ra chiều bẽn lẽn, nàng cầm cây Huyết Hồn trao để trước ngực thủ thế rồi nói:

- Tam Tuyết lão tiên bối ! Những điều gì cần biết thì tiên bối đã biết hết rồi, sao còn chưa đi trả thù ?

Tam Tuyết tiên sinh cười ngặt nghẽo đáp:

- Chà ! Cô nương hay quên quá ! Lão phu đã biểu rồi mà ! Kẻ nào hạ thủ trước là cao. Lão phu phải hạ sát cô nương trước để trừ mối lo về sau, rồi mới đi hoàn thành những điều tâm nguyện khác.

Triển Phi Ngọc gơ cây Huyết Hồn Trao trong tay lên khê đập vào mình hai cái rồi hỏi:

- Văn bối đã có hai vật chí bảo này trong mình, liệu tiên bối có giết được văn bối không ?

Bấy giờ Tam Tuyết tiên sinh mới ngoe đầu nhìn lại phía sau lên giọng ồm ồm đáp:

- Lão hữu ! Giết được lão hữu hay không, cái đó là tùy ở lão phu. Dù sao thì lão hữu cũng chỉ vào hàng hậu bối nhằm đánh lén, lão phu há phải là người để cho hạng trẻ nít vuốt râu hùm !

Triển Phi Ngọc trong lòng tức giận vô cùng nhưng bản tính nàng trầm tĩnh lại cơ trí hơn đời, vẫn nén cơn giận không để lộ ra mặt, nàng tươi cười thản nhiên nói mát:

- Xét cho cùng thì dù tiên bối có hạ sát được văn bối cũng chẳng ích gì, vì văn bối còn nhỏ tuổi vả lại không có thù oán gì với tiên bối.

Ngừng một lát nàng cất cao giọng hơn nói tiếp:

- Có điều năm trước tiên bối đã bị người ta làm cho nhục nhã, dù kẻ đề hèn đến đâu cũng không giờ phút nào quên được mối thù ấy. Thế mà tiên bối vẫn thản nhiên vác mặt vào chốn giang hồ thì kể ra tiên bối cũng vào hạng khá mặt dày đấy !

Tam Tuyết tiên sinh tuy cảm tức vô cùng nhưng cố nén lòng, không buông cơn giận cho nổi lên và vẫn nói giọng giễu cợt:

- Lão hữu ! Lão hữu liệu mà từ từ lỗ miệng, đừng để lão phu nổi nóng, không thì cái xác nhỏ bé của lão hữu sẽ nát ra như cám !

Triển Phi Ngọc cười lạt nói:

- Coi bộ dạng tiên bối cũng chẳng làm nên trò trống gì được đâu. Chính tiên bối phải ăn nói cho thận trọng trước, chứ đừng cậy mình có tài chui rúc dưới đất mà rồi có ngày bị người bắt bỏ vào cũi sắt giả làm một con thú để đem chu du khắp thiên hạ, thì chẳng đẹp gì đâu !

Triển Phi Ngọc chưa dứt lời thì Tam Tuyết tiên sinh khí tức xông lên đến tận cổ cơ hồ nghẹt thở, lão không dẫn lòng được nữa, quát tháo om xòm hằm hằm nhảy xổ lại, xoè ngón tay ra như mũi kích nhằm trước ngực Triển Phi Ngọc đâm tới.

Triển Phi Ngọc cốt chọc tức cho đối phương phải nổi giận. Nàng thấy lão hùng hùng hổ hổ xông vào đánh thì trong bụng mừng thầm. Nàng lập tức hơi ngửa về phía sau chĩa cây Huyết Hồn trao lên nhắm phóng vào những ngón tay Tam Tuyết tiên sinh.

Cây Huyết Hồn trao chẳng những sắc nhọn phi thường mà nó lại có chất độc tuyệt luân đâm trúng vào ai chỉ toạc da rướm máu là đủ khiến cho chất độc dẫn vào cơ thể, khó lòng cứu chữa. Vì thế mà Triển Phi Ngọc không cần phải đâm trúng vào những huyết đạo trọng yếu cũng có thể cho đối phương mất mạng được.

Nàng tính rằng Tam Tuyết tiên sinh lúc nguy phải rút tay về thì mình thừa cơ phóng chiêu và sẽ chiếm được thượng phong ngay tức khắc.

Không ngờ cuộc diễn biến đã sai với dự đoán của nàng. Nàng vung trao đâm ra, Tam Tuyết tiên sinh không rút tay về. Ánh hồng quang ở cây Huyết Hồn trao xẹt qua, chặt đứt được hai ngón tay của đối phương.

Triển Phi Ngọc trong bụng mừng thầm lập tức thu Huyết Hồn trảo về. Nàng chắc mẫm ngón tay Tam Tuyết tiên sinh đã bị Huyết Hồn trảo chặt đứt thì chỉ còn chờ chất độc phát tán là tiên sinh phải chết ngay.

Ngờ đâu giữa lúc ấy Tam Tuyết tiên sinh bật lên tiếng cười khanh khách, rồi tiếp theo mấy tiếng “tách tách”. Chỗ hai ngón tay Tam Tuyết tiên sinh đứt rồi chẳng những không chảy ra chút máu nào mà bên trong lại có những mũi ngân châm nhỏ như lông trâu bắn vọt ra nhanh như chớp.

Lúc Triển Phi Ngọc đã chém trúng hai ngón tay của Tam Tuyết tiên sinh bằng cây Huyết Hồn trảo thì hai người đứng rất gần nhau. Nhưng mũi ngân châm phóng ra tưởng chừng như không thể nào né tránh được.

Trong lúc vô cùng nguy cấp Triển Phi Ngọc quạt cây Huyết Hồn trảo một cái cho phát ra luồng gió cho hất ngược lại khiến cho những mũi ngân châm bị hất đi phân nửa. Đồng thời nàng rút chân nhảy lên cao một thước.

Nguyên những mũi ngân châm này đều nhắm phóng vào mặt Triển Phi Ngọc. Nhưng vì nàng nhảy cao hơn một thước, thành ra những mũi ngân châm nhắm bắn vào trước ngực nàng.

Triển Phi Ngọc biết rằng mình đã mặc áo Kim Vị Giáp hộ thân thì những mũi ngân châm có phóng vào trúng người nàng cũng chẳng làm gì được. Nhưng nàng nghĩ tới thứ ngân châm này chuyên để phá hoại công lực nội gia, lại bôi thuốc kịch độc. Ngay những người trong tà phái cũng ít khi dùng đến nó, nên nàng không khỏi hoang mang.

Triển Phi Ngọc cúi đầu nhìn xuống thì thấy trước ngực mình đầy những mũi ngân châm sáng loáng dính vào áo.

Nàng sợ đối phương lại tiếp tục phóng ngân châm nữa ra, liền vung tay trái phóng chưởng đánh xuống. Thân nàng chưa chấm đất thì chưởng lực đã chạm mặt đất hất tung người lên cao. Người nàng đang lơ lửng trên không lộn đi mấy vòng lúi xa mãi về phía sau.

Tam Tuyết tiên sinh như bóng theo hình rượt tới.

Triển Phi Ngọc bây giờ đã nhận ra tuy mình có Huyết Hồn trảo cùng Kim Vị Giáp là hai vật chí bảo trong tay, nhưng muốn thắng được Tam Tuyết tiên sinh không phải là chuyện dễ.

Dĩ nhiên Tam Tuyết tiên sinh muốn giết nàng cũng cực kỳ vất vả khó khăn, còn phải tốn công phu và mất nhiều thì giờ.

Triển Phi Ngọc nghĩ bụng:

- Bây giờ chỉ còn một cách đối phó với Tam Tuyết tiên sinh là tiêu hao dần lực lượng đối phương. Trong người lão tuy bố trí nhiều cơ quan cổ quái cả đến ngón tay cũng giả tuốt. Nhưng cứ đánh mãi rồi cũng phải đến lúc lão dùng hết sạch những thứ đó. Bây giờ sẽ phản công kịch liệt mới có thể chiếm được phần thắng.

Nàng vừa quyết định chủ ý thì Tam Tuyết tiên sinh đuổi tới nơi. Người nàng còn đang lơ lửng trên không, đột nhiên quay lại vung cây Huyết Hồn trảo ra trông tựa như một chiếc cầu vòng màu máu nhắm chụp xuống đầu đối phương.

Tam Tuyết tiên sinh chỉ dừng lại chứ không lùi về phía sau. Khi Huyết Hồn trảo đã bổ xuống gần đến đỉnh đầu, lão mới nhẹ nhàng chuyển người đi một chút đồng thời xoay lăn người lại rất mau đến sau lưng Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc liền giơ tay phóng chiêu ra một cách cực kỳ thần tốc không để cho Tam Tuyết tiên sinh đến sát người mình được.

Thân pháp và động tác của hai người đều cực kỳ mau lẹ và huyền diệu vô cùng. Hai người lừa nhau từng miếng vừa đấu lực vừa đấu trí và đều dè dặt lực lượng nên cuộc giao tranh khá lâu mà chưa phân thắng bại.

Tạm gác việc Triển Phi Ngọc cùng Tam Tuyết tiên sinh kéo dài cuộc giao đấu.

Nhắc lại Cần Quân Hiệp bị lão già ốm yếu nắm tay kéo đi. Chàng thấy những luồng kinh phong đập vào mặt vung vút thì biết rằng khinh công của lão đã đến mức phi thường. Chỉ trong chớp mắt mà hai người đã chạy được một quãng đường khá xa.

Cần Quân Hiệp đã mấy lần toan hỏi lão già định đem mình đến địa phương nào ? Để làm gì ? Nhưng vì gió quất vào mặt mạnh quá khiến chàng không mở mắt ra được. Chàng cũng không có lúc nào dám mở miệng ra mà hỏi.

Khi chạy đã qua mấy đỉnh núi đến bên đường quan đạo, lão già mới dừng chân.

Lão vừa dừng bước thì thấy hai con tuấn mã một trước một sau chạy qua mặt đi như tên bắn. Đôi ngựa chạy đi rồi còn để lại một đám bụi mù dày đặc.

Cần Quân Hiệp thấy đôi tuấn mã này phóng nhanh một cách kỳ dị, chàng không khỏi động tính hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn ra. Ngờ đâu chàng vừa nhìn thấy người cưỡi bất giác thất thanh la hoảng.

Người cưỡi ngựa đó là một thiếu phụ đứng tuổi. Cần Quân Hiệp tưởng ai, té ra là Đường Uyên Ngọc, mẫu thân chàng. Người cưỡi con ngựa theo sau chính là Vi Cự Phu.

Cứ tình hình này mà đoán thì dường như Vi Cự Phu đang rượt theo Đường Uyên Ngọc.

Cần Quân Hiệp lên tiếng gọi to, rồi dường như chợt nhớ đến mối thù giết phụ thân. Chàng giận sùi bọt mép tung chưởng lên phóng ra thật mạnh nhắm đánh vào sau lưng Vi Cự Phu.

Thực ra lúc trông thấy hai người xuất hiện đột ngột, chàng sửng sốt đứng thộn mặt ra một chút. Khi chàng hiểu ra Vi Cự Phu đang rượt theo mẫu thân chàng và nhớ đến mối đại thù thì hai con ngựa một trước một sau đã vọt đi đến ba bốn trượng. Dù chàng có vận dụng toàn lực để phóng chưởng thì dĩ nhiên cũng không thể nào đánh trúng được. Mà chỉ làm cho đám bụi mù bốc cao lên thêm một chút.

Cần Quân Hiệp bị lão già ồm yếu nắm chặt tay, chàng tức quá vừa giựt vừa la:

- Buông ta ra ! Buông ta ra ! Ta còn phải rượt theo hai người kia !

Lão già ồm yếu vẫn giữ chàng và bật lên một tràng thanh âm quái gở nói:

- Mục đích ta dẫn ngươi đi để ra mắt một người. Bây giờ chưa được gặp người đó, có lý nào ta lại buông tha ngươi ?

Cần Quân Hiệp tức mình trở về phía trước thì lúc này đôi tuấn mã đã chạy rất xa và chỉ còn thấy hai cái chấm đen nhỏ xíu.

Chàng vừa giậm chân vừa la:

- Trời ơi ! Không đuổi kịp nữa rồi, không đuổi kịp nữa rồi !

Lão già hỏi:

- Ngươi biết hai người đó ư ?

Cần Quân Hiệp hậm hực đáp:

- Há phải chỉ biết mà thôi ? Một người là mẫu thân ta. Còn một người là phụ thân.....Á không phải..hắn là kẻ đại thù đã giết phụ thân để cướp mẫu thân ta.

Chàng lại thở hồng hộc nói tiếp:

- Lần này ta lỡ dịp đuổi không kịp hắn nữa rồi, nhưng dù hắn có chạy đến bên trời góc biển nào ta cũng phải truy tầm cho bằng được. Nếu không thì ta thề không làm người nữa.

Lão già khẽ nhú cặp lông mày hững hờ nói:

- Không phải đâu ! Ngươi lầm rồi đó. Y là Kim Long kiếm khách Vi Cự Phu mà bảo giết phụ thân ngươi thật hoàn toàn phi lý. Dù y có giết phụ thân ngươi đi chăng nữa, cũng không đời nào y lại khinh khi phụ bạc một người đàn bà như mẫu thân ngươi được.

Cần Quân Hiệp mắt thấy kẻ thù không đội trời chung lướt qua mắt, mà hắn lại đang đuổi theo mẫu thân mình, chàng không hiểu hắn đối phó với mẫu thân mình ra sao thì trong lòng vừa tức giận vừa nóng nảy vô cùng. Chàng đã đang căm tức trong lòng, lại nghe giọng lưỡi lão già nói ra chiêu bênh vực Vi Cự Phu thì khác nào lửa cháy đổ dầu thêm chàng căm phần găm lên:

- Thúi lắm ! Lão thì biết cóc gì ? Thôi im miệng đi !

Nguyên Cần Quân Hiệp là người nho nhã, tính tình điềm đạm, ăn nói ôn tồn. Chàng chưa đỏ mặt tía tai với ai bao giờ. Thế mà lúc này chàng nổi xung to tiếng mắng nhiếc lão già ốm yếu là vì chàng cảm tức đến cực điểm, không thể dằn lòng được nữa.

Nghe chàng nói vậy, lão già vẫn bình tĩnh, lắc đầu nói:

- Dù người muốn nói thế nào thì nói ta không thể tin được. Ta đã bấy nhiêu tuổi đầu, bấy lâu lặn lội trên chốn giang hồ và biết nhiều hiểu rộng nhất là đối với Vi Cự Phu, thì người thế nào thì ta càng hiểu rõ lắm.

Cần Quân Hiệp tuy bị lão già nắm tay phải chàng nhưng tay trái vẫn còn hoạt động được. Lúc này chàng điên tiết lên, không thể nào nhẫn nại được liền giơ tay trái lên phóng chưởng nhằm đánh vào mặt lão già.

Lão già chẳng những không né tránh mà cũng chẳng buồn ngoảnh đầu đi nữa. Phát chưởng của Cần Quân Hiệp cực kỳ mãnh liệt.

Chàng tưởng phóng chưởng tát lão một cái cho hả giận. Nhưng chàng không quen động thủ đánh người, nhất là lại thấy lão lúc này đã tuổi già thành ra ngập ngừng. Chàng mới phóng chưởng ra nửa vờ lại nhớ đến Vi Cự Phu là con người rất khéo, lúc nào cũng tỏ ra thái độ một tay hào kiệt, chính mình còn nhận lầm hấn làm phụ thân gần hai chục năm, chứ có biết đâu hấn là hạng dê hèn vô sỉ. Thế thì lão già này tôn sùng hấn cũng chẳng có điều gì đáng trách, mà mình lại đem bao nhiêu cảm hận trút lên đầu lão thì thật là vô lý.

Cần Quân Hiệp nghĩ tới đây vội rút tay về. Nhưng chàng vì phóng chưởng ra đang lúc nóng giận dùng sức quá mạnh đột nhiên thu về không kịp. Có điều chưởng lực đã giảm đi tám chín thành. Phát chưởng vẫn đập xuống mặt lão già. Lúc tay chàng còn cách mặt lão chừng một tấc thì thốt nhiên cảm thấy một luồng đại lực quật ngược lại. Tay chàng bị luồng phản lực này hất tung ra cơ hồ muốn gãy, chàng đau điếng người.

Cần Quân Hiệp vừa kinh hãi vừa hổ thẹn không biết dùng câu gì để nói gỡ, chỉ đứng ngẩn người ra.

Lão già lạnh lùng hỏi:

- Mi còn nhỏ tuổi thế mà đã tỏ lòng bất kính với người già cả như vậy ư ? May mà mi phóng chưởng ra nửa chừng biết hối lỗi, chưởng lực đã thu lại tám chín thành. Nếu không thì chân nguyên khí của ta phóng phản lực ra đã làm cho tay người bị gãy rồi.

Lão nói mấy câu này nghe vẫn thều thào dường như chẳng có một chút khí lực nào thế nào mà Cần Quân Hiệp khiếp sợ, trong người lạnh toát. Chàng biết rằng lão chẳng nói ngoa vì thấy tay mình tê nhức đến giờ chưa hết.

Chàng hít mạnh một hơi dài rồi nói:

- Thực tình vẫn bối rối ra chiều nửa vờ rồi nghĩ thương tiền bối già nua tuổi tác vả lại không hiểu rõ dã tâm của Vi Cự Phu bị hấn bịp bợm, nên thu chưởng lực về.

Lão già chậm rãi hỏi:

- Vi Cự Phu sát hại phụ thân người trong trường hợp nào ? Đoạt mẫu thân người ra sao ? Người cứ nói cho lão phu nghe cũng chẳng hề chi.

Cần Quân Hiệp ngần ngại đáp:

- Hấn...

Chàng vừa buột miệng nói ra tiếng “hấn” thì trong bụng nghĩ ngay đến đây là một điều hổ nhục lớn cho song thân mình, giấu đi chẳng được lại còn toan vạch áo cho người xem lưng thì còn ra thế nào ?

Nghĩ vậy chàng gượng cười nói tiếp:

- Vi Cự Phu là kẻ đại thù chẳng đội trời chung với văn bối. Hấn là người thế nào văn bối đã biết rồi, bắt tất phải kể ra cho rườm rà tai tiền bối. Có điều nếu văn bối không trả được mối thù này thì thế chẳng làm người nữa.

Lão già ốm yếu lúc này lộ vẻ mặt rất nghiêm trọng. Lão ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Hiện nay võ công người so với Vi Cự Phu mười phần chưa được một. Nhưng người có một căn cơ đặc biệt trên đời chưa thấy. Nếu gặp được cơ duyên thì võ công người lo gì chẳng cao thâm hơn Vi Cự Phu.

Ngừng một lát lão già lại nói tiếp:

- Nhưng nếu người kiên quyết tin rằng Vi Cự Phu đã gây nên tội ác thì chính người đã bị người ta lừa bịp đó. Vậy bất luận võ công người cao đến mức độ nào, ta cũng không đồng ý để cho người làm càn.

Cần Quân Hiệp nghe lão già nói mấy câu trước tán tưng căn cơ mình đặc biệt và có một ngày kia võ công mình sẽ thắng nổi Vi Cự Phu thì trong bụng mừng thầm. Nhưng nghe lão nói đến mấy câu sau thì thật là trái tai. Chàng chờ cho lão nói hết rồi tức giận vừa nóng nảy hỏi:

- Tiền bối ! Tiền bối bảo không bằng lòng cho văn bối báo thù ư?

Lão già thủng thẳng đáp:

- Bao giờ đến việc hãy hay. Có khi rồi sau này người sẽ biết là mình lầm mà tự nhiên phé bỏ ý niệm báo thù cũng chưa biết chừng.

Cần Quân Hiệp hăng giọng đáp:

- Văn bối lại nghĩ khác hẳn là sẽ có một ngày kia chính tiền bối phải tự giác mình có con mắt sai lầm chỉ xét đoán tâm địa con người qua bề ngoài chứ không hiểu rõ tâm can họ.

Lão già lắc đầu rồi gạt đi:

- Chuyện đâu thì hãy còn đó. Bây giờ chúng ta phải đi lẹ lên đừng để người khác phải trông chờ mỗi mắt.

Lão già nói xong nắm Cần Quân Hiệp khoa chân bước đi ra đường quan đạo rồi tiếp tục tiến nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc hai người đi đến một hang núi nhỏ hẹp, thì thấy thấp thoáng mấy gian nhà tranh dựa lưng vào sườn núi biệt lập.

Lão già rung tay một cái đã dắt Cần Quân Hiệp băng đi đến bốn năm trượng. Lão trở mấy căn nhà tranh nói:

- Người muốn gặp người hiện ở trong nhà kia. Người vào đi lẹ lên.

Lão nói rồi buông tay ra ngồi giữ ở cửa hang.

Cần Quân Hiệp thấy cửa hang núi rất hẹp và bị lão già trấn giữ mất rồi, chẳng còn lối nào ra được. Chàng biết rằng nếu mình không vào căn nhà kia thì cũng chẳng đi đâu được nữa rồi chàng lăm lăm một mình:

- Ta đành vào đó xem sao rồi sau sẽ liệu.

Cần Quân Hiệp quyết định như vậy liền rào bước đi tới trước mấy gian nhà tranh.

Chàng đẩy cửa ra xem thì thấy đây là một sảnh đường nhỏ rất sạch sẽ. Hai bên sảnh đường đều có một gian phòng. Chàng đứng trước cửa lên tiếng:

- Vị nào muốn gặp tại hạ ? Tại hạ đã đến đây. Xin chủ nhân cho ra mắt.

Cần Quân Hiệp gọi luôn hai câu vẫn không có tiếng người phản ứng.

Chàng ngừng lại một lúc rồi cất tiếng gọi đến lần thứ ba chẳng thấy ai thưa.

Cần Quân Hiệp ngần ngại một chút rồi lại đẩy cửa phòng mé tả ngó đầu vào xem.

Trong phòng này có kê một chiếc giường tre. Trên giường chỉ có một cô gái nằm đó.

Cần Quân Hiệp thấy vậy mặt đỏ bừng lên, lúng túng lùi lại một bước, chân chàng vừa cất bước thì giữa lúc ấy cô gái nằm trên giường cũng trở mình ngoảnh đầu ra.

Cần Quân Hiệp vừa ngó thấy mặt nàng đã cả kinh thất sắc, mắt trợn ngược lên miệng há hốc ra.

Nữ lang nằm trên giường tuy thần sắc tiêu tiêu, nhan sắc kém tươi, song vẻ đẹp thiên nhiên vẫn chẳng khác xưa.

Sở dĩ Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi vì vừa trong thấy người nằm đó chàng đã nhận ra chính là Triển Phi Yên. Chàng sợ hãi thất sắc trống ngực đánh hơn trống làng, chân run lẩy bẩy.

Cần Quân Hiệp ở trong tình trạng khùng khiếp một lúc rồi cổ trấn tỉnh lại đôi phần. Chàng giơ tay trở về phía nữ lang nằm trên giường nhưng đầu óc vẫn còn khấn trương. Mối chàng mấp máy nhưng lưỡi lú lại mãi mãi nói không ra tiếng.

Cần Quân Hiệp sợ hãi cuống cuống như thế vì chàng biết rõ Triển Phi Yên chết rồi. Có lý đâu còn vào nằm đây ? Nếu không phải quỷ nhập tràng thì cũng là hồn ma hiện lên báo oán.

Chàng cổ trấn tỉnh thêm để lên tiếng hỏi mà ấp úng mãi không thốt ra lời chỉ lẩm bẩm trong miệng nói để mình nghe:

- Không ! Không ! Triển Phi Yên sao lại còn ở nhân gian ?

Trái tim chàng lại đập loạn lên. Nhất là hồi lâu không thấy Triển Phi Yên lên tiếng thì chàng càng sợ hãi bàng hoàng hơn nữa, chàng phải cố gắng mãi mới bật ra được mấy câu:

- Tam cô nương !..cô nương !..cô nương..Phải chăng oan hồn chưa tiêu tan..còn muốn bắt tại hạ...để trả oán chăng ?

Bấy giờ nữ lang nằm trên giường mới thở phào một cái.

Cần Quân Hiệp bây giờ lại nghĩ khác đi để tự dối mình. Chàng tự nghĩ: Một là mình mất hoa, hai là người ta giống nhau cũng là sự thường. Người nằm đây chắc đâu là Triển Phi Yên.

Rồi chàng hỏi giật giọng:

- Cô nương là ai ? Trời ơi ! Sao mà cô nương lại giống một người quen biết tôi đến thế ! Cô làm tôi sợ hết hồn.

Nữ lang cất tiếng thều thào hỏi lại:

- Ta đây giống ai à ?

Cần Quân Hiệp đáp:

- Cô nương giống một vị tiểu thư họ Triển. Thật là người y như nhau. Dù ai tinh mắt đến đâu cũng không nhận ra được nét nào khác.

Nữ lang hỏi:

- Vì nàng chết rồi mà người trông thấy ta nên sợ cuống lên phải không ?

Cần Quân Hiệp sững sốt hắt hàm hỏi:

- Sao cô nương biết nàng chết rồi ?

Nữ lang chưa trả lời thì Cần Quân Hiệp lại nói:

- Phải rồi ! Nàng chết rồi ! Trời ơi !..cái chết của nàng..có thể nói là tự tại hạ gây ra. Mỗi khi tại hạ nghĩ tới lại thẹn với lương tâm. Nhưng bây giờ nói làm chi nữa vô ích.

Nữ lang hai tay chống xuống giường cố gượng ngồi dậy. Vẻ mặt nàng cực kỳ kinh dị, nàng thều thào hỏi:

- Chính người đã làm y chết ư ?

Cần Quân Hiệp trở mắt ra nhìn nữ lang. Bây giờ chàng thấy vẻ mặt nàng ra chiều nóng nảy mà giọng nói có vẻ cấp thiết thì bụng bảo dạ:

Nàng đã nóng biết kết quả thì đúng là Triển Phi Yên rồi. Chứ nếu là người khác thì sao mặt mũi lại giống đến thế ? Và không phải việc thiết thân thì nàng nóng nảy làm chi ?

Cần Quân Hiệp nghĩ vậy trái tim lại đập loạn lên như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực, chàng ấp úng hỏi:

- Cô đúng là Tam cô nương rồi ! Cô nương chưa chết ư ? Cô nương chưa chết ư ? Trời ơi ! Cô làm tôi sợ muốn chết !

Nữ lang đáp:

- Phải rồi ! Ta không chết đâu !

Cần Quân Hiệp bước đến trước giường toan giơ tay nắm lấy cổ tay nàng nhưng lúc tay chàng sắp chạm vào cổ tay nàng thì bên tay nghe đánh “véo” một tiếng. Một vật đen sì từ bên ngoài chui qua cửa sổ bắn vào ?

37. Chương 37: Một Cuộc Đấu Chưởng Rùng Rợn

Cần Quân Hiệp nghe tiếng đánh vù bên tai một tiếng giạt mình kinh hãi luống cuống, chàng muốn tránh cũng không kịp nữa.

Vật đó đập trúng cổ tay chàng đánh “tạch” một tiếng. Chàng hoảng hốt giật lùi lại một bước.

Vật kia đập vào tay Cần Quân Hiệp rồi rơi xuống đất. Chàng để ý nhìn lại thì ra một nắm cỏ khô.

Cần Quân Hiệp còn đang ngơ ngác không hiểu ai liệng nắm cỏ này vào và chẳng biết nó có nguy hiểm gì không ? Bỗng nghe thanh âm lão già bệnh hoạn ở bên ngoài cửa sổ nói vọng vào:

- Thương thế y nặng lắm đó, người chỉ đụng vào người y một cái là có thể y chết ngay lập tức. Vậy người không được vọng động.

Bấy giờ Cần Quân Hiệp mới hiểu sở dĩ lão già liệng nắm cỏ vào tay mình là cốt ý ngăn trở không để đụng vào Triển Phi Yên. Đồng thời chàng cũng ghê cho thủ pháp mau lẹ và tuyệt diệu của lão.

Cần Quân Hiệp vừa rút tay về thì Triển Phi Yên hỏi:

- Công tử muốn đem ta đi đâu và có việc chi ?

Cần Quân Hiệp không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Diệu cô được tin cô nương chết, người quá đổi thương tâm, có lúc như ngất đi. Nay tại hạ thấy cô nương không chết thì muốn đưa cô nương về để gặp Diệu cô cho bà vui lòng hả dạ.

Triển Phi Yên kêu lên một tiếng rồi nói:

- Tuy ta chưa chết hẳn, còn có cảm giác và biết nói năng nhưng không cử động được thì làm thế nào để về ra mắt mẫu thân ta được ? Công tử...

Cần Quân Hiệp nghe thanh âm nàng nói rất yếu ớt thì biết rằng đã kiệt lực lắm rồi. Chàng thấy nàng nói đỡ câu rồi ngưng lại thì cho là ý nàng muốn nhờ mình quay về đưa tin cho mẫu thân nàng hay. Chàng liền vui vẻ tiếp lời:

- Vậy tại hạ xin đại lao cô nương việc này đi báo tin cho Diệu cô biết.

Bản ý chàng cũng muốn dời khỏi Triển Phi Yên cho mau vì trong lòng đã sẵn thành kiến ứ kỵ nàng. Chàng vừa dứt lời đã trở gót bước ra đi cửa luôn.

Cần Quân Hiệp vừa đi được một bước lại nghe tiếng Triển Phi Yên thều thào kêu gọi:

- Công tử !... Công tử hãy quay lại đã. Ta còn có câu truyện muốn hỏi cho biết.

Tuy Cần Quân Hiệp rất sợ Triển Phi Yên chỉ muốn xa nàng cho chóng, nhưng lúc này chàng thấy nàng bị trọng thương thập tử nhất sinh. Hơn nữa thương thế của nàng trở nên trầm trọng như vậy chàng yên trí là mình phải chịu một phần lớn trách nhiệm nên vừa nghe tiếng nàng gọi, chàng vội quay lại hỏi:

- Cô nương có điều chi dặn bảo nữa không ?

Triển Phi Yên không trả lời ngay, nàng giương cặp mắt lơ lơ nhìn chàng hồi lâu rồi hỏi lại bằng một giọng thê thảm và tựa hồ có vẻ ai oán:

- Người có gặp nhị thư ta không ?

Cần Quân Hiệp thấy nàng hỏi câu này liền nghĩ ngay đến chuyện xích mích giữa hai chị em nàng và có thể nàng ngờ chàng đồng lõa với Triển Phi Ngọc để làm cho nàng đau đớn ê chề. Chàng ngập ngừng một lúc rồi đáp:

- Có ! Tại hạ cùng nhị cô nương...

Triển Phi Yên cười lật hỏi tiếp:

- Người cùng nhị thư ta ở với nhau một chỗ phải không ?

Cần Quân Hiệp lại càng chột dạ gượng cười đánh trống lảng:

- Nhị cô nương không hiểu có xích mích gì với Tam Tuyệt tiên sinh rồi hai người xảy ra cuộc động thủ. Cuộc chiến đấu giữa đôi bên chưa kết liễu thì...lão tiên bối ốm yếu kia kéo tuột tại hạ về đây để ra mắt cô nương.

Triển Phi Yên biến sắc, mặt nàng đã xanh xao bây giờ biến thành lợt lạt. Nàng hỏi bằng một giọng u oán:

- Người không muốn nhìn ta ư ?

Cần Quân Hiệp vội chống chế:

- Không phải thế đâu. Cô nương thật đã hiểu lầm. Được thấy cô nương lòng tôi rất khoan khoái. Nhất là trong vụ này vì tôi bất cẩn một chút để cô nương ngã ngựa chết liền...à quên tôi nói lầm...để cô nương bị trọng thương.

Triển Phi Yên từ từ nhắm mắt lại rồi hỏi:

- Có phải nhị thư ta bảo thế phải không ?

Cần Quân Hiệp gật đầu đáp:

- Nhị cô nương bảo thế thực.

Triển Phi Yên chậm rãi hỏi:

- Từ lúc ta ngã ngựa có ngất đi thật. Nhưng may mà chưa chết. Kể ra người cũng lạ thật ! Người ngất đi với người chết rồi chẳng lẽ cũng không phân biệt được hay sao ?

Cần Quân Hiệp bèn lên đáp:

- Tại hạ không đến gần cô nương, chỉ nghe nhị cô nương bảo là tại hạ đã gây nên họa lớn. Rồi trong lòng tại hạ lúc đó cực kỳ hoang mang xao trộn, không còn chú ý gì nữa, nên không nhận thức được.

Triển Phi Yên càng nói chậm chạp hơn:

- Ta cần cho người hay là: sau khi ta ngất đi đến lúc sắp hồi tỉnh thì nhị thư ta đã đem bỏ ra vào một hốc cây lớn...

Nàng ngừng lại lấy hơi rồi nói tiếp:

- Y còn phóng chưởng bồi thêm một phát vào ngực ta, khiến ta phải hộc máu tươi rồi chết giấc...Nhị thư tưởng ta chết thực rồi mới bỏ đi. Người có tin lời ta không ?

Triển Phi Yên chưa dứt lời, Cần Quân Hiệp đã biến đổi sắc mặt. Chàng nghĩ rằng:

- Chắc cô này vì mối hiềm khích với Triển Phi Ngọc muốn đặt điều ra như vậy, chứ có lý nào thế được ?

Nghĩ vậy chàng liền xua tay lia lịa nói:

- Tam cô nương ! Tại hạ nghĩ rằng: Lúc đó thần trí cô mê rồi nên tưởng tượng ra như vậy. Thực tình tại hạ thấy Nhị cô nương rất thương yêu và lo lắng vì cô bị tai nạn.

Triển Phi Yên mở hé mắt nở một nụ cười chua chát hỏi:

- Người không tin lời ta ư ?

Cần Quân Hiệp nghĩ tới mình cùng Triển Phi Ngọc trong buổi đầu khăng khích với nhau. Bây giờ chàng thấy Triển Phi Yên dường như cố tình buộc cho Triển Phi Ngọc một cái tội tày đình, chàng đứng thộn mặt ra hồi lâu hồi lại:

- Lời cô nương nói không thể nào hiểu được. Nhị cô nương và cô là hai chị em ruột thịt, tình thâm nghĩa trọng như chân tay, có lý nào Nhị cô nương có ác tâm như thế được ?

Triển Phi Yên từ từ nhắm mắt lại rồi nói:

- Ta cũng biết rằng ! Vụ này đích thân ta nhìn thấy mới tin là thực còn ai nói thì mình cũng chỉ cho là bịa đặt. Tục ngữ đã có câu: “Hiếu biết con không ai bằng cha mẹ” Hành động dã man của Nhị thư ta không thể nào qua mắt mẹ ta được.

Cần Quân Hiệp nghe nàng nói vậy trái tim đập loạn lên, đầu óc cực kỳ bối rối. Chàng chỉ sợ Triển Phi Yên còn lờ ra những chuyện có dính líu đến mình và Triển Phi Ngọc, liền tìm lối thoát nói:

- Bây giờ tại hạ đi đưa tin cho Diệu cô hay. Cô nương chẳng nên nghĩ ngợi nhiều cho mệt trí. Cô cần tịnh dưỡng nghĩ ngơi cho lại sức và bảo trọng cho tấm thân.

Triển Phi Yên hỏi:

- Người đi rồi ...Không muốn trở lại nhìn ta nữa phải không ?

Cần Quân Hiệp chỉ âm ừ cho xuôi chuyện rồi giật lùi đi ra.

Chàng vừa bước chân ra khỏi cửa lại nghe Triển Phi Yên buông một tiếng thở dài não ruột. Nhưng chàng không thấy nàng gọi lại nữa mới yên tâm thở phào một cái. Không phải chàng sợ Triển Phi Yên đau nặng mà chàng chỉ sợ những lời xói móc tinh ranh của nàng.

Dù sao chàng cũng cho là Triển Phi Yên nói đúng theo thâm tâm của nàng, vì chẳng những Diệu cô mà cả Triển đại tiểu thư cũng nói là Triển Phi Ngọc đã đem lòng ám hại em mình. Co điều Cần Quân Hiệp vẫn cho là những lời nàng đã nói ra theo sự tưởng tượng chứ sự thật không đến nỗi thế.

Cần Quân Hiệp vừa ra khỏi cửa chàng dừng bước lại ngẩn ngơ một lúc vì thấy lão già bệnh hoạn vẫn còn đứng ngoài xa hai tay chấp để sau lưng, ngưỡng đầu trông những đám mây bạc lơ lửng trên trời, vẻ mặt ra chiều thư thái.

Cần Quân Hiệp ngẫm nghĩ một lúc rồi tiến lại trước mặt lão già thì lễ lẽ nói:

- Văn bối đã cùng Tam cô nương đôi hồi mọi sự. Bây giờ văn bối xin cáo từ.

Lão già bệnh hoạn chỉ ừ hử một tiếng dường như chẳng muốn nhìn mặt chàng.

Cần Quân Hiệp nóng lòng đem tin lành về báo cho Diệu cô hay. Chàng liền băng băng đi ngay. Chớp mắt đã ra khỏi núi. Bên tai chàng còn văng vẳng thanh âm lão già ồm yếu từ đằng xa vọng lại.

- Theo chỗ ta biết thì những lời Tiểu cô nương vừa nói với người đó toàn là sự thật.

Cần Quân Hiệp trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Lão già bệnh hoạn kia không biết đã theo dõi mình từ lúc nào ?

Chàng liền ngoảnh đầu lại xem thì phía sau chẳng thấy bóng dáng một ai.

Cần Quân Hiệp ra khỏi hang núi đi hết một khúc quanh mới quay đầu nhìn lại thì thấy lão già bệnh hoạn vẫn chấp tay để sau lưng đứng nguyên chỗ cũ dưới khe núi. Lão ngẩng đầu nhìn trời, dường như chưa dời chỗ đó một bước mà không hiểu tại sao thanh âm vừa rồi chàng nghe rất rõ tựa hồ như người đứng ngay ở sau lưng nói ra. Bỗng chàng tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Đây là lão vận động công lực của hạng thượng thừa nội gia dùng phép “ Thiên Lý truyền âm” để phóng thanh. Thế thì lão già bệnh hoạn kia đúng là một kỳ nhân võ công cực cao.

Cần Quân Hiệp lại ngẩn người ra ôn lại những lời nói của Triển Phi Yên và chàng vẫn cho là một luận điệu vu vơ không phải sự thật. Đột nhiên chàng vận động cước lực chạy thật mau. Giữa đêm hôm tăm tối chàng vẫn vun vút băng người đi, chân không dừng bước.

Sáng sớm hôm sau, chàng đã về tới phía ngoài hang núi chỗ Diệu cô cư trú.

Còn ở đằng xa. Cần Quân Hiệp đã cất tiếng gọi:

- Diệu cô tiền bối ! Diệu cô tiền bối !

Chàng biết Diệu cô bản lĩnh rất cao thâm, một bước chân một tiếng nói là ở đằng xa, bà cũng có thể nghe thấy được. Nhưng chàng vừa chạy vừa gọi vào đến cửa hang mà trong hang núi vẫn lạnh ngắt như tờ, không có một âm thanh nào phản ứng hết. Chàng cho là Diệu cô hiện đi khỏi rồi không ở nhà.

Cần Quân Hiệp tuy nghĩ vậy nhưng chân vẫn bước đều. Chớp mắt đã vào tới hang núi. Chàng ngẩng đầu nhìn ra thấy Diệu cô cùng Triển Triển đại thư hai người đang ngồi xếp bằng tựa lưng vào nhau và đều đưa song chưởng ra phía trước.

Cần Quân Hiệp thấy tình hình này, thì tưởng hai người đang luyện công. Chàng liền tiến mau về phía hai người lớn tiếng gọi:

- Diệu cô tiền bối ! Khoan rồi hãy luyện công ! Vãn bối đem tin mừng về cho tiền bối đây !

Chàng nói tới đây, thì chỉ còn cách Diệu cô chừng một trượng rưỡi.

Đột nhiên Cần Quân Hiệp cảm thấy trước mặt mình dường như có một bức tường vô hình cản trở hất ngược lại.

Vì chàng hấp tấp chạy lẹ quá, không kịp đề phòng vấp phải phản lực, không dừng bước kịp, để người bị hất văng ra.

Lúc người chàng còn lơ lửng trên không đồng thời lộn luôn đi ba vòng rồi mới hạ xuống đất.

Cần Quân Hiệp rất lấy làm ngờ vực, không hiểu sự tình ra sao ? Người chàng vừa hạ xuống đất bỗng nghe thanh âm một người đàn bà lớn tiếng quát:

- Diệu cô ! Còn cố chống chọi làm chi nữa ? Người định chống đến bao giờ mới chịu thôi ?

Cần Quân Hiệp vừa nghe đã biết thanh âm đó là tiếng Cốc Thiên Phạm phu nhân ở động Song Dương.

Chàng liền nhìn về phía phát ra thanh âm mới biết ngoài hai mẹ con Diệu cô có trong hang núi còn có người khác nữa. Vừa rồi chàng hấp tấp đem tin mừng về báo nên chẳng để ý gì đến bên ngoài và không nhìn thấy.

Ngoài mẹ con Diệu cô còn có bốn người nữa chia nhau ra giữ bốn góc vây mẹ con bà vào giữa. Bốn người kia đều đứng trước mặt mẹ con bà chừng hơn hai trượng và bốn người ngoài cũng đẩy chưởng ra phía trước.

Cần Quân Hiệp tuy võ công tầm thường nhưng chàng là con nhà võ có danh tiếng nên vừa nhìn thấy tình hình này đã biết ngay là hai bên đang tỷ đấu nội lực.

Luồng cuồng lực chàng vấp phải vừa rồi là chưởng lực của hai bên hất ra.

Cần Quân Hiệp ngấm ngầm kinh hãi. Chàng không ngờ qua nhiên Cốc phu nhân đã tìm đến tận nhà Diệu cô trả oán. Chàng nghe lời phu nhân vừa nói thì dường như kêu hai mẹ con Diệu cô đang lâm vào thế nguy sắp không chống lại được nữa. Nhưng không hiểu Cốc phu nhân đã mời được những tay cao thủ nào đến ?

Cần Quân Hiệp đảo mắt nhìn bốn phía thì thấy hai người sư ni đứng tuổi, tướng mạo hai người này giống nhau như đúc.

Không những tướng mạo giống nhau mà thân hình cũng gầy ốm, vẻ mặt lạnh lẽo như nhau.

Cần Quân Hiệp bất giác khẽ “ồ” lên một tiếng. Chàng nghĩ tới trong các phái võ kể cả tăng, đạo, ni thì võ công cao nhất là Phổ Đà song ni.

Võ công của Phổ Đà song ni tuy cũng là Phật môn tuyệt nghệ, nhưng không như những tay cao thủ các Phật môn khác. Võ công của môn phái Phổ Đà luyện “Phục Ma kỳ công” làm tuyệt nghệ. Bản lĩnh Phổ Đà song ni đã cương mãnh tuyệt luân mà tính hai người hợp nhau như một.

Phổ Đà song ni ghét kẻ hung ác như quân thù nghịch. Cứ ba năm lại rời khỏi chùa Phổ Đà một chuyến đi các nơi hành thiện tác phúc. Không biết đến bao nhiêu kẻ tàn ác đã chết về tay hai vị này. Vì thế, mỗi lần

hai vị xuống núi là bọn tà phái lại bảo nhau trốn chạy ẩn náu để khỏi gặp hai vị ni cô này mà có khi mất mạng như chơi.

Dưới gầm trời muốn tìm thấy hai vị ni cô về tướng mạo cũng như về tính tình giống nhau như đúc thì ngoài hai vị này khó mà kiếm được một đôi nào khác như thế.

Cần Quân Hiệp ngấm ngấm lo thay cho Diệu cô. Chàng lại nhìn ra phía khác xem còn những ai nữa ?

Bỗng chàng để ý đến một người thân hình cao lớn sắc mặt hồng hào. Người này tuổi đã già mà tướng mạo rất oai nghiêm.

Cần Quân Hiệp nhìn kỹ lại thì lão nào ai xa lạ, mà chính là Thiên Ngô lão nhân, chưởng môn phái Thanh Thành.

Thiên Ngô lão nhân đã xuất hiện trong toà cổ thành và tại Lý gia trang và Cần Quân Hiệp đã gặp lão rồi.

Cần Quân Hiệp đã nhận ra Thiên Ngô lão nhân, lại càng kinh hãi vì phe địch toàn là những tay cao thủ vào hạng nhất trong võ lâm.

Chàng tự hỏi:

- Gặp những tay ghê gớm thế này thì hai mẹ con bà Diệu cô chống thế nào nổi ?

Chàng lại đưa mắt nhìn về phía Diệu cô, thì thấy Diệu cô chưa có vẻ gì núng thế, còn Triền đại tiểu thư như sắc mặt lúc vàng lợt, lúc xanh lè, thay đổi luôn luôn. Trán toát những giọt mồ hôi lớn hơn hạt đậu nhỏ xuống tong tong, chàng biết ngay nàng đã mệt mỏi rồi.

Chưởng lực của đại tiểu thư chống với Phổ Đà song ni. Tuy nàng bản lĩnh cao cường, nhưng khó lòng chống lại hai cao nhân Phật môn ghê gớm này.

Lát sau Triền đại tiểu thư run run đứng lên, mỗi lúc mỗi lâm vào tình thế nguy bách.

Bỗng nghe Triền đại tiểu thư la lên một tiếng quái gở. Người nàng ngồi không vững. Mười đầu ngón tay xoè ra. Toàn thân mồ hôi toát ra như tắm. Tướng mạo nàng đã xấu, bây giờ lại càng khủng khiếp hơn, trông chẳng khác chi quỷ sứ.

Bất thành linh Triền đại tiểu thư nhảy xổ về phía trước.

Phổ Đà song ni thấy đối phương xông lại cũng đứng phắt dậy và đều bật lên một tràng cười lạnh lẽo, quái gở, khiến người nghe phải ớn da gà.

Triền đại tiểu thư vận hết nội lực, đà nhảy rất mạnh và mau lẹ vô cùng. Nàng nhảy một cái đá đến trước mặt song ni. Mười đầu ngón tay nàng đều bôi một chất gì đen kịt giơ lên nhằm chụp xuống trước mặt đối phương.

Phổ Đà song ni khẽ ngửa người về phía sau để tránh.

Giữa lúc ấy Diệu cô rú lên một tiếng. Đột nhiên đứng phắt dậy nhảy lùi lại.

Nguyên Diệu cô đang đưa song chưởng về phía trước để đấu chưởng lực với Cốc phu nhân và Thiên Ngô lão nhân.

Chưởng lực của Diệu cô vẫn tiếp tục giữ vững được mặt trận. Nhưng bà thấy Triền đại tiểu thư lâm nguy vội co mình lùi lại phía sau nên phải thu chưởng lực về.

Thiên Ngô lão nhân và Cốc phu nhân liền thừa cơ vận chưởng lực cái thế đường nghiêng non lấp biển xô tới.

Nhưng Diệu cô nào phải tay vừa. Bà đã định bụng rút lui khi nào còn để chưởng lực đối phương đánh trúng. Bà lùi lại rất nhanh nên chưởng lực đối phương tuy dồn ra mà không kịp tập kích đến được người bà. Thân pháp Diệu cô quả đến mức phi thường.

Lúc Diệu cô lùi lại, đồng thời bà lạng người ngay tới phía sau Triền đại tiểu thư. Bà vẫn không xoay mình lại mà vẫn giữ nguyên một tư thế nhảy tung người đi nhô lên hụp xuống hai cái đã đến sau lưng Phổ Đà song ni.

Động tác của Diệu cô đã nhanh đến cực điểm thì động tác của Triển đại tiểu thư và Phổ Đà song ni cũng thần tốc phi thường. Lúc Triển đại tiểu thư đưa mười đầu ngón tay ra chụp xuống. Phổ Đà song ni ngửa về phía sau một chút, đồng thời tay áo đột nhiên vung ra. Những tay áo lơ lửng trên không va chạm vang lên những tiếng choang choảng như sắt đá xô sát.

Triển đại tiểu thư thu chiêu về không kịp, những ngón tay bị chụp vào tay áo của đối phương.

Bỗng nghe những tiếng “rắc rắc” vang lên như tiếng xương gãy nát.

Triển đại tiểu thư rú lên một tiếng thê thảm, rùng rợn !

Nguyên Phổ Đà song ni đã vận động “Phục Ma chân khí” vào hai tay áo và đã hất mạnh mười đầu ngón tay của Triển đại tiểu thư làm cho phải gãy hết.

Ngay từ lúc Triển đại tiểu thư tung lên khỏi mặt đất. Diệu cô đã biết là nàng sắp bị nguy đến nơi. Bà hiểu rõ cô con nóng tính và nàng đã nhảy xổ tới nơi nhất định là để liều mạng. Vì thế mà bà hấp tấp lùi lại, toan để giải vây cho Triển đại tiểu thư. Nhưng lúc bà tung người được đến sau lưng Phổ Đà song ni thì chậm mất một chút rồi. Triển đại tiểu thư đã bị sức hút rung động quá mãnh liệt của những tay áo đối phương khiến cho mười đầu ngón tay của nàng bị gãy hết.

Diệu cô trong lòng vừa đau xót vừa nóng nẩy, bà vội vận chân khí phóng chưởng ra. Giữa lúc những ngón tay của Triển đại tiểu thư bị gãy rời, song chưởng của bà mới đánh tới sau lưng Phổ Đà song ni.

Phổ Đà song ni đều xoay tay lại phóng chưởng ra đỡ. Không ngờ thế chưởng của Diệu cô phóng ra cực kỳ mãnh liệt, âm âm ào tới lại là một đòn đánh như. Bà đã tiên liệu Phổ Đà song ni lâm nguy không kịp xoay người tắt nhiên chỉ có cách xoay tay lại để nghênh địch. Bà chờ cho đối phương phóng chưởng ra rồi đột nhiên thu chiêu về, nắm hai tay lại, chĩa hai ngón tay cái lên, chỉ phong phát ra “veo veo”!

Phổ Đà song ni vung chưởng phản kích, huyết Lao Cung ở trên lòng bàn tay hai người trúng vào đầu ngón tay cái của Diệu cô.

Lúc này Diệu cô cực kỳ đau xót vì con gái bị trọng thương, bà vận công lực đến đỏ chót để trả thù.

Phổ Đà song ni tuy có “Phục Ma chân khí” hộ thân, nhưng ngón tay Diệu cô lại nhắm điểm yếu huyết hai người. Song ni không né tránh kịp, huyết đạo bị trúng chỉ, rú lên một tiếng, rồi một cánh tay bị nhún ra, mất hết công lực.

Cách biến chiêu của Diệu cô mau lẹ và kỳ diệu phi thường. Bà giơ hai tay lên, ngón tay cái vẫn chĩa thẳng ra. Ngón tay trượt theo cánh tay Phổ Đà song ni và điểm thêm ba phát nữa. Trúng vào những huyết Liệt Khuyển, Khổng Tỏi và Thiên Phủ. Đồng thời bà phong cước đá theo thế liên hoàn. Hai chân bà cũng đá trúng vào huyết đạo đối phương.

Cách phóng cước liên hoàn của Diệu cô động tác mau lẹ tuyệt luân. Bà phóng chiêu liên tiếp chỉ cách nhau chừng sợi tóc.

Phổ Đà song ni là những bậc cao nhân ghê gớm đến thế mà không có cách nào, hay một giây nào rảnh tay để kịp xoay mình lại đối phó với địch nhân ở phía sau.

Cặp giò của Diệu cô đã vang lên hai tiếng “bình bình” đá trúng lưng Phổ Đà song ni.

Phổ Đà song ni không tự chủ được, người bị hất tung lên. Giả tỷ hai người khác mà đã bị hai chân Diệu cô phóng trúng thì tất phải gãy xương hay mất mạng rồi.

Nhưng Phổ Đà song ni nhờ có “Phục Ma chân khí” hộ vệ thân thể, nên không đến nỗi.

Lúc người còn lơ lửng trên không. Song ni đã lộn nhào đi hai vòng khiến cho hai chân của Diệu cô tuy đá trúng nhưng sức mạnh đã giảm bớt, song ni liền thừa cơ chớp nhoáng này hạ mình lẹ xuống đất.

Phổ Đà song ni cũng cảm thấy từ ngày mình ra đời đến nay chưa bao giờ bị cái nhục phải người đá bay đi như lần này.

Hai người đứng vững lại rồi vẻ mặt xám xanh vì mỗi người đều bị một tay vẫn còn mềm rũ chưa cử động được.

Dĩ nhiên cánh tay song ni không đến nỗi bị tàn phế, nhưng đã bị Diệu cô điểm trúng mấy huyết đạo thành ra khí huyết bị ngừng trệ và cánh tay không sao cử động được.

Diệu cô phóng chân ra đá Phổ Đà song ni rồi lập tức nhảy tới đỡ Triển đại tiểu thư.

Bà thấy mười đầu ngón tay Triển đại tiểu thư sưng lên ngón xám xịt ngón tím bầm. Sắc mặt nàng lợt lạt như cắt không còn một giọt máu. Bà đau khổ vô cùng liền vẫy một cái cho người nàng tiến lại sau lưng. Rồi một mình bà độc lực chống với bốn tay cường địch.

38. Chương 38: Gặp Cơ Nguy Cố Thủ Hang Động

Diệu cô quạt tay áo hút Triển đại tiểu thư vào sau lưng mình, để mình quay ra phía trước đối phó cường địch.

Triển đại tiểu thư hồng hộc nói:

- Má má ơi!Bọn cường địch này ghê gớm lắm. Vừa rồi cả hai mẹ con còn không chống lại được bọn chúng. Bây giờ con bị thương rồi chỉ còn lại một mình má má thì địch sao cho lại bọn sài lang này!

Diệu cô tuy trong lòng nao núng, song ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh,bà bật lên tiếng cười ha hả nói:

- Con này sao ngu ngốc thế?Má má có biết sợ ai bao giờ?Vừa rồi người không thấy ta đá bay hai mụ vải già đó đi đấy ư?

Ngừng một lát, bà vừa thủ thế kháng địch vừa nói tiếp:

- Đó là ta hãy còn để cho chúng hãy tạm nếm mùi ngon ngọt. Khi ta vung Huyết hồn trảo ra thì chúng sẽ oằn hện sao mà cha mẹ chúng chỉ sinh chúng có hai chân?

Phát đá vừa rồi, Diệu cô đã hất tung được Phổ Đà song ni ra xa, đúng là một chiêu thức vô cùng lợi hại trên đời hiếm có.

Phổ Đà song ni vừa bị hất ra xa lại nghe Diệu cô nói những lời mỉa mai chua cay thì trong lòng tuy giận đến cực điểm, nhưng ngoài mặt không khỏi lộ vẻ khâm phục, lộ vẻ không nói gì.

Cốc phu nhân đã trông thấy Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp hiện ở trong mình Cần Quân Hiệp, phu nhân thấy Diệu cô nói như vậy thì biết ngay là bà hăm dọa, bèn cười khẩy lên tiếng:

- Ta biết người ỷ mình vào cây Huyết hồn trảo lợi hại ghê gớm. Ta còn biết hơn nữa là người có bộ áo Kim vị giáp hể mặc vào mình là chẳng ai làm gì nổi. Nhưng người có thứ gì thì cứ giở hết ra đi. Bọn bốn người chúng ta đây không sợ đâu. Sức này đã dễ làm gì được nhau?

Diệu cô và Triển đại tiểu thư thấy Cốc phu nhân thách thức như vậy đều biến đổi sắc mặt.

Diệu cô biết ngay là Cốc phu nhân đã tỏ tường thực hư, nhưng bà ráng bình tĩnh lại ngay được. Còn Triển đại tiểu thư thì mặt cắt không còn hột máu, trông chẳng khác gì con gà bị cắt tiết. Cốc phu nhân lại giục:

- Hai bảo vật đó lừng danh thiên hạ, còn ai không biết, huống chi là ta?Vậy mà sao mãi vẫn chưa lấy ra để ta coi cho rộng tầm con mắt?Thực tình thì ta chỉ nghe tiếng mà thôi chứ chưa được mắt thấy hai bảo vật kia bao giờ.

Diệu cô thản nhiên đáp:

- Ta nghĩ rằng đối với tụi người là hạng chuột nhắt, cần chi phải dùng đến vật chí bảo?

Cốc phu nhân càng cười lớn hơn rồi tung mình nhảy lại gần nói:

- Người đừng hòng lấy tay che mặt trời nữa. Bọn ta nếu không biết rõ đầu đuôi về hai vật báu đó thì khi nào lại đại dột đến đây tìm người?

Cốc phu nhân vừa nói vừa vung song chưởng đánh ra. Chưởng phong cực kỳ mãnh liệt.

Phổ Đà song ni cũng chuyển động thân hình, một người bên tả một người mé hữu nhảy xéo lại uy hiếp Diệu cô.

Câu nói của Cốc phu nhân vừa rồi chẳng những khiến cho Diệu cô và Triển đại tiểu thư hoang mang, mà cả Cầm Quân Hiệp đứng gần đó cũng vô cùng kinh hãi. Chàng lẩm bẩm:

- Nguy to rồi. Quả nhiên bọn Cốc phu nhân vì biết rõ Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp không còn ở trong mình Diệu cô nên kéo nhau đến đây báo thù.

Cốc phu nhân cùng Phổ Đà song ni tấn công mau lẹ phi thường, song thế lùi của Diệu cô còn thần tốc hơn nữa. Bà cấp Triển đại tiểu thư nhảy lùi lại như một luồng khói mỏng.

Giữa lúc Diệu cô tung mình lên lùi ra xa Triển đại tiểu thư la lên một tiếng:

- Má má...!

Nàng chưa nói dứt lời thì Diệu cô đã cấp nằng nhảy tọt vào trong hang động.

Cốc phu nhân và Phổ Đà song ni vội vàng rượt theo.

Bỗng nghe đánh ầm một tiếng kinh thiên động địa, một phiến đá lớn đã sập xuống đóng cửa hang động. Cốc phu nhân vội la gọi Thiên Ngô lão nhân:

- Lão nhân! Phiến lão ở bên trên nhìn xuống xem bọn chúng còn lối nào thoát ra khỏi hang động này nữa không? Chúng ta phải tìm cách vào hang tiêu diệt mẹ con mụ đi để trừ hại cho vô lâm. Bữa nay là một cơ hội hiếm có, ta đừng để mất.

Thiên Ngô đạo nhân gầm lên một tiếng vang động cả góc núi. Lão tung mình một cái vọt mình đến trước cửa động. Đột nhiên lão cong người đi nhìn xuống rồi lại đứng thẳng lên.

Hai tay gã đã vận đầy đủ chân khí đập xuống tảng đá núi để tung người từ từ nhảy lên cao hơn chừng trượng rưỡi.

Thiên Ngô đạo nhân đứng vững người trên một khối đá lớn rồi nhún xuống để theo dõi xem mẹ con Diệu cô chạy đi đường nào.

Cốc phu nhân đứng trên tảng đá cửa hang động đánh luôn ba chưởng rồi nói vọng vào:

- Diệu cô số mạng người hết đến nơi rồi. Người còn giấu đầu hở đuôi làm chi nữa? Ta tưởng người nên trở ra đây chiến đấu để chết một cách oanh liệt cho khỏi nhơ danh. Không ngờ người lại tìm cái chết chui rúc trong xó xỉnh như vậy há chẳng uổng một đời lừng lẫy tiếng tăm ư?

Sở dĩ Cốc phu nhân cố nói khích cho Diệu cô tức mình không nhận được phải xuất trận, là vì phu nhân đã biết rõ nếu bà ta không có Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp trong tay thì dù bản lãnh có cao siêu đến đâu cũng nhất định không thể địch lại bốn người. Nếu mẹ con Diệu cô ở trong hang động cố thủ thì bọn Cốc phu nhân muốn đánh vào phải tốn rất nhiều hơi sức, mà hậu quả chưa chắc ra sao.

Cốc phu nhân vừa la gọi vừa nói khích đến bảy tám lần, trong hang động vẫn không có một tiếng phản ứng nào.

Phu nhân chưa tính được diệu kế gì để hạ đối phương thì Phổ Đà song ni nói:

- Cốc phu nhân ! Xin phu nhân hãy lùi ra để bọn bản ni dùng chưởng lực đánh vào phiến đá cửa động xem sao?

Cốc phu nhân nghe Phổ Đà song ni nói vậy thì biết ngay hai người muốn thi triển "Phật môn phục ma thần chưởng" để đánh vỡ phiến đá. Phu nhân từng nghe danh "Phật môn Phục ma thần chưởng" đã lâu. Thế chưởng này cương mãnh phi thường, trên đời không ai bì kịp.

Phu nhân lại còn nghe trong vô lâm đồn đại nếu Phổ Đà song ni hai người hợp lại đồng thời xuất thủ thành thế "Song chưởng hợp bích" thì chưởng lực càng mãnh liệt gấp mười.

Cốc phu nhân liền lùi lại mấy bước. Phổ Đà song ni từ từ bước về phía trước.

Thân pháp Phổ Đà song ni rất là kỳ dị. Hai người cùng một tay đề lên vai bạn, chân bước song song. Còn một tay nữa thì buông thõng xuống không cử động được. Cứ đi ba bước lại vận khí cho cước bộ trầm trọng thêm. Hai người đi ba nấc như vậy thì đến trước phiến đá cửa hang động.

Bỗng nghe thấy những lá cây nhỏ phía trong hang động gió thổi rạc rào.

Phổ Đà song ni tới trước cửa động thì hai cánh tay lúc trước buông thõng đột nhiên vung lên.

Rồi đánh âm một tiếng dữ dội! Những tiếng dội phát ra liên tiếp từ bốn mặt vách núi vọng lại nghe rất khủng khiếp tựa như tiếng sét nổ lừng chừng trời.

Cần Quân Hiệp đang đứng thộn mặt ra gần đó bị tiếng dội hất mạnh quá đến nẩy người lên.

Chàng cố định thần nhìn vào thấy phiến đá cửa hang đã có lỗ thủng in hình hai bàn tay của song ni.

Xung quang lỗ thủng này còn rất nhiều vết đá đã nứt rạn.

Chàng lại nghe thấy những tiếng lách cách nổi lên liên tiếp, những khối đá tiếp tục rớt xuống khiến cho lỗ hổng rộng thêm.

Phổ Đà song ni đặc ý bật lên tiếng cười ha hả. Rồi hai người không hện mà cùng phát tay áo một cái, chân bước lùi lại ba bước. Hai tay áo phát về phía trước đột nhiên xoay ngang ra, nổi lên những tiếng “phành phạch”.

Tiếng đá đổ xuống rào rào. Hàng trăm hàng ngàn khối đá lớn bay tung ra hai bên, tự nhiên xếp thành đồng vào hai mé cửa hang. Tuyệt ở chỗ là hai đồng đá này vừa bằng nhau không đồng nào lớn đồng nào nhỏ, tựa hồ như lấy cân mà cân rồi mới khuôn xếp sang hai bên cho đồng đều bằng nhau.

Phiến đá cửa hang dày đến năm thước. Nhưng với chưởng lực Phục Ma Thần Chưởng cũng đập vỡ ra được thành những khối nhỏ.

Phổ Đà song ni lại dùng tụ kinh quét mạnh một cái hất hai đồng đá ra xa.

Thực ra Phổ Đà song ni không phải cố ý trở tài phô trò quỷ thuật mà vì công lực hai người hoàn toàn giống nhau nên hai người phát tay áo quét hai đồng đá ra hai bên cũng vẫn một tình trạng.

Cửa hang bị phá rồi, Cốc phu nhân huyết lên một tiếng nhảy vọt qua đầu Phổ Đà song ni tiến vào hang động.

Giữa lúc ấy Cần Quân Hiệp lớn tiếng la gọi:

- Cốc phu nhân !Hãy khoan !

Khi Cần Quân Hiệp xuất hiện, hai bên đương mải mê chiến đấu ác liệt. Cốc phu nhân ôm mối cừu hận mấy chục năm trời thấy lần này là một cơ hội có thể báo thù được, bao nhiêu tâm trí đổ hết vào cuộc chiến đấu cố tình hạ đối phương cho bằng được, nên chưa phát giác ra Cần Quân Hiệp một mình lên lối vào đây.

Bây giờ Cốc phu nhân bất thành linh nghe thấy tiếng chàng gọi bất giác tỉnh táo lại và trong lòng không khỏi sững sốt. Người phu nhân đã nhảy vào bên trong động rồi lại bật lên như cái lò xo lập tức nhảy lùi ra.

Cốc phu nhân nhảy mạnh quá, một luồng kinh phong hất Cần Quân Hiệp lùi lại phía sau. Chàng chưa đứng vững được thì Cốc phu nhân đã nhảy tới nơi xoay mình giơ tay chụp được hai tay chàng.

Cần Quân Hiệp bị Cốc phu nhân nắm được hai tay rồi chỉ kịp la lên một tiếng rồi sợ hãi miệng lắp bắp:

- Cốc...Cốc...

Cốc phu nhân lớn tiếng quát hỏi:

- Còn ở trong mình người không?

Cốc phu nhân bị hỏi một cách đột ngột, ban đầu chàng không hiểu ra sao, đứng thộn mặt ra run người lên.

Nhưng chỉ một lát chàng chợt tỉnh ngộ và hiểu rằng Cốc phu nhân hỏi cây Huyết Hồn thảo cùng áo Kim vị giáp, còn ở trong người mình không? Chàng lại biết rằng nếu hai vật chí bảo đó còn ở trong người mình và được đưa đến cho Diệu cô thì bọn Cốc phu nhân bốn người tự nhiên phải rút lui.

Sự thực Cốc phu nhân vừa thấy Cần Quân Hiệp, trong lòng rất đổi hoang mang, liền xuất kỳ bất ý nắm chặt hai tay chàng, để chàng không còn cơ hội sử dụng Huyết hồn thảo nữa. Lúc này trong lòng Cần Quân Hiệp bối rối vô cùng. Nguyên chàng đối với Triển Phi Ngọc có mối tình rất sâu xa, vì chàng thấy Triển Phi Ngọc bất cứ lúc nào và vô luận trong trường hợp nào nàng cũng chống đỡ cho chàng. Hơn nữa nàng là một thiếu nữ sắc nước hương trời lại tính nết ôn hòa. Trên đời khó lòng kiếm được người như nàng, thì trách nào mà Cần Quân Hiệp với nàng chẳng một lòng khăng khít.

Cần Quân Hiệp vốn yên chí Triển Phi Ngọc là con người hoàn toàn, nên dù nghe ai dèm pha nàng, kể cả mẫu thân cùng chị em nàng có nói xấu nàng là người bất nhân bất nghĩa, phản bội cả tình ruột thịt, chàng cũng không tin.

Nhưng lần này bao nhiêu việc xảy ra có bằng chứng cụ thể là Triển Phi Ngọc đã gây nên một chuyện tày đình. Nàng biết rõ mẫu thân không còn Huyết hồn thảo cùng Kim vị giáp là những vật chí bảo phòng thân bên mình rồi đem bí mật đó báo cho cường địch biết để chúng đến gây sự với mẫu thân. Cả việc Diêu cô tặng bảo vật cho chàng cũng do Triển Phi Ngọc mách nước.

Cần Quân Hiệp thấy cửa động bị phá vỡ rồi, tính mệnh Diêu cô cùng Triển tiểu thư khó mà giữ được an toàn. Chàng bị lương tâm cắn rứt và hối hận vô cùng.

Giả tử Cần Quân Hiệp là người quyết đoán mà biết rõ Triển Phi Ngọc tàn nhẫn thì chàng cũng chẳng băn khoăn cho lắm. Song chàng lại là một con người có rất nhiều tình cảm, vừa lo lắng đến sự an nguy của mẹ con Diêu cô, lại vừa không dứt tình được với Triển Phi Ngọc thành ra chàng không có lập trường vững chắc về bên nào.

Từ lúc trong nhà Cần Quân Hiệp phát sinh đại biến, ai cũng đều trông rõ thân thể chàng mà chính chàng lại không quyết đoán. Chàng vẫn ở lẫn quần trong vòng đau khổ mờ mịt một thời gian. Mãi đến khi nghe được Song Dương động chúa Cốc Thiên Phạm kể chuyện đầu đuôi, chàng mới khẳng định Vi Cự Phu là kẻ đại thù. Rồi từ đấy chàng quyết chí rửa hờn.

Cứ suy luận bao nhiêu việc xảy ra cũng đủ biết Cần Quân Hiệp là người nhu nhược không quyết đoán. Cho tới lúc này chàng hiểu Triển Phi Ngọc là người đáng sợ, song mặt khác chàng vẫn thấy Triển Phi Ngọc là người đáng yêu. Hai luồng tư tưởng về Triển Phi Ngọc mâu thuẫn nhau khuynh phúc trong đầu chàng. Lòng chàng tràn ngập những điều suy luận không quyết đoán, nên đối với câu hỏi của Cốc phu nhân chàng hoang mang chẳng biết trả lời ra sao.

Giữa lúc Cần Quân Hiệp còn đang ngơ ngẩn chưa trả lời được thì thanh âm Diêu cô từ trong hang động vọng ra nói:

- Cốc phu nhân ! Sao mà người ngốc thế? Dĩ nhiên hai vật chí bảo đó hện không còn trong người gã rồi mà người vẫn không biết ư? Dù người có bức bách vặn hỏi gã cũng chẳng ích gì.

Ngừng một lát, Diêu cô lại thách thức:

- Cửa hang động đã phá được rồi, bọn người muốn báo thù thì cứ việc xông vào đây. Trong này chỉ có hai mẹ con ta mà thôi.

Cốc phu nhân đằng hắng một tiếng chưa nói sao.

Diêu cô không chờ Cốc phu nhân lên tiếng, bà lại nổi lên một tràng cười lạt nói:

- Nào Cốc phu nhân ! Nào Phổ Đà song ni ! Nào Thiên ngô đạo nhân ! Hiện tại thì bọn người cũng đã người nổi tiếng là những tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Nay người lại muốn nhân lúc người ta nguy ngập để giở thủ đoạn hèn hạ áp bức thì chẳng đẹp tốt gì đâu.

Bên ngoài cửa động vẫn chưa ai lên tiếng, Diêu cô lại nói tiếp:

- Cốc phu nhân ! Người hãy nghĩ kỹ đi. Sao người lại biết hai vật bảo bối đó không còn ở trong mình ta? Ha ha! Chí nguyện của người mấy chục năm trời là tìm ta để báo thù. Lần này chưa chắc người đã được như nguyện, mà vấn đề này còn làm cho người phải bận tâm suốt đời!

Cốc phu nhân nghe Diêu cô nói vậy thì rú lên một tiếng quái gở. Hai tay phu nhân rung lên một cái. Cần Quân Hiệp bị phu nhân đẩy mạnh quay lộn đi mấy vòng rồi ngã lăn xuống đất.

Cốc phu nhân lớn tiếng quát:

- Con mụ giáo quyệt kia! Người muốn dùng lời nói xảo trá thể nào thì mặc. Bữa nay người khó lòng tránh khỏi cái chết đâu.

Phu nhân vừa la hét vừa nhảy xổ vào. Phía trong bỗng vang lên hai tiếng “kịch kịch”. Cốc phu nhân lại nhảy lùi ra.

Phổ Đà song ni vội hỏi:

- Sao vậy?

Cốc phu nhân trở vào trong chưởng giữa hang đáp:

- Bên trong còn một tầng cửa sắt, cản trở lối vào.

Phổ Đà song ni nghe nói vậy, không khỏi ngần ngại. Song ni vừa vận chưởng đánh vỡ cửa đá đã phải vận dụng hết sở năng. Bây giờ nghe trong cửa đá còn tầng cửa sắt, song ni biết ngay cửa sắt này còn kiên cố hơn tầng cửa đá.

Sở dĩ Phổ Đà song ni ngần ngại không dám dùng chưởng lực phá cửa sắt là vì “Phục Ma thần chưởng” tuy mãnh liệt kinh thiên động địa nhưng nếu không đập tan được vật gì cản trở thì luồng lực đạo hất ngược trở lại có thể làm cho hai người đến phải tan xương nát thịt.

Cốc phu nhân nhìn vẻ mặt phân vân bất quyết của Phổ Đà song ni thì hiểu ngay liền nói:

- Bây giờ chúng ta hợp lực khuân những tảng đá lớn đập vào nếu không phá vỡ được cửa sắt, bây giờ sẽ dùng lửa nung thì sợ gì không mở được cửa sắt này. Có điều chỉ lâu hay chóng mà thôi.

Nguyên Cốc phu nhân dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường mà bộ mặt bị tay Triển Bất Diệt làm cho xấu xa. Mỗi thù này Cốc phu nhân ôm hận đã mấy chục năm. Theo ý phu nhân thì phải mất bao nhiêu năm cũng không kể chỉ cốt sao trả thù rửa hận xong là mãn nguyện. Lâu hay chóng đối với phu nhân không thành vấn đề.

Phổ Đà song ni gật đầu đáp:

- Phu nhân nói phải đó!

Cần Quân Hiệp từ lúc bị chưởng lực của Cốc phu nhân hất lên trên không lộn đi mấy vòng ra xa đến trượng mấy mới rớt xuống. Lúc người chàng còn cách mặt đất chừng năm thước, chàng cho người xuống thẳng đứng xuống đất thì đột nhiên có người phát vào hông một chưởng.

Phát chưởng này chỉ vang lên một tiếng “bốp” chứ không đau đớn gì cả, nhưng nó đẩy chàng ra xa thêm ba thước. Bỗng có tiếng người cười ha hả cất lên hỏi:

- Lão hữu! Xin lỗi nhé!

Người này chính là Tam Tuyết tiên sinh. Lão xuất hiện đột ngột tưởng chừng như ở dưới đất chui lên.

Cần Quân Hiệp bị chưởng lực hất tung đi sắp hạ mình xuống đất thì thấy Tam Tuyết tiên sinh bồi cho một chưởng nữa, nhưng phát chưởng này cũng không gây tổn thương gì cho chàng.

Cần Quân Hiệp rớt xuống đất rồi, thấy Tam Tuyết tiên sinh lún thấp người xuống trông rất kỳ dị, rồi như một luồng khói tỏa vừa rượt theo chàng vừa nhả răng ra cười hì hì, ngừng cơn cười rồi hỏi rất mau:

- Ta đến chậm mất rồi! Mụ giặc già đó chết thì ta phải ôm hận suốt đời.

Cốc phu nhân vừa nhìn thấy Tam Tuyết tiên sinh thì trong lòng mừng thầm, vội đáp ngay:

- Mụ chưa chết đâu, còn chui rúc ở trong hang động kia!

Tam Tuyết tiên sinh nói:

- Ô hay! Sao không lôi mụ ra đây?

Phổ Đà song ni chưa gặp mặt Tam Tuyết tiên sinh bao giờ. Song ni vốn là người nghiêm trang, không bao giờ nói cười đùa cợt. Nhưng Tam Tuyết tiên sinh lại là người ngạo nghễ, chẳng coi ai ra gì, cười nói bi bô không ngớt. Mà những câu lão nói có vẻ ồm ồm ở chẳng ra đầu đuôi gì.

Phổ Đà song ni giương cặp lông mày lên lạnh lùng hỏi lại:

- Sao ngươi không vào mà lôi mụ ra?

Tam Tuyết tiên sinh chăm chú ngó Phổ Đà song ni. Lão đảo cặp mắt mấy lần ngấm đi ngấm lại, thấy Phổ Đà song ni bộ dạng cùng tướng mạo giống nhau như đúc. Dù người mới ra khỏi lều tranh cũng biết là ai rồi, huống chi Tam Tuyết tiên sinh là một tay lão luyện giang hồ.

Tam Tuyết tiên sinh lại muốn nói đùa mấy câu để chọc tức hai người nhưng lão biết Phổ Đà song ni là hai tay rất lợi hại, nên câu nói chưa thốt ra khỏi miệng, lão đã rụt lưỡi lại không dám nói nữa.

Phổ Đà song ni nhìn dáng điệu Tam Tuyết tiên sinh biết rằng lão muốn nói những lời khó nghe, mà không biết lão định nói những câu gì. Hai người chỉ trừng mắt nhìn lão.

Tam Tuyết tiên sinh nuốt được câu nói vào trong bụng rồi mới quay lại hỏi Cốc phu nhân.

- Cốc phu nhân ! Thế nào? Để ta thử vào coi.

Cốc phu nhân đáp:

- Phải rồi! Tiên sinh là tay chiến đấu đã nhiều lần sẵn có cơ trí, nếu không mở được tầng cửa sắt này thì cái ngoại hiệu Tam Tuyết tiên sinh thật là uổng quá!

Phổ Đà song ni bây giờ mới được mắt thấy con người lùn tịt cổ quái này. Trước kia song ni chỉ được nghe tiếng “Tam Tuyết tiên sinh”, một nhân vật có tên tuổi tron võ lâm.

Tam Tuyết tiên sinh đi vào trong hang động.

Cốc phu nhân cùn Phổ Đà song ni theo sau.

Cần Quân Hiệp cũng chạy theo tiến vào, chàng cất tiếng gọi:

- Tam Tuyết tiên sinh !

Nhưng chàng vừa tới ngoài hi một luồng đại lực từ bên trong đẩy ra khiến chàng lùi lại.

Cần Quân Hiệp vẫn quan tâm đến Triển Phi Ngọc liền hỏi giục giàng:

- Tam Tuyết tiên sinh! Tiên sinh cùng Triển Phi Ngọc cô nương động thủ, kết quả ra sao?

Chàng nghĩ bụng:

- Bọn họ chưa chắc đã mở được tầng cửa sắt này ngay. Giả sử bây giờ mình tìm thấy Triển Phi Ngọc lấy lại Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp may ra còn có cơ cứu vãn được tình thế trong muôn một.

39. Chương 39: Triển Phi Ngọc Ngổ Lời Vĩnh Biệt

Cần Quân Hiệp bị kinh lực đẩy trở ra chàng vừa hết lên vừa cố gắng xông về phía trước song luồng phản lực của bốn Phổ Đà song ni hất ra rất mạnh ngăn cản, thành ra mỗi lần chàng nhảy xổ vào thì người còn đang lơ lửng trên không lại bị hất ra. Thủy chung chàng vẫn không tiến thêm được một bước.

Cần Quân Hiệp nghe những tiếng choang choảng từ trong hang động vọng ra không ngớt mà trông vào chỉ thấy tối mù tối mịt, chẳng rõ vật gì.

Giữa những tiếng sắt thép rít lên rùng rợn, thỉnh thoảng bật lên những tia lửa sáng lờ. Cần Quân Hiệp mới nhìn thấy bốn Phổ Đà song ni bốn người bóng đen thấp thoáng. Còn Tam Tuyết tiên sinh không biết ở chỗ nào đang dùng cách nào để đánh phá cửa sắt.

Cần Quân Hiệp nóng ruột vô cùng. Chàng chạy đi chạy lại ngoài cửa hang không biết làm thế nào, trong bụng lo ngay ngáy nghĩ thầm nếu quả Tam Tuyết tiên sinh có thể phá cửa sắt cho bọn cường địch ién vào hang thì tính mạng Diệu cô cùng Triển đại tiểu thư rất là nguy ngập.

Cần Quân Hiệp vụt nhớ ra tình hình lúc nãy: Tam Tuyết tiên sinh không chịu buông tha Triển Phi Ngọc và trái lại Triển Phi Ngọc cũng chẳng chịu bỏ Tam Tuyết tiên sinh. Hai người liên miên tiếp tục tìm cách hạ đối phương.

Chàng ự hỏi:

- Tại sao Tam Tuyết tiên sinh bây giờ lại bỏ Triển Phi Ngọc đến đây?

Rồi chàng tự mình giải đáp:

- Một là Triển Phi Ngọc đã bị Tam Tuyết tiên sinh hạ sát. Hai là trong tay nàng có Huyết hồn thảo cực kỳ lợi hại, lão không địch nổi mà phải độn thổ chạy tới đây.

Nghĩ như vậy một tia hy vọng lại nảy ra và cho là nếu mình tìm được Triển Phi Ngọc lấy lại được Huyết hồn thảo cùng Kim vị giáp đưa được đến tay Diệu cô thì có thể chống chọi được lũ cường địch này.

Cần Quân Hiệp quyết định thay đổi chủ ý rồi không lăm le xông vào hang động nữa chàng quay ra đi kiếm Triển Phi Ngọc.

Cần Quân Hiệp trở gót chạy đi như bay.

Mới bước đi được chừng năm trượng Cần Quân Hiệp bỗng nghe sau lưng có thanh âm lạnh như băng cất lên hỏi:

- Thí chủ đi đâu đó?

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi dừng bước đứng thộn mặt ra.

Bỗng thấy bên mình một luồng kinh phong lướt qua. Một người trong Phổ Đà song ni là Vô Tướng đại sư đứng sững trước mặt.

Cần Quân Hiệp thấy bộ mặt lạnh như tiền đang giương đôi mắt hau háu nhìn chàng.

Cái nhìn của Vô Tướng đại sư có một sức trấn áp mãnh liệt khiến chàng sợ run. Chàng ấp úng trả lời:

- Tại hạ. . tại hạ muốn đi ra ngoài hang núi. Đại sư có điều chi dạy bảo?

Vô Tướng đại sư lại hỏi:

- Người ra hang núi làm chi?

Cần Quân Hiệp vốn là người thành thực, không biết nói dối nhất là trong lúc này chàng thấy đối phương là cừu địch với Diệu cô mà bà ta đã tặng chàng hai báu vật để mưu chuyện trả thù, nên lòng chàng rất cảm kích và coi bà như một ân nhân.

Mắt thấy ân nhân của mình bị bọn cường địch năm người uy hiếp Cần Quân Hiệp nổi lòng căm tức. Bộ mặt sợ sệt của chàng đột nhiên biến sắc đổi thành bộ mặt phẫn nộ.

Rồi chàng chẳng cần úp mở, xẵng giọng đáp:

- Tại hạ đi kiếm người lấy Huyết hồn thảo cùng Kim vị giáp cho Diệu cô, để bà đủ sức chống chọi với bọn cường địch đang ỷ thế đông người uy hiếp.

Câu nói chủa chàng tuy thành thật nhưng có ý vừa mỉa mai vừa hăm dọa Vô Tướng đại sư.

Vô tướng đại sư chẳng lấy thế làm lên ruột, nét mặt lạnh như tiền bỗng nở một nụ cười lạt, hỏi bằng một giọng hững hờ.

- Người muốn đối đầu với chúng ta chăng?

Cần Quân Hiệp không ngần ngại đáp ngay:

- Bọn đại sư năm người mà toàn là những tay cao thủ tuyệt đỉnh. Tại hạ không ngờ liệt vị lại thừa cơ Diệu cô chỉ có một mình mà đang lâm vào bước đường nguy ngập để cố tình đàn áp?Huống chi việc Diệu cô mất Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp lại do chính con gái bà ta đưa tin cho các vị. Ngờ đâu các vị có được tin đó quả nhiên tìm đến uy hiếp. Thế thì...thế thì. . liệt vị đã có những hành động chẳng vẻ vang chút nào.

Cần Quân Hiệp vừa nói móc Vô Tướng đại sư vừa nổi lòng nghĩa hiệp. Luồng dũng khí không biết từ đâu kéo đến khiến chàng mặt giận hầm hầm.

Vô Tướng đại sư trong mắt phóng ra những tia sáng rùng rợn đảo nhìn bốn phía rồi quay lại chăm chú ngó Cần Quân Hiệp.

Thật là một cặp mắt sắc như dao khiến cho chàng phải rùng mình. Bất giác tim đập loạn lên. Bây giờ chàng lại nhớ ra võ công mình so với võ công Vô Tướng đại sư xa nhau một trời một vực. Bà ta chỉ ra tay một cái là mình mất mạng như chơi.

Tuy Cần Quân Hiệp ngấm ngấm kinh hãi trong lòng nhưng bề ngoài chàng vẫn ngạo nghễ đứng vững ra tựa hồ như chẳng sợ hãi chút nào.

Vô Tướng đại sư ngó chàng một lúc lâu rồi lại buông một tiếng cười lạt nói:

- Người đã nổi máu anh hùng trong lòng ôm mối bất bằng vậy ta buông tha cho người đi kiểm bảo vật gì đó để bảo vệ sinh mạng cho mụ kia.

Vô Tướng đại sư nói chưa dứt lời đã thấy tiếng Tam Tuyệt tiên sinh gầm lên từ trong động vọng ra. Lão nói:

- Đại sư!Không thể để gã đi được!

Nhưng Vô Tướng đại sư đã mở miệng bảo buông tha cho Cần Quân Hiệp không có lý nào bà lại ngăn trở chàng nữa. Bà liền vờ như không nghe thấy gì rồi lạng người tránh sang bên nhường lối cho Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp sợ Vô Tướng đại sư nghĩ lại hối hận, rồi có thể đột nhiên đổi thái độ. Chàng lập tức điểm chân xuống đất tung người nhảy về phía trước. Chàng vừa lao người đi vừa ngoảnh đầu nhìn lại thấy Vô Tướng đại sư vẫn đứng yên không nhúc nhích, vẻ mặt thản thờ.

Cần Quân Hiệp dĩ nhiên không thể đoán được tâm sự Vô Tướng đại sư. Có điều chàng thấy bà ta không đuổi theo, đã hơi yên dạ. Chàng đoán rằng:

- Tam Tuyệt tiên sinh ở trong hang động mà còn la ầm lên bảo Vô Tướng đại sư giữ mình lại không cho đi là đủ chứng minh lão ta biết Triển Phi Ngọc hiện đã đến gần đây. lão sợ mình kiếm được Triển Phi Ngọc lấy lại vật chí bảo trao trả cho Diệu cô thì Diệu cô rất có thể chuyển bại thành thắng.

Lão nghĩ như vậy đem lại cho Cần Quân Hiệp một mối tin tưởng vô biên. Chàng bay vèo ra khỏi động, vừa chạy vừa gọi rầm lên:

- Phi Ngọc!Phi Ngọc!Cô nương ở đâu?Mau mau xuất hiện cho tại hạ được ra mắt!

Chàng gọi liên bầy tám câu vẫn không thấy có tiếng người đáp lại.

Cần Quân Hiệp biết rằng Tam Tuyệt tiên sinh chẳng chóng thì chầy sẽ mở được tầng cửa sắt. Thời gian càng gấp rút, tâm can chàng càng nóng như sôi lên.

Đang lúc Cần Quân Hiệp vô cùng nóng nảy như muốn phát điên và hoàn toàn thất vọng, bỗng nghe thất thanh âm Triển Phi Ngọc cất tiếng gọi:

- Quân Hiệp!. . .

Cần Quân Hiệp vừa nghe thấy tiếng gọi đủ mừng như bắt được cửa. Song chàng không khỏi sửng sốt vì trong tiếng gọi của Triển Phi Ngọc có pha lẫn tiếng khóc.

Cần Quân Hiệp vội quay đầu nhìn lại thì thấy Triển Phi Ngọc nước mắt dàn dụa đang từ sau một phiến đá lớn thờ thẩn bước ra. Cặp mắt nàng đỏ hoe và máu hòa châu lệ đỏ hồng, trông rất thảm thương!

Cần Quân Hiệp vội vàng lại đón, Triển Phi Ngọc không chờ chàng mở miệng đã vừa khóc vừa nói:

- Quân Hiệp!Ta...ta tưởng rằng không được thấy mặt công tử nữa. Bây giờ còn gặp nhau đây là may mắn lắm rồi!. . . Dù ta có chết cũngặng yên tâm nhắm mắt.

Cần Quân Hiệp sững sốt hỏi dồn:

- Sao?Sao cô nương lại nói gở?

Triển Phi Ngọc không chờ chàng nói hết, đã cướp lời:

- Ta biết rằng...dưới gầm trời này. . không còn ai hiểu được nỗi lòng cho ta...có ra chăng nữa chỉ được một người. Người đó chính là công tử. Thế nên ta cần được gặp công tử lần cuối cùng và ý nguyện của ta đã thỏa mãn. Như vậy ta có chết cũngặng yên lòng nhắm mắt.

Cần Quân Hiệp nhăn nhó cười nói:

- Phi Ngọc!Cô nương đừng nói vậy. Bây giờ bọn Cốc phu nhân nắm tay cao thủ đang vây đánh lệnh mẫu thân cùng lệnh tỷ. Tình trạng vô cùng nguy ngập. Cô nương mau lấy Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp đư đến chỗ Diệu cô may ra còn kịp vãn hồi được tình thế.

Cần Quân Hiệp nói rất mau. Chàng vừa hết câu Triển Phi Ngọc bỗng thét lên một tiếng rùng rợn rồi nàng run bần bật, mặt nàng xám ngắt như tro tàn khiến cho Cần Quân Hiệp kinh hãi, trống ngực đánh thình thịch. Chàng hốt hoảng hỏi:

- Cô nương!Cô nương làm sao vậy?

Triển Phi Ngọc ghen ngào một lúc, rồi mới thốt lên lời:

- Ta lầm rồi!Ta lầm rồi!. . .

Cần Quân Hiệp đối với Triển Phi Ngọc lúc này đã không tin tưởng nữa vì chàng đã yên trí nàng đã tiết lộ chuyện mẫu thân nàng không còn Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp trong tay để bọn cừu nhân biết mà tìm đến báo thù.

Bây giờ chàng thấy nàng nhắc đi nhắc lại câu “Ta lầm rồi!Ta lầm rồi!” thì cho là lương tri của nàng đã phát hiện. Chàng vội nói:

- Đã đành cô nương lầm lỗi nhưng bây giờ còn có cơ hội vãn hồi được kia mà!

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Hiện Tam Tuyệt tiên sinh đang vận nội công để phá hủy tầng cửa sắt hang động. Cô nương mau mau đem bảo vật hoàn lại cho Diệu cô. Không thể thì...

Triển Phi Ngọc ngẩng đầu lên ngơ ngác, ngắt lời:

- Bảo vật ư?Hai cái đó bị người ta cướp mất rồi còn đâu?

Triển Phi Ngọc nói tới đây thì Cần Quân Hiệp khác nào như sét đánh ngang tai. Chàng đứng thộn mặt ra toàn thân lạnh ngắt không nói nên lời nữa.

Triển Phi Ngọc dậm chân nói:

- Biết thế này thì ta cũng chẳng bảo công tử quay lại chỗ má má ta để mượn bảo vật làm chi?Ta cũng chẳng nên đem lòng tốt cư xử với công tử làm chi cho uổng. Sở dĩ ta phải bảo rõ với mấy tên cao thủ báu vật hiện ở trong mình công tử chứ không còn ở trong tay gia mẫu là để họ phớt bỏ ý niệm cướp đoạt những bảo vật đó mà cũng là vì công tử nữa.

Nét mặt Triển Phi Ngọc dịu xuống, nàng nói tiếp:

- Hỡi ôi!Bao nhiêu người bảo ta là tà ác là đồn mạt. Dù ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tài nào rửa sạch được những vết nhơ đó. Quân hiệp!Ta vừa nói dưới gầm trời này chỉ một mình công tử hiểu cho lòng ta. Công tử nên biết rằng đó là lời chí thành của ta.

Cần Quân Hiệp cứ đứng thộn mặt mà nghe. Chàng càng nghe lại càng ngỡ ngàng không biết nói sao. Bây giờ chàng mới biết rằng câu Triển Phi Ngọc hỏi hận nàng đã lầm không phải ý như chàng nghĩ mà nó lại có ý nghĩa khác hẳn.

Theo lời Triển Phi Ngọc thì dường như bọn cừu địch của Diệu cô đến tầm cừu tuy do sự vô tâm của nàng mà ra, nhưng những hành động của nàng lại hoàn toàn vì Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp trong lòng rối ren đến cực điểm. Nếu quả lý trí chàng còn tỉnh táo minh mẫn thì chàng chỉ căn cứ vào những sự việc đã được phát sinh mà phán đoán ai phải ai quấy một cách dễ dàng. Nhưng vì chàng có mối tình cảm sâu xa với Triển Phi Ngọc nên không khỏi có những ý nghĩ cùng những suy xét thiên lệch về nàng.

Cần Quân Hiệp vẫn ở vào tình trạng mập mờ, hoang mang. Chàng ngăn người ra một lúc rồi mới ngập ngừng hỏi lại:

- Những vật chí bảo đó...đã bị cướp mất?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Hẳn là một quái nhân đeo mặt nạ. Ta cũng chưa nhận ra là ai.

Cần Quân Hiệp nghe câu trả lời của Triển Phi Ngọc, chàng vẫn hoài nghi nhưng không biết vặn hỏi thế nào.

Triển Phi Ngọc đi về phía trước mấy bước, tiến gần lại Cần Quân Hiệp. Nàng tựa má bên hữu vào trước ngực chàng, từ từ ngẩng đầu lên, mặt đầy nước mắt đầm đìa, nàng nói:

- Quân Hiệp!Ta. . đã biết người đời nói ta chẳng thiếu câu gì. Họ bảo ta tàn nhẫn. Họ bảo ta bất hiếu bất mục, họ còn bảo ta giả đạo đức. Công tử nghe lời họ nói không khỏi động tâm và đem lòng ngờ vực ta. Ta đành lấy cái chết tỏ rõ tâm can. Ta chỉ cần nghe công tử nói một câu...

Thấy thái độ đáng thương và nghe lời ỏn thót của Triển Phi Ngọc, Cần Quân Hiệp không tự chủ được nữa, khẽ quàng tay ôm lấy nàng, hỏi bằng một giọng cảm động:

- Tại sao cô nương lại muốn chết?

Triển Phi Ngọc hỏi lại:

- Công tử có thể tắt và hiểu lòng cho ta không?Công tử có cho là ta bị người khác gièm pha không?

Cần Quân Hiệp thấy nàng hỏi như vậy lấy làm khó nghĩ không biết nên trả lời thế nào.

Triển Phi Ngọc thấy chàng không lên tiếng lại buông một tiếng thở dài nói:

- Công tử không chịu nói ư?Thực ra công tử trả lời hay không cũng chẳng quan hệ cho lắm, vì ta đã định lấy cái chết để tỏ rõ lòng mình - vấn đề là ở chỗ ta chết rồi có nhắm mắt được hay không mà thôi!

Triển Phi Ngọc nói mấy câu này bằng một giọng cực kỳ thê lương ảo não, khiến cho Cần Quân Hiệp trong lòng chua xót.

Chàng hồi tưởng lại thấy Triển Phi Ngọc đã hết lòng với mình rồi chàng thầm nghĩ:

Hoặc giả nàng bị người ta hiểu lầm thật, có thể nàng không phải người thâm hiểm hung ác. Ở đời thiếu gì trường hợp tương tự?Người tốt thường bị nghi oan, mà kẻ tàn bạo thường lại được tiếng là người nhân đức.

Nghĩ vậy chàng bỗng nảy lòng thương xót rồi bất giác ôm chặt lấy Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc tựa hồ như con chim non chúi vào lòng mẹ. Dường như nàng đang thổn thức không lên tiếng.

Tình trạng này kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Triển Phi Ngọc mới ngẩng đầu lên nở một nụ cười thê lương nói:

- Thế này là được rồi!Quân Hiệp chàng ơi!Chúng ta quen biết nhau trong một thời gian như thế cũng đủ. Từ đây đôi ta vĩnh biệt. Chàng đừng lấy thế làm buồn.

Lúc Triển Phi Ngọc chưa nói mấy câu này, Cần Quân Hiệp vẫn bình tĩnh không đến nỗi thương tâm cho lắm. Bây giờ được nghe mấy câu chàng cảm thấy nao nao trong dạ tưởng chừng như sắp phải vĩnh biệt một tình nhân mà chàng vốn yêu tha thiết.

Cần Quân Hiệp hỏi bằng một giọng cực kì xúc động và tựa hồ để cảnh giác nàng:

- Phi Ngọc! Đã hay rằng mọi người hiểu lầm nàng. Nhưng nàng cần gì phải tìm cái chết để tỏ rõ ý chí?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Hiện nay tiểu muội để họ cướp mất hai bảo vật, dù người ngoài chưa ai bàn tán đến, thì trong thâm tâm công tử đã trách tiểu muội rồi.

Cần Quân Hiệp trước khi chưa tìm thấy Triển Phi Ngọc, chàng đã định bụng: nếu nàng quyết không chịu giao trả Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp thì mình cũng quyết trở mặt dù có phải liều chết để lấy lại được cũng cam tâm. Nhưng từ lúc thấy mặt nàng, bao nhiêu ý định trước tan thành mây khói. Chàng không còn đủ nghị lực quyết liệt với nàng được nữa. Nàng nói thế nào chàng đành phải chịu như vậy.

Cần Quân Hiệp không tự chủ được đáp ngay:

- Phi Ngọc! Ta có trách nàng đâu? Nhưng hỡi ôi! Diệu cô hiện đang lâm vào tình trạng rất nguy cấp thì làm thế nào?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Chúng ta cùng nhau tới đó, tuy chưa chắc đã được việc gì, nhưng dù sao cũng được cùng mẫu thân chia nỗi lo buồn.

Cần Quân Hiệp biết võ công mình chẳng vào đâu đã đành, còn bản lĩnh Triển Phi Ngọc có cao cường nhưng chưa chắc bằng bà chị nàng là Triển đại tiểu thư. Bên địch có Cốc phu nhân, Thiên ngô đạo nhân, Phổ Đà song ni, Tam Tuyết tiên sinh đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh thì Triển Phi Ngọc cũng chẳng làm gì được.

Theo ý Cần Quân Hiệp thì ngoài biện pháp tìm được bảo vật đưa tới cho Diệu cô thì không còn đường lối nào khác nữa. Bây giờ chàng nghe Triển Phi Ngọc nói hai bảo vật đã bị cướp mất rồi thì chàng buông một tiếng thở dài tỏ ra hoàn toàn thất vọng.

Cần Quân Hiệp chưa kịp nói gì thì Triển Phi Ngọc đã kéo chàng chạy nhanh về phía trước.

Cần Quân Hiệp bị Triển Phi Ngọc lôi đi rất mau. Chớp mắt đã quay về đến hang núi.

Hai người vừa tiến vào cửa hang bỗng nghe đánh rầm một tiếng rùng rợn từ trong sơn động phát ra.

Cần Quân Hiệp giật mình thất thanh la hoảng:

- Nguy rồi!

Chàng toan xông về phía trước, nhưng mới đi được hai bước đã bị Triển Phi Ngọc nắm tay kéo lại.

Giữa lúc ấy trong động có tiếng gầm thét của Tam Tuyết tiên sinh vọng ra.

Tiếng gầm này bắt đầu vang lên rất lớn rồi sau nhỏ dần đi.

Cần Quân Hiệp tưởng chừng như lão đã phá được tầng cửa sắt và bắt đầu tiến vào trong hang động nên tiếng gầm của lão mới nhỏ đi dần dần, chàng hoảng sợ đến mất mật ấp úng nói:

- Họ...Bọn họ phá được cửa sắt rồi...đang tiến vào hang động...

Triển Phi Ngọc trầm giọng đáp:

- Phải rồi! Công tử coi kìa. Thiên ngô đạo nhân đang xuống núi để tiến vào sơn động.

Cần Quân Hiệp ngẩng đầu nhìn lên thấy Thiên ngô lão nhân ở trên sườn núi đang lao mình đi xuống. Chàng lại toan xông về phía trước. Nhưng Triển Phi Ngọc kéo chàng lại nói:

- Công tử không được đi đâu và có đi cũng chẳng ích gì. Để mình tiểu muội vào hay hơn.

Cần Quân Hiệp khi nào chịu nghe. Chàng cự quây mãi mà không sao thoát khỏi bàn tay của Triển Phi Ngọc.

Cần Quân Hiệp tức quá la lên, Triển Phi Ngọc nghiến chặt hai hàm răng, phóng ngón tay giữa ra điểm rúng vào huyệt Kiên tinh trên vai Cần Quân Hiệp rồi nàng thở dài nói:

- Quân Hiệp công tử ôi! Công tử đừng oán trách ta! Công tử nên biết rằng vào trong đó nhất định sẽ bị chết uống!

Cần Quân Hiệp bị điểm huyệt không lên tiếng được nhưng trong bụng chàng tức tối những muốn la lên:

- Người vào trong đó cũng chết uống thì sao?

Trong lòng chàng bức tức vừa hồi hận về chuyện mình đã lấy Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp để Diêu cô gặp phải vụ lớn. Bất giác nước mắt chảy quanh rồi tuôn ra như mưa.

Triển Phi Ngọc khẽ buông chàng ra. Lúc nàng cúi đầu xuống cũng để cho những giọt lệ nóng hổi của mình từ đôi cặp mắt mơ mộng trào ra rớt xuống mặt Cần Quân Hiệp.

Triển Phi Ngọc vẻ mặt cực kỳ bi thảm nhìn Cần Quân Hiệp một lúc, rồi đột nhiên vừa nhảy tung mình đi, vừa cất tiếng gọi:

- Quân Hiệp chàng ơi! Vĩnh biệt nhau từ đây!

Bóng nàng thấp thoáng chuyển qua góc phiến đá lớn rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Con người bằng xương bằng thịt Triển Phi Ngọc tuy đã mất hút, nhưng lúc ra đi giọng nói bi ai còn lẫn quất đâu đây trong tai Cần Quân Hiệp. Tiếng gọi của nàng vẫn văng vẳng bên tai.

Rồi tình trạng nàng cúi xuống e lệ lại hiển hiện trước mắt chàng.

Cần Quân Hiệp vô cùng cảm xúc, không ngăn nổi dòng lệ chảy ra. Chàng nghĩ rằng:

- Trước tình hình này Triển Phi Ngọc một mình ra đi bắt mình ở lại đây là nàng đã biết trước chuyện này tiến vào hang động là không toàn mạng. Rồi chàng lâm bầm:

- Nàng đã biết rõ bọn cường địch góm ghê, sức mình không tài nào chống chọi được mà cương quyết xông vào để hứng lấy cái họa vong thân. Thế mà người đời đối với nàng đều hiểu lầm độc mồm độc miệng gièm pha nàng chẳng thiếu lời. Nàng thực là thiếu nữ rất tốt rất đáng thương. Nhưng đau đớn thay! Nàng đi chuyến này khó lòng thoát chết được, từ đây mình không còn lúc nào được gặp nàng nữa!

Cần Quân Hiệp nghĩ tới đây lại hận mình không thể buông tiếng khóc rờn cho nhẹ bớt nỗi u uất trong lòng. Chàng cố gắng mãi nhưng đã bị điểm huyệt khóc không ra tiếng.

Trong khoảng thời gian uống cạn chén trà nóng, Cần Quân Hiệp bỗng nghe thấy tiếng bước chân nặng trĩu từ đằng xa đi tới. Trước còn xa sau mỗi lúc một gần lại. Chàng phân biệt rõ bọn này có tới bốn năm người, và đi rất chậm chạp.

Cần Quân Hiệp ngẩn mặt ra nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ ba mẹ con Diêu cô đã mất mạng một cách mau chóng như vậy? Nếu không thì sao bọn Phổ Đà song ni đã trở ra?

Lúc này Cần Quân Hiệp nằm sau một tảng đá lớn, chàng không nhìn rõ tình hình trong hang núi, nên nghe tiếng bước chân bốn năm người thì chàng đoán chắc là bọn Cốc phu nhân đi ra.

Cần Quân Hiệp lắng tai nghe thêm một lúc nữa, chàng thấy tiếng bước chân bốn năm người này chậm chạp một cách kỳ lạ. Bất cứ là ai cũng không thể có bước chân trầm trọng đến thế. Rồi chàng tự hỏi:

- Nếu ba mẹ con Diêu cô đã bị hại rồi thì sao tâm tình bọn Cốc phu nhân lại trầm trọng đến thế? Chẳng lẽ ba mẹ con Diêu cô lại đắc thắng mà bọn Cốc phu nhân thất trận bị thương đến phải rút lui ư? Nhưng cước bộ bốn năm người này trầm trọng dường như làm cho mặt đất phải rung động, mà rõ ràng là tiếng bước của người bị thương sau khi đã bị hao tổn công lực.

Cần Quân Hiệp trong lòng ngờ vực. Chàng giận mình không thể đứng phắt dậy để ngó xem là bọn nào.

40. Chương 40: Giết Mấu Thân, Nghịch Nữ Mượn Tay Người

Cần Quân Hiệp nghe tiếng bước chân người đi đến thì trong lòng bồi hồi vô cùng, nhưng chàng bị điểm huyết không sao cử động được. Chàng chẳng biết làm thế nào mặc dù chàng rất bồn chồn muốn biết bọn này là ai? Chàng dần lòng chờ đợi. Đoàn người này đi rất chậm chạp, một khoảnh khắc đối với chàng coi dài tựa một năm.

Việc phải đến sẽ đến. Những bước chân nặng chịch dần dần xuất hiện. Cần Quân Hiệp đưa mắt nhìn ra xa thì người đi đầu cao lớn nên chàng nhận được ra ngay là Thiên Ngô lão nhân.

Bây giờ chàng nhìn rõ cả sắc diện lão vẻ mặt cực kỳ trầm trọng, dường như trong lòng có điều chi hồi hận ăn năn.

Thiên Ngô lão nhân cúi đầu, mặt thườn ra, thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài. Chân lão thả bước một ra chiều hồi hận ăn năn.

Sau Thiên Ngô lão nhân là Cốc phu nhân. Bà này vẫn che mặt bằng một tấm vải mỏng nên Cần Quân Hiệp không nhìn rõ bà lộ vẻ gì biết. Nhưng cứ coi bà cất bước chậm chạp điệu bộ thần thờ, thì cũng đủ biết bà chẳng vui vẻ gì.

Theo sau Cốc phu nhân là Phổ Đà Song Ni. Song Ni vẫn một vẻ mặt trơ trơ tựa hồ phiến đá khắc nên, chẳng rõ tâm tình hai người này vui hay buồn. Sau cùng là Tam Tuyệt Tiên Sinh. Lão lộ vẻ bèn lên miệng lẩm bẩm:

- Sao các vị miệng cam như thóc cả? Chẳng ai buồn hé răng hé lợi là nghĩa làm sao? Ha ha! Tại hạ nghĩ rằng bọn mình đi chuyến này cũng không phải là hoàn toàn vô ích.

Phổ Đà Song Ni đột nhiên quay đầu lại phía sau đồng thanh quát lên:

- Cam miệng đi! Lúc này mà người hãy còn cười toe cười toét được ư? Như vậy chẳng ra là hạng thô bỉ dè tiện lắm ư?

Tam Tuyệt Tiên Sinh cặp mắt long sòng sọc, thét lên be be nói:

- Lão hữu chỉ biết nở mồm mắng người ta! Hừ hừ! Mình bảo người ta trọc hều thì hãy thử sờ lên đầu mình xem có lông lá không đã. Bảo người ta dè tiện chắc gì mình không hèn hạ?

Tam Tuyệt Tiên Sinh giọng nói ồm ồm văng ra những lời thô tục khiến cho Phổ Đà Song Ni phải nổi giận.

Bỗng nghe tiếng gió rít lên vù vù. Song Ni đã phát tay áo về phía sau.

Tam Tuyệt Tiên Sinh trước nay ngang bướng chẳng chịu nhường một ai. Sở dĩ lão còn dè dặt không động thủ vì lão biết Phổ Đà Song Ni không phải tay vừa.

Bây giờ Song Ni đồng thời phóng chưởng ra. Tam Tuyệt Tiên Sinh đành phải vung chưởng lên để ngăn chặn. Lão hiểu rõ rằng bản lãnh mình không địch nổi hai người, nhưng vẫn phóng chưởng đối phó là lão muốn xem tiếng đồn của Phổ Đà Song Ni có Phục Ma chân khí là thiệt hay giả. Lão còn muốn thử xem Phục Ma chân khí lợi hại thế nào? Lão định bụng nếu bản lãnh Song Ni không có gì đặc biệt ghê gớm thì lão tỷ đấu một phen cho bỏ ghét.

Lúc chưởng lực Tam Tuyệt tiên sinh chạm vào chưởng lực Phổ Đà song ni, lão mới biết rõ là nội lực đối phương mãnh liệt vô cùng, mình quyết nhiên không thể kháng cự được.

Tam Tuyệt Tiên Sinh gượng đứng vững mà không được. Lão loạn choạng người đi lùi lại mấy bước.

Tam Tuyệt Tiên Sinh là tay sành sỏi giang hồ, tâm linh cơ biến. Lão biết rằng không đủ sức chống chọi được Phổ Đà song ni liền tính bài chuẩn thẳng.

Lúc lão đảo người lùi lại phía sau, Tam Tuyệt Tiên Sinh tung người đi một vòng lộn đầu xuống giơ chân lên.

Phổ Đà song ni chỉ nghe đánh bình một tiếng, nhìn theo thì lão đã tuột vào trong lòng đất không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Hai người thấy tài độn thổ của Tam Tuyệt Tiên Sinh cực kỳ thần diệu, bất giác ngẩn người ra.

Tuy Phổ Đà song ni có nghe danh Tam Tuyệt Tiên Sinh nhưng đây mới là lần đầu chính mắt hai người trông thấy lão thi triển tuyệt kỹ, nên không khỏi kinh ngạc.

Phổ Đà song ni chỉ ngậy người ra một giây, rồi cả hai bà đằng hắng một tiếng từ từ tiến về phía trước.

Lúc chưởng lực của Tam Tuyệt Tiên Sinh đụng vào thần lực của hai người luồng lực đạo mãnh liệt xô đẩy ra bốn phía. Có một tia đập vào lưng Cần Quân Hiệp vì chàng nằm sấp trên tảng đá. Tia cường lực này lại dội chúng vào huyết đạo chàng nên được giải khai ngay.

Cần Quân Hiệp từ lúc nghe thấy Tam Tuyệt Tiên Sinh nói câu Chúng ta đi chuyến này cũng không phải là hoàn toàn vô ích người chàng. . . [mất bốn chữ]. Bây giờ huyết đạo chàng tuy được giải khai, song chàng vẫn nằm duỗi cẳng không nhúc nhích.

Cần Quân Hiệp trong lòng rất rối loạn mang xao xuyến mà không dám thở mạnh. Chàng chờ cho bọn Thiên Ngô lão nhân bốn người thả bước trầm trọng dần dần đi xa kỳ cho đến lúc không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa mới trở mình, người vẫn còn run bần bật rồi la thất thanh:

- Như vậy là nghĩa gì?

Lúc này nơi đây chỉ còn một mình Cần Quân Hiệp, dĩ nhiên chàng hỏi chẳng có ai trả lời.

Cần Quân Hiệp lồm cồm bò dậy, chàng lượn mình ra khỏi khối đá lớn, cất tiếng gọi to:

- Phi Ngọc! Phi Ngọc!

Chàng gọi hai tiếng liền không có tiếng đáp lại nhưng rồi đầu óc chàng bỗng hoang mang kinh hãi vì chàng chợt nhớ lại câu nói của Tam Tuyệt Tiên Sinh. Đi chuyến này cũng không phải hoàn toàn vô ích thì rõ ràng bọn này đã giết chết mẹ con Diệu Cô rồi hay ít ra cũng đánh cho thành người tàn phế. Chàng lẩm bẩm:

- Triển Phi Ngọc phải chăng đã có ác ý làm hại mẫu thân, đi báo tin cho cường địch biết Diệu Cô không còn hai vật chi bảo bên mình để họ thừa cơ kéo đến trả đũa. Nếu đúng vậy thì dĩ nhiên bây giờ nàng lánh mặt, mình gọi khi nào nàng chịu lộ diện.

Nghĩ tới đây, Cần Quân Hiệp toàn thân nhũn ra, chân tay ngung ngờ, nếu chàng không đứng tựa vào phiến đá thì đến phải té nhào xuống đất.

Cần Quân Hiệp đứng dựa vào tảng đá hồi lâu rồi lão đảo bước ra, tiến về phía cửa động. Chàng thấy cánh cửa sắt đổ xuống một nửa. Trong động lặng lẽ âm u, chàng có cảm giác là nơi đây đã xảy ra một tấn kịch rừng rợn.

Cần Quân Hiệp miệng thở hổn hển vừa nhọc mệt, vừa lo âu, chàng đứng ngẩn ngừ một lúc rồi tiến vào.

Cần Quân Hiệp tuy thấy bọn Cốc phu nhân ra khỏi hang động lâu rồi, mà chàng vẫn nơm nớp lo sợ bọn họ lộn lại. Đồng thời những cái sợ vô hình vẫn ám ảnh đầu óc chàng, nên chàng vừa tiến vào vừa rụt rè dò dẫm.

Nguyên trước Cần Quân Hiệp đã tới đây mấy lần và chàng biết rõ trong hang này có nhiều thạch thất.

Đi qua một gian nhà, chàng lại từ từ dòm ngó xem có động tĩnh gì không?

Khi tới căn nhà ba gian, Cần Quân Hiệp mới nhìn thấy Diệu Cô cùng Triển đại tiểu thư. Hai người nằm duỗi thẳng cẳng chồng lên nhau trên chiếc giường đá vẻ mặt cực kỳ bi phẫn.

Bên chỗ hai người nằm có khắc hai hàng chữ:

Nghịch nữ báo tin, thừa nhân chi nguy. Chư quân tự thối. Hà dĩ đối nhân. (Các vị được đưa con ngõ nghịch báo tin, rồi nhân lúc người ta nguy ngập kéo đến hành hung. Các vị thử xem tư cách đó thì còn mặt mũi nào mà trông thấy người đời nữa.)

Mười sáu chữ này đều khắc sâu xuống đá đến ba phân mà tuyệt không có vết tích dao búa. Rõ ràng là Diệu Cô đã vận kinh lực vào ngón tay để khắc chữ.

Cần Quân Hiệp đọc hết mười sáu chữ này thì chàng hiểu ngay ra mọi lẽ. Chàng lẩm bẩm một mình:

- Thảo nào bọn Thiên Ngô lão nhân lúc rút lui đều lộ vẻ hối hận bẽ bàng. Thì ra họ đến báo thù Diệu Cô không phải là câu chuyện đường đường chính chính mà đã thừa cơ người ta gặp phải bước gian nguy mà hành động.

Chàng biết rằng giả tỷ Diệu Cô có Kim Vị Giáp cùng Huyết Hồn Trần bên mình thì bọn này quyết nhiên không dám đến sinh sự. Nay họ thấy mười chữ sâu của Diệu Cô để lại mà họ đều là những tay cao thủ chính phái, họ nghĩ đến cách hành động hèn nhát của mình mà trong lòng cảm thấy tự thẹn. Ngay Tam Tuyệt Tiên Sinh, một nhân vật giữa hai phái chính tà cũng không khỏi bẽ bàng.

Cần Quân Hiệp nghĩ vậy thì lòng chàng rất đau thương, oán hận, và tự cho mình phải chịu một phần lớn trách nhiệm vào vụ thảm án này.

Cần Quân Hiệp ngó đi ngó lại Diệu Cô cùng Triển đại tiểu thư thấy hai người chết khá lâu rồi. Cứ tình hình này suy luận thì chắc là lúc Diệu Cô cùng Triển đại tiểu thư nghe thấy tiếng cửa sắt bị phá, hai người tự lượng sức mình không tài nào địch nổi, nên đã tự tử mà chết.

Cần Quân Hiệp đứng thộn mặt ra hồi lâu. Chàng liên tưởng đến cuộc đại biến xảy ra trong nhà mình. Chàng phải lênh đênh trôi nổi trên chốn giang hồ. Chàng gặp được Diệu Cô coi mình như đứa cháu. Đến hai bảo vật chí bảo cần có luôn bên mình để phòng thân mà bà ta cũng không tiếc. Chàng chỉ hỏi một lời là bà đưa tặng cho mình ngay.

Chàng có ngờ đâu vì Diệu Cô có lòng tốt với mình mà bị chết thảm như ngày nay.

Trong lòng Cần Quân Hiệp sôi lên vì đau đớn, vì hối hận. Bất giác hai hàng nước mắt chảy xuống đầm đìa.

Cần Quân Hiệp khóc không ra tiếng, chàng đứng trước thi thể hai người, hai tay chắp để trước ngực miệng lẩm rầm khấn, dường như để xưng tội với linh hồn người quá cố.

Giữa lúc chàng đang sụt sùi đau đớn, bất thành linh có tiếng bước chân vọng lại.

Cần Quân Hiệp bỗng giật nẩy mình lên, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn Thiên Ngô lão nhân còn quay trở lại?

Lòng phần uất nổi lên đến cực điểm nét mặt sợ sệt buồn rầu biến thành căm hận cương quyết. Chàng định bụng:

- Bây giờ mình gặp bọn này, quyết mặt sát thẳng vào mặt họ, thử xem họ còn dám vác mặt trông người đời nữa không?

Định bụng như vậy, chàng lạng người đi nấp vào phía sau bình phong để chờ đợi.

Cần Quân Hiệp chờ lúc nửa thì thấy một bóng người thấp thoáng đang dè dặt tiến vào trong thạch thất.

Chàng định thần nhìn ra vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Bóng người đang đi tới nào phải ai xa lạ. Chính là Triển Phi Ngọc.

Cần Quân Hiệp để ý nhận xét xem Triển Phi Ngọc có bị thương hay không, nhưng thấy nàng vẫn lành mạnh không sao hết. Chàng tự hỏi:

- Nàng bảo ta vào trong động để tiếp tay cho mẫu thân chống địch mà sao lại không ra về bị thương? Phải chăng nàng đã dối ta rồi đi ẩn nấp vào đâu rồi bây giờ mới lộ mặt ra? Phải chăng nàng chưa chạm mặt với bọn Thiên Ngô lão nhân?

Cần Quân Hiệp toan cất tiếng gọi:

- Phi Ngọc!

Nhưng hai chữ Phi Ngọc chưa thốt ra thì bỗng nghe Triển Phi Ngọc lên tiếng:

- Hừ! Người tưởng ta không tìm đến đây được ư? Có mấy gian nhà thạch thất, làm gì mà ta sục tìm chả ra. Mấy câu này mới nghe tưởng chừng như nàng nói buông quơ. Nhưng không phải, nàng muốn nói với Diệu Cô. Vì nàng vừa nói vừa giương cặp mắt lên nhìn và giờ ngón tay chỉ vào thi thể bà.

Cần Quân Hiệp thấy thái độ Triển Phi Ngọc mà không khỏi ớn lạnh da gà. Chàng tự nghĩ:

- Diệu Cô là mẹ ruột sinh ra nàng. Bây giờ bà đã bị thảm tử nằm cong queo trên giường đá. Nàng chẳng xót thương thì chớ, lại còn dám mở miệng nói những câu bạc bẽo đầy vẻ khinh mạ là nghĩa làm sao?

Cần Quân Hiệp vừa kinh hãi vừa tự hỏi:

- Chẳng lẽ Triển Phi Ngọc đã mất hết nhân tính rồi sao? Con người nhu thuận như nàng trừ phi phải chứng kiến khủng khiếp thì mới biến thành nghịch tử được.

Triển Phi Ngọc về mặt trần tráo tiến lại giường. Nàng vừa nhìn thấy mười sáu chữ khắc trên mặt đá thì giận xám mặt lại. Nhưng nét mặt giận chỉ thoáng qua một giây, rồi nàng bật lên tiếng cười lạt, giọng mai mỉa:

- Người đến lúc sắp chết còn kêu ta bằng nghịch nữ à? Hà hà! Nghịch nữ báo tin. . . ! Người thử nghĩ mà coi, mười mấy năm nay người đối với ta ngoài việc quất tháo, sai phái, có bao giờ người tỏ tình mẫu tử với ta? Hối ôi! Những gì là thư thư với muội muội? Đối với ta nó hoàn toàn vô nghĩa. Ta có được chút gì mà chúng đòi lấy là ta phải nhường chúng ngay. . .

Triển Phi Ngọc ngừng lại một chút để thở hơi rồi nói tiếp:

- Người đã chẳng lấy tình mẹ con xử với ta thì ta đâu có phải là con người? Thế mà lúc chết người còn bảo ta là nghịch nữ. Thúi lắm! Thúi lắm! Thúi lắm!

Nàng nói luôn ba tiếng „thúi lắm rồi về mặt hầm hầm tức giận vùng tay đánh luôn ra ba chưởng.

Chưởng lực mãnh liệt vô cùng khiến cho bụi đá bay lên tứ tung. Mười sáu chữ khắc lên mặt đá bị chưởng lực khoét đi không còn tồn tích gì nữa.

Giữa lúc này, Cần Quân Hiệp đang núp ở sau bình phong và bây giờ chàng hiểu rất rõ đầu đuôi vụ này, đúng là do một bàn tay Triển Phi Ngọc sắp đặt, và nguyên nhân chỉ là tại Diệu Cô sinh hạ được ba người con gái song ba ta thiên ái cô lớn tức là vợ Không Không Chấn và cô út tức là Triển Phi Yên. Diệu Cô không khi nào lại có thể ngờ được Triển Phi Ngọc vì oán hận mình mà dùng thủ đoạn bạo thiên nghịch địa. Nàng lập mưu mô thâm hiểm xúi chàng đến mượn bảo vật rồi đem tin này phi báo cho kẻ thù hay gây nên nổi mầu thân phải mất mạng.

Cần Quân Hiệp chưa từng trải giang hồ, kém phần lịch duyệt. Chàng ở trong nhà từ thừa nhỏ, kéo dài cuộc đời bình thần cho đến khi trong nhà xảy biến cố lớn, chàng mới biết được người cha mà mình vẫn sùng kính lại chính là kẻ thù giết phụ thân mình.

Hoàn cảnh đau đớn của chàng khiến chàng cơ hồ phát điên. Giữa lúc ấy chàng lại gặp Triển Phi Ngọc và thấy nàng là người nhu thuận, lòng riêng những kính yêu. Chàng có ngờ đâu tâm địa nàng lại còn ác tâm hơn cả mãnh thú, tâm địa một người con gái lẳng lơ.

Cần Quân Hiệp đứng trước cảnh thảm khốc của gia đình Diệu Cô, chàng cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt tối sầm lại. Chàng phải gắng gượng cố đứng cho khỏi ngã.

Bỗng chàng lại nghe Triển Phi Ngọc bật lên một tiếng cười the thé rất quái ác rồi hần học nói:

- Người có gì chẳng bao giờ cho ta, và cũng chẳng lấy lòng từ mẫu mà dạy bảo ta một câu nào. Suốt đời dẫn dắt ta, hành hạ ta, dày xéo lên ta, đến phải quần quai đau khổ không ngóc đầu lên được. Hà hà! Bây giờ thì hết thấy mọi vật đều thuộc về tay ta.

Ngừng một lát, nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi lại nói:

- Những bí lục về võ công của gia gia ta để lại, người cất dấu mà kỹ thế? Nhưng dù người cố tình giấu giếm thì ta cũng có biện pháp tìm ra cho bằng được. Người còn có dã tâm muốn hại cuộc đời ta, nói xấu ta đủ điều để thiên hạ khinh ghét ta. Sao bây giờ người không còn tiếp tục sống nữa đi để mà hành hạ ta?

Triển Phi Ngọc lại buông một tràng cười rộ ra chiều đắc ý và tuyệt không còn sợ hãi ai. Nàng coi bữa nay như một cuộc đắc thắng vẻ vang một ngày tươi đẹp nhất tổng cuộc đời nàng, chẳng khác nào cảnh ngục tù, bị giam cầm xiềng xích hai chục năm trời, bây giờ mới trả lại tự do.

Cần Quân Hiệp càng nghe càng bị xúc động mạnh. Mắt chàng hoa lên tâm thần chàng cơ hồ muốn ngất đi. Người chàng đột nhiên lão đảo xiêu về phía trước.

Chàng phải giơ tay ra để đỡ cho mình khỏi vật xuống, thì tay với được tấm bình phong. Người chàng đập mạnh vào đánh bình một tiếng. Tấm bình phong bị sức xô quá mạnh đổ xuống đất.

Triển Phi Ngọc thốt nhiên xoay người lại. Song chưởng phản ứng tự nhiên, đẩy về phía trước.

Nhưng trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, nàng đã nhận ra người đứng trước mặt mình là Cần Quân Hiệp, nàng vội thu chưởng về.

Cần Quân Hiệp suýt nữa ngất đi thì bị luồng chưởng phong của Triển Ngọc xô tới, người chàng lão đảo lùi lại mấy bước dựa vào vách đá rồi bình tĩnh lại.

Chàng dương mắt lên nhìn Triển Phi Ngọc chăm chăm. Triển Phi Ngọc cũng trở mắt ra mà nhìn chàng không chớp.

Cả hai người đứng thộn mặt ra chẳng nói năng gì trông như hai pho tượng gỗ.

Hồi lâu, lâu lắm, Triển Phi Ngọc gượng cười lên tiếng trước:

Công tử sao lại tới đây?

- Cần Quân Hiệp lặng thinh không trả lời. Chẳng hiểu vì chàng xúc động hay vì cảm hận mà không thốt ra lời.

Triển Phi Ngọc ngập ngừng hỏi:

- Công tử . . . Công tử đến đây đã lâu chưa?

Cần Quân Hiệp vẫn lặng thinh không lên tiếng.

Triển Phi Ngọc tiến lại gần thêm mấy bước, nàng cười dường như để chữa thẹn rồi cất tiếng hỏi:

- Những câu ta vừa nói chắc là công tử nghe hết cả rồi phải không?

Cần Quân Hiệp mắt trợn ngược lên vẫn chẳng nói nửa lời.

Triển Phi Ngọc hít mạnh một hơi rồi nàng lại hỏi bằng một giọng nửa dịu dàng nửa ra bực tức:

- Sao công tử lại không trả lời? Chẳng lẽ công tử không nghe thấy câu ta hỏi ư?

Bấy giờ Cần Quân Hiệp mới mở miệng. Chàng không đáp thẳng vào câu hỏi nhưng nói bằng một giọng rất bình tĩnh mà chính chàng cũng không ngờ rằng mình còn giữ được bình tĩnh đến mức độ ấy. Chàng nói:

- Cô nương! Cô nương tránh lối cho tại hạ.

Triển Phi Ngọc sững sốt đứng né sang một bên.

Cần Quân Hiệp bám vào tường để lấy đà rồi dùng sức nhảy vọt ra cửa như tên bắn.

Triển Phi Ngọc xoay tay toan nắm lấy tay chàng nhưng nắm không trúng. Nàng vội la hỏi:

- Công tử đi đâu bây giờ?

Cần Quân Hiệp không nhịn được nữa, chàng thét lên:

- - Cô nương đừng hỏi gì đến ta nữa! Để mặc ta! Để mặc ta!

Chàng nhảy xổ người phía trước mấy bước, qua một khúc quanh rồi đi vào ngõ đường khác dưới hầm.

Bên tai chàng tiếng Triển Phi Ngọc vang lên lạnh lạnh:

Công tử đừng đi nữa!

Cần Quân Hiệp đã hiểu rõ võ công Triển Phi Ngọc còn cao thâm hơn mình không biết đến mấy lần. Muốn trốn thoát nàng là một việc cực kỳ khó khăn.

Tuy nhiên không hiểu sao chàng biết vậy mà cứ chạy thực thân về phía trước chứ không dừng bước mà chính chàng cũng chẳng biết rằng mình chạy đi đâu bây giờ. Có điều chàng quyết định là không muốn nhìn mặt Triển Phi Ngọc nữa và không bao giờ con quanh quẩn bên mình nàng.

Cần Quân Hiệp cầm đầu chạy đến một chỗ có cửa đóng. Chàng đẩy được phiến đá đóng cửa ra thì bỗng trước mắt sáng lòa. Trong gian nhà này là một pho tượng ngồi nghiêm nhiên như người thật. Chính là tượng đá Triển Bất Diệt.

Cần Quân Hiệp thấy căn nhà này cùng đường không lối đi, chàng toan lùi ra thì một luồng kinh phong ập tới. Triển Phi Ngọc đã đến trước cửa.

Cần Quân Hiệp vội lùi lại hai bước.

Triển Phi Ngọc vẽ mặt nhăn nhó khó coi. Nàng tiến về phía trước quát lên:

- Đứng lại!

Nhưng nàng vừa dừng bước thì lại rất đổi giọng rất ngọt ngào:

- Quân Hiệp! Công tử. . .

Cần Quân Hiệp trở vào pho tượng đá Triển Bất Diệt sẵn giọng hỏi:

- Cô nương! Cô nương còn mặt mũi nào tiến vào trong căn nhà này nữa chẳng?

Triển Phi Ngọc nhìn theo phía tay Cần Quân Hiệp trở thì thấy pho tượng đá linh động như người thật. Nàng vừa để mắt trông tới pho tượng lại nhớ ngay đến hành vi bạo ngược của mình rồi bất giác trong lòng kinh hãi. Nàng không tự chủ được lùi ra một bước.

Cần Quân Hiệp lại nói tiếp:

- Cô nương. . . đã gây ra vụ này. . . nếu cô nương còn đủ sức tàn nhẫn thì không gì bằng giết ta đi để bịt miệng.

Triển Phi Ngọc nhìn Cần Quân Hiệp hồi lâu nhăn nhó cười nói:

- Quân Hiệp! Ta tưởng trên đời chỉ có mình công tử là người hiểu lòng cho ta ma thôi. Té ra công tử cũng không hiểu nốt.

Cần Quân Hiệp thét lên:

- Mãi đến ngày nay ta mới biết cô nương là người như thế nào?

Triển Phi Ngọc trầm giọng hỏi lại:

- Công tử cho ta là hạng người như thế nào?

Cần Quân Hiệp đáp:

- Đến nay thì ta biết rõ cô nương lắm rồi, có thể nói là lòng dạ cô nương còn độc hơn rắn rết. Không trách người ta thường nói rằng: tối độc phụ nhân tâm.

Triển Phi Ngọc rung mình một cái. Mặt nàng xám ngắt. Nhưng chỉ thoáng qua một giây rồi nàng trở lại bình tĩnh nói:

- Ta hỏi lại công tử một câu. Ta đối với công tử như thế nào?

Cần Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc hỏi câu này bất giác chàng thộn mặt ra không biết trả lời như thế nào?

Chàng nghĩ lại Triển Phi Ngọc đối với mình thật đã hết lòng, tuyệt không chút gì ác hại, mà lại có rất nhiều ơn huệ với mình.

Nhưng sau chàng nghĩ rằng:

- Ta bị nàng lợi dụng và đã làm lợi cho nàng khá nhiều. Như vậy thì sao lại bảo là nàng có lòng tốt với mình được?

Rồi chàng gần giọng đáp:

- Cô nương bảo ta là Tam cô nương chết. Cô nương còn mượn tay ta đến hỏi Diệu Cô lấy Huyết Hồn Trảo cùng Kim Vị Giáp là hai vật chí bảo về cho mình. Rồi vụ này đã gây ra cái chết uống cho Diệu Cô tiên bối để ta phải ân hận suốt đời. Cô nương đối với ta như vậy mà cho là tử tế lắm phải không?

Triển Phi Ngọc sắc mặt biến đổi từ chỗ lợt lạt đến chỗ xanh lè rồi sau cùng đến chỗ xám ngắt trông mà phát khiếp.

Nàng nói dần từng tiếng một:

- Công tử nói vậy thì ra không muốn ở cùng ta nữa ư?

Cần Quân Hiệp nghĩ thầm:

- Nàng đã hỏi câu này là trong lòng thất vọng lắm rồi. Nếu mình lại trả lời thẳng thắn thì e rằng nàng đi đến chỗ tuyệt vọng hoàn toàn và có thể trở mặt ngay thì rất phiền cho mình.

Nghĩ vậy, chàng bèn tìm lời thoái thác, đáp:

- Trong mình ta còn mối thù giết cha, ngày nào chưa trả được là không yên tâm ngày ấy. . . Dĩ nhiên phải mỗi người một ngã.

Triển Phi Ngọc là người rất tinh quái. Nghe chàng nói vậy nàng hiểu ý ngay lập tức bật lên tiếng cười kỳ dị nói:

- Hay quá! Công tử trả lời thật khéo quá! Nhưng công tử nên biết rằng ta đã muốn thứ gì mà không nắm được vào tay mình, thì kết quả sẽ ra sao?

Cần Quân Hiệp rung mình. Chàng thấy cặp mắt Triển Phi Ngọc hung dữ. Bất giác chàng nhìn ra phía khác rồi lắc đầu nói:

- Cái đó ta cũng không biết. Cô nương tính thế nào thì mặc việc gì ta đã quyết định là không thay đổi nữa.

Triển Phi Ngọc ngẩn người ra một lúc. Nét mặt đau khổ của nàng đột nhiên dịu lại. Nàng khẽ buông một tiếng thở dài rồi từ từ tiến lại gần đến trước mặt Cần Quân Hiệp thì dừng lại.

Cần Quân Hiệp thoang thoảng ngửi thấy mùi hương tự người xử nữ tiết ra. Về mặt mỹ lệ thanh tú của nàng có đượm màu ai oán khiến cho chàng không khỏi cảm thấy buâng khuâng trong dạ, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ kẻ hành động hung dữ lại là Triển Phi Ngọc, con người đang đứng trước mặt ta đây? Hay trên đời còn kẻ hung ác nào khác trùng tên họ và mặt mũi giống nàng?

Triển Phi Ngọc lại hé môi son nói:

- Quân Hiệp! Công tử nhẫn tâm không hỏi gì đến ta nữa thật ư?

Cần Quân Hiệp cảm thấy đầu óc cực kỳ hoang mang rối rắm, không biết trả lời ra sao?

41. Chương 41: Cần Quân Hiệp Bị Nhốt Dưới Nhà Hầm

Lúc Cần Quân Hiệp nấp ở phía sau bình phong đã nhìn thấy và nghe rõ ngôn ngữ cùng hành vi của Triển Phi Ngọc. Chàng thấy nàng mất cả nhân tính không nghĩ đến tình cốt nhục, chẳng khác người mất trí. Nhưng đằng này thực tình nàng không phải là kẻ loạn óc điên khùng mà vẫn khôn ngoan tinh quái. Vậy nàng chỉ là con người tàn nhẫn vô luân. Chàng quyết tâm không màng lẫn lẩn với nàng nữa.

Cần Quân Hiệp vừa tới cửa thạch thất thì Triển Phi Ngọc cũng chạy theo ra, chàng đã định bụng quyết tâm cự tuyệt. Nhưng lúc này chàng thấy Triển Phi Ngọc vọt qua mặt đứng ở phía trước đón đường nên chưa đi thoát được.

Triển Phi Ngọc dừng bước lại dùng những lời cực kỳ ngon ngọt êm ái, cặp mắt đắm đuối nhìn chàng. Chàng không khỏi xiêu lòng đứng thộn mặt ra. Những ý nghĩ quyết tuyệt của chàng lúc trước định buông lời mạt sát thì bây giờ lại nghẹn họng không thốt ra được câu nào.

Cần Quân Hiệp bản tính vốn do dự không quyết đoán. Giả tỷ Triển Phi Ngọc lại thuyết luận một hồi nữa thì chắc chàng mất hết tinh thần kiên quyết.

Nhưng Triển Phi Ngọc thấy chàng đứng thộn mặt ra không nói gì lại yên trí là chàng đã quyết tâm ly khai mình rồi.

Triển Phi Ngọc vừa tức giận vừa nóng nảy, nàng không nhẫn nại được. Đột nhiên nàng sa sầm nét mặt, đằng hắng một tiếng rồi xẵng giọng:

- Quân Hiệp ! Công tử hãy ngồi một chỗ vắng vẻ tĩnh mịch mà suy nghĩ cho kỹ đi. Trước nay ta đã làm điều chi lỗi đạo đối với công tử hoặc có âm mưu thâm độc gì để công tử phải tức giận chưa ?

Nàng ngừng lại một chút rồi hậm hực nói tiếp:

- Ta ở đây chờ công tử. Công tử nghĩ kỹ đi. Bao giờ công tử hiểu rõ tâm can hãy quay lại đây gõ cửa kêu ta cũng chưa muộn.

Cần Quân Hiệp toan cất bước chuồn thẳng thì lại nghe tiếng Triển Phi Ngọc lên giọng lạnh lùng bảo chàng:

- Quân Hiệp ! Nếu công tử không phân tích được điều phải trái một cách chu đáo và thông suốt mọi vấn đề có liên quan đến ta thì đừng hòng ra khỏi thạch thất này nữa !

Triển Phi Ngọc nói xong phất tay áo một cái. Một luồng kinh phong hất Cần Quân Hiệp lùi trở lại hai bước vào trong thạch thất. Đoạn nàng lạng mình một cái như tên bắn ra khỏi cửa.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng vang lên, một tảng đá lớn sập xuống đóng chặt cửa động lại.

Cần Quân Hiệp bị nhón trong thạch động. Chàng nghĩ tới Triển Phi Ngọc đang ăn nói dịu dàng mà đột nhiên biến đổi thái độ, buông lời hăm dọa, chàng rất đỗi ngạc nhiên đứng ngây người ra như tượng gỗ.

Hành động của Triển Phi Ngọc cực kỳ mau lẹ và bất ngờ. Cần Quân Hiệp bị luồng kinh phong hất ngược lại chàng chưa kịp phát giác chứ đừng nói đến chuyện đề phòng.

Triển Phi Ngọc phất tay áo mạnh quá, chẳng những hất Cần Quân Hiệp vào nhà mà còn thổi tắt phụt ngọn đèn đặt trên bàn.

Sau khi nàng đi rồi, trong thạch thất tối đen như mực.

Cần Quân Hiệp vô cùng hoang mang đứng thộn mặt ra trong bóng tối. Lời Triển Phi Ngọc vừa hăm dọa nếu chàng không nghĩ cho thông suốt mọi vấn đề thì nàng không buông tha ra khỏi thạch thất vẫn còn vang vọng bên tai chàng. Lòng chàng se lại và cảm thấy đau khổ đến cùng cực.

Cần Quân Hiệp ở trong tình trạng hãi hùng, đau khổ trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm. Chàng toan ra gõ cửa nhà thạch thất để gọi Triển Phi Ngọc.

Nhưng chàng mới gơ tay lên nửa chừng rồi không biết nghĩ sao lại từ từ hạ tay xuống đứng yên không nhúc nhích.

Chàng hai tay ôm đầu dùng sức lắc thật mạnh, tưởng chừng như để tìm một kế hoạch ra thoát nơi nhà hầm tăm tối này.

Nhưng chàng suy nghĩ mãi không được kế gì. Tâm trí chàng hoang mang quá đỗi, thậm chí quên cả không biết mình hiện ở nơi đâu và đứng đã bao lâu ?

Sau chàng buồn bã xoay mình lại ngồi phệt xuống dựa vào phiến đá cửa động.

Cần Quân Hiệp chợt ngẩng đầu lên coi rồi bất giác đứng phất dậy.

Trong nhà thạch thất tối đen như mực, dơ bàn tay không trông rõ ngón. Thế mà lúc chàng ngẩng đầu lên, bất thành linh chàng ngó thấy phía trước gần đó chẳng xa là mấy một cặp mắt xanh lè đang chú ý nhìn mình.

Cần Quân Hiệp chỉ nhìn thấy ánh sáng hào quang một đôi mắt liếc nhưng chàng lập tức nghĩ ngay đây là đôi mắt của một người nào đó. Chàng sợ hãi quả khác nào bị rơi vào bể nước đá. Chàng run lên bần bật cất tiếng hỏi:

- Ai? ...Ai đó?

Cần Quân Hiệp lên tiếng khê gọi. Trong thạch thất vẫn một màu tối om, không nghe tiếng người đáp lại. Chàng nhớ lại trong thạch thất này ngoài mình ra, chẳng còn một người nào khác. Chàng tự hỏi:

- Tại sao có cặp mắt xanh lè kia chiếu ra trong bóng tối ?

Lần quần với ý nghĩ vợ vẫn chàng càng nghĩ càng sợ hãi, sợ đến lông tóc đứng dựng cả lên.

Cần Quân Hiệp sức nhớ tới điều gì, chàng càng sợ hết hồn trống ngực đánh thành thịch. Chắc chàng nghĩ tới trong gian nhà thạch thất này có đặt pho tượng phụ thân Triễn Phi Ngọc, lang quân của Diệu cô, một tay đệ nhất đại ma đầu trong thiên hạ, tên gọi Triễn Bất Diệt.

Pho tượng này người ta tạc rất khéo, linh động như người thật. Chả thế mà Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quân Tam Dương, một tay cao thủ vào bậc nhất lại nổi danh không biết sợ trời sợ đất là gì, mà vừa trông thấy pho tượng đã bỏ vĩa cấm đầu chạy thẳng, về sau lão mới nhớ ra Triễn Bất Diệt đã chết rồi tự cười thầm cho mình.

Cần Quân Hiệp thấy cặp mắt chiếu ra những tia sáng rùng rợn, chàng ngoảnh mặt ra chỗ khác, nhưng lòng vẫn thấp thỏm, thỉnh thoảng liếc nhìn trộm thì dường như cặp mắt kia càng ngó mình dữ hơn trước.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ ...pho tượng đất sống lại được hay sao ?

Tuy chàng triết lý như vậy để trấn tĩnh tâm thần, nhưng nào có trấn tĩnh được. Người chàng run lên bần bật.

Cần Quân Hiệp đứng thộn mặt ra hồi lâu. Cặp mắt lạnh lùng vẫn chiếu ra những tia hào quang rùng rợn trong bóng tối mờ.

Sau cơn hoảng sợ khá lâu, mà không thấy động tĩnh gì, Cần Quân Hiệp dần dần mạnh dạng trở lại. Chàng rón rén tiến về phía trước.

Cần Quân Hiệp tiến gần lại đôi mắt biếc mấy bước rồi đứng lại. Chàng định thần nhìn kỹ thì cặp mắt đó dường như sâu thăm thẳm không có đáy.

Chàng gơ hai tay sờ soạng về đằng trước thì sờ đúng vào pho tượng đất như thế đủ chứng thực hai điểm ánh sáng xanh biếc kia đúng là cặp mắt pho tượng thật, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bây giờ Cần Quân Hiệp mới thở phào một cái nhẹ nhõm dường như người được trút bỏ gánh nặng.

Chàng lẩm bẩm:

- Triễn Bất Diệt sau khi chết đã lâu ngày mà vẫn còn khiến cho người ta khi nghĩ đến phải hãi hùng thì dĩ nhiên hồi sinh thời oai phong ông ta biết đến thế nào mà nói ? Theo lời người ta truyền lại thì võ công ông ta xuất quỷ nhập thần mà hành động lại kiêu hãnh vô cùng.

Chàng nghĩ tới Triễn Phi Ngọc về tính tình độc ác tàn bạo thì giống phụ thân. Nàng chỉ khác xa ông bố ở chỗ người nàng xinh đẹp ăn nói dịu dàng khiến cho ai phải gặp một lần là đem lòng quyến luyến không rời tay.

Cần Quân Hiệp đưa tay lên sờ đỉnh đầu pho tượng đất, chàng suy nghĩ liên miên rồi đứng thộn mặt ra.

Giữa lúc đầu óc rối tung với bao nhiêu ý nghĩ phức tạp, chàng quên cả không biết mình đang để tay lên chỗ nào. Bỗng chàng bỗng tiếng thở dài rồi gơ tay lên đập mạnh một cái.

Lúc chàng phát giác ra tay mình đập đỉnh đầu pho tượng thì sợ quá đột nhiên lùi lại mấy bước.

Bỗng nghe hai tiếng lách cách, cặp mắt xanh biếc kia rớt xuống đất.

Trong nhà thạch thất tối om. Vì chàng thấy hai hạt châu rớt xuống nên vội vàng quay lại nhìn xem, mới biết hai vật vừa rớt tức là cặp mắt pho tượng. Vì chàng đập tay mạnh vào đầu làm rung chuyển pho tượng nên cặp mắt bắn ra rớt xuống.

Nhưng pho tượng này đột nhiên xích sang bên dời xa chỗ cũ ba thước, để hở ra một cửa động tròn. Hai hạt bích châu kia lọt vào cửa động đó.

Cần Quân Hiệp cúi xuống đất nhìn thấy tối mò. Chàng đứng thộn mặt ra ngẫm nghĩ hồi lâu. Chàng vừa muốn chui xuống dưới hầm xem có gì lạ không, nhưng trong lòng vẫn băn khoăn e ngại dưới đó có sự gì nguy hiểm chăng nên ngập ngừng không quyết định.

Chàng ngồi một lúc rồi lại thò đầu vào cửa hầm nhìn xuống và lắng tai nghe xem có động tĩnh gì không. Lần này chàng chú ý nhìn kỹ hơn trước thì nhận ra trong bóng tối mò dường như ẩn hiện có tia ánh sáng yếu ớt.

Cần Quân Hiệp suy nghĩ một lúc thì chợt nhớ ra rằng tia sáng yếu ớt này chắc do hai hạt minh châu vừa rớt xuống chiếu ra. Chàng vận hết mục lực nhìn kỹ thì ngay dưới chỗ chân mình đứng sâu chừng hơn một trượng quả nhiên thấy hai chấm sáng nằm yên một chỗ. Chàng biết đó là đáy hầm và như vậy hang động này cũng không sâu mấy.

Trước thực trạng này Cần Quân Hiệp đã thấy vững tâm, và càng thêm nổi tính hiếu kỳ. Chàng liền bám vào miệng nguyệt động rồi buông lỏng người xuống.

Chàng đề khí xong rồi buông tay ra thì quả nhiên chân đáp ngay xuống mặt đất đáy hầm.

Chàng vừa đứng vững, làn ánh sáng tuy yếu ớt nhưng cũng đủ khiến cho chàng nhìn thấy phía trước có một tầng cửa sắt.

Cần Quân Hiệp thấy phía trong cửa này dường như ánh sáng rực rỡ. Ánh sáng chỉ lọt ra ngoài khe cửa bằng sợi tóc mà chàng đã nhìn khá rõ mọi vật xung quanh.

Cần Quân Hiệp rón rén tiến về phía trước. Chàng giơ tay ra đẩy cửa. Cánh cửa này chỉ khép hờ, nên vừa đẩy cửa đã hé mở.

Một làn ánh sáng chói lọi chiếu ra. Ánh sáng này đủ các màu sắc rực rỡ vô cùng. Chàng chỉ nhìn một lát đã lóa mắt rồi không trông rõ vật gì nữa.

Cần Quân Hiệp đảo mắt nhìn ra chỗ khác rồi đành nhắm mắt lại vì không chịu nổi ánh sáng huyền ảo và mãnh liệt.

Sau khi dưỡng thần hồi lâu chàng lại từ từ mở hé mắt ra nhìn thấy rõ hiện trạng bất giác chàng thở phào một cái nhẹ nhõm và chàng biết được đây là một gian thạch thất rộng chừng một trượng vuông.

Bốn góc nhà thạch thất này có thấp bốn ngọn đèn chẳng có gì là mãnh liệt. Sở dĩ trong nhà rực rỡ lóa mắt là do từng đồng trần châu bảo thạch phóng ra.

Hạt trần châu cũng chiếu ra một thứ ánh sáng. Thế thì từng đồng trần châu bảo thạch đương nhiên chiếu ra những làn ánh sáng chói lọi huyền ảo và mãnh liệt.

Cần Quân Hiệp khoa chân bước vào. Tiện tay chàng bốc một nắm trần châu đựng trong chiếc chậu gần đó. Chàng lại để cho từng hạt trần châu đó từ từ lọt xuống rớt vào chậu.

Cần Quân Hiệp chẳng những chưa được thấy nơi nào có số tích trữ nhiều trần châu như ở đây mà chàng cũng chưa từng gặp qua có ai giàu đến bày ra một cảnh trí ra ngoài sức tưởng tượng như vậy.

Nguyên Cần Quân Hiệp từ thuở nhỏ sống trong một gia đình rất sung túc ăn mặc phong lưu thừa thãi trên bảo vật, bao nhiêu bạc vàng chàng cũng coi thường. Thế mà vào đây những hạt châu làm cho chàng lóa mắt ra lấy làm kỳ dị liền nhìn ngắm mãi. Bây giờ chàng nhìn đã quen rồi không chói mắt nữa. Giả tỷ chàng là người lo xa hay có tính tham lam mà đột nhiên được thấy nhiều châu bảo hiểm có như nơi đây thì e rằng khó lòng từ chối được tư cách hào hiệp, cũng nổi lòng tham muốn như ai và sẽ lấy một ít để vào trong mình.

Cần Quân Hiệp ngăn người ra một lúc. Cặp mắt đưa đi đưa lại nhìn quanh. Đột nhiên chàng chú ý đến một cái giá gỗ. Trên giá này có để một con ngựa sắt.

Con ngựa này một màu đen kịt chẳng có chi là lạ. Sở dĩ Cần Quân Hiệp chú ý đến nó vì chàng nhớ tới cuộc ước hội trong tòa Cổ thành thần bí kia. Hôm đó Lôi Đại Khuê chết rồi tay còn cầm con ngựa sắt nhỏ chàng lấy ra rồi về sau đưa lại cho Triển Phi Ngọc.

Chàng lại nhớ đến Triển đại tiểu thư đã vì việc giải cứu cho mình mà đưa con ngựa nhỏ đó cho Vinh Bất Hoàn Thủ Quân Tam Dương.

Con ngựa đúc bằng sắt ở trước mặt chàng hiện giờ cũng giống hệt như vậy chỉ khác ở chỗ con này lớn hơn nhiều. Nó dài đến hơn một thước.

Cần Quân Hiệp xem châu báu hồi lâu rồi đến gần con ngựa sắt. Chàng dơ tay ra toan nhấc lấy. Nhưng con ngựa sắt này nặng quá. Một tay không nhấc lên nổi.

Cần Quân Hiệp liền đưa cả hai tay ra đặt lên mình ngựa hết sức nhấc lên, thì chợt trông thấy trên giá gỗ có khắc bốn chữ không được vọng động.

Cần Quân Hiệp cả kinh vội rút tay lại, nhưng đã đụng vào con ngựa sắt. Bỗng chàng nghe đánh véo một tiếng. Từ trong bụng con ngựa này vọt ra một làn bụi sắc vàng dày đặc, mùi hương bốc ra ngào ngạt và chụp trúng vào đầu Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp vừa bị làn khói bao phủ, người chàng lão đảo cơ hồ muốn té. Chàng cảm thấy đầu nặng mà chân nhẹ, phải cố gượng mới đứng vững, làn hơi phẩn thấm vào trong phủ tạng, chàng cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Đột nhiên Cần Quân Hiệp như người say máu, người chàng nghiêng đi rồi ngã lăn ra trên một phiến đá quý sắc đỏ tươi như máu. Chàng cố gượng ngồi dậy, nhưng không nhúc nhích được nữa, đành chịu nằm yên.

Bao nhiêu phần bụi cơ hồ bị Cần Quân Hiệp hút vào trong người hết.

Đến lúc dưới ánh minh châu bảo thạch không còn nhìn thấy một chút phần bụi nào nữa mà mùi hương ngào ngạt vẫn còn lãng vãng trong nhà thạch thất chưa tan hết.

Cần Quân Hiệp nằm lăn trên mặt đá. Cặp mắt chàng nửa nhắm nửa mở, tỏ ra người không còn có tri giác nữa.

Nhắc lại Triển Phi Ngọc sau khi ra khỏi nhà thạch thất, nàng đứng bên ngoài cạnh cửa một lúc lâu rồi biết rằng Cần Quân Hiệp đang hoang mang và đứng ở phía trong cửa.

Hai người chỉ cách nhau một tầng cửa đá. Nhưng rồi sao không ai lên tiếng nữa, chẳng ai hiểu là giữa mình và đối phương còn đứng gần nhau hay bỏ đi đâu.

Triển Phi Ngọc nán chờ một lúc vẫn không nghe tiếng Cần Quân Hiệp gọi mình. Trong thạch thất lại yên lặng như tờ, không thấy động tĩnh gì thì nàng càng nóng nảy.

Nàng nghĩ đến mình vì Cần Quân Hiệp hao tổn không biết bao nhiêu tâm cơ mà rút cục vẫn chẳng thành công chuyện gì, nên trong lòng oán hận vô cùng.

Triển Phi Ngọc trong dạ bồn chồn cơ hồ không chịu nổi. Đã hai ba lần nàng toan mở cửa vào xem. Rồi không biết nghĩ sao, nàng dí đầu ngón chân xuống nhảy vọt đi. Nàng định bỏ đi một lúc cho khuây khoả nỗi lòng rồi sẽ trở lại, vừa ra đến cửa hang nàng bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài khe núi vọng lên rất cấp bách thì không khỏi run sợ, tự hỏi:

- Không biết bọn nào tới đây ? Chẳng lẽ lại có người biết mẫu thân mình không còn Huyết hồn thảo và Kim vị giáp nên đến tầm cừu.

Triển Phi Ngọc nghĩ tới đây thì bỗng nghe hai tiếng ngựa hí rất thê thảm cấp bách, dường như đôi ngựa này đang lúc lao nhanh đột nhiên xảy ra chuyện gì.

Tiếng vó ngựa bỗng im bặt, nàng nghe tiếng một người đàn bà la lên:

- Người còn đuổi theo ta làm chi ? Người đã làm khổ ta trong bấy nhiêu năm còn chưa đủ hay sao ?

Rồi có tiếng đàn ông hốt hoảng đáp lại:

- Nàng hãy nghe ta nói ! Nàng hãy nghe ta nói !

Giọng nói cực kỳ cấp bách như người than vãn.

Triển Phi Ngọc động tâm chuyển mình nháp nhô mấy cái ra khỏi hang núi thì thấy ngoài cửa hang hai con tuần mã nằm sùi bọt mép.

Ngoài xa một thiếu phụ nọ dòng đứng tựa lưng vào một khối đá lớn trở tay vào mặt một người đàn ông lớn tuổi cách đó chừng hai mươi trượng đang đi tới. Tướng mạo người đàn ông rất trang nghiêm. Bà ta rít lên:

- Đừng đến gần ta nữa !

Người đàn ông đang khoa chân tiến về phía trước vừa nghe thiếu phụ la liên lui trở ra nói:

- Nàng hãy để ta nói rõ chuyện đầu đuôi cho mà nghe.

Người đàn bà sắc mặt lợt lạt trông mà phát khiếp. Cặp mắt bà chiếu ra những tia sáng oán hận. Bà lại lên giọng lạnh lãnh nói:

- Người còn nói làm chi nữa ? Người đã giết chàng. Người dùng thủ đoạn hèn mạt để hạ sát chàng làm khổ ta bấy nhiêu năm.

Bà càng nói mắt càng chiếu ra những tia sáng oán hận đến cùng cực.

Tay bà bỗng run lên một cái. Một làn ngân quang lấp loáng rùi đột nhiên một làn ánh kiếm vây bọc lấy người đàn ông.

Người đàn bà ra tay rất lẹ, Triển Phi Ngọc chưa nhìn rõ bà dùng thứ khí giới gì.

Người đàn ông đứng tuổi né người đi một cái, vừa thò tay ra sau lưng đã rút thanh trường kiếm ra đánh soạt một tiếng.

Nguyên người đàn bà này vừa vung ra một đoạn dây trắng tựa như tuyết. Lúc này đoạn dây trắng đã bị thanh trường kiếm cắt đứt một nửa. Đoạn dây trắng phát phối rớt xuống đất. Mà thanh trường kiếm cũng dừng lại.

Triển Phi Ngọc nhìn thấy hình dáng thanh kiếm khác xa thanh kiếm thường. Nó không có đàng sóng đàng lưỡi, và phát ra ánh vàng lấp lờ trông tựa hồ con rồng vàng nằm móng coi mạnh mẽ vô cùng.

Triển Phi Ngọc vốn chưa biết người đàn ông và đàn bà này là ai. Nàng cũng không hiểu giữa hai người có mối liên quan gì. Bây giờ nàng vừa nhìn thấy thanh trường kiếm đã biết ngay người đàn ông kia là Kim Long kiếm khách Vi Cự Phu ở Lũng Tây và người đàn bà chính là Tố Thử Tiên Tử Đường Uyển Ngọc.

Triển Phi Ngọc từ từ chuyển động thân hình tiến gần thêm hai bước rồi nấp mình sau tảng đá lớn. Nàng nín thở nhìn về phía trước để xem Vi Cự Phu cùng Đường Uyển Ngọc động thủ.

Hai người cùng chưa phát giác ra có người ẩn nấp gần đó.

Đường Uyển Ngọc nở nụ cười thê lương nói:

- Kiếm pháp giỏi tuyệt, võ công người đã rất mực cao thâm cao hơn y và cao hơn ta nữa. Hai mươi năm trước người hạ sát y thì bây giờ người giết luôn cả ta nữa, can chi còn phải do dự ?

Ngừng một lát bà lại giục. Người lại đây ! Ta chỉ mong người dám làm như vậy. Ta quyết không trả đòn đâu.

Vi Cự Phu nét mặt cực kỳ thê thảm, da thịt co rút lại từng cơn, tỏ ra trong lòng lão đau khổ vô cùng. Lão trở lưỡi kiếm xuống đất nói bằng một giọng rất buồn rầu:

- Uyển Ngọc ! Nàng tưởng ta có thể giết nàng ư ?

Đường Uyển Ngọc nghe Vi Cự Phu hỏi vậy buông một tiếng cười quái gỡ đầy vẻ mỉa mai rồi lớn tiếng nói:

- Thôi người đừng giả vờ nữa. Lúc người giết chết y sao không giết luôn cả ta nữa ? Hai mươi năm nay ta ở chung với người có được giây phút nào vui vẻ chưa ? Hàng ngày bắt thịt giết dùng dùng máu chảy nhộn lên còn đau khổ hơn kẻ chết rồi.

Đường Uyển Ngọc thở mạnh một hơi rồi buông một tràng cười khanh khách nói tiếp:

- Ha, Ha ! Trước kia sở dĩ ta chưa chết là còn muốn chờ để nghe cho rõ tin tức mà thôi. Ngày nay những điều gì muốn biết thì ta đã biết rồi. Ta biết y lạc lõng nơi đâu và đã bị chết về tay người.

Vi Cự Phu vẻ mặt nhăn nhó rất khó coi. Mỗi một lời của Đường Uyển Ngọc là một mũi dao sắc đâm vào tim gan lão. Trong lòng lão vô cùng đau đớn mà không biết trả lời ra sao ?

Lão vẫn tưởng trong khoảng thời gian hai mươi năm trời Đường Uyển Ngọc đã sống một cách yên vui. Bây giờ lão mới biết trái tim người yêu của mình không chiếm được chút nào, Và nàng vẫn đắm chiêu vì kẻ khác.

42. Chương 42: Nội Lực Cần Quân Hiệp Tiến Triển Bất Ngờ

Vi Cự Phu bị Đường Uyển Ngọc kể tội và hỏi dồn một hồi, lão cứng họng không biết trả lời ra sao, chỉ biết đứng thộn mặt ra như tượng gỗ.

Đây là lần đầu tiên trong đời lão lâm vào một hoàn cảnh bị thăm nhắt, lão đau lòng và hoang mang vô cùng ! Suốt một đời ngang dọc giang hồ lừng lẫy tiếng tăm trong võ lâm Vi Cự Phu đã cay cực không sao nắm được tình yêu chân thật của một người đàn bà. Sau lão phải ra tay hạ sát người bạn kết nghĩa là Cần Nhật Túy để mưu mô chiếm lấy con người ngọc.

Vì muốn giữ vụ này cho được bí mật và khỏi gây nên sóng gió gia đình, lão đã cấm ngặt Cần Quân Hiệp không cho rời khỏi nhà một bước. Nào ngờ diễn biến xảy ra đột ngột để câu chuyện của lão đã bị kín được hai mươi năm trời nay bỗng nhiên bị vỡ lẽ trách nào lão chẳng nổi lên những trận bão lòng.

Vi Cự Phu đứng ngây người ra hồi lâu rồi từ từ ngẩng đầu lên nói bằng một giọng rất thê lương như kẻ tử tù bị đưa ra pháp trường, lão ngập ngừng:

- Việc đã xảy ra thế này, ta chẳng còn biết nói sao được. . . ta đã làm khổ nàng, hai mươi năm... bây giờ nàng giết ta đi để báo thù.

Rồi lão nghẹn lời không nói tiếp được nữa. Lão vung tay ra một cái thanh Kim Long kiếm trong tay lão bay vọt đến trước người Đường Uyển Ngọc.

Lúc lão phóng kiếm đã vận chân lực vào tay. Thanh Long Kiếm phập một tiếng chênh chếch cắm xuống đất ngập tận chuôi ngay trước mặt Đường Uyển Ngọc.

Đường Uyển Ngọc liền cúi xuống, nắm lấy chuôi kiếm rút mạnh một cái. Bà rút thanh bảo kiếm lên rồi xoay mũi kiếm về phía Vi Cự Phu hỏi:

- Có phải ngày trước người giết Cần Nhật Túy đã dùng thanh kiếm này không ?

Vi Cự Phu trong lòng chưa xót gật đầu đáp:

- Phải rồi, đúng là ta dùng thanh bảo kiếm này đâm y bị thương. Đó cũng là y phải bức bách ta dùng đến binh khí.

Đường Uyển Ngọc tím mặt lại thét lên lạnh lạnh:

- Người dùng thanh kiếm này để giết chàng ư ?

Vi Cự Phu tuy thấy Đường Uyển Ngọc nói trịch ý nghĩa của lời mình nhưng lão cũng không giải thích hay tranh biện gì nữa, đáp ngay:

- Kể như nàng nói cũng đúng. Có điều khi ta bỏ đi thì y vẫn chưa chết. Khi Viên sư đệ đến nơi dòm lại thì mới phát giác ra y đã chết rồi.

Nói đến đây lão ngừng lại để thở rồi nói tiếp:

- Phải rồi ! Ta đã đâm chết y.

Đường Uyển Ngọc tiến lại gần hai bước, bà đưa kiếm ra, mũi kiếm chỉ còn cách ngực Vi Cự Phu không đầy nửa thước.

Vi Cự Phu sắc mặt lợt lạt. Người lão vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Đường Uyển Ngọc nói dần từng tiếng:

- Vi Cự Phu ! Ta không ngờ người mặt người dạ thú đến thế được !

Bà nói được một câu rồi thở hồng hộc phải dừng lại. Hồi lâu mới nói tiếp:

- Cần Nhật Túy đã cùng người kết nghĩa anh em, giải vây cho người thoát vòng nguy hiểm. Lúc nào chàng đề cập đến người cũng khen không ngớt miệng và ra chiều khâm phục người lắm. Không ngờ người... người...

Bà nói đến đây thì nước mắt dàn dụa. Lòng bà căm hận Vi Cự Phu thấu xương. Bản thân bà không muốn sa lệ trước mặt kẻ thù. Nhưng bản thân nghĩ đến những ngày cùng Cần Nhật Túy sum họp vui thú. Tuy ngày vui ngắn chẳng đầy gang và thời gian vĩnh viễn đã qua mấy chục năm trời, bà vẫn không cảm lòng được để hai giòng lệ tuôn ra.

Đường Uyển Ngọc hít mạnh một hơi thở rồi nói tiếp:

- Quân tàn ác dê tiện này ! Sao mi hạ độc thủ giết chàng cho đành hời quân bất lương !

Vi Cự Phu không nói nửa lời. Lão đứng thộn mặt ra nhìn Đường Uyển Ngọc. Nhưng trong mắt lão tuyệt không lộ vẻ gì sợ hãi, bẽ bàng. Trái lại lão vẫn giữ bộ mặt thản nhiên, tựa như người không phạm phải tội lỗi nào đáng kể?

Đường Uyển Ngọc dứt lời. Cây Kim Long Kiếm trong tay bà đưa lên một chút rồi nhắm vào dưới cằm Vi Cự Phu đâm mạnh một nhát.

Vi Cự Phu không còn hy vọng gì sống nữa. Nhưng giữa lúc tính mạng lão tựa như ngàn cân treo đầu sợi tóc thì ánh mắt hai người chạm nhau. Đường Uyển Ngọc thấy thái độ Vi Cự Phu thì không khỏi sững sờ nên đâm trệch ra ngoài. Bà dừng tay kiếm lại, lạnh lùng hỏi:

- Quân khốn kiếp này ! Đã đến lúc lâm tử mà người vẫn không hổ lòng về những hành vi bạc ác bất nhân ư ?

Vi Cự Phu cười khanh khách đáp:

- Uyển Ngọc nàng ơi ! Một đời ta trời bể ngang tàng, có bao giờ ta làm việc gì mà để hổ thẹn hay hối hận về sau ?

Đường Uyển Ngọc hắng giọng rồi nói:

- Người ta thường bảo rằng 'Con người sắp chết nói ra câu nào cũng là phải là hay'. Thế mà mi mặt vẫn tro tro thì thật không phải người mà giống cầm thú biết đội mũ mặc áo.

- Uyển Ngọc ! Bản thân ta muốn đem sự tình ngày trước đầu đuôi thuật rõ một lượt cho nàng nghe còn tin hay không là tùy ở nơi nàng nhưng... hời ôi ! Bây giờ ta tưởng...

Da thịt trên mặt lão giật lên từng cơn rồi co dúm lại tỏ ra lão đã đau khổ đến cùng cực. Lão ngáp ngừng rồi nói tiếp:

- Bây giờ... Ta biết rằng trong khoảng hai mươi năm trời... ta cùng nàng ở với nhau tuy bề ngoài có danh nghĩa là vợ chồng... mà thực tế nàng coi ta chẳng khác người đi đường... Ha ha ! Những việc ngày trước ta bắt tất thuật lại làm chi nữa.

Đường Uyển Ngọc trầm giọng nói:

- Ngày ấy ta không thấy chàng đâu nữa. Mi lấy ta làm vợ cũng là tránh cho ta được mọi điều xấu xa. Ta rất cảm ơn.

Ngừng một lát, bà nói tiếp:

- Trong hai mươi năm trời, ta vẫn đem lòng cảm kích mi. Hơn nữa trong khoảng thời gian dài đằng đẳng này, người cũng không đụng chạm đến ta một lần nào, ta lại càng kính phục. Nhưng bây giờ ta đã biết rõ mi đã hạ sát chàng thì dù mi có mặt mờ đen trắng cũng bằng vô ích mà thôi !

Vi Cự Phu từ từ gạt đầu nói:

- Phải rồi ! Thật là không được ích gì. Nàng ra tay mau đi. Ta đứng yên chịu chết không chống trả nữa là xong.

Trong mắt Đường Uyển Ngọc lộ ra những tia cừ hận mỗi lúc một trầm trọng hơn. Bà càng nghĩ tới những ngày hoan lạc cùng Cần Nhật Túy thì lại càng thống hận Vi Cự Phu. Cây kiếm trong tay bà mũi nhọn lại phóng về phía kẻ thù.

Vi Cự Phu tuy trải qua trăm trận mà bây giờ lão tự động đưa thanh Kim Long Kiếm cho Đường Uyển Ngọc đâm mình. Lão thấy mũi kiếm từ từ đưa gần tới cổ họng thì vẻ mặt lão không khỏi trở nên hoảng hốt...

Triển Phi Ngọc đứng nấp sau tảng đá lớn, mắt nhìn rõ động tác của Đường Uyển Ngọc tuy rất chậm chạp nhưng tuyệt không có ý chùn tay. Nhất kiếm này phóng thêm chút nữa thì dĩ nhiên Vi Cự Phu khó lòng toàn mạng.

Nàng tự hỏi:

- Bây giờ mình mắt thấy Vi Cự Phu sắp chết ở dưới lưỡi kiếm của Đường Uyển Ngọc có nên ngăn trở hay không ?

- Nếu mình ra tay ngăn trở có được lợi ích gì cho mình không ?

- Hành động của mình liệu có phải là một vấn đề để dẫn dụ Cần Quân Hiệp gần gũi với mình hay không ?

Triển Phi Ngọc đã được nuôi dưỡng thành tư cách ích kỷ. Nàng hành động bất kỳ một việc gì cũng không cần suy xét việc đó phải hay trái, thẳng hay cong mà chỉ tự hỏi việc mình làm có lợi ích gì cho mình hay không mà thôi.

Giữa lúc Triển Phi Ngọc còn đang ngần ngừ không quyết thì bất thình lình nghe phía sau có tiếng sột soạt bất giác giật mình kinh hãi vội ngoảnh đầu lại xem thì thấy Cần Quân Hiệp không biết đã đến sau lưng mình từ lúc nào.

Nàng lại thấy Cần Quân Hiệp chỉ chăm chăm ngó về phía trước, dường như vẫn chưa nhìn thấy nàng.

Triển Phi Ngọc đang sững sờ ngơ ngẩn thì Cần Quân Hiệp đã tiến ra đến năm sáu bước và lướt qua bên mình nàng. Chàng chạy thẳng về phía Vi Cự Phu và Đường Uyển Ngọc.

Giữa lúc ấy mũi kiếm trong tay Đường Uyển Ngọc chỉ còn cách cổ họng Vi Cự Phu không đầy hai tấc.

Thốt nhiên bà nghe thấy tiếng bước chân người đến gần, bất giác quay đầu nhìn lại thì thấy Cần Quân Hiệp chỉ còn cách mình chừng bảy tám thước.

Đường Uyển Ngọc vừa nhìn thấy Cần Quân Hiệp thì tâm thần chấn động vô cùng buột miệng hỏi:

- Chàng đã đến đây ư ? Có phải chàng muốn được chính mình ra tay báo thù không ?

Nguyên Cần Quân Hiệp giống như Cần Nhật Túy ngày trước. Chính vì thế mà lần đầu chàng len lỏi vào chốn giang hồ đã khiến cho mọi người tưởng lầm chàng là Cần Nhật Túy và cũng vì thế mà chàng hiểu rõ dần dần thân thế mình.

Đường Uyển Ngọc đang lúc chuẩn bị đâm chết cừu nhân, tâm thần bà cực kỳ kích động ! Bà chợt trông thấy Cần Quân Hiệp cũng tưởng lầm là tình lang mình ngày trước.

Vi Cự Phu lúc này cũng đã nhìn thấy Cần Quân Hiệp. Lão buông một tiếng thở dài vì lão biết rằng Đường Uyển Ngọc đã nhận lầm. Đồng thời lão nghĩ đến Cần Nhật Túy được Đường Uyển Ngọc chân tâm yêu tha thiết thì không khỏi nổi lòng ghen tức.

Để phá tan giấc mộng Đường Uyển Ngọc, lão nói ngay:

- Uyển Ngọc ! Đó là Quân Hiệp, con trai nàng chẳng lẽ nàng cũng không nhận ra ư !

Đường Uyển Ngọc trong lúc tinh thần hoảng hốt, bà vừa nói vừa cầm cây Kim Long Kiếm chạy lại đưa cho Cần Quân Hiệp.

Vừa nghe tiếng Vi Cự Phu cảnh tỉnh, bà giật nảy mình lên la hoảng:

- Hiệp nhi ! Con đấy ư ! Con lui ra mà xem ta đâm chết kẻ thù đã sát hại phụ thân con.

Dường như bà sợ Cần Quân Hiệp chưa hiểu rõ những điều ngoắc ngoe trong vụ này mà ra tay ngăn trở chẳng, nên bà vừa mở miệng đã kéo chàng lùi ra.

Cần Quân Hiệp không hiểu trong tâm thần còn mải nghĩ ngợi điều chi, dường như chàng chưa phát giác trước mặt mình có những ai, cứ sầm sầm chạy về phía trước.

Chớp mắt chàng đã đến trước mặt hai người và dường như vẫn chưa có ý dừng bước còn chạy nữa đi.

Vi Cự Phu trong lòng rất đổi nghi ngờ, quát to một tiếng:

- Đứng lại !

Lão vừa nói vừa giơ năm ngón tay ra như móc câu chụp xuống vai Cần Quân Hiệp.

Đường Uyển Ngọc thấy vậy bỗng thét lên lạnh lạnh:

- Không được động đến y !

Bà vừa nói vừa vung ra thanh Kim Long Kiếm nhắm đâm thẳng vào nách Vi Cự Phu.

Vi Cự Phu khê né người đi một chút. Mũi kiếm trượt qua sau lưng lão, lão lượn người đi mà chiêu thức lão chụp xuống vai Cần Quân Hiệp vẫn không biến đổi chút nào.

Vi Cự Phu nắm được vai Cần Quân Hiệp liền giữ chặt lấy.

Cần Quân Hiệp vừa đứng lại, đột nhiên chàng thét lên một tiếng quái gở như tiếng trâu rống rồi giật mạnh một cái.

Chàng vừa cử động thì trên đầu vai phát ra một luồng kinh lực hất ngược lại mãnh liệt phi thường, làm cho năm ngón tay của Vi Cự Phu không giữ vững được nữa phải buông ra. Người lão cũng lùi lại phía sau một bước.

Vi Cự Phu chỉ biết Cần Quân Hiệp võ công khi ở nhà hãy còn rất tầm thường mà bây giờ nội lực chàng đã ghê gớm ra ngoài sức tưởng tượng của lão. Lão không khỏi giật mình kinh hãi đứng trố mắt ra mà nhìn.

Vi Cự Phu còn đang kinh nghi chưa trấn tĩnh lại được thì Đường Uyển Ngọc đã phóng chiêu kiếm thứ hai tới.

Đường Uyển Ngọc cũng là tay bản lãnh phi thường, bà phóng kiếm nhanh như gió táp mưa sa, lúc bà thấy Vi Cự Phu nắm giữa Cần Quân Hiệp tưởng là lão lại có ý sát hại con mình. Bây giờ bà thấy Cần Quân Hiệp thoát khỏi tay lão thì vừa phóng kiếm ra đâm và la hoảng:

- Hiệp nhi ! Chạy mau đi ! Chạy mau đi ! Thanh gươm này đã sát hại phụ thân ngươi, hấn còn cho là chưa đủ còn toan giết cả ngươi nữa đó !

Cần Quân Hiệp thoát khỏi tay Vi Cự Phu rồi, chàng đứng thộn mặt ra một chút rồi không hiểu nghĩ sao, chàng cũng không nói nữa lời lại tiếp tục cầm đầu chạy tuốt. Thậm chí mẩu thân chàng la gọi thét lên mà dường như chàng vẫn không nghe tiếng.

Vi Cự Phu vừa đứng vững lại thì nhát kiếm thứ hai của Đường Uyển Ngọc đã phóng đến nơi.

Không hiểu sao thái độ Vi Cự Phu lúc này lại khác hẳn lúc trước. Trước lão đã định đứng yên để cho Đường Uyển Ngọc đâm chết, nhưng bây giờ lão lại né tránh. Lão ứng biến thân pháp một cách kỳ tuyệt và mau lẹ phi thường.

Vi Cự Phu thấy nhát kiếm phóng đến nơi, lão lộn người đi và nằm rạp xuống đất. Đồng thời lão lấy tay ấn xuống mặt đất để lấy đà nhảy vọt lên nhanh như tên bắn khỏi mặt đất chỉ chừng một thước rồi bằng mình vút đi như mũi tên ra xa đến năm, sáu trượng. Lão lại cong lưng nhảy vọt lên không, vừa nhảy vừa la:

- Uyển Ngọc hãy dừng tay ! Uyển Ngọc hãy dừng tay ! Đường như Hiệp nhi đang gặp việc gì nguy cấp ngoài ý nghĩ của chúng ta !

Số là Vi Cự Phu cứ thấy Cần Quân Hiệp cầm đầu chạy, lão cho là chàng đang gặp cường địch đuổi theo hay gặp chuyện gì bất trắc chứ không phải lão định gia hại Cần Quân Hiệp mà cũng không phải lão biến thành kẻ hèn nhất muốn chuồn đi để thoát chết.

Đường Uyển Ngọc lại không biết thế, bà tưởng lão có ý sát hại con mình nên bà vừa phỉ nhổ, vừa thóa mạ thét lên lanh lảnh:

- Cự Phu ! Mi chỉ là hạng cầm thú chứ không bằng loài súc sinh. Mi muốn giết y mà không dám nói ra lại bảo y gặp việc nguy cấp. Thật là quân dê tiện !

Vi Cự Phu rú lên:

- Uyển Ngọc ! Nàng...

Lão chưa nói dứt lời thì thanh Kim Long Kiếm trong tay Đường Uyển Ngọc đã vung tay lên đâm tới theo thế liên hoàn.

Vi Cự Phu phải luôn luôn né tránh, không còn mở miệng để giải thích thêm.

Chớp mắt Đường Uyển Ngọc đã phóng liền ra bảy chiêu kiếm, mà chiêu thức toàn do Vi Cự Phu sáng chế, gọi là Kim Long kiếm pháp. Vì vậy mà bao nhiêu đường biến hóa kỳ diệu lão đều đã thuộc lòng. Đường Uyển Ngọc sắp ra chiêu thức thế nào, biến hóa ra sao, lão đều biết trước cả.

Đường Uyển Ngọc vung tít thanh Kim Long Kiếm đâm chém theo thế liên hoàn, cực kỳ thần tốc, chiêu nọ chưa qua chiêu khác đã âm âm chém tới.

Kiểm thế phi thường hung hiểm, xem chỉ trong chùng sợi tóc là Vi Cự Phu có thể mất mạng như chơi. Vậy mà lão vẫn né tránh một cách rất ung dung.

Đường Uyển Ngọc phóng luôn bảy nhát, gọi là liên hoàn thất kiếm mà không hạ được đối phương. Bà biết không có cách nào chém chết lão được.

Đột nhiên bà thu kiếm về lớn tiếng quát hỏi:

- Mi vừa nói nguyện ý chết dưới lưỡi kiếm của ta, nhất định không né tránh và trả đòn. Thế mà mi lại nuốt lời được ngay. Bây giờ mi nói sao đây ?

Vi Cự Phu đứng vững lại rồi đáp:

- Uyển Ngọc ! Dù sao mặc lòng ta vẫn coi Hiệp nhi như chính con ruột ta. Chẳng lẽ ta đứng yên để nàng đâm chết không trí hoãn (lại) để hộ vệ cho y hay sao ? Ta nghĩ rằng mình chịu chết là chuyện tầm thường, nhưng trước mắt nhìn thấy Hiệp nhi gặp nguy mà không giải cứu thì còn ra thế nào ? Chẳng lẽ nàng không nhìn thấy vẻ mặt của y hoảng hốt cầm đầu chạy tuốt hay sao ?

Đường Uyển Ngọc cười khẩy đáp:

- Mi nói dễ nghe đấy ! Y có điều chi không ổn, ta đây tự biết liệu lý cho y, ai cần mi phải nhọc lòng ?

Đường Uyển Ngọc quả đang nóng ruột về con. Tuy miệng bà nói vậy nhưng trong dạ rất bồn khoăn lo lắng. Bà vừa nói vừa ngoảnh đầu nhìn về phía Cần Quân Hiệp chạy đi.

Lúc này Cần Quân Hiệp đã chạy xa đến hơn ba trượng. Đường Uyển Ngọc chỉ trông thấy bong người chàng vun vút như nước chảy mây trôi. Phía sau chàng cũng có một bong người chạy theo, dường như đã đuổi gần kịp, và đang đi rất mau tựa hồ muốn nhảy xổ tới bắt Cần Quân Hiệp.

Đường Uyển Ngọc cả kinh thất sắc quát hỏi:

- Ai !

Tiếng quát của bà không ngăn cản được bóng người đang ra sức vượt chàng.

Đường Uyển Ngọc vô cùng kinh hãi ! Trong lúc cấp bách bà không kịp suy nghĩ gì nữa, vung tay một cái, thanh Kim Long Kiếm vụt ra một đường biến ảo như cầu vồng bay vút ra rất nhanh như chớp.

Bóng người chạy theo Cần Quân Hiệp ngừng lại một cái rồi đột nhiên vung tay áo ra. Một luồng kinh phong lướt tới cuốn ngay lấy chuôi kiếm giữ lại.

Lúc bong người kia dừng lại. Đường Uyển Ngọc nhìn rõ mặt thì ra là một thiếu nữ rất xinh đẹp.

Tay áo nàng cuốn được thanh Kim Long kiếm rồi lại tiếp tục nhảy vọt về phía trước.

Cánh tay nàng rung động một cái, thanh Kim Long kiếm đã bay vọt ra đâm mạnh vào gốc cây lớn đánh sột một tiếng.

Thiếu nữ nhảy vọt đến gần Cần Quân Hiệp, nàng giơ tay ra chụp xuống vai chàng rồi nắm chặt lấy.

Thiếu nữ này nào phải ai xa lạ, nàng chính là Triển Phi Ngọc.

Từ nãy tới giờ Triển Phi Ngọc vẫn nấp gần đó để xem cuộc diễn biến xảy ra giữa Vi Cự Phu và Đường Uyển Ngọc.

Khi nàng nhìn thấy Cần Quân Hiệp xuất hiện, chẳng những mình Vi Cự Phu phát giác ra vẻ mặt chàng có điều khác lạ mà cả Triển Phi Ngọc cũng nhận ra chàng có điều hốt hoảng.

Ban đầu nàng cho là Cần Quân Hiệp cố ý làm ra như vậy hay vì chàng vừa gặp kẻ thù sát hại phụ thân mình đang cùng mẫu thân động thủ, chàng bị kích động bất ngờ nên mặt mũi biến sắc.

Nhưng sau một lúc, nàng nhận thấy Cần Quân Hiệp không chú ý gì đến diễn biến xảy ra trước mắt, tựa hồ như chàng không trông thấy, không nghe thấy gì. Nàng liền nhảy vọt ra để rượt chàng.

Đường Uyển Ngọc chưa từng gặp Triển Phi Ngọc bao giờ, dĩ nhiên bà không hiểu nàng là hạng người nào ? Bà vừa trông thấy con mình bị nàng rượt theo và nắm vai giữ lại thì trong lòng nóng nảy vô cùng. Bà cho là chàng bị kẻ thù đột kích, nên không để ý gì đến Vi Cự Phu nữa, hấp tấp rượt theo để hộ Cần Quân Hiệp vệ cho chàng.

Đường Uyển Ngọc chưa nhảy tới nơi thì đã chấp hai tay lại, phóng ra một chiêu Tổ Thủ Phát Ván.

Chiêu thức này huy động chưởng lực của hai bàn tay phóng ra một lượt đánh về phía trước.

Triển Phi Ngọc tay phải đang nắm giữ lấy vai Cần Quân Hiệp bỗng phát giác ra có một luồng chưởng lực mãnh liệt đang xô về phía mình. Nàng nhanh mắt nhìn thấy Đường Uyển Ngọc.

Lòng nàng đối với Cần Quân Hiệp cực kỳ tha thiết, dĩ nhiên nàng không hạ độc thủ đánh trả mẫu thân chàng. Nàng giơ tay áo bên trái lên phát nhẹ về phía sau một cái, một luồng kinh lực nhu hòa đẩy ra. Vậy mà cũng đủ làm cho chưởng lực của Đường Uyển Ngọc tiêu tán mất ngay.

Đường Uyển Ngọc thấy chưởng lực của mình tự nhiên mất tiêu không còn tằm tích đầu nữa, thì bà không khỏi giật mình kinh hãi. Bây giờ bà mới biết võ công của thiếu nữ này cao hơn mình nhiều.

Đường Uyển Ngọc ngẩn người ra một chút rồi gọi to:

- Cô nương ! Cô nương là ai ! Cô nắm giữ y làm chi vậy ?

Bản ý của Triển Phi Ngọc nắm giữ Cần Quân Hiệp là cốt không để cho chàng tiếp tục chạy về phía trước. Nàng vừa nghe tiếng Đường Uyển Ngọc hỏi toan cất tiếng trả lời thì đột nhiên phát giác ra trên vai Cần Quân Hiệp phát ra một luồng đại lực như hất nẩy tay nàng lên. Luồng kinh lực mãnh liệt đến nỗi nàng không tự chủ được phải buông tay ra và người nàng cũng bị rung chuyển phải lùi ra xa một bước.

Triển Phi Ngọc vừa kinh hãi vừa lấy làm kì dị. Nàng lại xoay tay mặt đi một cái nhảy lại nắm lấy vai Cần Quân Hiệp. Lần này nàng dùng sức mạnh hơn trước nữa.

Cần Quân Hiệp vừa khoa chân bước đi được nửa bước lại bị Triển Phi Ngọc nắm giữ.

Đường Uyển Ngọc nhân lúc thời gian chớp nhoáng này nhảy vọt ra lớn tiếng hỏi:

- Cô nương là ai ?

Triển Phi Ngọc tươi cười đáp:

- Xin bá mẫu an tâm. Diệt nữ là bạn thân với lệnh lang đây.

Đường Uyển Ngọc sững sốt tự hỏi:

- Trước nay mình chưa biết thiếu nữ này bao giờ mà sao nàng quen biết mình và kêu bằng bá mẫu ?

Đường Uyển Ngọc còn đang ngần ngừ chưa biết hỏi thế nào thì nghe Triển Phi Ngọc la lên một tiếng kinh hoảng. Bàn tay nàng đang nắm vai Cần Quân Hiệp lại bị luồng nội lực của chàng hất ra thật mạnh. Nàng không thể nào nắm giữ được nữa đành phải buông tay ra và toàn thân bị rung động, khiến nàng phải lùi lại một bước.

43. Chương 43: Lão Ốm O Lại Xuất Hiện

Triển Phi Ngọc nắm lấy Cần Quân Hiệp lần thứ hai bị nội lực chàng hất tay và nàng phải lùi lại một bước.

Triển Phi Ngọc rất đổi kinh nghi vì bấy lâu nay nàng luôn luôn theo bên mình chàng và biết rõ võ công chàng nông sâu thế nào rồi. Nào ngờ đâu hai lần nắm được vai Cần Quân Hiệp đều bị nội lực chàng hất phải lùi lại.

Nàng lắm bả:

- Mình vừa nhốt chàng trong nhà thạch thất chưa đầy một giờ chẳng lẽ công lực chàng trong thời gian ngắn ngủi này đã tiến triển ghê gớm đến mức độ hơn cả mình ?

Trong lòng nàng rất đổi nghi ngờ, nàng lại thử khoa chân tiến lại gần trước mặt Cần Quân Hiệp thì lạ thay ! Coi về mặt chàng thì tựa hồ như không nhìn thấy cả người đứng sừng sừng gần trước mặt, vẫn sầm sầm rảo bước chạy tới.

Triển Phi Ngọc hốt hoảng cất tiếng la:

- Quân Hiệp ! Người làm gì vậy ?

Nàng vừa la vừa phải lùi lại vì nếu không lùi thì nhất định chàng sẽ đâm sầm vào mình. Triển Phi Ngọc lùi luôn đến bảy, tám bước và không ngớt la hoảng.

Cần Quân Hiệp vẫn không nói năng gì, chẳng hiểu bụng chàng đang mãi nghĩ chuyện gì hay vì chàng lơ đãng mà Triển Phi Ngọc hét lên, chàng dường như vẫn không nghe tiếng chỉ cắm đầu hùng hục chạy.

Trước cảnh tượng kỳ dị này, Triển Phi Ngọc chẳng hiểu Cần Quân Hiệp không trông thấy mình và không nghe tiếng mình la hét là thật hay giả vờ. Nàng vừa kinh hãi vừa tức giận lại chĩa năm ngón tay ra nhằm chụp xuống vai Cần Quân Hiệp.

Rút kinh nghiệm hai lần trước bị thất bại, lần này nàng ra tay đặc biệt thận trọng. Trước khi động thủ nàng đã vận hết công lực ra nắm đầu ngón tay rồi nhảy xổ lại chụp vai Cần Quân Hiệp.

Triển Phi Ngọc định bụng hễ lần này chụp được vai Cần Quân Hiệp thì nhấc hẳn chàng lên. Nhưng năm đầu ngón tay vừa chạm trúng lập tức luồng kinh lực trên vai đối phương hất ngược lại, còn mãnh liệt hơn hai lần trước nhiều.

Năm ngón tay Triển Phi Ngọc chỉ trong chớp mắt là bị hất văng trở lại.

Đang lúc Triển Phi Ngọc trước ngực sơ hở Cần Quân Hiệp vẫn không dừng bước, tiếp tục tiến lại như muốn đâm vào ngực nàng.

Triển Phi Ngọc không sao được đành phải lùi lại. Rồi cứ thế lùi một bước, Cần Quân Hiệp lại tiến thêm một bước. Hai người một giạt lùi, một tiến tới vẫn cách nhau một khoảng rất gần và nhất định.

Triển Phi Ngọc vừa bị luồng đại lực của đối phương hất tay lên, nàng hoảng hốt lùi lại luôn mấy bước. Lòng nàng bối rối quá chừng, sau lùi không kịp.

Cần Quân Hiệp vẫn tiếp tục tiến thẳng về phía trước. Triển Phi Ngọc hốt hoảng né sang bên, nhưng cũng bị đối phương húc vào vai.

Luồng kinh lực của Cần Quân Hiệp chạm vào người nàng hất nàng lùi lại thêm bảy, tám bước liền.

Nàng liền thu cước lực dừng bước thì Cần Quân Hiệp tới sát trước mặt. Lúc này Triển Phi Ngọc sợ hãi quá rồi, nàng tiếp tục giật lùi. Nàng nhìn thấy hai mắt Cần Quân Hiệp trợn ngược lên, tựa hồ như chàng trông thấy vật gì trước mắt, nàng vội gơ ngón tay đến trước mắt chàng mà chàng vẫn không chớp mắt.

Cảnh tượng này làm nàng sợ hết hồn, vừa chạy giật lùi vừa thét lên inh ỏi.

Cần Quân Hiệp vẫn trơ trơ như không trông thấy và nghe thấy gì hết.

Triển Phi Ngọc tuy thông minh tuyệt thế, cơ trí hơn người xoay chuyển rất mau lẹ để đối phó với bất cứ một trường hợp nào dù có nguy cấp nàng vẫn giữ được thái độ bình tĩnh.

Thế mà tình cảnh này nàng đành chịu bó tay, vì Cần Quân Hiệp tại sao nội lực cùng tâm hồn biến đổi một cách đột ngột, mà nàng không hay biết thành ra nàng luống cuống chẳng biết làm thế nào để ổn định tình thế.

Cần Quân Hiệp tiếp tục sầm sầm tiến thẳng về phía trước.

Triển Phi Ngọc lùi lại ba bước nữa, mắt thấy chàng vẫn còn tiếp tục tiến thẳng một chiều thì tắt va vào một cây táo lớn, nếu chàng không chịu tránh đi.

Triển Phi Ngọc hốt hoảng la lên:

- Phải cẩn thận đấy !

Cần Quân Hiệp dường như vẫn chẳng nghe thấy gì, vẫn tiếp tục tiến bước theo đường thẳng.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng, người chàng đã đụng mạnh vào cây táo.

Cây táo này lớn bằng miệng bát.

Triển Phi Ngọc nghĩ bụng nếu Cần Quân Hiệp đâm vào tắt bị vỡ đầu sút trán máu chảy đầy mặt.

Nhưng sự thực đã trái hẳn với sự tiên liệu của nàng.

Người và cây vừa xô vào nhau, thì cây táo đổ xuống đánh sầm một tiếng.

Cần Quân Hiệp tưởng như không có chuyện gì xảy ra vẫn băng băng tiếp tục đi về phía trước.

Trước diễn biến lạ lùng này, Triển Phi Ngọc bất giác đứng thộn mặt ra. Vừa rồi nàng đã ba lần ra tay chụp xuống vai Cần Quân Hiệp và bị luồng nội lực của chàng hất ngược lại, sau nàng lại bị Cần Quân Hiệp đụng vào mình, cơ hồ đứng không vững. Những việc đó nàng còn có thể coi là sự ngẫu nhiên. Nhưng bây giờ Cần Quân Hiệp đụng vào cây táo mà cây phải gãy đổ xuống thì thật là một chuyện phi thường.

Theo tình hình này mà suy đoán, Triển Phi Ngọc biết chắc nội lực Cần Quân Hiệp lúc này cao thâm lắm, cao thâm đến mức độ khôn lường, hơn cả mình nhiều. Thiệt là một sự nói ra chẳng ai tin. Nhưng sự thực đã hiển nhiên không tin không được.

Triển Phi Ngọc kinh hãi quá đứng ngẩn người ra không nhúc nhích.

Mắt nàng nhìn Cần Quân Hiệp chạy đi mỗi lúc một xa. Nàng bụng bảo dạ:

- Thôi đành để y đi vậy. Mình chẳng còn cách nào giữ y lại được nữa.

Rồi không biết nghĩ sao, nàng lại cúi đầu ngón chân xuống, lẳng mình nhảy về phía trước rượt theo.

Triển Phi Ngọc vừa lao người đi, bỗng nghe phía sau có tiếng thét lên gọi:

- Hiệp nhi ! Hiệp nhi ! Đứng lại đã !

Tiếng hô vừa dứt, một bóng người vút ra, chính là Tổ Thủ Tiên Tử Đường Uyển Ngọc.

Bây giờ Triển Phi Ngọc thấy Đường Uyển Ngọc lướt qua bên mình mới nhìn rõ vẻ mặt bà cực kỳ thê thảm, đầu tóc rối tung. Bà lao về phía trước nhanh như bay.

Triển Phi Ngọc ngừng lại một chút thì lại nghe tiếng người la lớn ở phía sau:

- Ta tuyệt không có điều gì đáng thẹn với y ! Nàng đứng lại !

Tiếng la vừa dứt, bóng người to lớn như con chim ưng khổng lồ từ trên không nhào xuống đến bên mình Đường Uyển Ngọc.

Người mới lao tới đó chính là Vi Cự Phu.

Vi Cự Phu còn chạy lẹ hơn, lướt lên phía trước Đường Uyển Ngọc.

Khinh công Triển Phi Ngọc thật ra chẳng kém gì Vi Cự Phu và Đường Uyển Ngọc. Nhưng vừa rồi nàng ngần ngừ không quyết nên mới để hai người vượt qua. Bây giờ nàng đề khí phóng mình đi, chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống đã tới sát sau lưng Vi Cự Phu.

Đường Uyển Ngọc chạy tới trước gần kịp Cần Quân Hiệp, có thể với tay là đến vai chàng. Bà liền vươn tay ra...

Triển Phi Ngọc biết nội lực Cần Quân Hiệp ghê gớm, vì ba lần nàng đã nắm được vai chàng đều bị hất ra. Nàng toan lên tiếng ngăn trở thì thành linh một người ở phía bên nhảy xéo ra chặn trước người Đường Uyển Ngọc.

Người này vừa cử động thì Triển Phi Ngọc và Vi Cự Phu đã phát giác ra ngay.

Nguyên y đứng chờ sẵn dưới gốc cây không biết từ lúc nào. Nếu y không cử động thì chẳng ai chú ý đến là ở dưới gốc cây đã có người đứng từ trước.

Người kia xuất hiện một cách đột ngột, nhảy xổ ra chắn đường Đường Uyển Ngọc. Bà đang hấp tấp định chụp xuống vai Cần Quân Hiệp chưa rút tay về kịp. Bà vừa hốt hoảng co tay lại thì bỗng nghe đánh roac một tiếng. Vai áo người này bị rách một miếng lớn.

Người đó bật lên tiếng cười ha hả nói:

- Đại tẩu ! Đại tẩu vừa thấy mặt tại hạ, chưa hỏi rõ đầu đuôi gì, sao đã xé áo tại hạ ra thế này ?

Thanh âm người lạ chỉ thều thào tưởng chừng như người bị trọng bệnh mới khỏi, khí lực chưa được phục hồi.

Đường Uyển Ngọc định thần nhìn lại thì ra là một lão già, nét mặt tiêu tụy, quần áo lôi thôi, tựa hồ như con người bệnh hoạn suốt đời. Bà liền hỏi:

- Các hạ là ai ?

Người kia cười đáp:

- Đại tẩu ! Đại tẩu không nhận ra tại hạ nhưng trạng phu đại tẩu thì quen biết tại hạ lắm !

Đường Uyển Ngọc tưởng lão hỏi về Cần Nhật Túy liền hỏi bằng một giọng ôn hòa:

- Tôn giá là ai, sao lại biết lang quân ta. Y bị hại rồi kia mà ?

Lão ồm ồm trở về phía sau đáp:

- Y còn đó chứ chết đâu ?

Đường Uyển Ngọc quay đầu lại thì chỉ thấy Vi Cự Phu đứng sững sau lưng mình. Bà vỡ lẽ ra thì sắc mặt biến đổi. Bà đang căm hận Vi Cự Phu đến cực điểm lại bị lão già ở đâu đến dường như gỡ giọng trên cột mình thì lại càng điên tiết lên, vung chưởng đánh tới Vi Cự Phu.

Vi Cự Phu nghiêng người né tránh nhưng cũng bị phát chưởng của Đường Uyển Ngọc đập trúng tai, nửa mặt lão ửng đỏ lên.

Đường Uyển Ngọc quay lại quát hỏi lão già:

- Hẳn là ai ? Sao lão dám bảo là lang quân ta ? Lang quân ta chết rồi, lão còn đến đây ăn nói lằng nhằng là có ý gì ?

Lão già ôm o buông một tiếng thở dài rồi đáp:

- Đại tẩu ! Đại tẩu đừng tưởng y là hạng người đốn mạt. Tư cách y thế nào, tại hạ hiểu rõ hơn ai hết.

Lúc này trong lòng Đường Uyển Ngọc vừa oán hận vừa căm phẫn, bà không muốn giây lời với lão ôm o làm chi nữa cho thêm bực mình. Bà chỉ hừ một tiếng rồi quay mặt làm lơ.

Vi Cự Phu trong lòng lấy làm kỳ.

Y tự hỏi:

- Mình chưa gặp lão này bao giờ, sao lão bảo là quen biết mình, cùng hiểu cả tư cách mình nữa ?

Dù sao câu nói của lão già ôm o cũng khiến Vi Cự Phu tự an ủi được một chút. Y cho là lão già kia đồng tình với mình trước mặt Đường Uyển Ngọc, liền tiến lại gần ôn tồn hỏi:

- Các hạ là ai ? Sao các hạ biết tại hạ ? Các hạ gặp tại hạ ở đâu nhỉ ? Đạo này tại hạ gặp nhiều hoàn cảnh bất ngờ làm cho quần trí hay quên quá. Xin các hạ tha lỗi cho.

Lão già ôm o không trả lời thẳng vào câu Vi Cự Phu hỏi, lão bật lên tiếng cười, mặt lão nhăn nhó, tưởng chừng như không còn chút khí lực để cười cho tươi được. Lão nói với Vi Cự Phu bằng một giọng đàn anh:

- Lại đây ! Lão phu thấy hai vợ chồng tôn giá xảy ra chuyện xích mích gây ra cãi lộn, khiến cho lão phu cũng thấy phiền lòng. Thôi đừng hờn giận nhau làm chi cho mệt, bắt tay nhau đi nào.

Chưa dứt lời đột nhiên lão xoay người lại nắm lấy tay Đường Uyển Ngọc.

Động tác của lão già ôm o rù rờ có vẻ chậm chạp mà thực ra mau lẹ vô cùng.

Đường Uyển Ngọc thấy lão ăn nói dông dài chẳng lọt tai chút nào đã rất bực mình, lại thấy lão thò tay về phía mình, bà chưa nghĩ đến chuyện phản ứng thì đột nhiên thấy cổ tay mình đã bị lão nắm chặt một cách đột ngột. Bà chỉ thấy cử động lão lừ thừ bất lực mà không hiểu lão đã chia ngón tay ra từ lúc nào.

Liền lúc đó, lão già ôm o lại đưa tay kia nắm chặt lấy tay Vi Cự Phu.

Vi Cự Phu và Đường Uyển Ngọc hai người cùng cựa quậy giật tay ra nhưng cổ tay vẫn bị lão nắm chặt như lỏng vào cái đai sắt không sao thoát ra được. Mười đầu ngón tay lão cứng rắn phi thường đủ tỏ ra nội lực lão rất cao thâm, thì ra ngoài mặt lão đã giả vờ như người bất lực.

Lão già ôm o nắm chặt cổ tay hai người kéo sát lại nhau, miệng nói:

- Thôi hai vị bớt giận làm lành. Nắm tay nhau đi để cho lệ khí biến thành hòa khí. Hai vợ chồng nhất dạ đồng sàng tình nghĩa trăm năm, làm gì mà phải đi đến chỗ dùng đao kiếm ?

Đường Uyển Ngọc vừa tức mình vừa kinh hãi, bà không hiểu lão này là nhân vật như thế nào ? Sao lão lại biết cả chuyện riêng về nhà mình.

Lão ôm o không để hai người nói gì nữa, kéo tay Đường Uyển Ngọc để vào bàn tay Vi Cự Phu, rồi lão buông tay lùi về phía sau.

Đường Uyển Ngọc đang căm hận Vi Cự Phu thấu xương. Hành động của lão già ôm o càng làm cho bà cău tiết. Lão vừa buông tay lùi lại, bà liền vung tay phóng chưởng nhằm ngay vào trước ngực Vi Cự Phu.

Võ công Vi Cự Phu kể ra còn cao thâm hơn Đường Uyển Ngọc nhiều. Giả tỷ lúc lão già ôm o buông tay ra mà hai người động thủ thì nhất định Đường Uyển Ngọc kém thế mà Vi Cự Phu có thể đoạt được thượng phong một cách dễ dàng.

Nhưng Vi Cự Phu không có ý định như vậy Đường Uyển Ngọc đánh ra một phát chưởng này, y không kịp né tránh.

Đường Uyển Ngọc đang vận công lực đến tột độ để phóng chưởng đánh vào chỗ trọng yếu trong mình Vi Cự Phu.

Một tiếng sầm vang lên.

Người Vi Cự Phu đột nhiên bị hất lên không, ngã người về phía sau rồi rớt xuống. Nhưng lúc người còn lơ lửng trên không chưa té xuống đất, y đã xoay mình đi một cái cho chân thông xuống nên không đến nỗi ngã lăn ra.

Người y như chiếc chong chóng xoay đi mấy vòng. Đồng thời miệng phun máu tươi ra, vết máu rớt xuống theo đà người đang xoay đi, thành một cái vòng đỏ lôm trên mặt đất.

Vi Cự Phu đáp chân xuống đứng vững người lại. Y trấn tĩnh tinh thần lại rồi ngửa mặt lên trời cả cười. Tiếng cười của y rất thâm, ai oán. Sắc mặt y lợt lạt, miệng vẫn còn ứa máu tươi không ngớt.

Mặt cười mà miệng đỏ lôm thì cái cười ấy khiến cho người ngoài trông thấy phải não ruột.

Vi Cự Phu cười một lúc rồi vì máu ra nhiều, người y lại lảo đảo như say rượu muốn ngã lăn ra.

Lão già ồm o lại tiến về trước mấy bước. Lão giơ tay ra điểm mấy cái vào trước ngực Vi Cự Phu. Vi Cự Phu ngã lăn ra nằm duỗi dài dưới đất.

Lão già ồm o quay lại bảo Đường Uyển Ngọc:

- Đại tẩu ơi ! Đại tẩu làm thế chẳng là quá đáng ư ?

Đường Uyển Ngọc lớn tiếng quát lại:

- Hắn giết lang quân ta...

Dường như bà cảm tức lão già ồm o, nên lại nói luôn:

- Hắn còn lừa gạt ta hai chục năm nay. Ta phan thân hắn cũng không phải là quá đáng.

Lão già ồm o từ từ lắc đầu rồi vẫn nói bằng một giọng thều thào bất lực:

- Chính y là trượng phu đại tẩu chứ còn ai nữa đâu !

Đường Uyển Ngọc hắng giọng một tiếng rồi quát lên:

- Lão còn biết cóc gì ! Sở dĩ bữa nay ta chưa ra tay giết hắn để báo thù mà còn lưu tính mạng của hắn là để nhường cho con ta sẽ hạ thủ đâm chết hắn để y báo thù cho phụ thân y.

Đường Uyển Ngọc sắc mặt xám xanh, vừa nói vừa nghiêng răng ken két tỏ ra bà cảm phần đến cực điểm.

Lão già ồm o ung dung chậm rãi nói:

- Đại tẩu ơi ! Đại tẩu nhầm rồi đó, mà lại là cái nhầm lớn nhất trong những cái nhầm !

Đường Uyển Ngọc thấy mình giải thích đủ điều mà lão già gàn dở này vẫn giữ một thái độ ngoan cố mà bà ta cho là rất khả ố. Bà tức quá không nhịn được nữa, lớn tiếng văng tục ra:

- Người còn biết con chó gì mà nói ! Thú lắm !

Nguyên Đường Uyển Ngọc là một danh gia hiệp nữ, văn võ kiêm toàn. Trước nay không bao giờ bà nói tục mắng người. Bây giờ vì nóng giận quá không giữ được bình tĩnh nên nặng lời mắng nhiếc. Đây là lần đầu tiên bà dùng đến lời bất nhã để thóa mạ một người già cả. Câu nói vừa ra cửa miệng bà liền biết mình nóng giận thất ngôn mà không khỏi tự thẹn, mặt đỏ bừng.

Lão già ồm o vẫn không nổi giận, thủng thẳng lễ phép hỏi:

- Đại tẩu ! Sao tại hạ lại không biết ? Tại hạ có thể tự hào là mình biết khá nhiều nữa. Theo lời đại tẩu nói thì Cần Nhật Túy mới chính là đại trượng phu của đại tẩu có phải thế chẳng ?

Đường Uyển Ngọc vừa nghe thấy lão già ồm o nhắc đến tên tuổi của Cần Nhật Túy, bất giác thộn mặt ra. Nét mặt căm phẫn hổ thẹn biến thành vẻ thê lương. Bao nhiêu nỗi thương tâm bao chiếm hết cả tâm hồn bà. Bà không nhẫn nại được, nước mắt tuôn ra như mưa, không nói được gì nữa.

Lão già ồm o lại nói:

- Cần Nhật Túy là cái thá gì ! Hắn không xứng đáng là trượng phu đại tâu. Huống chi Cần Nhật Túy có phải do Vi Cự Phu giết đâu !

Đường Uyển Ngọc nghe lão già ồm o mỗi lúc một li kỳ, mỗi lúc một trái tai. Vụ Vi Cự Phu hạ sát Cần Nhật Túy, chính hắn còn không phủ nhận. Vậy mà lão này dám cả quyết là không phải hắn thì thật là câu chuyện hoang đường hết sức vô lý.

Đường Uyển Ngọc nghĩ vậy nhưng không nói gì nữa, ngoảnh lại thì Cần Quân Hiệp đã đi cách xa đến mấy chục trượng và chàng cứ vẫn tiếp tục bon bon đi về phía trước.

Đường Uyển Ngọc dường như ra chiều tức giận lão già ồm o đã ngăn trở mình không cho nắm Cần Quân Hiệp lại. Phần thì bà hối hận mình đã giằng lời với lão già chưa từng quen biết, trùng trùng làm mất thời giờ.

Bà không nói gì với lão già ồm o nữa, chỉ vào mặt Vi Cự Phu đang nằm dưới đất bảo:

- Mi hãy chờ đấy. Mẹ con ta nhất định không buông tha cho mi đâu !

Vi Cự Phu rõ ràng bị lão già ồm o điểm huyết, không còn nói được ra lời, y chỉ thộn mặt ra nhìn Đường Uyển Ngọc.

Đường Uyển Ngọc nói xong trở gót băng mình lao về phía trước chạy như bay.

Triển Phi Ngọc từ nãy đến giờ vẫn đứng yên theo dõi diễn biến đột ngột. Bây giờ nàng thấy Đường Uyển Ngọc đuổi theo Cần Quân Hiệp mới lên tiếng:

- Bá mẫu ! Bá mẫu hãy chờ diệt nhi một chút !

Đường Uyển Ngọc dừng bước lại ngơ ngác hỏi:

- Người là ai ?

Triển Phi Ngọc bèn lên cuối đầu xuống ngáp ngừng:

- Diệt nữ... diệt nữ... là bạn Cần Quân Hiệp.

Đường Uyển Ngọc thấy tình hình này liền hiểu ngay vội nói:

- Vậy chúng ta cùng đuổi theo y.

Triển Phi Ngọc trong bụng mừng thầm vì được Đường Uyển Ngọc bảo mình cùng bà rượt theo Cần Quân Hiệp. Như vậy tỏ ra bà đã nhìn nhận mình là bạn của con bà.

Hai người chuyển động thân mình, băng băng chạy về phía trước.

Cần Quân Hiệp vẫn đi đều bước mà chỉ cách có vài chục trượng nên chớp mắt hai người đã đuổi kịp.

Đường Uyển Ngọc cùng Triển Phi Ngọc đuổi đến gần sau lưng Cần Quân Hiệp khi chàng vừa xịch qua một gốc cây lớn. Hai người định cất bước tránh gốc cây để nắm lấy chàng thì một bóng người thấp thoáng ở sau gốc cây nhảy xổ ra ngăn lối đi.

Hai người giật mình dừng bước nín kỹ lại thì người này nào phải ai đâu, chính là lão già ồm o vừa rồi.

Đường Uyển Ngọc và Triển Phi Ngọc vừa nhận ra lão thì cả hai người đều kinh hãi vô cùng, vì lúc hai người cất bước chạy đi, lão ồm o vẫn còn đứng lại sau. Vậy mà bây giờ lão đã ngồi ở gốc cây phía trước từ lúc nào ? Hai người không phát giác ra lúc lão vượt qua mình để đi lên phía trước.

Đường Uyển Ngọc và Triển Phi Ngọc trong lòng đều nảy ra một ý nghĩ:

- Biết đâu không còn có người khác ngoài lão này đang rình rập mình ở đây.

Rồi bất giác cả hai người cùng xoay mình nhìn lại phía sau.

Nhưng nhìn lại vẫn không thấy bóng một người nào, vì cả Vi Cự Phu bị trọng thương cũng không biết đã bỏ đi đâu từ lúc nào, không còn nằm ở đó nữa.

Lão già ồm o không chờ hai người lên tiếng đã nói ngay:

- Đại tẩu ! Đại tẩu không nghe lời khuyên can của tại hạ thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào. Có điều lão phu cần nhắc đại tẩu là những điều lão phu vừa nói đều đúng sự thực cả.

Đường Uyển Ngọc biết lão già ốm o là một cao nhân tuyệt thế nhưng ngoài mặt bà vẫn ra vẻ lạnh lùng, hững hờ đáp:

- Lão nói thật hay nói hư thì cũng vậy thôi. Ta chẳng hoài hơi mà để ý làm chi. Ta chỉ hỏi lão một câu 'Lão cố ý cản đường chúng ta là có mục đích gì?'

Lão ốm o nghe hỏi chưa trả lời vội, lão vươn cánh tay ra rất dài nắm lấy vai Cần Quân Hiệp và chỉ khẽ lời một cái đã khiến cho Cần Quân Hiệp phải quay đầu lại rồi đứng yên không nhúc nhích.

Cần Quân Hiệp trợn hai mắt lên nhìn mọi người.

Lão già ốm o khẽ vỗ vai Cần Quân Hiệp hai cái rồi hỏi:

- Hai vị đuổi gã chẳng lẽ không nhận ra nét mặt gã có gì quái lạ ư ?

Đường Uyển Ngọc vẫn cho là con mình thấy mình cùng Vi Cự Phu tranh đấu, gã bị kích thích mạnh, không muốn nhìn cảnh gia đình bối rối mà bỏ đi. Bây giờ bà nghe thấy lão già ốm o bảo vậy mới để ý nhìn kỹ thì quả nhiên thấy con mình như người si ngốc, bà thộn mặt ra hỏi:

44. Chương 44: Gặp Người Quen, Tam Dương Bỏ Vía

- Y làm sao vậy?

Lão già ốm o không trả lời, ngó Triển Phi Ngọc hỏi:

- Cô nương là người thông minh hơn đời cái gì cũng biết cái gì cũng làm được. Cô có biết tại sao không ?

Triển Phi Ngọc nghe lão già ốm o có vẻ mỉa mai thì trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận. Nhưng nàng cũng không nổi đóa chỉ lẳng lặng lắc đầu để tỏ ý không hiểu nguyên nhân.

Lão ốm o nắm giữ được Cần Quân Hiệp rồi hỏi móc Triển Phi Ngọc mấy câu, lão thấy nàng chỉ lắc đầu chứ không trả lời, lại nói tiếp:

- Lão phu tưởng con nhóc này tinh ranh đáo để thế mà cũng không hiểu tại sao thằng nhỏ bỗng trở nên ngơ ngác như người mất hồn thì lão phu chẳng nói đến làm chi nữa.

Đường Uyển Ngọc và Triển Phi Ngọc trong bụng rất hoang mang hết nhìn Cần Quân Hiệp lại ngó sang lão già bệnh hoạn ốm o mà nội lực phi thường.

Lão ngừng lại một lát rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Đây chưa biết là phúc lộc hay tai họa cho thằng nhỏ, khó mà đoán trước được. Vậy phu nhân hãy giao gã lại cho lão phu là yên tâm hơn cả.

Đường Uyển Ngọc chưa từng quen biết lão, bà lại rất lo lắng bồn chồn về trạng thái kỳ dị của con bà, khi nào bà ưng chịu? Bà hốt hoảng hỏi ngay:

- Lão là ai? Sao lại muốn đưa con ta đi đâu?

Lão già ốm o đáp:

- Lão phu và phụ thân gã là chỗ bạn thân...

Triển Phi Ngọc đang tức lão về câu hỏi móc vừa rồi, nàng cười khẩy ngắt lời:

- Lão cũng nói đến phụ thân chàng ư? Lão có biết phụ thân chàng là ai không đã?

Lão già ốm o giương cặp mắt xối móc lên nhìn Triển Phi Ngọc một lúc rồi hỏi lại:

- Lão phu hãy hỏi: người có biết y là ai không?

Triển Phi Ngọc thấy lão hỏi vậy, liền chụp ngay lấy cơ hội tìm câu trả lời vừa để tỏ ra mình là người hiểu biết vừa để lấy lòng Đường Uyển Ngọc. Nàng đáp:

- Phụ thân chàng ư? Đã là người võ lâm còn ai không biết ông huống chi là tại hạ? Ông là nhân vật phong lưu tuấn tú, lại nổi tiếng hào hiệp lúc đương thời. Người đời cho ông là Phan An tái thế và tặng ông mỹ hiệu Ngọc diện tiểu lang quân. Ông chính là Cẩn Nhật Túy tiên sinh chứ còn ai nữa?

Quả nhiên Đường Uyển Ngọc nghe lời nàng nói, bà thoáng lộ vẻ hãnh diện rồi biến sang vẻ xúc động, buông một tiếng thở dài não nuột. Bà coi ngay Triển Phi Ngọc là người tri kỷ để an ủi cho mình trong những cơn buồn thảm.

Lão ôm o cử động đã có vẻ chậm chạp, mà cả đến cái lắc đầu của lão cũng ra chiều uể oải.

Thấy Đường Uyển Ngọc có vẻ thân thiện với Triển Phi Ngọc, lão vừa từ từ lắc đầu vừa chậm rãi nói:

- Thế thì con nhóc này lắm rồi, mà lại là cái lắm kỳ khôi trong những cái lắm rất lớn. Cẩn Nhật Túy là cái cóc gì? Đâu có xứng làm cha gã.

Đường Uyển Ngọc thấy lão ôm o buông lời khinh mạn Cẩn Nhật Túy, bà tức giận vô cùng nhưng có nén lòng không để cơn giận nổi lên, bà chỉ nói mát:

- Ta là mẫu thân y, chẳng lẽ không biết cha ruột y là ai? Thôi lão đã chẳng hiểu thì đừng nói lằng nhằng nữa ta không để vào tai đâu.

Lão già ôm o liền đổi giọng:

- Dù đặt giả thuyết Cẩn Nhật Túy có là cha ruột của gã đi nữa, nhưng lão phu xin hỏi phu nhân: gã đã biết mặt biết mũi cái người mà phu nhân công nhận là cha ruột gã bao giờ chưa? Cẩn Nhật Túy nếu phải là cha ruột thằng nhỏ thì có lý đâu lại không dạy gã một câu nào về đường xử thế? Không luyện cho gã lấy một nửa chiêu thức võ công bao giờ? Cái thứ cha ruột như vậy, đâu thể gọi là cha?

Đường Uyển Ngọc lại càng tức mình, bà cười lạt nói:

- Lão này lại cứ ồm ờ hoài! Ta xem chừng lão cũng hiểu như ai nhưng chỉ hỏi vắn vơ mà thôi. Vậy ta nhắc lại cho lão biết: Phụ thân y bị một kẻ mặt người dạ thú ám toán ngay từ thuở y còn là một cái bào thai. Y chưa lọt lòng, phụ thân y đã bị tử nạn thì y còn biết mặt thế nào được chứ đừng nói đến chuyện học cách xử thế, học võ công gì, gì nữa. Tại ta không ưa nghe những lời nói hàm hồ, ngớ ngẩn. Lão biết điều thì câm họng đi!

Lão ôm o hỏi:

- Phu nhân bảo Cẩn Nhật Túy bị kẻ mặt người dạ thú ám toán. Vậy người ấy là ai?

Đường Uyển Ngọc nghiêng răng dần từng tiếng đáp:

- Vi...Cự...Phu.

Lão ôm o liền kêu lên:

- Nếu Vi Cự Phu mà là người đề tiện đến thế thì lão phu tưởng trên thế gian này không tìm đâu ra được một người chính nhân quân tử nữa.

Đường Uyển Ngọc thấy lão già ôm o bênh Vi Cự Phu một cách vô ý thức, sự thực đã hiển nhiên mà lão còn cãi cố thì bà càng khó chịu. Nhưng bà cho rằng gã này là bạn cố tri của Vi Cự Phu nên lão cố cãi cho hẵn. Bà chỉ cười lạt chứ không nói gì nữa.

Lão ôm o lại nói tiếp:

- Trong vụ này có nhiều khuất tất. Phu nhân, theo thiên ý lão phu thì sự kiện hãy còn mập mờ. Phu nhân không nên nghe lời dèm pha của bọn tiểu nhân mà hành động một cách mù quáng điên rồ! Chờ bao giờ những điều bí mật được phanh phui hãy tính là hơn.

Đường Uyển Ngọc không nhẫn nại được nữa, bà quát hỏi:

- Lão già gần đó kia! Đừng nói lời thôi nũa! Ta không mượn ai can thiệp vào chuyện riêng của ta, biết điều thì để Cần Quân Hiệp lại đó, rồi lão đi đâu thì đi cho khuất mắt ta. Nếu còn lải nhải hoài thì đừng trách ta vô lễ.

Lão già ồm o lại nhăn răng ra cười nói:

- Phu nhân hãy bớt giận. Lão phu đã hành động việc gì là làm theo lẽ phải. Phu nhân hãy để thằng nhỏ này cho lão phu trông nom giùm.

Đường Uyển Ngọc thấy lão ồm o nhất định mang con mình đi, bà nổi hung, không nói gì nữa vung chưởng lên nhắm đánh thẳng vào trước ngực lão già ồm o.

Bịch một tiếng! Phất chưởng của Đường Uyển Ngọc đập trúng lão già ồm o.

Nhưng lạ thay! Lão vẫn trơ ra chẳng hề gì. Đường Uyển Ngọc tưởng chừng như đánh vào khúc gỗ.

Lão ồm o xoay tay lại nắm lấy cổ tay Đường Uyển Ngọc. Động tác của lão cực kỳ thần tốc, thậm chí Đường Uyển Ngọc không trông rõ lão động thủ lúc nào.

Lúc lão ồm o buông tay thì người Đường Uyển Ngọc bị hất ngược về phía sau té xuống.

Lão ồm o thản nhiên nói:

- Bây giờ phu nhân hãy bình tĩnh nghĩ kỹ lại xem Vi Cự Phu đối xử với phu nhân có điều gì khiếm khuyết không ?

Rồi lão băng băng dắt Cần Quân Hiệp đi luôn.

Triển Phi Ngọc thấy Đường Uyển Ngọc ngã lăn ra, liền lạng mình đi một cái đã ra xa đến hơn trượng. Nàng đỡ bà ta dậy.

Đường Uyển Ngọc vội nói:

- Cô bắt tất phải săn sóc ta. Chạy mau đi bắt Cần Quân Hiệp lại đã.

Triển Phi Ngọc ngoảnh đầu trông ra, lão ồm o vẫn nắm tay Cần Quân Hiệp đứng đĩnh bước đi, không có gì là hấp tấp.

Trong lòng Triển Phi Ngọc rất rối hoang mang nghi hoặc. Nàng tự hỏi:

- Lão ồm o này là ai? Lai lịch thế nào? Lão đưa Cần Quân Hiệp đi đâu? Với mục đích gì?

Nàng chỉ đầu ngón chân xuống, tung mình vọt đi một cái người đã băng ra xa ngoài hai trượng đã gần tới sau lưng lão ồm o.

Triển Phi Ngọc thấy còn cách Cần Quân Hiệp một với tay tưởng chừng như chỉ vươn tay ra một cái thì nắm được vai chàng kéo lại. Nhưng nàng lại nghĩ thầm:

- Lão già ồm o này bản lĩnh phi thường lợi hại. Nếu mình không kiềm chế lão trước thì khó lòng cướp Cần Quân Hiệp lại được.

Nghĩ vậy nàng liền phóng ngón tay giữa ra điểm vào yếu huyệt sau lưng lão ồm o.

Người võ lâm chỉ khi nào có mối thâm thù với ai mới ra tay điểm vào huyệt đạo trọng yếu này. Còn trường hợp bình thường, điểm huyệt với mục đích kiềm chế không cho cử động, thì không một ai lại hành động quá đáng như vậy.

Triển Phi Ngọc vừa ra tay đã điểm vào tử huyệt của đối phương thì quả là nàng có tính cách bất nhân, thâm độc.

Lúc Triển Phi Ngọc động thủ, nàng chỉ còn cách lão già ồm o chưa đầy hai thước, theo lẽ thì không khi nào tránh được.

Nhưng lúc nàng phóng ngón tay gần đụng vào người lão ồm o thì người lão đột nhiên ra xa, nhưng cũng không bao nhiêu chỉ xê xích chừng hơn một tấc. Vì thế mà nàng không điểm trúng huyệt đạo.

Bống nghe lão ồm o hú lên một tiếng, chứ lão cũng không thèm quay đầu lại.

Triển Phi Ngọc điểm một phát không trúng, nàng không thấy đối phương hồi thủ phản công, lại phóng chưởng ra đánh thất sự.

Nhưng nàng phóng chưởng chưa đến nơi thì lão ồm o lại ra xa hai thước. Phát chưởng của Triển Phi Ngọc đánh vào khoảng không.

Triển Phi Ngọc vẫn tiến về phía trước rượt theo không dừng bước chút nào, tưởng chừng chỉ xổ lên một cái là nắm được lão ngay.

Lão ồm o vẫn đứng đĩnh đạc Cần Quân Hiệp bước đi từng bước không có vẻ gì là hấp tấp, dường như lão vừa bước vừa đo từng bước một, không có lý nào đuổi mỗi lúc một cách xa thêm được.

Tuy Triển Phi Ngọc trong thâm tâm đã lấy làm kỳ, nhưng nàng cũng cho đó là chuyện ngẫu nhiên.

Đột nhiên nàng vung tay một cái, ba điểm sáng lóe lên lao vun vút phân ra một điểm phía trên và hai điểm phía dưới tạo thành hình chữ phẩm.

Ba mũi ám khí vọt ra mau lẹ phi thường, cách khoảng năm sáu thước đáng lẽ chỉ loáng một cái là tới nơi mới phải. Thế mà ám khí từ tay Triển Phi Ngọc bay ra xa đến hai trượng rồi kinh đạo dần dần yếu đi rớt xuống đất chỉ cách sau lưng lão ồm o chừng một thước.

Lão ồm o vẫn thản nhiên tiến về phía trước.

Triển Phi Ngọc thấy mình phóng ra ba mũi ám tiễn không trúng lão già ồm o thì mặc dù lão ở ngay phía trước cách quãng rất gần thì rất đổi ngạc nhiên.

Nhưng nàng là dòng dõi võ học danh gia nên biết ngay là đối phương đã thi triển phép Xúc địa thành thốn, một công phu tuyệt đỉnh về khinh công nên thấy lão cách rất gần, động tác rất chậm chạp mà không tài nào đuổi kịp.

Triển Phi Ngọc thấy lão khinh công ghê gớm như vậy thì chắc hẳn lãnh lão cao thâm không biết đến đâu mà lường.

Nàng thoái chí tự hỏi:

- Ta làm thế nào cướp được Cần Quân Hiệp đang bị lão nắm giữ? Nếu không cướp được chàng về thì biết nói với Đường Uyển Ngọc thế nào cho xuôi?

Triển Phi Ngọc nghĩ vậy rồi từ từ dừng bước. Nhưng nàng lại thấy lão già ồm o và Cần Quân Hiệp vẫn lững lờ ở ngay trước mắt tưởng chừng chỉ đuổi gấp rút lên mấy bước là nắm được ngay. Nàng không nhịn được, lại gia tăng cước lực đuổi theo.

Lạ thay! Nàng tiếp tục gắng sức rượt theo đến bốn, năm dặm đường nữa, mà vẫn một mực cách quãng chỉ vài thước, không tài nào kịp được.

Triển Phi Ngọc không làm sao được, đành cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối! Lão định đưa y đi đâu, xin cho biết rõ địa điểm? Có như vậy thì mẫu thân y và tại hạ mới yên tâm được.

Nàng hỏi đi hỏi lại đến năm lần bảy lượt mà lão già ồm o vẫn làm như không nghe tiếng, chỉ cầm đầu kéo Cần Quân Hiệp đi miết.

Về sau, lão già ồm o cùng Cần Quân Hiệp đi mỗi lúc một cách xa thêm. Cuối cùng hai người đi vòng quanh một góc núi rồi không thấy tăm tích đâu nữa.

Triển Phi Ngọc đứng thộn ra một lúc rồi trở gót quay về đường cũ. Chẳng mấy chốc nàng gặp Đường Uyển Ngọc chạy tới nơi.

Nàng thấy Đường Uyển Ngọc từ đằng xa. Coi bà đầu tóc rũ rượi, vẻ mặt hốt hơ hốt hải, nàng rất đổi băn khoăn, không biết tìm lời gì để an ủi bà.

Đường Uyển Ngọc vừa thấy Triển Phi Ngọc đã lớn tiếng hỏi ngay:

- Con ta đâu?

Triển Phi Ngọc gượng cười đáp:

- Diệt nữ không đuổi kịp lão ra, vì đường như lão sử phép Xúc địa thành thốn, một môn khinh công tuyệt nghệ trong võ lâm rất hiếm người thi triển được.

Đường Uyển Ngọc nghe lời nàng đáp, trong lòng xúc động vô cùng. Bà đứng thộn mặt ra, hai mắt tròn ngược lên, rồi nước mắt chảy xuống ròng ròng.

Hồi lâu, bà nghẹn ngào hỏi:

- Ta...nếu lại mất cả đứa con này nữa...thì tấm thân tro bụi của ta còn gì là sinh thú ở đời nữa?

Triển Phi Ngọc vội kiếm lời an ủi:

- Bá mẫu! Bá mẫu hãy khoan tâm! Quân Hiệp không hiểu bị lão đem đi đâu? Trong lòng diệt nữ còn xao xuyến hơn bá mẫu nhiều. Thế nào diệt nữ cũng phải tìm cách kiếm cho thấy y để đưa về.

Đường Uyển Ngọc hỏi ngay:

- Người có cách gì không? Ta nay ở tình trạng một mình một bóng, chẳng biết trông cậy vào ai để tiếp tay cho người nữa.

Triển Phi Ngọc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiên phụ sinh thời có mấy ông bạn thân toàn vào hạng đệ nhất cao thủ. Diệt nữ có thể cầu mấy vị đó giúp mình được.

Đường Uyển Ngọc trong khóe mắt lộ ra một vài tia hi vọng, bà hỏi ngay:

- Những vị đó ở địa phương nào?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Người ở gần khu này nhất là Thủy Hỏa tôn giả ở trên núi Lục Bàn Sơn.

Triển Phi Ngọc chưa dứt lời, bỗng thấy Đường Uyển Ngọc đột nhiên lùi lại hai bước. Bà thất thanh la hoảng:

- Thủy Hỏa tôn giả ư? Phụ thân người là ai?

Nguyên Thủy Hỏa tôn giả đã nổi tiếng là một tay đại ma đầu trong tà phái nên Đường Uyển Ngọc vừa nghe Triển Phi Ngọc đề cập đến hần bà liền cả kinh thất sắc vạy hỏi lại lịch nàng.

Triển Phi Ngọc nào phải tay vừa. Đường như nàng đã đoán được ý nghĩ của bà nên nàng thản nhiên đáp:

- Tiên phụ là Triển Bất Diệt.

Đường Uyển Ngọc hỏi như người phát rên:

- Trời ơi!. . . Triển Bất Diệt...!Người là...con gái của Triển Bất Diệt ư?

Triển Phi Ngọc buông một tiếng thở dài não nuột rồi đáp:

- Chính phải! Tiên phụ cũng như mấy vị như Thủy Hỏa tôn giả đều bị bọn người võ lâm gán cho những thành tích bất hảo, thực ra họ toàn là những người coi trọng nghĩa khí, giết những kẻ phù phiếm bề ngoài như kẻ thù nghịch. Chỉ vì tính khí cương trực không nể mặt ai, mà mang tiếng là những người tàn ác. Có kẻ xấu mồm xấu miệng còn gán cho những từ xấu xa như đại ác nhân, đại ma đầu. Bình tĩnh mà xét, thì những người khoát danh hào kiệt đại hiệp lại có những hành động nham hiểm và đê tiện hơn nhiều.

Triển Phi Ngọc là người cơ biến, thông tuệ hơn đời, rất giỏi đánh trúng tâm lý người.

Nàng vừa dứt lời, quả nhiên Đường Uyển Ngọc nghĩ ngay tới Kim Long kiếm khách Vi Cự Phu, nổi danh hào kiệt và đã từng làm mình chủ các phái trong bảy tỉnh ở Trung Nguyên, mà đang tâm giết nghĩa đệ Cần Nhật Túy tình lang của bà, lại lừa gạt bà hai chục năm nay. Những hàng động vô cùng tàn nhẫn, đê tiện này đã ghi vào tâm khảm bà.

Nỗi oán cừu đang tràn ngập trong lòng, Đường Uyển Ngọc vừa nghe Triển Phi Ngọc nói vậy, không khỏi nảy sinh thiện ý, sinh ra đồng tình với nàng. Bà gật đầu bảo:

- Lời người nói thiệt là đúng sự thật.

Ngừng một lát, bà cười lạt nói tiếp:

- Tỉ như Kim Long kiếm khách, hề nói đến hấn, chẳng ai không kêu một điều đại hiệp, hai điều đại hiệp. Té ra chỉ là quân chó má!

Triển Phi Ngọc thấy Đường Uyển Ngọc đồng tình với mình vội nói ngay:

- Bá mẫu ơi! Mỗi huyết cừu này phải để Quân Hiệp trả cho thỏa đáng. Nhưng chỉ sợ còn lắm kẻ toan thọc gây bánh xe, như lão già ốm o vừa rồi chẳng hạn. Vậy diệt nữ tướng ta phải hạ thủ trước đi là hơn.

Câu nói ra chiều sốt sắng của Triển Phi Ngọc vừa khiến cho Đường Uyển Ngọc tin cậy ở nàng, vừa có ý rào trước đón sau để bà khỏi nghe những lời gièm pha có thể gieo vào lòng bà những nghi ngờ bất trắc.

Đường Uyển Ngọc hỏi ngay:

- Bây giờ ý người tính sao?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Diệt nữ định mời nhiều tay bạn thân với tiên phụ đến tiếp tay cho mình. Ngoài Thủy Hỏa tôn giả còn mấy bậc dị nhân không len lỏi vào chốn giang hồ từ lâu rồi.

Triển Phi Ngọc vừa nói vừa để ý dò xét thái độ của Đường Uyển Ngọc.

Nàng thấy bà chăm chú nghe lời mình, lại ra vẻ đồng tình thì nàng nói luôn:

- Diệt nữ còn có thể mời Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U, Thiên thân giáo chủ Âm Sâm đều là những người giao du thân mật với tiên phụ. Nếu được các vị đó chiếu cố tiếp tay cho, thanh thế phe ta sẽ mạnh vô cùng, lo gì chẳng trả xong mối thù này.

Đường Uyển Ngọc tuy đồng ý với hành động của Triển Phi Ngọc nhưng bà vẫn chưa hiểu vì mục đích gì mà nàng lại thiết tha với việc riêng nhà mình như vậy? Bà ngập ngừng giây lát rồi ôn tồn hỏi:

- Tại sao...nàng lại hết lòng tính toán lo liệu giùm chúng ta như thế?

Triển Phi Ngọc hai má ửng hồng, cúi đầu xuống khẽ ngập ngừng đáp:

- Bá mẫu hỏi vậy...diệt nữ biết đường nào mà trả lời?

Đường Uyển Ngọc nhìn thái độ Triển Phi Ngọc liền hiểu ngay, bất giác bà nắm chặt tay nàng ra chiều mãn nguyện nói:

- Thằng nhỏ Quân Hiệp thật là có phước lớn!

Triển Phi Ngọc trong lòng tràn ngập nỗi vui sướng khôn tả, giữ vẻ thẹn thùng thảng một nụ cười duyên dáng nói:

- Bá mẫu ơi! Bá mẫu đừng vội tán thành.

Từ khi Đường Uyển Ngọc phát giác ra Vi Cự Phu hạ sát Cần Nhật Túy, tình lang của bà, lúc nào bà cũng sầu muộn. Đây là lần đầu bà cảm thấy có một chút an ủi, hân hoan. Bà nói ngay:

- Không phải ta cố ý tán thành nàng đâu. Nàng thật là một cô bé ngoan ngoãn lắm hiếm có ở đời. Vậy chúng ta mau đi mời những vị đó.

Triển Phi Ngọc tuy là người tàn nhẫn thâm độc, nhưng nàng có một mối tình tha thiết với Cần Quân Hiệp. Nàng thấy Đường Uyển Ngọc có ấn tượng tốt với mình thì trong lòng rất đổi vui mừng. Trước nay nàng vẫn chưa hết lo Cần Quân Hiệp sẽ đem lòng chán ghét mình. Bây giờ nàng vững tâm hơn một lần nữa. Vì nàng biết dù sao Cần Quân Hiệp cũng không dám trái lời của mẫu thân.

Triển Phi Ngọc tuy là người rất kín đáo, nhưng niềm vui không khỏi lộ ra ngoài mặt, nàng nói ngay:

- Bá mẩu để diệt nữ lấy vài thứ di bảo tiên phụ để lại rồi lập tức đăng trình.

Đường Uyển Ngọc ủa lên một tiếng rồi hỏi nàng:

- Hai bảo vật của lệnh tôn để lại phải chăng là Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp ?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Chính là hai thứ đó.

Đoạn cả hai người cùng chạy nhanh về phía trước đến chỗ Triển Phi Ngọc cất giấu bảo vật. Nàng lấy Huyết hồn trảo cùng Kim vị giáp giắt bên mình rồi cùng Đường Uyển Ngọc nhằm phía Lục Bàn Sơn thẳng tiến.

Những tên cự ma đại ác lâu nay ẩn cư không xuất hiện trên giang hồ, bây giờ lại bị Triển Phi Ngọc dẫn dụ ra ngoài gây nên bao cuộc sóng gió rừng rợn trời sâu đất thẳm, nhưng đó là việc sau này nên tạm gác.

Nhắc lại lão già ốm o dẫn Cần Quân Hiệp tiếp tục đi về phía trước.

Tới khi trời đã xế chiều, lão vẫn không dừng bước, đường đi trên núi hiểm trở gập ghềnh mà đường như lão vẫn không hay biết gì hết.

Lão già ốm o quên cả đói khát, quên cả thời gian, quên cả đường sá gian nan vẫn cắm đầu dắt Cần Quân Hiệp đi mãi. Chẳng hiểu lão định đi tới đâu?

Màn đêm từ từ buông xuống trần gian. Cảnh vật núi rừng mỗi lúc một chìm đắm thêm vào trong bóng tối mù mịt.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp từ phía trước đi tới. Rồi một con lừa đen nhỏ bé đi quanh một góc núi hiện ra.

Một người đầu nhọn cổ cao lưng dài ngất ngưỡng ngồi trên lưng lừa. Hắn chính là Vĩnh Bất hoàn thủ Quản Tam Dương.

Lão già ốm o ngẩng đầu lên cất tiếng chào:

- Quản đảo chúa! Đã lâu lắm không được gặp, đảo chúa vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Quản Tam Dương vừa từ góc núi đi ra, vì trời tối đen như mực nên chưa nhìn rõ người phía trước.

Đột nhiên hắn nghe thanh âm vang lên ngay bên tai thì không khỏi giật mình kinh hãi lớn tiếng hỏi lại:

- Ai đó?

Quản Tam Dương là tay bản lĩnh xuất chúng, thế mà hắn chưa nhìn rõ mặt đối phương đã nghe tiếng nói rất gần thì biết ngay đây là một tay thần pháp mau lẹ phi thường trách nào hắn chẳng chột dạ.

Hắn vừa cất tiếng quát hỏi vừa vận động chân khí thủ thế đề phòng.

Giữa lúc ấy Quản Tam Dương hoa mắt lên. Hai người ở trong bóng tối vừa nhô ra.

Lão già ốm o lại cất tiếng hỏi:

- Quản đảo chúa! Đảo chúa không nhận ra ta ư?

Quản Tam Dương định thần nhìn lại, hắn vừa nhận ra lão ốm thì biến sắc ở trên lưng lừa nhảy phắt ngay xuống, niêm nở nói:

- Lão gia khách khí quá. Sao lại kêu bằng Quản đảo chúa? Nếu tại hạ không nhìn thấy mặt thì thật không nhận ra lão gia là ai nữa.

Giọng lười và thái độ Quản Tam Dương cung kính như vậy mà lão già ốm o tiếp nhận thản nhiên không ra chiều ngượng ngịu.

Lão nhếch mép nở một nụ cười rồi hỏi:

- Ông bạn đã bấy nhiêu tuổi chẳng lẽ ta không kêu bằng Quản đảo chúa mà lại gọi là Tiểu tam tử hay sao?

Ba chữ Tiểu tam tử là tên Quản Tam Dương lúc còn nhỏ nên hắn vừa nghe thấy có vẻ thẹn thùng rồi cười đáp:

- Như vậy cũng được, như vậy cũng được!

Lão già ôm o trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ta đang muốn tìm đến chỗ ông bạn, thì may là gặp ở đây. Thật là hay biết chừng nào.

Quản Tam Dương trong lòng rất đổi kinh nghi bụng bảo dạ:

- Hôm nay mình thiệt xúi quẩy, đi đường nào chẳng đi lại đâm quàng vào nẻo này để gặp phải chúa ôn. Nếu mình đi đường khác lão ta tìm đến đảo Mặc Vân không thấy mình, có phải lão bị một phen uống công? Như vậy thì ít ra còn được mấy tháng nữa mình mới chạm mặt lão.

Quản Tam Dương bỗng xoay chuyển ý nghĩ, lẩm bẩm một mình:

- Nhưng lão đã quyết tâm tìm mình, thì sớm muộn cũng bị lão bắt gặp chứ chẳng trốn đâu cho thoát. Mình đã lâm vào hoàn cảnh trở đi mắc núi, trở lại mắc sông, thôi thì gặp lão giữa đường thế này cũng xong.

Quản Tam Dương ngẩn ngơ một lúc rồi hỏi:

- Lão gia muốn kiếm tại hạ cáo điều chi dạy bảo?

Lão già ôm o hỏi móc họng:

- Ông bạn ngẫm nghĩ hàng nửa ngày trời rồi mới lên tiếng. Chắc ông bạn than thầm vận xui, rồi chửi thầm ta chứ gì?

Quản Tam Dương khiếp sợ quá. Cái cổ hắn đã nhỏ và dài, hắn ló đầu về phía trước, trông tựa hồ cái cổ dài thêm mấy tấc nữa. Hắn hấp tấp cãi luôn:

- Làm gì có chuyện đó? Làm gì có chuyện đó?

Lão già ôm o nói:

- Không có chuyện đó càng hay. Mấy năm trước đây ta có đến chơi đảo Mặc Vân và được nghe lệnh tôn nói...

Lão chưa dứt lời Quản Tam Dương đã biến sắc hỏi ngay:

- Gia phụ nói chuyện gì?

Vẫn một giọng chậm rãi, lão già ôm o đáp:

- Lệnh tôn nói Trên đảo Mặc Vân có con ngựa nhỏ xinh xinh đúc bằng sắt...

Lão già ôm o mới nói tới đây, chiếc bùi trong cái cổ dài ngoẵng của Quản Tam Dương không đứng yên một chỗ, hết đi xuống rồi lại đi lên, hết đi lên rồi lại đi xuống, đưa đi đưa lại không ngớt. Hiển nhiên hắn ra chiều khiếp sợ lo lắng vô cùng.

Lão già ôm o vẫn tiếp tục nói bằng một giọng thông thả đều đều:

- Theo lời lệnh tôn thì loại ngựa sắt đó có cả bảy chín con, một con lớn, tám con nhỏ, và đều bị tản lạc mỗi nơi một con.

Quản Tam Dương lại càng kinh hãi nóng ruột, hắn chỉ muốn lão già ôm o nói thẳng một lời xem ý lão kiếm mình làm gì?

Tuy hắn bồn chồn trong dạ mà không dám thúc giục. Lão ôm lại nói tiếp:

- Trong bụng con ngựa sắt lớn nhất có chứa một thứ linh thảo kịch độc gì đó, kêu bằng Mê hồn tiên thảo có đúng thế không?

Quản Tam Dương vội đáp:

- Dạ! Tại hạ cũng được nghe gia phụ bảo vậy. Nhưng cái món linh thảo kịch độc gì đó, tại hạ nghĩ mãi không ra.

Lão già ồm o hỏi ngay:

- Ông bạn nghĩ không ra ư?

Quản Tam Dương kinh hãi hấp tấp đáp:

- Phải rồi! Lão gia đã bảo là chất kịch độc, thì dĩ nhiên nó là thuốc độc rồi, khi nào còn là linh thảo tiên dược gì nữa? Thế thì bốn chữ Mê hồn tiên thảo kia chẳng hóa ra là mâu thuẫn ư? Tại hạ e rằng lời đồn có sự sai lầm, không thể tin được!

Hắn vừa nói vừa xua tay lia lịa, cố làm đối phương đừng tin những lời đồn nhảm nhí.

Lão già ồm o vẫn thản nhiên trước thái độ phủ nhận của Quản Tam Dương. Lão đưa tay ra vỗ vào đầu Cần Quân Hiệp đứng bên cạnh hỏi:

- Quản đảo chúa đã gặp chàng thiếu niên này bao giờ chưa?

Quản Tam Dương lại nhoài cái cổ dài ra nhìn kỹ vào mặt Cần Quân Hiệp rồi đáp:

- Tại hạ đã gặp gã rồi.

Lão già ồm o lại hỏi:

- Lúc đảo chúa gặp gã lần trước thì võ công gã thế nào?

Quản Tam Dương đáp:

- Võ công gã cũng tầm thường thôi, chẳng có gì đáng kể.

Lão ồm o nói:

- Bây giờ Quản đảo chúa thử đánh gã một chưởng xem!

Quản Tam Dương ngần ngừ hỏi:

- Gã...liệu có chịu nổi một chưởng của tại hạ không?

Lão ồm o nói:

- Cái Tam dương chân khí của đảo chúa, ngoài vụ đả thương được một vị tiểu cô nương, ta chưa được nghe thấy đảo chúa giao phong với một đối thủ lợi hại nào khác. Bây giờ đảo chúa cứ thử ra tay ta coi, không có điều gì đáng e ngại cả.

Quản Tam Dương đối với lão già ồm o này vừa kính vừa sợ. Hắn nghe lão bảo vậy đã biết ngay lão ám chỉ mình đánh bị thương Triển Phi Yên, mặt hắn đỏ bừng ra chiều bẽn lẽn. Thiệt là một tay cao thủ lừng danh thiên hạ mà tính tình kỳ lạ, coi vẻ mặt hắn chẳng khác nào đứa con nít dối lòng ăn vụng bánh bị người ta bắt gặp.

45. Chương 45- 46: Diệu Thuật Về Những Con Ngựa Sắt Tý Hon

Quản Tam Dương nghe lão ồm o bảo mình đem Tam Dương chân khí ra để đả thương một vị tiểu cô nương thì hổ thẹn vô cùng, Hắn ấp úng hồi lâu mới lên tiếng:

- Cái đó... cái... thiệt tình không phải tại hạ cố ý...

Lão ồm o ngắt lời:

- Ta có bảo Quản đảo chúa cố ý đánh cô bé bị thương đâu, và chỉ nói là ngoài vụ đó ta chưa được nghe đảo chúa đã giao thủ với một tay cường địch nào khác mà thôi.

Quản Tam Dương còn đang phân vân chưa quyết có nên nghe lời lão đánh Cần Quân Hiệp một chưởng không, thì lão lại giục:

- Đảo chúa hãy thử xem công lực gã bữa nay có khác với ngày xưa mà đảo chúa đã gặp gã lần trước không rồi sẽ liệu.

Quản Tam Dương đột nhiên vung ngón tay ra nhắm chụp xuống vai Cần Quân Hiệp.

Lúc ngón tay hắn còn lơ lửng ở trên chưa xuống tới nơi thì luồng Tam Dương chân khí từ đầu ngón tay phát ra đã rít lên veo véo điểm vào vai Cần Quân Hiệp.

Nhưng lạ thay! Luồng Tam Dương chân khí vừa chạm vào vai đối phương lập tức bị hất ngược trở lại!

Quản Tam Dương bất ngờ bị luồng Tam Dương chân khí của mình bật lại làm tê chồn cổ tay mình, tự nhiên phải buông tay thông xuống.

Lão già ồm o hỏi:

- Đảo chúa đã nhận thấy chưa? Luồng nội lực của gã mạnh hơn luồng Tam Dương chân khí của đảo chúa nên mới hất ngược lại được.

Quản Tam Dương bị tê chồn cánh tay đau nhứt rất khó chịu. Hắn trợn mắt lên miệng há hốc ra, rất đổi kinh ngạc, nói không nên lời.

Lão ồm o buông một tiếng thở dài rồi tiếp:

- Đó là sự phản ứng của thứ linh thảo kịch độc gây nên. Sở dĩ ngày nay gã có được nội lực phi thường như vậy là nhờ ở sự công hiệu của chất linh thảo kia.

Nhưng tinh thần gã trái lại trở nên si ngốc, không còn cảm giác thấy gì nữa là bởi chất độc của linh thảo phát động.

Ngừng một lát lão lại nói tiếp:

- Trong vụ này có hai sự công hiệu trái ngược nhau, e rằng khắp thiên hạ chỉ có một thứ Mê hồn tiên thảo đó là tính chất kỳ dị như vậy mà thôi

Nét mặt Quản Tam Dương lộ ra rất đổi bẽ bàng, lại dường như có ý che dấu điều gì. Hắn lên tiếng ngắt lời:

- Phải phải! Lão gia nói đúng lắm.

Lão già ồm o chậm rãi hỏi:

- Dĩ nhiên chất độc này không phải là vô phương cứu trị. Đảo chúa có đồng ý như vậy không?

Quản Tam Dương càng ra chiều ngượng nghịu hơn. Hắn trả lời một cách mập mờ:

- Lão gia đã bảo có biện pháp cứu trị thì dĩ nhiên là có.

Lão ồm o hơi biến đổi sắc mặt, trầm giọng nói:

- Quản đảo chúa! Chúng ta bắt tất phải mơ hồ nữa. Chất độc mê hồn tiên thảo đã phát tác thì tám đường kinh mạch bị kiềm chế. Nhưng đã có tám con ngựa sắt nhỏ, mỗi con có chứa một thứ linh dược để giải khai kinh mạch trong từng nơi một. Nếu kiếm đủ cả tám con ngựa sắt nhỏ đó thì lo gì không tiêu trừ được hết những chất độc kia? Hiện giờ công lực gã này trở nên thiên hạ hiếm có. Vậy việc cứu trị cho gã đến chấn chỉnh cho vô lâm sau này là rất cần.

Quản Tam Dương vẫn lẳng lặng không nói gì thì lão ồm o lại nói tiếp:

- Ta nghĩ rằng tám con ngựa sắt nhỏ đó tất nhiên ở trên đảo Mạc Văn. Không thể thì làm sao lệnh tôn lại biết mà nói chuyện với ta? Ta cùng thằng nhỏ này có mối liên quan mật thiết. Vậy đảo chúa lấy tám con ngựa sắt nhỏ đó cho ta. Đương nhiên ta không bao giờ quên cái hảo tâm của đảo chúa. Khi nào tám đường kinh mạch của gã được khai thông, khôi phục lại tinh thần như cũ, biết đường diệu dụng võ công tuyệt đỉnh của gã rồi. Bấy giờ ta sẽ bảo gã thu đảo chúa làm đồ đệ để báo đáp.

Quản Tam Dương nghe lão già ồm ồm thuyết một tràng dài thì trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng hấn ở vào tình trạng dở cười, dở khóc không biết làm sao.

Quản Tam Dương đường đường một vị đạo chúa lại mang ngoại hiệu rất hào kiệt là Vĩnh Bất Hoàn Thủ, khắp võ lâm tiếng dậy như sóng cồn chẳng ai là không biết. Có ý đâu lại chịu quỳ gối lạy một thằng nhỏ chưa ráo máu đầu là Cần Quân Hiệp để tôn làm sư phụ bao giờ?

Quản Tam Dương không thể nhịn được nữa. Hấn sẵn giọng đáp:

- Đừng nói tám con ngựa sắt bỏ không đó không có ở trên đảo Mạc Văn, dù có đi nữa thì tại hạ cũng. . .

Quản Tam Dương chưa dứt lời thì lão già ồm ồm đã hỏi ngay:

- Đảo chúa cũng. . . làm sao?

Quản Tam Dương thộn mặt ra không biết đáp thế nào cho phải.

Lão già ồm ồm này là hạng người nào. Quản Tam Dương cũng không biết nữa. Sở dĩ hấn kính nể lão vì thuở nhỏ hấn thường thấy lão già ồm ồm này hay qua lại đảo Mạc Văn.

Hồi đó phụ thân Quản Tam Dương hãy còn tại thế đối với lão cực kỳ cung kính. Ông ta thường nói riêng với Quản Tam Dương, lão này là một dị nhân có tài xuất quỷ nhập thần.

Quản Tam Dương ghi nhớ lời tiên phụ trong lòng... Lần sau cùng hấn gặp lão ồm ồm cách đây đã bốn chục năm. Đến bây giờ hấn mới lại thấy mặt lão mà dường như lão chưa già đi một chút nào, vẫn bộ mặt xương xẩu gầy guộc, nước da vàng ửng. Giọng nói vẫn thều thào như người hết hơi.

Lúc Quản Tam Dương chợt thấy mặt lão, trong lòng hấn cực kỳ kinh hãi, nhưng bây giờ hấn nghĩ thầm:

- Lão già này coi bộ lướt thướt đi không ngoài gió thổi bay chưa biết chắc lão đã có bản lĩnh gì đáng kể, hay là lão chỉ nói huyền hoang dọa người!

Rồi hấn tự nhủ:

- Thằng lỏi Cần Quân Hiệp này dù thực có nội lực hơn người nhưng tâm thần mê muội chẳng biết gì. Bây giờ mình chỉ cần đánh bại lão già bệnh hoạn kia, bắt Cần Quân Hiệp đem đi rồi sẽ dùng biện pháp nào đó lấy toàn thân công lực của gã để mình dùng.

Lão ồm ồm chờ lâu không thấy Quản Tam Dương trả lời, bèn giục:

- Đảo chúa tính sao?

Quản Tam Dương bụng bảo dạ:

- Ấu là ta tạm nhẫn nại để mưu đồ công lực của thằng lỏi này. Ta hãy đến Hải Cương xin nhập môn lão Cự ma đầu Độc Long tôn giả để luyện phép Hấp Tinh thần công chuyên thu hút công lực đối phương làm của mình, luyện cho thành tựu rồi sẽ từ từ đoạt lấy nội lực ghê gớm của Cần Quân Hiệp.

Trong lòng Quản Tam Dương nảy ra ý niệm tàn ác, ngoài mặt hấn cũng lộ vẻ hung dữ, hấn đáp ngay:

- Dù trên đảo này có những con ngựa đó thật, thì tại hạ cũng không cho được.

Lão già ồm ồm vẫn bình tĩnh không nổi nóng mà cũng không nhắc vụ đó nữa, lão lảng sang chuyện khác hỏi:

- Quản đảo chúa! Lệnh tôn vì lẽ gì mà qua đời?

Quản Tam Dương giật mình, ớn lạnh xương sống, mồ hôi toát ra như tắm. Nhưng hấn đánh bạo đáp:

- Tiên phụ không ốm đau gì mà mất.

Lão ồm ồm cười ha hả nói:

- Quản đảo chúa! Đảo chúa đừng bưng mắt ta nữa. Nhà đảo chúa có môn Tam Dương chân khí gia truyền là một kỳ công vượt ra ngoài các phái võ cả hai phe chính tà, thì dĩ nhiên công lực của lệnh tôn rất lợi hại. Nhưng người luyện công lại bị Tam Dương chân khí làm cho tổn hại đến công lực bản thân. Tam Dương chân khí càng tăng tiến thì càng hao mòn nội lực. Sau cùng không chịu nổi đau khổ nữa là phải chết. Ta e

rằng mấy bậc tiền nhân của Quần đảo chúa đều chết về nghiệp đó. Vậy bây giờ đảo chúa cũng không biết về chính mình sau này cũng đi tới số phận đó. Đảo chúa thử tính xem còn được bao nhiêu năm?

Quần Tam Dương biến đổi sắc mặt luôn mấy lần, lúc xanh lợt, lúc trắng bợt. Hắn nghe lão ốm o nói dứt lời bất giác thất thanh la lên:

- Tại hạ tính ra... còn có...

Nhưng lão chưa dứt lời đã rụt lưỡi lại không hỏi nữa. Hắn tự biết rằng còn ba năm nữa là đến tử kỳ của mình.

Hắn cũng biết là cần phải có một nội lực ghê gớm thấm vào trong mình mới có thể chế phục được luồng Tam Dương chân khí quá mãnh liệt. Ngoài ra không còn cách nào nữa. Sau ba năm hắn sẽ phải chịu những cơn đau khổ đến cùng cực rồi chết.

Sở dĩ Quần Tam Dương nói tới đó vội ngừng lại thì hắn đã tính toán, chuẩn bị đoạt chân lực của Cần Quân Hiệp truyền vào người hắn để có thể qua được cơn đại nạn.

Lão già ốm o giương cặp mắt lạnh lùng nhìn Quần Tam Dương nói:

- Nếu đảo chúa vui lòng giúp cho gã rồi sau này sẽ bái gã xin làm môn hạ, thì mỗi ngày gã sẽ đem nội lực bản thân để kèm chế Tam Dương chân khí cho đảo chúa. Có như thế thì đảo chúa mới bình yên mà sống lâu được.

Quần Tam Dương nghiêng đầu, đi ngẫm nghĩ không biết độc thủ cách nào được hạ lão ốm o cho được. Hắn trầm tư một lúc rồi nói:

- Tại hạ không tin thằng nhỏ này có công lực đến mức độ phi phàm. Tại hạ ần thử cho biết đã.

Lão ốm o thản nhiên đáp:

- Đảo chúa cứ việc thử coi. Chẳng lẽ lão phu còn lừa gạt nữa hay sao.

Quần Tam Dương tiến ra một thước đưa năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu đột nhiên chụp xuống vai Cần Quân Hiệp.

Dĩ nhiên công lực Quần Tam Dương còn cao thâm hơn Triển Phi Ngọc. Thế mà tay hắn vừa chụp xuống, kết quả cũng chẳng khác gì. Hắn cảm thấy trên vai Cần Quân Hiệp tự nhiên phát ra một luồng lực đạo rất kinh khủng hất cả năm đầu ngón tay hắn ra.

Nếu hắn không rụt tay về mau tất bị nguy khốn.

Quần Tam Dương buông tay phải ra thì tay trái lại động thủ. Lần này gã nắm vào huyệt Cầm Huyết Cần Quân Hiệp. Nhưng ngón tay trở về ngón tay giữa hắn vừa đụng vào huyệt đạo đối phương cũng bị luồng nội lực hất ra như trước.

Quần Tam Dương sớm đã đề phòng cho ngón tay chỗ hướng chéch lên trên. Luồng Tam Dương chân khí bắn réo ra một cái, chạm trúng vào luồng đại lực từ huyệt Cầm Huyết Cần Quân Hiệp phát ra.

Quần Tam Dương nhảy tung người lùi lại một bước.

Quần Tam Dương lúc phát huy Tam Dương chân khí đã tính toán phương hướng. Người Cần Quân Hiệp bị hất đi rớt xuống trúng lưng con lừa nhỏ không sai chút nào.

Quần Tam Dương hú lên một tiếng quái dị. Con lừa nhỏ, nghe tiếng hú giật mình bốn vó chồm lên chạy như bay về phía trước. Nó phóng rất nhanh trông tựa hồ như một đám khói bay đi.

Lúc Quần Tam Dương phát ra tiếng hú quái gở, người hắn cúi xuống đằng trước, vung hai tay lên đánh ba bốn trường liên hoàn vào lão già ốm o.

Trong chớp mắt có phát huy cả Tam Dương chân khí nên chớp phong rít lên, rùng rợn tựa hồ như hàng nghìn mũi ám khí phóng ra cùng một lúc, uy thế cực kỳ lợi hại.

Lúc đó lão ốm o đứng cách Quần Tam Dương chỉ chừng một trượng mà Quần Tam Dương phóng chưởng ra bất thành linh như sét nổ. Hắn chắc mẩm bốn phát chưởng này ít ra cũng bức bách được đối phương phải lùi lại mấy bước.

Nhưng phát chưởng cuối cùng phóng ra rồi hắn định thần nhìn lạ thì không khỏi lạnh gáy. Hắn toan phóng ra phát chưởng thứ năm nhưng không phát huy được.

Nguyên Quần Tam Dương thấy lão già ốm o bề ngoài như người rất yếu đuối mà sự thực lại ra ngoài sức tưởng tượng của hắn. Bốn phát chưởng kinh thiên động địa mà đối với lão tựa như một cơn gió thoảng chẳng ăn thua gì. Hắn chỉ thấy tà áo lão bay lên và mái tóc phát phơ, còn lão vẫn đứng vững như cột đồng.

Quần Tam Dương đã là tay cao thủ hạng nhất, thấy tình hình này hắn phải kinh hồn và hiểu là công lực đối phương đã đến mức siêu phàm tuyệt đỉnh.

Nếu luồng chân khí trong người lão không phát ra được ngoài mấy thước để hộ vệ thân thể thì sao lão không bị chưởng lực của mình làm cho rung động?

Những người võ công cao thâm vung tay khoa chân để phóng nội lực ra thì dù mãnh liệt đến đâu cũng chưa lấy gì làm kỳ lạ. Nhưng lão ốm o này đứng yên không nhúc nhích mà luồng chân khí có thể thoát y ra ngoài mình để hộ vệ thân thể thì thật là một bản lĩnh chưa từng thấy trong võ lâm.

Quần Tam Dương nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu còn chần chờ tất sẽ bị nguy. Con lừa đã đem Cần Quân Hiệp đi rồi, âu là mình cũng rút lui cho mau để khỏi rước lấy sự phiền não.

Nghĩ vậy hắn đề khí người tung mình lên cao rồi vút người đi như tên bắn.

Quần Tam Dương băng người đi một cái đã xa bốn năm trượng. Lúc hắn nhảy vọt đi đã để ý cho đầu hạ xuống trước để hai tay chống xuống đất lấy đà vọt lên không lần thứ hai. Lần này lúc hắn hạ mình xuống thì người đã ra xa đến bảy tám trượng.

Thân pháp hắn tinh diệu phi thường trông tưởng chừng như ma quỷ xuất hiện.

Quần Tam Dương hạ mình xuống đất, hít một hơi chân khí rồi vun vút bắn người đi. Hắn chạy chừng được nửa dặm vào đến chỗ thâm sơn khuất nẻo mới dừng bước.

Quần Tam Dương chắc mẩm mình đã thoát khỏi tay lão già ốm o. Ngờ đâu hắn vừa dừng bước bỗng lại nghe tiếng lão già ốm o cất lên thều thào hỏi:

- Con lừa đen đó chạy đi phương nào rồi? Ta e rằng đảo chúa để nó chạy lạc đường mất.

Quần Tam Dương chẳng còn hồn vía nào nữa. Hắn rú lên một tiếng kinh hoàng rồi không đủ gan dạ quay đầu nhìn đã phóng chạy như bay.

Lần này Quần Tam Dương tính toán cẩn thận hơn, hắn cầm đầu chạy một mạch đến năm sáu dặm mới dừng lại. Nhưng hắn vẫn còn hốt hoảng, líu lưỡi hỏi:

- Tiền bối... tiền bối còn đây không?

Thanh âm lão già ốm o lại vang lên ngay sau hắn:

- Quần đảo chúa! Sao đảo chúa không nhìn lại mà coi xem ta còn đây hay đi đâu mất rồi?

Quần Tam Dương đánh bạo quay đầu lại thì thấy lão già ốm o cách mình chừng năm ba trượng. Lão đang từ từ tiến về phía hắn.

Quần Tam Dương tưởng lão đã theo sát đến sau lưng mình nhưng giờ thấy lão còn cách đến năm ba trượng thì chưa hết hy vọng trốn thoát khỏi tay lão.

Hắn lại rú lên một tiếng dài rồi tung mình chạy bắn đi.

Quần Tam Dương ở trong rừng núi chạy vòng vèo hòng thoát khỏi lão già ốm o. Nhưng mỗi lần hắn tưởng là mình đã tránh được nhãn tuyến của đối phương, quay đầu nhìn lại thì vẫn thấy lão già ốm o xuất hiện ở sau lưng.

Quản Tam Dương chạy liên hồi đến bảy tám giờ không ngừng bước. Dù võ công hần vào bực siêu đẳng cũng không khỏi mệt nhoài thở lên hồng hộc, mồ hôi thoát ra như mưa.

Quản Tam Dương không sao được đành dừng bước lại.

Lão già ốm o trái lại coi bộ rất nhàn nhã. Hai tay chấp để sau lưng thủng thẳng bước đến trước mặt Quản Tam Dương hỏi:

- Đáo chúa không đi nữa ư?

Quản Tam Dương lắc lư cái cổ dài hoảng ra, trợn mắt lên, không nói được câu nào.

Hồi lâu hần mới ấp úng:

- Tám... con ngựa sắt nhỏ đó phân tán khắp nơi trong thiên hạ.

Lão già ốm o gật đầu hỏi lại:

- Như vậy càng hay. Những con đó ở địa phương nào? Chẳng lẽ trong mình đáo chúa không có lấy một con hay sao?

Quản Tam Dương lại càng chột dạ. Hần lẩm bẩm:

Đôi mắt lão này thật là kỳ dị! Đường như lão soi thấu cả tới tâm can người ta.

Hần vô cùng hoang mang không còn có chủ ý gì nữa, đành ấp úng thú nhận:

- Trong mình tại hạ... chỉ có một... một con mà thôi.

Lão già ốm o hỏi:

- Sao? Chỉ có một con thôi ư?

Quản Tam Dương sợ quá vội đáp:

- Không. . . không phải! Có hai con.

- Có thực hai con không?

Quản Tam Dương thấy lão trừng trừng nhìn mình thì trong lòng rất bối rối. Hần nhăn nhó gượng cười nói:

- Tiền bối. . . đừng bức bách. . . tại hạ thái quá!

Lão già ốm o hỏi:

- Trong mình đáo chúa có mấy con?

Quản Tam Dương đáp:

- Ba con. Thực tình chỉ có ba con. . . Muốn thêm một con nữa cũng không lấy đâu ra được.

Loại ngựa nhỏ đúc bằng sắt này nguyên trước Quản Tam Dương chỉ có một con. Sau cuộc hội họp trong tòa thành đó. Thiên Thân giáo chủ Âm Sát bị trọng thương, dọc đường lại gặp Quản Tam Dương bị hần cướp được một con. Sau Triển đại tiểu thư vì muốn cho Quản Tam Dương buông tha Cầm Quân Hiệp, liền liệng con của mình cho hần. Vụ này đoạn trên đã nói rồi.

Bây giờ Quản Tam Dương bảo trong mình hần có ba con ngựa nhỏ là đúng sự thực. Lão già ốm o nói ngay:

- Được rồi! Bây giờ đáo chúa hãy đưa ba con ngựa đó cho ta.

Quản Tam Dương không biết làm thế nào. Đưa cho lão thì bao nhiêu công phu của mình không kiếm được đều uống hết, mà không đưa cho lão cũng không xong. Hần còn đang do dự thì lão già ốm o lại hỏi:

- Đây là một việc rất hay cho đáo chúa. Sao đáo chúa ngần ngại.

Quản Tam Dương lùi lại một bước đứng tựa vào mấy tảng đá lớn.

Bất thành linh hần đề chân khí ngoi lên nó phiền đả. Nhưng chân vừa chấm đất thì lão già ốm o đã đứng trước mặt hần.

Bây giờ Quản Tam Dương đành buông một tiếng thở dài móc trong bọc ra ba con ngựa sắt. Tay hắn run lên bần bật.

Hắn nói bằng một giọng rất thiếu não:

- Văn bối xuất công trình mười mấy năm trời mới điều tra ra được những người giữ tám con ngựa nhỏ đó. Văn bối tưởng ngoài mình không còn ai hiểu mối liên quan giữa Mê hồn tiên thảo và tám con ngựa sắt đó, nên mới mở cuộc ước hẹn bọn người kia đến hội họp tòa thành đó...

Lão già ồm ồm hơi nhúu cặp lông mày hỏi:

- Tại sao lại không ước hội ở chỗ khác, mà lại chọn tòa cổ thành làm hội trường. ?

Quản Tam Dương sững sốt hỏi lại:

- Văn bối chọn tòa cổ thành này làm nơi ước hội thì đã sao?. . . Đáo chúa tòa thành đã chết rồi thì còn ai hỏi han gì đến mình nữa?

Lão già ồm ồm nghe Quản Tam Dương giải thích như vậy thì buông một tiếng thở dài rồi không nói gì nữa.

Quản Tam Dương ngơ ngẩn một hồi rồi lại nói:

- Nhưng không hiểu gì tại hạ chưa đến tòa thành đó thì những người được mời đã đến trước. Rồi trong thành phát sinh biến cố. Trang chúa Lôi gia trang ở Ngạc Bắc là Lôi Đại Khuê, Thiên Sơn Thần Hầu Lao Tất Hộ đều bị chết một cách kỳ dị. Thiên Thân giáo chủ ở Vô Di là Âm Sâm thì bị trọng thương. Thành ra tại hạ chưa có dịp đề cập đến chuyện đòi những con ngựa nhỏ này.

Lão già ồm ồm ngẩng mặt lên nhìn trời nói:

- Thế thì đáo chúa không biết tực lượng sức mình. Loại ngựa sắt này có một con lớn và tám con bé. Con lớn ở chỗ Triển Bất Diệt. Dù đáo chúa có được tám con nhỏ cũng chẳng ích gì.

Quản Tam Dương tuy không trả lời vì hắn đã có kế hoạch riêng của hắn.

Quản Tam Dương toan không trả lời nhưng hắn nghĩ rằng:

Việc đã đến thế này không nói cũng không xong.

Hắn ngần ngừ hồi lâu rồi đáp:

- Đại tiểu thư con Triển Bất Diệt, có một con đã cho tại hạ. Vạn Sơn chương môn là Tử Kim Thần Long Dương Phát còn giữ một con. Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U và Thiên Ngô lão nhân phái Thanh Thành cũng có một con...

Lão già ồm ồm thấy Quản Tam Dương nói tới đó rồi ngần ngại liền hỏi gấp:

- Vậy còn hai con nữa ở đâu?

Quản Tam Dương lắc đầu đáp:

- Hai con đó thì một ở trong mình Lôi gia trang chúa Lôi Đại Khuê và một ở Thiên Sơn Hầu Lao Tất Hỉ. Nhưng hai người này nay đã bỏ mạng cả rồi, nên tại hạ chưa điều tra được hai con ngựa của họ lọt vào tay ai.

Lão già ồm ồm trầm ngâm không nói gì nữa. Lão cầm ba con ngựa nhỏ xúu trong tay từ từ khẽ gõ vào nhau cho phát ra tiếng kêu coong, coong. Không hiểu trí lão đang nghĩ gì?

Quản Tam Dương tính nết thật là kỳ cục không khác gì đứa trẻ nít. Đột nhiên hắn bật lên tiếng khóc hu hu nói tiếp:

- Tại hạ đã tốn mất bao nhiêu thì giờ và phí bao nhiêu tâm huyết mới lấy được ba con ngựa sắt này. Thế mà nay lại bị lão tiên bối lấy mất thì tại hạ. . .

Nói đến đây hắn nức nở không thốt lên lời nữa.

Lão ồm ồm về mặt thản nhiên, cất giọng nói thều thào:

- Ta đã bảo đảo chúa rồi mà: Chờ khi nào Cần Quân Hiệp tìm được đủ tám con ngựa sắt đó để giải khai tám đường huyết đạo cho gã rồi, đảo chúa bái gã làm sư phụ. Ta bảo đảm chắc chắn gã thu đảo chúa làm đồ đệ và điều hòa Tam Dương chân khí để giữ thọ mệnh cho đảo chúa được sống lâu. Như thế là có vay có trả rồi còn gì nữa?

Quản Tam Dương bản tính nóng cuồng ngạo nghễ. Hắn tự xưng là Vĩnh Bất Hoàn Thủ, ai đánh cũng không thèm trả đòn, thì khi nào hắn chịu bái Cần Quân Hiệp để xin làm môn hạ?

Nghe lão ốm o nói vậy. Quản Tam Dương vội đáp:

- Việc bái sư xin tiền bối miễn cho đừng đề cập đến nữa hay hơn!

Lão ốm o nghiêm nghị hỏi:

- Thế ra đảo chúa thà là để Tam Dương chân khí của mình hủy hoại kinh mạch, chịu đau khổ mà chết hay sao?

Quản Tam Dương vừa khóc nức nở mà bây giờ đã bật lên tròng cười khanh khách được ngay. Hắn lên giọng ngang tàng đáp:

- Tiền bối ơi! Cái này... tại hạ nghĩ rằng mình đã tặng kia ba con ngựa sắt, lại mách bảo cả năm con kia nữa hiện lạ lông nơi đâu? Thế thì tại hạ đã có cái ơn rất lớn với gã.

Ngừng một lúc hắn ra chiều đắc ý nói:

- Bây giờ tại hạ đưa ra đề nghị này tiền bối thử nghe coi có lọt tai không?

Lão ốm o hỏi:

- Đảo chúa có đề nghị gì?

Quản Tam Dương đáp:

- Tại hạ đã có ơn với gã kia. Gã mà chịu ơn của tại hạ thì phải lạy tại hạ xin làm đồ đệ mới phải chứ?

Lão ốm o nghe Quản Tam Dương nói vậy bật lên tiếng cười hô hố.

Lạ thay lúc bình thường lão nói câu nọ không liên tiếp với câu kia, vừa nói vừa thở phì phào tựa như người hết hơi. Thế mà bây giờ tiếng cười của lão thật là kinh tâm động phách, chẳng khác gì sấm sét tự lưng trời nổ tung ra. Tiếng cười của lão khiến cho Quản Tam Dương phải chấn động, lui lại luôn bảy tám thước. Hắn sợ hãi mồ hôi toát ra đầm đìa.

Cũng may mà lão ốm o chỉ cười có ba tiếng rồi ngừng lại. Nếu lão tiếp tục cười liên mấy tiếng nữa thì cơ hồ Quản Tam Dương đứng không vững phải ngã lộn ngay xuống đất.

Quản Tam Dương vừa hoàn hồn thì lão ốm o lại nói:

- Té ra đảo chúa là người bướng bỉnh, chết đến giây vẫn giữ giọng ngang tàng. Không trách người ta thường nói giống cà cuống chết đến đít hầy còn cay.

Lão ốm o ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi tiếp:

- Đảo chúa đã nói vậy thì mặc. Nhưng ta chắc rằng sau này đảo chúa sẽ phải hối hận là bây giờ không chịu nghe lời ta.

Quản Tam Dương biết rằng không thể nói chơi với lão này được, mình đã hứa thế nào là phải làm đúng như vậy. Nhất là sau khi đã lãnh giáo mấy tiếng cười của lão ốm o thì hắn lại càng kính hãi hơn trước.

Quản Tam Dương lấy làm mừng thầm là thủy chung lão ốm o vẫn không hỏi vặn đến con lừa của mình đem Cần Quân Hiệp đi đâu.

Nhưng Quản Tam Dương vẫn chưa hết băn khoăn, hắn vừa nghĩ vừa đi giật lùi vừa đáp:

- Võ công của đảo chúa Mặc Văn đã có thể lệ đặc biệt xưa nay vẫn chỉ truyền cho con, hết đời này qua đời khác, chứ chưa bao giờ nhận người ngoài làm sư phụ. Vậy về điểm này xin tiền bối thể tất cho.

Hắn nói mấy câu này vừa để khước từ việc báỉ Cần Quân Hiệp là sư phụ vừa là nói cho có chuyện không để lão ồm o kịp nhắc nhở đến Cần Quân Hiệp nữa.

Hắn dứt lời thì đã đi giật lùi ra xa được ngoài ba trượng.

Quản Tam Dương thấy lão ồm o không đuổi theo liền tùm tùm cười cúi xuống nhìn ngực mình không nhìn lão nữa.

Bất giác Quản Tam Dương lại bắn sợ run. Lão lẩm bẩm:

- Cần Quân Hiệp đã được con lừa nhỏ của mình đưa đi, gã là người thân của lão kia mà chính mắt lão đã trong thấy gã bị con lừa đưa đi rồi thì khi nào lão chịu bỏ qua. Thế mà sao lão không dă động gì đến? Chẳng lẽ lão không quan tâm đến chuyện an nguy của Cần Quân Hiệp? Trong thiên hạ sao lại có chuyện lạ thế được?

Quản Tam Dương đo dẫn ngược xuôi, rồi không hiểu nghĩ sao tự nhiên dừng bước lại, lên tiếng:

- Tiền bối hãy thông thả! Tại hạ... xin cáo từ!

Lão ồm o cười đáp:

- Lão phu vẫn đứng nguyên chỗ đã nhúc nhích đâu mà đảo chúa còn phải nhắc nhở. Đảo chúa cứ việc đi đi.

Quản Tam Dương càng lấy làm kỳ hơn nữa. Hắn vẫn đứng thộn mặt ra không cất bước, ngập ngừng nói:

- Vậy thì. . tại hạ xin đi đây!. . .

Hắn lấy làm lạ ở chỗ lão ồm o không hỏi gì đến chuyện Cần Quân Hiệp lạo lộng đi đâu? Trong lòng cực kỳ nao núng, hắn tự hỏi:

- Không biết lão này có giở trò gì nguy hại cho mình không? Vì sao lão cứ đứng ý ra đấy?

Quản Tam Dương cười dờ mếu dờ. Đứng lại thì sợ lão mà bỏ đi cũng chẳng yên tâm. Sau hắn quyết định hỏi cho biết rõ đối phương chuẩn bị đối phó với mình ra sao rồi sẽ liệu.

Quản Tam Dương toan lên tiếng hỏi thì lão ồm o nét mặt vẫn tùm tùm cười nói trước:

- Đảo chúa cứ việc đi đi! Sao đã ngổ lời từ biệt đến mấy lần mà chưa động thân?

Quản Tam Dương vẫn còn thắc mắc nhưng lại nghĩ thầm:

- Từ nãy tới giờ con lừa của mình đã chạy được bảy tám dặm đường rồi. Mình phải giữ cho hành tung bí mật để lão không biết đường mà tìm kiếm. Mình không ra đi thì còn đợi đến bao giờ?

Hắn vừa nghĩ vừa đi giật lùi, mặt vẫn hướng về lão ồm o.

Nhưng hắn chắc rằng lão ồm o chỉ để mình lùi xa đến mức nào đó, rồi nhất định đuổi theo, vì lão đã hết lòng hết sức giúp Cần Quân Hiệp. Ấy là chưa kể đến lão ta với gã còn có mối quan hệ sâu xa thì không vì lý do gì lão chịu để cho Cần Quân Hiệp lọt vào tay mình.

Sự thực đã khác hẳn với ý nghĩ của Quản Tam Dương. Hắn tiếp tục đi giật lùi xa hàng nửa dặm mà lão ồm o vẫn không lộ vẻ gì muốn rượt theo hắn cả.

Quản Tam Dương đi quanh quất vào góc núi, rồi đột nhiên xoay mình lại chạy nhanh như biến. Hắn nhô lên hay hụp xuống hai cái đã ra xa đến bảy tám trượng. Gặp một chỗ sơn động hắn chui vào luôn.

Chỗ cửa sơn động này dây leo chằng chịt rậm um. Quản Tam Dương núp trong đó thật là trời đất quỷ thần cũng không phát hiện ra được.

Quản Tam Dương trong lòng hồi hộp, nín thở chờ đợi. Hắn chờ đến quá nửa giờ vẫn không thấy lão ồm o đuổi theo. Tuy hắn không đoán ra được vì nguyên nhân gì, nhưng hắn cũng hơi yên tâm thở phào một cái nhẹ nhõm.

Quản Tam Dương ngáp ngó nhìn ra một lúc nữa và xem xét vẫn không thấy có một bóng người nào gần đấy mới ở trong động chui ra. Hắn chạy luôn một mạch chừng mười dặm.

Lúc này trời đã gần tối.

Quản Tam Dương từ khi nổi tiếng giang hồ với ngoại hiệu Vĩnh Bất Hoàn Thủ võ công hần cao thâm không thêm đánh trả ai, mà bây giờ trốn tránh chỉ sợ người ta rượt theo như bữa nay mới là lần thứ nhất.

Lúc này tuy Quản Tam Dương đã phóng tâm được một chút nhưng hần vẫn chưa dám chúm miệng huyết còi để gọi con lừa nhỏ.

Trong lòng Quản Tam Dương vẫn còn nhiều nỗi băn khoăn. Hần biết rằng con lừa kia nếu không nghe tiếng còi của mình nó cứ tiếp tục chạy hoài mà hần vẫn phải im hơi lặng tiếng chạy suốt đêm không ngừng bước.

Hôm sau trời sáng rõ ít ra là Quản Tam Dương đã chạy đến hai trăm dặm. Bây giờ hần mới chúm miệng huyết lên một hồi còi thật dài. Tam Dương chân khí của hần khiến cho tiếng còi ngân nga không dứt vang xa ra bốn mặt tám phương.

Huyết còi rồi Quản Tam Dương dừng bước để chờ trong lòng rất xao xuyến. Hần lo rằng lão ốm o kia không có thể đuổi theo mình nhưng không chừng lão lại đuổi theo con lừa đã đem Cần Quân Hiệp đi.

Quản Tam Dương chờ một lúc, hần lắng tai nghe bỗng thấy tiếng vó lừa dồn dập vọng lại. Hần vừa mừng thầm vừa phập phồng vội nhảy lên một cành cây lớn gần đó, nhìn về phía có tiếng vó lừa.

Chẳng mấy chốc Quản Tam Dương nghe rõ tiếng chân lừa nện xuống đất lộp cộp. Người ngồi trên lưng con lừa đen đã xuất hiện. Người ngồi trên lưng lừa cười chẳng ra cười, nằm chẳng ra nằm kiểu cách rất là quái dị!

Quản Tam Dương vừa ngó thấy đã biết ngay chính là Cần Quân Hiệp vì lúc hần phóng Tam Dương chân khí hất chàng lên đứng lưng lừa, rồi chàng cứ ngồi nguyên như vậy không thay đổi chút nào.

Con lừa nhỏ chạy lẹ tới trước mặt Quản Tam Dương.

Quản Tam Dương vui mừng khôn xiết reo lên một tiếng. Từ trên cành cây hần nhảy xuống đón đầu con lừa.

Con lừa thấy chủ cũng hí vang không ngớt ra chiều mừng rỡ vô cùng!

Quản Tam Dương đưa mắt nhìn lên Cần Quân Hiệp ngồi trên lưng lừa thì thấy vẻ mặt chàng vẫn ngớ ngẩn. Hần hiểu rằng chính Cần Quân Hiệp không tự biết chàng ở chỗ nào?

Quản Tam Dương dè dặt vươn tay ra điểm vào huyết Linh đài sau lưng Cần Quân Hiệp. Lúc tay hần đặt vào huyết đạo đối phương lập tức vận chân khí vào bàn tay, đột nhiên hần cảm thấy bàn tay mình có một luồng hấp lực. Hần liền để ý liệu xem công lực của mình có đủ sức hút được nội lực tuyệt đỉnh của Cần Quân Hiệp qua bên mình không?

Luồng hấp lực trong bàn tay Quản Tam Dương vừa phát động đột nhiên hần cảm thấy một luồng nội lực vô cùng mãnh liệt tràn vào lòng bàn tay mình thì vui mừng khôn xiết.

Quản Tam Dương vội vận chân khí để cho luồng hấp lực của mình hút lấy nội lực đối phương nhưng luồng nội lực của Cần Quân Hiệp thể mạnh như sóng cồn khiến cho hần không tài nào kiềm chế lại được.

Quản Tam Dương chẳng những không thể hút nội lực của đối phương vào để mình lợi dụng mà còn bị nó xô đẩy người hần sầm sầm lùi lại ba bước.

Mỗi bước lùi Quản Tam Dương lại gắng sức đứng vững lại, chân khí trong người hần tự nhiên chìm xuống, nên trên mặt đất in xuống ba vết bàn chân rất sâu.

Quản Tam Dương lùi lại ba bước rồi hần tưởng mình đủ sức đứng vững cởi mở tâm thần một chút.

Ngờ đâu Quản Tam Dương vừa so luồng nội lực đối phương bị chân khí đè ép đã giảm được đôi phần bây giờ lại xô đẩy vào người hần rất mãnh liệt.

Quản Tam Dương bị chấn động mạnh quá không thể nào kim hãm kịp ngã ngựa về phía sau rồi cứ thế băng đi là là mặt đất.

Quản Tam Dương vươn tay chống xuống đất, thì vừa chống xuống người đã chặn lại đứng lên như cái lò xo. Hắn vừa đứng lên lại bị luồng chân khí từ sau lưng Cần Quân Hiệp xô đẩy ngã nằm ra, vội nhẩy tung lên cao tưởng là để cho luồng kinh lực ở người Cần Quân Hiệp phóng ra sẽ bị tiêu tan ngay vào khoảng không.

Dè dặt sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của Quản Tam Dương.

Hắn vừa tung người lên không còn bầu vú vào đâu được, muốn ngừng lại chẳng không xong.

Quản Tam Dương người còn đang lơ lửng trên không chẳng khác gì chiếc điều giấy bị đứt dây, cứ lộn mình bay đi hoài.

Quản Tam Dương đành đề khí đứng thẳng người lên ở không gian rồi mới dùng đủ phương pháp trầm khí hạ mình xuống.

Tuy nhiên hắn cũng không đứng ngay xuống đất được. Người hắn cứ băng băng tiếp tục bay đi rồi động vào một cành cây đánh sầm một tiếng.

Cành cây bị gãy, nhưng cũng nhờ cái đụng mạnh này mà Quản Tam Dương hạ mình xuống đất được.

Quản Tam Dương chân chấm đất rồi, nhưng chưa đứng vững ngay. Hắn còn bị băng đi ba bước nữa mới đứng lại được.

Quản Tam Dương đứng vững rồi mới hết hoảng hồn. Hắn trấn tĩnh tinh thần nhìn ra còn lờn nhỏ trên lưng có Cần Quân Hiệp đã đi xa đến mười mấy trượng.

Quản Tam Dương xem chừng đã mệt nhoài. Mặt hắn đỏ bừng. Trái tim đập thình thình. Hắn thở lên hồng hộc.

Nghĩ lại một cuộc thử thách vừa rồi hắn tưởng chừng đã trải qua một cơn ác mộng. Giả tỷ chính hắn không phát giác ra nội lực Cần Quân Hiệp khủng khiếp như vậy thì không bao giờ hắn tin được nội lực chàng lại cao thâm hơn hắn nhiều.

Quản Tam Dương khám phá ra công lực Cần Quân Hiệp đến mức quý khốc thần kinh, cổ kim hân hữu thì lại càng bội phục lão già ốm o có con mắt tinh đời quả là một bậc dị nhân đúng như lời tiên phụ hắn mách bảo.

Quản Tam Dương thở hồng hộc một lúc rồi lòng sợ hãi bề bàng trấn tĩnh lại dần dần. Xác định được nội lực phi thường của Cần Quân Hiệp, hắn bất giác khắp khởi mừng thầm, trống ngực lại đập loạn lên miệng lẩm bẩm:

- Ta phải tìm cách nào để rút hết nội lực Cần Quân Hiệp sang làm của mình. Như vậy chẳng những ta không sợ gì Tam Dương chân khí trong người tự làm hại mình được nữa, mà còn là một tay bản lĩnh quán thể, khắp thiên hạ không ai địch lại được nữa.

Với ý nghĩ sung sướng tràn ngập trong lòng, Quản Tam Dương đứng ngây người nguyên chỗ hồi lâu. Đầu óc hắn quay cuồng tưởng chừng như tâm hồn bay bổng lên chín tầng mây. Miệng hắn không ngớt lẩm nhẩm cái tên:

Độc Long tôn giả! Độc Long tôn giả! . . .

Quản Tam Dương chợt nhớ ra Độc Long tôn giả, người rợ Miêu ở đất Hồi Cương là một tay đại ma đầu khét tiếng võ lâm. Nếu hắn chui đầu lườn cúi đến xin làm môn hạ y tất bị quần hùng xỉ mạt. Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua rồi hắn lại tự nhủ:

- Mình mà học được món tà pháp Hấp Tinh thần công của Độc Long tôn giả, thu hút được nội lực vô biên của Cần Quân Hiệp để trở thành một tay độc bá võ lâm thì bất cứ bằng một giá nào mình cũng ưng chịu. Những lời dị nghị của võ lâm phỏng có chi đáng kể?

Quản Tam Dương quyết định chủ ý rồi, hăng hái tiến về phía trước.

Hắn vừa đi được mấy bước thì nghe có tiếng người ho khậm khoạt mấy tiếng cũng từ phía con lờn vừa đi lại. Rồi thanh âm một thiếu nữ văng vẳng lên tiếng:

- Con lừa phải gió kia!. . . Mi làm gì mà chạy nhanh thế?. . . Mi đã biết là ta khí lực kiệt quệ... cố rượt mi mà không đuổi kịp.... Mi làm cho ta chạy một phen trời chết!. . .

Thanh âm này tuy nói nhát gừng như người hết hơi, câu trên không liên tiếp với câu dưới, nhưng nghe rất quen tai.

Quản Tam Dương vội ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy một thiếu nữ mình mặc áo vàng đang lật đật chạy tới. Vừa nhìn thấy, hắn đã biết nàng chính là Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên chạy đến bên con lừa nhỏ thì dừng lại.

Quản Tam Dương rất đổi kinh nghi. Hắn lạ người đi một cái như đám khói lướt qua mặt Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên dường như đã biết trước sự xuất hiện của Quản Tam Dương nên nàng thấy hắn đột ngột hiện ra trước mắt vẫn thản nhiên tuyệt không tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào cả.

Nàng lững lờ hỏi:

- Té ra chính các hạ đã huýt còi gọi con lừa ác hại này phải không? Thảo nào mà nó phi như gió cuốn mây bay.

Quản Tam Dương không nói gì. Hắn đột nhiên phát tay áo một cái. Luồng Tam Dương chân khí vụt ra rít lên veo veo.

Triển Phi Yên vội vàng né tránh, nhưng cũng bị luồng Tam Dương chân khí trúng phải một chút. Người nàng nhũn ra ngã huych xuống đất.

Nàng nằm lăn ra đó, sắc mặt lợt lạt, cất tiếng thều thào nói:

- Các hạ đã biết tại hạ bị thương chưa khỏi, sao còn ra đòn mạnh thế? Không sợ đánh chết người ư?

Quản Tam Dương vẻ mặt tức giận, tưởng chừng như Triển Phi Yên đã làm trở ngại công cuộc mưu đồ của hắn. Hắn đằng hắng một tiếng rồi hỏi bằng một giọng rất gắt gao:

- Con Tam nha đầu kia! Mi rượt theo con lừa nhỏ của ta làm chi?

Triển Phi Yên khẽ buông một tiếng thở dài, không trả lời Quản Tam Dương mà chỉ dương mắt lên ngó trừng trừng. Cần Quân Hiệp đang ngồi trên lưng lừa, mắt chàng ngây thộn ra.

Quản Tam Dương thấy thái độ của Triển Phi Yên lại càng cáu tiết. Hắn lạ người đi đứng chần thị tuyền của nàng không cho nhìn Cần Quân Hiệp nữa rồi quát hỏi:

- Con ranh này! Gã làm sao mà mi ngó dữ thế?

Triển Phi Yên cũng sẵn giọng đáp:

- Ô hay! Sao lại kỳ vậy? Tại hạ ngó ai thì việc gì đến các hạ?

Quản Tam Dương tức giận quát lên:

- Con tam nha đầu! Ta biểu thực cho mi hay hễ mi tiết lộ với bất cứ ai là ta cùng Cần Quân Hiệp ở chung một nơi thì ta sẽ xé xác mi ra đó!

Triển Phi Yên nheo mắt mấy cái rồi hỏi:

- Tại sao lại không tiết lộ được?

Quản Tam Dương gắt lên:

- Cái đó không việc gì đến mi mà phải hỏi lời thôi.

Triển Phi Yên nói:

- Các hạ muốn cho tại hạ không nói với ai cũng chẳng khó gì, cứ đem tại hạ đi theo là xong. Như vậy có được không?

Quản Tam Dương mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ nhìn Triển Phi Yên chằm chặp.

Hắn biết nàng là người tinh ranh cổ quái, ma chê quỷ hờn. Nàng lại có nhiều mưu lược.

Cần Quân Hiệp ở trong tay mình lại càng phải giữ kín, hơn nữa vô phước mà vụ này đến tai Độc Long tôn giả thì không đời nào chịu truyền thụ phép Hấp Tinh thần công cho mình.

Mục đích Quân Tam Dương chỉ là đi học phép Hấp Tinh thần công của Độc Long tôn giả để rồi thu hút lấy toàn bộ công lực của Cần Quân Hiệp chứ không cần học võ công của y.

Hắn biết rằng sau khi mình hút được nội lực của Cần Quân Hiệp thì bản lãnh Độc Long tôn giả so với hắn chưa thấm vào đâu nên điều mà hắn băn khoăn nhất là Độc Long tôn giả không chịu truyền thụ độc môn của y.

Quần Tam Dương ngó Triển Phi Yên một hồi, nhưng vẫn chưa hiểu nàng đến đây có dụng ý gì, liền quát hỏi:

- Chắc mi đến đây là định giở trò quỷ quái gì?

Triển Phi Yên nhăn nhó cười hỏi lại:

- Tại hạ vì luồng Tam Dương chân khí của các hạ chấn động làm cho bị trọng thương. Bất quá chỉ còn sống được một hai tháng nữa là cùng. Can chi các hạ còn phải lo đến tại hạ thì hành quỷ kế.

Quần Tam Dương hắng giọng một tiếng nghĩ thầm:

- Con lỏi này bẻm mép ngứa miệng gặp ai chắc thị không giữ kín được, buột miệng nói ra để người ngoài nghe biết thì sự tai hại chưa biết đến đâu mà lường. Nếu đem thị đi cũng là một sự phiền phức cho mình. Chỉ một cách ổn hơn cả là hạ thủ một lần, phóng chưởng đánh chết thị đi thì vĩnh viễn không còn lo ngại gì nữa.

Quần Tam Dương nghĩ tới đây, mắt lộ sát khí. Hắn sợ Triển Phi Yên phát giác ra tâm sự của mình thì khó bề hành động. Hắn liền tươi nét mặt lên hỏi:

- Nếu người dừng rắc rối gì đến chuyện của ta thì dù ta có đem người đi cũng chẳng ngại gì. Nhưng tỷ dụ ta đưa người đi khác xứ bất luận là địa phương nào, người có chịu xa lìa mẫu thân người được không?

Triển Phi Yên thấy Quần Tam Dương nhắc tới mẫu thân thì vành mắt đỏ hoe.

Nàng chưa kịp nói gì Quần Tam Dương đã hỏi ngay:

- Ô hay! Người làm sao vậy?

Triển Phi Yên hai hàng châu lệ rùng rùng nghẹn ngào đáp:

- Mẫu thân... tại hạ... chết mất rồi!

Quần Tam Dương nghe nàng nói vậy không khỏi sửng sốt. Việc Diêu cô bị bọn cừu địch được Triển Phi Ngọc cho biết tin là những vật chí bảo không còn ở bên cạnh mình nữa, đến tập kích và cả hai mẹ con tự hủy mình trong hang núi. Quần Tam Dương chưa hay biết, bây giờ hắn nghe Triển Phi Yên nói vậy thì trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng không dám để lộ ra mặt.

Từ lúc mất đầy sát khí, nổi dạ hung tàn, Quần Tam Dương sợ dĩ chưa dám phóng chưởng đánh chết nàng ngay tức khắc là còn e dè chuyện Diêu cô sau này khám phá ra thế nào cũng tìm đến hắn để trả thù. Diêu cô chết rồi thì hắn không còn úy kỵ gì nữa.

Tuy nghĩ vậy, Quần Tam Dương muốn cho chắc chắn hơn, hắn làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Diêu cô chết tự bao giờ? Y chết trong trường hợp nào. Sao ta lại không nghe thấy ai nói đến?

Triển Phi Yên chỉ nước mắt tầm tã như mưa, nàng bật lên tiếng khóc thút thít, nghẹn ngào không nói câu nào nữa.

Quần Tam Dương thấy Triển Phi Yên không trả lời, nhưng nhìn thái độ nàng cũng biết quả Diêu cô chết thật rồi. Và Diêu cô là quả phụ của Triển Bất Diệt, một tay lừng tiếng võ lâm thì sớm muộn gì rồi cũng có tiếng đồn ra mộ chết trong trường hợp nào?

Nghĩ vậy Quần Tam Dương không vặn hỏi nữa. Hắn tự nhủ:

- Diệu cô đã chết rồi! Bây giờ mình không còn sợ ai nữa, chẳng hạ thủ kết quả tính mạng con ma đầu này đi thì còn đợi đến bao giờ?

Quần Tam Dương giữ bộ mặt thản nhiên từ từ chuyển mình lại phía Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên chỉ khóc ròng, dường như không hay biết gì việc Quần Tam Dương đang có ý định động thủ giết mình.

Quần Tam Dương từ từ dơ tay phải lên vận chân khí vào bàn tay rồi nhắm đỉnh đầu Triển Phi Yên đánh mạnh xuống.

46. Chương 47: Nghe Tiếng Chim Hót Nghe Lòng Ngờ Vực

Quần Tam Dương vung chưởng lên đánh. Hắn đã tưởng thần không hay quỷ không biết mà chỉ một đòn là trừ xong hậu họa.

Triển Phi Yên vẫn khóc ròng tựa hồ vừa xót thương mẫu thân cùng đại tỷ, vừa buồn rầu cho thân phận mình. Dường như nàng không biết gì đến chuyện Quần Tam Dương đang âm toán mình.

Quần Tam Dương lại càng vững dạ, phóng chưởng đánh xuống đầu nàng.

Dè đầu phát chưởng chỉ còn cách đầu Triển Phi Yên chừng vài tấc thì vừa đúng lúc nàng nghiêng người đi một chút. Đồng thời nàng co khuỷu tay bên hữu về phía sau.

Khuỷu tay nàng co về một cách đột ngột. Giữa lúc Quần Tam Dương lấn sát tới phía sau. Hai người chỉ còn cách nhau không đầy nửa thước.

Cử động của Triển Phi Yên, cực kỳ đột ngột, Quần Tam Dương muốn né tránh cũng không kịp nữa thành ra ngực hắn bị khuỷu tay Triển Phi Yên huých trúng vào.

Biểu diễn này dù xảy ra lúc Triển Phi Yên còn khỏe mạnh cũng chẳng làm cho Quần Tam Dương bị thương được. Ấy là chưa kể hắn mà kịp đề phòng, thì chỉ vận Tam Dương chân khí cho đẩy ngược ra, là nàng cũng không chịu nổi.

Lúc này, Triển Phi Ngọc bị trọng thương mới khỏi, nội lực chưa được hoàn toàn khôi phục. May mà Quần Tam Dương yên trí phát chưởng của hắn không còn thể nào trệch được nữa. Không bao giờ hắn ngờ tới Triển Phi Yên mặt buồn rười rượi đang khóc sụt sùi lại có cử động bất ngờ nên hắn không đề phòng chi hết, mà cũng không kịp vận Tam Dương chân khí, nên mới bị trúng đòn của Triển Phi Yên.

Quần Tam Dương bị khuỷu tay Triển Phi Yên thúc vào ngực vừa lúc phát chưởng của hắn gần đụng đầu nàng, đột nhiên hắn dừng tay lại.

Quần Tam Dương nghĩ tới ngoại hiệu mình tự xưng là Vĩnh Bất Hoàn Thủ, hắn đã bị đòn của Triển Phi Yên trước rồi nếu còn đánh xuống sau tức là trả đòn. Như thế thì Vĩnh Bất Hoàn Thủ không còn ra nghĩa lý gì nữa.

Nghĩ vậy, Quần Tam Dương đành dừng tay lại để giữ cho vẹn thanh danh của mình.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này Triển Phi Yên, cặp mắt vẫn châu lệ đầm đìa, đột nhiên ngoảnh lại nói:

- Quần đảo chúa! Tại hạ sơ ý đụng tay phải đảo chúa. Xin đảo chúa miễn trách cho.

Quần Tam Dương, bàn tay vẫn dừng lại chưa kịp thu về. Hắn dở cười dở khóc, lộ vẻ bẽ bàng. Hắn biết rằng không phải Triển Phi Yên rút tay về một cách ngẫu nhiên để vô ý chạm phải ngực hắn mà nàng đã dùng cơ mưu để chơi khăm hắn.

Hắn lẩm bẩm:

- Con tam nha đầu này ghê thật! Không hiểu sao nó lại biết trước là mình toan hạ thủ để chơi mình một vỏ cay? Chẳng lẽ nó hiểu rõ tâm địa mình bắt Cần Quân Hiệp với mục đích gì?

Quản Tam Dương tinh thần bất định, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, rút tay về cười khô khan nói:

- Con Tam nha đầu kia! Mi tưởng Quản đại thúc nhà mi chỉ là cái lồng phất giấy chăng?

Triển Phi Yên dơ tay lên gạt nước mắt, nói bằng một giọng cực kỳ bi thiết và thành thực:

- Quản đại thúc! Mẫu thân tại hạ chết rồi! tại hạ một mình lênh đênh cơ khổ chẳng còn biết nương tựa vào đâu. Bất luận quản đại thúc đi đến nơi chân trời góc bể nào, cũng xin cho tại hạ đi theo.

Vừa rồi Quản Tam Dương đã chắc mẩm phát chương của mình kết liễu nàng rồi thì hắn chỉ còn một việc đem Cần Quân Hiệp đi xa. Hắn không nghĩ đến chuyện gì khác hơn nữa. Nhưng bây giờ biến diễn bất ngờ xảy ra thì chương trình hành động của hắn cần thay đổi lại. Hắn nghĩ thầm:

- Từ đây đến Miêu Cương đường xá xa xôi kể hàng vạn dặm. Vậy trước khi mình xin làm môn hạ Độc Long Tôn Giả, cần phải tìm một nơi nào đó để dấu Cần Quân Hiệp chắc chắn đã. Xem chừng con ranh này có một mối tình khăng khít với thằng lỏi Cần Quân Hiệp. Ấu là ta lợi dụng con ranh này săn sóc gã kẻ ra cũng tiện cho mình.

Hắn nghĩ vậy rồi thay đổi chủ ý không lập tâm hạ sát Triển Phi Yên nữa. Hắn trở tay vào Cần Quân Hiệp nói:

- Người biết gã này rồi chứ? Gã trúng chất kích độc nên tâm thần mê muội, không còn biết gì nữa. Ta cần phải nghĩ cách cứu gã. . .

Nói tới đây Quản Tam Dương ngừng lại đưa mắt ngó Triển Phi Yên xem nàng có lộ vẻ gì không! Hắn thấy nàng vẫn sùt sùi, nghe hắn nói một cách hững hờ, dường như nàng bận tâm lo cho thân phận mình trong hoàn cảnh cô đơn hơn là để ý đến câu chuyện người khác.

Quản Tam Dương lại nói tiếp:

- Ta cần một người để trông nom quản cổ gã. Người muốn theo ta đi cũng được. Nhưng phải nhớ luôn luôn là lúc nào cũng để ý đến gã, đừng để gã đi mất. Người có chịu không?

Triển Phi Yên gật đầu đáp:

- Việc này tại hạ thiết tưởng chẳng có gì là khó khăn cả.

Quản Tam Dương lại đưa mắt nhìn Triển Phi Yên, thấy nàng vẫn mặt ủ mày chau, đầy vẻ lo buồn, không có nét nào tỏ ra nàng đang suy nghĩ quỷ kế âm mưu. Hắn tự nhủ:

- Dù con tam nha đầu này có hoàn toàn khôi phục nội thương, cũng không phải là tay địch thủ với mình, thì mình cũng chẳng có điều chi đáng ngại cho lắm. Bây giờ mình hãy đem cả đi Miêu Cương rồi tìm một nơi sơn động hẻo lánh nào giam cả ả lẫn thằng lỏi kia vào với nhau, để ả trông nom gã, như thế là ổn hết.

Quản Tam Dương càng nghĩ càng lấy làm đắc ý rồi nói:

- Được rồi! Thế thì bây giờ người cũng chung lừa với Cần Quân Hiệp chúng ta lập tức thượng lộ.

Triển Phi Yên không nói gì nữa. Nàng chạy đến bên con lừa đen, nhảy lưng ngồi đằng sau Cần Quân Hiệp để giữ cho chàng.

Cần Quân Hiệp vẫn trơ như khúc gỗ, để mặc ai muốn làm gì chàng thì làm.

Triển Phi Yên thấy tình hình này thì trong lòng không khỏi ngấm ngấm chua xót. Nàng ngồi trên lưng lừa giữ vững cho Cần Quân Hiệp rồi giục cương cho lừa chạy.

Con lừa tuy nhỏ phải mang những hai người, nhưng cước bộ nó không vì thế mà giảm phần mau lẹ. Vó lừa giọt xuống đất lộp cộp phóng chạy như bay.

Quản Tam Dương thì triển khinh công chạy bộ đi trước để dẫn đường cho con lừa. Ba người trông về hướng nam mà đi.

Dọc đường ba người gặp vô số khách võ lâm. Nhưng họ thấy con lừa đen nhỏ và tướng cổ kỳ quái của Quản Tam Dương đều kính cẩn đứng tránh sang bên đường để nhường lối đi, chờ cho bọn này đi rồi mới dám cất bước.

Cũng có người vì sợ hãi mà giả vờ như không trông thấy, đi lướt qua bên hẩn cho nhanh.

Những người địa vị kha khá trong võ lâm cũng chỉ cất tiếng gọi một câu rồi mặc kệ cho ba người rong ruổi.

Đại khái các khách võ lâm đều biết Vinh bất hoàn chủ Quản Tam Dương là một tay lợi hại vô cùng, chẳng tội gì mà dây dưa với hẩn để mua thù chuốc hận.

Mấy ngày đầu, trong lòng Quản Tam Dương còn bồn khoăn lo lắng đến lão già ốm o lở ra xuất hiện một cách đột ngột để cướp Cần Quân Hiệp đem đi.

Dọc đường không xảy ra chuyện gì. Quản Tam Dương hết qua sông Hoàng Hà rồi sang sông Trường Giang xuống đến địa phận đất Giang Nam.

Trong khoảng thời gian hơn một tháng trời đi đường, Quản Tam Dương không thấy lão ốm o xuất hiện, hẩn mới yên tâm.

Một hôm trời đã xế chiều, ba người đi theo ven bờ một con sông nhỏ chừng được nửa dặm thì đến một cây cầu đá nhỏ bắc qua sông. Dưới cầu nước chảy trong veo.

Tại miền Giang Nam rất nhiều sông ngòi nên phong cảnh cầu đá sông nước là chuyện thường.

Quản Tam Dương đi trước dẫn cho lừa sang qua cầu. Lừa vừa ra tới giữa cầu thì dưới sông có một con thuyền nhỏ đi luồn qua gầm cầu.

Nước chảy róc rách, chèo bơi bì bõm. Đứng lái thuyền một người sào, tay cầm cây sào trúc dơ lên tưởng chừng như đâm ngọn sào vào mặt Triển Phi Yên.

Hơn một tháng nay thương thế Triển Phi Yên đã hoàn toàn khỏi hẩn và nội lực nàng đã trở lại như cũ. Tuy bị ngọn sào phóng tới một cách bất ngờ, nàng phản ứng rất mau lẹ, nghiêng người tránh được ngay.

Lúc tránh ngọn sào, nàng nhanh mắt trông đầu sào có buộc tấm giấy nhỏ. . . Bất giác nàng động tâm đưa tay rút lấy mảnh giấy.

Cây sào lập tức rút về.

Triển Phi Yên lại để ý nhìn tới người chèo sào chỉ thấy y đầu đội một chiếc nón lá vành rộng, nên không nhìn rõ mặt.

Con thuyền lướt qua dưới gầm cầu rồi vừa chèo bơi vừa sào đẩy lướt đi băng băng.

Chớp mắt con thuyền lượn vào khúc quanh trong dòng sông rồi không thấy đâu nữa.

Triển Phi Yên nắm chặt mảnh giấy trong lòng bàn tay rồi nhìn ra phía trước thì thấy Quản Tam Dương vẫn cắm đầu đi miết, dường như hẩn không biết gì đến biến diễn vừa xảy ra.

Triển Phi Yên cẩn thận hơn, nàng giữ vẻ mặt thản nhiên để lừa đi một lúc nữa, rồi mới mở mảnh giấy ra coi lén thì thấy dòng chữ lệch lạc sau đây:

Ta đợi ngươi ở gốc cây liễu cổ thụ bên bờ sông. Ngươi mau tới đó hội diện.

Cuối thư không thư danh ai cả.

Triển Phi Yên xem xét nét như gãy guộc và cứng cỏi bất giác động tâm. Nàng muốn ngó lại người chèo sào xem ai, nhưng y đã mất hút rồi.

Triển Phi Yên xem giấy xong cất đi. Trong lòng nàng suy nghĩ rất nhiều. Nàng tự hỏi:

- Người đưa mảnh giấy này cho ta là ai? Y hẹn ta tới đó để làm gì?

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu lẩm bẩm:

- Phải rồi! Phải rồi!. . .

Nàng để lừa đi thêm chừng mười trượng nữa rồi lên tiếng gọi Quản Tam Dương:

- Quản đảo chúa! Quản đảo chúa!

Quản Tam Dương nghe tiếng Triển Phi Yên vẫn tiếp tục cất bước đều chỉ hỏi vọng lại:

- Có chuyện chi vậy?

Triển Phi Yên nói:

- Quản đảo chúa hãy đi trước. Rồi tại hạ sẽ tới sau.

Quản Tam Dương dừng lại hỏi:

- Người định đi đâu? Có việc gì?

Triển Phi Yên là tay lý sự già. Nàng dậm chân đáp:

- Con gái lớn rồi có chút việc riêng trong mình thì đến cha mẹ cũng không tiện hỏi vặn. Quản đảo chúa tra hỏi làm chi?

- Được rồi! Người đi đi! Ta chờ người ở phía trước mắt. Người phải mau lên, đừng để ta nóng ruột, nghe!

Triển Phi Yên nói:

- Dĩ nhiên là thế! Chính ra tại hạ phải sợ đảo chúa đi mất hút rồi không biết đi đâu mà tìm. Đảo chúa cần chi phải căn dặn. Lâu lắm là chỉ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà, tại hạ sẽ đến ngay.

Quản Tam Dương chờ cho Triển Phi Yên xuống rồi, hấn nhảy lên lưng lừa để giữ cho Cần Quân Hiệp và tiếp tục đi về phía trước.

Triển Phi Yên chờ cho hai người cưỡi lừa đi xa rồi, nàng ven theo bờ sông mà đi. Đi chừng mấy chục trượng thì quả nhiên thấy một cây liễu cổ thụ. Một cơn gió rung cành liễu phất phơ lướt trên mặt sông làm cho dòng nước chỗ vùng sông này đang yên lặng thành lặn tăn gợn sóng.

Dưới gốc liễu hoàng có một người ngồi. Người này tuổi đã già tóc bạc phất phơ.

Triển Phi Yên nhìn kỹ lại, thì chính là lão ốm o, nàng không tỏ vẻ gì sửng sốt, dường như đã đoán ra từ trước rồi.

Lão ốm o đang ngồi vừa thấy bóng nàng liền giơ tay ra vẫy và cất tiếng gọi:

- Người lại đây!

Lúc này hai người còn cách nhau chừng sáu bảy trượng, nhưng thanh âm lão vang lên tựa hồ như người nói ngay bên tai.

Triển Phi Yên băng mình đi. Nàng chỉ nhô lên hụp xuống hai cái đã đến bên lão ốm o, nhưng nàng vẫn lăm lè không nói gì.

Lão ốm o nhìn nàng hồi lâu rồi mới lên tiếng hỏi:

- Người bị nội thương đã hoàn toàn bình phục chưa?

Triển Phi Yên buông một tiếng thở dài rồi lạnh lùng đáp:

- Vãn bối đã bình phục rồi.

Lão già ốm o nói bằng một giọng khô khan nhưng vẻ mặt rất nghiêm nghị:

- Hôm ấy lão phu bằng lòng cho người đi coi Cần Quân Hiệp. Người đã coi già hơn một tháng trời, từ phía bắc sông Hoàng Hà cho tới phía nam sông Trường Giang. Như vậy đã đủ chưa?

Triển Phi Yên lẳng lặng cúi đầu xuống, không nói nửa lời.

Lão ốm o từ từ đứng lên nói:

- Người đừng giở trò nữa! Hãy theo lão phu lại đây!

Triển Phi Yên vội nói:

- Tiền bối! Văn bối đã xem tình hình thì Quản Tam Dương quả nhiên đưa gã đi Miêu Cương.

Lão ốm o nói:

- Dĩ nhiên là thế. Quản Tam Dương đi chuyến này phạm vào một điều tối kỵ trong võ lâm, là lạy một kẻ tà môn làm sư phụ. Số là hắn đi Miêu Cương xin vào làm môn hạ Độc Long tôn giả để học phép Hấp tinh thần công về hút hết nội lực trong người Cần Quân Hiệp. Nếu hắn mưu đồ cho thọ mạng sống lâu thì còn tạm nghe được, nhưng cuộc âm mưu để trở thành một tay võ công quán thể mà làm điều phi nghĩa thì không thể nào tha thứ được.

Triển Phi Yên bắt giắc thở lên hồng hộc, vì nàng sợ âm mưu của Quản Tam Dương có nguy hại đến Cần Quân Hiệp. Nàng hỏi ngay:

- Tiền bối! Tiền bối đã biết rõ hắn dùng mưu sâu kế độc mà sao lại để hắn đi không ngăn chặn lại? Chuyến này hắn đem Cần Quân Hiệp đi thì còn chi là đời y?

Lão ốm o tủm tỉm cười đáp:

- Người cứ yên tâm đừng lo ngại chi hết. Võ công hắn rất cao cường, đại khái người võ lâm chẳng ai dám gây sự với hắn. Mặt khác không đời nào hắn để Cần Quân Hiệp cho người của phái Độc long nhìn thấy đâu. Thế thì gã ở trong tay Quản Tam Dương là nơi an toàn nhất, người còn băn khoăn làm chi?

Triển Phi Yên lại hỏi:

- Nhưng nếu hắn học phép Hấp tinh thần công rồi về thu hết nội lực của Cần Quân Hiệp thì sao?

Lão ốm o gơ tay ra vỗ vào vai Triển Phi Yên đáp:

- Người tưởng học phép Hấp tinh thần công dễ lắm hay sao? Ta e rằng Quản Tam Dương bị trăm cay ngàn đắng cũng chưa chắc đã được một chút võ ngoài môn này đâu.

Triển Phi Yên vẫn chưa hết thắc mắc, nàng hỏi:

- Vạ nhất mà hắn học thành tài thì sao?

Lão ốm o cười đáp:

- Dù hắn có học được chẳng nữa thì trong khoảng thời gian hai ba năm trời chúng ta đủ thời giờ tìm cho ra hết tám con ngựa sắt. Khi có đủ ngựa sắt rồi chúng ta hãy đi Miêu Cương để tìm Cần Quân Hiệp cũng chưa muộn. Hiện nay chúng ta nên mừng rằng đã gửi gã trong tay Quản Tam Dương rồi.

Triển Phi Yên tuy nghe lão ốm o nói rất có lý nhưng nàng vẫn chưa yên dạ, nàng đứng ngăn người ra hỏi lâu, buông một tiếng thở dài rồi ấp úng nói:

- Y . . . một mình . . . ở nơi đất khách . . . lại tinh thần hôn mê . . .

Lão ốm o ngắt lời:

- Dù người có ở bên mình gã thì gã cũng chẳng hay biết gì mà lại lỡ việc của người phải làm.

Triển Phi Yên hỏi:

- . . . Bây giờ văn bối phải làm gì?

Lão ốm o đáp:

- Bây giờ người phải mau đi tìm nhị thư người để hỏi lấy con ngựa ở trong tay y. Theo lời người đã nói với ta thì trong mình người cũng có một con rồi bị thất lạc sau khi bị thương có phải thế không?

Triển Phi Yên đáp:

- Đúng thế!

Lão ốm o nói:

- Dĩ nhiên con ngựa sắt đó trong mình nhĩ thư người.

Triển Phi Yên vẫn ngần ngừ không muốn đi, nàng hỏi:

- Nhĩ thư vẫn bối bây giờ chẳng biết ở đâu? Vẫn bối làm sao mà tìm được?

Lão ốm o nói:

- Người đừng thoái thác nữa. Ta đã được tin nhĩ thư người hiện đến Giang Nam rồi. Y cùng ở với Đường Uyển Ngọc dường như ở trên núi Cực Lạc bên Thái Hồ. Chắc là Bách lão bà an cư tại đó đã lâu, nên rủ rê cả hai người tới đó. Người cứ đến núi Cực Lạc thể nào cũng gặp.

Triển Phi Yên không còn cách nào từ chối được nữa, nhưng nàng nghĩ tới Càn Quân Hiệp chỉ có một mình mà thần trí lại hôn mê. Chàng ở với Quân Tam Dương là người có dã tâm nham hiểm ở tận cõi Man Hoang xứ Miêu Cương thì thật là mối nguy hiểm vô cùng cho tánh mạng chàng.

Nghĩ tới đây, Triển Phi Yên tưởng chừng như chân mình đeo cái gì nặng tới ngàn cân, không muốn lê bước đi nữa.

Lão ốm o sa sầm nét mặt quát to:

- Đi mau lên!

Lão đứng đối diện với Triển Phi Yên. Tay lão chưa gờ tay lên mà chưởng lực thấu qua tay lão xô ra ngoài.

Triển Phi Yên thấy một luồng đại lực xô ra, nàng không tự chủ được, bị hất tung lên. Người nàng đang lơ lửng trên không thì lão ốm o lại phóng thêm luồng đại lực nữa, hất bắn nàng sang bờ bên kia con sông nhỏ.

Triển Phi Yên đứng bờ bên kia vội nói:

- Tiền bối! Nếu Càn công tử mà xảy chuyện bất trắc thì tiền bối. . .

Nàng chưa dứt lời thì lão ốm o đã lạng người đi như một chiếc bóng rồi mất hút.

Triển Phi Yên ngẩn người ra hồi lâu. Nàng lẩm bẩm:

- Lão ốm o này xuất hiện bất thường, đi chẳng ai thấy, đến chẳng ai hay. Võ công lão đã đến mức cao thâm khôn lường. Cho đến bây giờ mình vẫn chưa biết lão là ai? Lão đã an bài như thế này chắc là đúng lý không thể sai lầm được. Mình phải nghe theo lời lão chỉ bảo mới xong. Việc đầu tiên là mình phải đến ngay chân núi Cực Lạc bên Thái Hồ để kiếm nhĩ thư.

Triển Phi Yên đã được lão ốm o kể cho hay những hành động của Triển Phi Ngọc. Bây giờ nàng phải đi chạm mặt cô chị lòng dạ hiểm sâu thì không khỏi hãi hùng.

Triển Phi Yên theo nẻo duyên giang mà đi, trong lòng trăm mối tơ vò, mặt buồn rười rượi, cặp lông mày buông rủ. So với khi trước nàng vui tươi nhảy nhót như chim sẻ, thì tưởng chừng bây giờ là người khác, chứ không phải là nàng nữa.

Triển Phi Yên đi chừng được nửa dặm, bỗng nghe phía trước có chim hót líu lo vang lên bên tai không ngớt. Nàng tưởng chừng như có đến hàng trăm hàng ngàn con tụ tập vào một nơi.

Triển Phi Yên ngẩng đầu nhìn ra thì ở phía xa xa bên bãi sông có một tảng đá lớn. Trên tảng đá có một đạo nhân ngồi.

Bên mình đạo nhân rất nhiều chim chóc đủ màu sắc, bay chuyễn nhảy nhót ríu rít hót vang. Con thì đứng trên vai áo đạo nhân, có con lại đứng cả lên đỉnh đầu y.

Đạo nhân này cũng chum môi bắt chước tiếng chim:

- Húi hu! Húi hu!

Triển Phi Yên trong lòng rất lấy làm kỳ, nàng từ từ tiến về phía trước. Khi đến nơi, nàng nhìn rõ đạo nhân này nước da đen nhẻm, mặt gầy như hạc. Mắt lõm, răng lồi, lưỡng quyền cao nhô lên. Tướng mạo chẳng khác gì xác chết, trông mà phát khiếp. Chỉ có hai mắt chiếu ra những tia sáng loáng.

Đạo nhân thấy Triển Phi Yên đến, chỉ đưa mắt lạnh lùng nhìn nàng một cái, rồi quay đi tiếp tục công việc bọc tiếng chim của mình. Đạo nhân lại chửi mắng:

- Húi hu! . Húi hu! . .

Triển Phi Yên đã là một tay nội công gia truyền về môn: Bách cầm liên minh, tru tâm đoạt hồn. Công việc thứ nhất trong môn này là chuyên học các tiếng chim hót. Bây giờ nàng thầy đạo sĩ cũng học tiếng chim thì không khỏi ngứa nghề. Nàng cũng chửi mắng hót lên những tiếng như giọng oanh vàng rất uyển chuyển lọt tai.

Mấy con hoàng anh trước mặt đạo sĩ đang bay nhảy, vừa nghe tiếng nàng hót đột nhiên vút lên không bay đi xa. Xem tình hình này thì biết rằng chúng sợ tiếng nàng hót mà bay đi.

Triển Phi Yên đùa một chút rồi chẳng thấy gì hứng thú nữa, toan rở gót ra đi.

Nàng chưa kịp cất bước thì đạo nhân trợn mắt lên nhìn nàng, ra chiều căm tức nói:

- Người cút đi cho mau!

Triển Phi Yên lại nổi tính bướng bỉnh. Chính nàng đã toan đi, nhưng thấy đạo nhân quát đuổi thì lại không chịu đi nữa.

Nàng cũng trợn mắt lên quát hỏi:

- Ta không đi thì người đã làm gì được ta?

Đạo nhân quát mắt lên, đứng phắt dậy nhìn nàng.

Triển Phi Yên tưởng đạo nhân sắp động thủ. Ngờ đâu hành động của y đã trái với ý nghĩ của nàng. Đạo nhân đứng lên rồi phất tay áo dài rộng thùng thình một cái rồi bỏ đi.

Đạo nhân đi rồi, mấy trăm con chim cũng rú rít vang lên rồi bỏ đi theo chứ không chịu rời bỏ đạo nhân.

Triển Phi Yên lại càng ngạc nhiên. Nàng nghĩ thầm:

- Đạo nhân này hẳn là người có lai lịch nhiều đây. Ta thử hỏi y xem sao?

Nàng nghĩ vậy rồi đi nhanh mấy bước cho kịp đến bên đạo nhân. Nàng cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi đạo trưởng: Đây lên Thái Hồ đi đường nào? Xin đạo trưởng chỉ bảo cho.

Nàng đã chắc đạo nhân đang tức mình tất không trả lời mình.

Ngờ đâu đạo nhân dừng bước hỏi lại:

- Thái Hồ rộng bao la đến ba vạn sáu ngàn mẫu. Bờ bên đông cách bờ bên tây đến mấy trăm dặm. Cô nương muốn đến khu nào trong Thái Hồ?

Triển Phi Yên buột miệng đáp ngay:

- Tại hạ muốn đến núi Cực Lạc bên bờ Thái Hồ.

Đạo nhân vừa nghe nàng nói, liền hắng giọng một tiếng. Hai cánh tay y vung lên một cái, khiến cho đàn sếu đứng bên mình lão bỗng bay lên lưng trời.

Đạo nhân cặp mắt sáng loáng đảo nhìn bốn mặt, rồi đứng ngậy người ra nhìn Triển Phi Yên hồi lâu, không nói gì hết.

47. Chương 48 :núi Cực Lạc, Phi Yên Tìm Chi

Triển Phi Yên thấy vậy không khỏi xao xuyến trong lòng. Nàng không chờ đợi được nữa hỏi lại:

- Tại hạ hỏi đạo trưởng về đường lối lên núi Cực Lạc, sao đạo trưởng lại không trả lời?

Đạo nhân lạnh lùng hỏi lại:

- Người định lên núi Cực Lạc ư? Mấy bữa nay trên đó xảy ra nhiều chuyện lôi thôi. Người đến đây làm chi? Triển Phi Yên trong lòng tuy hoang mang, nhưng nàng làm mặt giận hỏi:

- Tại hạ đã lên đây thì hẳn là có việc chỉ cần đạo trưởng chỉ đường lối cho, còn ngoài ra, đạo trưởng bắt tất phải bận tâm.

Đạo nhân bật lên mấy tiếng cười quái gở, không hiểu tiếng cười của lão để tỏ ý khinh rẻ hay ra chiều bí mật. Đạo nhân bỗng dừng tiếng cười lại, rồi đáp:

- Người đã muốn ta chỉ cho con đường chết thì không có khó gì. Ở đây người cứ nhắm về hướng đông mà đi. Từ giờ đến tối sẽ đến chỗ hồ nước rộng mênh mông. Đó là Thái Hồ. Người hỏi người ta sẽ chỉ chỗ lên núi Cực Lạc cho. Người tới bờ hồ thì thủ hạ của Bách lão tự nhiên chở thuyền ra đón người đó.

Triển Phi Yên nghe đạo nhân nói rõ đầu đuôi và còn cho biết thêm núi Cực Lạc là quần hạt của Thúy hoa Bách lão bà đúng như lời lão ốm o đã bảo mình trước thì biết chắc là mình sẽ tới nơi được nhanh chóng.

Có điều nàng vẫn băn khoăn về câu đạo nhân bảo mình đi tới con đường chết thì nàng không hiểu ý tứ của lão ra sao?

Nàng tự hỏi:

- Đạo nhân này là ai? Y là nhân vật thể nào?

Nhưng nàng lại nghĩ rằng:

- Bất luận lão là hạng người nào nhưng xem tình hình đường lối lão vạch cho mình không có điều gì đáng nghi nữa. Ấu là ta hãy đi tới núi Cực Lạc rồi sau sẽ liệu.

Triển Phi Yên quyết định chủ ý xong không muốn chần chờ nữa - liền chấp tay nói:

- Cảm ơn đạo trưởng đã có lời chỉ bảo cặn kẽ, tại hạ xin cáo từ để thượng lộ cho kịp tới nơi trong ngày hôm nay.

Đạo nhân cười lạt nói:

- Con nhỏ kia! Từ nay trở đi người đừng bắt chước tiếng chim kêu, chim hót gì nữa nghe!

Triển Phi Yên đã toan cất bước thì đạo nhân lại nói tiếp:

- Nếu người muốn học tiếng chim thì đến lạy ta làm sư phụ ta chỉ bảo cho.

Đạo nhân vừa nói vừa giương mắt lên nhìn Triển Phi Yên chăm chăm.

Triển Phi Yên vốn đã muốn biết lai lịch đạo nhân, bây giờ được lão hỏi vậy, nàng đứng ngẩn người ra bởi kỷ ức để nhớ lại trong vô tâm có những dị nhân nào ưa nuôi chim và học tiếng chim?

Nàng chợt nhớ tới một nhân vật võ công cao cường đặc biệt khác người. Ngoài ra dị nhân này còn thông hiểu tiếng chim. Y chính là con cháu Công dã Trường ngày trước. Y tự xưng là Bách cầm chân nhân Công Dã Huỳnh.

(Công Dã Trường là người nước Tề, cũng có thuyết nói là người nước Sở vào thời Chiến Quốc. Ông là môn đồ Đức Khổng Tử. Ngài thấy ông là người tài giỏi đã gả con gái cho)

Nàng còn nghe người ta đồn Công Dã Huỳnh tuy tính tình cổ quái. Nhưng bất luận tính nết lão thế nào, hỏi lão đã chịu trả lời và hơn nữa, lão còn bảo nàng có muốn học tiếng chim thì đến xin vào làm môn hạ. Vậy chắc lão có cảm tình với nàng.

Nghĩ vậy nàng tự nhủ:

- Lão này thần thông quảng đại mà ta lên núi Cực Lạc một mình, e rằng còn nhiều điều trở ngại. Chi bằng ta thử năn nỉ xem lão có chịu giúp ta điều gì chăng?

Quyết định chủ ý rồi, nàng toan cất tiếng đáp bỗng nghe tiếng chim én kêu ra chiều cấp bách.

Hai con chim én này lướt tới trước mặt đạo nhân rồi vừa bay liệng vừa kêu réo không ngớt.

Đạo nhân dường như hiểu tiếng chim, gọi chúng xuống rồi lão cùng cặp chim én líu lo với nhau một hồi lâu tựa hồ một cuộc đối thoại. Về mặt đạo nhân mỗi lúc một nghiêm trọng hơn.

Sau một lúc lâu, đạo nhân bỗng buông một tiếng thở dài. Đôi én cũng vỗ cánh bay đi.

Tiếng én líu lo, Triển Phi Yên tuy bắt chước được rất giống nhưng nó nói gì thì không tài nào nàng hiểu được. Nàng đứng ngẩn người ra nhìn đạo nhân.

Đạo nhân háng giọng nói:

- Người muốn dẫn thân vào chỗ chết thì đi đi, còn chờ gì nữa?

Triển Phi Yên liền nở một nụ cười cầu tài hỏi:

- Phải chăng tiền bối là Bách cầm chân nhân Công đã đạo trưởng?

Đạo nhân trợn mắt lên hỏi:

- Phải thì sao mà không phải thì sao? Ta có xin tiền người đâu. Cần gì ta phải tỏ họ nêu tên ra với người?

Triển Phi Yên cười nói:

- Công Dã tiền bối! Văn bối phải leo lên núi Cực Lạc là vì có một việc rất trọng yếu. Vừa rồi đạo trưởng lại bảo: Đến núi Cực Lạc là đi vào đường chết. Văn bối không hiểu ý tiền bối ra sao? Xin tiền bối chỉ rõ cho.

Công Dã Huỳnh quay phắt đi đáp:

- Ta không biết! Ta không biết! Người đừng hỏi ta nữa.

Triển Phi Yên đứng đằng sau đạo nhân đưa bộ mặt ngáo ộp ra nói:

- Công đã tiền bối! Tiền bối đừng giấu diếm văn bối nữa. Vừa rồi hai con én nói gì văn bối đã nghe hết cả rồi.

Nàng nói nặng như vậy tưởng là để cho đối phương không nhịn được phát cáu lên sẽ nói loạt ra.

Ngờ đâu Công Dã Huỳnh đột nhiên quay phắt lại, dơ năm ngón tay khoắn khoắn như một móc câu chụp xuống vai Triển Phi Yên một cách đột ngột. Tuy chiêu này vừa mau lẹ vừa phóng ra một cách bất ngờ, song thân pháp Triển Phi Yên cũng vô cùng linh hoạt. Nàng vừa thấy động tác khác lạ của đạo nhân biết là nguy đến nơi. Nàng vừa hít chân khí vận động nội lực, vừa né vai đi một chút.

Chiêu trảo của đạo nhân chụp xuống chỉ đánh rách vai áo nàng vài vệt.

Công Dã Huỳnh bắt giắc thộn mặt ra. Lão không động thủ nữa, hững hờ nói:

- Hà! Té ra ta nhận lầm người. Thân pháp người khá đấy. Bản lãnh này đủ để đi nộp mạng rồi đó!

Triển Phi Yên lễ phép hỏi:

- Công đã tiền bối! Văn bối đang muốn thỉnh giáo tiền bối cho biết chân núi Cực Lạc có những việc rắc rối gì đã xảy ra. Văn bối lên đó liệu có nguy hiểm gì không?

Công Dã Huỳnh lơ đãng như không nghe tiếng rồi tiếp tục đùa giỡn với mấy con chim trên vai lão.

Triển Phi Yên gắng hỏi đến bảy tám lượt mà Công Dã Huỳnh cũng chẳng thèm để ý đến.

Triển Phi Yên tức mình lắm lắm:

- Mình đối với lão hết sức dè dặt, ăn nói cực kỳ cung kính, gọi lão đến mười bảy, mười tám lần bằng tiền bối mà chẳng được chút gì. Trái lại phải rước cái bực mình vào người. Bản cô nương khi nào chịu để cho ai coi thường mình đến thế?

Nàng càng nghĩ càng không thể dần lòng được bèn háng giọng một tiếng, rồi xẵng giọng:

- Đạo trưởng không nói thì mặc đạo trưởng. Tại hạ đâu có sợ gì mà không dám lên núi Cực Lạc?

Dù sao Triển Phi Yên cũng biết Công Dã Huỳnh không phải tay vừa, nên không dám buông lời hỗn xược. Có điều nàng vừa nói xằng giọng vừa trợn mắt trợn mũi nhìn Công Dã Huỳnh để chế giễu lão một cách kín đáo và có ý bảo cho lão đạo nhân biết:

- Dù lão muốn hăm dọa thể nào ta đây cũng chẳng sợ đâu.

Rồi nàng trở gót lướt mình đi. Người nàng vừa băng đi chừng ba bốn thước, nàng còn nghe tiếng Công Dã Huỳnh cười khẩy sau lưng.

Tuy nhiên Triển Phi Yên cũng không quay lại nàng chỉ nói vọng lại mấy câu để trêu tức lão chơi:

- Mình đã không dám đi rồi tưởng tất cả mọi người thiên hạ đều nhất gan như mình không dám đi. Như vậy thiệt đáng tức cười.

Lúc Triển Phi Yên nói câu này nàng yên trí Công Dã Huỳnh sẽ tức mình dượt theo nàng nên chỉ đầu ngón chân băng mình về phía trước thật nhanh.

Nhưng Triển Phi Yên đã đoán sai. Chẳng những Công Dã Huỳnh chẳng thèm đuổi theo mà chỉ bật lên những tràng cười lạt lẽo mà thôi.

Triển Phi Yên băng băng lao về phía trước. Nàng nhiệt tâm lo lắng cho Cần quân Hiệp, tự hỏi:

- Lão già ốm o sao lại đem giao Cần quân Hiệp cho con người tâm địa bất trắc là Quản tam Dương? Dù lão nói không đến nỗi xảy ra việc gì nguy hại cho chàng, nhưng đưa dê vào miệng cọp thì mình yên tâm thể nào được?

Càng nghĩ tới Cần quân Hiệp bao nhiêu, thì lòng nàng càng xao xuyến, nóng nảy bấy nhiêu. Dù nàng suy tính hoài mà cũng không có cách nào giải được nỗi lo âu. Nàng không biết làm thế nào được, chỉ còn cách đi mau đến núi Cực Lạc tìm nhị thư đòi con ngựa sắt về rồi sẽ liệu.

Triển Phi Yên thi triển khinh công đến tột độ chạy cho tới lúc hoàng hôn thì trước mặt ở phía xa xa đã hiện ra một hồ nước rộng. Ánh hoàng hôn chiếu xuống mặt hồ làm cho mộng mệ biến ảo ra không biết là bao nhiêu màu sắc rực rỡ thật là đẹp.

Những ngọn núi cao ngất trời bên bờ hồ dường như để thêm dệt nên một phong cảnh hùng vĩ tự nhiên.

Trước phong cảnh này, Triển Phi Yên thoáng qua tấm lòng xao xuyến. Nàng cất tiếng hát rồi xăm xăm chạy tới bờ hồ.

Đột nhiên trong đám bụi lao có tiếng mái chèo xột xoạt rồi một chiếc thuyền bơi lại.

Triển Phi Yên đứng bên bờ hồ để ý nhìn thấy người bơi thuyền là một thiếu phụ đứng tuổi, mình mặc áo ngắn màu lam thẫm có hoa trắng tỏ ra một mục què mùa chất phác.

Nàng vội lên tiếng hỏi:

- Đại tẩu ơi! Tiểu muội muốn tới núi Cực Lạc. Chẳng hiểu đại tẩu có thể cho tiểu muội đi cùng được không?

Người đàn bà gật đầu đáp:

- Mời cô nương xuống thuyền đi.

Triển Phi Yên biết ngay thiếu phụ đứng là thủ hạ của Bách lão bà quả như lời Công Dã Huỳnh đã báo trước. Nàng càng nghĩ càng khâm phục, Công Dã Huỳnh là tay rất từng trải biết hết mọi chỗ trong khu vực Thái Hồ bát ngát này. Nhưng nàng không khỏi băn khoăn về cái lão bảo mình vào đường chết. Nàng tự hỏi:

- Bách lão bà bố trí thuyền bè chở người lên núi để làm chi? Liệu bà ta có ác ý gì không? Sao người chèo thuyền lại không hỏi gì đến lai lịch mình đã mời xuống thuyền ngay?

Tuy trong lòng Triển Phi Yên vẫn hoang mang lo nghĩ, nhưng chân nàng đã nhảy xuống thuyền rồi.

Thuyền đi mau quá khiến cho Triển Phi Yên xịu người đi muốn té.

Nàng đứng vững lại rồi ngoảnh đầu nhìn vào bờ thì không khỏi kinh hãi vì mới chớp mắt chiếc thuyền đã ra xa bờ đến hai chục trượng.

Nàng lại ngoảnh mặt nhìn ra bốn mặt thì quảng hồ này toàn là hồng hoa bát ngát, ngoài tiếng thuyền chạm vào lá lẳng sột soạt tuyệt không thấy động tĩnh gì nữa.

Mùi hoa thơm mỗi lúc một ngào ngạt thêm. So với hoa mai thì mùi thơm này không nồng nàn bằng, nhưng so với hoa quế thì lại kém bề êm dịu. Thật là một mùi hương khó tả.

Triển Phi Yên nghe tiếng con thuyền nhỏ chạm vào lá lẳng bật lên những tiếng sột soạt thì kinh hãi nói:

- Đại tẩu! Cánh tay đại tẩu mạnh quá!

Mụ đàn bà cười lạt đáp:

- Ta sinh nhai ở trên đó, lâu ngày bơi thuyền quen rồi, cho nên chèo thuyền rất lẹ.

Triển Phi Yên đang nghi hoặc thì mụ lái thuyền bắt đầu hỏi chuyện:

- Cô nương! Cô đến núi Cực Lạc là chỗ ở của Thúc Y Bách lão bà làm chi vậy?

Triển Phi Yên ngấm ngấm một chút rồi nói thật:

- Tiểu muội đến tìm thư thư.

Thiếu phụ ngẩng đầu lên Triển Phi Yên ra vẻ không tin lời nàng. Hồi lâu mụ lại hỏi tiếp:

- Thư thư cô đến hầu hạ Bách lão bà hay đến làm gì?

Triển Phi Yên tuy đối với nhị thư không có chút tình cảm gì tốt đẹp, nhưng dù sao Triển Phi Ngọc cũng là chị ruột nàng. Nàng nghe thiếu phụ có vẻ coi thường Triển Phi Ngọc thì tức giận nói:

- Bách lão bà thì đã là cái thá gì mà thư thư ta phải làm thủ hạ bà?

Thiếu phụ nghe Triển Phi Yên nói vậy lập tức dừng chèo. Con thuyền đang chạy vun vút nên vừa dừng chèo, nó quay tít đi.

Triển Phi Yên sẵn giọng hỏi:

- Ô hay! Sao ngươi không chèo thuyền đi.

Thiếu phụ giơ tay lên đáp:

- Ngươi muốn đến chóng thì lại mà chèo lấy!

Triển Phi Yên cười gằn một tiếng sấn lại trước mặt thiếu phụ nắm lấy tay mụ giật mạnh một cái nói:

- Như vậy thì tránh ra để ta chèo cũng được.

Tuy nàng giật tay mụ nhưng cũng chưa vận hết nội lực. Nàng chắc rằng mình chỉ giật nhẹ một cái là đối phương đủ ngã quay.

Không ngờ thiếu phụ bị nàng giật liền theo đà tránh sang bên. Nhưng chẳng những mụ không ngã lại còn rung tay một cái hất chân đá vào lưng Triển Phi Yên.

Phát đá này cực kỳ đột ngột và rất lợi hại. Bỗng nghe đánh chát một tiếng.

Triển Phi Yên bị đá trúng lưng. Người nàng không tự chủ được bị hất tung lên.

Triển Phi Yên còn đang lơ lửng trên không. Nàng đứng thẳng người lên để từ từ hạ xuống. Nhưng nàng trông thấy mình sắp rơi tòm xuống hồ, trong lòng vừa căm hận vừa nóng nảy.

Bỗng thấy thiếu phụ cầm mái chèo gạt thuyền lảng ra xa đến hơn một trượng. Rõ ràng mụ muốn cho Triển Phi Yên ngã xuống nước làm cho nàng phải một phen hú vía.

Triển Phi Yên vội la lên:

- Mau mau bơi thuyền lại đây!

Người nàng đang từ trên không lướt mau xuống thì nghe mái chèo bị bơm khua động hồ nước. Đồng thời mặt nước bắn tóe lên một con cá dài hơn một thước quẫy mạnh rồi nhảy vọt lên mặt nước.

Triển Phi Yên cả mừng trầm khi cho người rút mau xuống. Chân nàng đạp trúng mình cá lấy đà rồi nhảy vọt đi như trên bắn, người nàng vừa rút xuống đứng mạn thuyền.

Thiếu phụ lún người xuống hai tay nắm cằm mái chèo dùng hết sức quét ngang Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên vươn tay ra nắm được mái chèo rồi theo đà lộn mình đi một cái buồm tay ra cho người rút vào thuyền.

Giữa lúc nàng buông hai tay, vì dùng sức quá mạnh mái chèo hất ngược lại đập vào thiếu phụ đánh chát một cái. Mái chèo gãy làm đôi. Thiếu phụ bị mái chèo đập phải, người mụ loạng choạng suýt nữa ngã xuống nước.

Triển Phi Yên nhảy về phía trước hai bước quát lên:

- Chèo thuyền cho mau! Nếu mi còn trùg trùg không đưa ta đến núi Cực Lạc ngay thì ta sẽ cho mi nếm mùi đau khổ.

Thiếu phụ sắc mặt xám xanh, cúi xuống như để lượm mái chèo. Ngờ đâu động tác này chỉ là giả vờ. Mụ cong người đi, khuỷu tay phải chống xuống mạn thuyền, tay trái vung chưởng đánh ngược lên.

Triển Phi Yên ứng biến rất mau lẹ. Nàng đã coi chừng từ lúc thiếu phụ đảo cặp mắt trắng dã lên nhìn mình. Nàng biết mụ sắp đỡ trò nên nàng chuẩn bị sẵn.

Thiếu phụ vừa phóng chưởng ra, người nàng hơi né đi một chút rồi xoay tay lại, dơ năm ngón tay khoắn khoắn như móc câu cụp xuống cổ tay đối phương một cách thần tốc phi thường.

Triển Phi Yên nắm được cổ tay thiếu phụ rồi, lập tức phóng nội lực xô ra thật mạnh.

Thiếu phụ đau quá, mồ hôi trán toát ra đầm đìa. Mụ không tự chủ được nữa, quỵ ngay hai chân xuống nấp nấp:

- Xin cô nương tha mạng cho!

Triển Phi Yên hắng giọng một tiếng rồi quát hỏi:

- Bây giờ mi đã biết thân chưa? Thư thư hiện có ở trên núi Cực Lạc không?

Thiếu phụ hỏi lại:

- Lệnh thư là ai? Tại hạ không được biết.

Triển Phi Yên gắt lên:

- Thư thư ta là Triển Phi Ngọc.

Nguyên tướng mạo thiếu phụ đã rất khó coi. Bây giờ mụ nghe nói đến ba chữ Triển Phi Ngọc thì mặt mụ xám xanh cắt không còn hạt máu trông chẳng khác gì xác chết. Mụ đập đầu xuống thuyền bình bình kêu van:

- Tiện phụ có mắt mà chẳng khác gì kẻ đui mù, quả không biết cô nương là Triền tam tiểu thư. Xin cô nương tha tội cho, tiện phụ không dám hỗn láo nữa.

Triển Phi Yên nguyên là người ưa mềm dẻo và rất ghét kẻ bướng bỉnh. Nàng nghe mụ kêu van không khỏi động lòng, liền buông tay ra. Nàng thấy thiếu phụ vẫn đập đầu hi hục lạy như tể sao, bất giác bật cười nói:

- Thôi được rồi! Ta tha chết cho ngươi, nhưng phải chèo thuyền mau lên! Nếu còn bướng bỉnh thì đừng trách ta tàn nhẫn.

Thiếu phụ vẫn sợ run cầm cập đứng dậy cầm mái chèo bơi thẳng một mạch đến chân một tòa núi xanh biếc thì từ từ dừng chèo lại.

Lúc này trời đã tối mịt. Trên núi có một dãy đèn lồng từ chân núi đến đỉnh. Đứng đằng xa nhìn dãy đèn lồng này tưởng chừng trên núi có con hỏa long ngự trị.

Chẳng bao chiếc thuyền ghé vào bờ. Trên bờ đã có mấy gã hán tử đứng đó từ trước. Mỗi tên trong tay đều cầm một chiếc đèn lồng. Chiếc đèn nào cũng màu xanh thẫm. Ánh sáng bên trong tỏ ra huyền ảo lơ mờ càng thêm vẻ thần bí rừng rợn.

Thiếu phụ lớn tiếng hô:

- Triền tam tiểu thư đã đến! Sao các người không quỳ xuống nghênh tiếp?

Bốn gã hán tử nghe thiếu phụ hô mà rùng mình. Quả nhiên chúng quỳ cả xuống.

Triển Phi Yên biết mình lúc này oai lắm. Nàng đường hoàng bước lên bờ cất tiếng oanh thỏ thẻ nói:

- Các người đứng lên đi! Bất tất phải đa lễ.

Nàng nói vậy nhưng vẫn nhìn thẳng không thèm để mắt ngó bốn gã hán tử.

Thiếu phụ đi bên mình Triển Phi Yên để chỉ đường cho nàng.

Dọc đường nàng gặp rất nhiều người và đa số trong tay đều cầm đèn lồng với ánh sáng huyền ảo âm u.

Mỗi khi gặp người, thiếu phụ hoặc bảo họ quỳ xuống thi hành đại lễ, hoặc bảo chúng thông tay thị lập.

Triển Phi Yên biết thiếu phụ cũng là một tay anh chị quyền thế rộng lớn trên núi Cực Lạc. Mụ đã nói câu gì không một tên nào dám trái lệnh.

Thiếu phụ đưa Triển Phi Yên đi chừng nửa dặm thì đến một tòa nhà rộng lớn.

Trước cổng tòa nhà có treo bốn chiếc đèn lồng sáng rực. Nhưng đèn cũng phát giấy màu lục. Ánh sáng chiếu vào những mặt người đứng trước cửa, thành ra sắc mặt xanh lè. Coi gớm khiếp.

Thiếu phụ chưa lên tiếng gọi, mấy gã hán tử cũng chưa chạy vào, mà phía trong đã có thanh âm Triển Phi Ngọc vọng ra:

- Chị em cả thầy ba người thì đại tỷ và tam muội đều mất mạng cả rồi. Thế mà người mới đến tự xưng là em gái ta thì chắc thị mượn danh để lừa gạt đó.

Tiếp theo là thanh âm một bà già rất chói tai:

- Sao? Có việc ấy ư?

Câu chuyện đối thoại giữa hai người trong nhà chẳng những Triển Phi Yên nghe rõ, cả thiếu phụ cũng nghe thấy. Mụ quay lại nhìn nàng vẻ mặt hầm hầm tức giận.

Triển Phi Yên nghe Triển Phi Ngọc nói vậy cũng nổi giận đùng đùng, đẩy thiếu phụ ra xồng xộc tiến vào. Nàng tưởng Triển Phi Ngọc ở ngay bên trong cổng ngõ đâu cổng mở rồi, thì bên trong là một tòa nhà tối om, chẳng biết Triển Phi Ngọc ở chỗ nào.

Triển Phi Yên liền để tụt chân khí vào huyết đan điền bụng một tiếng cười lạt nói:

- Nhị thư! Chúng ta chị em ruột thịt mà bây giờ thốt nhiên thành ra giả mạo được ư? Chẳng lẽ trên đời có chuyện buồn cười đến thế?

Thanh âm nàng vang đi rất xa và liên miên không ngớt.

Bỗng nghe thanh âm Triển Phi Ngọc vọng ra nói:

- Trời ơi! Tam muội thật đấy ư?

Thanh âm nàng rất đổi hân hoan khiến cho Triển Phi Yên không khỏi thộn mặt ra.

Tuy nàng là một cô gái tinh nghịch nhưng không có tâm địa thâm độc. Những hành vi của Triển Phi Ngọc nàng đã biết hết, tưởng chừng như giận đến bầm gan tím ruột, vĩnh viễn không bao giờ quên được. Thế mà nàng vừa nghe thanh âm Triển Phi Ngọc ra chiều hoan hỉ mình thì lòng căm giận bấy lâu nay cũng giảm đi một vài phần.

Nàng đứng thộn mặt ra tự hỏi:

- Ô hay! Sao nhị thư ta thấy ta đến mà vui mừng như vậy?

Triển Phi Yên còn đang nghi hoặc thì lại nghe tiếng Triển Phi Ngọc tiếp tục vọng ra:

- Tam muội ơi! Tam muội ở chỗ nào? Tam muội. . .

Bóng người thấp thoáng, Triển Phi Ngọc đã xuất hiện. Phía sau nàng có bốn người đi theo trong tay mỗi người đều cầm một chiếc đèn lồng.

Triển Phi Ngọc vừa nhìn thấy Triển Phi Yên đã châu lệ tầm tã run run nói:

- Tam muội ơi! Không ngờ chị em ta bữa nay được còn gặp mặt.

Nàng nói bằng một thanh âm rất cảm động, tiếng nói nghẹn ngào từng chùng như thấy cô em quý báu mà nàng nghĩ là bị chết từ lâu rồi là một sự sung sướng bất ngờ.

Triển Phi Yên cũng không khỏi xúc động trong lòng, nàng tiến lại một bước cầm tay Triển Phi Ngọc.

48. Chương 49: Đi Tìm Quân Hiệp, Giữa Đường Gặp Quái Nhân

Triển Phi Ngọc cũng nắm chặt lấy tay nàng. Nhưng hai tay chỉ chạm nhau trong một giây thì Triển Phi Yên thấy trong lòng bàn tay mình đột nhiên tê dại...

Triển Phi Yên thấy lòng bàn tay tê nhức, nàng lập tức giật tay ra lùi lại một bước. Trong lòng đột nhiên sinh mỗi hoài nghi, tự hỏi:

- Phải chăng người chị thâm hiểm này lại dùng thủ đoạn gì ám toán mình? Chẳng lẽ y gặp mình ra chiều thân thiết chỉ là giả vờ?

Rồi bao nhiêu hành vi của Triển Phi Ngọc lại hiển hiện ra trong đầu óc nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Triển Phi Ngọc vẫn không có vẻ gì khác lạ.

Triển Phi Ngọc hết khóc lại cười nói:

- Trời ơi! Thế này thì thật là may quá! Ta đã tưởng từ đây trở đi chỉ có một mình lênh đênh cô độc trên thế gian, trong không ai thân thích, ngoài không ai bạn bè. Tam muội ơi! Tam muội vẫn sống ở nhân gian ư?

Bây giờ Triển Phi Yên đem lòng ngờ vực. Tuy nàng đã được nghe lão ốm o kể cho nghe những hành vi của Triển Phi Ngọc, nhưng nàng làm bộ như không hiểu biết gì hết, giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Nhị thư! Sao nhị thư lại bảo biến thành người lênh đênh cô độc? Vậy mẫu thân và đại thư hiện tình ra sao?

Triển Phi Ngọc dậm chân thờ dãi đáp:

- Tam muội ơi! Tam muội chưa biết hay sao? Hai muội ni cô ác độc lại thêm vào Thiên Ngô lão nhân cùng Tam Tuyệt tiên sinh đã làm cho mẫu thân và đại thư bỏ mạng rồi.

Triển Phi Yên thấy Triển Phi Ngọc vẫn cố ý lừa bịp, nàng không đành lòng được nữa, lửa giận bốc lên ùn ùn, xẵng giọng hỏi:

- Vì lẽ gì, mà bọn họ không hẹn mà cùng nhau kiếm mẫu thân và đại thư để gây sự.

Triển Phi Yên hỏi mớ câu này là để ngấm ngấm thống mạ Triển Phi Ngọc về tội đã đưa tin cho cừu nhân biết hai báu vật không còn ở trong mình Diệu cô để chúng tới trả thù.

Triển Phi Ngọc vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, nàng buông một tiếng thờ dãi nảo nuốt nói:

- Ai mà biết được tại sao chúng lại rủ nhau đến báo thù?

Nàng vừa nói thì hai hàng nước mắt đầm đìa.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng bước chân bình bịch đi tới.

Triển Phi Yên ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy một thiếu phụ nọ dòng và một bà già xuất hiện đứng ngay phía sau Triển Phi Ngọc.

Bà già mặc áo màu xanh biếc. Thân thể gầy khô như hạc, tướng chừng trong người kiệt quệ không còn chút khí lực nào nữa, sắp chết đến nơi.

Cặp mắt mù nửa nhắm nửa mở, ngẫu nhiên chạm vào đôi mắt Triển Phi Yên. Nàng cảm thấy mắt mù chiếu ra những tia hào quang khiến cho người ta phải ớn lạnh xương sống.

Mụ già bỗng cất tiếng phều phào như người hết hơi hỏi Triển Phi Yên:

- Triển cô nương, sao cô cứ âu sầu buồn bã như vậy? Ta tưởng cô nương nên bớt nỗi sầu bi cho khỏi hao tổn tinh thần. Ta còn đợi mấy người bạn đến đây thì lo gì chẳng trả được mối thù cho lệnh đường. Ta thấy cô nương lúc nào cũng mặt ủ mày chau nước mắt ngấn nước mắt dài mà ta không cảm lòng được.

Triển Phi Ngọc hai mắt đầm lệ nói:

- Tiểu nữ chỉ mong sao trả được mối thâm thù cho mẫu thân bất cứ bằng một giá nào. Ngoài ra tiểu nữ xin dâng lại hai món gia truyền cho Bách lão tiên bối để gọi là trả chút ơn sâu.

Mụ già đột nhiên bật lên tràng cười the thé, vẻ mặt ra chiều đắc ý, tướng chừng hai bảo vật là áo Kim Vị giáp và cây Huyết Hồn trảo đã lọt vào tay mụ rồi.

Triển Phi Yên đang bực mình về thái độ giả trá của Triển Phi Ngọc, bây giờ nàng thấy y đem hai báu vật truyền đời hứa hẹn cho mụ thì nàng cảm hận đến cực điểm, toan lên tiếng phản đối bỗng mụ già la lên một tiếng ồ ra chiều kinh ngạc nói:

- Ta xem vẻ mặt lệnh muội có luồng hắc khí ẩn hiện, dường như y trúng phải chất gì kỳ độc.

Triển Phi Ngọc rung mình đưa tay ra nắm lấy tay Triển Phi Yên hỏi:

- Tam muội! Tam muội từ đâu đến đây? Dọc đường tam muội qua những đâu và gặp chuyện gì khác lạ không?

Triển Phi Yên bây giờ đã hiểu mụ già này là Thúy Y Bách lão bà. Nàng nghe mụ nói có vẻ chắc chắn thì giật nảy mình lên. Nàng nghi ngay cho Triển Phi Ngọc đã ám toán mình liền xẵng giọng đáp:

- Dọc đường tiểu muội không gặp chuyện gì hết...

Nàng chưa dứt lời đột nhiên nhớ lại vừa rồi thấy lòng bàn tay tê nhức rồi nàng đột nhiên cảm thấy dường như toàn thân rét run lên không nói tiếp được nữa.

Triển Phi Ngọc nở một nụ cười thâm đạm nói:

- Bách lão tiên bối! Tam muội tiểu nữ đây tâm linh cơ trí hơn người mà võ công cũng khá lắm! Tiểu nữ chắc không ai làm cho y bị thương được. Có lẽ lão tiên bối coi nhầm đó.

Rồi nàng quay sang bảo Triển Phi Yên:

- Tam muội lại đây mau! Thử thử dẫn tam muội lại yết kiến hai vị!

Nàng trở Đường Yến Ngọc nói: Vị này là Cần phu nhân! Tô thủ tiên tử Đường Uyển Ngọc chính là bà.

Đường Uyển Ngọc là mẫu thân Cần Quân Hiệp. Theo lẽ thì Triển Phi Yên phải thi lễ nói mấy câu xã giao. Nhưng lúc này trong lòng nàng bối rối quá. Dường như nàng không nghe thấy Triển Phi Ngọc nói gì mà cũng không tiến lại.

Nàng xoay bàn tay muốn nắm lấy cổ tay Triển Phi Ngọc. Bất ngờ Triển Phi Ngọc rút tay về thành ra nàng chụp vào chỗ không. Nàng ngẩng đầu lên hỏi:

- Nhị thư! Vừa rồi nhị thư làm gì mà lòng bàn tay tiểu muội thấy có điều khác lạ?

Triển Phi Ngọc giương cặp mắt kinh ngạc lên hỏi:

- Tam muội bảo sao? Tam muội thấy thế nào?

Triển Phi Yên cất giọng the thé nói:

- Tiểu muội biết rằng nhị thư oán hận tiểu muội, lại oán hận cả đại thư cùng mẫu thân nữa. Nhất định nhị thư đã hạ độc vào mình tiểu muội rồi.

Triển Phi Ngọc bật người lên như cái lò xo, lùi lại một bước giương cặp mắt thất thần lên hết nhìn Bách lão bà lại nhìn Đường Uyển Ngọc nhăn nhó cười nói:

- Hai vị tiền bối có nghe thấy không? Tam muội tiểu nữ đúng là làm sao rồi? Cứ tình hình này mà coi thì ai cũng cho là Triển Phi Yên nói nhăng nói càn.

Bách lão bà tiến lại một bước. Mụ giơ tay ra, nắm đầu ngón tay khô như que củi nắm lấy cổ tay Triển Phi Yên. Mụ đột nhiên biến sắc buống tay nàng ra rồi không nói gì nữa.

Triển Phi Yên khiếp hãi lông tóc đứng dựng cả lên vội hỏi ngay:

- Làm sao?

Đồng thời Triển Phi Ngọc cũng la lên:

- Bách tiền bối thấy điều chi khác lạ?

Bách lão bà không trả lời ngay vào câu hỏi. Mụ nói:

- Triển cô nương có định ở lại núi Cực Lạc không?

Triển Phi Yên nghe mụ hỏi câu này thì cho là mình không sao nên cũng chẳng quan tâm nữa. Nàng lắc đầu đáp:

- Vãn bối không ở đây lâu được. Sở dĩ vãn bối phải lên đây là để hỏi nhị thư lấy lại một vật rồi lập tức lên đường.

Bách lão bà tỏ vẻ thờ ơ nói ngay:

- Hay lắm! Hay lắm!

Triển Phi Yên chẳng hiểu ý Bách lão bà ra sao, nhưng nàng cũng chẳng để tâm, quay lại nói với Triển Phi Ngọc:

- Nhị thư! . . .

Triển Phi Ngọc không chờ nàng nói hết câu đã ngắt lời:

- Tam muội bất tất phải nói nữa, ta đã biết rồi.

Nàng ngừng lại một chút dường như để suy nghĩ rồi hỏi tiếp:

- Phải chăng tam muội đến đây để lấy con ngựa sắt nhỏ xíu đem đi giải cứu cho Cần công tử?

Triển Phi Yên chưa kịp trả lời thì Đường Uyển Ngọc vội hỏi xem vào:

- Quân Hiệp làm sao? Bây giờ hắn ở đâu?

Bà vừa hỏi vừa hấp tấp tiến lại. Vẻ hoảng hốt lộ ra ngoài mặt. Cặp lông mày nhăn tít lại.

Triển Phi Yên buông một tiếng thở dài rồi ngập ngừng đáp:

- Quân Hiệp ư? Bây giờ công lực y tăng tiến rất nhiều.

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

- Nhưng không hiểu tại sao biến thành ngẩn ngơ chẳng còn biết gì nữa.

Đường Uyển Ngọc la lên một tiếng kinh hoàng, vẻ mặt đau khổ lo buồn hỏi:

- Hiện giờ hắn ở địa phương nào?

Triển Phi Yên đáp:

- Vĩnh bắt hoàn thủ Quân Tam Dương đem y đi Miêu Cương rồi.

Đường Uyển Ngọc dặm chân nói:

- Chết rồi! Chết rồi! Quân Tam Dương có những hành vi điên đảo... Cần Quân Hiệp ở gần hấn thì thế nào cũng bị nguy hiểm. Ta phải đuổi theo mới được.

Dứt lời bà nhảy vọt đi ngay, tưởng chừng như từ đây đến Miêu Cương chỉ trong khoảnh khắc là tới nơi, chứ không nghĩ đến chuyện quan san cách trở ngàn dặm xa xôi.

Triển Phi Ngọc lặng người ra trước ngăn Đường Uyển Ngọc lại nói:

- Bá mẫu! Bây giờ đuổi theo làm sao kịp? Dù có đuổi kịp chẳng nữa thì bá mẫu địch sao lại Quân Tam Dương.

Đường Uyển Ngọc rất đổi hoang mang, bà chẳng có chủ ý gì nữa, chân tay luống cuống chạy tới chạy lui, không biết làm thế nào?

Triển Phi Ngọc hạ thấp giọng dịu dàng nói:

- Bá mẫu! Tam muội đã biết rõ tin tức, bá mẫu bắt tất phải lo ngại.

Triển Phi Yên cũng chạy lại nói:

- Chứng bệnh của Cần Quân Hiệp có thể chữa được. Sau khi y bình phục rồi sẽ trở thành nhân vật võ công cực cao, e rằng võ lâm không ai bì kịp. Bá mẫu hãy khoan tâm, không có việc gì đáng lo cả.

Triển Phi Ngọc hơi nhú cặp lông mày hỏi:

- Ai bảo tam muội thế?

Triển Phi Yên đáp:

- Lão ốm o bảo vậy.

Rồi nàng giục:

- Nhị thư! Bên mình nhị thư có mấy con ngựa sắt nhỏ? Đó là những vật rất khẩn yếu để cứu chữa Cần công tử. Vậy nhị thư giao lại cho tiểu muội.

Triển Phi Ngọc nét mặt sa sầm đã toan nổi nóng. Nhưng nàng liếc mắt nhìn Đường Uyển Ngọc thấy bà ta đang ngó mình. Nàng liền đổi ra bộ mặt rất quan thiết la lên một tiếng ủa rồi kêu lên:

- Sao tam muội không bảo ta trước? Ta chỉ cần sao cứu được Cần công tử đừng nói mấy con ngựa sắt đó mà ngay đến vật trọng đại gì nếu ta tìm được cũng sẵn sàng giao cho tam muội ngay.

Triển Phi Ngọc nói mấy câu này để tỏ cho Đường Uyển Ngọc biết nàng rất quan tâm đến Cần Quân Hiệp, và nàng sẵn sàng hy sinh tất cả để cứu chàng.

Mục đích của Triển Phi Yên tới đây chỉ để đòi con ngựa sắt, nàng yên trí là nhị thư mình không chịu đưa ngay cho mình, mình có lấy được cũng còn phải chặt vật. Bây giờ nàng thấy mình vừa hỏi một câu mà Triển Phi Ngọc đã ưng ngay thì không khỏi ngạc nhiên và nàng lấy làm mãn nguyện lắm. Nàng không muốn đề cập đến chuyện khác cho mất thì giờ vội nói ngay:

- Vậy nhị thư lấy cho tiểu muội đi. Tiểu muội phải gấp rút lên đường ngay bây giờ.

Triển Phi Ngọc thò tay vào bọc lấy hai con ngựa sắt nhỏ ra đặt vào tay Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên thấy nhị thư lấy ra những hai con thì không khỏi sửng sốt và mừng thầm. Vì nàng không hiểu vì sao Triển Phi Ngọc lại có những hai con và chịu giao cả cho mình một cách dễ dàng?

Bất giác nàng tưởng đến mối liên lạc giữa Triển Phi Ngọc và Cần Quân Hiệp thì không khỏi đau lòng.

Nguyên hai con ngựa sắt này thì một con do Cần Quân Hiệp đưa cho và một con nữa nàng lấy được trong mình Triển Phi Yên.

Triển Phi Ngọc nói:

- Cứu người như chữa lửa, đâu có thể chần chờ được? Những vật mà tam muội muốn lấy thì bây giờ đã vào tay rồi sao không đi gấp còn chờ gì nữa?

Triển Phi Yên vội đáp:

- Dạ tiểu muội đi đây.

Triển Phi Yên vừa trở gót, không hiểu nàng nghĩ gì lại quay phắt lại. Mối nàng mấp máy, dường như có điều chi muốn nói mà nàng lại thôi không nói nữa. Nàng hít một hơi chân khí rồi băng mình đi ngay.

Triển Phi Yên ra đến bờ hồ thì đã có người chèo thuyền đợi sẵn để chờ nàng ra khỏi Thái Hồ.

Đêm hôm ấy vầng trăng sang tỏ, gió thổi hiu hiu. Cảnh Thái Hồ cực kỳ ngoạn mục. Giả tỷ là du khách ai cũng mong cảnh đẹp như đêm nay để thưởng ngoạn. Song Triển Phi Yên trong dạ bồn chồn, còn lòng nào mà nghĩ tới cảnh đẹp thiên nhiên của Thái Hồ.

Nàng vừa rời khỏi thuyền bước lên bờ đã lật đật cầm đầu đi ngay. Nàng vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Kể về tài năng và võ công lão ốm o thì việc tìm ba con ngựa sắt kia tưởng cũng không có gì là khó lắm. Mình chỉ mong sao cho kiếm được tám con ngựa sắt đó là Cần Quân Hiệp có thể phục hồi tâm trí và chàng sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất nhân trong võ lâm.

Nghĩ tới đây Triển Phi Yên tinh thần phấn khởi, trái tim rạo rực. Nàng thi triển khinh công đến tột độ đi thật lẹ chỉ mong cho chóng đến Miêu Cương để gặp lão ốm o.

Triển Phi Yên đi một mạch đến sáu bảy dặm, bỗng nghe bên đường có tiếng người thở phì một cái. Nàng quay đầu nhìn ra mà chân đã lướt đi hơn một trượng, chứ không dừng bước.

Dưới ánh trăng tỏ một bóng người sừng sững đứng bên đường. Nàng nhìn kỹ lại thì chính là Bách cầm chân nhân Công Dã Huỳnh.

Triển Phi Yên lại nổi tính diều cọt, nàng đưa bộ mặt ngáo ộp ra nhìn lão dường như để mai mỉa câu lão bảo trước là mình đi vào đất chết.

Triển Phi Yên chưa kịp lên tiếng thì Công Dã Huỳnh đã quát lên:

- Đứng lại!

Tiếng quát của lão vang lên như sấm Triển Phi Yên bắt giắc dừng bước lại. Nàng thấy Công Dã Huỳnh đã tiến tới trước mặt. Lão giương cặp mắt lên chăm chú ngó nàng. Lão ngó từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên.

Triển Phi Yên lấy làm kỳ hỏi:

- Ủi chà! Công Dã tiên bối làm trò khỉ gì thế?

Công Dã Huỳnh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Đáng tiếc thật là đáng tiếc!

Triển Phi Yên thấy lão thốt ra một tràng đáng tiếc thì chẳng hiểu ra sao nàng toan hỏi thì Công Dã Huỳnh đã nói tiếp: Có điều chẳng thấy đau đớn gì rồi đột nhiên như người ngủ đi.

Triển Phi Yên thấy lão nói trắng nói cuội chẳng đâu vào đâu, không nhin được nữa cũng quát lên:

- Ô hay! Lão nói lăng nhăng chi vậy?

Công Dã Huỳnh không nói nữa, hai tay chấp để sau lưng rồi bỏ đi.

Triển Phi Yên nhổ nước bọt đánh toẹt một cái rồi lẩm bẩm:

- Mình lại gặp phải quỷ sứ!

Công Dã Huỳnh dường như nghe tiếng, nói vọng lại:

- Cũng gần tới rồi đây!

Triển Phi Yên cũng chẳng hiểu ra sao toan mở miệng thóa mạ lão một câu cho bõ ghét. Nhưng nghe lão nói năng mơ hồ, bí mật, nàng chợt động tâm tự hỏi:

- Không hiểu lão nói như vậy là ý tứ thế nào? Phải chăng lão này cũng như Bách lão bà nhìn ra là mình trúng phải chất kịch độc rồi chăng? Sao lão cứ chơi cái giọng hàm hồ thì còn trời nào hiểu được?

Nhưng dù sao trong mình nàng cũng chẳng cảm thấy chút chi khác lạ, nên chẳng quan tâm cho lắm.

Tuy nhiên lòng nàng vẫn chưa hết băn khoăn liền vận chân khí lên thử xem thì chẳng thấy gì.

Triển Phi Yên ngừng lại một chút thì Công Dã Huỳnh đã đi xa rồi. nàng có muốn thóa mạ cũng chẳng biết thóa mạ vào đâu.

Triển Phi Yên vẫn âm ức trong lòng, nàng cất cao giọng chửi đổng mấy câu bang quơ cho hả hơi rồi mới tiếp tục lên đường.

Triển Phi Yên đi chuyển này nóng ruột vô cùng. Nàng giận mình không mọc đôi cánh để bay đến Miêu Cương cho chóng. Trừ khi có gặp người thì mới dừng lại hỏi thăm đường, còn không thì nàng chạy bon bon.

Dọc đường nàng để ý do thám xem lão ốm o giờ lạc lõng nơi đâu.

Ròng rã hơn một tháng trời lúc nào nàng cũng đi rất mau nên đã đến địa hạt biên giới hai tỉnh Quý Châu và Vân Nam. Nàng theo con đường gập ghềnh nhỏ trên núi mà đi.

Triển Phi Yên định đi gấp rút để dò hỏi cho ra tung tích lão ốm o. Nàng cứ theo hướng Tây Nam đi mãi gặp ai cũng hỏi nhưng chẳng gặp người nào hình dạng như lão ốm o cả.

Triển Phi Yên đã thất vọng vì không tìm thấy tung tích lão ốm o đâu, nàng định bụng vào chỗ lão ma đầu Độc Long tôn giả là nơi mà Quán Tam Dương tìm đến song nàng vẫn không biết hẳn ở địa phương nào. Nàng đành tiếp tục đi sâu mãi vào trong khu rừng hẻo lánh.

Một hôm trời đã xế chiều, vùng Thái Dương đã gác non đồi, Triển Phi Yên đi từ sang đến giờ mà tuyệt không gặp một người nào, trong lòng nàng phiền muộn vô cùng. Nàng giận mình không được một phen đập đá rung cây cho vơi lòng phiền não.

Bỗng nàng thấy phía trước bên gốc cây khô có một người đứng. Người này trông như tượng gỗ tưởng chừng không nhúc nhích, tưởng chừng y cũng như thân cây bên cạnh chết khô cả rồi.

Triển Phi Yên liền tiếp tục tiến về phía trước, lúc gần đến nơi liếc mắt nhìn xem thì người này tầm vóc cao lớn, có dáng to béo mạnh khỏe như là một gã đại hán. Nhưng lúc này tựa hồ y đã thành cái xác không hồn, da thịt khô nứt, bộ mặt trơ trơ, cặp mắt vô thần. Chẳng ai bảo y là người sống.

Triển Phi Yên liếc nhìn mấy lần thì thấy dường như nét mặt quen quen mà nàng không nghĩ ra ai? Vì vẻ mặt y không còn chút sinh khí nào nữa, nên người coi thấy phải sờn gáy.

Triển Phi Yên nhìn hồi lâu, lùi lại mấy bước rồi cất tiếng hỏi:

- Ủa! Người là ai?

Nàng hỏi luôn bảy tám câu vẫn không thấy động tĩnh gì. Sau nàng thét lên một tiếng thật to thì thấy người kia giật mình ngẩng đầu lên.

Triển Phi Yên hỏi:

- Ủa! Người điếc hay sao?

Người kia cứ lắc đầu chứ không trả lời.

Triển Phi Yên lại hỏi:

- Người là ai? Có một mình đến đây làm gì?

Người kia bây giờ lại không lắc đầu nữa, chỉ ngậy người ra như cây gỗ.

Triển Phi Yên liền đứng lại gần vươn tay ra khê búng vào sống mũi y.

Người kia cũng không né tránh. Nàng búng mạnh hơn cho bật lên tiếng. Bỗng thấy y gượng cười hỏi:

- Cô nương! Sao cô không đi đi mà còn đến chọc ghẹo ta?

Triển Phi Yên cười ha hả đáp:

- Người là một tay đại hán sức dài vai rộng, chẳng lẽ chỉ có cách van xin ta, ngoài ra không còn cách nào ư?

Nàng có ý chọc tức cho hắn lên tiếng chửi mắng hoặc ra tay công kích mới vừa lòng. Nhưng người kia không mắng lại mà cũng không động thủ chỉ buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của y nghe cực kỳ ảo não thâm lương, khiến cho Triển Phi Yên cơ hồ phải rơi lệ. Nàng không trêu chọc người đó nữa lắng lắng hồi lâu rồi lại cất tiếng hỏi:

- Ông bạn! Ông bạn có chuyện gì đau khổ cứ nói cho ta hay chẳng ngại gì?

Người kia lại thở dài một tiếng chứ không đáp.

Triển Phi Yên đưa hai tay lên bịt lỗ tai nói:

- Ông bạn đừng có thở dài nữa có được không?

Người kia lại nhăn nhó cười, y không cười thì còn khá, cái cười của y thật là đáng thương. Bỗng nghe y lên tiếng:

- Tiểu cô nương! Cô nương chưa rõ hay sao?

Triển Phi Yên đáp:

- Người đừng lời thôi nữa, có điều gì hãy nói ra.

Người kia đưa hai mắt nhìn ra phương trời, lúc này trời đã gần tối không biết y nhìn gì. Hồi lâu mới thấy y khẽ nói:

- Có một vị cô nương nhan sắc cực kỳ xinh đẹp. Ta... rất yêu nàng.

Triển Phi Yên sửng sốt lắm lắm:

- Không ngờ con người khô như que củi này hãy còn mối tình cảm nồng nhiệt đến thế!

Người kia lại nói tiếp:

- Nhưng nàng không thèm để ý đến ta, về sau nàng... nàng...

Y nói tới đây rồi đột nhiên xoay mình lại la lên:

- Chẳng nói nữa! Chẳng nói nữa!

Triển Phi Yên giục:

- Người nói nữa đi.

Người kia lạng người đi một cái đã ra xa nàng đến mấy thước.

Triển Phi Yên thấy thân pháp không khỏi kinh ngạc, vội hỏi:

- Bây giờ người đi đâu? Sao người nói dở chừng rồi bỏ đó không nói nốt?

Nàng vừa hỏi vừa băng mình như bay rượt theo.

Triển Phi Yên vừa đuổi được chừng hơn trượng, bỗng trên vai nghe đánh bình một tiếng rồi đột nhiên một tay đè lên vai giữ nàng lại.

Triển Phi Yên giật mình kinh hãi xoay tay vung chưởng đập vào bàn tay đang nắm lấy vai mình đánh bốp một tiếng.

49. Chương 50: Thất Tinh Kỳ Độc

Triển Phi Yên ứng biến mau lẹ. Nàng không kịp suy nghĩ gì nữa phóng chưởng đánh ra luôn.

Nhưng nàng vừa phóng chưởng nhanh như điện chớp, khi bàn tay kia đột nhiên rút về. Nàng thu thế chưởng lại không kịp thành ra tay mình đập trúng vai mình. May mà phát chưởng này nàng đã thu bớt đến phân nửa lực lượng nên nàng chỉ hơi đau mà thôi.

Triển Phi Yên giật mình kinh hãi, nàng vội khoa chân tiến ra một bước rồi định thần nhìn lại thì thấy quái nhân kia đã đứng ngay trước mặt.

Quái nhân này chẳng phải ai xa lạ mà chính là lão ốm o.

Triển Phi Yên vốn biết võ công của lão cực kỳ cao thâm, có thể nói là tuyệt thế vô song. Nhưng nàng không ngờ là lão đã cao nhân đến mức độ kinh thế hãi tục mà còn giở trò tinh nghịch như con nít với mình để giỡn chơi.

Nàng định thần rồi làm mặt giận hậm hực nói:

- Té ra là tiền bối ! Tiền bối làm cho văn bối sợ muốn chết ! Sao tiền bối không thẳng thắn ra mặt mà còn chơi ác thế này.

Lão ốm o thấy nàng phát cáu, lại càng thích chí, nét mặt lão cười dúm dó cả lại. Nhưng chỉ thoáng qua một giây rồi ra chiều nghiêm trọng. Bộ mặt biến đổi cực kỳ quái dị.

Triển Phi Yên thấy vậy không khỏi kinh nghi. Nàng chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì ghê gớm để lão phải lo nghĩ hoang mang như vậy.

Lão ốm o dơ tay ra nắm lấy cổ tay Triển Phi Yên lật lòng bàn tay nàng lên nhìn rồi đưa ngón tay ra đặt vào huyết mạch môn nàng.

Đột nhiên lão thất thanh hỏi:

- Người. . . Người đã gặp ai vậy ?

Triển Phi Yên tuy là người thông minh đến cực điểm, mà lúc này đầu óc nàng tựa hồ bị bao phủ bởi một lớp mây dày đặc, không hiểu là lão ốm o kinh hãi thật hay là lão muốn giở trò gì. . . Nếu quả nhiên là lão kinh hãi thì vì việc gì ?

Nàng ngần ngừ một lúc rồi ngơ ngẩn đáp:

- Văn bối không gặp một ai hết.

Lão ốm o ra vẻ không hài lòng về câu trả lời này liền hỏi lại:

- Sau khi người cùng ta chia tay rồi, người đã làm những việc gì ? Dọc đường đã gặp những ai ?

Triển Phi Yên đáp:

- Sau khi từ biệt lão tiền bối để lên núi Cực Lạc cạnh Thái hồ dọc đường văn bối gặp Bách Cầm chơn như Công Dã Huỳnh. . .

Lão ốm o lắc đầu ngắt lời:

- Không phải y. . .

Triển Phi Yên không hiểu lão ốm o nói thế là có ý gì, nàng kể tiếp:

- Văn bối lên núi Cực Lạc thì gặp nhị thư và Đường Uyển Ngọc. . . Ngoài ra còn Thuý y Bách lão bà và bọn thủ hạ của họ nữa. Văn bối cùng nhị thư gặp nhau rất là hoan hỷ. Văn bối vừa nói đến chuyện đôi ngựa sắt thì nhị thư giao cho văn bối ngay.

- Văn bối xem ra nhị thư vẫn còn có thiện lương, chứ không phải là người quá tàn nhẫn. Văn bối lấy được ngựa rồi đi thẳng tới Miêu Cương ngay.

Lão ốm o hỏi:

- Nhị thư người đối với người thế nào ?

Triển Phi Yên đáp:

- Chắc y thấy hại văn bối không xong, thì trong lòng không khỏi bẽ bàng. Y vừa thấy văn bối đã cầm chặt lấy tay, hai hàng nước mắt tuôn rơi dường như cực kỳ hối hận.

Lão ồm o đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Đúng ả rồi ! Đúng ả rồi !

Triển Phi Yên không hiểu, ngơ ngác hỏi lại:

- Tiên bối nói gì vậy ?

Lão ồm o quay lại đáp:

- Chẳng có chuyện gì cả.

Lão nói cộc lốc mấy tiếng rồi ngừng lại như người bị tắt khẩu.

Triển Phi Yên thấy bộ dạng lão ngớ ngẩn thì vừa buồn cười vừa lấy làm thú vị, nằng lăm bắm:

- Lão này không hiểu tại sao đột nhiên biến tính như trẻ nít. Chác lão lại giở trò bịp bợm ra dọa mình đây. Nếu mình thấy lão như vậy sợ cuống lên thì mắc hợm lão.

Nàng bật lên tiếng cười hì hì rồi thò tay vào trong bọc lấy đôi ngựa sắt ra hỏi:

- Tiên bối ! Ngoài đôi ngựa sắt này còn mấy con nữa, tiên bối đã lấy được đủ chưa ?

Lão ồm o đưa tay ra đón lấy đôi ngựa sắt rồi đáp cộc lốc:

- Lấy được rồi !

Triển Phi Yên hết sức hoan nghênh nói:

- Võ công tiên bối thật là cao cường, mà làm việc gì cũng mau lẹ. Giả tỷ tiên bối bảo văn bối đến lấy con ngựa sắt chỗ bọn Thiên Ngô Lão Nhân thì không biết còn tốn bao nhiêu công phu và mất bao nhiêu ngày giờ nữa, chưa chắc đã thành công.

Lão ồm o cầm đôi ngựa sắt lên coi rồi đột nhiên la hoảng:

- Con tiểu nha đầu này ! . .

Triển Phi Yên sửng sốt. Tuy lúc nàng bị trọng thương được lão cứu về trông nom cứu chữa nhưng chưa bao giờ lão gọi nàng thế này cả. Nàng hồi hộp hỏi lại:

- Tiên bối, có chuyện chi vậy ?

Lão ồm o ngẩn người ra nhìn Triển Phi Yên hồi lâu không nói gì. cặp lông mày nhăn tít lại. hiển nhiên trong lòng lão đang nhiều nỗi bồi hồi lo lắng.

Lão ồm o vẻ mặt xanh xao vàng vọt như người suốt đời mang bệnh. Lúc này coi cử chỉ cùng thái độ của lão ồm o lo buồn tưởng chừng như trời sắp bị sụp.

Triển Phi Yên phải cố nhịn cho khỏi bật cười.

Nàng lăm bắm:

- Thử xem lão này làm mặt ngẩn ngơ cho đến bao giờ.

Lão ồm o nhìn chăm chú Triển Phi Yên một lúc rồi đưa tay ra nắm lấy vai nàng nói:

- Tiểu nha đầu ! Nếu hôm ấy mà không gặp ta đi qua thì chắc là ngươi phải chết ở trong hốc cây đó rồi. Có đúng thế không ?

- Đúng rồi a ! Nếu mà văn bối chết rồi thì chắc không còn một ai dám đùa dòn với lão tiên bối nữa.

Lão ồm o nhăn nhó cười, dường như lão không hiểu Triển Phi Yên nói vậy là để diễu cợt lão.

Lão nói tiếp:

- Từ ngày ấy cho đến nay, ngươi đã được sống một cách vô tư, đáng lẽ ngươi chết hẳn rằng ra rồi mà còn được sống trong khoảng thời gian mấy tháng trời. Thế là phúc cho ngươi rồi đó.

Triển Phi Yên nghe càng thêm buồn cười. Nàng không biết nói gì nữa, liền phùng má trợn mắt lên nhìn lão.

Triển Phi Yên nghĩ mãi không hiểu lão ôm o nói với mình những câu sau cùng là có ý gì?

Nàng cố nhịn cười, làm bộ mặt nghiêm trang nhưng vẫn nói bằng một giọng hài hước:

- Tiên bối nói phải lắm ! Đó là điều phúc đức cho vãn bối nhưng làm cho Diêm Vương phải một phen thua lỗ. . .

Triển Phi Yên đang nói dở câu, thì lão ôm o đã buông tay ra ngắt lời:

- Con tiểu nha đầu này ! Ngươi nên biết rằng trong võ lâm bao giờ chả có nhân tài xuất hiện. Nhưng muốn tìm một nhân vật lãnh đạo khiến cho các khách võ lâm thiên hạ đều kính ngưỡng mà lại có võ công quán thế thì thật khó vô cùng! Có khi hàng mấy trăm năm chưa thấy một người.

Triển Phi Yên thấy lão đột nhiên nói sang chuyện khác nàng vẫn không hiểu lão có dụng ý gì, nhưng cũng nói theo đà:

- Phải rồi ! Từ Đạt Ma lão tổ, Trương Tam Phong đại sư trở xuống còn chưa thể tìm được một người như vậy. Tiên bối! Vãn bối xem ra thì hiện nay chỉ có tiên bối là hơn hết.

Lão ôm o gượng cười đáp:

- Ta cùng phụ thân ngươi cũng tương tự nhau. Nói về võ công thì phụ thân ngươi hồi sinh thời đã cùng ta tỉ đấu rất nhiều lần, song thủy chung vẫn không phân thắng bại và cũng đã liệt vào hàng cao thủ bậc nhất trong thiên hạ.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Sau ta muốn thắng phụ thân ngươi nên đi ra hải ngoại để tìm dị nhân rèn luyện võ công, ngờ đâu tính một đường đi một ngõ, rồi đưa đến chỗ bị thương một đường huyết mạch mà võ công thành ra kém trước. . .

Nghe lão ôm o kể tới đó. Triển Phi Yên trong lòng hồi hộp. Nàng nhớ mang máng la song thân nàng đã đề cập đến người này và y là sư huynh phụ thân nàng. Nàng tự hỏi:

- Hay lão ôm o trước mắt mình đây lại là vị sư bá đó ?

Triển Phi Yên còn đang nghi hoặc thì lão ôm o lại nói:

- Lúc ở hải ngoại về thì phụ thân ngươi lại chết rồi. Hai người chúng ta bụng dạ hẹp hòi, nặng lòng tranh thắng, nên biết rằng việc đời không thể cưỡng cầu mà được, người tính không bằng trời định.

Lão nói tới đây thì hít một hơi dài rồi ngập ngừng nói tiếp:

- Nếu ngày nay. . . muốn tìm được một nhân vật như vậy thì may ra chỉ có một người ma thôi.

Triển Phi Yên nghe lão nói tới đây thì trong lòng phấn khởi đôi má ửng hồng, nàng hỏi lại:

- Phải chăng lão tiên bối muốn chỉ người đó là Cần Quân Hiệp ?

Lão ôm o gật đầu đáp:

- Đúng thế ! Chính là ta nói gã. Nếu đem thuốc giải trong tám con ngựa sắt nhỏ xíu để chữa cho gã có thể khôi phục lại thần trí. Khi đó nội lực gã đầy rẫy trong người, trên đời có một không hai.

Bất luận một thứ võ công gì, gã chỉ nhìn qua là có thể lĩnh hội và phát huy được ngay. Nếu gã chịu luyện tập thêm thì không đầy mười năm có thể trở nên Võ lâm đệ nhất nhân vậy.

Triển Phi Yên liền giục:

- Vậy thì chúng ta sao chưa đi tìm gã còn đợi đến bao giờ nữa ?

Lão ốm o nói:

- Nhưng hiện nay ta chưa quyết định có nên đem thuốc giải trong tám con ngựa sắt này để cứu cho gã tỉnh lại không ?

Triển Phi Yên nghe nói tới đây không khỏi sửng sốt. Nhất là nàng xem chừng lão ốm o không phải nói giỡn. . . Lòng nàng rất dỗi boăn khoăn, nàng hỏi lại:

- Sao ? Hay là. . . Đã xảy ra biến cố cho gã ?

Lão ốm o lắc đầu đáp:

- Không phải ! Quân Tam Dương nhất định đã đem gã dấu kín rồi thì làm gì có chuyện xảy ra biến cố nữa ?

Ngưng một lát lão hỏi Triển Phi Yên:

- Tiểu nha đầu ! Ta hỏi ngươi: Nếu gặp trường hợp mà nguy hiểm đến tính mạng người cần phải lấy thuốc giải trong tám con ngựa sắt nhỏ này mới chữa được, thì người có chịu chết dành thuốc đó đem chữa bệnh si ngốc cho Cần Quân Hiệp để hắn trở nên một dị nhân tuyệt đỉnh trong trời đất không ? Hay là người cần cứu sống, để mặc y suốt đời ngơ ngẩn.

Thiệt là một câu hỏi kỳ dị, Triển Phi Yên ngẩn người ra hỏi lại:

- Tiền bối hỏi như vậy là có ý gì ?

Lão ốm o thở dài đáp:

- Bản tâm ta không muốn hỏi ngươi câu này, nhưng ta không quyết đoán được. Vì ngươi. . . Ngươi đã trúng phải thất tinh kỳ độc. Hơi độc do huyết đạo Lao Cung trong lòng bàn tay ngấm vào thân thể. Chất độc này lưu hành vào đến màng tim rồi. Ngươi chỉ còn sống có ba ngày. . .

Lão ốm o nói tới đây, mặt lộ vẻ vô cùng đau xót.

Triển Phi Yên cảm thấy trái tim như chìm hẳn xuống. Nàng chợt nhớ tới Bách cầm chân nhân Công Dã Huỳnh lúc gặp nàng ở khu vực Thái hồ trở về cũng đã bảo nàng trúng phải thất tinh kỳ độc. Nhưng nàng chỉ biết vậy rồi không nghĩ gì tới nữa, vội vã lên đường đi suốt ngày đêm tới Miêu Cương. sau nàng quên đi không nhớ tới nữa.

Bây giờ lại nghe lão ốm o nói vậy, nàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình trúng độc thật ư ? Nhưng theo lời lão thì sau đây ba ngày có thể nguy hiểm đến tính mạng, mà sao hiện giờ mình vẫn chưa thấy gì khác lạ ?

Mười phần nàng chắc đến tám là lão ốm o giả bộ làm vẻ nghiêm trọng, bày ra chuyện này cho mình kinh hãi để lão tiêu khiển một lúc chơi.

Triển Phi Yên rất ưa đùa nghịch trêu chọc người, nhưng lại rất ghét kẻ đóng kịch.

Chẳng những nàng không lấy thế làm lo lắng mà còn bật lên một tràng cười khanh khách nói:

- Kể ra thì văn bối cũng chết rồi, may mà sống thêm được bấy nhiêu ngày cũng là đáng hưởng phần lời. Đã được lời bấy nhiêu ngày còn chưa thoả mãn, muốn sống thêm thì chẳng hoá ra con người quá tham lam ư ?

Lão ốm o hạ trầm giọng xuống nói ra vẻ vừa buồn rầu vừa tức mình:

- Con tiểu nha đầu kia! Ta không nói đùa với ngươi đâu!

Triển Phi Yên nghe thanh âm lão ốm o ra chiều nghiêm trọng, thì nàng đột nhiên ngừng tiếng cười lại.

Lão ốm o nói:

- Ngươi thử vận chân khí vào huyết Đại Bao lại một lúc ma coi.

Triển Phi Yên nghe lời vội vận chân khí đến huyết đại bao thì ngừng lại. lúc đầu nàng chưa thấy gì, nhưng chỉ trong nháy mắt thì toàn thân bủn rủn, người nàng lão đảo, đột nhiên mắt hoa lên, nàng té bịch xuống đất.

Triển Phi Yên kinh hãi vô cùng, vội chống tay xuống đất đứng phắt dậy. Nàng lại tiếp tục chuyển vận chân khí, nhưng lúc này lại không thấy gì khác lạ, nàng chớp mắt luôn mấy cái, trong lòng khôn xiết run rẩy, không thốt nên được nửa lời.

Lão ốm o thở dài nói:

- Bây giờ ngươi đã tin lời ta chưa ?

Triển Phi Yên bồn chồn trong dạ cơ hồ phát khóc. Nàng lo lắng hỏi:

- Tiền bối ! Tiền bối có cứu chữa cho vãn bối được chăng ?

Lão ốm o đáp:

- Dĩ nhiên là ta có thể cứu ngươi được.

Triển Phi Yên nghe lão nói, thở phào một cái nhẹ nhõm. Nàng đang nước mắt nước mũi, bỗng phá lên tiếng cười rồi lẩm bẩm một mình:

- Mình thật là ngu quá ! Trước mặt đã có bậc cao nhân cái thế thì còn gì sợ bị trúng độc mà chết nữa ? Mình hoang mang quá thành ra lú lẫm không còn biết suy tính gì cả ?

Nghĩ vậy nàng liền nói:

- Thế thì tiền bối ra tay mau đi ! Lỡ ra vãn bối phải động thủ với ai, rồi đột nhiên hoa mắt ngã lăn ra thì thiệt là nguy lắm !

Lão ốm o ngần ngừ đáp:

- Ta chưa thể quyết định được là có nên chữa cho ngươi hay không ?

Triển Phi Yên là người thông minh rất mực, nàng hiểu ngay vì sao ma lão ngần ngại, đột nhiên nàng đứng thộn mặt, miệng há hốc ra, hồi lâu mới hỏi:

- Phải chăng muốn tiêu trừ chất độc trong người vãn bối, cần phải lấy thuốc giải trong tám con ngựa sắt này?

Lão ốm o từ từ gật đầu đáp:

- Ngươi đã trúng phải một chất độc cực kỳ lợi hại kêu bằng Thất Tinh Kỳ Độc . Thất tinh kỳ độc lấy ở bảy chất độc ghê gớm chế luyện ra. Giả tử mới trúng phải chất độc này thì còn có thể dùng linh dược khác để chữa cho khỏi. Nhưng hiện nay thì chất độc đã ngấm vào phủ tạng mất rồi. Lão nói tới đây rồi lắc đầu luôn mấy cái không nói gì nữa.

Triển Phi Yên loạng choạng người đi, phải đưa tay ra bám vào tảng đá lớn, mà hai chân vẫn nhũn ra không đứng vững được, phải ngồi phệt xuống khối đá.

Nàng ngẩng đầu lên hỏi:

- Không còn cách nào cứu trị được nữa ư ?

Lão ốm o lắc đầu đáp:

- Giả tử khí độc tấn công vào kinh mạch nào khác, thì còn có thể cắt đứt chỗ kinh mạch đó rồi trục chất độc ra ngoài. đằng này, khí độc đã tới màng trái tim, nếu chặt đứt tâm mạch thì ôi thôi. . . !

Lão nói tới đây bật ra tiếng cười cay đắng rồi dừng lại. vì tâm mạch mà bị cắt đứt thì con người chết rồi, còn nói chi đến chuyện trừ độc hay không trừ độc nữa?

Triển Phi Yên vội la lên:

- Chắc tiền bối còn có biện pháp khác, nhất định là có! Nhất định là có!

Thanh âm nàng mỗi lúc một thều thào như người kiệt lực. Nàng đành ngừng lại không nói nữa.

Bỗng không khí chợt trở nên tịch mịch và khấn trương vô cùng.

Lão ồm o đứng thờ người ra hồi lâu không nói gì, trong tay lão vẫn mân mê hai con ngựa sắt nhỏ ma Triển Phi Yên vừa đưa cho.

Lat sau, đột nhiên lão đặt hai con ngựa này xuống đất, rồi móc trong bọc ra sáu con ngựa nữa để vào một đồng. Đoạn lão xoay mình bỏ đi nói:

- Việc này thiệt tình ta không thể quyết đoán được. Ta để cho người tự quyết định lấy.

Triển Phi Yên hốt hoảng la thất thanh:

- Đừng ! Tiền bối đừng đi đâu nữa !

Giọng nàng nói lạc hẳn đi. Lão ồm o dường như không nghe tiếng, rồi gót lạng mình một cái đã ra xa đến bốn năm trượng.

Triển Phi Yên hấp tấp đứng lên toan rượt theo, nhưng nàng vừa cất bước thì hai chân đã bủn rủn, ngã ngồi xuống đất.

Lúc này Triển Phi Yên biết lão ồm o nói thật rồi, không phải chuyện đùa cợt nữa, nàng chống hai tay xuống đất ngẩng đầu lên la gọi:

- Tiền bối! Tiền bối! Tiền bối có biết kẻ nào đã hạ độc thủ hại văn bối không?

Lão ồm o lúc này đã đi quanh vào chỗ góc núi, chẳng hiểu lão có nghe tiếng Triển Phi Yên kêu không, nhưng lão đã mất hút rồi.

Triển Phi Yên gọi mấy tiếng không thấy lão ồm o trả lời liền ngừng lại. Nàng chợt nhớ tới lúc lên núi Cực Lạc cùng nhị thư gặp bắt tay, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay mình tê nhức.

Nghĩ tới đây nàng bất giác đưa lòng bàn tay lên nhìn. Người nàng lại ngẩn ra.

Triển Phi Yên giơ tay lên nhìn thì thấy trên huyết Lao Cung trong lòng bàn tay có một điểm đỏ chói và lóng lánh. Nàng thộn mặt ra nhìn chằm đỏ này thì thấy dường như mỗi lúc một loang to ra.

Chấm đỏ vẫn chuyển động không ngừng. Rồi nàng tựa hồ cảm thấy trong chấm đỏ này có hình ảnh Triển Phi Ngọc đang cười nửa mặt mà khuôn mặt vô cùng nham hiểm.

Đột nhiên nàng giơ tay ra bốc lấy mấy con ngựa sắt ở trước mặt nàng la lên:

- Ta không thể chết được ! Không để cho mi tự đắc đâu.

Đột nhiên nàng xoè năm ngón tay ra. Mấy con ngựa sắt ở trong tay nàng rớt xuống đất.

Trong chớp mắt đột nhiên hình bóng Cần Quân Hiệp cũng ảm hiện ra trước mặt. Chàng đang há miệng ra cười một cách ngây ngô, hiển nhiên là một kẻ điên cuồng. Nàng lảo lảo:

- Sau này chàng liệu có thành võ lâm đệ nhất nhân mà trong mấy trăm năm nay chưa có người nào bì được chăng ?

Rồi nàng tự trả lời:

- Chỉ cần làm sao lấy được linh dược trong tám con ngựa sắt. . . Nhưng làm sao chữa khỏi được ? Vì nếu mình muốn sống cần phải có những chất linh dược này.

Triển Phi Yên cảm thấy bầu trời xanh ngắt trên đầu mình bắt đầu chuyển động, về sau quay tít đi. Tám con ngựa sắt nhỏ trước mắt nàng cũng tựa hồ đang hí vang lên.

Bất giác Triển Phi Yên kêu to lên rồi đứng phắt dậy. Nàng vẫn nhìn chăm chú vào tám con ngựa sắt, trong lòng cực kỳ bối rối không sao quyết đoán được

Lão ồm o không quyết đoán được vì lão định định dùng tám con ngựa này để tài bồi cho một tay cao thủ đệ nhất võ lâm.

Triển Phi Yên cũng không thể quyết định được vì nàng đối với Cần Quân Hiệp có một mối tình cảm tha thiết vô cùng.

50. Chương 51: Độc Long Tôn Giả

Triển Phi Yên bần thần đứng nhìn tám con ngựa sắt nhỏ. Nàng suy nghĩ lại mà vẫn chưa yên bề nào. Vì nếu để ngựa sắt lại chữa cho Cần Quân Hiệp dạng chàng trở thành một nhân vật đệ nhất thiên hạ thì mình phải uống mạng.

Nàng tưởng chừng như Triển Phi Ngọc đang dương dương tự đắc nhìn mình cười khẩy và lên giọng mỉa mai mình.

Triển Phi Yên ráng trấn tĩnh tinh thần nghĩ đến mình chỉ còn sống được ba ngày. Trong thời gian ngắn ngủi này mình còn đủ làm một việc gì không ? Ruột nàng rối như mớ bòng bong, suy tính mãi mà không sao tìm được manh mối gì để giải quyết.

Lâu lắm, nàng mới đi đến quyết định là đi gặp Cần Quân Hiệp một lần nữa. nàng muốn được mắt thấy thần trí chàng tỉnh táo lại, và được nói với chàng vài câu cuối cùng.

Nghĩ tới đây, Triển Phi Yên bất giác giật mình lắm bầm:

- Thế là ta quyết định để tám con ngựa sắt lại để chữa cho chàng rồi ư?

Thực ra, trong tiềm thức Triển Phi Yên đã có ý hy sinh tính mạng mình dâng linh được điều trị cho Cần Quân Hiệp, nên mới nghĩ tới gặp mặt chàng lần cuối cùng.

Nàng ngẩn người ra một lúc rồi cúi xuống lượm tám con ngựa sắt lên cật vào bọc. Nàng từ từ hít hơi thở để điều hoà khí lực và để cho thanh âm trở lại bình tĩnh hơn, rồi mới cất tiếng gọi:

- Tiền bối ! tiền bối ! vãn bối đã tìm ra quyết định rồi. Tiền bối mau mau xuất hiện.

Nàng gọi luôn hai câu, thì nghe thanh âm lão ồm o từ xa vọng lại:

- Người quyết định thế nào ? Hãy nói cho ta nghe thử !

Triển Phi Yên lại hít mạnh một hơi chân khí rồi đáp:

- Vãn bối quyết định dâng linh được để chữa cho Cần Quân Hiệp.

Nàng nói câu này rất to, lão ồm o ở đằng xa nghe cũng rõ, nhưng lão chưa trả lời.

Bỗng nghe tiếng người khác từ đằng xa vọng lại:

- Triển cô nương ! Triển cô nương ! Ta vẫn tưởng trong thiên hạ chỉ có mình ta là người ngốc dại mới xả kỷ vị tha. Bây giờ ta mới biết mình nghĩ vậy là sai. Ngoài ta ra, ngay trước mặt còn có cô nương cũng chịu hy sinh tính mạng để làm hay cho người.

Thanh âm này trước xa sau gần. Giọng nói nhất gừng và lạc hẳn đi. Đồng thời nàng nghe rõ cả tiếng người đó thở lên hồng hộc, tỏ ra y vừa nói vừa chạy rất gấp.

Triển Phi Yên ngạc nhiên chú ý nhìn ra thì thấy một bóng người đang lướt tới. Y chính là người thân hình cao lớn, mặt mũi hốc hác, đứng trờ như xác chết dưới gốc cây mà nàng gặp ban ngày.

Triển Phi Yên bất giác lùi lại nửa bước, quát hỏi:

- Người là ai ?

Người kia không nói gì nữa, chỉ vươn tay ra định nắm lấy cổ tay nàng.

Triển Phi Yên né người đi toan rút tay về để tránh. Nhưng nàng ngẩng đầu lên nhìn rõ mặt hán tử thì thấy trong khoé mắt y lộ ra vẻ sùng kính và cảm kích. Nàng động tâm biết ngay là người này không có ý gia hại mình. Tay nàng rút về đỡ dang lại đưa ra. Người kia nắm chặt lấy tay nàng. Người y run lên, miệng lắp bắp một lúc mới bật tiếng gọi:

- Triển cô nương...

Hán tử gọi lên một tiếng rồi dường như trong lòng xúc động mạnh quá không nói nên lời nữa.

Triển Phi Yên ngần ngừ một lúc rồi hỏi lại:

- Tôn giá là ai ?

Hán tử đáp:

- Ô kìa ! té ra cô nương vẫn chưa biết ta là ai ư ?... Hối ôi !. . . Thực ra ta biến đổi nhiều quá, có lúc chính ta cũng không nhận biết ta là ai nữa.

Hán tử nói một tràng dài mà rốt cục vẫn chưa xưng danh xong.

Triển Phi Yên nóng ruột toan hỏi lại thì hán tử lại nói tiếp:

- Triển cô nương! Ta cảm kích cô nương không biết đến thế nào mà nói !

Triển Phi Yên chẳng hiểu ra sao ngớ ngẩn hỏi lại:

- Người cảm ơn ta điều chi ?

Hán tử vẫn không trả lời vào câu hỏi ấp úng nói:

- Tuy gã... Không phải là con ta, nhưng thủy chung ta vẫn coi gã như con... Hối ôi !. . . Triển cô nương sẵn lòng hy sinh cứu gã. thực ra ta không nên cảm ơn cô... Ta không biết nói thế nào cho phải, giả tử ta đứng vào địa vị cô... e rằng ta cũng không làm được như cô.

Triển Phi Yên nhú cặp lông mày, nàng vẫn chưa hiểu ý tứ của y ra làm sao. Nàng thở dài nói:

- Ông bạn ! Ông bạn...

Nàng muốn nhắc trở không để y nói củ từ dây muống nữa, nhưng nàng chưa dứt lời đã nghe thanh âm của lão ốm o lạt lẽo vang lên:

- Người để y nói hết đã ! Đừng có ngắt lời ! Bây giờ y đang cao hứng đó, hơn một tháng nay ta không thấy y mở miệng.

Triển Phi Yên vội hỏi:

- Y là ai vậy ?

Lão ốm o đáp:

- Người còn chưa biết ư ? Người hãy nhìn sau lưng lão sẽ rõ !

Triển Phi Yên định thần nhìn ra thì thấy hán tử đeo một cái vỏ kiếm vừa rộng vừa dài. Trên mặt vỏ kiếm vẽ hai con rồng vàng thì ngấn người ra, bất giác thất thanh la lên:

- Kim long kiếm khách Vi Cự Phu !

Nàng vừa la vừa hất tay ra lùi lại. Bộ mặt nàng lộ rõ vẻ kỳ dị khôn tả. Nàng cười lạt nói:

- Ta tưởng ai, té ra là người. Ta không ngờ người lại là người vô liêm sỉ đến thế !

Lão ốm o trầm giọng quát lên:

- Câm miệng ngay !

Triển Phi Yên vẫn tiếp tục:

- Y đến đây thật là hay quá. Tiền bối ! Bây giờ Cần Quân Hiệp ở nơi đâu ? Tiền bối mau tìm cách kiếm y về đây rồi khôi phục lại thần trí cho y, để y đâm chết kẻ đại cừu đã giết phụ thân y và làm nhục đến danh tiết mẫu thân y.

Lão ốm o lặng yên không nói gì.

Vi Cự Phu cười ha hả nói:

- Báo thù giết cha hiếp mẹ ư ? Triển cô nương ! Bây giờ cô nương tự nguyện hy sinh tính mạng để cứu Quân Hiệp rồi gã lại đổ cho cô là có mối thù giết cha hiếp mẹ thì cô nghĩ thế nào ?

Triển Phi Yên bĩu môi đáp:

- Đừng rườm lời nữa ! Ta giết phụ thân y bao giờ ? Phụ thân y là Cần Nhật Tuý bị chết về tay ai ? Người thử tự vấn tâm coi !

Vi Cự Phu đột nhiên lùi lại hai bước vịn vào gốc cây nói:

- Phải rồi ! Cần Nhật Tuý quả chết về tay ta.

Triển Phi Yên tiến lại gần một bước hỏi:

- Phải chăng Cần Nhật Tuý là người anh em kết nghĩa với người ?

Vi Cự Phu mặt đã trở như xác chết, bây giờ mắt y chiếu ra những tia sáng kỳ dị, nhìn chăm chăm vào mặt Triển Phi Yên, tuyệt không lộ vẻ chi bề bàng hối hận. y lớn tiếng đáp:

- Chính phải !

Triển Phi Yên lại hỏi:

- Có phải người cùng Cần Nhật Tuý đều say mê Tổ thủ tiên tử Uyển Ngọc, nhưng Tổ thủ tiên tử Đường Uyển Ngọc vốn không ưa người. Bà ta chỉ yêu một mình Cần Nhật Tuý và đã có con với y. Thế mà người lại giết người em kết nghĩa, rồi lại ép uống vợ y trong lúc đau thương muốn tự tử phải lấy người làm chồng. có đúng thế không ?

Vi Cự Phu đáp:

- Về phần trên thì đúng như vậy, nhưng nửa dưới thì sai rồi.

Triển Phi Yên cười hỏi:

- Sai ở chỗ nào ? Người nói thử ta nghe, để xem giọng lưỡi người giảo quyết đến thế nào ?

Lão ốm o chuyển động thân hình, lướt tới nơi, lên tiếng:

- Tiểu Vi! Ta vốn biết người là hạng người thế nào nên tin chắc rằng trong vụ này còn có điều ngoắt ngoáy. Người cứ nói đi ! Vì lẽ gì người đã hạ sát Cần Nhật Tuý ?

Vi Cự Phu người run lên bần bật. Năm ngón tay y bấm mạnh cành cây kêu rắc rắc. Ngón tay dần dần ngập vào trong cành cây. Y chưa nói gì thì lão ốm o lại tiếp:

- Hiện nay trên chốn giang hồ người ta đồn đại về người nhiều lắm. Người cứ nói rõ vì lẽ gì đã giết Cần Nhật Tuý. Ta chắc bên trong hẳn có một nguyên nhân nào trọng đại.

Lão hỏi tới đây thì hai mắt sáng rực lên nhìn vào mắt Vi Cự Phu.

Vi Cự Phu tuyệt không tỏ vẻ gì là xấu hổ, nhưng da mặt y co dúm lại, đủ thấy trong lòng y rất đau đớn và tự vấn tâm không có gì phải hổ thẹn.

Hồi lâu lão thở phào một cái rồi đáp:

- Tại hạ ! Vì quá yêu Đường Uyển Ngọc.

Triển Phi Yên tức hỏi xen vào:

- Vì người quá say mê Đường Uyển Ngọc mà không cần lựa chọn thì hành thủ đoạn dã man để chiếm lấy người yêu để thỏa mãn cho mình chứ gì ?

Vi Cự Phu đột nhiên lớn tiếng gầm lên:

- Nói bậy ! Lúc đầu ta cũng nghĩ như người... Nhưng ta đã khuyên y mà y không chịu nghe...

Câu sau cùng Vi Cự Phu hạ thấp giọng, từ từ cúi đầu xuống, không nói gì thêm nữa.

Giữa chốn hoang dã bầu không khí trở lại tịch mịch.

Ngay lúc ấy, đột nhiên từ đằng xa có một âm thanh kỳ dị vang lên. Thanh âm này lúc dứt lúc nổi, vừa lạnh lẽo vừa thâm thẳm khiến người ta phải nao nao trong dạ, lông tóc dựng đứng cả lên.

Thanh âm kia nói:

- Y không nghe cái gì, sao không nói hết đi !

Triển Phi Yên nghe thanh âm này vội vã vận công bảo vệ tâm thần.

Lão ốm o cũng biến sắc. Lão vung tay lên một cái, luồng kinh lực hất Triển Phi Yên ra xa mấy bước, rồi lão trầm giọng quát:

- Đứng yên đừng có nhúc nhích !

Triển Phi Yên nhọc nhằn chẳng hiểu ra sao ? Sự thực thì cũng không còn đủ sức để chuyển động nữa.

Lúc ấy âm thanh lạnh lẽo rùng rợn kia lại vọng lên:

- Đồ lão nhị ! đã lâu ta không gặp lão. Lão có thay họ đổi tên lần nào nữa không ? Ta nghe âm thanh lão thều thào không còn khí lực gì nữa, dường như tám đường kinh mạch không đủ trọn vẹn. Người chưa đi tìm đất chôn mà còn ở đây lảng nhảng gì thế ?

Thanh âm này lơ lửng trên không rồi gần lại.

Lão ốm o chuyển động thân hình nhìn về phía có thanh âm vọng lại. Lão đẩy Vi Cự Phu và Triển Phi Yên đứng lại phía sau lưng dường như để hộ vệ cho hai người.

Triển Phi Yên cố sức trấn tĩnh tâm thần hỏi:

- Người mới đến là ai vậy ?

Lão ốm o chưa trả lời thì đã thấy một bóng người như ma quỷ ẩn hiện lướt đến phía trước. Còn cách chừng bảy tám thước thì dừng lại.

Càng đến gần, người này trông càng giống ma quỷ. Người hẩn từ từ chuyển động tựa hồ lúc nào cũng muốn bay bổng lên không. Hẩn mặc một bộ áo phát ra ánh sáng huyền ảo, mới trông thì êm dịu, nhưng nhìn lâu thì chói mắt.

Mặt mũi người này cũng bị làn ánh sáng do áo mặc loé ra bao phủ, nên trông không được rõ. Nếu chón trần gian mà có ma quỷ thật, thì người trước mắt này không phải là người mà đúng là ma.

Người này đứng yên rồi bật lên tiếng cười the thé rất quái gở rồi hỏi:

- Đồ lão nhị ! Đôi ta mới chia tay nhau mấy năm nay mà ngươi đã trở nên một người bệnh hoạn thế này ? Lão bị đứt một đường kinh mạch hay là hai đường ?

Lão ốm o lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên là mới đứt có một đường. Nếu đứt đến hai đường thì còn sống được ư ?

người kia hỏi:

- Thế thì chắc ngươi đã luyện được môn Đoạn mạch thần công rồi phải không ?

Lão ốm o đáp:

- Hẩn thế ! Nếu không thì trông thấy ngươi ta đã phải tránh xa rồi.

Người kia lại cười rộ nói:

- Hay lắm, hay lắm ! Ngày trước chúng ta có ba người thì bản lãnh lão đại hơn hết. Lão nhị với ta thường thường muốn cùng y tranh thắng. Kết quả là một kẻ bôn ba ra hải ngoại, một người lên ẩn núp chốn thâm sơn tại Miêu Cương. Nay lão đại đã chết rồi, chỉ còn lại đôi ta. Chúng mình cũng tỉ đấu xem sao chứ ?

Người kia nói xong, nhưng lão ốm o vẻ mặt nghiêm nghị chẳng nói nửa lời.

Triển Phi Yên nghe hai người đối thoại thì trong lòng không khỏi xao xuyến, trống ngực đánh thành thịch.

Nàng biết câu Lão đại ở miệng người kia nói ra chính là Triển Bất Diệt, phụ thân nàng.

Lão ốm o họ Đồ đương nhiên là người anh em kết nghĩa với phụ thân nàng tên gọi là Vô Ảnh Phi Long Đồ Liên Phong.

Nàng từng nghe mẫu thân mấy lần đề cập đến Vô Ảnh Phi Long tầm vóc khôi ngô đúng là một tay đại hán. Khinh công lão vào hàng tuyệt thế vô song chẳng ai mà không biết tiếng. Môn Xúc địa thành thốn khắp thế gian chỉ mình lão thi triển được ma thôi. Nhưng nàng không hiểu tại sao bây giờ lão trở thành con người gầy còm da bủng bụng sưng, mặt vàng như nghệ, tưởng chừng như người đeo bệnh suốt đời.

Triển Phi Yên chẳng những hiểu rõ lai lịch lão ốm o mà cả con người giống ma quỷ kia là ai nàng cũng biết rõ.

Hắn chính là một tên cự ma ở đất Miêu Cương, biệt hiệu là Độc Long Tôn Giả. Hắn chính là người mà Quân Tam Dương đã chẳng quản đường xa diệu vợi lần mò đến Miêu Cương để xin vào làm đệ tử.

Bỗng nghe Độc Long Tôn Giả lớn tiếng hỏi Triển Phi Yên :

- Tiểu cô nương ! Trong lòng cô kinh hãi ta lắm phải không ?

Vô Ảnh Phi Long Đồ Liên Phong hững hờ đáp:

- Y chính là con gái lão đại. Người tưởng y sợ người lắm ư?

Độc Long Tôn Giả rung mình. đột nhiên hắn rú lên một tiếng quái gở. Tiếng hú của hắn cực kỳ khó nghe như đâm vào tai, khiến cho Triển Phi Yên hoa mắt lên, xây xẩm mặt mày, suýt nữa ngất đi !

Tiếp theo tiếng hú, Độc Long Tôn Giả đột nhiên biến thành làn cầu vồng sắc tro đột nhiên vọt lên không, cao chừng hơn trượng rồi lập tức hạ thấp xuống. Một cái tung lên hạ xuống như vậy hắn đã vượt qua lão ốm o Đồ Liên Phong. đến trước mặt Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên vừa cảm thấy một luồng đại lực xô đến trước mặt, người nàng bỗng nhiên lùi lại phía sau. Nàng lùi đúng vào người Vi Cự Phu.

Lúc Độc Long Tôn Giả vọt tới trước mặt Triển Phi Yên, người hắn còn đang lơ lửng trên không đã thò năm ngón tay ra chụp tới trước ngực nàng.

Toàn thân Độc Long Tôn Giả trông như một đám mây sắc tro mờ mịt nên lúc nào hắn vung tay ra như điện chớp, một cách rất đột ngột nàng không nhìn rõ.

Triển Phi Yên trong lúc hoang mang hấp tấp phóng chưởng đánh tới. Nhưng chưởng lực mới phóng ra nửa vơi, cổ tay nàng bỗng bị siết chặt, nàng đã bị Độc Long Tôn Giả nắm được rồi.

Triển Phi Yên rú lên một tiếng kinh khủng;

Lão ốm o Đồ Liên Phong co người lại đẩy cả hai khuỷu tay ra định xô vào Độc Long Tôn Giả.

Độc Long Tôn Giả xoay tay trái đánh lại. Đồ Liên Phong khoanh tay phải đi một vòng phóng chưởng nghênh địch. Tay trái lão vẫn tiếp tục đưa về phía Độc Long Tôn Giả, bắt buộc hắn phải buông Triển Phi Yên ra.

Triển Phi Yên thấy cổ tay mình được tự do liền vội nhảy tạt ngang ra hơn hai trượng.

Sau một lúc hoảng hồn, nàng trấn tĩnh lại ngẩng mặt nhìn ra thấy Đồ Liên Phong cùng Độc Long Tôn Giả, hai người đứng đối diện không nhúc nhích.

Hai người hiện giờ đứng cách nhau chừng sáu bảy thước. Cứ trông bề ngoài thì họ không tỏ vẻ gì khẩn trương cho lắm.

Lão ốm o Đồ Liên Phong người vẫn xiêu vẹo tưởng chừng như sắp té. Còn Độc Long Tôn Giả vẫn ra vẻ ung dung lẹ làng tựa hồ như muốn bay bổng lên không. người lão trông như một đám khói phát phơ.

Hai người đứng yên không nhúc nhích, hồi lâu Độc Long Tôn Giả mới lên tiếng hỏi:

- Lão nhị ! Lão muốn động thủ thật không?

Đồ Liên Phong đáp:

- Xem chừng không động thủ không xong rồi. Mấy năm nay ta luyện thành công phu Đoạn Mạch thần công người cũng đã thành tựu được môn Hấp Tinh Công mà bảo bối cuộc động thủ thì không thể được.

Độc Long Tôn Giả thở dài nói:

- Anh em mình ba người kẻ ra chẳng nên kết nghĩa với nhau từ lúc đầu mới phải. Trái lại người đã giết phụ thân ta, hay ta giết vợ con người, thế thì giữa chúng ta đã thành ra kẻ thù nghịch. Khi động thủ, dĩ nhiên chúng ta chẳng còn nể nang gì nữa có phải hay hơn không ? Có đúng thế chẳng ?

Đồ Liên Phong ngửa mặt lên trời cười nói:

- Ai cũng bảo là thiên hạ bao la bát ngát, thế mà bọn ta khó tìm được tay đối thủ. Có đối thủ thì lại là anh em mới thiệt khó cho mình.

Nghe khẩu khí giữa hai người kết nghĩa là Độc Long Tôn Giả và Đồ Liên Phong thì họ cho là trên thế gian này chỉ có anh em họ là võ công cao hơn hết mà thôi. Tuy là những câu khoác lác nhưng tình hình hiện tại thì đúng là thế thiệt.

Độc Long Tôn Giả lùi lại mấy bước nói:

- Lão nhị ! Hấp Tinh Thần Công của ta chuyên hút nội lực người ngoài. Vậy lão phải cẩn thận đừng để đôi bàn tay ta dính vào mình đấy nhé !

Đồ Liên Phong trầm giọng nói:

- Người đừng thấy con người ta lúc nào cũng lão đảo tưởng chừng như gió thổi ngã mà coi thường. Đoạn Mạch thần công của ta kỳ diệu là ở chỗ đó. Chính người cũng phải cẩn thận mà đối phó mới được.

Trước khi hai lão động thủ đều đã đem chỗ ảo diệu về võ công của mình nói rõ cho đối phương hay. Như vậy thì mối tình kết nghĩa giữa hai người chưa phải là hoàn toàn mất hết, mà họ vẫn còn ấp ủ trong lòng. Nhưng họ không tránh khỏi tính hiếu thắng là tranh hơn thua cho bằng được, để xảy ra những tấn bi kịch. Cái thảm trạng của những kẻ sĩ học võ không ai tránh được là ở chỗ đó.

51. Chương 52: Càn Quân Hiệp Lại Xuất Hiện

Độc Long Tôn Giả gật đầu nói:

- Được lắm ! Đồ lão nhị ! Lão hãy tiếp ta một chiêu.

Độc Long Tôn Giả nói xong vung tay áo một cái, đột nhiên một luồng khí xám xám tựa cầu vồng vọt lên. Luồng khí này tung đi rất mau, nhưng chỉ ra nửa chừng rồi dừng lại trên không, trông như một đám mây dày đặc phía trước.

Tiếp theo tay lão bật lên tiếng rắc rắc vung ra đập vào lão ốm o Đồ Liên Phong.

Đồ Liên Phong vẫn đứng yên không nhúc nhích. Mặc dầu thế công của đối phương mãnh liệt tựa trời long đất lở mà dường như lão chẳng thấy gì.

Độc Long Tôn Giả bỗng la lên một tiếng quái gở rồi nói:

- Hai bên đã động thủ thì nghĩ gì đến tình giao kết được nữa.

Lão nói câu này tựa hồ như để răn mình. Người lão đột nhiên vọt lên không hai thước. Phát chưởng lão đánh ra từ trên giáng xuống, thế đánh bỗng tăng gia sức mạnh. Chưởng phong rít lên kinh thiên động địa.

Đồ Liên Phong mắt sáng rực. Lão cũng quát to nhào người ra, thân hình lão tựa như dài thêm đến hơn thước. Xoay tay phóng chưởng ra tiếp đón chưởng lực của đối phương.

Chưởng thế hai bên đều mau lẹ phi thường. Chỉ trong chớp nhoáng ai cũng trông thấy hai chưởng sắp chạm nhau...

Triển Phi Yên đứng lên theo dõi cuộc đấu của hai cao thủ tuyệt đỉnh. Nàng thấy tình thế như vậy thì giật mình kinh hãi.

Nàng nhớ tới trước khi động thủ, Độc Long Tôn Giả đặc biệt cảnh cáo Đồ Liên Phong là Hấp tinh thần công của hắn lợi hại phi thường. Bất cứ gặp trường hợp nào cũng đừng có chạm vào bàn tay hắn vì như vậy nội lực trong người sẽ bị hắn hút mất.

Nghĩ vậy nàng lấm bầm:

- Bây giờ nếu Đồ Liên Phong đối chưởng với Độc Long Tôn Giả để bàn tay lão chạm vào đối phương thì nguy hiểm biết chừng nào ?

Nàng há hốc miệng ra toan kêu lên để nhắc nhở lão ồm ồm. Nhưng nàng chưa kịp la thì bàn tay Đồ Liên Phong chỉ còn cách đối phương chừng hơn một tấc.

Đột nhiên cánh tay phải lão ồm ồm Đồ Liên Phong bật lên thành tiếng rắc rắc như xương tay bị gãy nát. Nàng xem chừng cánh tay lão ồm ồm ở tình thế không thể vòng đi được mà lão cứ vòng đi cho bàn tay hạ xuống thấp rồi lập tức phát chưởng đánh ầm một tiếng vang lên, phát chưởng này mãnh liệt tựa hồ nghiêng non dốc biển, không đánh vào người đối phương mà đánh xuống mặt đất.

Mặc dầu cánh tay Đồ Liên Phong vòng đi được để tránh khỏi chưởng lực hiểm nghèo của Độc Long Tôn Giả, nhưng bàn tay của Độc Long Tôn Giả vẫn giữ nguyên thế phóng tới.

Đồ Liên Phong không phóng chưởng lực đánh vào Độc Long Tôn Giả mà lại đánh xuống đất khiến nàng không hiểu ra sao.

Triển Phi Yên vừa rồi đã cố nhịn không kêu lên nhưng bây giờ nàng không giữ được nữa phải bật lên tiếng la hoảng.

Giữa lúc Triển Phi Yên bật tiếng la, lão ồm ồm Đồ Liên Phong vung tay trái ra phóng chưởng rất mau và rất mạnh. Chưởng lực tay trái của lão hất ngược lên hợp với phát chưởng tay mặt đánh chúc xuống. Hai chưởng lực nay giao nhau rồi xô ra phía trước thế mạnh phi thường.

Bây giờ Triển Phi Yên mới hiểu phát chưởng của Đồ Liên Phong đánh chúc xuống là tuyệt diệu. Vì phát chưởng đó mà lão đánh ra phía trước thì không đủ lực để chống đối với phát chưởng của Độc Long Tôn Giả, đồng thời Độc Long Tôn Giả muốn né tránh cũng rất dễ dàng.

Độc Long Tôn Giả trong khi bất ngờ, hắn phóng tâm hất chưởng lực ra rất mạnh về phía trước thì đồng thời người hắn cũng xô tới và cách Đồ Liên Phong rất gần. Hắn gặp phải thế song chưởng hợp bích của đối phương mạnh dường dốc biển nghiêng non đánh tới đột ngột.

Triển Phi Yên chắc mẩm Độc Long Tôn Giả khó lòng ứng phó được trước tình thế này. Nàng mừng thầm trong dạ bất giác lớn tiếng reo lên:

- Thật là tuyệt diệu ! Thật là tuyệt diệu !

Độc Long Tôn Giả bỗng rú lên một tiếng. Người hắn bỗng nhiên vọt lên. Hai tay áo đập xuống. Tay hắn nhảy múa tựa như một con rồng xám uốn khúc. Thần lực và chưởng phong của hai người chạm nhau bật lên một tiếng sầm như sét nổ.

Đồ Liên Phong phải lùi lại hai bước.

Độc Long Tôn Giả người còn lơ lửng trên không lộn đi bảy tám vòng rồi mới hạ xuống. Bảy tám vòng này đã đưa người hắn ra xa đến sáu bảy trượng.

Người hắn vừa hạ xuống thốt nhiên lại tung lên. Thân pháp hắn mau lẹ phi thường. Lúc hắn lộn người ra xa đã mau lẹ thì lúc lộn về càng mau lẹ hơn.

Đồ Liên Phong nhào qua nhào lại quạt lên một luồng kinh phong khiến cho những cây gần đây bị hai luồng cường lực xô đi văng lại gây rắc rối.

Độc Long Tôn Giả vừa tiến lại vừa vung ngón tay giữa ra điểm. Chỉ phong rít lên veo veo. Bóng chỉ thấp thoáng như trận mưa hoa chụp xuống Đồ Liên Phong.

Thân hình Đồ Liên Phong lão đảo tưởng chừng như đẩy một cái đã ngã lăn ra, thế mà lão khoa chân sang bên trái, bước sang bên phải, khi tiến khi lui, tránh được chỉ pháp kỳ diệu của Độc Long Tôn Giả một cách dễ dàng.

Lão chờ cho Độc Long Tôn Giả thi triển xong một thế chỉ pháp, mới sát hai bàn tay vào nhau rồi phóng chưởng ra.

Chỉ trong nháy mắt, bóng chưởng mịt trời.

Giữa vùng chưởng ảnh một bóng người sắc tro nhảy múa rất kỳ diệu khiến cho Triển Phi Yên phải trợn mắt há miệng ra mà nhìn.

Hai người càng đánh thân pháp càng mau lẹ. Về sau chỉ thấy bóng chưởng thấp thoáng, quyền phong vũ vũ không còn nhận được phát chưởng nào của ai phóng ra.

Mới trong khoảng khắc, hai bên đã qua lại mười mấy chiêu. Bỗng nghe hai người đồng thời quát lên một tiếng thật to rồi hai người cùng lùi ra mỗi người một ngã, cách nhau đến hơn một trượng rồi mới dừng lại.

Độc Long Tôn Giả vẻ mặt dương dương tự đắc. Lão dơ tay lên liệng ra một miếng vải to bằng bàn tay cho bay lơ lửng trên không rồi lão lên tiếng:

- Lão nhị ! đó là một miếng áo của lão !

Lão ôm o Đồ Liên Phong vẻ mặt vẫn lừ thừ như người bệnh hoạn chờ cho miếng áo rớt xuống đất mới dơ tay giữa ra bung. Một vật theo tay ra rớt xuống miếng vải bật ra một tiếng bùng khe khẽ.

Độc Long Tôn Giả định thần nhìn kỹ lại thì phát hiện ra đó là một viên ngọc rất nhỏ. Lập tức lão đưa tay lên sờ lưng lão, vừa sờ một cái thì sắc mặt đang nhợt nhạt bỗng xịu lại vì phát hiện ra viên ngọc của mình đã bị đối phương lấy mất không biết từ lúc nào và bây giờ liệng ra trả.

Độc Long Tôn Giả lượm lấy viên ngọc nhìn nhỏ cười hỏi:

- Lão nhị ! Vừa rồi lão xử chiêu thức gì vậy ?

Đồ Liên Phong đáp:

- Đó là chiêu Bệnh nhập cao mang trong phép Đoạn mạch chưởng. Còn chiêu lão xé rách mảnh vật áo của ta gọi là gì ?

Độc Long Tôn Giả đáp:

- Chiêu đó không có chi đáng kể ?

Ta theo thể con vượn lông vàng treo cây bẻ trái mà biến chế ra, nên nó mang danh là Kim viên chiết quả. Lão nhị đừng cười ta nhé!

Đồ Liên Phong nói:

- Sao lão lại nói vậy? Những chiêu đặc biệt của võ công toàn theo động tác của những loài kỳ cầm quái thú biến hoá ra. Thiết là công phu! Thiết là tuyệt diệu!

Độc Long Tôn Giả cũng dơ ngón tay cái lên khen:

- Chiêu Bệnh nhập cao mang của lão nhị mới thiết là kỳ tuyệt, đúng như lời Đưa vào đất chết để mong sống. Vừa rồi người lão đột nhiên chênh chếch xiêu vẹo đi, ta đã tưởng chỉ một chiêu là thủ thắng được ngay, ngờ đâu lại mắc mẹo lão.

Hai người dùng luận điệu khách sáo khen thưởng nhau, khâm phục nhau, rồi cùng vỗ tay cả cười.

Lúc hai người này động thủ, họ đánh nhau kịch liệt tưởng chừng như một sống một chết, một mất một còn. Lúc hưu chiến họ lại tán dương võ công của nhau mà toàn là những đạo lý tinh diệu trong võ học.

Triển Phi Yên trong lòng rất hứng khởi và lớn tiếng hoan hô hai lão.

Độc Long Tôn Giả và Đồ Liên Phong nổi lên một trận cười rất khoái trá rồi đột nhiên dừng lại. Mục quang lấp lánh nhìn nhau chăm chăm.

Độc Long Tôn Giả đứng yên không nhúc nhích tưởng chừng như hai chân chôn chặt xuống đất. Thế mà chỉ trong nháy mắt, hắn đột nhiên trượt về phía trước. Hai chân hắn trượt tới đâu thì cỏ dại cùng cát đá đều bị san bằng để lộ ra hai cái lạch nhỏ thẳng tắp. Hắn trượt đến trước mặt Đồ Liên Phong nói:

- Chiêu thức tuy kỳ diệu, nhưng chưa tỉ đấu nội lực thì không thể phân cao thấp được.

Đồ Liên Phong hững hờ đáp:

- Phải rồi! vậy lão phát chiêu đi!

Độc Long Tôn Giả chụm năm ngón tay phóng về phía trước đánh vù một tiếng, lão không dùng chưởng mà lại dùng quyền để tỏ ra không có ý sử dụng Hấp tinh thần công để chiếm tiện nghi, vì Hấp tinh thần công mới chính là môn độc đáo của hắn để hút chân khí trong người đối phương.

Muốn sử dụng Hấp tinh thần công thì phải xoè bàn tay cho huyết Lao Cung phát huy một luồng hấp lực rất mạnh mới hút được nội lực đối phương vào trong người mình. Bây giờ hắn chụm năm ngón tay lại, tức là không mở huyết Lao cung hiện ra thì dĩ nhiên không hút được công lực đối phương.

Đồ Liên Phong lặng người đi lùi lại hai bước để tránh chiêu quyền của Độc Long Tôn Giả rồi hỏi:

- Nếu đã tỉ thí nội lực thì dĩ nhiên phải thi triển môn sở trường nhất của mình. Lão tam! Lão sở trường về môn Hấp tinh thần công mà lại sử dụng quyền chứ không thêm sử chưởng, phải chăng có ý khinh miệt ta?

Độc Long Tôn Giả dừng lại đáp:

- Không dám!

Vừa dứt lời, đột nhiên hắn xoè năm ngón tay ra đồng thời từ từ đưa bàn tay về phía trước. Thủ thế tuy chậm chạp nhưng phát ra từng luồng hàn phong cực kỳ trầm trọng. Nhưng luồng hàn phong nay không phải để đẩy ào ạt đẩy nhanh về phía trước. Nó chỉ xô ra chừng ba thước rồi lại trở về lòng bàn tay. Vì thế mà lúc bàn tay Độc Long Tôn Giả dần dần đưa đến lão ốm o mà chính vật áo hắn lại hất ngược về phía sau bay phát phৌ một lúc rồi mới tung ra phía trước.

Lúc ấy lão ốm o Đồ Liên Phong từ từ dơ tay lên thủ thế nhưng lão không cho luồng lực đạo nào phát ra.

Lần này động tác của hai người tuy rất chậm chạp, nhưng Triển Phi Yên cũng biết rõ rằng song chưởng của họ sắp tới lúc tranh đấu khùng khiếp nằng nín hơi để theo dõi cử động của hai bên.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn hai chén trà, mới thấy lòng bàn tay hai bên chạm vào nhau.

Đột nhiên đánh bệch một tiếng. Hai bàn tay đã giao nhau. Có điều rất lạ là bàn tay hai bên chạm nhau mà chỉ bật lên một tiếng nhỏ.

Hai bàn tay vừa chạm nhau, bỗng Độc Long Tôn Giả hấp tấp lùi lại ba bước, rồi lão ốm o Đồ Liên Phong cũng lùi lại ba bước. Nhưng hai bàn tay vẫn dính vào nhau thành ra hai người đứng yên chỗ cũ.

Hai người giữ nhau, hồi lâu chuyển động, không nhích trông như hai pho tượng đài, đứng ngoài xem, trong lòng vừa nóng nảy vừa hồi hộp vô cùng. Nàng quay lại hỏi Vi Cự Phu cũng đứng một bên:

- Vụ này là thế nào đây ?

Vi Cự Phu đáp:

- Ta cũng không biết. Hỡi ôi ! Nếu không có kẻ thắng người bại thì họ vẫn nắm tay nhau mãi...

Hắn cũng sợ hai người tỉ đấu hồi lâu đi đến cả hai cùng nguy khốn, nên hắn vừa nói vừa tiến về phía trước có ý tìm lời khuyên giải hai bên. Khi y còn cách hai người chừng ba bốn thước thì đột nhiên rú lên một tiếng quái gở. Người y như điều giấy đứt dây bay ra, ngã huych xuống đất. Miệng ứa máu tươi. Hắn bị thương rồi.

Nguyên Đồ Liên Phong và Độc Long Tôn Giả hai người không nhúc nhích song đều vận nội lực nhanh như ngựa chạy.

Hấp tinh thần công của Độc Long Tôn Giả đang lúc phát ra hấp lực cực mạnh. Lão muốn thu hút nội lực của Đồ Liên Phong, mà Đồ Liên Phong lại muốn vận nội lực để chống lại hấp tinh thần công, đồng thời lão muốn thừa cơ phản kích, nên cũng phát huy nội lực đến cực điểm.

Vi Cự Phu hấp tấp chạy lại gặp phải hai luồng chân lực ghê gớm đang phát ra. Y chạm phải hai luồng nội lực mãnh liệt nên người bị bắn văng đi.

Triển Phi Yên giật mình kinh hãi vội chạy đến bên Vi Cự Phu cúi xuống hỏi:

- Trời ơi! Lão chưa chết ư ?

Vi Cự Phu bắt giác ngẩn người ra nghĩ thầm:

- Con nha đầu này sao bây giờ lại quan tâm đến sự sống chết của mình?

Y rên lên một tiếng cổ gượng ngồi dậy nói:

- Ta chỉ sợ rằng không chết được thôi.

Triển Phi Yên nói ngay:

- Vậy thì tốt lắm! Nếu lão mà chết ngay thì Quân Hiệp không được chính tay đâm kẻ thù, chàng sẽ phải ân hận suốt đời.

Vi Cự Phu hít mạnh một hơi chân khí rồi rửa thầm:

- Té ra con nha đầu thối tha này lo mình chết là vì vậy, chứ nó quan tâm cóc gì đến mình.

Lão gượng cười đáp:

- Triển cô nương! Ta nghĩ rằng...

Y vừa nói tới đây thì đột nhiên có một bóng người vọt đến. Thân pháp người này rất mau lẹ và xuất hiện một cách đột ngột khiến cho Triển Phi Yên cùng Vi Cự Phu đều phải sửng sốt.

Hai người định thần nhìn ra thì thấy người mới đến, mình cao đầu nhọn. Hắn chính là Vĩnh bất Hoàn thủ Quân Tam Dương.

Quần Tam Dương trước hết đưa mắt nhìn Độc Long Tôn Giả và Đồ Liên Phong. Không khỏi lộ vẻ kinh hãi. Hắn lại quay sang nhìn Triển Phi Yên, rồi lạng người tới trước mặt nàng hỏi:

- Người đã nhìn thấy gã chưa?

Triển Phi Yên trợn mắt lên hỏi lại:

- Người thấy ma ư? Sao lại hỏi kỳ vậy? Người nói gã là ai?

Quần Tam Dương buông một tiếng thở dài dậm chân xuống đất rồi trở gót đi ngay.

Triển Phi Yên động tâm vội kêu lên:

- Ô hay! Người hỏi gã là ai? Sao lại bỏ đi ngay?

Nhưng Quần Tam Dương cứ cắm đầu đi thẳng không nói gì.

Triển Phi Yên trong lòng ngờ vực muộn chạy theo hỏi lại, nhưng thấy hắn đã chạy xa rồi.

Đột nhiên, Quần Tam Dương đứng lại. Hắn vừa dừng lại một cái rồi lùi từng bước một về phía sau. Hắn vừa lùi bước vừa ra chiều hoảng hốt. Bỗng hắn gượng cười dơ hai tay lên nói:

- Ta... vì lòng tốt... Người đừng cười ta... Có gì đáng cười đâu ?

Quần Tam Dương càng lùi càng gần lại. Triển Phi Yên đã nhìn ra còn thấy một người khác. Người này đang tiến dần để uy hiếp Quần Tam Dương.

Người kia áo quần rách rưới mặt mũi lem luốc. Hai mắt trợn ngược trên môi vẫn giữ một nụ cười quái dị trông chẳng khác ma quỷ hiện hình, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp sợ, lông tóc dựng đứng lên.

Chỉ trong nháy mắt Quân Tam Dương và người kia đã gần đến nơi. Triển Phi Yên đột nhiên nhận ra con người giống ma quỷ kia chẳng phải ai xa lạ mà chính là Cần Quân Hiệp.

Triển Phi Yên thấy chàng thì vừa sửng sốt vừa mừng rỡ vô cùng. Nàng chưa kịp mở miệng đã thấy Quân Tam Dương xoay tay phóng chưởng đánh vào trước ngực Cần Quân Hiệp.

Triển Phi Yên nghe chừng kinh lực phát chưởng này rất mãnh liệt thì trong lòng cực kỳ kinh hãi, quát lên:

- Người dám...

Bỗng nghe đàng bộp một tiếng. Phát chưởng đã đập vào ngực Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp tựa hồ vẫn chẳng thấy gì. Có điều chàng dừng lại một chút. Quân Tam Dương thừa cơ tiếp tục lùi lại thêm ba bước.

Cần Quân Hiệp không trả đòn chỉ nhìn Quân Tam Dương trừng trừng, nhe răng ra cười.

Quân Tam Dương nhăn nhó cười nói:

- Trời ơi ! Người ăn cướp mất biệt hiệu của ta nghĩa là làm sao? Ta đây mới chính là Vĩnh Bất Hoàn Thủ. Thế mà bây giờ người không đánh trả ta là cố ý tranh cướp cái ngoại hiệu Vĩnh Bất Hoàn Thủ của ta ư?

Triển Phi Yên thấy Cần Quân Hiệp tiếp chưởng của Quân Tam Dương mà không sao hết, bất giác cả mừng cười ha hả nói:

- Nếu gã mà trả đòn thì e rằng đảo chúa sẽ trở thành Vĩnh Bất Hoàn Thủ thiệt sự.

Quân Tam Dương biết rằng Triển Phi Yên có ý nói móc, ra điều Cần Quân Hiệp mà đánh thì mình đã chết mất ngáp rồi còn bao giờ trả đòn được nữa mà chẳng Vĩnh bất Hoàn thủ ?

Triển Phi Yên nghĩ ngay tới chuyện Cần Quân Hiệp đã đến đây thì quyết định của mình có thể thực hiện được ngay. Nhưng nghĩ vậy thì nghĩ, nàng chỉ còn sống được vắn vắn ba ngày, nên nàng không khỏi bần rầu. Nhưng bất chợt nàng lại nghĩ:

- Mình chưa chết thì chắc còn được trông thấy chàng trở nên tay cao thủ đệ nhất thiên hạ và chàng sẽ đâm chết được kẻ đại thù, như vậy cũng mãn nguyện rồi.

Triển Phi Yên nghĩ vậy rồi nở một nụ cười thâm đi tới trước mặt Cần Quân Hiệp.

Nguyên nàng là người chẳng biết sợ trời đất là gì, song lúc này nàng đứng đối diện Cần Quân Hiệp mà không tự chủ được. Hai hàng nước mắt tuôn ra như mưa...

52. Chương 53: Độc Long Đả Tử Quân Tam Dương

Cần Quân Hiệp ngơ ngẩn dường như ko trông và không nghe thấy gì. Chàng vẫn nhìn Triển Phi Yên toét miệng cười một cách ngớ ngẩn, chẳng khác nào cái cười của trẻ nít ngây thơ hay của người cuồng dại.

Triển Phi Yên thấy vậy không khỏi đau lòng. Nàng từ từ tiến lại nắm lấy tay chàng hít mạnh một hơi chân khí rồi quay lại gọi lão ốm o:

- Đồ tiền bối! Quân Hiệp đã tới đây. Vậy linh dược trong tám con ngựa sắt nhỏ này...

Nàng nói tới đây đột nhiên dừng lại, vì thấy Độc Long Tôn Giả cùng Đồ Liên Phong hai người đang lúc giằng co, không thể nhúc nhích. Nàng biết lão ở vào tình thế rất gay go, chẳng nên nói chuyện khác để lão phân phải phạm tâm.

Quân Tam Dương tiến về phía hai lão, hấn cất tiếng gọi:

- Sư phụ! Sư phụ...

Triền Phi Yên bấy giờ mới biết Quản Tam Dương đã xin vào làm môn hạ Độc Long Tôn Giả để mưu đồ lão truyền phép màu cho. Nàng lo rằng hần là người hèn hạ chỉ mong lấy lòng sư phụ mà thi triển những thủ đoạn thấp hèn để hại Đồ Liên Phong, bất chấp luật lệ võ lâm.

Nghĩ vậy nàng càng bắn khoắn trong dạ nhìn Quản Tam Dương bằng con mắt khinh bỉ.

Bỗng thấy Quản Tam Dương vừa gọi Sư phụ vừa tiến về gần phía hai tay đại cao thủ đang tỷ đấu nội lực. Lúc hần còn cách hai lão chừng năm sáu bước thì cặp mắt lão liên đường như muốn thi hành thủ đoạn gì.

Triền Phi Yên lại càng chột dạ buột miệng la lên:

- Quản đảo chúa! Đảo chúa định làm trò gì vậy? . .

Nhưng chậm mất rồi! Triền Phi Yên chưa dứt lời thì Quản Tam Dương đã hú lên một cách quái gở. Hần xoay tay phóng chưởng đánh về phía Đồ Liên Phong.

Tam Dương chân khí của Vĩnh Bất Hoàn Thủ là một thứ nội lực về hàng dương cương lại cực kỳ bá đạo. Hần phóng chưởng ra rồi, chưởng phong rít lên veo veo, tựa hồ trong phát chưởng này có đến trăm ngàn mũi kim nhỏ đồng thời phát ra.

Triền Phi Yên la thất thanh:

- Quản Tam Dương! người thật là đứa vô sỉ... thừa cơ lúc người ta đang tỷ đấu nội lực mà phóng chưởng đánh lén.

Nàng vừa la vừa lao mình về phía trước.

Quản Tam Dương phất tay áo bên trái. Luồng Tam Dương chân khí lại hất về phía sau cản Triền Phi Yên lại không để nàng tiến tới, mà nàng còn bị luồng đại lực này hất lùi lại ba bước.

Bây giờ Triền Phi Yên càng hiểu rõ tâm trạng Quản Tam Dương. Hành động của hần chỉ có mục đích là tấn công. Chẳng ngại gì liêm sỉ nữa và từ lúc hần lại lão kia làm sư phụ rồi, hần cũng chưa được lão truyền thụ cho một môn công phu nào khác. Hần nhắm lúc sư phụ cùng Đồ Liên Phong quyết đấu sinh tử liền ra tay giúp Độc Long Tôn Giả để làm vừa lòng sư phụ. Hần hi vọng rồi đây được lão truyền thụ tuyệt nghệ cho.

Trong võ lâm tuy Quản Tam Dương chưa nổi tiếng là người hào kiệt, nhưng trước nay hần đã vùng vẫy giang hồ một thân một mình chẳng cầu cạnh ai, nên cũng được người võ lâm coi là một tay hiệp sĩ ẩn danh, không đến nỗi bị khinh rẻ như những người trong tà phái.

Nhưng vì hần muốn đề phòng nội lực Tam Dương chân khí tự hại thân mình lại không chịu nghe lời Đồ Liên Phong xin làm môn hạ Cần Quân Hiệp sau này. trái lại hần có cử chỉ đê hèn, chẳng những hy sinh địa vị mình trong võ lâm bấy lâu, đi quy lụy lấy lực xin vào làm môn hạ Độc Long Tôn Giả để sự nghiệp trôi theo dòng nước. Nhất là hành động ám toán Đồ Liên Phong này lại càng tệ tiệt ra mặt. Triền Phi Yên bị luồng Tam Dương chân khí hất lùi lại, trong lòng rất dỗi bòn chòn. Nàng biết Quản Tam Dương không phải hạng tầm thường, nhất là Tam Dương chân khí của hần đã luyện được đến độ tối cao mà Đồ Liên Phong đang đem toàn lực ra để đối phó với Độc Long Tôn Giả thì khó lòng giữ cho khỏi thất bại. Nàng lại nghĩ rằng bây giờ chỉ có một người ngăn cản được hần là Cần Quân Hiệp.

Nghĩ vậy nàng cất tiếng gọi:

- Quân Hiệp! Quân Hiệp...

Nhưng nàng chỉ gọi được hai tiếng rồi không nói nữa vì nàng xem ra Cần Quân Hiệp thần trí vẫn còn ngây dại chẳng biết gì. Lúc nào chàng cũng toét miệng ra mà cười khi khi dường như trước mắt chàng có xảy ra chuyện gì chàng cũng không hay.

Nàng lại tính lấy linh dược trong tám con ngựa sắt nhỏ cho chàng uống để chàng tỉnh táo lại dặng giải cứu nguy cơ cho Đồ Liên Phong, nhưng nàng tính ra làm như vậy cũng không kịp được.

Triền Phi Yên cảm thấy trái tim se lại, nàng vội quay đầu nhìn ra thì thấy Quản Tam Dương vùng chưởng nặng tới ngàn cân để đánh xuống vai bên trái Đồ Liên Phong.

Phát chưởng đánh trúng Đồ Liên Phong rồi mà trong thời gian chớp nhoáng này cả ba người đều đứng yên không nhúc nhích tựa hồ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng chỉ trong giây lát nổi lên một tiếng Bình

Độc Long Tôn Giả lùi lại trước. Lão đứng vững rồi, liếc nhìn Quán Tam Dương, mắt lão chiếu ra những tia sáng kì dị tỏ ra rất oán ghét hẳn.

Tiếp theo, Đồ Liên Phong đột nhiên như chiếc điều giấy đứt gãy bay tung đi.

Cũng lúc ấy Quán Tam Dương la lên một tiếng quái gở. Hai tay hắn duỗi thẳng ra. Trên trán những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu nhỏ xuống tong tong.

Hai chân hắn bỗng nhiên co lại quỳ xuống, miệng hắn thở hồng hộc. Hai tay chống xuống đất. Những ngón tay ắn xuống khá sâu.

Quán Tam Dương lại rú lên mấy tiếng quái gở rồi vừa thở hổn hển vừa gọi:

- S ư phụ! . . . S ư phụ! Mau mau giúp đồ đệ. Mau mau, thi triển Hấp Tinh Thần Công hút bớt Tam Dương chân khí cho đồ đệ...

Hắn ngừng lại hít hơi thở rồi lại la gọi rối rít:

- S ư phụ! . . . S ư phụ! Xin sư phụ nể mặt sư phụ... mà cứu cho đệ tử... đệ tử nguy đến nơi rồi!

Quán Tam Dương kêu gọi rối rít mồ hôi toát ra lấn với nước mắt, không còn chi là phong thái một tay cao thủ võ lâm nữa.

Vi Cự Phu cùng Triền Phi Yên đưa mắt nhìn nhau. Hai người cùng tự nghĩ rằng mình không còn nghị lực để cứu hắn, không thì đã ra tay rồi chứ chẳng nề đứng ngoài nhìn.

Lúc này Đồ Liên Phong đã văng ra xa đến bốn năm trượng và đang rơi xuống. Thế rơi thật kỳ dị, chẳng khác gì một mảnh lá cây bay đi bay lại rồi hạ mình đáp xuống.

Triền Phi Yên thấy vậy thì ngẩn người ra nhưng lòng nàng trấn định lại nhiều vì nàng chắc rằng Đồ Liên Phong chưa bị thương mới có thể ung dung đề khí cho người hạ xuống dần dần, đồng thời lão nhân cơ hội này để trở thân pháp ly kỳ.

Độc Long Tôn Giả thấy lão ồm o Đồ Liên Phong từ trên không rớt xuống thì rú lên một tiếng kinh khủng, chạy vội lại gần hai tay đón lấy người lão!

Thốt nhiên lão gầm lên một tiếng kinh thiên động địa. Tiếng gầm làm ù cả tai Triền Phi Yên. Nàng há hốc miệng ra không nói lên lời.

Triền Phi Yên mắt thấy Độc Long Tôn Giả từ từ đặt Đồ Liên Phong xuống đất dường như lão sợ đặt mạnh thì con người ồm o đó sẽ phải gãy xương.

Triền Phi Yên vẫn chưa hiểu sự tình ra sao, nàng chờ cho tiếng gầm của Độc Long Tôn Giả dần dần dừng lại hẳn rồi mới rảo bước tiến tới. Lúc tới gần hai người nàng liếc mắt nhìn rồi không khỏi thẹn mặt ra vì nàng thấy Độc Long Tôn Giả đứng ngậy người ra như đá, hay tựa hồ như kẻ mất hồn. Hai mắt lão cúi xuống nhìn Đồ Liên Phong không chớp.

Đồ Liên Phong nằm thẳng cẳng dưới đất mặt ngửa lên trời. Mắt lão hé mở nhưng là cặp mắt vô thần không có chút tinh anh nào cả, trông chả khác một cái thây ma đã chết lâu ngày. Rõ ràng lão đã tắt hơi rồi.

Nguyên lúc Quán Tam Dương phóng chưởng chưa đánh Đồ Liên Phong. Tuy Đồ Liên Phong đang để hết tinh thần vào việc đối phó với Độc Long Tôn Giả, nhưng cũng cảm thấy nguy hiểm liền lập tức chuẩn bị. Khi chưởng đánh trúng người lão rồi, lão thi triển phép Tá Lực Đả Lực mượn chưởng của Quán Tam Dương chuyển đánh sang Độc Long Tôn Giả. Vì thế mà chưởng lực của Quán Tam Dương đột nhiên gia tăng sức mạnh hất Độc Long Tôn Giả phải lùi lại một bước.

Nhưng trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, công lực bản thân của Đồ Liên Phong cũng hòa lẫn với Tam Dương chân khí của Quán Tam Dương mà thoát ra rồi bị Hấp Tinh Công của Độc Long Tôn Giả hút

đi mất quá nửa. Hơn nữa trong lúc thăng thốt, Đồ Liên Phong chưa đẩy hết được chưởng lực của Quân Tam Dương ra ngoài nên bị Tam Dương chân khí hất tung lão lên không.

Mấy năm trước Đồ Liên Phong muốn thắng Triền Bất Diệt liền ra hải ngoại tìm học thần công rồi lão miễn cưỡng luyện công cấp tốc đến nỗi bị đứt một dây kinh mạch.

Nguyên lý trong kỳ kinh bát mạch, bất luận ai bị đứt một kinh mạch nào thì dù ko chết cũng bị tàn phế.

May sao lúc đó lão lại tìm được một cuốn Đoạn Mạch thần công của dị nhân thời cổ để lại nên lão không chết mà võ công lại tiến bộ rất mau. Có điều môn Đoạn Mạch thần công này chỉ là một công phu miễn cưỡng trong nhất thời.

Việc luyện Đoạn Mạch thần công khác xa với cách luyện nội các môn phái thông thường. Công phu này còn một mối nguy hiểm nữa là khi luyện thành rồi hễ động thủ cùng ai chỉ thắng chứ không được bại. Nếu đã bại là không thu thập lại được.

Vừa rồi Đồ Liên Phong bị Tam Dương chân khí hất lên trên không lão biết là nguy rồi, vội ngưng tụ chân khí lại. Nhưng chân khí đã tan đi thì không tài nào tụ lại được. Lão đã vận đến ba lần chân khí đều không thành công. Thế là chỉ trong nháy mắt những kỳ kinh bát mạch trong người đều tan rã. Người chưa rút xuống đến đất đã chết rồi.

Lúc đó chỉ có mình Độc Long Tôn Giả là hiểu được tình trạng này nên lão mới gầm lên một tiếng quái gở nhảy lại đón lấy người Đồ Liên Phong để giải cứu cho lão. Nhưng tay của Độc Long Tôn Giả vừa đón được Đồ Liên Phong thì biết lão đã tắt hơi chết rồi, dù mình có thần công cái thế cũng không làm gì được nữa.

Triền Phi Yên khi phát giác ra Đồ Liên Phong đã chết rồi, nàng tưởng chừng như trời đất quay cuồng cơ hồ không đứng vững.

Giữa lúc ấy thì đột nhiên có một luồng kinh phong xô tới, bản năng tự vệ tự nhiên khiến nàng né người đi nhảy tạt ngang xa ra ba bước tránh khỏi.

Triền Phi Yên định thần nhìn lại thì thấy một bóng người lướt qua trước mặt mình rồi ngã lăn ra cách đó chừng năm bước. Người này chính là Quân Tam Dương.

Quân Tam Dương té xuống rồi lồm cồm bò dậy. Người hăn lão đảo tựa hồ như cả bốn mặt đều có người đang hết sức đẩy hăn đi.

Quân Tam Dương vừa ho rũ, vừa lắp bắp:

- Sư phụ! . . cứu đệ tử ...!

Đến bây giờ Độc Long Tôn giả mới rời con mắt khỏi Đồ Liên Phong nhìn sang Quân Tam Dương. Lão hồ hững nói:

- Ta đang cùng nhị ca tỷ thí. Ai bảo mi nhúng tay vào? Bây giờ nhị ca chết rồi ta tìm đâu ra được đối thủ? Ta còn cứu mi làm chi nữa?

Quân Tam Dương nghe giọng nói lạt lẽo của Độc Long Tôn Giả, lại trông vẻ mặt hồ hững thì biết là hỏng rồi. Người hăn run bần bật lại hét lên:

- Sư phụ! . . Sư phụ cứu đệ tử... đệ tử sẽ trở một người có nội lực siêu đẳng... thiên hạ vô song, để sư phụ hút lấy...

Triền Phi Yên nghe đến đây thì nàng biết người hăn muốn nói đến đó là ai rồi, nên lòng nàng kinh hãi vô cùng! Nếu quả Độc Long Tôn Giả muốn hại Cầm Quân Hiệp mà Đồ Liên Phong chết mất rồi thì chẳng còn ai ngăn cản được lão nữa. Nàng vừa căm giận vừa nóng nảy lớn tiếng thóa mạ:

- Quân Tam Dương! Mi chết đến gáy rồi còn muốn hại người nữa ư?

Quân Tam Dương vừa lẹ làng vừa trở vào Cầm Quân Hiệp nói:

- Gã! chính gã đó... nội lực gã cao thâm... khắp thiên hạ chả ai bằng... nếu hút lấy nội lực của gã làm của mình thì...

Độc Long Tôn Giả hờ hững đáp:

- Ta biết rồi! Mi đến lạy lục xin vào làm môn hạ của ta chỉ có mục đích là học lấy môn Hấp Tinh Thần Công. Ta còn biết mi định học môn này là để hút nội lực của gã. Có đúng không?

Quản Tam Dương gật lia lia đáp:

- Đúng! Đúng thế!. . . Xin s ư phụ mau giải cứu cho...

Độc Long Tôn Giả đi từng bước về phía Quản Tam Dương. Lão đưa cặp mắt nhìn Cần Quân Hiệp

Triền Phi Yên thấy vậy lại càng bỏ vía, nàng liêu mình tiến ra một bước đứng chặn trước mặt Cần Quân Hiệp.

Độc Long Tôn Giả nói bằng giọng lạnh như băng:

- Ta ra tay đây!

Quản Tam Dương cả mừng nói:

- Đa tạ s ư phụ...

Hắn chỉ nói được mấy tiếng rồi hết hơi không nói tiếp được nữa.

Bỗng thấy Độc Long Tôn Giả giơ tay lên phóng chưởng đánh vào Quản Tam Dương nghe cái rầm một tiếng, chả khác nào phát chưởng này đánh vào một trái cầu căng bị vỡ tung ra.

Sau tiếng nổ rùng rợn Quản Tam Dương bị trúng chưởng, lập tức ngã ra sau rồi lại tung lên văng vào một cây lớn đánh Ầm một tiếng khủng khiếp. Tiếng Ầm này vang lên mãi không ngớt. Những cành cây lớn đến một chét tay cũng bị gãy rời và lá cây rớt xuống nh ư mưa.

Cành lá trút xuống hết rồi, Triền Phi Yên liếc nhìn ra một cái rồi quay đi chỗ khác. Nàng thở lên hồng hộc, trông ngực đánh thành thịch.

Nguyên Quản Tam Dương không còn ra hình người nữa. Lúc hắn đập vào cây lớn thì luồng Tam Dương chân khí thoát ra, chẳng những làm cho cây gãy, lá rụng rời, mà chính người hắn cũng bị tan ra từng mảnh, nên trông không thành hình gì nữa.

Triền Phi Yên ngấm ngấm buông một tiếng thở dài nghĩ bụng:

- Cái thình danh Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quản Tam Dương đã vang dội võ lâm mà chỉ vì có ý nghĩ sai lầm nên gặp kết quả như ngày nay.

Triền Phi Yên còn đang ngơ ngẩn thì có tiếng Ầm vang lên!

Độc Long Tôn Giả dùng chưởng đánh xuống đất cho sâu xuống thành một cái huyệt lớn. Lão phất tay một cái, quạt thi thể Đồ Liên Phong xuống lỗ. Rồi lại cuốn tay áo thành một cơn gió lốc cho đất đá xung quanh lấp đầy lỗ.

Triền Phi Yên nhìn Độc Long Tôn Giả mai táng Đồ Liên Phong xong rồi hỏi:

- Tôn Giả!. . . Lão định làm gì gã bây giờ?

Độc Long Tôn Giả lại liếc mắt nhìn qua Triền Phi Yên rồi nhìn Cần Quân Hiệp kinh dị nói:

- Phải rồi! Trong người gã này quá có ẩn tàng một nội lực cực kỳ thâm hậu, trên đời hiếm có người bì kịp.

Triền Phi Yên nghe lão nói vậy mà táng đờm kinh hồn. Nàng vội bảo Vi Cự Phu:

- Vi đại hiệp! mau cùng tạt hạ đến hộ vệ cho y.

Vi Cự Phu nghe thế liền đến đứng bên cạnh Triền Phi Yên.

Hai người đứng chắn trước mặt Cần Quân Hiệp

Độc Long Tôn Giả vờ như không nhìn thấy hai người. Lão nói khe khẽ:

- Không chừng số trời đã định cho ta thành võ lâm đệ nhất nhân mà mấy trăm năm ch ưa từng có.

Triền Phi Yên vội nói:

- Tôn Giả! Tôn Giả đã là một nhân vật võ lâm khét tiếng. Hà tất... còn đi dòm ngó công lực trong người kẻ khác?

Độc Long Tôn Giả cười ha hả đáp:

- Công lực càng cao thâm bao nhiêu càng hay bấy nhiêu. Ai đời lại đi lo công lực của mình quá thâm hậu bao giờ?

Lão nói xong tiến lại thêm một bước nữa. Lập tức lão phóng ra một luồng kinh lực bắt Triền Phi Yên cùng Vi Cự Phu lùi ra xa.

Hai người này bị bức bách lùi lại. Cần Quân Hiệp đứng phía sau hai người, tuy chàng thần trí mê mẩn, nhưng vì nội lực của Độc Long Tôn Giả phóng ra uy hiếp, trong người chàng tự nhiên phóng ra luồng đại lực để chống lại, khiến cho Triền Phi Yên cùng Vi Cự Phu không lùi lại được và bị lệch ra hai bên.

Hai người bị đẩy ra hai bên rồi, giữa Độc Long Tôn Giả và Cần Quân Hiệp là một quãng không. Độc Long Tôn Giả nở một nụ cười nham hiểm, lão đi từng bước một tiến lại gần Cần Quân Hiệp.

Lão còn cách Cần Quân Hiệp chừng hai ba thước thì đứng yên không nhúc nhích.

53. Chương 54: Triền Phi Yên Vô Ý Uống Nhầm Linh Dược

Triền Phi Yên cùng Vi Cự Phu thấy điệu bộ Độc Long Tôn Giả như vậy thì biết ngay là hắn quyết chí hút hết nội lực Cần Quân Hiệp.

Triền Phi Yên la hoảng:

- Tôn Giả hãy khoan!

Độc Long Tôn Giả như người bị ma ám ảnh, giả vờ không nghe thấy tiếng Triền Phi Yên la hét, hắn vẫn tỏ thái độ làm theo ý mình.

Triền Phi Yên lại rú lên:

- Tôn Giả! Tôn Giả! Tôn Giả không nên hút nội lực của Cần Quân Hiệp.

Nàng vừa la hét vừa chạy như bay về phía Độc Long Tôn Giả để cản trở.

Độc Long Tôn Giả đột nhiên quay mình lại phóng ra một luồng kinh phong ngăn không cho Triền Phi Yên tiến lại gần. Cặp mắt hắn phát ra những tia sáng kỳ dị, lớn tiếng hỏi:

- Sao lại không nên hút nội lực của gã?

Triền Phi Yên tuy là người cấp trí khôn ngoan, nhưng lúc này lòng nàng nóng tựa dầu sôi và trước tình trạng cấp bách nàng cũng không có chủ ý gì, liú lười găm lên:

- Không được! Không được!. . . Tôn Giả... Không được hút nội lực của y...

Độc Long Tôn Giả rung mạnh hai tay một cái, miệng nổi lên tràng cười quái gở hỏi:

- Sao lại không được?

Tiếng cười quái gở của Độc Long Tôn Giả làm cho hai tai Triền Phi Yên ù hểnh đi. Hơn nữa, lão rung tay làm cho Triền Phi Yên cảm thấy một luồng gió lốc mãnh liệt, người nàng không tự chủ được như nhắc bổng lên chân không chạm đất và bị xoay người chân đi bảy tám bước.

Khi gặp một gốc cây nàng mới gắng gượng níu lấy đứng vững lại được thì lại cảm thấy mặt hoa đầu vầng.

Vi Cự Phu nét mặt xám ngoét trông trở khác gì xác chết. Y cũng la thất thanh:

- Tôn Giả! Võ công Tôn Giả đã nổi tiếng là thiên hạ vô địch mà sao chưa hết dạ tham lam, không chịu tự mãn mà đi hút nội lực của gã làm chi?

Độc Long Tôn Giả nét mặt lầm lì hỏi lại:

- Ai bảo võ công ta cao thâm đến độ thiên hạ vô địch?

Vi Cự Phu nắm chặt hai tay hỏi lại:

- Chẳng lẽ trên cõi đời này còn có người mà võ công cao hơn cả Tôn Giả nữa hay sao?

Độc Long Tôn Giả từ từ chuyển động cặp mắt nhìn Cần Quân Hiệp một hồi rồi trầm giọng đáp:

- Có đấy! Có người công lực cao xa hơn ta nhiều.

Hắn nói câu này nửa trên còn gắng gượng giữ được đôi chút bướng bỉnh, nhưng đến nửa câu sau thì giọng nói đầy vẻ hằn học, ghen ghét và khiếp sợ.

Vi Cự Phu cùng Triền Phi Yên đều giật mình kinh hãi, lớn tiếng hỏi:

- Ai vậy?

Độc Long Tôn Giả trở tay chỉ vào Cần Quân Hiệp đáp:

- Chính là gã này.

Tiếp theo hắn phóng ngón tay ra đánh véo một tiếng. Nghe tiếng rít cũng đủ biết luồng chỉ phong mãnh liệt vô cùng! Chỉ lực phóng vào huyết nhân trung ở môi trên Cần Quân Hiệp.

Thực tình mà nói Độc Long Tôn Giả vẫn lo ngại thủ pháp của mình sẽ làm chết Cần Quân Hiệp. Nhưng gặp hắn lúc xúc động quá mạnh, luồng chân khí trong người bất giác chuyển vận cấp tốc. Hắn ngẫu nhiên vung tay ra, đồng thời luồng chân lực cũng phóng ra theo.

Hắn còn cách Cần Quân Hiệp đến bốn năm bước, thế mà phát chỉ cũng điểm tới nơi.

Lúc Triền Phi Yên thét lên thì chỉ lực của Độc Long Tôn Giả đã phóng trúng huyết nhân trung của Cần Quân Hiệp.

Diễn biến bất ngờ này làm cho Độc Long Tôn Giả phải ngăn người ra. Hắn cũng lo chỉ lực của mình đâm vào sắt đá cũng phải tan nát, vậy nó phóng trúng huyết đạo con người thì rất có thể nguy hại đến tính mạng, dù người đó là Cần Quân Hiệp.

Mọi người chăm chú ngó Cần Quân Hiệp, thấy chàng vẫn lơ đãng như không thấy gì. Chàng chỉ chớp mắt hai cái rồi đứng yên. Cả đến cái đầu cái cổ cũng không động đậy. Tiếp theo chàng thè lưỡi lên liếm huyết nhân trung, tựa như có một giọt nước đường đọng trên môi.

Độc Long Tôn Giả hít mạnh một hơi chân khí rồi nói:

- Các ngươi trông thấy chưa? Nếu nội lực gã mà không cao thâm gấp mấy lần ta thì đã mất mạng hay ít nhất cũng bị trọng thương vì phát chỉ vừa rồi. Thế mà đối với va gã dường như phỉ bụi, bộ mặt vẫn thản nhiên tựa hồ chẳng thấy chi hết. Vậy thì ta có hút hết nội lực của gã, tưởng các ngươi cũng chẳng nên oán ta.

Dứt lời, Độc Long Tôn Giả lại vung tay trái ra đằng sau. Lập tức một luồng đại lực từ lòng bàn tay xô ra ngăn trở Triền Phi Yên cùng Vi Cự Phu không cho đến gần. Hắn lại từ từ giơ tay phải lên như muốn đánh ra.

Triền Phi Yên vừa nóng nảy vừa sợ hãi, mồ hôi toát ra đầm đìa. lên tiếng hỏi:

- Tôn Giả! Tôn Giả có biết nội lực của y từ đâu mà ra không?

Độc Long Tôn Giả không chần chừ đáp ngay:

- Dĩ nhiên là gã đã gặp được một cuộc tao ngộ phi thường. Nếu không thế, dù y có luyện võ từ khi lọt lòng mẹ cũng chẳng thành tựu được đến mức đó.

Triền Phi Yên vội nói:

- Phải đó! Y đã ngẫu nhiên uống một thứ linh dược. Trong linh dược đó lại có chất độc. Vì thế mà công lực y tuy cao thâm nhưng đã biến thành con người si ngốc, không còn biết trời đất gì nữa. Nếu Tôn Giả hút nội lực của y vào người mình thì tại hạ e rằng Tôn Giả cũng khó tránh khỏi cái họa bị biến thành con người si ngốc. Khi đó dù võ công Tôn Giả có cao thâm đến mức nào đi nữa, phỏng có ích gì?

Độc Long Tôn Giả vừa nghe Triền Phi Yên nói vừa đưa tay phải từ từ đẩy tới trước ngực Cần Quân Hiệp.

Lúc Triền Phi Yên nói dứt lời thì tay Độc Long Tôn Giả chỉ còn cách trước ngực chàng ba bốn tấc.

Đột nhiên hắn dừng tay lại, mặt hắn bỗng hiện lên một nụ cười ảm đạm, rồi nói bằng một giọng cương quyết:

- Triền cô nương! Cô nương há lại không biết rằng người nào võ công càng cao bao nhiêu thì lại càng muốn cho cao thêm một tầng nữa. Cái lòng ham muốn của con nhà võ là đi đến chỗ Thượng Thiên Hạ Địa Duy Ngã Độc Tôn, kỳ cho đến lúc không còn ai sánh được bằng mình mới cam lòng. Vì thế người ta thường nói rằng ‘Võ học mệnh mỏng không biết đâu là bến bờ’.

Ngừng một lúc lão nói tiếp:

- Ta chả cần suy xét thuyết đó có đúng hay không? Nhưng với công lực hiện nay đã có và hút thêm công lực của gã này thì ta chắc chắn rằng từ khai thiên lập địa đến giờ và từ đây về sau cũng chỉ có mình ta mà thôi. Dù là Đạt Ma Tôn Giả, người đã sáng lập ra môn phái Thiếu Lâm, hay Trương Tam Phong, tổ sư phái Võ Đang chắc cũng phải thua ta. Thế thì dù ta có thành người si ngốc hay gì gì đi nữa cũng chẳng thấy có điều chi hối hận.

Triền Phi Yên nghe Độc Long Tôn Giả nói cả quyết như vậy thì đứng thộn mặt ra không còn biết nói sao nữa. Độc Long Tôn Giả chưa hút nội lực của Cần Quân Hiệp vào mình hắn, lời nói của hắn đã tựa như người điên rồi.

Giữa lúc Triền Phi Yên đứng ngẩn người ra thì Vi Cự Phu buông một tiếng thở dài.

Nguyên Vi Cự Phu nghe lý luận của Độc Long Tôn Giả thì y có ý nghĩ khác hẳn với Triền Phi Yên.

Song thân Triền Phi Yên đều là những tay võ công tuyệt đỉnh, nên tuy nàng còn nhỏ tuổi cũng đã liệt vào hàng võ nghệ cao cường ít kẻ bì kịp. Nàng không ngờ những người trong võ lâm vì muốn đề cao võ công của mình mà có những hành vi ghê tởm tội lỗi. Nàng lại càng không hiểu hơn về tâm địa kẻ si học võ muốn biết thêm một vài chiêu thức mà không cần lựa chọn thủ đoạn hoặc phải trả bằng một cái giá rất đắt. Tỷ như Độc Long Tôn Giả chỉ cần sao cho trở thành võ lâm đệ nhất nhân dù cho có biến ra con người si ngốc hẳn cũng cam tâm.

Theo ý nàng thì con người si ngốc không còn chi là sinh thú ở đời nữa. Nàng cho rằng thà là không biết võ công mà tinh thần tỉnh táo thì còn hơn là võ công cao cường mà biến thành người ngây dại, nên nàng cảnh cáo Độc Long Tôn Giả thử xem hắn có chịu buông tha Cần Quân Hiệp không.

Vi Cự Phu là người lão luyện giang hồ hơn. Y hiểu hết tâm sự con nhà võ. Y thấy Độc Long Tôn Giả cam tâm trở thành con người si ngốc để đạt thành một tay võ công đệ nhất thiên hạ thì y biết tâm tính đối phương ngay, nhưng cũng không khỏi buông một tiếng thở dài, cái thở dài của con người học võ đã chán nản cuộc đời. Y than cho những người có võ công chả khác gì loài ma quái, trong đó có cả y nữa.

Vi Cự Phu cũng không phủ nhận lời nói của Độc Long Tôn Giả là vô lý không biết suy xét. Y đồng ý với câu nói của Độc Long Tôn Giả bình luận: Con người võ học càng cao càng nghĩ cách tiến thêm bước nữa.

Triền Phi Yên ngẩn người ra một lát. Nàng toan tìm lời khuyên can Độc Long Tôn Giả, nhưng Độc Long Tôn Giả nói như vậy là cạn tài ráo máng, có nói gì nữa cũng bằng thừa.

Triền Phi Yên mắt thấy lòng bàn tay Độc Long Tôn Giả đã xô đến gần trước gần ngực Cần Quân Hiệp, bất giác nàng kêu lên một tiếng rồi không còn nghĩ gì nữa, liều mình nhảy xô đến để ngăn trở.

Nhưng nàng mới nhảy được vài bước thì gặp phải luồng chưởng lực tay trái Độc Long Tôn Giả ngăn chặn tựa hồ bị vấp phải một bức tường vô hình. Bức tường vô hình còn có sức phản chấn rất mạnh. Nàng hét lên một tiếng, người bị hất lên trên không lộn đi bảy tám vòng. Bỗng nàng nghe thấy tiếng lách cách. Tám con ngựa sắt trong bọc lục tục rơi xuống đất.

Triền Phi Yên kinh hãi, bồng chồn trong dạ vội vàng trầm chân khí hạ người xuống.

Người nàng chưa kịp xuống tới mặt đất lại nghe thấy tiếng Bình vang lên tựa hồ như hai tảng đá lớn đụng mạnh vào nhau. Nàng vội nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy bàn tay mặt Độc Long Tôn Giả đã dấn trước ngực Cần Quân Hiệp.

Chỉ trong chớp nhoáng, Triền Phi Yên thấy mắt mình tối sầm lại, dường như thấy giữa đám mây đen có những luồng ánh sáng vàng nhánh, Nàng không đề tụ chân khí được nữa té ngay xuống đất.

Giữa lúc này Triền Phi Yên mơ màng như có thanh âm một người đàn bà kinh hãi la gọi mình. Còn một cô gái khác thì buông tiếng cười lạt.

Tiếng người la gọi hoảng hốt kia là do Tổ Thủ Tiên Tử Đường Uyển Ngọc phát ra. Cô gái buông tiếng cười lạt tựa hồ như nhị thư nàng là Triền Phi Ngọc.

Triền Phi Yên bất giác nở nụ cười nhăn nhó. Nàng chợt nhớ đến thời gian mình sống ở trên đời chẳng còn được bao lâu nên hai mắt nàng lại tối xầm. Nhưng vừa nghe thanh âm hai người, nàng lại cố trấn tĩnh tâm thần.

Đột nhiên nghe rõ tiếng Vi Cự Phu hốt hoảng gọi:

- Uyển Ngọc! phải cẩn thận đấy!

Triền Phi Yên giật mình kinh hãi mở bừng mắt ra xem thì thấy một bóng người nhảy xổ về phía Độc Long Tôn Giả nhưng lập tức người đó bị chưởng của Độc Long Tôn Giả hất ngược lại.

Triền Phi Yên nhìn thấy rất rõ người đó đúng là Tổ Thủ Tiên Tử Đường Uyển Ngọc. Đồng thời nàng nhìn thấy cả Triền Phi Ngọc cũng đang ở đó. Nhưng Triền Phi Ngọc đang cúi xuống lom khom nhặt tám con ngựa sắt mà nàng vừa đánh rơi rồi lúc nàng bị chưởng lực Độc Long Tôn Giả hất tung đi.

Triền Phi Yên gắng gượng đứng thẳng người lên rồi hỏi ngay:

- Nhị thư! Nhị thư mạnh giỏi không?

Chất độc trong người Triền Phi Yên đang phát tác, nàng còn cách tử thần chẳng bao xa nữa. Nàng mở miệng nói ra câu này tất không khỏi lộ ra vẻ oán hờn.

Triền Phi Ngọc là người đã hạ độc thủ, nghe thanh âm cô em mà không khỏi giật mình. Nàng vội đứng ngay người lên, trong tay đã lượm được bốn con ngựa sắt nhỏ.

Triền Phi Yên từ từ tiến về phía nhị thư, trên môi nàng thoáng một nụ cười kỳ bí.

Triền Phi Ngọc tự hỏi:

- Hay là cô em ta chưa biết chính ta hạ độc? Như vậy thì ta không nên hoang mang để lộ hình tích.

Rồi nàng niềm nở đón tiếp nói:

- Tam muội! Tam Muội vẫn bình yên chứ?

Triền Phi Yên không còn nhăn nẻ được nữa, bật lên một tràng cười gằn nói:

- Tiểu muội sắp chết rồi đây. Chẳng lẽ nhị thư còn chưa biết hay sao?

Triền Phi Ngọc giả vờ giật mình kinh hãi nói:

- Tam muội! Tam muội nói thế nghĩa là sao? chắc lại nói nhăng nói càn chứ gì?

Triền Phi Yên trong lòng căm hận đến cực điểm, nhưng vẫn cười ruồi hỏi lại:

- Tiểu muội nói nhăng nói càn ư? Nhị thư nói vậy thì ra tiểu muội không chết mà còn lâu hay sao? Nhị thư đối xử với tiểu muội thật tử tế quá!

Triền Phi Ngọc thấy cô em nói móc như vậy thì liền biến đổi sắc mặt, nhưng nàng trấn tĩnh lại được ngay, nói bằng một giọng buồn rười rượi:

- Lòng ta thật phiền não vô cùng! Chi em ta sao lại không bao giờ ở lâu được với nhau? Trời ơi! Ta có điều gì lầm lỗi với tam muội?

Nàng đã sắp đặt phản thuyết với Triền Phi Yên, nhưng còn ngần ngừ chưa nói ra thì Triền Phi Yên đã tiến lại gần cách chừng năm sáu bước.

Đột nhiên Triền Phi Yên kêu to một tiếng, giang hai tay ra và chĩa mười ngón tay như móc câu chụp lẹ tới.

Triền Phi Ngọc thấy Triền Phi Yên thay đổi thái độ một cách đột ngột, nàng chợt nghĩ mình đã làm nhiều điều thâm độc, nên trong lòng không khỏi xao xuyến.

Trong lúc hốt hoảng Triền Phi Ngọc tưởng chừng như Triền Phi Yên hoá thành quỷ sứ trong lòng run sợ vô cùng! Nàng vừa lùi lại phía sau, vừa tiện tay cầm một con ngựa sắt liệng tới trước mặt Triền Phi Yên.

Triền Phi Yên đang miệng la, chân nhảy xô lại. Bỗng thấy trước mặt có bóng đen thấp thoáng tựa như ám khí phóng tới, nàng không kịp suy nghĩ, hai tay vẫn để nguyên thế chụp tới. Nàng há miệng ra cắn chặt lấy con ngựa sắt.

Trong lúc cấp bách, nàng cắn mạnh quá cơ hồ gãy cả hàm răng. Khi nàng phát giác ra đây là con ngựa sắt thì không khỏi ngẩn ngơ ra.

Triền Phi Yên đang còn ngơ ngẩn, bỗng cảm thấy một chiếc răng cắn vào bụng ngựa. Tiếp theo nàng phát giác có một chất nước mát mẻ thơm tho ứa vào miệng liền nuốt xuống ngay.

Triền Phi Yên nuốt chất nước đó vào bụng liền thấy trong người dễ chịu, rõ ràng là một thứ linh dược tiên đan gì mới hiệu nghiệm đến thế.

Triền Phi Yên miệng cắn con ngựa sắt nhỏ, hai tay vẫn tiếp tục đưa về phía trước. Nàng không nói câu gì, tình trạng này trông thật kỳ dị.

Triền Phi Ngọc càng sợ hãi hơn tưởng chừng như trông thấy ma quỷ. Người nàng run bần bật, hai chân tiếp tục lùi lại phía sau.

Một lúc sau, Triền Phi Yên mới định thần lại, nâng tay đưa lên miệng, cầm lấy con ngựa sắt nhỏ nhìn xem thì thấy bụng nó có một khe cắt nhỏ tựa như cái cửa ngầm.

Cửa ngầm này đã bị răng nàng cắn trúng nên trong bụng ngựa có một chất trấp- dịch màu xanh biếc chảy ra. Đây chỉ còn dính lại một chút vì toàn bộ chất trấp- dịch trong bụng ngựa nàng đã nuốt hết vô trong bụng mình rồi.

Triền Phi Yên tay cầm con ngựa sắt nhỏ, vẻ mặt thẫn thờ. Mồ hôi trán toát ra đầm đìa chảy xuống ròng ròng!

Nàng không hiểu chất trấp- dịch màu xanh biếc trong bụng ngựa là thứ gì, nhưng cũng biết đó là thứ linh dược có thể cứu mạng sống của mình và đồng thời theo lão ốm o nói, nó còn là thứ tiên đan chữa bệnh u mê cho Cần Quân Hiệp. Nàng đã suy tính đắn đo mãi để chiến đấu với ý nghĩ mâu thuẫn trong lòng, đi tới quyết định hi sinh tính mạng mình, dành linh dược trong tám con ngựa sắt nhỏ để cứu Cần Quân Hiệp thoát khỏi bệnh si ngốc, để chàng tỉnh táo lại như xưa và thành người có võ công đệ nhất thiên hạ. Nhưng bây giờ trong lúc bất ý nàng đã uống hết linh dược trong bụng một con ngựa sắt nhỏ, nàng cảm thấy hối hận rồi trong lòng tự hỏi:

- Tất cả tám con ngựa mình đã xài mất một chỉ còn lại bảy. Chẳng biết nó còn làm được việc gì nữa không? Nếu bảy con không đủ chữa khỏi Cần Quân Hiệp thì... nghĩ tới đây nàng bàng hoàng trong dạ, chẳng những trán toát mồ hôi, mà khắp người cũng đầy mồ hôi lạnh giá. Bất giác nàng ngơ ngẩn nhìn Triền Phi Ngọc.

Triền Phi Ngọc không dám nhìn thẳng vào mặt Triền Phi Yên. Nàng quay đi phía khác, thấy Đường Uyển Ngọc mặt buồn rười rượi đứng tựa dưới một gốc cây lớn.

Vi Cự Phu đứng dưới một gốc cây khác, đang băng khuâng nhìn Đường Uyển Ngọc.

Lúc này bốn bề lặng ngắt như tờ không một tiếng động.

Đột nhiên Độc Long Tôn Giả nổi cơn ho sù sụ rồi thở hồng hộc. Trên đỉnh đầu hắn thoát ra một tia bạch khí. Tia bạch khí này vẫn ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn chứ không tiêu tan.

Tia bạch khí đó mỗi lúc một lớn lên thành một quang to, trông tựa hồ như đầu hắn đội một cái mũ quái lạ.

Triền Phi Yên thấy diễn biến này thì trong lòng kinh hãi vô cùng, bấp thính giật dùng dùng.

Cứ tình tình đó mà đoán, nàng cho là Độc Long Tôn Giả đã thành công rồi. Mặt khác tám con ngựa chữa cho chàng đã hút đi một con. Hơn nữa trong bảy con này thì trong tay Triền Phi Ngọc lại nắm mất ba con rồi, nàng không còn hy vọng nào khác chữa bệnh cho chàng.

Nghĩ tới đây, nàng cho là cố sự hỏng mất rồi không cách nào vãn hồi cục diện lại được nữa. Lòng nàng đau khổ vô cùng.

Đột nhiên nàng oẹ một tiếng rồi khóc rống lên.

Triền Phi Ngọc thấy thế cũng hơi yên lòng. Vì nàng biết chắc chắn Triền Phi Yên không phải có ma quỷ nhập vào hay oán hồn xuất hiện, mà chắc chắn là y chưa chết. Nàng lớn tiếng quát hỏi:

- Tam muội làm sao mà khóc?

Triền Phi Yên tưởng như trời đất quay cuồng. Triền Phi Ngọc hỏi giạt giọng mà nàng cũng không nghe thấy. Người nàng lão đảo rồi ngã ục xuống đất.

Triền Phi Ngọc nhú cặp lông mày muốn tiến lại gần.

Đường Uyển Ngọc vội la lên:

- Triền cô nương! cô nương phải nghĩ biện pháp nào để cứu Cần Quân Hiệp đã!

Ngừng lại một lát bà nói tiếp:

- Cô nương... trông sắc mặt y rất khó coi.

Triền Phi Ngọc vội ngoảnh đầu nhìn ra. Nàng không khỏi giật mình kinh hãi, vì thấy trên đầu Độc Long Tôn Giả tiết ra một luồng bạch khí dần dần bao phủ hết nửa người hắn, che lấp cả mặt mũi không còn nhìn thấy rõ nữa.

Cần Quân Hiệp nét mặt vẫn trơ trơ và vẫn giữ nguyên nụ cười ngớ ngẩn. Có điều khác lạ là sắc diện chàng từ xanh lét biến thành trắng bệch. Người chàng đã bắt đầu run run.

Triền Phi Ngọc trầm giọng nói:

- Bá mẫu! Bá mẫu... đừng sợ gì hết, diệt nữ sẽ tách rời hai người ra.

Nàng nói câu này có vẻ gượng gạo ngập ngừng, chứ không quyết đoán, dường như là một câu để tạm làm yên lòng Đường Uyển Ngọc.

Triền Phi Ngọc vừa tung người nhảy xô về phía Độc Long Tôn Giả. Nhưng đến nửa chừng nàng lại bị một luồng đại lực ngăn chặn.

54. Chương 55: Triền Phi Yên Lại Bị Trọng Thương

Độc Long Tôn Giả đưa bàn tay phải ra áp vào ngực Cần Quân Hiệp, tay trái vẫn đẩy vào phía sau. Chưởng lực ừn ừn tuôn ra ngưng tụ lại mà không tan đi, thành một bức tường rất vững chắc ngăn cản Triền Phi Ngọc cùng Đường Uyển Ngọc khiến cho hai người không sao tiến lại được.

Hai người đã bị luồng đại lực của Độc Long Tôn Giả hất ra một lần. Bây giờ Triền Phi Ngọc lại từ từ tiến vào. Lần này luồng cường lực hất ra so với lần trước tương đối nhẹ hơn, không đến nỗi bị hất ngược lại.

Nàng bước từng bước một tiến gần vào, nhưng hai người càng vào gần bao nhiêu thì cường lực ngăn chặn càng mạnh hơn. Khi còn cách chừng sáu bảy bước thì mỗi bước chân hai người tốn rất nhiều hơi sức.

Hai người cố tiến vào đến lúc chỉ còn ba bước thì muốn tiến thêm nửa tấc cũng không được.

Triền Phi Ngọc không biết phải làm thế nào đành phải dừng lại. Nàng gắng gượng điều hoà hơi thở cố gọi to lên một tiếng:

- Quân Hiệp! . .

Nàng chỉ gọi được hai tiếng Quân Hiệp thì tình hình đột nhiên biến hoá.

Bỗng nghe Độc Long Tôn Giả gầm lên một tiếng quái gở kinh thiên động địa, chẳng khác gì trăm nghìn con quái thú bị trọng thương đồng thời cùng kêu rống lên khiến người nghe phải kinh tâm động phách.

Triền Phi Yên đã nằm thẳng cẳng dưới đất cũng bị tiếng gầm quái gở này hất tung lên.

Triền Phi Ngọc đến gần Độc Long Tôn Giả hơn hết, bị tiếng gầm quái gở làm chấn động tâm thần, nàng phải miễn cưỡng cố chống mới chọi đứng vững được. Nàng còn cách Độc Long Tôn Giả chừng ba thước. Lúc ấy nàng yên tâm được một chút thì bỗng thấy luồng đại lực ào ào tuôn ra rất mãnh liệt đến trước mặt nàng. Nàng không đứng vững được, người nàng như chiếc diều giấy đứt dây tung lên trên không, may mà võ công nàng rất thâm hậu, người nàng bị hất tung lên không lộn đi ba vòng, nàng trầm khí hạ người xuống dần dần một cách bình yên.

Lúc chưa hạ mình xuống tới đất, nàng đưa mắt nhìn về phía trước, trong lòng kinh hãi vô cùng! Nàng thấy tay phải của Độc Long Tôn Giả đã nhấc ra khỏi trước ngực Cần Quân Hiệp rồi. Người hấn dường như bị chấn động kịch liệt. Mặt hấn lộ ra nụ cười rất quái gở.

Sau một lúc, Độc Long Tôn Giả thốt nhiên cười vang lên. Tiếng cười của hấn thay đổi nhiều trạng thái bất ngờ, lúc cười hô hố, lúc cười hích hích, lúc cười hà hà, có điều tiếng cười không dứt dội, mà chỉ là những tiếng cười lãnh lẽo khô khan, rùng rợn, khiến người nghe lông tóc dựng cả lên.

Độc Long Tôn giả vừa cười vừa lùi dần về phía sau.

Hấn lùi lại bảy tám bước thì người hấn tựa vào một gốc cây mới dừng lại được. Hấn đứng thộn mặt ra không nhúc nhích.

Hồi lâu vẫn chưa một ai hay biết cứu cánh vụ này ra sao và mắt ai nấy đều đổ dồn vào phía Độc Long Tôn Giả.

Bấy giờ da mặt Độc Long Tôn Giả bắt đầu rung động mỗi lúc một nhanh, về sau trên lưng quyền hấn dường như có đến trăm ngàn con kiến nhảy múa.

Làn hơi trắng tiết ra từ người hấn từ nãy giờ vẫn ngưng tụ dày đặc, bây giờ bắt đầu loãng dần, sau tan đi hết sạch không còn thấy tăm hơi chi nữa.

Độc Long Tôn Giả toát mồ hôi lạnh ngắt. Những giọt mồ hôi đọng trên trán sau bị da thịt co rúm lại hắt ra ngoài.

Triền Phi Ngọc là người đầu tiên phá tan bầu không khí tĩnh mịch này. Nàng lớn tiếng la:

- Hấn sắp chết rồi!

Câu nói của Triền Phi Ngọc khiến cho mọi người đều sửng sốt, Đường Uyển Ngọc thất thanh la hoảng:

- Phi Ngọc! người phải thận trọng lời nói.

Triền Phi Ngọc trở tay về phía Độc Long Tôn Giả nói:

- Bá mẫu hãy coi kìa! Hiện hấn đang ở vào tình trạng tiêu tán công lực.

Độc Long Tôn Giả dường như cảm tức quá, cặp mắt ốc nhồi chiếu ra những tia hàn quang rùng rợn. Đột nhiên Độc Long Tôn Giả lại rú lên một tiếng, rồi xoay người lại ôm chặt lấy gốc cây. Gốc cây này vừa đứng một người ôm.

Độc Long Tôn Giả ôm lấy cây, hai bàn tay giáp vào nhau được ghì thật chặt.

Bỗng nghe gốc cây phát ra tiếng rầm rắc. Hai tay Độc Long Tôn Giả mỗi lúc một sâu vào thân cây. Không đầy một khắc, hai cánh tay hần ngập vào trong thân cây và cả mình hần cũng chìm vào sâu đến một nữa.

Mọi người thấy thế ai cũng kinh hãi. Xem ra tình hình này đủ rõ Độc Long Tôn Giả đang lúc cực kì đau đớn khô sở. Công lực của hần thực khiến người ta phải hãi hùng, cổ kim chưa từng thấy.

Thân cây vẫn tiếp tục nổi lên những tiếng rầm rắc. Hai tay hần tiếp tục lún sâu vào trong thân cây. Chỉ trong khoảnh khắc nghe đánh rầm một tiếng. Thân cây to lớn thế mà bị hai tay Độc Long Tôn Giả siết sâu vào mãi rồi gãy xuống.

Cây đổ rồi, hai tay Độc Long Tôn Giả bị hững, không còn bầu víu vào đâu nữa, khiến hần ngã ngửa người về phía sau. Mình hần dường như bị muôn vàn mũi kim đâm, chỗ nào cũng có những tia máu nhỏ li ti ứa ra. Mới trong nháy mắt hần đã biến thành con người máu.

Từ lúc Độc Long Tôn Giả ngã lăn ra, hần nằm thẳng như khúc gỗ không nhúc nhích được nữa. Hiển nhiên lúc cây gãy người ngã bao nhiêu kinh mạch trong mình hần đã bị đứt hết.

Sau khi tắt hơi, công lực trong người Độc Long Tôn Giả vẫn chưa tan hết, nó công phá huyết đạo toàn thân, nên khắp mình hần chỗ nào cũng có tia máu phọt ra.

Độc Long Tôn Giả là một nhân vật võ công cao cường trên đời hiếm thấy. Cái chết của hần quả cũng không hai.

Mọi người đứng ngẩn ra nhìn thi thể Độc Long Tôn Giả bàng hoàng không thốt lên lời.

Hồi lâu Triền Phi Ngọc chuyển động thân hình đi lượm những con ngựa sắt nhỏ rớt dưới đất.

Triền Phi Yên nhăn nhó cười hỏi:

- Những chất linh dược trong tám con ngựa sắt nhỏ này nguyên là để chữa cho tinh thần Cần Quân Hiệp tỉnh táo lại, mà bây giờ chỉ còn lại bảy con, chẳng biết có đủ không?

Triền Phi Ngọc hồ hững đáp:

- Còn một con người làm hư rồi phải không?

Triền Phi Yên lửa giận bốc lên ngàn ngọn vì Triền Phi Ngọc đã dùng bao nhiêu thủ đoạn thâm độc hèn hạ hãm hại mình mà bây giờ còn nói một câu nhạt nhẽo như vậy. Nàng cơ hồ không thể nào nín chịu được nữa, những muốn buông cơn giận cho nổi lên. Nhưng nàng bầm gan chịu đựng nén lửa giận xuống nói:

- Nhị thư hãy đem linh dược trong bảy con ngựa sắt này cho Cần Quân Hiệp uống xong đã rồi tính.

Triền Phi Yên cười lật quay đầu lại. Lúc mặt nàng hướng về phía Đường Uyển Ngọc thì không lộ một chút gì là người thâm hiểm sâu độc. Nàng cất giọng ôn nhu hỏi:

- Theo ý bá mẫu thì nên thế nào?

Đường Uyển Ngọc giương cặp mắt hần học nhìn Vi Cự Phu. Bà thấy y đứng trơ ra như tượng gỗ thì trong lòng kích động vô cùng! Bà lên tiếng bằng một giọng bình tình ngoài sự tưởng tượng của bà. Bà chậm rãi nói:

- Ta thấy thiếu một con cũng không lấy gì làm quan hệ cho lắm. Quân Hiệp uống bấy nhiêu chắc cũng tỉnh táo được phần nào và sẽ đến lúc y ra tay báo thù rồi đấy!

Triền Phi Ngọc ngập ngừng hỏi lại:

- Bá Mẫu! Nếu quả Quân Hiệp tỉnh lại được thì...

Đường Uyển Ngọc tuy chưa nghe nàng nói hết câu, nhưng coi vẻ nàng ấp úng e thẹn, bà cũng hiểu ý tứ nàng rồi, liền khẽ vỗ vai nàng đáp:

- Người cứ yên tâm! ta sẽ tác chủ cho, Quân Hiệp phải nghe lời ta.

Triền Phi Yên nằm đó cũng hiểu lòng vị nhị thư, nàng cơ hồ ngất đi...

Triền Phi Yên đột nhiên cười rộ. Chính nàng cũng không tự hiểu được vì sao lúc này mình còn cười ra tiếng được. Đáng lý nàng buông tiếng khóc mới phải.

Triền Phi Yên cười đây là cười Triền Phi Ngọc đã biết nàng chẳng còn sống được mấy ngày nữa mà không nghĩ tình máu mủ buông tha nàng, lại còn đi tranh cướp với nàng làm chi.

Triền Phi Yên trước tình trạng bi đát còn bật lên tiếng cười khiến cho Triền Phi Ngọc và Đường Uyển Ngọc phải sững sốt.

Triền Phi Ngọc nhìn tam muội, đầu óc xoay chuyển suy nghĩ rất mau. Nàng tự hỏi:

- Làm sao mà y còn cười được! Y cười gì đây?

Triền Phi Ngọc đoán mãi không ra nguyên nhân cái cười của cô em. Nàng biết rằng đã có Đường Uyển Ngọc tác chủ thì sau khi Cần Quân Hiệp tỉnh táo lại chàng sẽ thuộc về tay mình. Nàng yên chí là Triền Phi Yên thốt nhiên bật cười, nàng không khỏi đem lòng ngờ vực.

Triền Phi Ngọc còn biết cả Triền Phi Yên sắp chết tới nơi, nhưng vì thấy còn sống được ngày nào thì tấm lòng Cần Quân Hiệp sẽ hướng về ai đó chưa biết đâu mà đoán trước được. Rồi nàng nảy ra ý định sát hại Triền Phi Yên ngay tức khắc, để trừ những truyện bất trắc xảy ra. Nhưng vì vướng Đường Uyển Ngọc ở bên cạnh, nàng chưa biết hạ thủ bằng cách nào để che mắt bà ta.

Triền Phi Ngọc tính toán mãi không biết trừ khử Triền Phi Yên bằng cách nào để tránh Đường Uyển Ngọc nhìn rõ tấm lòng thâm độc, thủ đoạn dã man của mình?

Triền Phi Ngọc là người cơ trí hơn đời, giải quyết mọi việc một cách mau lẹ. Nàng cuối cùng nhìn Triền Phi Yên cười nói:

- Tam muội! Tam muội giúp ta một tay. Hiện Quân Hiệp thần trí hôn mê, y không chịu uống linh dược thì làm thế nào? Một mình ta khó nổi kiềm chế được y.

Triền Phi Yên thôi không cười nữa, nàng nhìn Triền Phi Ngọc một lúc rồi hỏi mớ:

- Chắc nhị thư lại nghĩ ra mưu kế gì đây? Tiểu muội biết giúp nhị thư bằng cách nào? Tiểu muội tưởng rằng nhị thư giúp tiểu muội thì được, chứ tiểu muội còn hơi sức đâu mà giúp việc cho nhị thư nữa.

Triền Phi Ngọc nhú cặp lông mày quay lại nói với Đường Uyển Ngọc:

- Bá mẫu! Bá mẫu coi đó mà coi, cô em diệt nữ cần thận thế đó.

Đường Uyển Ngọc cười lạt đáp:

- Y hãy còn nhỏ chẳng nên trách y làm chi. Thôi để ta tiếp tay cho cũng được.

Triền Phi Yên từ từ bước lại gần nói với Triền Phi Ngọc:

- Nhị thư ơi! tiểu muội nói với nhị thư một câu này, tưởng nhị thư cũng nên thề tắt cho, bất tất nhị thư phải để tâm lo nghĩ làm gì cho mệt. Tiểu muội còn sống nhiều lắm là trong vòng ba ngày nữa, nhị thư còn muốn làm gì đây? Đối với con người sắp chết đến nơi mà nhị thư cũng không chịu buông tha, như vậy hà tất buồn cười ư!

Triền Phi Ngọc cười đáp:

- Tam muội! tam muội nói nhăng gì vậy?

Hai chị em cùng tiến về phía Cần Quân Hiệp.

Triền Phi Ngọc nói:

- Tam muội! tam muội giữ chặt lấy vai y để ta cho y uống thuốc.

Triền Phi Ngọc vừa được thấy tấn kịch rùng rợn. Độc Long Tôn Giả là một nhân vật võ công cao cường trên đời hiếm có mà còn bị nội lực của Cần Quân Hiệp hất ngược lại làm cho công lực đối phương bị tiêu tan hết đến nỗi thâm tử dương trường. Như vậy đủ tỏ trong người chàng chứa chất một luồng nội lực thâm hậu, không biết đến đâu mà nói. Bây giờ thần trí chàng chưa tỉnh táo, dĩ nhiên chàng không thể nhận biết

người trước mặt mình là bạn hay thù. Một khi chàng bị lực lượng bên ngoài tập kích hay kiềm chế, tự nhiên sẽ phát huy luồng nội lực để phản kháng.

Sở dĩ Triền Phi Ngọc bảo Triền Phi Yên giữ vai chàng là có tâm độc muốn mượn nội lực ghê gớm của Cần Quân Hiệp để liễu kết tính mạng của cô em mình đang trừ hậu hoạ.

Triền Phi Yên chẳng hiểu Triền Phi Ngọc có ý định hại mình không. Nàng ngần ngừ một lát rồi giơ hai tay ra nắm lấy vai Cần Quân Hiệp. Lập tức nàng cảm thấy một luồng lực đạo trong người Cần Quân Hiệp từ từ xông lên.

Nàng biết rằng nếu dùng sức mạnh đè xuống thì luồng nội lực phản ứng của Cần Quân Hiệp sẽ hất mạnh lên và làm cho mình bị thương ngay tức khắc, nên nàng chỉ đè hờ hợt vai chàng chứ không đè chặt.

Triền Phi Ngọc thấy Triền Phi Yên mắc bẫy thì mừng thầm trong dạ. Nàng nghiêm trang nói:

- Tam muội phải giữ cho chắc chừng để y nhúc nhích hất linh d ược đi thì bao nhiêu công phu từ trước đến giờ đều uổng hết.

Triền Phi Yên chẳng nói chẳng rằng. Hai tay đặt hờ trên vai Cần Quân Hiệp và lưu ý chàng. Nàng thấy Cần Quân Hiệp thủy chung vẫn lộ một nụ cười ngây ngô thì lòng đau như cắt.

Đứng trước tình trạng này, Triền Phi Yên lo lắng vô cùng và cho là chàng đã không còn tri giác thì dụ bị thống khổ đến đâu chàng cũng không hay. Nàng tự hỏi:

- Chẳng hiểu bảy con ngựa sắt này có công hiệu gì hay không? dù linh d ược trong bảy con ngựa sắt này đủ khiến cho thần trí chàng tỉnh táo lại thì e rằng chàng cũng khó thoát khỏi bàn tay của con người thông minh tuyệt đỉnh và lòng dạ nham hiểm là Triền Phi Ngọc. Như thế thì cái đau khổ này của chàng còn gấp mấy lần cái đau khổ về thần trí hôn mê, hiện giờ mà nàng chết cũng không nhắm mắt được.

Triền Phi Yên nghĩ tới đó, trong lòng không khỏi hoang mang. Thậm chí nàng không thể quyết định được là mình chịu hi sinh tính mạng dành những con ngựa lại cứu Cần Quân Hiệp là hành vi cao quý hay ngu ngốc nữa.

Triền Phi Yên còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì Triền Phi Ngọc đã chỉ một đầu ngón tay vào bụng một con ngựa sắt nhỏ bấm mạnh một cái.

Một tiếng tách vang lên, miếng sắt nhỏ dùng làm nắp đập mở bật ra. Lập tức một luồng hơi cay sẽ xông vào mũi. Triền Phi Ngọc để bụng ngựa sắt vào miệng Cần Quân Hiệp. Nàng khẽ dùng nội lực thúc đẩy chất nước sặc đen trong bụng ngựa sắt chảy vào miệng Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp đang mở miệng cười hì hì, bỗng tia nước sặc đen vọt vào miệng chàng. Cổ họng chàng nuốt ực một cái, nụ cười ngớ ngẩn trên môi chàng bỗng nhiên thu lại.

Triền Phi Yên vừa kinh vừa hỷ. Bất giác nàng thộn mặt ra. Triền Phi Ngọc không ngần ngừ gì nữa nàng khoanh móng tay lại như móc câu, móc lấy chân ngựa sắt nhỏ rồi đâm vào huyệt Nhân Trung của Cần Quân Hiệp nhanh như chớp.

Động tác của Triền Phi Ngọc cực kì mau lẹ, mau lẹ đến nỗi Triền Phi Yên đứng ngay đấy mà cũng không kịp nhìn.

Triền Phi Yên bất giác nắm chặt hơn một chút, bỗng thấy vai Cần Quân Hiệp rung động mạnh một cái. Một Luồng nội lực ghê gớm làm chuyển động cả người chàng. Nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, người nàng đã bị bắn tung lên.

Đồng thời, nàng cảm thấy hai luồng đại lực mãnh liệt chạy vào cổ tay nàng. Luồng đại lực này chạy rần rần rất lẹ vào cánh tay rồi vào ngực nàng. Nàng tưởng chừng như trước ngực bị đánh hai thoi quyền rất nặng.

Người nàng đang còn lơ lửng trên không, mắt đã hoa lên, tưởng chừng như trời đất quay cuồng. Nàng vừa thấy lợm giọng miệng liền không ngớt vọt máu tươi ra như một trận mưa máu rồi mê đi. Nàng từ trên không rơi xuống chẳng biết gì nữa.

Bên tai nàng chỉ còn nghe văng vẳng tiếng người gọi:

- Phi Yên! Phi Yên!

Nàng nghe thấy đúng thanh âm Cần Quân Hiệp liền tự hỏi:

- Cần Quân Hiệp gọi ta ư?

Triển Phi Yên mắt không nhìn thấy gì nữa, nàng nghĩ thầm:

- Chắc là ta chết đến nơi rồi mà tưởng tượng ra tiếng gọi của Cần Quân Hiệp.

Người nàng rớt xuống dường như rơi đúng vào lòng một người khác, nhưng nàng chưa hiểu là ai thì đã ngất đi không biết gì nữa. Không biết nàng ngất đi bao lâu. Đến lúc nàng hơi hồi tỉnh vẫn nghe văng vẳng tiếng la gọi:

- Phi Yên! Phi Yên!. . .

Đúng là tiếng Cần Quân Hiệp.

Triển Phi Yên hít một hơi chân khí, cố gượng chấn tỉnh tâm thần lắng tai nghe thì vẫn nghe thấy tiếng Cần Quân Hiệp la gọi:

- Phi Yên! Phi Yên!. . .

Triển Phi Yên mở to cặp mắt ra thấy trước mặt có nhiều bóng người chuyển động. Sau đó một lúc bóng người ít đi biến thành 4 người. Một người đứng xa hơn hết là Vi Cự Phu.

Một người đứng gần nhất, quỳ một chân xuống trước mặt nàng. Người này đang nhìn nàng bằng cặp mắt nóng nảy bồn chồn. Chính là Cần Quân Hiệp.

Ngoài ra còn hai người đứng sau lưng Cần Quân Hiệp là Triển Phi Ngọc cùng Đường Phi Ngọc.

Triển Phi Yên hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì đã phát sinh ra trước mắt mình. Nàng chỉ chăm chú nhìn vào người trước mặt nàng và lòng tự hỏi lòng:

- Phải chăng người đứng đây là Cần Quân Hiệp?

55. Chương 56: Trước Mũi Kiếm Đại Hiệp Chẳng Sờn Gan

Triển Phi Yên kinh ngạc ngẩn người ra một lúc. Nàng quên cả mình đang bị trọng thương. Nhưng nàng nhận ra rằng trước mặt mình đang là Cần Quân Hiệp và hiển nhiên chàng đã tỉnh táo lại.

Về mặt chàng lúc này không ngờ ngẩn như trước. Mặt chàng lộ rõ vẻ dăm chiêu và rất quan tâm đến Triển Phi Yên khiến cho lòng nàng được thấy được an ủi rất nhiều.

Triển Phi Yên chợt để mắt đến Triển Phi Ngọc đứng ở phía sau Cần Quân Hiệp. Nàng lưu tâm đến cả trong tay nhị thư hiện còn cầm 6 con ngựa sắt nhỏ.

Triển Phi Yên nhớ lại lời lão ốm o Đỗ Liên Phong đã nói là phải dùng đủ cả linh dược trong tâm con ngựa sắt nhỏ mới đủ chữa cho tinh thần Quân Hiệp sáng suốt lại, nàng tự hỏi:

- Sao chàng mới uống linh dược trong một con ngựa sắt đã tỉnh táo ngay?

Triển Phi Yên nhìn bộ dạng Cần Quân Hiệp đối với mình thì trong lòng không khỏi buồn cười. Nàng muốn nhân cơ hội này để đùa cợt chàng một chút chơi. Nhưng ý nghĩ đó đã thoáng qua trong đầu nàng rồi lại vụt biến đi mất.

Từ ngày Triển Phi Yên trải qua bao nhiêu tai nạn, gặp bao nhiêu thử thách, nhất là nàng rất cay đắng với những hành động tàn nhẫn của nhị thư đối với mình, tâm tình nàng biến đổi rất nhiều. Tính đùa cợt tinh nghịch, vô tư lự ngày trước không còn nữa. Lúc nào nàng cũng dăm chiêu. Ít khi thấy trên môi nàng thoáng qua một nụ cười.

Nể lòng Cần Quân Hiệp xót xa đến mình, Triển Phi Yên khẽ buông một tiếng thở dài rồi ngập ngừng đáp:

- Quân Hiệp, công tử bất tất phải lo âu, nóng nảy. Tà. . . không sao đâu.

Cần Quân Hiệp nâng đỡ cho Triển Phi Yên rồi chàng đứng thẳng người lên.

Song Triển Phi Yên thương thể rất là trầm trọng, nàng đã đứng không vững. Huống chi Cần Quân Hiệp đứng thẳng người lên, chân khí trong người nàng tan ra không ngưng tụ lại được. Nàng hoang mang run rẩy. Cả hai người đều chân đứng loạng choạng rồi lại té lăn ra.

Triển Phi Ngọc vội vã nhảy xổ lại nói:

- Quân Hiệp! Công tử vừa mới uống linh dược không nên cử động. Thuốc nào mà lại mau phục hồi được đến thế?

Cần Quân Hiệp liếc mắt nhìn Triển Phi Ngọc. Nhưng chàng lộ vẻ chán ghét, quay đầu nhìn sang phía khác ngay.

Chợt chàng trông thấy mẫu thân thì trong lòng không khỏi sửng sốt.

Chàng vừa uống linh dược, tinh thần tỉnh lại đôi chút, đã nhìn thấy Triển Phi Yên đang ở trong vòng nguy ngập. Bao nhiêu tâm trí chàng để hết vào nàng. Chàng chưa kịp nghĩ tới hiện tại mình ở nơi đâu và trong tình trạng nào. Chàng cũng không để ý đến những ai ở xung quanh mình.

Bây giờ Cần Quân Hiệp nghe thấy tiếng nói của Triển Phi Ngọc mới quay ra nhìn nàng, rồi lúc ngoảnh mặt ra phía khác lại ngó thấy mẫu thân, chàng rất đỗi ngạc nhiên, không hiểu sao mẫu thân mình cũng có mặt tại đây?

Cần Quân Hiệp cất tiếng gọi:

- Mẫu thân! Sao mẫu thân cũng có ở đây? Chỗ này là chỗ nào?. . .

Chàng chưa dứt lời, chợt ngó thấy Vi Cự Phu. Chàng nhớ ngay tới mối thù giết cha, toàn thân run bắn lên. Đột nhiên chàng đứng phắt dậy.

Đường Uyển Ngọc xoay chuôi kiếm về phía chàng, trầm giọng nói:

- Quân Hiệp, người cầm lấy thanh kiếm này!. . .

Bà chỉ nói vắn tắt có mấy tiếng mà Cần Quân Hiệp đã hiểu ngay ý kiến của mẫu thân mình.

Chàng đưa tay ra đón lấy thanh trường kiếm.

Cần Quân Hiệp cầm kiếm vào tay rồi, người chàng lão đảo, hai chân nhũn ra, cơ hồ sắp té nhào. Chàng vội chỉ mũi kiếm xuống đất để chống cho khỏi ngã, miễn cưỡng đứng vững lại.

Cần Quân Hiệp thấy kẻ thù chẳng đội trời chung mà mình đã phải kêu bằng phụ thân hai chục năm trời hiện đứng ngay trước mặt, lửa căm hờn bốc lên ngùn ngụt.

Thấy mình suy nhược đến độ đứng không vững còn nói chi đến chuyện đâm chết kẻ thù chàng cảm hận đến cực điểm. Không làm thế nào được, chàng gầm lên mấy tiếng quái gở, ai nghe cũng phải ghê hồn.

Bọn Đường Uyển Ngọc thấy Cần Quân Hiệp vừa được mắt thấy Độc Long Tôn giả bị nội lực Cần Quân Hiệp hất tung. Một tay cao thủ khét tiếng võ lâm như Độc Long Tôn giả mà còn bị chết về tay chàng. Thế mà không hiểu tại sao mới trong khoảnh khắc, người chàng tự nhiên suy nhược đến mức độ này?

Triển Phi Yên thấy tình trạng Cần Quân Hiệp như vậy thì đem lòng ngờ vực ngay cô chị quý hóa là Triển Phi Ngọc. Nàng trợn mắt lên nhìn nhị thư, tự hỏi:

- Phải chăng con người tàn ác này đã thi triển thủ đoạn gì đây?

Triển Phi Ngọc cũng trở mắt ra nhìn Đường Uyển Ngọc. Hiển nhiên nàng cũng không hiểu vì nguyên nhân gì mà nội lực vô biên trong người Cần Quân Hiệp đã biến mất nhanh thế?

Mấy người đều lặng lẽ, chẳng ai nói nửa lời.

Bầu không khí cực kì tịch mịch và bao phủ một làn mây nghi ngờ nặng trĩu.

Trước tình thế ngột ngạt này, Vi Cự Phu từ từ tiến về phía trước. Chân y bước ra chiều trầm trọng dị thường. Đến trước mặt Cần Quân Hiệp thì dừng lại.

Hai người từng kêu nhau bằng cha con đã hai mươi năm, bây giờ trợn mắt lên nhìn nhau không chớp, chẳng ai nói câu gì.

Cần Quân Hiệp tựa mình vào chuôi kiếm. Người chàng vẫn run bần bật, nhưng mắt chàng dường như muốn tóe lửa.

Hồi lâu, Vi Cự Phu mới lên tiếng:

- Quân Hiệp! Người đã tỉnh lại chưa?

Cần Quân Hiệp từ khi tâm thần hôn mê ngã lăn ra trong căn nhà mật thất của Triển bất Diệt. Lúc nào chàng cũng ngây ngây ngổ ngổ. Sau đó xảy ra những chuyện gì chàng cũng không hay. Thậm chí chàng bị Quân tam Dương đưa ra đất Miêu cương ra hàng vạn dặm cũng chẳng biết là ở chỗ nào. Vi Cự Phu hỏi thế là ý tứ làm sao?

Chàng không kịp suy nghĩ gì hết đột nhiên vận khí để toan vung kiếm lên. Vận khí rồi, chàng tưởng như trong người mình có tới muôn ngàn lỗ nhỏ, bao nhiêu chân khí thoát ra ngoài hết sạch, không tài nào ngưng tụ lại được.

Thanh trường kiếm trong tay chàng nặng là thế mà chàng tưởng chừng như không có gì, và không cất nhắc lên được.

Cần Quân Hiệp lắc đầu ra chiều chán nản. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng ta đang nằm mơ. Chỉ người trong giấc mộng mới thấy tình trạng quái lạ này.

Bỗng chàng nghiêng người sang một bên thì ngã huyếch xuống đất. Chàng té vào khối đá nhọn hoắt nên cảm thấy đau đớn vô cùng.

Vi Cự Phu vội chạy lại toan nâng chàng dậy. Nhưng tay chưa đụng vào người chàng thì Đường Uyển Ngọc đã thét lên lạnh lạnh:

- Không được đụng vào người y!

Vi Cự Phu nghe tiếng bà quát thét tưởng như sét đánh bên tai. Người y run lên. Hai tay y chỉ còn cách Cần Quân Hiệp vài tấc. Nhưng mấy tấc cách nhau này đã tuyệt tình phụ tử hai mươi năm giữa hai người.

Vi Cự Phu tưởng chừng như không còn đủ sức để đưa tay ra thêm nữa.

Tiếng thét của Đường Uyển Ngọc mỗi lúc một chói tai. Bà gầm lên:

- Người còn có tư cách đụng vào người y nữa ư? Người có nghĩ đến phụ thân y đã chết vì lưỡi kiếm của y không? Lúc đó y chưa ra đời.

Vi Cự Phu từ từ đứng thẳng người lên. Da mặt y cho rúm lại, y lảm lì không nói nửa lời.

Đường Uyển Ngọc giục Triển Phi Ngọc:

- Triển cô nương! Cô lại cho Quân Hiệp uống nốt chỗ linh dược trong mấy con ngựa sắt kia đi! y. . . y cần phải trả ngay mối thù cho phụ thân y.

Triển phi Ngọc dạ một tiếng rồi chạy lại.

Vi Cự Phu người cứng đờ như cái xác không hồn, lùi lại phía sau mấy bước.

Triển Phi Ngọc tiến lại đến trước mặt Cần Quân Hiệp. Trước hết chàng kể rõ qua những chuyện đã xảy ra cho chàng nghe. Sau cùng mới nói vào chính đề:

- Nguyên thứ ngựa sắt này có cả tám con. Nhưng một con đã bị tam muội cướp để uống linh dược mất rồi, còn bảy con không đủ toàn số, như vậy chẳng hiểu có lợi ích gì cho công tử không?

Triển Phi Yên nghe nhị thư nói đến câu, tam muội cướp mất một con để uống linh dược, nàng tức quá há miệng toan gầm lên, nhưng không phát ra được nửa tiếng, mắt nàng tối sầm lại ngắt xủ.

Lúc này nhỡn tuyến của Cần Quân Hiệp bị Triển Phi Ngọc che khuất nên chàng không nhìn thấy Triển Phi Yên ngắt đi.

Vi Cự Phu nâng đỡ, để nàng ngồi dậy.

Cần Quân Hiệp ngoảnh đầu đi không muốn nhìn Triển Phi Ngọc. Chàng lạnh lùng đáp:

- Phi Yên đã thích uống thì cứ để cho nàng dùng. Thương thế của ta không có gì đáng ngại hết. Chẳng bao lâu nữa sẽ bình phục như thường.

Triển Phi Ngọc nghe chàng nói vậy thì tức giận vô cùng. Hai tay nàng bắt giắc run lên bần bật.

Đường Uyển Ngọc vội nói:

- Quân Hiệp! Người uống thuốc mau đi, đừng nói nhăng nữa. Người không nghĩ gì đến ai được, nhưng chẳng thể không nghĩ đến chính mình người. Người định không trả thù cho phụ thân mà người chưa từng thấy mặt sao? Nếu người quên cả mối thù sâu tựa bể đó, thì còn làm người sao được?

Bà nói mấy câu sau tưởng chừng như nghẹn ngào, khóc không ra tiếng. Cặp mắt chiếu ra những tia sáng giận hờn nhìn chông chọc vào mặt Vi Cự Phu.

Vi Cự Phu vẻ mặt vẫn trơ trơ dường như không nghe thấy bà nói gì.

Những lời nói của Đường Uyển Ngọc chẳng khác gì mũi kiếm nhọn đâm vào mặt Cần Quân Hiệp. Chàng đột nhiên nghiêng răng đáp:

- Được rồi! Lấy ra đây!

Triển Phi Ngọc đưa một con ngựa sắt nhỏ cho chàng.

Cần Quân Hiệp ghé bụng ngựa vào miệng, chàng ngửa mặt lên. Bỗng thấy một nhiệt khí từ cánh tay trái thông ra đến đầu ngón tay út, tử huyết Thiên tuyến dưới nách ra đến đầu ngón tay giữa vào huyết trung xung thì ngừng lại. Luồng chân khí này tựa hồ con ngựa bắt kham chạy nhón lên không sao kìm hãm được.

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi. Đột nhiên chàng dơ tay lên. Chàng chỉ muốn xua đuổi những cảm giác kì dị này đi. Nhưng tay vừa vung lên đã nghe đánh véo một tiếng. Một luồng kinh phong mãnh liệt phi thường quét ngang ra.

Đường Uyển Ngọc bị luồng kinh phong này chỉ hơi lướt qua một chút đã loạng choạng người đi cơ hồ muốn té.

Luồng kinh phong đi tới đâu cát bụi mù tới đó. Những viên đá lớn bằng nắm tay cũng bị hất bay đi quật vào vách núi nghe chan chát, uy thế cực kỳ mãnh liệt.

Cần Quân Hiệp lại càn kinh hãi, chàng cất tiếng hỏi:

- Vụ này. . . là thế nào đây?

Triển Phi Ngọc thấy Cần Quân Hiệp chỉ vung tay lên một cái uy lực đã ghê gớm đến thế, thì trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Nàng đáp:

- Công lực công tử thật là quần thể. Công tử uống linh dược rồi, võ công tự nhiên được phục hồi.

Cần Quân Hiệp thấy luồng chân khí trong người chỉ qua lại từ huyết Thiên tuyến đến huyết Trung xung là chạy loạn lên. Trừ cánh tay trái không kể, toàn thân vẫn nhũn ra không có khí lực chi hết. Chàng vội nói:

- Còn bao nhiêu linh dược lấy hết cho ta đó lệ lên!

Nguyên trong bụng tám con ngựa sắt, mỗi con chứa một chất linh dược riêng, linh dược của mỗi con chỉ làm cho một đường kinh mạch hoạt động. Nếu có đủ tám con thì đã thông được cả kinh kỳ bát mạch. Chân khí trong toàn thân vận hành không bị trở ngại gì, mà công lực cao thâm đến độ khắp thể gian không một ai sánh kịp.

Cần Quân Hiệp đón lấy những con ngựa nhỏ từ tay Triển Phi Ngọc đưa cho. Chàng uống linh dược hết con này sang con khác.

Lúc này Triển Phi Yên đã hồi tỉnh lại. Nàng đưa mắt nhìn Vi Cự Phu đang đứng bên cạnh.

Triển Phi Yên thấy vẻ mặt y cực kỳ thâm trầm, thì đột nhiên trong lòng nổi lên mối đồng tình, nàng khẽ hỏi:

- Vi đại Hiệp! Võ công và thần trí quân Hiệp sắp khôi phục lại như cũ rồi. Đại hiệp còn chưa chạy ư?

Vi Cự Phu ngẩn mặt ra một hồi lâu. Đường như y không ngờ tới Triển Phi Yên lại quan tâm đến mình. Sau y mới đáp:

- Không! Ta không muốn chạy trốn.

Triển Phi Yên lại nói:

- Quân Hiệp sẽ giết đại hiệp đó!

Vi Cự Phu râu tóc đứng dựng cả lên. Y lớn tiếng la:

- Suốt đời ta không làm được một việc gì để hổ thẹn với lương tâm. Dù ta có chết thành quỷ vẫn quang minh lỗi lạc. Can chi mà phải chạy?

Đột nhiên nghe có tiếng quát như sấm vang:

- Câm miệng đi!

Tiếng quát kinh thiên động địa này làm rung chuyển cả một khu rừng.

Triển Phi Yên lại choáng tai mờ mắt. Nàng có trấn tĩnh tâm thần nhìn ra thì thấy Cần Quân Hiệp đã đứng lên. Tuy người chàng dơ dáy vì lâu ngày không tắm gội, áo quần rách tươm, nhưng chàng đứng ưỡn ngực ra, oai phong lẫm liệt, hùng khí muốn nuốt cả sơn hà. Chỉ phải cái cánh tay mặt của chàng vẫn mềm rũ buông thõng xuống, tưởng chừng như nó không phải là một bộ phận trong người chàng.

Cần Quân Hiệp trợn mắt nhìn Vi Cự Phu, thần oai cực kỳ dũng mãnh, khiến ai nhìn thấy cũng phải khiếp sợ.

Vi Cự Phu thần sắc thản nhiên chẳng sợ hãi chút nào. Y giương mắt nhìn lại Cần Quân Hiệp hồi lâu mới cất tiếng hỏi:

- Người đã phục hồi được nguyên khí chưa? Cánh tay mặt người sao vẫn rũ ra thế kia?

Lúc này chân khí trong người Cần Quân Hiệp đã bành trướng rần rần, nhưng làm thế nào cũng không thông ra cánh tay mặt được, cánh tay này không còn một chút sức lực nào hết, dù muốn cầm lấy thanh trường kiếm cũng không nổi nữa. Chàng phải cầm kiếm sang tay trái.

Cần Quân Hiệp nghe Vi Cự Phu hỏi, chàng làm thinh không đáp lại, rồi hồi lâu chàng mới hỏi:

- Người cũng có ngày này ư? Trước kia có bao giờ người nghĩ lúc này không?

Vi Cự Phu đột nhiên bật lên một tràng cười khanh khách. Thanh âm y bình tĩnh, ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Y đáp:

- Thực tình chẳng bao giờ nghĩ tới. Không khi nào ta lại ngờ có ngày hôm nay.

Cần Quân Hiệp khoa chân bước ra một bước. Chân chàng đạp vào một tảng đá lớn bật lên những tiếng xào xạo vì mặt tảng đá bị chân chàng xiết nát vụn ra khiến cho mọi người lại càng kinh hãi.

Chàng cầm trường kiếm bằng tay trái từ từ dơ lên. Nội lực của chàng mãnh liệt khiến cho thanh kiếm trong tay phát ra những tiếng vo vo. Chàng nói:

- Ngày trước người đã hạ thủ giết chết một người anh em kết nghĩa. Bây giờ người tính sao?

Vi Cự Phu vẫn thản nhiên, vẻ mặt vẫn tươi cười. Dĩ nhiên là một nụ cười thâm trầm, y chậm rãi đáp:

- Ta có điều chi mà phải nói. Ta nuôi người đến ngày lớn khôn. Mẫu thân người hai chục năm trời ở với ta rất hòa thuận. Càng mấy năm về sau càng vui thú. Ta vẫn cao hứng như thường. Sao người không động chủ đi còn đợi đến bao giờ?

Cần Quân Hiệp nắm chặt lấy thanh trường kiếm. Đầu óc chàng cảm thấy hoang mang. Kể ra Vi Cự Phu đã giết chết nghĩa đệ để cướp vợ hai chục năm nay thì là một kẻ tiểu nhân hung ác đê hèn. Đáng lý lúc gặp sự báo ứng y càng khiếp nhược đê hèn hơn. Thế mà trước mũi kiếm nhọn hoắc y rất thản nhiên, tâm thần không chút sợ sệt thì thật lạ kỳ.

Thanh kiếm trong tay Cần Quân Hiệp cứ đưa gần mãi lại. Nhưng mỗi cảm giác của chàng mỗi lúc một hoang mang hơn. Vi Cự Phu không nhìn gì đến Cần Quân Hiệp mà cũng không nhìn vào mũi kiếm đang đưa về phía mình. Tuy mũi kiếm còn cách ngực y tới hai thước mà luồng chao khí trong người chàng vận ra thanh kiếm đã vang lên những tiếng ngân nga, đồng thời khiến cho Vi Cự Phu cảm thấy ngâm ngấm đau trước ngực.

Vi Cự Phu vẫn ngẩng đầu lên dăm đuối nhìn Đường Uyển Ngọc. Nhỡn quang y rất hiền hòa, không giống như một người sắp bị chết dưới lưỡi kiếm.

Đường Uyển Ngọc thấy thanh kiếm của Cần Quân Hiệp dần dần đưa vào trước ngực Vi Cự Phu thì bà thấy khoan khoái trong lòng. Nhưng bà thấy luồng nhân quan của y vẫn bình thản khác thường, không lộ chút chi là lo sợ thì đột nhiên bà sinh mối hoài nghi. Bà tự hỏi:

- Con người làm điều tàn ác lúc sắp bị xử tử hay bị người thù sắp đâm chết đều có vẻ mặt kinh hãi, hay ít ra cũng có vẻ ăn hận. Thế mà sao vẻ mặt thẳng cha này vẫn thản nhiên? Chẳng lẽ y không phải là thủ phạm? Nhưng mọi người đều công nhận và chính y đã tự thú thì không còn thể nào sai được.

Bà hết sức xua đuối những ý nghĩ vu vơ, song càng xua đuối thì ý nghĩ càng nổi lên mãnh liệt.

Đột nhiên bà la thốt thanh:

- Hiệp nhi! Hãy khoan động thủ. Ta có điều muốn hỏi y.

Cần Quân Hiệp ngẩn người ra, chàng chưa kịp thu kiếm về thì Vi Cự Phu đã hỏi:

- Uyển Ngọc! Nàng còn hỏi gì nữa? Ta chẳng còn gì để trả lời nàng, vì ta đã nói hết cả rồi.

Đường Uyển Ngọc lặng người đến bên Vi Cự Phu xua tay nói:

- Quân Hiệp! Người hãy lùi lại một chút.

Cần Quân Hiệp vội nói:

- Mẫu thân! Mẫu thân phải cẩn thận đó!

Vi Cự Phu đột nhiên mỉm cười nói:

- Quân Hiệp cứ yên tâm. Người thử nghĩ mà coi, hai chục năm nay nếu ta có lòng hại mẫu thân người thì muốn hạ thủ lúc nào mà chẳng được, hà tất phải đợi đến ngày nay?

Cần Quân Hiệp nghe y nói vậy thì đỏ mặt lên, lùi lại mấy bước nhưng vẫn cầm kiếm để đề phòng.

Đường Uyển Ngọc đứng trước mặt Vi Cự Phu trầm giọng hỏi:

- Tại sao người lại giết Cần nhật Túy? Tình thật thế nào, hãy nói cho ta nghe.

Vi Cự Phu không suy nghĩ gì đáp ngay:

- Uyển Ngọc! Cái đó ta tin chắc nàng đã hiểu rồi. Ta giết y quả là một sự ngẫu nhiên. Nhưng ta xác nhận chính tay ta đã hạ sát y vì ta quá yêu nàng.

Đường Uyển Ngọc hít mạnh một hơi chân khí rồi hỏi:

- Nhưng người giết y rồi để lấy ta làm vợ. Trong hai mươi năm trời người cùng ta chỉ có danh nghĩa phu thê là tại làm sao?

Vi Cự Phu vẫn thản nhiên đáp:

- Vì ta yêu nàng.

Đường Uyển Ngọc kêu lên:

- Không phải! Vì người muốn làm nhục ta. Người căm hận vì ta chỉ một lòng yêu y. Người giết y đi để ta ngày đêm phải đau khổ vì thời khắc nào cũng nhớ đến y. Ta là người của y chứ không phải là vợ của người. Vì ta đã có con với y, nên người chưa đụng đến ta lần nào.

Đường Uyển Ngọc nói tới đây đột nhiên dơ tay lên tát vào mặt Vi Cự Phu.

Vi Cự Phu dơ tay lên nắm ngón tay như móc câu nắm chặt lấy cổ tay Đường Uyển Ngọc.

Cần Quân Hiệp vội chống kiếm sẵn lại.

56. Chương 57: Dưới Hang Sâu Hào Kiệt Bỏ Minh

Cần Quân Hiệp thấy Vi Cự Phu nắm chặt lấy cổ tay Đường Uyển Ngọc, liền chống kiếm nhảy vọt lại.

Vi Cự Phu lớn tiếng:

- Người hãy khoan rồi sẽ đâm chết ta! Chính ra ta cũng không muốn nói gì nữa. Nhưng các người bức bách ta thế này nên ta buộc lòng nói mấy câu rồi mới chịu chết.

Cần Quân Hiệp thấy Vi Cự Phu nắm chặt tay mẫu thân, chàng sợ hãi không dám động thủ, e rằng đối phương gặp bước đường cùng sẽ hạ sát mẫu thân mình.

Đường Uyển Ngọc la lên:

- Người nói đi. Ta thử xem người nói những gì nữa nào?

Bằng một giọng trầm trầm đượm vẻ thê lương, Vi Cự Phu nói:

- Uyển Ngọc! Trước hết ta hãy hỏi nàng: Nàng có tin là từ lần đầu mới gặp nhau cho đến bây giờ, thủy chung lúc nào ta cũng vẫn yêu nàng không?. . .

Đường Uyển Ngọc mới nghe Vi Cự Phu nói tới đó đã bật lên tiếng cười the thé, gần giọng ngắt lời:

- Vi Cự Phu! Bây giờ là lúc người chết đến gáy rồi mà người còn nói chuyện dòng dài phỏng được ích gì? Chẳng những ta không trả lời về điểm này mà ta không muốn nghe nữa.

Vi Cự Phu mặt xám như tro tàn, y run người lên hỏi:

- Có phải trước khi nàng biết ta hạ sát Cần lão tam, nàng đối với ta cũng không có một chút tình yêu bằng dây tơ sợi tóc?

Đường Uyển Ngọc hững hờ đáp:

- Khi ta chưa biết người hạ sát Cần lang, tuy ta không bao giờ có lòng yêu người, nhưng ta cũng cảm động ở chỗ người chịu lấy ta làm vợ. Giả tí người không lấy ta mà ta với Cần lang cũng chưa thành hôn đã có thai nghén thì ta phải xấu hổ đến chết được, chẳng còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa. Nhưng người nên nhớ rằng ta cảm ơn người là một chuyện khác, còn bảo rằng yêu người thì thủy chung chưa bao giờ ta nghĩ tới.

Bây giờ Vi Cự Phu vẻ mặt đã dần dần bình tĩnh trở lại. Y hỏi:

- Trên danh nghĩa chúng ta thành hôn hơn hai chục năm trời. Vậy mà nàng chỉ có một chút cảm ơn là hết cả tình nghĩa ư?

Đường Uyển Ngọc đáp:

- Đúng thế! Ta tưởng chỉ bấy nhiêu là đủ. Trong hai mươi năm trời, người cũng khéo lên mặt giả đạo đức, cố ý không bao giờ đụng đến ta một lần. Nhưng dù người khéo đến thế nào cũng không dấu được cái bản chất tiểu nhân của người. . .

Bà ngừng một lát, không thấy Vi Cự Phu nói gì, bà lại nói:

- Chà chà! Người tưởng rằng cái hành động dã man vô nhân đạo của người sẽ được bịt kín suốt đời. Người yên trí vụ này sẽ không bao giờ bị vỡ lở và chẳng chóng thì chầy người sẽ chiếm được lòng yêu của ta. Có đúng thế không?

Vi Cự Phu lúc này đã trở lại rất bình tĩnh. Y chậm rãi hỏi:

- Uyển Ngọc! Nếu ngày ấy ta không nhận lấy nàng làm vợ thì nàng sẽ lâm vào tình trạng nào? Nàng nói thực cho ta nghe!

Đường Uyển Ngọc nghe y hỏi vậy không khỏi rùng mình. Sự việc hai mươi năm trước lại hiển hiện ra trong đầu óc bà. Ngày ấy Cần nhật Túy đột nhiên mất tích, chẳng ai biết y lạc lõng nơi đâu. Mà bà đã có thai nghén.

Con nhà cao môn lệnh tộc, hay giòong dõi thế gia trong võ lâm, nếu cho có hôn thú đăng hoàng mà đã chữa hoang thì chẳng những người con gái phải xấu hổ không dám vác mặt đi đâu nữa, mà thanh danh nhà cũng phải chịu phần liên lụy.

Đường Uyển Ngọc nhớ lại cả những lúc bà vừa xót thương Cần nhật Túy vừa bồn chồn trong dạ về chuyện mình mang thai may nhờ Vi Cự Phu đứng ra khẳng khái nhận kết hôn để giải mối sầu khổ cho bà, nên bà cảm ơn y vô cùng!

Nhưng ngày nay bà biết Cần nhật Túy bị Vi Cự Phu hạ sát thì cả chút tình cảm ơn cũng biến thành cừ hận nốt. Bà lớn tiếng quát:

- Người còn hỏi câu đó làm chi? Nếu người không hạ sát y thì việc gì ta phải sầu khổ lo lắng?

Vi Cự Phu cười lạt nói:

- Hay lắm! Ta đã biết trước là nàng tất hỏi ta câu này. Nhưng nếu ta không hạ sát y thì nàng sẽ ra sao? Ta không muốn nói gì với nàng nữa, mà dù ta có nói nàng cũng chẳng tin nào. Cái nhà mà chúng ta ở hai mươi năm trời, trong thư phòng còn có một gian nhà nhỏ bí mật. Nếu nàng muốn biết rõ vụ này thì mở gian mật thất đó ra mà coi.

Vi Cự Phu nói câu này dần từng tiếng, dường như trong lòng y có mối đau khổ ngấm ngầm mà thanh âm lại vô cùng cảm động.

Nhưng Đường Uyển Ngọc nghe câu đó chưa vào tai bên này đã ra tai bên kia. Bà vẫn cười lạt chờ y rút lời mới hỏi mát:

- Người còn những chuyện gì hay ho nữa không? Nhưng dù người nói hay đến đâu định làm cho chúng ta nổi tính tò mò, chẳng quản đường xa muôn dặm về đất Lũng Tây, để xem căn phòng bí mật chi chi đó, chúng ta cũng không nghe đâu. Vì ta biết rằng chuyện bí mật chưa chắc đã nhìn thấy, nhưng dọc đường người tính kế thoát thân thì chắc có thể xảy ra. Ta nói cho người hay: Dù người có ngọn lưỡi tài tình đến thế nào cũng đừng hòng lừa bịp được chúng ta. Người mơ tưởng hảo huyền làm chi cho mệt trí?

Vi Cự Phu cười đáp:

- Ta có ý bảo nàng là để ta đưa về Lũng Tây đâu? Ta chỉ nhắc để nàng nhớ lấy câu nói đó của ta mà thôi. .

Vi Cự Phu ngھn đầu lên nhìn thẳng mặt Cần Quân Hiệp chậm rãi nói:

- Quân Hiệp! Cả người cũng nên nhớ lấy lời ta: Khi nào có cơ hội người tìm đến gian nhà mật thất đó để xem cho biết. . .

Y nói rồi buông tay ra, không giữ Đường Uyển Ngọc nữa. Y ngẩng đầu lên nhìn trời rồi nói tiếp:

- Năm ấy nếu ta động thủ lần thứ nhất mà không hạ sát được Cần Nhật Túy thì ta cũng nhất định tìm cơ hội thứ hai, thứ ba. . . kỳ cho bao giờ giết chết được y mới thôi.

Cần Quân Hiệp và Đường Uyển Ngọc nghe Vi Cự Phu nói những lời cảm hận Cần Nhật Túy mà không hiểu vì chuyện gì, đều thét lên một tiếng kinh hãi.

Đường Uyển Ngọc đã không bị Vi Cự Phu nắm giữ rồi, Cần Quân Hiệp chẳng còn lo ngại gì nữa. Thanh trường kiếm trong tay chàng đột nhiên vung ra! Kiếm quang lóe lên như điện chớp, mũi kiếm đã đâm vào ngực Vi Cự Phu sâu tới ba phân.

Vi Cự Phu vẫn đứng yên không né tránh mà cũng không lùi lại. Triền Phi Yên vội la lên:

- Khoan đã!

Cần Quân Hiệp dừng tay lại.

Triền Phi Yên hoảng hốt hỏi tiếp:

- Quân Hiệp! Công tử không thấy trong vụ này còn nhiều điều ngoắt ngoéo hay sao?

Cần Quân Hiệp thộn mặt ra không nói gì.

Đường Uyển Ngọc thét lên:

- Quân Hiệp! Đến bây giờ mà người chưa dám chết kẻ thù giết cha thì còn đợi đến ngày nào?

Cần Quân Hiệp vẻ mặt ngơ ngác hỏi lại Triền Phi Yên:

- Phi Yên! Xin cô nương cho biết tại sao tại hạ không nên giết Vi Cự Phu?

Vi Cự Phu lại từ từ lên tiếng:

- Triền cô nương! Cảm ơn cô có lòng quan tâm đến ta, nhưng cô chẳng nên nói làm chi nữa. Trừ phi Đồ Liên Phong còn sống ở nhân gian thì họa là ta mới khỏi chết về tay y. Nay Đồ Liên Phong đã chết thì nhất định ta không còn cách nào sống được nữa.

Rồi y bật lên tràng cười ha hả nói tiếp:

- Trong cõi mệnh mang này, việc đời điên đảo, đen trắng khó lường, thị phi khó biết.

Y nói mấy câu cuối cùng này mỗi chữ là một giọt máu, khiến người nghe phải chấn động tâm thần.

Cần Quân Hiệp thấy tiếng la của Vi Cự Phu vừa trầm đậm vừa phóng ra một luồng nội lực làm chấn động tâm thần. Chàng thấy buồn rầu cả người, thanh kiếm cầm trong tay mà không thể phóng sâu thêm vào được lấy nửa phân.

Ngay lúc ấy, Đường Uyển Ngọc như người điên xông lại đưa hai tay ra nắm lấy cổ tay Cần Quân Hiệp đâm mạnh một cái.

Cần Quân Hiệp không ngờ mẫu thân có cử động này. Trong lúc hoang mang chàng toan vận chân khí để đẩy bà ra, nhưng lại sợ luồng chân khí mãnh liệt của mình có thể làm tổn thương đến mẫu thân nên không khỏi do dự.

Một giây do dự này, để phát ra một tiếng ột vang lên, thanh trường kiếm đã đâm sâu vào ngực Vi Cự Phu.

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi vội buông tay kiếm ra rụt về, năm ngón tay chàng vừa buông thì đồng thời luồng lực đạo cũng hất hai tay Đường Uyển Ngọc ra.

Vi Cự Phu vẫn để nguyên thanh kiếm cắm vào ngực. Người y loạng choạng lùi lại ba bước. Tay trái y run lấy bầy đưa về phía sau dường như để chống vào một gốc cây đang đứng yên lại. Nhưng phía sau y lại không có gốc cây nào. Tay y đẩy vào quãng không, người y ngã ngửa về phía sau nằm lảo đảo xuống đất.

Triền Phi Yên là người đầu tiên chạy lại cúi xuống coi thì thấy cặp mắt của Vi Cự Phu chỉ còn hơi chuyển động rồi từ từ nhắm lại.

Vi Cự Phu dường như tắt hơi rồi, vẻ mặt y vẫn ôn hòa bình thản.

Đường Uyển Ngọc chạy lại nhìn thi thể Vi Cự Phu, bật lên một tràng cười ha hả rồi nói luôn mấy câu:

- Té ra người cũng biết ngày nay! Người cũng có ngày này! Haha. . .

Tuy bà ta buông tiếng cười rộ mà hai giòng châu tâm tã như mưa, không sao ngăn lại được. Cần Quân Hiệp đứng thộn mặt ra không nhúc nhích.

Chàng biết rằng hai mươi năm trời mình coi kẻ thù là cha thì mối hận chỉ muốn băm thây Vi Cự Phu nát ra như bùn để báo thù cho người cha ruột đã bị giết ngay khi mình còn là cái bào thai, đồng thời để rửa cái hận mình chịu khuất nhục mấy chục năm trời.

Nay Vi Cự Phu đã chết vì mũi kiếm của mình, Thế mà sao chàng không lấy cái đó làm điều vui sướng hả hê? Trái lại chàng cảm thấy tâm hồn trầm trọng, dường như một khối đá nghìn cân đeo vào trước ngực. Chàng lại tưởng chừng như trên khối đá này có khắc hàng chữ:

Gian mật thất trong thư phòng

Chàng tự hỏi:

- Trong căn mật thất chốn thư phòng của Kim long kiếm khách Vi Cự Phu tại Vi gia trang có điều chi bí mật?

- Tại sao Vi Cự Phu lại chết một cách cực kỳ bình tĩnh?

Tại sao trước khi chết y còn la lên những tiếng thảm thương, mà không phải thảm thương cho thân y? Nó có hiệu lực làm chấn động lòng người, khiến mình nhủ cả chân tay là nghĩa làm sao?

Mấy vấn đề này đè nặng trĩu trên đầu óc chàng làm tiêu tan khoái cảm của một kẻ báo được mối đại thù.

Chàng ngăn người ra một hồi lâu rồi cất giọng run run hỏi:

- Mẫu thân! . .

Đường Uyển Ngọc từ từ day lại mặt bà đầy ngấn lệ, trên môi bà còn lộ một nụ cười.

Cần Quân Hiệp không để ý nhìn đến thi thể Vi Cự Phu một lần nào, không phải vì chàng chán ghét y mà vì một nguyên nhân khác, chính chàng cũng không hiểu nguyên nhân đó là gì?

Chàng chỉ la gọi một tiếng mẫu thân rồi dừng lại không biết nói gì nữa.

Đường Uyển Ngọc buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Hài tử! Xong rồi! mọi việc đều tốt đẹp. Chúng ta đi về thôi.

Cần Quân Hiệp băng khuâng hỏi tận:

- Mẫu thân bảo về đâu? Chúng ta đến xứ sở nào bây giờ?

Đường Uyển Ngọc đáp:

- Đương nhiên là về Vi gia trang ở Lũng Tây. . . không phải! Chúng ta về đó rồi sẽ đổi là Cần gia trang mới phải. . .

Bà ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Vi Cự Phu sát hại phụ thân ngươi. Vậy chúng ta lấy trang trại của hắn làm nơi thờ cúng phụ thân ngươi chẳng có chi là quá đáng.

Cần Quân Hiệp ngần ngừ hỏi lại:

- Về Lũng Tây ư? Mẫu thân! . . mẫu thân không sợ căn nhà mật thất trong thư phòng ư?

Đường Uyển Ngọc ngắt lời:

- Ô! Đó là nguy kế của hắn. Ta chắc rằng sở dĩ y bày ra câu chuyện này là cốt để gieo vào lòng chúng ta một mối nghi ngờ rồi không hạ thủ giết hắn nữa. Ta phải đá cái thây ma của con người giảo quyệt bất nhân này xuống vực thẳm mới được!

Đường Uyển Ngọc lớn tiếng gọi:

- Triền cô nương!

Triền Phi Yên không khỏi sững sờ đứng ngăn người ra.

Triền Phi Ngọc dạ một tiếng phát tay áo một cái. Một luồng kinh lực hất tung cả Vi Cự Phu lẫn thanh trường kiếm ra xa hơn trượng rồi rớt xuống vực sâu.

Nơi đây là một chỗ đất cỏ cũng không mọc được ở cõi Man hoang. Hang núi này có lẽ tự cổ chí kim chưa có ai tới mà muôn ngàn năm về sau cũng không có vết chân người.

Đường Uyển Ngọc nắm lấy tay Cần Quân Hiệp nói:

- Hải tử! Bây giờ mọi công việc đều xong xuôi. Tay ngươi đã đâm chết kẻ thù giết cha. Võ công ngươi lại rất mực cao cường. Thêm vào đó hai món chỉ bảo của võ lâm là Huyết Hồn Trảo và Kim Vị Giác mà Triền cô nương hiện mang trong người. Ta chắc rằng hai người đã trở thành thiên hạ vô địch rồi. Chúng ta về Lũng Tây đưa thiệp mời hảo hán khắp nơi đến dự cuộc anh hùng đại hội.

Đường Uyển Ngọc nói mấy câu này thật rõ ràng. Triền Phi Ngọc đỏ mặt lên cúi đầu xuống. Nàng vẫn xao xuyên trong lòng.

Cần Quân Hiệp ngăn người ra hỏi:

- Mẫu thân! Mẫu thân mở cuộc đại hội anh hùng làm chi?

Đường Uyển Ngọc tươi cười đáp:

- Hải tử! Ngươi còn chưa hiểu ư? Má má mà được mắt trông thấy ngươi đâm chết kẻ thù bữa nay là hoàn toàn nhờ ở Triền cô nương giúp sức. Nàng đã vì ta mà chạy chọt khắp nơi, lại đến cả chỗ Bách lão bà ở Thái Hồ để triệu tập vô số cao thủ võ lâm. . .

Bà nghiêm nghị nói tiếp:

- Giả tí lão Vô ảnh phi long Đồ Liên Phong không chết thì lão nhất định không cho chúng ta báo thù. Khi đó chúng ta lại phải nhờ đến những tay cao thủ kia trợ lực. Nàng đối với chúng ta hết lòng như vậy mà ngươi còn chưa rõ ư?

Cần Quân Hiệp hỏi lại:

- Theo lời mẫu thân thì muốn y cùng về Lũng Tây với chúng ta ư?

Đường Uyển Ngọc nói:

- Té ra ngươi vẫn chưa rõ. Ta mời nàng về. . .

Cần Quân Hiệp đột nhiên nổi lên tròng cười ha hả ngắt lời:

- Không biết cái đại trang viện ở Lũng Tây kia ai đã đặt hướng cho nó mà để phát sinh ra một kẻ tặc tử sát hại nghĩa đệ? Bây giờ lại rước một nữ ma đầu giết mẹ hại chị em về nữa. Haha! Như thế thì kỳ thiệt.

Cần Quân Hiệp nói câu này rất đồng dục. Triền Phi Ngọc mặt xám như tro tàn khẽ la lên:

- Bá mẫu! . .

Nàng vừa la gọi vừa tiến về phía Đường Uyển Ngọc.

Cần Quân Hiệp vội băng người tới, đồng thời phóng ra một luồng kinh phong. Chàng đứng ngăn giữa Đường Uyển Ngọc và Triền Phi Ngọc. Chàng hỏi:

- Cô lại muốn giở trò quỷ gì đây?

Triền phi Ngọc hao tổn biết bao nhiêu tâm cơ, mà ngờ đâu lại đưa đến kết quả này? Lòng nàng oán hận không bút nào tả xiết. Nàng hít mạnh một hơi chân khí rồi ngượng ngừng nói:

- Cần công tử! . . Ta. . . ta tự vẫn tâm chẳng có điều gì làm lỗi với công tử. . .

- Đúng thế! Cô nương đối với ta thật đã hết dạ trung thành, nhưng cô hành động để mẫu thân là Diệu cô và đại thư là Khổng Không Chấn phụ nhân phải mất mạng thì thật là quá tệ. Hơn nữa cô thử vấn tâm xem đã hành hạ độc ác gì với tam muội là Triền Phi Yên cô nương? Cô hãy thú thật đi!

Triền Phi Ngọc biến đổi sắc mặt mấy lần, nàng ấp úng hỏi:

- Công tử chán ghét ra đến thế ư?

Đường Uyển Ngọc vội nói xen vào:

- Hiệp nhi! Người đừng lãng nhăng gì nữa! Chúng ta về cả Lũng Tây đã.

Cần Quân Hiệp đáp:

- Phải đó! Chúng ta về cả đi! Nhưng chỉ có mẫu thân, Triền Phi Yên cô nương và hài nhi thì bất luận về đâu cũng được. Nhưng Triền Phi Ngọc là con người thâm độc, hài nhi phải ra tay trừ khử. Nếu không thì e rằng trời chẳng dung mình.

Chàng chưa dứt lời đã xoay tay trái phóng chưởng đánh tới Triền Phi Ngọc.

Lúc này cánh tay phải Cần Quân Hiệp vẫn nhũn ra và buông thõng xuống không cử động được. Nhưng trừ cánh tay này ra, toàn thân chàng chân khí tràn trề, nội lực sung mãn không biết đến đâu mà lường.

Triền phi Ngọc hoảng hồn, sắc mặt lợt lạt lui lại phía sau. Nàng là người cơ trí, không ra tay trả đòn. Nàng lùi lại được hơn trượng, thân pháp đã mau lẹ nhưng chưởng lực của Cần Quân Hiệp vẫn truy kích đến nơi, khiến cho người nàng không tự chủ được phải xoay đi mấy vòng mới vịn vào một gốc cây đứng vững lại. Nàng thở lên hồng hộc và hần hộc nói:

- Người. . . đối đãi với ta thế này, tất có một ngày kia người phải hối hận!

Cần Quân Hiệp lớn tiếng quát:

- Người là con người thâm độc, đáng lẽ ra ta phải giết người. Nhưng nể mặt Phi Yên cô nương đây ta hãy tha chết cho người một lần. Người còn bùa pháp gì thì cứ việc giở ra, ta không sợ người đâu.

Triền phi Ngọc trong lòng vừa căm phẫn vừa tê tái. Không nín nhịn được nữa, nàng đập tay vào gốc cây hai cái bình bình. Cây cổ thụ này rung chuyển rào rào. Cành gãy lá rụng xuống tới tấp.

Đường Uyển Ngọc vẫn chưa hiểu tại sao hai người gây lộn, bà lớn tiếng gọi:

- Triền cô nương đừng đi đâu cả! Hãy đứng lại chờ ta!

Triền Phi Ngọc trong lòng quá giận, nàng thét lên:

- Bà đừng giả vờ nữa!

Nàng xoay mình đi nhanh như cơn lốc. Thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Cần Quân Hiệp từ từ xoay mình lại nói:

- Phi Yên! Có khi chưa về tới nhà thì thương thế cô nương khỏi hẳn rồi cũng nên.

Triền Phi Yên thấy Cần Quân Hiệp cương quyết đuổi nhị thư mình mà đối với mình lại cực kỳ niềm nở ôn hòa thì trong lòng rất lấy là an ủi. Nhưng nghĩ đến tình trạng mình, nàng xót xa thê thảm, buông một tiếng thở dài nói:

- Tiểu muội lo rằng chưa ra khỏi trái núi này đã chết mất rồi!

Cần Quân Hiệp vội can:

- Cô nương đừng nói thế! Cô làm tôi sợ quá!

57. Chương 58: Triền Phi Yên Chết Đi Sống Lại

Tình trạng của Triền Phi Yên khiến cho Cần Quân Hiệp cực kỳ kinh hãi. Chàng ôm lấy nàng, la gọi:

- Phi Yên ! Phi Yên !. . .

Triển Phi Yên tuy chưa chết nhưng hơi thở nàng chỉ còn thoi thóp, ra chiều bạc nhược lắm rồi. Cặp môi nàng thâm lại không còn một chút huyết sắc nào nữa, mấp máy một lúc rồi nói bằng một giọng thều thào yếu ớt:

- Bây giờ Hiệp ca trông tiểu muội... chắc là sợ lắm phải không ?. . . Dù Hiệp ca có muốn tránh đi cũng không kịp nữa rồi. Tại sao tiểu muội lại lâm vào hoàn cảnh này ?. . .

Cần Quân Hiệp lòng đau như cắt. Chàng vội ngắt lời:

- Yên muội đừng nói thế. Chắc chẳng đến nỗi nào đâu ?

Hồi lâu, chàng từ từ day lại hỏi Đường Uyển Ngọc:

- Mẫu thân ! Mẫu thân đã thấy chưa ? Chính nàng mới phải là người đã hạ sinh để cứu hài nhi.

Đường Uyển Ngọc ngẩn người ra không nói gì?

Cần Quân Hiệp nắm lấy tay Triển Phi Yên. Người chàng run bần bật, hồi lâu mới nói thành tiếng:

- Yên muội !. . . Tội gì Yên muội không dành linh dược chữa cho mình để gây nên nỗi đau khổ thế này ?. . .

Ngừng một chút chàng nói tiếp:

- Dù tiểu huynh có bị bệnh ngơ ngẩn cũng không quan ngại gì đến tính mạng. Sau này sẽ tìm cách chữa dần cũng chẳng hề chi.

Triển Phi Yên sắc mặt lợt lạt. Trên môi thoáng lộ một nụ cười, nàng nói:

- Tiểu muội thấy Hiệp ca tỉnh táo lại được là trong lòng thỏa mãn lắm rồi...

Nói tới đây nàng mệt quá phải ngừng lại lấy hơi thở rồi nói tiếp:

- Tiểu muội còn hồi hận... ở chỗ cánh tay phải Hiệp ca...

Cần Quân Hiệp dường như sức nghĩ tới điều gì, vội nói:

- Yên muội ! Yên muội bất tất phải nóng nảy... Yên muội đã uống linh dược trong bụng một con ngựa sắt nhỏ, chẳng lẽ không có chút công hiệu gì hay sao ? Chỉ cần Yên muội ngăn chặn chất độc để tạm thời chưa phát tác ngay, tiểu huynh sẽ đưa Yên muội đi đến tận bên trời góc biển tìm kiếm danh nhân chưa cho. Tiểu huynh chắc rằng thế nào cũng có người chữa cho Yên muội khỏi được.

Triển Phi Yên từ từ nhắm mắt lại. Nàng nghĩ thầm:

- Nếu mình qua khỏi được không đến nỗi phải hồn xuống suối vàng ngay tức khắc, chỉ cần sống ở trên thế gian này trong một khoảng thời gian ngắn nữa, há chẳng sung sướng lắm ư ?

Nhưng nàng biết rằng ở đây chỉ là sự mơ tưởng hảo huyền. Lão ốm o Đồ Liên Phong là một kỳ nhân biết nhiều hiểu rộng đã nói ra là phải uống hết linh dược trong tất cả tám con ngựa sắt nhỏ mới có thể cứu vãn được sinh mạng cho mình. Lời nói của lão nhất định là đúng. Hắn không còn biện pháp thứ hai nào nữa.

Nghĩ tới đây, nàng lại thất vọng hoàn toàn.

Tuy nhiên, Triển Phi Yên thấy Cần Quân Hiệp tha thiết với mình, nàng được an ủi rất nhiều. Cố gượng nở một nụ cười, nàng nói:

- Hiệp ca ! Hiệp ca không muốn về Lũng Tây ư ? Hiệp ca có thể đưa tiểu muội cùng về được không ?

Cần Quân Hiệp nghe nàng hỏi vậy, suýt nữa chàng không nhin được. Chàng quá đau lòng, giọng nói lạc hẳn đi. Chàng kiểm lời an ủi:

- Đương nhiên là tiểu huynh đem Yên muội đi. Bất luận đi đâu tiểu huynh cũng quyết định đem Yên muội đi theo.

Triển Phi Yên vẫn nhắm mắt, hơi thở phập phều, hỏi:

- Hiệp ca đi đâu cũng nhất định đưa tiểu muội đi theo cho có bạn ư ? Vậy đến lúc tiểu muội tắt hơi rồi, Hiệp ca cũng không liệng xuống chẳng ?

Cần Quân Hiệp ngẩng đầu lên, để cho mấy giọt lệ chảy ngược về hốc mắt. nhưng hạt nước mắt nóng hổi đầy tràn cả hai bên mặt. Chàng ráng bật lên mấy tiếng cười gượng gạo, nói:

- Yên muội không thể chết được đâu !

Thanh âm Triển Phi Yên bỗng trở lại bình tĩnh, nàng nói:

- Hiệp ca về đến Lũng Tây thì đem thi hài tiểu muội táng ngay bên chỗ ở...

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

- Tiểu muội... ưa những bông hoa màu tím. Hiệp ca nhớ tìm những thứ hoa đó mà trồng lên nắm mồ của tiểu muội. Như vậy là cuộc gặp gỡ giữa đôi ta cũng không đến nỗi uổng phí...

Cần Quân Hiệp nghe nàng nói tới đây, chàng cúi đầu xuống. Bao nhiêu nước mắt trên mặt chàng tuôn xuống như mưa xối xả vào mặt Triển Phi Yên.

Triển Phi Yên mở mắt ra nhìn chàng hỏi:

- Hiệp ca khóc đấy ư ?

Cần Quân Hiệp nghẹn ngào muốn nói ra mà không nói được, chàng chỉ gật đầu để đáp lại.

Triển Phi Yên khẽ thở dài một tiếng nói:

- Hiệp ca đừng khóc nữa ! Hiệp ca đường đường là một nam tử, một đại trượng phu. Đầu có thể chặt, máu có thể chảy, nhưng nước mắt đừng để trào ra. Tiểu muội nói mấy câu này Hiệp ca đừng lấy làm hổ thẹn.

Cần Quân Hiệp biết Triển Phi Yên nói đùa mấy câu này để cho mình vui lên một chút. Nhưng chàng nghe nàng nói xong, chẳng những không vui cười được mà trong lòng càng nổi lên nhiều nỗi bi thương, khiến cho chàng không nhịn được phải bật lên tiếng khóc rưng rức.

Triển Phi Yên thấy tiếng khóc của Cần Quân Hiệp rất bi thiết liền nổi lảng sang chuyện khác:

- Hiệp ca ! Nhị thư tiểu muội lòng dạ đã hiểm sâu, thủ đoạn lại càng độc ác. Chuyến này y ôm hận ra đi, không chừng y còn gây nhiều chuyện rắc rối, có thể làm cho mình điêu đứng ê chề. Vậy Hiệp ca phải gia tâm đề phòng cẩn thận lắm mới được.

Cần Quân Hiệp vẫn chỉ gật đầu chứ không lên tiếng đáp lại.

Đường Uyển Ngọc đứng bên không khỏi thộn mặt ra.

Nguyên bà thấy con mình đuổi Triển Phi Ngọc một cách phũ phàng, trong lòng bà cực kỳ bất mãn. Nhưng bây giờ mắt thấy Triển Phi Yên cùng Cần Quân Hiệp có một mối tình sâu tựa bể, bà lại xem chừng Triển Phi Yên lâm vào tình trạng rất nguy ngập dường như sắp tắt thở đến nơi. Thêm vào đó bà quan tâm đến tình mẫu tử nên trong lòng cảm động khôn xiết !

Đường Uyển Ngọc chợt nhớ tới lão ốm ô Đồ Liên Phong tại sao cứ muốn ngăn trở việc mình báo thù Vi Cự Phu ? Bà còn nhớ cả đến chuyến Triển Phi Ngọc mượn tiếng cha nàng là Triển Bất Diệt đã đến núi Cực Lạc bên Thái Hồ, vào nhà Thúc Y Bách lão bà để triệu tập vô số tay cao thủ tà ma ngoại đạo. Thế mà nay Triển Phi Ngọc căm hận bỏ đi, nếu nàng cấu kết với bọn kia để làm khó dễ cho mẹ con mình thì thật là nguy hiểm vô cùng !

Nghĩ tới nông nỗi này, bà vội nói:

- Hiệp nhi ! Triển cô nương nói thế là đúng đó. Nếu Triển Phi Ngọc mà sinh sự để trả hận thì thật phiền cho mình vô cùng. Người cần phải gia tâm đề phòng mới được.

Cần Quân Hiệp miễn cưỡng vận động chân khí đứng thẳng dậy. Chàng công Triển Phi Yên lên vai rồi nói:

- Mẫu thân ! Mẫu thân hãy khoan tâm. Hiện nay hài nhi trong lòng mình đã có một công lực mạnh mẽ, dù Triển Phi Ngọc có hướng dẫn nhưng nhân vật lợi hại đến đâu để sinh sự với mình, hài nhi cũng chẳng sợ gì bọn họ.

Đường Uyển Ngọc hết nhìn Cần Quân Hiệp lại nhìn đến con người chỉ còn thoi thóp thở là Triển Phi Yên.

Bà nhớ lại mới ngày nào giữa mình và Cần Nhật Túy có một mối tình tha thiết là thế, mà sau đi đến một kết quả thảm khốc như ngày nay, bà không khỏi chạnh lòng, nghĩ thương cho thân thể mình, lại đau lòng cho đôi trẻ. Về mặt băng khuâng, Đường Uyển Ngọc buông một tiếng thở dài không nói gì nữa.

Đường Uyển Ngọc theo Cần Quân Hiệp tìm đường xuống núi.

Nội lực Cần Quân Hiệp hiện nay quả đã đến mức phi thường, chân khí trong người chàng nổi lên cuộn cuộn, chẳng khác gì bằng ngàn con tuấn mã phi nước đại chạy nhộn trong người, nên tuy chàng công một người trên lưng mà chàng qua non vượt núi chẳng thấy mệt nhọc chút nào. Chỉ có cánh tay mặt chàng là không cử động được mà thôi, vì cánh tay này như bị tê liệt, kinh lực không thấu vào tới nơi được.

Đến trưa ngày thứ ba, mọi người ra khỏi vùng núi on hiểm trở tìm vào một thị trấn nhỏ muốn được một cỗ xe và một con ngựa gầy để kéo.

Cần Quân Hiệp đặt Triển Phi Yên nằm vào trong khoang xe. Lúc này hơi thở nàng lại càng yếu ớt hơn, miệng nàng há hốc mà nói không ra tiếng.

Cần Quân Hiệp phải ghé sát tai vào miệng nàng mới hơi nghe thấy một chút thanh âm thều thào.

Hôm ấy xe ngựa đi suốt đêm, Cần Quân Hiệp không rời Triển Phi Yên nửa bước, sợ dĩ phải sẵn sóc luôn bên cạnh nàng là vì theo lời nàng nói thì nàng chỉ sống được có ba ngày. Hôm nay đã đến ngày thứ ba tức là thời khắc cuối cùng trong cuộc đời nàng.

Tối hôm ấy, sắc trời mù mịt u ám. Trong khu rừng rậm bên đường thỉnh thoảng tiếng cú ghê hồn lại nổi lên. Ngọn đèn dầu trong khoang xe nhỏ như hạt đậu chiếu ra tia sáng yếu ớt. Sắc mặt thảm đạm của Triển Phi Yên đã vàng khè lại càng vàng vọt hơn.

Bầu trời thảm đạm, gió thổi hắt hiu, ngọn đèn yếu ớt tắt đi tắt lại, nhiều khi muốn tắt.

Chiếc bóng Cần Quân Hiệp ở trong xe không ngớt lay động chấp chờn trông như bóng tử thần đã chui vào trong khoang xe để ám ảnh và bắt thần sẽ lôi Triển Phi Yên đem đi.

Cần Quân Hiệp chăm chú nhìn bộ mặt vàng lợt của Triển Phi Yên. Bao nhiêu điều đáng nói với nàng thì trong hai ngày trời chàng đã nói hết rồi. Bây giờ dù chàng có trăm điều ngàn điều muốn nói nữa, nhưng vị tất nàng còn đủ sức để mà nghe.

Cần Quân Hiệp để năm ngón tay trái lên sờ mặt Triển Phi Yên. Trước khi trời tối người nàng đã suy nhược lắm rồi mà mỗi lúc còn suy nhược hơn. Đến bây giờ thì dường như mạch nàng ngừng lại không chạy nữa. Hai mắt nàng vẫn nhắm nghiền. Người nàng nằm trong xe vẫn thấy hơi rung động. Về mặt nàng lại rất là bình tĩnh...

Cần Quân Hiệp nhớ tới tình trạng gặp nàng trong buổi đầu, nàng chẳng khác gì rồng thiêng cộp dữ, tựa hồ có thể tung mình nhảy lên chín tầng mây, mà bữa nay chịu nằm thẳng cẳng trong cỗ xe ảm đạm này, dường như để chờ lúc tắt thở để lìa bỏ cõi đời. Chàng rất đổi thê lương, băng khuâng nhìn ra phương trời xa thăm tối om...

Bất giác chàng thở dài than thầm:

- Hiện giờ nàng chưa hoàn toàn chết hẳn, không hiểu vì duyên nghiệp hay vì số mạng mà thân thể nàng đến nông nỗi này. Kể ra số mạng nàng chưa đến chết, nhưng bao nhiêu linh dược để chữa sinh mạng cho nàng, nàng lại để dành chữa bệnh cho mình.

Cặp mắt Cần Quân Hiệp lại long lanh ngấn lệ. Chàng khê cầm tay Triển Phi Yên đặt lên ngực mình rồi nhìn mặt nàng thì dường như nàng đã tắt hơi rồi.

Cần Quân Hiệp tê tái trong long muons khóc rống lên một hồi. Nhưng chàng nghẹn ngào khóc không ra tiếng. Không biết Cần Quân Hiệp ở trong tình trạng này đã bao lâu. Đột nhiên chàng nhìn qua làn nước mắt thấy cặp mi của Triển Phi Yên dường như hơi động đậy. Chàng không tin đó là sự thực và chỉ cho là ảo tưởng của mình.

Cần Quân Hiệp lau nước mắt để nhìn cho rõ hơn, chàng chăm chú dán cặp mắt vào đôi mí mắt của Triển Phi Yên. Cảm giác ảo ảnh của chàng mỗi lúc một nhiều thêm. Chàng mơ màng trông tựa hồ Triển Phi Yên

mỉm cười với mình, tai chàng lại phảng phất nghe thanh âm nàng.

Về sau chàng nghe rõ tiếng nói thật chứ không phải ảo giác.

Triển Phi Yên hỏi:

- Chúng ta đến địa phương nào đây?

Thanh âm này khiến cho Cần Quân Hiệp giật nảy người lên như cái lò xo. Cử động của chàng khá mạnh bật thành cơn gió lốc khiến cho ngọn đèn dầu trong xe bị tắt phụt. Khoang xe một màu tối như mực.

Cần Quân Hiệp lắc đầu luôn mấy cái để mình tỉnh táo lại. Chàng nhớ rõ rang vừa nghe tiếng Triển Phi Yên nói. Chàng tự hỏi:

- Không hiểu đây là sự thực hay chỉ là ảo ảnh? Triển Phi Yên chết hẳn chưa? Đường như nàng đã lìa bỏ cõi đời mà sao còn nói được.

Chàng lại đưa tay ra nắm lấy cổ tay gầy guộc của Triển Phi Yên thì thấy tay nàng đã nóng trở lại.

Giữa lúc chàng còn đang nghi hoặc không hiểu là sự thực hay là ảo ảnh thì lại nghe tiếng nàng hỏi:

- Đèn tắt rồi ư?

Một cơn mừng như điên làm cho Cần Quân Hiệp thần thờ. Chàng tưởng chừng như hơi thở không thông. Trong thâm tâm chàng la lên một tiếng mừng vui rồi lẩm bẩm:

- Đây là sự thực, quyết không phải là ảo ảnh. Rõ rang mình nghe tiếng nàng nói. Nàng không chết, nàng không chết! Nàng dần dần hồi tỉnh và khá hơn trước.

Cần Quân Hiệp quên cả châm lửa vào đèn, vì chàng mãi nhìn Triển Phi Yên. Ngọn lửa nơi tay tắt rồi. trong xe lại tối đen. Chàng lớn tiếng gọi:

- Phi Yên! Phi Yên!. .

Đường Uyển Ngọc ngồi phía trước xe đang cho cỗ xe chạy, bỗng bà nghe cậu con lớn tiếng gọi liền giật cương một cái. Con ngựa ồm ồm dừng lại ngay.

Đường Uyển Ngọc lên tiếng hỏi vọng vào:

- Hiệp nhi! Người đã chết rồi có lý nào còn sống lại? Hai nhi phải tỉnh táo mới được. Sao mà mê hoảng đến thế?

Cần Quân Hiệp ở trong khoang xe đáp vọng ra:

- Mẫu thân ơi! Mẫu thân lắm rồi đó. Nàng... nàng tỉnh lại rồi! Mẫu thân qua đây mà coi.

Đường Uyển Ngọc nghe Cần Quân Hiệp nói vậy rất lấy làm kỳ. Bà bán tín bán nghi không hiểu tại sao lại có chuyện lạ thế được? Bà hấp tấp nhảy xuống xe rồi lật đật chạy ra phía sau mở cửa khoang xe trông vào chỉ thấy một màu tối om. Bà lên tiếng:

- Tối thế này thì còn thấy gì nữa.

Bà vừa nói vừa bật lửa lên thắp vào chiếc đèn dầu. Quả nhiên bà nhìn thấy Triển Phi Yên mở mắt trừng trừng, mặt đượm vẻ thê lương, trên môi nở một nụ cười héo hợt. Nàng đương nhìn thẳng vào mặt bà.

Đường Uyển Ngọc mừng rỡ vô cùng, hỏi nàng:

- Triển cô nương, cô tỉnh lại rồi ư? Hiện giờ trong mình thế nào?

Triển Phi Yên chuyển động cặp mắt, đáp:

- Phải chăng tiểu nữ đã chết đi rồi?. .

Cần Quân Hiệp vội ngắt lời:

- Yên muội đừng nói vậy! Rồi Yên muội sẽ khỏe mạnh và hoạt bát như xưa.

Triển Phi Yên trong một ngày qua, nàng mê mang không biết gì nữa. Có lúc nàng tưởng chừng như mình đã tiếng vào một thế giới hắc ám.

Lâu dần nàng cảm thấy huyết Bách hội trên đỉnh đầu có một tia mát lạnh truyền vào, khiến cho nàng hồi tỉnh lại.

Bây giờ người nàng nhũn ra không còn chút khí lực nào nữa. Nàng lẩm nhẩm trong miệng:

- Ta còn chưa chết ư? Ta còn chưa chết ư?

Lúc nàng lẩm nhẩm hai câu này thì trong lòng nàng rất là vui sướng, nhưng đột nhiên một sự khủng khiếp vô hình lại bao phủ lên người nàng. Nàng nghĩ thầm:

- Tuy mình tỉnh táo lại nhưng người không nhúc nhích được, thì dù chưa chết hẳn đi cũng chỉ vì phản ứng của linh được mà thôi.

Một chút linh được nhỏ xíu dù có công hiệu khiến cho mình hồi tỉnh lại, nhưng cũng không đủ sức mạnh làm cho mình hoàn toàn khôi phục lại khí lực, và suốt đời chẳng bao giờ nhúc nhích được, té ra mình đã thành người tàn phế.

Nghĩ tới đây nàng tưởng chừng như một gáo nước lạnh dội vào mình, nàng ngẩn người ra.

Cần Quân Hiệp vẫn nhìn Triển Phi Yên không chớp mắt. Lúc nàng thấy đôi mắt nàng lại đờ ra, vội hỏi:

- Yên muội ! Yên muội làm sao thế ?

Triển Phi Yên tự nghĩ:

- Mình muốn nghĩ vợ nghĩ vẫn thế nào thì nghĩ, nhưng chẳng nên làm cho chàng lo lắng làm chi vô ích.

Nàng liền đáp:

- Tiểu muội không sao cả... Tiểu muội cảm thấy trong người dễ chịu lắm...

Cần Quân Hiệp mừng quá hét lên một tiếng dài, rồi chàng nói vào tai nàng nhiều lần. Có lúc chàng cũng chẳng biết mình đã nói những gì với nàng.

Cỗ xe ngựa lại tiếp tục khởi hành. Đi thêm ba ngày nữa, Cần Quân Hiệp và Đường Uyển Ngọc thấy Triển Phi Yên tuy tỉnh táo lại nhưng người nàng vẫn nằm trơ như bị tê liệt. Hai người lo sợ nàng thành cổ tật không bao giờ nhúc nhích được nữa.

Tuy hai người cùng có một ý nghĩ như nhau mà chẳng ai nói ra, nhất là không dám hở môi với Triển Phi Yên.

Trong ba ngày liền không một lúc nào là Triển Phi Yên chẳng cố gắng cựa quậy. Nàng chỉ mong sao có được một ngón tay cũng đủ lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Nhưng dù nàng cố gắng đến đâu người nàng vẫn trơ ra như cây gỗ, tựa hồ ngoài cái đầu, không còn bộ phận nào tồn tại, hay nó có tồn tại mà không phải là của mình.

Triển Phi Yên biết rằng ý niệm của mình ba bữa trước đây không phải là chuyện lo lắng hão huyền mà nó đã thành sự thực rồi. Tuy nàng biết vậy, song miệng không nói ra. Nàng chỉ yên lặng để nghe những lời an ủi của Cần Quân Hiệp.

Cỗ xe vẫn nhằm về phía Tây mà đi, và đã vào qua bao nhiêu ấp lớn, trấn nhỏ để đổi ngựa nhiều lần. Bây giờ Cần Quân Hiệp lựa được một con lương câu chạy nhanh hơn trước nhiều.

Dọc đường chàng dò hỏi những tay danh y. Nhiều người đã chữa cho Triển Phi Yên mà nàng vẫn nằm trơ trong khoang xe không nhúc nhích được chút nào. Sắc mặt nàng vẫn lợt lạt chỉ có cặp mắt là đảo đi đảo lại được, ra vẻ tỉnh anh như thường.

Sau đi tới Ngạc Nam, qua một con đường lớn thẳng tắp dẫn vào trang viện Phạm Thư Trai. Đường Uyển Ngọc ruổi xe đến ngoài cửa trang viện thì ngừng lại.

Bỗng thấy hai vị trang khách ra nghinh tiếp, Đường Uyển Ngọc bộp chộp hỏi ngay:

- Phạm đại hiệp đâu ?

Hai vị khách vội hỏi lại:

- Hai vị là ai... ?

Đường Uyển Ngọc ngắt lời:

- Tại hạ có thể nói là em dâu Phạm đại hiệp.

Hai vị trang khách đưa mắt nhìn nhau tỏ ra không hiểu nhưng cũng dẫn đường cho xe chạy vào. Xe đi một lúc nữa thì đến một khe suối nước trong. Trên bờ suối bên kia có một người ngồi không nhúc nhích đang băng khuông nhìn dòng nước chảy. Người này chính là Phạm Thư Trai. Đường Uyển Ngọc ở bên này bờ suối cất tiếng gọi:

- Phạm đại ca !. . .

Phạm Thư Trai từ từ ngẩng đầu lên. Lão nhìn thấy Đường Uyển Ngọc và Cần Quân Hiệp liền sững sờ hỏi:

- Các người đây ư ?

Đường Uyển Ngọc đáp:

- Phạm đại ca ! Con người mất hết thiên lương đã bị Cần Quân Hiệp đâm chết rồi !

Phạm Thư Trai biến sắc hỏi:

- Thế ư ? Trước khi chết. . . , y có nói gì không ?

Đường Uyển Ngọc lạnh lùng đáp:

- Y bảo trong thư phòng y có gian mật thất gì gì đó. Không hiểu trong gian mật thất này có gì kỳ bí hay là y nói nhăng ? Y còn bảo nếu Cần Nhật Túy không chết lần ấy thì y cũng phải giết cho bằng được. Lúc lâm tử, y không tỏ vẻ gì hối hận hết. thật là một tên gian ác.

Phạm Thư Trai vẫn lẳng lặng không nói gì. Hồi lâu Phạm Thư Trai mới lên tiếng:

- Mấy bữa nay ta suy nghĩ rất nhiều, tựa hồ Nhị đệ không phải là hạng người tàn ác, chưa chắc y có phải là hung thủ không ?

Đường Uyển Ngọc nói:

- Y đã thú nhận hết cả, khi nào còn giả được ?

Phạm Thư Trai buông một tiếng thở dài nói:

- Sự đời quanh co khuất khúc khó mà quyết đoán được.

Đường Uyển Ngọc cười lạt một tiếng rồi cùng Cần Quân Hiệp trở gót lên xe. Bà gia roi rồi cho ngựa chạy đi.

58. Chương 59: Ba Lưỡi Phi Dao

Phạm Thư Trai nhìn cỗ xe chuyển bánh lướt mau cho đến khi mất hút. Lão vẫn ngồi lại bên bờ suối không nhúc nhích, tựa hồ như muốn tìm kiếm ở trong dòng nước chảy xuôi một điều giải đáp về vấn đề gì đó rất khó khăn đang quấy nhiễu tâm hồn lão.

Nhắc lại Đường Uyển Ngọc ra khỏi Phạm gia trang rồi, bà lên xe gia r ồi cho ngựa chạy.

Chẳng bao lâu bức màn đêm từ từ buông xuống, nhưng bà tuyệt không có ý dừng xe lại.

Bà định còn đi lâu hơn nữa. Nhưng mới đi được một lúc, con ngựa kéo xe gầy ốm đã nhọc mệt sủi bọt trắng và thở phì phì.

Đường Uyển Ngọc xem chừng còn ngựa không thể chịu đựng được nữa, muốn ngã lăn ra, bà đành giục cương cho ngựa dừng lại.

Lúc xe đang chạy, đầu óc bà cực kỳ rối loạn, bà định ruỗi ngựa chạy thật nhanh để giảm nỗi lòng bối rối mà cũng chẳng ăn thua gì. Bây giờ xe dừng lại, tâm thần bà cũng vẫn hoang mang như trước, không giảm được chút nào. Đường Uyển Ngọc lúc trước chẳng để tâm đến nhưng lời Vi Cự Phu đã nói lúc lâm tử. Bà không tin có điều gì quái dị ở trong thư phòng y mà cho là y bày ra chuyện đó chẳng qua vì hy vọng muốn sống thêm ít ngày. Nhưng từ lúc bà gặp Phạm Thư Trai rồi, thì trái lại, điều đó làm cho bà xao xuyến trong lòng, không tài nào xua đuổi đi được.

Mấy câu hỏi vẫn quanh quẩn trong đầu óc.

Nào là:

- Trong gian mật thất chốn thư phòng tại Vi gia trang có điều chi bí mật ?

Nào là:

- Trước khi chết Vi Cự Phu đem vụ đó nói ra là có ý gì ?

Đường Uyển Ngọc đang suy nghĩ liên miên thì đột nhiên nghe đánh « véo » một tiếng. Một vật gì bay tới trước mặt.

Bà ứng biến cực kỳ mau lẹ. Tay bà đang cầm roi ngựa, xoay ngoắt lại quần lấy. Bà nhìn rõ vật đó rồi, bắt giác cả kinh. Đầu roi ngựa đã quần được một lưỡi đao trủy thủ dài bảy tấc. Bà hoảng hốt la thất thanh:

- Hiệp nhi ! Phải cẩn thận đó.

Cần Quân Hiệp đang ngồi trong xe để trông nom cho Triển Phi Yên. Lòng chàng cũng rối như mớ bòng bong chẳng kém gì Đường Uyển Ngọc. Nhưng chàng nghĩ tới những lời di ngôn của Vi Cự Phu thì ít mà lo sinh mạng của Triển Phi Yên thì nhiều.

Đột nhiên chàng nghe tiếng mẫu thân gọi giắt giọng, không khỏi hoang mang, vội thò đầu ra ngoài xem.

Đầu vừa thò ra ngoài xe thì hai tiếng « véo véo » lại rít lên. Hai lưỡi đao trủy thủ sáng loáng phóng tới trước mặt chàng. Hai lưỡi đao này cùng với lưỡi đao Đường Uyển Ngọc vừa rồi đều do một người phát ra. Nhưng hung thủ vận thêm kinh lực vào cánh tay, nên hai lưỡi đao lao tới rất mau lẹ và cực kỳ nguy hiểm.

Cần Quân Hiệp vội rút đầu vào thì hai tiếng « sột sột » vang lên. Hai lưỡi trủy thủ xuyên qua hai lần vách xe hai bên bắn ra ngoài.

Triển Phi Yên nằm ngậy người như khúc gỗ trong khoang xe. Mắt nàng nhìn thấy hai luồng ngân quang lướt qua, nhưng nàng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Nàng giương cặp mắt thao láo lên hỏi:

- Hiệp ca ! Có chuyện gì vậy ?

Cần Quân Hiệp đáp bằng một giọng trầm tĩnh:

- Yên muội đừng sợ ! Đái khái là có kẻ muốn quấy phá mình.

Triển Phi Yên nhảu nhó cười nói:

- Chắc lại là người mà Nhị thư tiểu muội đã dẫn dụ đến đây.

Cần Quân Hiệp nghe nàng nói vậy thì biết rằng trong thâm tâm nàng lúc nào cũng oán hận và kinh hãi cô chị thâm độc. Chàng cũng cho là lời suy đoán của Triển Phi Yên không phải hoàn toàn phi lý, nhưng chàng vẫn đáp bằng một giọng thản nhiên:

- Yên muội bất tất phải đa nghi. Hiện giờ tuy mình chưa hiểu là ai, nhưng rồi sau sẽ biết.

Chàng lại cất cao giọng lên hỏi Đường Uyển Ngọc:

- Mẫu thân ! Người nào đến đó ? Họ đã dừng tay chưa ?

Cần Quân Hiệp hỏi luôn hai lần mà phía trước xe vẫn lặng lẽ không có tiếng người đáp lại.

Cần Quân Hiệp cảm thấy xao xuyến trong lòng. Chàng hít mạnh một hơi chân khí rồi cất tiếng gọi to hơn:

- Mẫu thân!

Tiếng gọi chưa dứt, bỗng nghe mé tả có tiếng cười gần vọng vào. Tiếp theo cỗ xe bị rung chuyển mạnh, rồi nghe đánh sầm một tiếng, tựa hồ một vật gì rất nặng xô vào.

Cần Quân Hiệp kinh hồn tang đởm, miệng há hốc ra mà kêu không thành tiếng.

Trong lúc hoảng hốt này, chàng tưởng chừng như muốn thò đầu ra ngoài để nhìn xem đã xảy ra chuyện gì mà cũng không có đủ dũng khí nữa.

Triển Phi Yên cũng la hoảng:

- Hiệp ca ! Phải chăng đã có điều gì bất trắc xảy đến cho bá mẫu.

Cần Quân Hiệp tựa hồ không nghe tiếng Phi Yên hỏi. Chàng nghiêng chặt hai hàm răng xoay tay lại phong chưởng ra đánh « sầm » một tiếng. Cánh cửa bật tung. Chàng vẫn ngồi trong khoang xe nhìn ra phía trước. Mắt chàng đầu tiên nhìn thấy mẫu thân mình đã từ trên xe bị hất lao đầu xuống, chân móc đòn xe. Trước ngực bà cắm ba lưỡi dao truy thủ sáng loáng sâu vào đến năm sáu tấc. Máu tươi đang ứa ra đầm đìa.

Tuy Đường Uyển Ngọc chết rồi mà cặp mắt vẫn trợn lên tròn xoe. Hiển nhiên trong lòng bà cực kì căm phẫn lúc bị hung thủ ám toán.

Cần Quân Hiệp vừa nhìn thấy thảm cảnh này, mắt chàng tối sầm lại. Chàng đưa tay ra nắm lấy khuôn cửa xe, bất giác bóp mạnh làm cho gãy vụn.

Chàng cố trấn tĩnh tâm thần mới bật lên tiếng khóc được. Chàng kêu gọi:

- Mẫu thân ! Mẫu thân !

Rồi bất giác chàng nhảy xổ về phía trước nằm phục xuống trước thi thể Đường Uyển Ngọc mà khóc rống lên.

Cần Quân Hiệp vốn là người rất nặng nề tình cảm. sau khi biết rõ thân thể mình chàng lại đau khổ muôn phần.

Chàng định bụng chuyến này về nhà rồi sẽ tìm cách để làm cho mẫu thân được vui lòng. Ngờ đâu giữa đường lại xảy ra biến cố động trời, mẫu thân bị tử nạn, khiến chàng phải đau đến đứt từng khúc ruột.

Tâm hồn Cần Quân Hiệp lúc này tưởng chừng đã lìa khỏi xác thịt, để bay bổng lên rồi lạc vào trong cõi hư vô. Mắt chàng tối sầm lại. Ngoài vẻ mặt xanh lét của mẫu thân, cơ hồ chàng không nhìn rõ một vật gì nữa.

Bỗng chàng la rầm trời mà chính chàng không biết mình kêu la vì chuyện gì.

Cần Quân Hiệp la khóc một lúc rồi trí giác trở lại cảm thấy lòng đau như cắt.

Giữa lúc chàng đau đớn thê thảm muốn ngất xỉu thì trên đường có hai người một nam một nữ len lén đến nhìn phía sau chàng.

Người đàn ông chừng bốn chục tuổi ra vẻ phong lưu đi điểm song nét mặt lạnh lẽo. Y chính là Thiên Thần giáo chủ Âm Sâm, Người đàn bà là Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U.

Hai người đi đến sau lưng Cần Quân Hiệp thì dừng lại như chờ đợi gì.

Cần Quân Hiệp chẳng những không chú ý gì đến phía sau, mà ngay việc xảy ra trước mắt chàng cũng không hay.

Phía trước chàng, mặt đất dần cao lên dần dần chừng hơn một thước, thì đất cát gạt sang hai bên lộ ra một cái mũ sắt hình bán nguyệt đầu nhọn hoắt. Tiếp theo cả cái đầu cũng trôi lên khỏi mặt đất. Người này chính là Tam Tuyệt tiên sinh.

Lúc này Triển Phi Yên ở trong khoang xe không ngớt la gọi:

- Quân Hiệp ! Chi vậy ? đã xảy ra chuyện gì vậy ?

Toàn thân nàng không còn chút khí lực nào, tiếng kêu gọi rất yếu ớt. Nàng không có cách nào làm cho Cần Quân Hiệp nghe tiếng được.

Tam Tuyết tiên sinh đảo cặp mắt hi hí long sông sọc.

Đột nhiên hắn la lên:

- Đại sự hỏng mất rồi !

Tiếng theo tiếng la quái gở, người y nhảy vọt lên đâm sầm vào đòn xe đánh « binh » một tiếng. Đòn xe bị gãy ngay lập tức.

Con ngựa kinh hãi hí lên một tiếng rồi chạy bỏ nhào về phía trước.

Đường Uyển Ngọc lúc này một chân vẫn còn móc vào càng xe. Con ngựa chạy lôi theo chiếc xe bị gãy rồi, đồng thời kéo cả người Đường Uyển Ngọc đi.

Cần Quân Hiệp đầu óc mê man không còn biết gì nữa. Thậm chí Tam Tuyết tiên sinh là lên những tiếng quái gở chàng cũng không hay.

Bây giờ chàng chợt phát giác ra người mẫu thân chàng chuyển động rồi băng đi. Chàng như người choàng tỉnh giấc mơ.

Vì tâm thần rối loạn, Cần Quân Hiệp không nhận định được rõ ràng, tưởng là mẫu thân chưa chết thì vừa kinh hãi vừa nghĩ thầm.

Chàng lên tiếng gọi to rồi nhảy tung người lên. Ngờ đâu, người chàng vừa tung lên lại nghe đánh « véo » một tiếng. Một vật gì phóng đến trước ngực chàng.

Trong lúc hoang mang cấp bách, Cần Quân Hiệp không hiểu là vật gì. Chàng chỉ thấy vật đó tròn ủng như quả cầu sáng lóng lánh và có mũi nhọn.

Vật này giống như một ngọn chùy có mũi nhọn, nhưng nắm chùy to lớn khác thường.

Chàng không biết đó chính là Tam Tuyết tiên sinh đầu đội mũ nhọn nhảy xổ tới. Chàng vội vàng né người tránh sang một bên.

Thân pháp Tam Tuyết tiên sinh mau lẹ phi thường. Lão vừa phát giác ra Cần Quân Hiệp né người đi tránh khỏi, người lão còn lơ lửng trên không đã chuyển hướng theo đường cánh cung nhằm đâm vào sau lưng Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp lúc chuyển mình đi đã nhìn thấy Âm Sâm và Bạch U U. Đồng thời chàng phát giác ra một mục giả nhìn toàn thân màu xanh biếc, cặp mắt lăm lè thâm hiểm, đang đứng ở trên nóc xe.

Cần Quân Hiệp chợt nhớ tới Triển Phi Yên còn ở trong xe, thì kinh hãi vô cùng. Chàng quát hỏi:

- Các người là ai ?

Chàng vừa hỏi vừa phát tay áo bên trái một cái. Một luồng kinh lực phóng ra rất lẹ xô vào đầu Tam Tuyết tiên sinh.

Tam Tuyết tiên sinh đang nhảy xổ tới Cần Quân Hiệp, lão dương dương đắc ý, tưởng là mình hạ được đối phương ngay. Lão không ngờ Cần Quân Hiệp phát tay áo. Tay áo đối phương chưa tới nơi thì một luồng kinh phong ập tới khiến cho lão cơ hồ ngệt thở.

Tài đi dưới nước, đi dưới đất của Tam Tuyết tiên sinh đã đến mức thiên hạ vô song ! Lúc lão đi dưới nước hay dưới đất, sư hô hấp vẫn chẳng thấy khó khăn gì. Thế mà lúc này lão cảm thấy hơi thở không thông thì không khỏi giật mình kinh hãi. Lão hốt hoảng toan co người để lùi lại phía sau nhưng không ai tài nào kịp được. Tay áo của Cần Quân Hiệp đã cuốn vào đầu lão.

Cần Quân Hiệp thấy bọn địch đến một cách đột ngột, mà mẫu thân chàng đã gặp phải độc thủ của chúng rồi. Chàng lâm vào tình trạng một mình không thể chọi lại số đông và rất lo sợ không bảo vệ được cho Triển Phi Yên, nên trong lòng nóng nảy vô cùng !

Chàng ra tay rất trầm trọng. Tay áo chàng quần được đầu Tam Tuyết tiên sinh rồi, chàng toan vung tay hất lão ra xa rồi sẽ tính.

Nhưng giữa lúc ấy trong tay áo có tiếng lách cách vang lên.

Cần Quân Hiệp cho là đầu đối phương tuy bị tay áo mình cuốn lấy còn có thể đỡ trò gì để phản kháng. Chàng vội giựt tay áo về. Đồng thời người chàng lùi lại hai bước.

Tay áo Cần Quân Hiệp vừa buông ra, người Tam Tuyết tiên sinh lặn ngay xuống đất.

Cần Quân Hiệp định thần nhìn lại thì cái mũ sắt của Tam Tuyết tiên sinh bị sức cuốn của tay áo mình làm cho bẹp dúm lại, trông không còn ra hình thù gì nữa. Đầu lão ở trong mũ dĩ nhiên cũng bị bóp bẹp.

Bây giờ Cần Quân Hiệp mới hiểu những tiếng lách cách vang lên vừa rồi là do chiếc mũ kỳ dị cùng xương đầu đối phương bị gãy nát phát ra.

Sau khi Cần Quân Hiệp uống linh dược bảy con ngựa sắt, tinh thần cùng chân khí chàng phục hồi lại, tuy chàng biết rằng bản lãnh mình đã cao thâm tuyệt đỉnh, nhưng chàng chưa động thủ với người, nên không hiểu công lực mình ghê gớm đến mức này. Chàng nhìn Tam Tuyết tiên sinh bị chết một cách thảm khốc mà không khỏi ngạc nhiên.

Thiên Thần giáo chủ Âm Sâm đột nhiên vung tay áo một cái.

Véo ! Véo ! Véo ! Ba tiếng rít lên khùng khiếp ! Ba lưỡi, đao trủy thủ thành hình tam giác bay vút tới nhằm đâm vào ngực Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp vừa thấy ba lưỡi trủy thủ lao tới, mắt chàng đỏ rạng lên vì căm hận. Đồng thời khí huyết trong người chàng cũng sôi lên. Áo chàng khác nào như bị cơn cuồng phong xô đẩy phình ra như cái trống và réo lên những tiếng « phành phạch ».

Ba lưỡi phi đao lao tới như tên bắn rồi tiếp theo ba tiếng chát ! chát ! chát ! Nhưng mũi đao nhọn hoắt chưa chạm vào da thịt Cần Quân Hiệp, vừa đụng tới áo chàng đã bị đẩy ngược lại.

Âm Sâm và Bạch U U hai người thấy vậy cả kinh thất sắc, nhón nhác nhìn nhau, toan chạy trốn.

Cần Quân Hiệp liền lớn tiếng quát hỏi:

- Có phải bọn mi đã phóng ám khí để giết người không ?

Âm Sâm và Bạch U U nào phải hạng bất tài ! Bọn họ bị Triển Phi Ngọc dụ dỗ. Nàng bảo chỉ cần sao đối phó được với bọn Cần Quân Hiệp ba người để giúp nàng, đồng phòng vệ cho nàng được an toàn, là nàng lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Nàng sẽ tặng hai báu vật gia truyền là Kim Vị giáp cùng Huyết Hồn thảo.

Bọn Tam Tuyết tiên sinh, Âm Sâm, và Bạch U U vốn tính hiếu thắng, nghe Triển Phi Ngọc nói bản lãnh của Cần Quân Hiệp đến mức siêu phàm, thì nổi lòng hào khí, đã muốn đi kiếm chàng để động thủ ngay. Hơn nữa vì lòng tham muốn lấy hai báu vật mà họ đã ao ước thêm khát bấy lâu nay, nên hăm hở đi liền và trong bụng chắc chắn sẽ hạ Cần Quân Hiệp một cách dễ dàng.

Từ lúc Thiên Thần giáo chủ Âm Sâm và Thái Sơn Yêu Cơ Bạch U U thấy Tam Tuyết tiên sinh, một tay cao thủ lừng lẫy tiếng tăm, bị chết một cách kỳ dị và ghê gớm, mới biết đối phương là một tay công lực phi thường trên đời có một.

Tuy Âm Sâm miễn cưỡng phóng ra ba lưỡi đao trủy thủ nữa, nhưng trong lòng cực kỳ xao xuyến và đã định bụng ba mươi sáu chước, chạy trốn là thượng sách.

Y phóng ba lưỡi phi đao rồi toan bỏ chạy, nhưng tiếng quát của Cần Quân Hiệp khác nào tiếng sét nổ trời long đất lở làm cho Âm Sâm khiếp sợ đứng thộn mặt ra. Y khiếp sợ đến nỗi không còn đủ khí lực để cất bước chạy trốn, rồi cứ đứng ngậy người ra như tượng gỗ.

Cần Quân Hiệp sấn sổ bước tới. Năm ngón tay trái chàng như mố câu chụp tới. Âm Sâm giáo chủ kinh hồn bạt vía, thét lên:

- Xin thiếu hiệp lưu tình...

Âm Sâm chưa dứt lời thì một tiếng sột đã vang lên khủng khiếp. Năm ngón tay Cần Quân Hiệp đã đâm vào ngực y.

Nguyên bản ý của Cần Quân Hiệp đã định nắm lấy ngực Âm Sâm để tra hỏi cho ra vì lẽ gì mà bọn chúng phóng ám khí giết mẫu thân chàng ?

Chàng không ngờ lúc điên tiết chàng ra chiêu mãnh liệt phi thường, chỉ lực của chàng có sức mạnh đâm nát đá tan vàng thì tâm thần Thiên Thần giáo chủ Âm Sâm chỉ ằng xương bằng thịt chống làm sao được ?

Trước tình trạng này, Cần Quân Hiệp cực kỳ sửng sốt, chàng đứng thộn mặt, miệng há hốc ra. Chàng hoang mang rút tay về thì máu tươi nóng hổi theo những lỗ ngón tay vọt lên thành vòi.

Âm Sâm trước ngực còn đang vọt máu ra, người đã ngã ngửa về phía sau. Dĩ nhiên y không còn sống được nữa rồi.

Thái Sơn yêu cơ Bạch U U vừa xoay mình đi, mắt mù trông thấy Âm Sâm bị thảm tử, rồi cũng sợ hãi quá, không cất bước được nữa.

Toàn thân run bần bật, mù ấp úng:

- Y... Chính y... vừa đến đây đã phóng... những lưỡi đao trủy thủ đó !

Cần Quân Hiệp thấy mình vừa ra tay đã đánh chết người, bây giờ chàng không dám động thủ nữa. Chàng quát hỏi:

- Ta cùng bọn ngươi vốn không quen biết, lại không thù oán, mà sao bọn ngươi lại hạ độc thủ như vậy ?

Bạch U U đáp:

- Vì chúng ta muốn được cây Huyết Hồn thảo...

Cần Quân Hiệp vừa nghe tới đây đã biết ngay là Triển Phi Ngọc đem những báu vật này ra nhử cho bọn chúng nổi lòng tham mà động thủ hại mình. Bỗng chàng thét lên một tiếng:

- Chính hắn rồi !

Bạch U U đứng ngay bên bị tiếng quát của Cần Quân Hiệp làm cho rung động, giật nảy người lên. Mù toan đáp: « Chính phải », nhưng dù cố hết sức cũng không thốt ra lời được...

Bạch U U không sao đứng vững lại được nữa, mù loạng choạng người đi mấy cái rồi ngã lăn xuống đất.

Cần Quân Hiệp bỏ mặc mù nằm đó, không biết còn sống hay chết rồi. Chàng lập tức xoay mình lại, thì thấy bà già áo xanh biếc vẫn đứng trên nóc xe. Trong tay bà già này cầm một cây thiết trượng nhọn đầu đâm thủng nóc xe rồi bà ta lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi còn nhúc nhích ta lập tức phóng cây trượng này vào trong xe đó !

Cần Quân Hiệp sực nhớ tới Triển Phi Yên đang nằm trong xe, chàng lộ vẻ hoảng hốt vội ấp úng hỏi:

- Mù... mù là ai ?

Mù già cười lạt đáp:

- Ngươi đã trông rõ y phục ta, chẳng lẽ còn chưa nhận ra ta là ai ư ?

Cần Quân Hiệp bây giờ mới tỉnh ngộ đáp:

- Té ra... bà là... Thúy y Bách lão bà. Bà đừng có phóng trượng vào trong xe vì Triển cô nương đang nằm trong đó. Nàng thật là người đáng thương. Bà còn giết nàng làm chi ?

Bách lão bà hững hờ đáp:

- Ta không giết y cũng được, nhưng ngươi phải tự phóng chuồng vào đầu mà tự tử đi.

Cần Quân Hiệp sửng sốt hỏi:

- Sao lại phải làm thế ?

Bách lão bà đáp:

- Trong hai đứa chúng bay phải một đứa chết mới được ! Nếu không thế thì sao ta lấy được Huyết Hồn thảo ... ?

Triển Phi Yên nằm trong xe vội la hoảng:

- Quân hiệp ! Hiệp ca chớ nghe lời mụ lão tặc đó nói, còn Hiệp ca đừng nghĩ gì đến tiểu muội nữa !

Cần Quân Hiệp bỗng gầm lên một tiếng quái gở !

Người Bách lão bà lão đảo mấy cái. Cần Quân Hiệp thấy cơ hội có thể động thủ. Tay trái chàng dơ lên phóng chưởng đánh ra.

Phát chưởng đánh rầm một cách đột ngột, thế chưởng lại cực kỳ mãnh liệt. Chưởng phong mạnh như sóng cồn xô tới.

Bách lão bà rên lên một tiếng. Người mụ xiêu đi té từ trên nóc xe xuống.

Dư lực phát chưởng của Cần Quân Hiệp còn rất mãnh liệt tiếp tục xô về phía trước, đập mạnh vào một cây lớn đánh sầm một tiếng. Cành cây gãy rắc rắc, lá cây rụng xuống lả tả.

Bỗng có tiếng la:

- Ủi chao ! Nguy rồi !

Ba bốn người từ trên cây ngã lộn xuống đất rồi không một ai dậy được.

Cần Quân Hiệp biết rằng bốn người này toàn là có lòng đen tối. Chúng núp trên cây để chuẩn bị ám hại mình.

Chàng tiến mau lại chui vào khoang xe, ẵm Triển Phi Yên lên.

Triển Phi Yên vội nói:

- Quân hiệp ! Hiệp ca chỉ cử động được một cánh tay trái, nếu còn bằng tiểu muội thì nghinh địch làm sao được.

Cần Quân Hiệp ngơ ngác chưa biết trả lời ra sao, thì sau lưng kinh phong rít lên vù vù. Bách lão bà đã vung trượng lên nhắm đỉnh đầu Cần Quân Hiệp giáng xuống.

Cần Quân Hiệp một tay đang ôm Triển Phi Yên, trong lúc khẩn cấp, chàng không kịp đặt nàng xuống. Còn tay phải lại không sao cất nhắc được. Đối với thế trượng ghê gớm này chàng không còn cách nào để chống đỡ.

59. Chương 60: Thủy Hoả Tôn Giả Hạ Sơn

Phát trượng này của Thuý Y Bách lão bà phóng tới cực kỳ mau lẹ, chỉ trong chớp nhoáng đã nghe đánh bính một tiếng trúng vào Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp trong lúc cấp bách không kịp né tránh, chàng đành rụt đầu xo vai, vận khí lực vào lưng để chịu đựng tiếp lấy đòn trượng của đối phương.

Bách lão bà được trời phát cho tư chất khác thường, sức mạnh vô cùng. Ngoài bốn mươi tuổi, mụ mới gặp dị nhận truyền thụ võ công. Khi mụ thành danh thì đã ngoài năm mươi tuổi. Tuy mụ đã lớn tuổi, mới học nghệ song có căn cốt đặc biệt, nên nội lực cực kỳ thâm hậu.

Lúc Bách lão bà phóng trượng ra, mụ chỉ lo không trúng. Trượng pháp của mụ còn ẩn hiện bao nhiêu thế biến hoá để chuẩn bị thay đổi chiêu thức.

Mụ không ngờ Cần Quân Hiệp vì cố tình hộ vệ cho Triển Phi Yên, chàng không né tránh, giơ lưng ra mà chịu đựng.

Bách lão bà thấy đánh một đòn trúng Cần Quân Hiệp ngay thì trong bụng cả mừng. Mụ lẩm bẩm:

- Dù mi có tấm thân bằng sắt đá mà bị trúng phát trượng này cũng phải gãy xương.

Nhưng cây trượng mụ đánh trúng rồi, đầu trượng vẫn bị giắt vào trong da thịt trên lưng Cần Quân Hiệp.

Bách lão bà vừa phát giác ra có điều bất diệu, liền lập tức thu nội lực lại, chuẩn bị rút cây thiết trượng về.

Nhưng giữa lúc ấy, Cần Quân Hiệp hét to một tiếng, đứng thẳng người lên. Đồng thời nội lực của chàng cũng xô mạnh ra và cây thiết trượng đang bị kẹt sau lưng chàng cũng đột nhiên bật văng trở lại.

Bách lão bà đang lúc sắp giựt trượng về thì thốt nhiên cây thiết trượng trong tay mụ bị một luồng cường lực hất ngược lại một cái bất ngờ.

Mụ đã toan dùng sức mạnh đè chặt cây thiết trượng xuống nhưng không tài nào giữ được. Tay mụ vừa đè xuống liền bị luồng tá lực hất lên đánh ráu một tiếng.

Xương cổ tay Bách lão bà đã bị gãy rời. Mụ phải buông tay ra, cây thiết trượng rít lên một tiếng véo, như một con quái long, nó bay vọt thẳng lên không gian.

Thúy Y Bách lão bà bị đau thấu tâm can, mụ lùi lại luôn mấy bước. Luồng nội lực của đối phương xô cả vào trước ngực, khiến mụ bị nội thương trầm trọng.

Mụ oẹ một tiếng rồi phun ra một bùm máu tươi đỏ lôm, làm loang lổ cả tấm áo màu xanh biếc thành ra chỗ đỏ chỗ xanh, khiến người trông thấy phải hãi hùng.

Cần Quân Hiệp lập tức xoay mình lại. Tay trái chàng vẫn ôm lấy Triển Phi Yên, sắc mặt chàng lợt lạt, trên môi chàng cũng có mấy tia máu tươi ứa ra.

Nội lực Cần Quân Hiệp tuy đã đến mức trên đời hiếm có, nhưng chưa được đến trình độ sắt thép chém không vào.

Phát trượng vừa rời của Bách lão bà đánh vào người chàng ít ra cũng có sức mạnh đến dư ngàn cân, lại đập trúng vào chỗ yếu hại sau lưng chàng, không khỏi làm rung chuyển cả nội tạng.

Lúc này tuy chàng gắng gượng đứng ngay lên và luồng phản lực hất được Bách lão bà làm mụ gãy tay và bị trọng thương, nhưng lưng chàng bị chấn động mạnh cũng làm bị thương tạng phủ trong người. Có điều nội lực chàng thâm hậu nên gắng gượng nhẫn nại giữ được cho miệng không trào máu tươi ra thành vòi. Thực ra chàng cũng kiệt lực mất rồi.

Bách lão bà thấy Cần Quân Hiệp xoay mình lại thì kinh hãi vô cùng. Nhưng chỉ một loáng mụ nhìn ra chàng đã bị thương thì không sợ hãi nữa, vể mặt lại ra chiều hối tiếc.

Mụ lẩm bẩm:

- Giả tí mình không bị thương lúc này, ung dung đối phó với gã, thì có thể hạ được gã một cách dễ dàng. Nhưng mình cũng bị trọng thương mất rồi thì chỉ làm lợi cho kẻ khác. Thế là mình sắp cổ cho họ đến sau ăn không.

Bách lão bà vốn là con người tâm địa hẹp hòi. Mụ nghĩ tới đây phát uất lên, mắt tối sầm lại, ngã lăn đùng ra đất. Đầu óc mê mang không còn biết gì nữa.

Cần Quân Hiệp ngoảnh đầu nhìn bốn phía mà chưa thấy một địch nhân nào khác. Lòng chàng tạm yên lại đôi chút. Chàng từ từ vận chân khí cho chu lưu khắp trong người rồi bỗng Triển Phi Yên tìm đường rời khỏi nơi này.

Triển Phi Yên người vẫn nhũn ra như mớ bông để mặc cho Cần Quân Hiệp bồng đi. Nhưng cặp mắt nàng tỏ ra cực kỳ nóng nảy, mặc dù nó đã lơ đãng.

Cần Quân Hiệp không ngớt nhìn nàng mỉm cười để an ủi và khuyến khích nàng cứ yên tâm. Nhưng Triển Phi Yên nhận ra chàng đã bị trọng thương nên trong dạ rất dỗi bòn chồn lo lắng, không ngớt hồi hộp, chứ chẳng yên tâm chút nào. Nàng biết rằng nhị thư là Triển Phi Ngọc tâm địa cực kỳ thâm độc. Y đã ước hẹn bấy nhiêu người đến mà chưa trả thù xong thì còn xảy ra nhiều chuyện khác ghê gớm hơn, nhất định y chưa chịu buông xuôi vụ này.

Triển Phi Yên lại nghĩ thầm:

- Cần Quân Hiệp đã bị trọng thương rồi. Chàng lo cho chính chàng còn chưa xong thì làm sao còn bảo vệ cho mình được!

Tuy nhiên trong thâm tâm nàng cũng cảm thấy được an ủi rất nhiều, vì Cần Quân Hiệp tỏ tình rất tha thiết với nàng, nhất là trong lúc hoạn nạn thì mối tình đó lại càng cao cả.

Cần Quân Hiệp bỗng Triển Phi Yên chạy chừng được ba dặm thì thốt nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập ở phía bên chênh chếch đi tới. Chàng vừa nghe đã biết ngay là một con tuấn mã kỳ tuyệt.

Cần Quân Hiệp không khỏi hoang mang, bất giác dừng lại một chút. Trong thời gian chớp nhoáng này, con ngựa đã nhảy vọt lên không qua một đám cây thấp, đang chồm tới trước mặt chàng.

Triển Phi Yên khẽ buông một tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

Cần Quân Hiệp trầm giọng gọi:

- Phi Yên! Yên muội đừng sợ.

Chàng vừa gọi vừa ngẩng đầu trông lên thì thấy con ngựa hai màu sắc đen và đỏ lẫn lộn. Chỗ đỏ như than hồng mà chỗ đen lại lán bóng loáng như sơn chàm. Mới nhìn màu lông cũng đủ biết nó là con một thứ ngựa kỳ dị mà Cần Quân Hiệp mới thấy lần này là một.

Hình thù người cưỡi ngựa có tướng đặc biệt kỳ dị. Đầu hấn nhọn như chiếc thoi, hai vai rất rộng. Tay dài nghêu ngao nhưng hai chân lại ngắn ngủn. Tóm lại tứ chi cùng ngũ quan người này không cân xứng chút nào. Mọi chỗ đều khiến cho người ta có một cảm giác quái đản, tưởng chừng con người hấn là do những mảnh cơ thể của năm bảy người chấp vào nhau.

Y phục người đó cũng rất buồn cười. Nửa mình bên trái quần áo sắc đỏ, nửa bên hữu lại sắc đen.

Cần Quân Hiệp thấy hình thù quái nhân khác thường, lòng chàng kinh dị đến nỗi không thốt ra lời được.

Bỗng nghe Triển Phi Yên thều thào bảo chàng:

- Hiệp ca! . . . Hiệp ca đừng nghĩ gì đến tiểu muội nữa. Hiệp ca cần nghĩ cách để lo cho mình ngay đi! Nếu còn...vướng mắc tiểu muội thì không được đâu...

Cần Quân Hiệp khẽ giương cặp lông mày lên đáp:

- Sao Yên muội lại nói vậy? Dù gặp trường hợp nào hay bị nguy khốn đến đâu, tiểu huynh cũng không nhẫn tâm bỏ Yên muội cho đành.

Triển Phi Yên hỏi:

- Hiệp ca có biết y là ai không?

Cần Quân Hiệp khẽ đáp:

- Tiểu huynh không biết.

Triển Phi Yên nói:

- Y là Thuỷ Hoả tôn giả ở Lục Bàn sơn. Tiếng tăm y ngang hàng với Độc Long tôn giả ở Miêu Cương...

Triển Phi Yên dừng lại một chút rồi khẽ nói tiếp:

- Vô công y kỳ dị ở chỗ mỗi nửa người một khác, tuyệt không giống nhau. Tuy y chỉ là một người mà chẳng khác gì phân làm hai tay cao thủ. Hiệp ca! . . .

Triển Phi Yên nói tới đây, bỗng thấy sắc mặt Cần Quân Hiệp nghiêm trọng không chuyển động chút nào. Nàng nhìn bộ mặt của chàng không nín được phải bật cười, nhưng là một cái cười đầy vẻ nhăn nhó, khiến người nhìn thấy phải đau thương.

Triển Phi Yên cười cũng hao tổn sức không nói nên lời được nữa.

Cần Quân Hiệp ngoài mặt tuy không lộ vẻ gì hoang mang vì chàng không muốn cho Triển Phi Yên quá lo sợ, nhưng thực ra trống ngực chàng đánh thình thình. Chàng không ngờ Triển Phi Ngọc lại vẫn dụ được cả tên đại ma đầu Thuỷ Hoả tôn giả này đến đây.

Ngày trước Triển Bất Diệt hầy còn sống trên thế gian, những tên ma đầu này tự lượng không phải là địch thủ của lão nên bỏ đi ẩn cư mỗi người một phương không xuất hiện nữa. Lão ốm o Vô Ảnh Phi Long Đồ Liên Phong ra hải ngoại xa xăm. Độc Long tôn giả ẩn nấu tại đất Miêu Cương hẻo lánh. Còn Thuỷ Hoả tôn giả thì lên ở Lục Bàn sơn cũng đều vì lẽ đó.

Triển Bất Diệt tuy chết đã lâu rồi, mà những tay cao nhân này ẩn cư vẫn chưa nghĩ tới chuyện xuất hiện trên chốn giang hồ.

Chính ra Thuỷ Hoả tôn giả còn định tiếp tục ẩn lánh lâu hơn nữa không chịu lộ diện, nhưng Triển Phi Ngọc lại đem hai vật chí bảo mà Triển Bất Diệt thường sử dụng ngày trước là áo kim vị giáp và cây Huyết hồn trảo để làm mồi nhử hấn xuống núi. Trừ Thuỷ Hoả tôn giả ra, e rằng còn có những nhân vật khác lợi hại hơn nữa không chừng đã quanh quẩn gần đây rồi.

Cần Quân Hiệp giương cặp mắt lên nhìn Thuỷ Hoả tôn giả.

Thuỷ Hoả tôn giả cũng nhìn chàng bằng cặp mắt lạnh lùng, cả hai người đều không nói gì.

Cần Quân Hiệp thấy Thuỷ Hoả tôn giả không những cặp mắt khác nhau. Mắt bên trái lớn, mắt bên phải nhỏ mà cả đến tia sáng ở cặp mắt chiếu ra cũng chẳng giống nhau chút nào. Mắt bên trái thần quan lấp loáng hung dữ, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng hấn. Còn mắt bên phải thì ánh sáng lại âm u rùng rợn cực kỳ khủng khiếp.

Hồi lâu, Thuỷ Hoả tôn giả mới nổi lên những tràng cười quái gở rồi nói:

- Té ra ngươi bị thương rồi! Thế thì bất tất phải động thủ nữa mà tự huỷ mình đi thôi!

Ngừng lại một chút, rồi hấn nói tiếp:

- Mỗi tháng cứ đến ngày mồng một, ta sẽ phái người đến tế tự để cho ngươi được hưởng đồ huyết thực, tưởng thế ngươi cũng chẳng có điều chi ân hận nữa.

Cần Quân Hiệp nghe Thuỷ Hoả tôn giả nói tựa hồ như người làm ơn cho mình thì trong lòng chàng vừa tức giận lại vừa buồn cười.

Chàng hững hờ đáp:

- Phải đó! Ta bị thương rồi là đúng sự thật. Nhưng ta đã thẳng đường tới đây thì dù có bị thương một chút cũng chẳng sợ ngươi đâu.

Thuỷ Hoả tôn giả đảo mắt ngắm nhìn Cần Quân Hiệp một lúc không lộ vẻ gì. Hồi lâu hấn mới trầm giọng nói:

- Ta nghĩ rằng phận mọn như con giun cái kiến còn muốn sống thì ngươi chẳng cần tâm chịu chết cũng là thường tình. Người bắt ta phải động thủ thì hãy đặt con nhỏ trong tay xuống, ta đành thi triển mấy chiêu để đưa ngươi về Tây Thiên.

Cần Quân Hiệp thực lấy làm khó nghĩ. Cánh tay phải chàng tuyệt không có một chút khí lực nào. Nếu chàng muốn đối địch với Thuỷ Hoả tôn giả thì dĩ nhiên phải dùng tay trái. Nhưng tay này lại đang bồng Triển Phi Yên thì biết làm thế nào?

Thuỷ Hoả tôn giả tuy thuộc vào hạng tà phái, nhưng hấn còn bảo chàng đặt Triển Phi Yên xuống thì hầy còn là hạng người biết liêm sỉ, không đến nỗi thừa cơ ám toán.

Cần Quân Hiệp tính rằng:

- Nếu mình động thủ cùng Thuỷ Hoả tôn giả thì dĩ nhiên khó bề chiếu cố cho Triển Phi Yên được, nhưng đặt nàng xuống thì biết đâu không bị kẻ khác ám toán nàng?

Cần Quân Hiệp nghĩ mãi mà không có cách nào yên tâm được. Chàng đành ngẩn đầu lên đáp:

- Bất tất phải thế! Cứ để nguyên thế này động thủ cũng được!

Thủy Hoả tôn giả nổi giận ùng ùng quát:

- Được lắm! Thế là ngươi tự tìm lấy sự đau khổ!

Dứt lời lão tung người lên một cái, Cần Quân Hiệp chưa nhìn rõ hấn định thi triển động tác gì, chỉ thấy bóng người từ trên không gieo xuống.

Giữa lúc ấy, con tuấn mã bỗng hí lên một tiếng dài. Cần Quân Hiệp chợt nhớ ra điều gì, liền nói:

- Ngươi muốn ta đặt Triển cô nương xuống rồi hãy cùng ngươi động thủ. Như vậy cũng được. Có điều ta yêu cầu ngươi để cho ta đặt Triển cô nương nhờ lên lưng con tuấn mã này đừng khỏi bị người ngấm ngầm gia hại nàng.

Thủy Hoả tôn giả trầm giọng đáp:

- Thế cũng được!

Cần Quân Hiệp vẫn không nhích chân, chỉ vung tay một cái, người Triển Phi Yên đã tung lên. Vừa đúng lúc lưng ngựa hạ thấp xuống một thước, người Triển Phi Yên cũng vừa hạ xuống tới nơi. Lưng nàng cong đi nằm phục xuống yên ngựa.

Con ngựa chỉ vờn bốn vó rồi đứng yên chứ không có cử động nào khác lạ.

Cần Quân Hiệp thấy thế cũng yên lòng, liền nói:

- Được rồi! Bây giờ ngươi động thủ đi!

Thủy Hoả tôn giả để ý nhìn tay phải Cần Quân Hiệp rồi hỏi:

- Cánh tay ngươi làm sao vậy?

Cần Quân Hiệp lạnh lùng cười đáp:

- Cánh tay mặt ta dù tàn phế vẫn có thể đối địch với ngươi được, hà tất ngươi phải hỏi cho rườm rà.

Thủy Hoả tôn giả đột nhiên đỏ bừng mặt lên, nhưng chỉ trong chớp mắt hấn trở lại bình thản như cũ. Hấn cười nhạt nói:

- Giải lắm! Chính ngươi đã muốn chết, chẳng lẽ ta lại không để cho ngươi chết được vinh hạnh hay sao!

Hấn vừa nói vừa vươn cánh tay dài nghêu ngao ra. Năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu nhắm chụp xuống đầu Cần Quân Hiệp.

Thủy Hoả tôn giả vừa mới ra tay đã nhằm đánh xuống đỉnh đầu đối phương, đủ tỏ hấn không coi Cần Quân Hiệp vào đâu cả.

Cần Quân Hiệp trong lòng tức tối, lún người xuống, xoay tay trái lại, nhưng không nhằm đánh đối phương mà lại phóng chưởng xuống đầu mình.

Thủy Hoả tôn giả ra chiêu trảo này cực kỳ mau lẹ. Nhưng đột nhiên hấn thấy Cần Quân Hiệp lại vùng tay lên phóng chưởng tự đánh xuống đầu chàng, nên chiêu trảo hấn mới phóng ra nửa vơi, liền biến thế, đổi trảo thành chưởng đập xuống đánh sầm một tiếng. Đồng thời một luồng kinh phong nóng như lửa tuôn ra.

Cần Quân Hiệp chờ cho bàn tay đối phương xuống tới gần liền hất ngược tay lên một cách bất thành linh để đón lấy phát chưởng của đối phương.

Ta nên biết rằng tuy nội lực Cần Quân Hiệp đã đến mức tuyệt thế vô song, nhưng về cách vận dụng nội lực hoặc biến đổi chiêu thức thì rất tầm thường chẳng có chi kỳ diệu đặc biệt. Vì thế mà chàng lợi dụng cho sở trường của mình để đối chưởng với địch thủ.

Mặt khác Thủy Hoả tôn giả kiêu ngạo khinh người, chẳng thèm để Cần Quân Hiệp vào trong con mắt. Hấn thấy chàng hất chưởng lên nghênh địch vẫn tưởng là mình đắc thế, liền gia tăng chưởng lực đè mạnh xuống.

Thuỷ Hoả tôn giả chắc mắt bàn tay của Cần Quân Hiệp bị chưởng lực của hắn đè ép rồi tự đánh xuống đỉnh đầu chàng đến phải nát óc ra.

Ngờ đâu Cần Quân Hiệp tuy đã bị thương, song chân lực trong người chàng vẫn còn đầy rẫy.

Chỉ trong nháy mắt, hai chưởng đụng nhau bật lên một tiếng sầm rùng rợn.

Thuỷ Hoả tôn giả cảm thấy một luồng chưởng phong nóng như lửa xô tới trước mặt mình.

Luồng chưởng phong này chính là Hoả diệm thần chưởng của Thuỷ Hoả tôn giả đã phát ra. Trong thiên hạ không còn người thứ hai nào biết công phu này nữa.

Lúc đó chưởng lực Hoả diệm thần chưởng tạt lại tự đốt mình và rõ ràng bị phản lực đối phương hất ngược về.

Bấy giờ Thuỷ Hoả tôn giả mới giật mình kinh hãi, hốt hoảng lùi lại một bước. Đồng thời hắn dùng tay phải phóng ra một luồng hàn phong. Đó là Quý thủy thần chưởng để giải trừ sức nóng mãnh liệt của Hoả diệm thần chưởng. Thế là hắn phải dùng chưởng lực của mình để đối phó với chưởng lực của mình.

Ngày trước tuy Thuỷ Hoả tôn giả bị bại về tay Triển Bất Diệt, nhưng lúc động thủ hắn cũng không đến nỗi phải sợ hãi cuống cuồng lên như lần này. Vì thế mà hắn rất dỗi ngặc nhiên đứng thộn mặt ra.

Thuỷ Hoả tôn giả đứng vững lại rồi, hắn ngơ ngác nhìn Cần Quân Hiệp chăm chăm. Hắn không ngờ một gã tuổi trẻ sắc mặt lợt lạt đã bị nội thương đang đứng trước mặt mình đây mà lại là một nhân vật phi thường, có một công lực ghê gớm đến thế.

Bỗng Thuỷ Hoả tôn giả hú lên một tiếng quái gở rồi nhảy xô về phía trước. Hắn vung hai tay lên múa tít đi phát luôn bốn chưởng đánh ra mau lẹ vô cùng.

Bốn phát chưởng này toàn là những chiêu thức cực kỳ tinh diệu. Mỗi phát chưởng đều đánh vào phương vị địch thủ mà địch thủ không thể biết trước. Hắn lại ra tay cực kỳ thần tốc.

Cần Quân Hiệp chỉ thấy trước mắt bóng người lấp loáng không nhìn rõ đối phương ra tay từ phương hướng nào.

Chát! Chát! Mấy tiếng vang lên. Bốn phát chưởng đều trúng vào người Cần Quân Hiệp.

Chàng thấy nội lực trong toàn thân chạy rần rần. Tất cả mấy phát chưởng của đối phương đều bị hất ngược lại, mà chàng vẫn không bị thương.

Thuỷ Hoả tôn giả phóng ra bốn phát chưởng rồi ngừng lại một chút.

Cần Quân Hiệp nhìn thấy chỗ sơ hở này có thể thừa cơ được. Chàng lập tức đánh ra một quyền. Phát quyền này thực ra không có gì biến ảo, mà chỉ là tranh thủ thời cơ để phản kích. Chàng không kịp nghĩ kỹ cứ hùng hục đánh bừa.

Ngờ đâu về võ học cần nhất chỉ là biết lợi dụng chỗ sơ hở của đối phương bất cứ bằng một chiêu thức nào. Cái khó là ở chỗ chụp được thời cơ. Thường khi những chiêu thức rất thông thường, rất giản dị, lại xoay cục diện một cách cực kỳ hiệu nghiệm.

Chiêu quyền của Cần Quân Hiệp trông bề ngoài thật là vụng về, nhưng rất thích hợp với diễn biến đánh vào đối phương lúc sơ hở, lại hoá ra một chiêu tuyệt hảo.

Thuỷ Hoả tôn giả thấy Cần Quân Hiệp đột nhiên phóng quyền đánh tới, hắn nghĩ ngay đến mấy thế né tránh, nhưng chưa kịp thi triển biện pháp nào đã bị thoi quyền của đối phương đánh trúng vào vai bên trái.

Thuỷ Hoả tôn giả thét lên một tiếng quái gở. Người hắn loạng choạng cơ hồ muốn té. Hắn phải cố gượng mới đứng lại được.

Cần Quân Hiệp lại phóng quyền đánh tới chiêu thứ hai.

Thuỷ Hoả tôn giả bị trúng một quyền, chân khí nửa người bên tả hắn chạy nhón trong mình hắn như muốn phá huyết mạch để tiết ra ngoài, khiến hắn kinh hãi vô cùng.

Thuỷ Hoả tôn giả vì quá khiếp sợ mà thành luống cuống chân tay thì thoi quyền thứ hai của đối phương lại đánh tới, tưởng chừng không tài nào tránh kịp được nữa.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe đánh véo một tiếng, tựa hồ có một thứ ám khí chênh chếch lướt bay qua.

Cần Quân Hiệp nghe hướng thanh âm biết rằng ám khí này không bắn tới mình, nên chàng cũng chẳng cần để tâm đề phòng.

Bỗng nhiên con tuần mã kia hí lên một tiếng dài. Lúc Cần Quân Hiệp quay đầu nhìn lại thì nó đã công Triển Phi Yên chạy vọt đi rồi...

60. Chương 61: Thập Diện Mai Phục

Cần Quân Hiệp nhờ có đôi mắt rất tinh lanh hơn người, chàng vừa để ý thoáng cái đã phát giác ra trên đuôi ngựa cắm một mũi cương tiêu.

Con ngựa bị đau quá nhảy chồm lên rồi phóng tuốt đi như bay.

Cần Quân Hiệp kinh hãi vô cùng. Chàng chỉ lo cho tính mạng Triển Phi Yên, chẳng còn lòng nào mà lưu tâm đến Thuỷ Hoả tôn giả để quyết đấu với hắn mà cũng không để mắt xem người phóng tiêu là ai nữa. Thế rồi chàng lập tức xoay mình đi chạy rượt theo con ngựa.

Thuỷ Hoả tôn giả nhân cơ hội này phóng cước đá vào đùi thân sau Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp đã đề khí sẵn sàng để rượt theo ngựa. Cú đá của Thuỷ Hoả tôn giả vào chân chàng khác nào như đẩy chàng chạy nhanh hơn. Chàng chẳng quay đầu lại, chỉ cầm đầu tiếp tục vọt về phía trước rượt theo con tuần mã.

Con ngựa của Thuỷ Hoả tôn giả này mệnh danh là Âm dương mã, thật là một thứ lương câu đặc biệt. Có khi lựa cả hàng ngàn con cũng chưa được một.

Con ngựa bị đau chạy như điên lao về phía trước như tên bắn với một tốc độ phi thường.

Cần Quân Hiệp nhanh tay lẹ chân. Chàng túm được khúc đuôi ngựa, ra sức giựt mạnh một cái tưởng là bắt buộc nó phải dừng lại.

Ngờ đâu con ngựa vẫn đang ra sức chạy về phía trước bị Cần Quân Hiệp giật đuôi, nó vừa tức giận vừa kinh hãi chồm lên, khúc đuôi ngựa bị đứt rời, nó phi nước đại ào ào như gió cuốn tiếp tục lao về phía trước.

Cần Quân Hiệp vừa chạy vừa đề khí, thi triển khinh công đến tột độ chạy nhanh như cố đuổi cho kịp ngựa.

Nội lực Cần Quân Hiệp có thể nói là một kho vô tận. Thế mà chàng ráng sức đuổi, thuỷ chung vẫn không kịp, giữ nguyên một cách xa con vật chừng ba trượng.

Người ngựa rượt theo nhau một lúc thì Cần Quân Hiệp đã nhìn thấy ở phía xa xa bức tường vây quanh Vi gia trang.

Tuy không đuổi kịp con tuần mã, nhưng Cần Quân Hiệp thấy nó chạy nhanh mà Triển Phi Yên vẫn nằm phục trên lưng một cách yên ổn tuyệt không thấy chút gì tỏ ra là nàng sắp ngã ngựa, nên chàng cũng yên tâm đôi chút.

Mặt khác địa lý khu này chàng đã thuộc lòng. Chàng biết rằng nếu cứ chạy thẳng về phía trước, xuyên qua một khu rừng rậm là đến một con sông lớn ngăn trở đường đi. Khu rừng trước mắt nếu không làm cho ngựa chạy chậm lại được thì nó cũng chỉ chạy ra tới bờ sông là phải dừng lại rồi chàng sẽ đuổi tới nơi mà bắt.

Cần Quân Hiệp trong bụng tính toán như vậy, chân chàng vẫn tiếp tục chạy rất lẹ không giây lát nào chàng dừng bước hay chạy chậm hơn.

Khu rừng rậm thoáng cái đã hiện ra trước mắt chàng. Cây cối trong rừng rậm rạp um tùm, tưởng chừng người ngựa khó mà lướt nhanh được.

Con tuấn mã chạy đến trước cửa rừng, vẫn không dừng bước chui tuột vào rừng.

Cần Quân Hiệp hú lên một tiếng dài rồi chàng băng mình chạy vào rừng để rượt theo. Chàng thấy con vật ở ngay trước mắt thì nghĩ thầm:

- Mình chỉ ráng nhảy mạnh một đà là nhất định chụp được lưng ngựa.

Ngờ đâu chàng vừa tung mình lên không thì nghe tiếng nổ đánh sầm một cái rung chuyển cả một góc rừng.

Đoạn một luồng khói dày đặc lấp loáng có những chấm lửa từ giữa rừng vọt ra cực kỳ mau lẹ, đến nỗi khó mà đề phòng cho kịp được.

Cần Quân Hiệp vừa nghe tiếng nổ vang lên đã thấy trời đất âm u. Chàng bị đám khói dày đặc ngăn trở nhỡn tuyến không biết đường nào mà tiến.

Những tia lửa bắn toé ra bốn mặt mỗi lúc một nhiều, đồng thời phát ra những tiếng nổ lẹt đẹt không ngớt.

Cần Quân Hiệp kinh hãi vô cùng. Diễn biến xảy ra một cách bất ngờ khiến cho chàng cực kỳ hoang mang. Chàng định tiếp tục chạy về phía trước nhưng bị khói đen ngăn trở không tiến lên được đồng thời bảy tám tia lửa dính hẳn vào người chàng.

Những chấm lửa dính vào người chàng vẫn còn loé ra những tia sáng xanh lè đốt cháy cả da thịt chàng.

Lúc đầu mới ba bốn chấm chàng chưa biết đau đớn là gì. Nhưng sau lại nhiều chấm lửa dính cả vào mặt, vào đầu chàng làm xém da cháy thịt.

Chàng dường đau quá không nhin được nữa kêu thét lên những tiếng quái gở không ngớt. Chàng phải nằm xuống đất mà lăn lộn vất vả hồi lâu mới dập tắt được những chấm lửa.

Lửa tắt rồi nhưng những chỗ bị cháy xém vẫn làm cho chàng vừa đau đớn vừa ngứa ngáy cực kỳ khó chịu. Chàng biết là trong chấm lửa này có chất độc.

Cần Quân Hiệp lồm cồm đứng lên. Người chàng vẫn bị bao phủ trong đám khói mù đặc. May mà chàng đã phong toả những đường hô hấp, không thì chất độc hít vào miệng đã làm chàng phải ho rũ đi.

Cần Quân Hiệp vừa đứng lên được thì đã nhìn thấy thoáng có bóng người. Ít ra là bảy tám tên đang từ tứ phía nhảy xổ lại.

Giữa đám khói đang bốc lên cuộn cuộn, bọn người này chỉ thấy bóng mờ mờ nên trong càng cổ quái. Thoạt đầu tưởng chừng như không phải là người, tựa hồ làn khói dày đặc gây nên những ảo ảnh mà thôi.

Cần Quân Hiệp rất rối hoang mang. Chàng không biết làm thế nào chỉ đứng thộn mặt ra mà nhìn cùng đề phòng diễn biến.

Chỉ trong nháy mắt, Cần Quân Hiệp đã nghe mé tả có tiếng gươm đao rít lên trên không. Cánh tay mặt chàng không cử động được. Chàng liền phát tay áo trái luôn mấy cái. Một luồng kinh phong xô ra. Chàng nhìn rõ bóng đao thấp thoáng đồng thời bật lên hai tiếng keng keng.

Những tiếng này phát ra là do ba lưỡi phi đao bị luồng kinh phong của Cần Quân Hiệp hất ra đụng vào nhau bật lên thanh âm.

Cần Quân Hiệp chắc rằng trong đám khói dày đặc có ẩn hiện một số đông địch nhân cực kỳ lợi hại, không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng đột nhiên lùn người xuống, thấp thoáng nhìn thấy một bóng người đã đến gần mình. Chàng liền vùng tay ra nắm được gót chân y.

Làn khói dày đặc khiến cho Cần Quân Hiệp không thể nhìn rõ đối phương là nhân vật thế nào. Chàng chỉ nghe thấy tiếng la quái gở trên đầu mình. Đồng thời một tiếng sầm vang lên. Một luồng kinh phong từ trên đỉnh đầu đè ép xuống.

Cần Quân Hiệp đang lúc cực kỳ hoang mang, chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một cương trụ ánh vàng lấp loáng đang phóng xuống đầu mình.

Tay trái chàng đang nắm lấy gót chân đối phương, chàng không còn tay nào để chống đỡ nữa.

Lập tức chàng quát to một tiếng vung mạnh tay trái một cái. Một luồng nội lực từ lòng bàn tay chàng xò ra mãnh liệt. Bỗng chàng nghe thấy những tiếng rắc rắc kinh tâm động phách từ chân người kia phát ra.

Những xương cốt trong toàn thân người đó đều bị gãy nát.

Chiêu truy y mới phóng ra nửa vởi thì luồng lực đạo không còn nữa. Cây cương truy liền rớt xuống vai Cần Quân Hiệp và lập tức bị sức phản chấn của chàng đánh bật ra, rồi đâm trúng một người khác đang tiến lại.

Cây cương truy đâm vào mặt người này một cách đột ngột. Hắn chỉ kịp rú lên được nửa tiếng rồi ngã ngửa về phía sau.

Cần Quân Hiệp mới trong nháy mắt đã làm bị thương luôn hai người thì tinh thần lại phần khởi. Bây giờ chàng biết đích rằng trong đám khói dày đặc này tuy phe địch đông người nhưng võ công bọn này không có gì đáng kể, so với Thuỷ Hoả tôn giả nhất định còn kém xa.

Chàng lẩm bẩm:

- Ta chỉ cần tìm cách nào ra thoát khỏi phạm vi làn khói dày đặc này, thì không còn lo ngại gì nữa. Bọn chúng núp trong làn khói để định ám toán mình mà thôi.

Cần Quân Hiệp quyết định chủ ý rồi, chàng không lẩn quẩn tỷ đấu giữa làn khói toả nữa. Chàng chỉ tìm đường lối vừa né tránh, vừa tiến về phía trước.

Có lúc Cần Quân Hiệp vận nội lực vào tay trái vừa để ngăn ngừa bọn địch ám toán, vừa để mở đường tiến ra.

Công lực Cần Quân Hiệp đã đến mức tuyệt thế vô song, chưởng lực chàng đi đâu khói độc tản ra ở đó.

Mỗi khi làn khói tụ lại được thì chàng đã tiến lên được mấy bước.

Cần Quân Hiệp tiếp tục vung chưởng phóng ra không ngớt. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn chung trà thì trước mắt chàng đột nhiên sáng loà. Chàng biết là mình đã ra khỏi phạm vi luồng khói đen.

Cần Quân Hiệp đang khấp khởi mừng thầm thì lại ba lưỡi quỷ đầu đao phóng tới cả trước ngực lẫn sau lưng. Chàng thấy tình thế cực kỳ nguy hiểm mà không còn hướng nào để né tránh, liền chí đầu ngón chân xuống đất vọt tung người lên cao đến hơn trượng.

Ba tiếng véo, véo, véo rít lên khùng khiếp. Ba thanh quỷ đầu đao xẹt qua dưới chân chàng chỉ cách chừng vài tấc.

Cần Quân Hiệp còn đang lơ lửng trên không. Chàng liền phóng cước đã ra theo thế liên hoàn.

Về nội lực tuy Cần Quân Hiệp rất mực cao thâm, nhưng về chiêu thức thì chàng lại thì triển chưa được linh diệu, chàng định đá cho cả ba lưỡi quỷ đầu đao hất tung đi. Song chỉ cái đá đầu tiên là trúng một lưỡi mà thôi.

Một gã đại hán phóng đao la lên một tiếng kinh hoảng, vì lưỡi đao hất ngược lại khiến ngã ngửa về phía sau.

Cái đá thứ hai và thứ ba đều chệch vào quăng không...

Hai gã kia lại phóng đao đâm tới.

Cần Quân Hiệp vội phát tay áo một cái cuốn được một lưỡi, nhưng người chàng đang lơ lửng trên không né tránh không kịp, nên bị lưỡi quỷ đầu đao thứ ba đâm trúng vào đùi thành một vết thương máu chảy ròng ròng.

Cần Quân Hiệp phát giác ra mình bị thương rồi thì vừa kinh hãi vừa tức giận. Tay áo chàng cuốn được một lưỡi quỷ đầu đao, chàng rút tay áo về mà đối phương vẫn không chịu buông tay nên cả người lẫn đao bị giật lại đụng vào người một gã khác. Rồi cả hai gã cùng nhào về phía trước.

Cần Quân Hiệp lại phóng cước đá vào gã trước mặt. Đồng thời chàng buông tay áo ra khiến cả hai gã ngã lăn xuống đất.

Gã bị đá trúng vào trước ngực thõ vào thì ít, thõ hất ra thì nhiều xem chừng khó sống được.

Cần Quân Hiệp cũng vừa hạ mình xuống đất, nhưng chân phải chàng bị thương đau đớn kịch liệt, cơ hồ đứng không vững.

Giữa lúc ấy, sau lưng chàng có mấy luồng kinh phong ập tới.

Cần Quân Hiệp bản tâm không muốn sát hại nhiều người. Chàng biết bọn này đều bị Triển Phi Ngọc dùng hai món bảo bối là áo Kim vị giáp và cây Huyết hồn trảo để nhử mỗi lần dụ họ đến đây. Song chẳng những, chàng bị thương ở chân phải, mà còn những chấm lửa đốt xém da thịt nhiều chỗ khiến cho chàng vừa đau đớn vừa ngứa ngáy, nên chàng không khỏi cáu giận.

Chàng lại nghĩ đến con Âm dương mã đem Triển Phi Yên đi không hiểu lành dữ thế nào. Lòng chàng càng nóng nảy vô cùng.

Chàng vừa nghe sau lưng có những luồng kinh phong tập kích liền gầm lên một tiếng, đột nhiên xoay người lại. Chàng không cần biết phía trước có bao nhiêu người, vung chưởng đánh ra hai phát cực kỳ mãnh liệt.

Hai phát chưởng này Cần Quân Hiệp phóng ra giữa lúc căm hờn nên luồng lực đạo ghê gớm vô cùng.

Chưởng phong cuốn luôn ba gã hất tung vào đám khói đen. Chàng một gã xiêu đi mấy cái rồi mới đứng vững được.

Cần Quân Hiệp đằng hắng lên một tiếng. Chàng điểm chân trái xuống rồi lại vung chưởng đánh về phía trước.

Gã kia lạng người sang một bên. Nhưng người gã lạng đi thì chưởng lực đã đánh tới nơi, gã biết rằng khó lòng tránh khỏi bắt buộc phải vung chưởng để đón đỡ.

Trong thời gian chớp nhoáng này một tiếng binh vang lên. Xương cánh tay gã đã bị chưởng lực đối phương đánh gãy.

Cần Quân Hiệp còn bồi thêm một phát chưởng vào sau lưng khiến gã ngã chúi về đằng trước rồi không nhúc nhích được nữa.

Cần Quân Hiệp đảo mắt nhìn bốn phía thì thấy làn khói đen dần dần tan đi. Trên mặt đất chỉ còn hơn mười người nằm la liệt, chẳng hiểu ai còn sống, ai đã chết rồi.

Cần Quân Hiệp cúi xuống xé vạt áo để buộc vết thương.

Giữa lúc ấy, chàng thấy trên lưng đau nhói một cái. Chàng đã bị người đánh lén một đòn rất lợi hại.

Sở dĩ Cần Quân Hiệp không phát giác ra mà bị trúng đòn là vì chàng đang lưu ý buộc vết thương, không kịp để ý đề phòng kẻ tập kích sau lưng ra chiêu một cách đột ngột.

Cần Quân Hiệp đau quá ngã lăn ra. Mắt chàng hoa lên. Chàng cố hít một hơi chân khí và định gắng gượng ngồi dậy để khỏi bị tập kích đòn thứ hai.

Bất thành linh một người đang lơ lửng trên không rớt xuống trước mặt chàng.

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi. Chàng định thần nhìn lại thì chính là người đã đối chưởng với mình vừa rồi và bị gãy tay.

Người này nhả hơi, mếu máo, trông vẻ mặt rất buồn cười. Rồi chính gã đột nhiên nổi lên một tràng cười ha hả nói:

- Ta đánh người một chưởng mà kẻ bị chết lại chính là ta! Ta đánh người một chưởng mà kẻ bị chết...

Xem chừng gã định nhắc lại hai lần câu vừa nói, nhưng lần thứ hai gã chưa hết lời thì tai, mắt, miệng tự nhiên ứa máu tươi ra.

Trong cổ họng gã chỉ thấy lọc ọc mấy tiếng chớ không nghe rõ là gã nói gì nữa.

Cần Quân Hiệp nhìn cái chết thê thảm và kỳ lạ của gã này, trong lòng chàng không khỏi kinh hãi. Người chàng run lên bần bật.

Con người ngay trước mắt Cần Quân Hiệp này chẳng những chưa biết tên họ gã là chi, mà chàng cũng chưa gặp bao giờ, có điều gã muốn đánh chết chàng bằng cách phóng chưởng lên vào sau lưng. Nhưng nội lực Cần Quân Hiệp hất ngược lại, rung động mạnh đến nỗi ngũ tạng gã đảo lộn cả lên mà chết.

Cần Quân Hiệp không lấy thể làm sung sướng. Trái lại lòng chàng không khỏi áy náy.

Cần Quân Hiệp từ từ đứng dậy, nhưng cảm thấy đầu nặng chân nhẹ chỉ chực ngã quay ra. Chàng biết võ công gã này không phải vào hạng thấp kém. Chưởng lực của gã cũng làm cho chàng bị nội thương một chút.

Cần Quân Hiệp cố gắng bước đi mấy bước. Chàng vừa tiến vào trong khu rừng rậm thì đột nhiên nghe phía trước có tiếng người hỏi:

- Người đã đến đây ư? Ta ở đây chờ người lâu lắm rồi.

Lúc này Cần Quân Hiệp tuy không lấy gì làm mệt nhọc cho lắm, nhưng chàng trải qua mấy lần chiến đấu gay go, khiến chàng cực kỳ vất vả và hao tổn tinh thần. Bây giờ chàng nghe có tiếng người nói, gắng gượng trấn tĩnh ngẩn đầu nhìn ra xem ai. Bất giác chàng thộn mặt ra.

Người đứng trước mặt chàng nào phải ai xa lạ mà chính là Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc trong tay cầm cây Huyết hồn trảo đỏ lòm. Cặp mắt nàng chứa chất những tia oán độc, trợn lên nhìn Cần Quân Hiệp không chớp.

Cần Quân Hiệp nhìn tia mắt ghê gớm của Triển Phi Ngọc, trong lòng không khỏi sợ hãi phát run.

Chàng hít một hơi chân khí rồi hỏi lại:

- Người đây ư?

Triển Phi Ngọc đáp:

- Phải đó! Chính ta đây! Chắc người lấy làm ngạc nhiên lắm phải không?

Cần Quân Hiệp hết nhìn cây Huyết hồn trảo trong tay Triển Phi Ngọc lại quay ra nhìn khu rừng rậm đầy xác chết lạnh lùng nói:

- Bọn người kia đều thành những tân khách trong Uổng Tử Thành. Người muốn đối phó với ta mà sao lại đi lôi kéo bấy nhiêu người vô tội đến để họ chịu chết oan?

Triển Phi Ngọc cười lạt đáp:

- Sao lại bảo là vô tội cùng chết oan? Bọn chúng toàn là hạng tham tâm nên mới nghe lời ta đến giết người. Ta coi bộ người dường như cũng bị thương rồi, phải không?

Cần Quân Hiệp vốn người thành thật, gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Triển Phi Ngọc lại nói:

- Theo chỗ ta biết thì thứ khói Liệt diễm phi yên của Trúc Sơn Tứ Uỷ có chất kỳ độc. Trong mình người và trên mặt đã bị cháy xém mấy chỗ, có thể nguy đấy! Người có cần thuốc giải không?

Triển Phi Ngọc nói mấy câu này bằng một giọng cực kỳ nhu thuận khiến cho Cần Quân Hiệp phảng phất nhớ lại những ngày tháng đã cùng nàng quen biết với bao nỗi ái ân đầm ấm. Nhưng chàng lập tức quay về hiện trạng, cất giọng cương quyết đáp:

- Không! Ta tuyệt không muốn chịu ơn người làm chi!

Triển Phi Ngọc run run lên hỏi lại:

- Sao! Người quyết định rồi ư?

Cần Quân Hiệp bật lên tiếng cười khẩy đáp:

- Ta quyết định từ trước rồi. Chẳng lẽ người còn không biết hay sao?

Triển Phi Ngọc từ từ gơ cây Huyết hồn thảo ở trong tay lên khoanh một vòng tròn chiếu ra những tia hồng quang rồi nói:

- Ta lấy được cái này, nhưng chẳng được việc gì thì thà rằng huỷ đi còn hơn. Chắc ngươi cũng biết rồi.

Cần Quân Hiệp cười lạt đáp:

- Dĩ nhiên là ta biết, vì mẫu thân ngươi không thích ngươi, mà đem lòng ghét bỏ, nên ngươi đã làm cho mẫu thân phải chết còn được. Trong lòng ngươi không còn một chút gì nhân tính nữa, chẳng qua cũng chỉ vì muốn lấy được cái đó. Theo chỗ ta nghĩ thì trong lòng ngươi, trên thế gian này chỉ có một người mà người đó chính là ngươi. Ngoài ngươi ra, ngươi không còn biết có ai là người nữa.

Triển Phi Ngọc ngưng thần lắng tai nghe không nói gì.

Nàng chờ cho Cần Quân Hiệp dứt lời rồi mới cười ruồi nói:

- Lời ngươi chỉ đúng có một phần...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thực tình trong tâm ta chỉ có một người. Nhưng đã có một thời gian trong lòng ta thêm ra một người thứ hai nữa. Song đến nay lòng ta trở lại như trước nghĩa là chỉ còn có một người. Chà! Ngươi hiểu rồi chứ?

Cần Quân Hiệp ngẩn người ra hồi lâu. Thực tình chàng đã hiểu rõ ý tứ câu nói của Triển Phi Ngọc. Ý nàng muốn nói: Bất luận nàng là người thế nào thì đối với chàng cũng có một mối tình chân thật không lay chuyển.

Cần Quân Hiệp tuy hiểu ý nàng rồi, nhưng vẫn giả vờ, cười lạt nói:

- Ta chưa hiểu!

Triển Phi Ngọc cầm cây Huyết hồn thảo trong tay lập tức trở vào trước ngực Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp né người sang một bên.

Triển Phi Ngọc xoay tay lại. Cây Huyết hồn thảo lại loé lên ánh đỏ như máu, móc vào tay áo bên hữu Cần Quân Hiệp kéo lại...

61. Chương 62: Lá Thư Bí Mật

Cần Quân Hiệp kinh hãi vô cùng, bất giác chàng lùi lại hai bước. Trong mình chàng đã bị thương mấy chỗ, mà cây Huyết hồn thảo của Triển Phi Ngọc lại cực kỳ lợi hại, chàng sợ không thể chống nổi. Huống chi, Triển Phi Ngọc lại cầm hận chàng đến cực điểm, nàng muốn giết chàng cho bằng được mới nghe. Cứ trông nét mặt nàng bưng bưng sát khí cũng đủ rõ ý định quyết liệt của nàng.

Vừa rồi, Triển Phi Ngọc đã ướm thử đôi lời để xem có hàn gắn lại được phần nào mối tình tha thiết ngày trước chăng. Nhưng Cần Quân Hiệp đã cương quyết cự tuyệt không nể nang gì, lại còn thốt ra những lời mai mỉa sâu cay và hai bên đã đi đến chỗ cạn tài ráo máu, một mất một còn thì cuộc tranh đấu này chàng không còn hy vọng gì thoát khỏi tay nàng được, nếu chàng không thắng là phải chết.

Hai người gờm gờm nhìn nhau hồi lâu không ai nói gì mà cũng không ai chịu ra tay trước.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương tưởng chừng đến nghẹt thở.

Sau Triển Phi Ngọc đột nhiên cười gằn lên tiếng:

- Đã đến giờ quyết liệt rồi đây!

Cần Quân Hiệp đáp ngay:

- Đến giờ rồi thì ngươi động thủ đi.

Triển Phi Ngọc trong tay cầm cây Huyết hồn trảo vung lên thành một vòng tròn lớn đỏ như máu. Trong vòng tròn lớn lại còn vô số vòng tròn nhỏ xoay chuyển không nhất định, khiến người nhìn thấy phải hoa mắt lên.

Những vòng tròn nhỏ liên tiếp xoay chuyển nhằm chụp xuống Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp lùi lại đến năm sáu thước. Bỗng chàng la lên:

- Khoan đã!

Triển Phi Ngọc lập tức thu Huyết hồn trảo lại ngay. Nàng tưởng Cần Quân Hiệp có ý hoà hoãn, liền hững hờ đáp:

- Chậm mất rồi! Chậm mất rồi!

Cần Quân Hiệp nghe nàng nói vậy đã hiểu ý ngay, liền lắc đầu nói:

- Người hiểu lầm ý ta. Người với ta đi đến chỗ tranh đấu kẻ chết người sống thì khi nào ta lại thêm mở miệng xin người nữa!

Triển Phi Ngọc cũng lộ vẻ rất cương quyết hỏi:

- Vậy người còn có điều chi muốn nói?

Cần Quân Hiệp hỏi ngay:

- Có phải chính người đã phóng ám khi đánh trúng con Âm dương mã để đuổi nó đi không? Bây giờ Triển Phi Yên đâu rồi?

Triển Phi Ngọc lạnh lùng đáp:

- Đúng đó! Ta e rằng y chết rồi. Người tưởng y còn sống được nữa hay sao?

Cần Quân Hiệp lại tức sôi máu. Chàng không tài nào dằn lòng được nữa. Nhưng trong tay lại không có một thứ khí giới gì để đối địch với cây Huyết hồn trảo. Chàng đành xoay tay lại nắm lấy một cây to bằng miệng chén giật mạnh một cái, nhổ luôn cả gốc rễ. Đất cát tung lên rào rào như mưa. Thần lực của chàng cực kỳ mãnh liệt, khiến cho Triển Phi Ngọc không khỏi hãi hùng.

Cần Quân Hiệp trở thần lực cầm giữa thân cây để nguyên cả cành lá nhắm đập xuống đầu Triển Phi Ngọc. Cuồng phong rít lên âm âm, ai trông thấy cũng phải khựng khiếp.

Triển Phi Ngọc buông tiếng cười gằn. Nàng đứng yên một chỗ. Luồng kinh phong thổi tà áo nàng bay lạch bạch, mái tóc nàng bay tung hất cả lên. Nàng giận tái mặt ai trông thấy cũng phải ghê hồn.

Triển Phi Ngọc thấy cả cây lẫn cành lá chụp xuống đầu mình, liền vung mạnh cây Huyết hồn trảo lên nghênh địch.

Cành cây bị Huyết hồn trảo phang vào gãy rắc rắc. Lá cây rụng xuống tới tấp và bay tứ tung.

Chỉ trong nháy mắt chiếc cây trong tay Cần Quân Hiệp bị Huyết hồn trảo đánh veo véo, trụi hết cành lá, mà thân cây cũng chỉ còn hơn trượng.

Tiếp theo là những tiếng rau rầu vang lên không ngớt. Cái cây bị đứt dần, về sau chỉ còn lại một đoạn dài chừng hơn thước.

Triển Phi Ngọc múa tít cây Huyết hồn trảo đánh xuống tới tấp. Làn ánh đỏ mỗi lúc một dày đặc và tiết ra một mùi tanh tươi ghê gớm.

Cần Quân Hiệp bị bóng Huyết hồn trảo bao vây và đánh rất rất, chàng phải lùi hoài.

Đột nhiên chàng giơ tay lên liệng khúc cây còn lại vào Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc thét lên một tiếng. Nàng khê đưa cây Huyết hồn trảo lên gạt phăng đoạn cây đi. Nàng lún người xuống lấy đà nhảy xổ vào Cần Quân Hiệp. Đồng thời vung cây Huyết hồn trảo đánh xuống.

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi vội uốn cong người về phía sau như cây cầu vồng, vừa tránh khỏi cây Huyết hồn thảo của đối phương.

Bỗng nghe roạc một tiếng. Vạt áo trước ngực Cần Quân Hiệp đã bị cây Huyết hồn thảo cào rách ra một mảnh lớn.

Chàng dương mắt lên nhìn Triển Phi Ngọc thì cây Huyết hồn thảo lại chụp xuống. Thế mạnh như sâm sét. Nếu chàng bị trúng chiêu này tất không toàn tánh mạng.

Trong lúc nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc. Cần Quân Hiệp vội nhảy tung người lên như một mũi tên rời khỏi mặt đất chừng ba thước rồi lao người đi theo chiều ngang.

Triển Phi Ngọc không ngờ Cần Quân Hiệp lại có thể thi triển được thân pháp này để tránh khỏi chiêu thảo hiểm ác của mình. Nàng thu thế về không được đành để cây Huyết hồn thảo giáng xuống đánh sầm một tiếng.

Cây thảo đã đập trúng vào một khối đá lớn làm cho nó vỡ thành bảy tám mảnh.

Triển Phi Ngọc thu thế về rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng rùng rợn.

Nguyên Cần Quân Hiệp lao người đi chỉ cốt tránh thoát chiêu thảo của đối phương. Hai chân chàng dùng sức quá mạnh, người chàng lướt ngang như con cá lội lẹ đến cực điểm. Chàng không kịp chú ý nhìn xem đầu mình lao về hướng nào. Lúc nghe tiếng binh phát ra mới biết đầu mình đã đụng mạnh vào một tảng đá vách núi.

Dù công lực Cần Quân Hiệp có cao thâm đến đâu nhưng cái đụng mạnh này vào tảng đá núi chắc cũng không khỏi đau văng mắt hoa.

Cần Quân Hiệp la lên một tiếng đứng ngay người lại. Đầu chàng đau đớn cơ hồ ngất xỉu, mắt tối sầm lại, không nhìn thấy rõ vật gì nữa. Nhưng tai chàng vẫn nghe được tiếng khí giới rít trên không trước xa sau gần, chàng biết đó là cây Huyết hồn thảo đang giáng xuống đầu mình.

Cần Quân Hiệp còn đang lơ lửng trên không mà mắt lại tối sầm, không biết đường né tránh mới thật là nguy.

Giữa lúc hoang mang, chàng đành vung tay trái lên gạt. Tay áo chàng đã bị cây Huyết hồn thảo của đối phương đánh đứt rời. Bây giờ chỉ còn tay không để đối chọi với cây khí giới cổ quái cực kỳ lợi hại.

Triển Phi Ngọc thấy Cần Quân Hiệp đụng đầu vào tảng đá núi rồi chàng phải đưa ngay người lên. Nàng liền nhân cơ hội này nghiêng răng nhảy xổ về đằng trước nhằm đúng đầu Cần Quân Hiệp chụp xuống.

Giả tỷ chiêu thảo này mà nàng chụp xuống ngực Cần Quân Hiệp thì chàng nhất định phải chết. Dù cho chàng có giơ cánh tay trái lên đỡ thì nàng chỉ khê rứt cây Huyết hồn thảo về một chút là nó sẽ chụp trúng cánh tay trái chàng ngay.

Cây Huyết hồn thảo này có chất kỳ độc, hễ nó chạm vào được chỗ nào chảy máu là hư huyết ngay dù người công lực cao đến mấy cũng khó mà thoát chết.

Nhưng Triển Phi Ngọc lại nhằm chụp xuống đầu Cần Quân Hiệp lúc thấy đối phương đột nhiên giơ tay lên, nàng sợ chàng đoạt khí giới tự nhiên giật tay về để nhằm chụp vào cổ tay chàng. Nhưng từ trên đỉnh đầu cách cổ tay xa hơn ở trước ngực một ít, thành ra rút tay về, mà nàng không chụp trúng cổ tay Cần Quân Hiệp. Đồng thời cánh tay Cần Quân Hiệp lại gạt đúng vào chuôi cây Huyết hồn thảo.

Triển Phi Ngọc dùng sức quá mạnh mà chân lực trong người Cần Quân Hiệp cũng bành trướng lên. Cánh tay chàng cứng như sắt. Huyết hồn thảo đụng vào cánh tay bật lên một tiếng bịch khô khan.

Triển Phi Ngọc bỗng thấy một luồng đại lực đối phương xô mạnh tới. Người nàng không tự chủ được, bị hất lộn nhào đi. Nếu tay nàng không nắm chặt thì cây Huyết hồn thảo đã tuột văng đi rồi.

Cần Quân Hiệp bị cây Huyết hồn thảo đè xuống cũng ngã lăn ra đất. Chàng miễn cưỡng đứng dậy thì thấy Triển Phi Ngọc cũng vừa mới đứng lên được.

Chàng biết rằng mình hãy còn ở vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm chứ chưa phải là đã chiếm được thượng phong liền hít mạnh một hơi chân khí, hú lên một tiếng dài rồi lùi lại hơn một trượng.

Chàng cố ý lùi lại xa để lấy đà rồi nhảy xổ tới đánh một đòn quyết liệt.

Nhưng lúc chàng đang lùi lại thì đột nhiên nghe tiếng ngựa hí. Tiếng ngựa này vang dội rất lâu khác với ngựa thường. Cần Quân Hiệp biết ngay là con Âm dương mã đã mang Triển Phi Yên đi lên này giờ quay lại.

Chàng không nghĩ gì đến Triển Phi Ngọc ở trước mắt nữa, xoay mình lại ngay thì thấy con Âm dương mã đang chạy loạn lên ở trong rừng và lướt qua phía sau chàng chỉ còn cách chừng hơn một trượng.

Cần Quân Hiệp trông rõ Triển Phi Yên vẫn còn trên lưng ngựa. Chàng thét lên một tiếng nhảy xổ đến bên con ngựa.

Triển Phi Yên thấy tiếng động, ngẩng đầu ra ngó thì thấy Cần Quân Hiệp đã nhảy tới bên cạnh.

Cần Quân Hiệp vừa nhìn thấy nàng thì lòng đau như cắt. Chàng lập tức nhảy phốc lên lưng ngựa nắm lấy dây cương giật mạnh.

Con Âm dương mã có người giật cương chạy càng lẹ. Nó hí lên một tiếng dài rồi lao như tên bắn.

Cần Quân Hiệp ra roi quất vào hông ngựa, ngựa chạy càng cấp bách. Chớp mắt đã ra khỏi khu rừng cây.

Ngoài khu rừng này là con đường lớn thẳng về Vi gia trang.

Cần Quân Hiệp cho ngựa phi nước đại không phải chàng sợ Triển Phi Ngọc rượt theo mà chỉ mong sao đến được chỗ an trí Triển Phi Yên rồi sau sẽ liệu. Chàng tính rằng dù mình có bị độc thù của bất cứ ai miễn sao cho Triển Phi Yên đừng lọt vào tay Triển Phi Ngọc là được rồi. Như vậy thì giục ngựa cho chạy về Vi gia trang là rất hợp ý chàng.

Âm dương mã thật là một con tuấn mã. Nó chạy mau đến nỗi cát bụi mịt mù trông như một làn khói vàng, che hết cả người lẫn ngựa.

Làn khói vàng cuộn cuộn bốc đi, khiến cho những người qua đường thấy mà chẳng biết giống gì lướt qua.

Ngựa chạy không đầy nửa giờ thì đến trước Vi gia trang.

Cần Quân Hiệp trở về đất cũ trong lòng cảm khái muôn vàn. Nhưng gặp lúc cấp bách, chàng không có thì giờ mà ngắm cảnh ngày trước.

Chàng giật cương cho ngựa nhảy qua con ngòi vậy bọc quanh Vi gia trang.

Giữa lúc con Âm dương mã đang vọt lên, chân chưa chấm đất thì bảy tám mũi phi tiêu rít lên veo veo bắn đến tới tấp.

Cần Quân Hiệp giật mình kinh hãi la lên:

- Tại hạ đây mà!

Chàng vươn tay ra bắt được ba mũi phi tiêu. Nhưng còn đến ba bốn mũi đồng thời bắn tới suốt qua bụng ngựa vào tới ruột.

Nguyên Cần Quân Hiệp thấy phi tiêu bắn tới vẫn tưởng là trang khách trong bản trang phóng tiêu ra để ngăn người ngoài tự ý xông vào, nên chàng mới la lên: Tại hạ đây mà!

Khi chàng thấy phi tiêu bắn suốt qua bụng ngựa thì biết ngay không phải trang khách trong Vi gia trang, vì bọn này không ai có công lực ghê gớm đến thế. Đây nhất định là người ngoài đã phóng phi tiêu làm cho con ngựa đến bị tử thương.

Tuy con ngựa đã bị trọng thương, nó vẫn còn hăng máu chạy xông vào đến khu đất trống trước cửa nhà mới ngã gục.

Cần Quân Hiệp chưa kịp nhảy xuống ngựa thì đã có một thanh trường kiếm đâm tới sau lưng chàng.

Chàng né người đi một chút, lưỡi kiếm lướt qua bên mình. Chàng liền xoay tay nắm được cổ tay bên địch. Chàng giật mạnh một cái để đoạt thanh kiếm.

Tuy Cần Quân Hiệp đoạt được kiếm cầm tay rồi, nhưng chưa tính đến chuyện giết kẻ thù, chàng xoay tay khoa kiếm lên để hộ vệ cho mình. Đồng thời chàng rung chân một cái hất Triển Phi Yên lên vai mình rồi chạy về phía trước. Chàng cũng không kịp nhìn xem phía sau mình có bao nhiêu kẻ thù mà chỉ nghe thấy tiếng la rầm trời:

- Ngăn chặn hắn lại!

- Chặt thủ cấp hắn để đem đổi lấy cây Huyết hồn trảo.

Cần Quân Hiệp chuồn luôn qua cổng vào trong trang rồi, tâm thần chàng trấn tĩnh lại được một chút.

Bọn người này toàn là do Triển Phi Ngọc mời dẫn dụ đến đây, bọn họ chưa thuộc hết hình thê Vi gia trang này nên còn sợ mắc cạm bẫy không dám tiến vào. Ít ra chàng cũng còn ẩn lánh được một lúc. Cần Quân Hiệp tránh tả né hữu chạy sâu vào trong trang rồi, không nghe rõ tiếng reo hò quát tháo nữa. Chàng liền dừng bước lại ngẩng lên nhìn Triển Phi Yên thì thấy hai mắt nàng nhắm nghiền tựa hồ như người ngủ say.

Cần Quân Hiệp đưa mũi kiếm ra để mở cửa phòng. Chàng khoa chân bước vào đóng chặt cửa lại.

Chàng vừa ngẩng đầu nhìn lên thì không khỏi thuôn mặt ra vì căn phòng này chính là thư phòng của Vi Cự Phu.

Cần Quân Hiệp khẽ đặt Triển Phi Yên xuống. Mắt chàng chợt ngó tới một bức hoạ đồ treo trên vách, liền lẩm bẩm:

- Nói nhăng! Đây hắn là Vi Cự Phu sắp chết rồi nói nhăng nói càn.

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng cũng tiến về phía bức hoạ đồ. Tới nơi, chàng trầm ngâm một lúc rồi mới giơ tay ra tháo tấm hoạ đồ xuống đoạn vung chưởng đánh vào tường.

Chàng yên trí phát chưởng này đánh vỡ tường ra thì mặt sau cũng chẳng có gì.

Ngờ đâu sầm một tiếng vang lên. Bức tường bị chưởng đánh vào, tường lộ ra một cái huyết động quả như lời Vi Cự Phu đã nói trước khi chết là trong thư phòng y còn có một gian mật thất nhỏ kín.

Cần Quân Hiệp đứng ngẩn người ra. Sau chàng thò tay vào trong huyết động sờ rồi lấy ra được một cái hộp.

Cần Quân Hiệp mở nắp hộp thì thấy bên trong có đặt một phong thư.

Bắt giác tay chàng run lên bần bật mở thư ra coi.

Nét chữ viết trong thư này yếu ớt và lệch lạc. Thoạt tiên chàng nhìn thấy dòng chữ đề trên đầu lá thư:

Cự Phu nhị huynh nhâ giám.

Cần Quân Hiệp lẩm bẩm:

- Té ra bức thư này của người ngoài viết cho y.

Chàng chưa đọc nội dung bức thư lại nhìn ngay chỗ thụ danh cuối thư thấy đề rõ năm chữ Tiểu đệ là Cần Nhật Túy

Cần Quân Hiệp lại thộn mặt ra một lúc sau định thần lại coi. Bức thư như sau:

Về việc Uyển Ngọc, ngô huynh bắt tất phải nói nhiều. Bình sinh tiểu đệ là kẻ phong lưu lãng mạn, tuyệt không chung tình với một ai. Chính Uyển Ngọc cũng biết vậy. Thế mà ngô huynh lại ép tiểu đệ lấy Uyển Ngọc làm vợ chính thức, há chẳng đáng buồn cười ư?

Mấy tháng trước đây đệ coi Uyển Ngọc như tiên nữ giáng trần, nhưng hiện nay tiểu đệ lại coi nàng như đồ bỏ

Cần Quân Hiệp vừa xem xong bức thư bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Cửa thư phòng đã bị người lấy chân đạp cho mở tung ra.

Tuy Cần Quân Hiệp nghe thấy mà chàng cũng chẳng buồn ngoảnh mặt ra nhìn. Lúc này lòng chàng rối ren đến cực điểm.

Chàng nghĩ đến câu nói của Vi Cự Phu lúc lâm tử: Nếu lần ấy y không chết thì gặp cơ hội nào khác thì ta cũng quyết hạ sát y.

Nhớ tới đây chàng tự hỏi:

- Giả tỷ vào địa vị mình gặp trường hợp này thì làm thế nào? Liệu mình có làm như Vi Cự Phu không? Y... y đã là con người bạc lãnh như vậy, mẫu thân mình thật là đáng thương! Chắc mẫu thân thấy cái chết của y không được minh bạch mà người vẫn một lòng tha thiết với kẻ bạc tình này. Giả tỷ ngày ấy mà Vi Cự Phu không chịu đứng ra kết hôn trên danh nghĩa với mẫu thân mình thì cơ sự sẽ đến thế nào? Liệu Tổ Thủ tiên tử Đường Uyển Ngọc còn mặt mũi nào trông thấy người đời nữa chẳng?

Vi Cự Phu giết Cần Nhật Tuý dĩ nhiên là một sự chắc chắn rồi. Nhưng Cần Quân Hiệp có bao giờ tưởng tượng đến là khi Vi Cự Phu nhận được bức thư tuyệt tình tuyệt nghĩa của Cần Nhật Tuý rồi lại còn ước hẹn với y tương hội.

Bây giờ có thể Cần Quân Hiệp còn tưởng tượng ra tình hình lúc Vi Cự Phu và Cần Nhật Tuý tương hội sau khi nhận được bức thư kia. Chắc chàng cho là hai người đàm luận với nhau hồi lâu mà Cần Nhật Tuý không chịu nghe lời, nên Vi Cự Phu mới động thủ hạ sát y.

Đã đến động thủ thì khó nói lắm. Dù Vi Cự Phu cố ý giết Cần Nhật Tuý thật thì cũng không phải là lỗi tại y. Huống chi y còn nhận lấy Đường Uyển Ngọc làm vợ.

Ròng rã hai mươi năm trời, Vi Cự Phu vẫn giữ mình theo lễ nghĩa, tuyệt không xâm phạm tới Đường Uyển Ngọc. Hơn nữa y còn vì Đường Uyển Ngọc mà nuôi con cho.

Mặt khác, y biết Cần Nhật Tuý là kẻ bạc tình phụ nghĩa, song vẫn dẫu ở đáy lòng, không bao giờ thổ lộ ra với Đường Uyển Ngọc tức là y không muốn làm cho nàng phải thương tâm. Thế thì con người Vi Cự Phu thiệt là một bậc quân tử hiếm có ở đời.

- Tấm lòng quảng đại của Vi Cự Phu đã đi đến kết quả nào?

Cần Quân Hiệp tự hỏi câu này rồi chàng thộn mặt ra không muốn trả lời nữa.

Vi Cự Phu bị chết về tay mẹ con Đường Uyển Ngọc. Chết ở trong bàn tay những người mà hai mươi năm nay y đã chu toan hết sức để khỏi tai tiếng, lại không muốn cho ai phải đau lòng.

Cần Quân Hiệp ù tai hẩn đi, nên có người đập cửa tiến vào phòng mà chàng cũng không nghe thấy nhìn thấy người đó là ai.

62. Chương 63: Đoạn Kết:

oOo

Cần Quân Hiệp ngổn ngang trăm mối bên lòng, nên có tiếng người đẩy cửa bước vào phòng mà chàng cũng chẳng buồn quay lại nhìn xem ai.

Đầu óc Cần Quân Hiệp nhộn lên vì mấy câu hỏi :

- Thế sự sao mà ngoắt nghéo đến thế?
- Tại sao ta lại hạ sát một người quân tử đáng kính?
- Tại sao cha ruột ta lại là hạng người bạc hành như vậy?
- Và tại sao ...?

Bao nhiêu câu hỏi đang tiếp diễn nêu ra trong tâm trí Cần Quân Hiệp thì bất thành linh bên tai chàng nghe tiếng Triển Phi Yên kêu thét lên.

Cần Quân Hiệp khác nào như người trong mộng choàng tỉnh giấc.

Nguyên Triễn Phi Yên được Cần Quân Hiệp đem vào nhà rồi đặt nằm lên ghế tại góc phòng. Nàng nghe có tiếng bước chân người đi vào. Nhưng nàng đã thành người bất lực, không còn đủ sức để quay đầu nhìn ra. Nàng nghe rõ tiếng bước chân đi về phía Cần Quân Hiệp.

Khi người mới vào đến gần hơn, thị tuyền nàng nhìn rõ thì người này chính là nhị thư Triễn Phi Ngọc.

Triễn Phi Ngọc sắc mặt lợt lạt, trông chẳng khác người bị ma làm. Thị nắm chặt cây Huyết hồn trảo trong tay. Cặp mắt dán vào sau lưng Cần Quân Hiệp không chớp, tiếp tục đi từng bước một ...

Cần Quân Hiệp nghe tiếng Triễn Phi Yên la thất thanh mới giật mình quay đầu nhìn lại thì thấy Triễn Phi Ngọc chỉ còn cách mình vài thước. Tuy Triễn Phi Ngọc vào gần tới nơi mà chàng vẫn không lộ vẻ gì khác lạ, tựa hồ sự xuất hiện của con người thâm độc luôn luôn theo dõi để hạ sát chàng cũng không làm chàng phải sững sốt.

Thực ra thì lúc này Cần Quân Hiệp đang băng khuâng trong dạ vì cái thơ động trời kia đã làm cho tâm hồn chàng hoảng hốt, đau đớn, hối hận vô cùng! Vì thế mà Triễn Phi Ngọc tới nơi chàng cũng hững hờ chẳng lấy thế làm quan tâm và chỉ coi nàng như một người nào khác. Có khi chàng cũng chẳng để tâm nhận biết nàng là ai nữa?

Triễn Phi Ngọc dừng bước lại, từ từ dơ cây Huyết hồn trảo lên mà Cần Quân Hiệp vẫn đứng ngơ ngẩn như người mất hồn, chẳng tỏ vẻ gì là đề phòng hay phản kích đối phương.

Triễn Phi Yên nằm trong góc phòng, giả tử nàng còn cử động được thì nhất định đã nhảy xổ ra, nhưng nàng không nhúc nhích được nữa, chỉ lên tiếng van xin bằng giọng nói rất yếu ớt :

- Nhị thư!...Nhị thư đừng giết y. Nhị thư đem lòng yêu y ... Sao lại giết y? Nhị thư giết tiểu muội đi ... rồi y sẽ hồi tâm nghĩ lại.

Nhưng những lời năn nỉ của Triễn Phi Yên cũng bằng thừa. Triễn Phi Ngọc dường như không nghe tiếng, hoặc giả thị nghe tiếng mà vẫn lơ đi. Tay thị cầm cây Huyết hồn trảo vẫn tiếp tục dơ lên.

Cần Quân Hiệp tuy đã xoay mình lại, nhưng đầu óc chàng vẫn bận nghĩ đầu đầu tựa hồ như không nhìn thấy nguy cơ trước mắt. Lương tâm vẫn cắn rứt chàng bằng những câu thống trách :

- Người lắm to rồi! Thật lắm to rồi! Mấu thân ... mấu thân người cũng bị lắm luôn! Cái lắm này vĩnh viễn không vãn hồi được nữa!

Cây Huyết hồn trảo đã giơ lên rất cao. Ánh đỏ như máu chiếu vào bộ mặt lợt lạt của Triễn Phi Ngọc trông càng hung dữ ghê gớm. Triễn Phi Ngọc lộ vẻ ngơ ngác. Dường như thị đã nghe tiếng Triễn Phi Yên năn nỉ. Thị đứng trước mặt Cần Quân Hiệp, con người mà thị đã yêu tha thiết. Nhưng chàng lại không yêu thị thì ngoài cách giết chàng đi không còn biện pháp nào khác.

Tay Triễn Phi Ngọc cầm cây Huyết hồn trảo run lên bần bật. Da thịt trên mặt thị co rúm lại.

Triễn Phi Yên vẫn thu hết tàn lực để lên tiếng cầu khẩn Triễn Phi Ngọc. Đáng lẽ nàng cố gào lên một tiếng để Cần Quân Hiệp tỉnh táo lại mà đề phòng. Nhưng nàng lại sợ thét lên sẽ chọc giận Triễn Phi Ngọc khiến cho thị tàn ác ra tay hạ sát chàng mau lẹ hơn.

Triễn Phi Ngọc thấy cây Huyết hồn trảo hạ xuống gần đỉnh đầu Cần Quân Hiệp thì mắt nàng tối sầm lại.

Cần Quân Hiệp dường như vẫn chưa nhìn thấy sự nguy hiểm.

Thốt nhiên chàng tay cầm phong thơ đưa ra buột miệng nói :

- Người coi đây! Người hãy coi đây! Chúng ta đã lắm lẫn như thế này đây!

Chàng chẳng biết người đứng trước mình là ai mà chỉ biết trước mặt mình có một người, liền đem nỗi thống khổ trong lòng ra trình bày.

Triễn Phi Ngọc không hiểu rõ nội tình ra sao. Nàng thấy cử động của Cần Quân Hiệp thì không khỏi sững sốt, trầm giọng hỏi:

- Người bảo sao? Người nói gì vậy?

Cần Quân Hiệp lấpbấp :

- Người coi phong thơ này đi! Cứ coi phong thơ này là rõ hết ... Y nguyên là người chính nhân quân tử. Thế mà ta tìm thiên phượng bách kế để sát hại y! Ha ha ... Sự đời sao mà ngoắt ngoéo thế nhỉ? Người coi đi! Người coi đi sẽ rõ.

Cần Quân Hiệp nói luôn một hồi. Hiển nhiên là những lời nói vô tư không tỏ ra chút chi là thù nghịch khiến cho Triển Phi Ngọc lấy làm kỳ. Thị không đón lấy thơ mà chỉ ngó vào coi qua một lượt.

Bức thơ này đối với Cần Quân Hiệp là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, có thể làm cho suốt đời chàng phải hối hận, không bao giờ lấy lại được vẻ vui tươi. Nhưng ở trong con mắt Triển Phi Ngọc thì nó rất tầm thường chẳng có chi kỳ dị.

Triển Phi Ngọc xoay chuyển ý nghĩ ... Thị tự hỏi :

- Y đưa bức thơ này ra là có ý gì? Chẳng lẽ y tự biết mình không địch nổi cây Huyết hồn thảo mà hồi tâm nghĩ lại? Nhưng y đã lâm vào tình trạng không thể rút lui được nữa, mới bày ra cách này để nói chuyện với ta? Liệu ta có thắng được y chăng?

Nghĩ vậy thị liền lạnh lùng đáp :

- Cái này chẳng có chi là kỳ. Dù sao thì phụ thân người cũng đã bị Vi Cự Phu hạ sát. Chẳng lẽ người không trả mối thù đó hay sao?

Triển Phi Ngọc nói mấy câu này càng làm cho Cần Quân Hiệp băng khuâng hơn trước.

Triển Phi Ngọc lại nói tiếp :

- Bây giờ chắc người biết rõ chân tâm của ta đối với người thế nào rồi? Ta dành thêm cho người một thời gian nữa để mà suy nghĩ. Người hãy đi theo ta.

Cần Quân Hiệp mơ màng hỏi lại :

- Theo người đi đâu?

Triển Phi Ngọc đáp bằng một giọng nghiêm trang :

- Ta đi tới đâu thì người tới đó. Bắt đầu từ hôm nay người không thể xa rời ta và nhất nhất phải tuân lệnh ta không được chống lại.

Mấy câu này khác nào mũi kiếm nhọn chọc vào trái tim Cần Quân Hiệp khiến chàng đột nhiên tỉnh táo lại. Bây giờ chàng mới nhìn rõ cây Huyết hồn thảo lấp lánh ánh hồng chiếu xuống và người đứng trước mặt mình là Triển Phi Ngọc. Cây Huyết hồn thảo chỉ còn cách đầu chàng chừng một tấc.

Cần Quân Hiệp run lên, lún thấp người xuống rồi lại lùi lại phía sau nhanh như chớp.

Triển Phi Ngọc nhanh mắt biết ý. Thị thấy Cần Quân Hiệp vừa co chân lại, đã hạ cổ tay xuống, nhưng Cần Quân Hiệp cũng vừa tránh khỏi, chỉ khẽ chừng sợi tóc.

Giữa lúc ấy bên ngoài có tiếng đập cửa và tiếng người gọi vang lên. Lão chính là Phạm Thư Trai.

Cần Quân Hiệp không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Chàng hít mạnh một hơi rồi lùi ra mấy bước.

Triển Phi Ngọc thấy mình chụp không trúng vì mình tưởng đối phương có ý hồi tâm nghĩ lại, thì ra mình đã mắc lừa.

Thị then quá hoá giận cười lạt nói :

- Lầm hay không lầm cũng chẳng làm gì nữa, vì thế nào người cũng phải chết về tay ta ngay bây giờ.

Cần Quân Hiệp mắt nhìn chăm chặp Triển Phi Ngọc. Trái tim đập thành thịch lại lùi ra thêm một bước.

Chàng lùi mấy bước thì đã đến chân tường không thể lùi được nữa.

Triển Phi Yên nằm thẳng cẳng trên ghế, trong lòng hoang mang vô cùng. Mồ hôi trán nàng nhỏ giọt.

Nàng thu hết tàn lực la lên:

- Nhị thư! Không được ...

Triển Phi Ngọc quay lại quát lên:

- Câm miệng ngay!

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, trong đầu óc Triển Phi Ngọc nảy ra một ý niệm rất hung dữ. Thị không tiến lên bức bách Cần Quân Hiệp nữa, đột nhiên lùi lại xoay tay bổ cây Huyết hồn thảo xuống đánh chát một tiếng trúng vào góc ghế mà Triển Phi Yên đang nằm, may chưa trúng người nàng.

Cần Quân Hiệp chụp lấy một chiếc ghế vung lên để tiến công Triển Phi Ngọc.

Mới đây chàng nhỏ cả một cây để giao thủ với Triển Phi Ngọc còn không địch nổi cây Huyết hồn thảo huống chi là một chiếc ghế.

Cây Huyết hồn thảo vung tít lên, ánh hồng quang đỏ ối cả một vùng.

Mấy tiếng lát chát vang lên. Chiếc ghế trong tay Cần Quân Hiệp bị gãy tan, còn trơ lại một cái chân.

Cần Quân Hiệp chỉ mong sao dẫn dụ được Triển Phi Ngọc ra xa chỗ khác để mình tự do liều mạng với thị.

Chàng vừa đánh vừa lùi ra đến chân tường.

Triển Phi Ngọc cười ha hả nói:

- Ta không ra nữa đâu!

Cây Huyết hồn thảo phóng tới rít lên những tiếng rùng rợn. Bóng cây Huyết hồn thảo như chiếc cầu vồng lắc ngang đánh ra.

Lúc này Cần Quân Hiệp muốn lùi lại cũng không còn đất. Cây Huyết hồn thảo kia mà đập xuống thì chàng không tài nào thoát chết.

Chính ra Cần Quân Hiệp cũng chỉ muốn lấy cái chết để tạ tội với Vi Cự Phu. Nhưng lại chết về tay con người gian ác Triển Phi Ngọc thì chàng không nhắm mắt được. Chàng ngưng tụ chân khí vào cánh tay rồi đột nhiên đập mạnh vào tường.

Sầm một tiếng chói tay vang lên! Bức tường bị thủng ra một lỗ hổng rất lớn.

Cần Quân Hiệp chuồn qua lỗ hổng chui ra ngoài.

Tiếp theo lại một tiếng “sầm” khủng khiếp. Bức tường đổ sập xuống. Mấy chiếc xà nhà cũng rớt xuống như những con quái long xuất động.

Giữa đám bụi mịt mù, nổi lên một làn hồng quang. Hai cây hoành rớt trúng vào làn hồng quang bị đứt thành bốn khúc nhưng bốn cây xà khác lại rớt xuống theo.

Triển Phi Ngọc rú lên những tiếng quái gở.

Cần Quân Hiệp thừa cơ hội nhảy xổ vào, đồng thời đánh tới.

Nguyên Triển Phi Ngọc mãi rượt theo Cần Quân Hiệp, vì chậm mất một bước thì gặp phải mấy cây xà nhà rớt xuống. Thị vung huyết hồn thảo chặt đứt được hai cây, còn mấy cây nữa trúng vai thị nên thị kêu rú lên.

Công lực Triển Phi Ngọc dù cao thâm đến đâu cũng không chịu nổi. Thị cố nhịn đau nhảy vọt ra.

Giữa đồng cát bụi mịt mù, Triển Phi Ngọc chưa đứng vững thì phát chưởng của Cần Quân Hiệp lại đánh tới.

Triển Phi Ngọc muốn xoay cây Huyết hồn thảo lại phản kích nhưng không tài nào kịp được.

Bịch một tiếng vang lên! Phát chưởng đã đánh trúng ngực thị.

Phát chương này mãnh liệt phi thường, nhưng Triển Phi Ngọc mình mặc Kim vị giáp nên không đến nỗi bị tử thương. Song người thị bị chương lực đẩy mạnh, ngã ngửa về phía sau.

Lúc người thị chưa chấm đất thì một cây xà nhà khác đổ ập xuống đứng trước mặt đè lên người thị.

Bao nhiêu diễn biến này đã xảy ra trong nháy mắt.

Triển Phi Ngọc bị mất mũi. Xương cốt nàng bị gãy kêu răng rắc.

Cần Quân Hiệp nghe rõ liền phóng chỉ ra điểm vào cổ tay thị rồi cướp lấy cây Huyết hồn thảo.

Triển Phi Ngọc nằm dưới đất, lập tức đưa tay ra đẩy cây xà nhà sang một bên rồi cố đứng dậy. Nhưng mặt thị máu thịt bầy nhầy không còn trông thấy mũi đâu nữa. Đôi tròng mắt cũng lòi ra.

Cứ nhìn tình hình hai tay thị quờ quạng thì đủ rõ mất thị đuôi rồi. Thị vừa đứng lên được, nhưng người lão đảo mấy cái rồi lại té huych xuống đất.

Miệng Triển Phi Ngọc còn thét lên được những tiếng lanh lảnh thì dĩ nhiên thị còn nói được nhưng thị không biết nói gì và nói để ai nghe?

Cần Quân Hiệp tay cầm Huyết hồn thảo, đứng sững nhìn Triển Phi Ngọc. Đã mấy lần chàng toan dơ cây Huyết hồn thảo lên đập xuống đầu thị cho nát óc. Nhưng chàng chỉ dơ lên rồi lại hạ xuống chứ không hạ thủ.

Cần Quân Hiệp tuy đã hết nguy hiểm vì hiển nhiên Triển Phi Ngọc không còn lực lượng để mà hại chàng nữa. Nhưng trong thâm tâm chàng tuyệt nhiên không thể vui vẻ chút nào. Sở dĩ Cần Quân Hiệp không muốn hạ thủ giết Triển Phi Ngọc là vì chàng cảm thấy mình không nên giết người nữa, bất luận người ấy là ai. Chàng hối hận suốt đời vì đã giết lầm Vi Cự Phu. Bây giờ chàng thấy sự giết người là bỉ ổi, là tội lỗi, mặc dầu người đó là kẻ thù.

Cần Quân Hiệp cầm cây Huyết hồn thảo lướt qua mình Triển Phi Ngọc vào trong góc nhà công Triển Phi Yên lên rồi chuồn ra ngoài.

Cần Quân Hiệp ra đến nhà đại sảnh thì thấy hai ba chục người đang vây đánh Phạm Thư Trai.

Phạm Thư Trai tay cầm trường kiếm ra những chiêu xuất thần quỷ mật nhưng một mình không địch lại số đông.

Cần Quân Hiệp xem chừng Phạm Thư Trai đã đến lúc mệt mỏi, chàng gầm lên một tiếng rồi cứ lướt qua mọi người đi bừa vào chỗ Phạm Thư Trai. Chàng vừa đi vừa múa tít cây Huyết hồn thảo để che mình.

Những tiếng choang choang vang lên không ngớt. Lúc chàng đến bên Phạm Thư Trai rồi có bảy tám thanh trường kiếm bị gãy cụt.

Uy thế của chàng đã khiến mọi người khiếp sợ không tự chủ được đều dừng tay lại.

Phạm Thư Trai vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Người phải tiếp tục đánh đi vì đây toàn là bọn cùng hung cực ác trong võ lâm, cần phải tuyệt diệt cho kỳ hết.

Cần Quân Hiệp nở một nụ cười nhún nhó rồi lắc đầu đáp:

- Văn bối có tư cách gì mà dám giết người?

Phạm Thư Trai sững sốt hỏi lại:

- Người nói thế là nghĩa làm sao?

Lão vừa nói vừa vung kiếm đâm ra và thấy rõ một gã đại hán áo đen đứng đằng sau lão tất bị trúng kiếm. Nhưng Cần Quân Hiệp đưa cây Huyết hồn thảo lên gạt.

Thanh kiếm của Phạm Thư Trai đụng vào đánh “choang” một tiếng, bị gãy ra làm hai khúc.

Phạm Thư Trai thất kinh hỏi:

- Người làm chi vậy?

Cần Quân Hiệp cười đáp:

- Vãn bối không biết ... Không biết vì sao làm vậy.

Dứt lời chàng chạy thẳng ra ngoài.

Cần Quân Hiệp vừa cất bước thì bọn người đứng trước mặt đều kinh hãi thất sắc phải lùi ra để nhường lối đi.

Cần Quân Hiệp thản nhiên tiến về phía trước, cũng chẳng thèm ngoảnh cổ lại nhìn Vi gia trang một lần cuối cùng.

Từ đây trở đi không một ai gặp Cần Quân Hiệp đâu nữa mà cũng chẳng biết Triển Phi Yên sống chết thế nào?

Vi gia trang bị bọn người tham cây Huyết hồn trảo đến vậy đánh song chẳng được gì. Họ liền phóng hỏa đốt trang trại.

Giữa lúc lửa bốc cháy lên ngàn ngút, người ta còn nghe có tiếng kêu rú như quỷ khóc ma hờn chứ không phải tiếng người.

Phạm Thư Trai trở về Ngạc Nam, thấy trên án xét có đặt một phong thư của Cần Nhật Túy viết.

Lão mở thư ra coi, ngẩn người một lúc rồi đốt đi. Lão nghĩ rằng những người có liên quan đến vụ này chỉ còn sống sót một mình lão, mà lại tuổi già khác nào ngọn đèn trước gió thì bức thư này là cái nguyên nhân xui khiến Cần Quân Hiệp không thiết gì đời nữa bỏ đi lánh mình, và từ đây lão không bao giờ còn gặp được chàng nữa.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-kiem-ben-troi>